„Şi celelalte figuri din fotografiile lui Dutch îmi erau cunoscute, deşi purtau şi ele nume de împrumut. Erau cu toţii prinţi ai imperiului escrocheriei lui Tagliani, acei *capi* care îl ajutau să domnească peste regat: Rico Stizano, care-şi zicea acum Robert Simons; Tony Logeto, devenit Thomas Lanier; Anthony Bronicarta, cunoscut acum sub numele de Alfred Burns; şi Johnny Draganata, bătrînul vulpoi al cărui *nom de plume* era James Dempsey. Figura din ultima fotografie îmi era mai puţin cunoscută, deşi ştiam cine era: Johnny «Jigs» O'Brien, o secătură de doi bani, care făcuse tot felul de găinării pentru bandă în Phoenix, pînă cînd s-a însurat cu fiica mai mică a lui Tagliani, Dana. Pe cînd Triada juca scena volatilizării, O'Brien îşi făcea perfecţionarea la locul de muncă, ocupîndu-se cu prostituţia."

„Cea mai reuşită carte a lui Diehl, un veritabil *Naşul* mutat în sudul Georgiei."

The Chattanooga Times

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 București, ROMÂNIA

WILLIAM DIEHL
Hooligans
Copyright © Hooligans, Inc., 1984
All rights reserved

Traducere din limba engleză
DORA FEJES
AURORA și MIRCEA AUREL BUICIUC

Ediția I

Copyright © 1996
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Aprilie 1996

ISBN 973-576-070-3

Această carte este dedicată Virginiei,
care este iubirea vieții mele;
lui Michael Parver, pentru ajutorul și
prietenia lui dovedită la vreme de nevoie;
și lui Stick ;
și tatălui meu, omul cel mai blînd și mai
iubitor din cîți am cunoscut,
care a murit înainte de a-și împlini menirea.

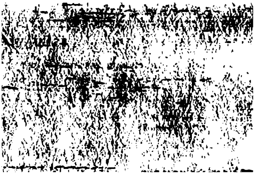

NOTĂ

Mulțumiri și recunoștință familiei mele și prietenilor, pentru încurajarea și sprijinul lor constant : mamei mele, lui Temple, Cathy, John și Kate, Bill, Melissa și David, Stan și Yvonne, Bobby Byrd, Carole Jackowitz, Marilyn Parver, Michael Rothschild, Billy Wallace, Frank Mazolla, familiei Harrison din Lookout Mountain, lui Mark Vaughn, Barbara Thomas, Jack și Jim.

Lui Don Smith, prieten adevărat și de încredere, care, cu discernămîntul și înțelepciunea sa, este întotdeauna de ajutor.

Bunului meu prieten, C.H. "Buddy" Harris de la Departamentul de Finanțe, pentru ajutorul generos și atenția acordată detaliilor ; soției sale, Joan, și fiicei, Robin.

Directorului Charles F. Rinkevich, directorului-adjunct David McKinley, lui Kent Williams, Charles E. Nester, Morris Grodsky și altor funcționari ai Centrului de Învățămînt pentru Aplicarea Legii Federale de pe lîngă Departamentul de Finanțe, Brunswick, Georgia, pentru neprețuitul ajutor în probleme tehnice.

Lui George Gentry și multor altor bărbați care au luptat în Vietnam și mi-au împărtășit experiența și simțămintele lor.

Lui George, Bill, Bear, B.L., Nancy și Slavko, Sandy, Jim, Frankie și Jingle, Larry, Averett, Ted, Mike, Kurt, Richard, Ruth, Dayton și tuturor prietenilor mei și asociaților răposatului, marelui Hidgon din St. Simons Island, Georgia, pentru că mi-au împărtășit numele, prietenia, timpul și experiența lor.

Editorului meu, Peter Gethers, un om de o nebănuită perspicacitate, lui Susan și Audrey și celorlalți salariați ai săi extrem de serioși.

Lui Mark Jaffe, pentru permanenta lui încredere.

Lui Irene Webb, femeia-minune.

Și unui prețuit și constant prieten, Owen Laster, acum și întotdeauna un adevărat gentleman.

SECȚIA DE OPERAȚIUNI SPECIALE

- Jake Kilmer
Agent special Freeze
  - Mickey Parver
cunoscut sub porecla
StickAgent Freeze
    - Locotenent Billy „Dutch“ Morehead
Șeful S.O.B.
      - Charlie „Ureche“ Flowers
      - Mufalatta Kid
      - Pancho Callahan
      - Cowboy Lewis
      - Ernesto „Chino“ Zapata
      - John „Kite“ Lange
      - Nick Salvatore

TRIADA DIN CINCINNATI

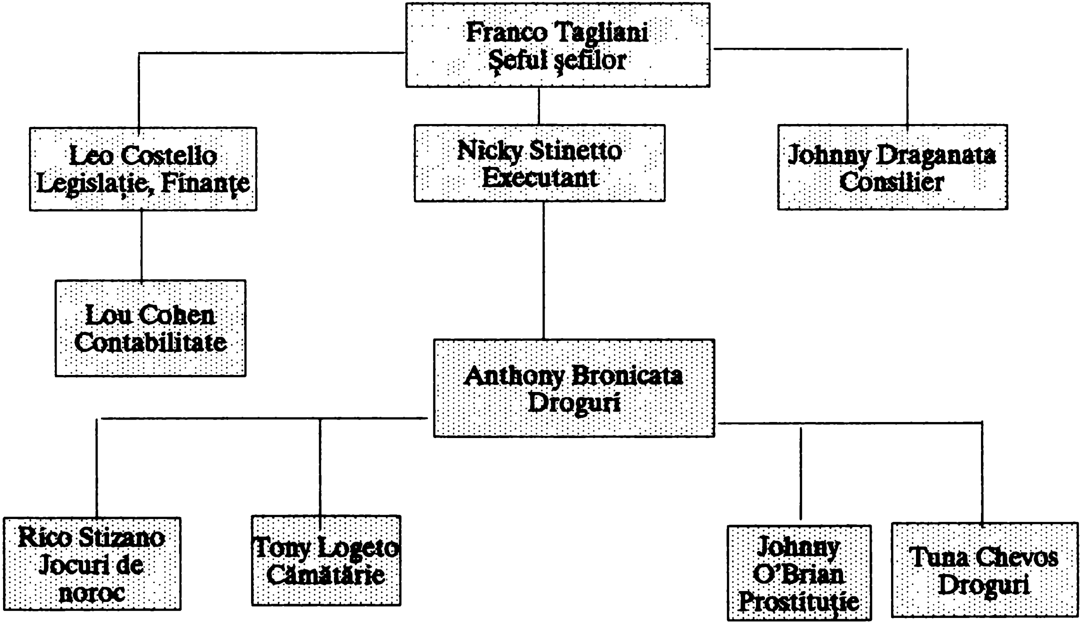
Franco Tagliani
Şeful şefilor
Leo Costello
Legislaţie, Finanţe
Nicky Stinetto
Executant
Johnny Draganata
Consilier
Lou Cohen
Contabilitate
Anthony Bronicata
Droguri
Rico Stizano
Jocuri de noroc
Tony Logeto
Cămătărie
Johnny O'Brian
Prostituţie
Tuna Chevos
Droguri

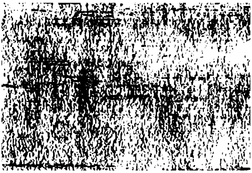

Peștele se încrede în apă
Și tocmai apa e cea în care-i gătit.
Proverb haitian

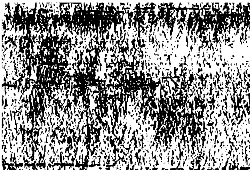

PREFAȚĂ: DUNETOWN

Dunetown[1] e un oraș făurit de revoluționari, cioplit și finisat de pungași și rebeli sudiști și cizelat de nobile doamne.

Dunetown înseamnă grație și farmec netulburat, bulevarde cu azalee, parcuri și alei înguste și plimbări pe rîu ; este un oraș al scuarurilor, al armăturilor metalice și balustradelor, al grămezilor de turtă dulce glazurată, al cărămizilor, pietrișului și cochiliilor de stridie strivite sub picior ; așezare riverană, cu ziduri masive și pavaj brut, cu uriașe obloane pe țîțîni, cu scări în spirală și poduri de fier forjat ; o panoramă claustrofobică în care cargoboturile își urmează calea pe rîu, la doi pași în față, iar pescărușii se rățoiesc la prigorii.

E un oraș al cărui puls se schimbă de la un cvartal la altul, la fel de subtil ca și stilul arhitectonic ; un oraș cu școli, biserici și taverne stil secolul al XVIII-lea ; cu ventilatoare de plafon și ferestre Tiffany, cu atriumuri cu două niveluri, lucarne *blue-barrel*, scări georgiene și geamuri paladiene, cu vile antebelice și elegante, care se ascund privirii printre stejari acoperiți de mușchi și viță-de-vie încolăcită.

Dunetown e preumblarea prin secolul al XVIII-lea, cu istoria ilustrată pe crucile cimitirelor.

AICI ZACE JENIFER GOLDSMITH

IUBITOARE SOAȚĂ A LUI JEREMY

CARE A MURIT DE NĂPASTA CE AȘA DE MULȚI A RĂPUS

PRIN PARTEA LOCULUI ÎN ANUL DOMNULUI 1744

---

[1] Orașul dunelor (n.tr.).

PROLOG

Duminică : Revărsatul zorilor: *Micul trauler se îndrepta spre nord, cu o oră înainte de ivirea zorilor în cea de-a opta zi după plecarea din Cumaná, Venezuela, cînd căpitanul echipajului alcătuit din patru marinari zări lumina de alarmă clipind pe catargul unei bărci cu vele. Se îndepărtase deja cu o milă sau două, cînd o zări. Traulerul se afla în acel moment la o distanță de zece mile în larg și de treizeci și cinci de mile nord-est de Fernandina, Florida. Căpitanul urmări lumina roșie timp de o jumătate de oră, pe cînd șlepul său ruginit se apropia.*

În pîcla cenușie de dinaintea răsăritului, se aflau suficient de aproape ca să vadă bine barca cu vele, jucărioara unui om bogat, plutind obosită pe ape. Era o ambarcațiune lungă de vreo treisprezece metri, cu un om pe punte. Omul își dezbrăcase cămașa și o flutura deasupra capului.

Căpitanul, un bărbat foarte bronzat, în vîrstă de patruzeci și ceva de ani, cu o barbă de patru zile, își trecu mîna unsuroasă peste bărbie. Doi din membrii echipajului urmăriră cu vag interes apropierea bărcii. Secundul, un negru cu o cicatrice care se întindea de la colțul gurii pînă la ureche, miji ochii să deslușească ambarcațiunea prin lumina difuză, apoi îl îndemnă pe căpitan să ignore vasul avariat.

— Dă-i naibii, măi, omule. N-avem timp să ne încurcăm cu marinari de doi bani, zise el cu voce joasă.

Dar căpitanul era de prea multă vreme om al mării ca să lase în părăsire un vas în pericol de naufragiu. Și apoi, cel fără cămașă era evident un om bogat, un nepriceput marinar de duminică, aflat la mare ananghie și, probabil, speriat de moarte.

— Fără arme, zise căpitanul încet în spaniolă. Stați cuminți și vedeți ce vor. Dacă problema lor e benzina, îi putem scoate la liman pe yankei.

Aprinse un far puternic și îi trecu lumina peste barcă, de la prova la pupa. Pilotă traulerul pînă foarte aproape de ambarcațiune și îi aruncă omului un capăt de frînghie.

JAMES OLIVER
GURĂ BOGATĂ ŞI APRIG LA MÎNIE
MORT LA 22 DE ANI ETATE
ÎNTR-UN DUEL CU LOCOTENENTUL CHARLES MORAY
CARE A TRAS MAI IUTE ŞI CU MAI AGER OCHI

Ăştia-i sînt strămoşii. Supravieţuitorii au devenit puternicii oameni de afaceri ai oraşului, cîrmuitorii regatului, dictînd o structură socială arhaică ce nu se schimbă şi e definită de metafora sa, Dune Club, limitat la o elită de oameni ale căror averi sînt cele mai vechi, ale căror rădăcini sînt cele mai adînci şi care, vreme de peste un secol, l-au sustras timpului.

Astfel au trecut anii peste Dunetown, lăsînd în urmă o comoară : o robie de tipul secolului al XVIII-lea, a cărei istorie freamătă de poveşti cu strigoi, cu războaie, încăierări şi prăzi îngropate pe sălbatice ţărmuri de Atlantic ; ai cărei oameni au moştenirea şi independenţa insularilor ; legăturile lor de sînge se întind pînă la cărbunarii irlandezi, corsarii spanioli, insulele Haiti şi Jamaica şi rezervaţiile indienilor Cherokee.

Preriile, mlaştinile şi rîurile sale încă mai ţes un oraş alcătuit din insule : Alee, Skidaway, Thunderhead, Buccaneer, Oceanby, Sea Oat şi melancolica Isle of Sighs, atît de asemănătoare cu *Gatsby*, refugiu al bogaţilor, cu casele sale vechi, profilate netulburat pe apele întunecate ale oceanului, unde omul îşi poate închipui cu uşurinţă un Jay Gatz singuratic şi părăsit, licărind peste ape în lumina solemnă a danei.

Trecutu-i pretutindeni,
Dacă asculţi,
Căci nu-i vîntul ce se aude,
Ci năluca fremătîndă a vremilor apuse.

Realitatea pentru Dunetown e istorie pentru restul lumii.

INTRODUCERE
Preumblare prin Dunetown
J. THOMPSON, 1972

— Habla español[1] *? întrebă căpitanul.*

— *Nu, răspunse marinarul.*

— *Care ie problema la voi ? întrebă căpitanul într-o engleză stricată.*

— *N-avem vînt destul. Marinarul, care purta pantaloni albi și pantofi de sport, arătă spre vasul neajutorat : Și nici benzină. Îmi puteți vinde ceva benzină ?*

— *Eu dau la tine destul benzin să mergi la Insula Saint Simons, zise căpitanul, arătînd spre linia orizontului. Cincisprezece, poate douăzeci de mile, la nord-est.*

— *Mulțumesc, mulțumesc mult.* Muchas gracias, señor.

Omul se înclină și flutură din mînă.

Căpitanul îi porunci unuia din oameni să ducă un bidon de benzină la bordul bărcii cu vele. Omul coborî sub punte și reveni după cîteva minute, cu un bidon de patruzeci de litri. El și unul din ceilalți membri ai echipajului se cățărară cu acesta la bordul ambarcațiunii.

Căpitanul și secundul urmăriră totul de pe puntea traulerului.

— *Ne-o căutăm cu lumînarea, bombăni secundul.*

— *Nici o problemă, răspunse căpitanul.*

Nici nu apucară cei doi membri ai echipajului să ajungă la rezervoarele de combustibil de la pupa, că bocaportul cabinei zbură în lături și un alt bărbat sări pe punte. Ținea în mîini o mitralieră. Secundul trînti o înjurătură și duse mîna la centură să apuce pistolul, dar fu prea tîrziu. Bărbatul cu mitraliera seceră puntea și coverta traulerului.

Prrrrrrrr...

Prrrrrrrr...

Hubloul de la cabina căpitanului explodă, împroșcînd cioburi de sticlă pe toată puntea. Prima rafală sfîșie pieptul căpitanului. El zbură îndărăt și ateriză pe spate pe covertă. Piciorul lui avu un spasm violent înainte de moarte.

A doua rafală se înfipse în secund, în vreme ce acesta voia să apuce pistolul de calibrul 0,38 de sub haină. Agresorul îl ridică în aer, îl învîrti și-l azvîrli cît colo, pînă la jumătatea punții. Omul căzu ca un sac gol, cu fața în jos, cu cea mai mare parte din căpățînă împrăștiată în jur.

---

[1] Vorbiți spaniola ? (N.tr.)

Ceilalți doi membri ai echipajului, cei care trecuseră la bordul bărcii cu vele, se întoarseră cu ochi îngroziți spre trăgător. Insul fără cămașă îl înjunghie pe unul în piept cu un cuțit lung de vînătoare. Acesta căzu de-a lungul pupei, bîlbîind incoerent. Omul cu mitraliera trase o rafală în pieptul ultimului membru al echipajului, care scăpă din mîini bidonul de benzină, se izbi cu spatele de balustradă și se prăvăli peste bord, în mare.

Insul fără cămașă smulse cuțitul din pieptul celui înjunghiat, îi curăță lama mînjită de sînge, trecînd-o peste pantalonii mortului, și își azvîrli victima peste bord.

Mitraliorul trimise o nouă rafală în far și acesta explodă, făcînd să se lase un întuneric de nepătruns.

Totul se terminase în treizeci de secunde.

Lucrară foarte rapid la percheziționarea vasului. Le trebui mai puțin de o jumătate de oră ca să găsească recompensa. Transbordară cei trei saci mici și grei pe ambarcațiunea lor, îl azvîrliră pe căpitan și pe secund în mare, stropiră traulerul cu benzină și îi dădură foc.

Omul fără cămașă ambală motorul bărcii și o pilotă de lîngă trauler, apoi, după ce potrivi cîrma, se alătură mitraliorului și împreună controlară prada.

— Ce zici ? întrebă omul fără cămașă, aplecîndu-se și zgîindu-se într-unul din saci.

— Minunat, zise mitraliorul.

Pași în spatele partenerului său, scoase din centură un Magnum de calibrul 0,357 și se apropie.

— Îmi pare rău, făcu el.

Ținu arma cam la doi centimetri de capul celui fără cămașă și apăsă pe trăgaci. Arma bubui și glontele se înfipse în ceafa omului, făcîndu-l să se ciocnească de balustrada din fața lui.

Mitraliorul întinse mîinile după cadavru, dar acesta căzu lateral, fu prins timp de o clipă în mișcarea de tangaj, apoi se rostogoli peste balustradă și căzu în mare cu capul înainte.

— La dracu' ! zbieră mitraliorul, făcînd o ultimă încercare disperată de a prinde cadavrul, dar acesta dispăru. Se mai arătă o dată la suprafață, ca pluta unei undițe, apoi se scufundă.

Mitraliorul dădu fuga înapoi la fusul cîrmei, îl răsuci la maximum și întoarse brusc ambarcațiunea. Scrută apele timp de zece minute, sperînd să-și zărească victima, dar în cele din urmă renunță.

Se depărtase cam cu o milă, cînd benzina de pe trauler explodă, degajînd un imens glob incandescent, care îl concură pentru un moment-două pe cel al soarelui în ascensiune.

Urmări fumul dens, care se zărea din ce în ce mai mic, pînă cînd nu-l mai văzu deloc.

1. UN AS, DOI, TREI

Întoarcerea în Dunetown se dovedi a fi mai grea decît plecarea în Vietnam. Nu știusem ce mă așteaptă în Nam[1] știam ce va fi în Dunetown.

Pe cînd avionul executa virajul final înainte de aterizare, amintirile începură să mă asalteze ; amintiri care mă trăgeau spre un loc pe care mă străduisem de mulți ani să-l uit și spre o vreme care reprezenta pentru mine ultima vară adevărată din viața mea. După aceea, toate au părut a fi adumbrite de culorile toamnei, de culorile trecerii timpului. Culorile morții.

Culorile Namului.

Rîuri cenușii, noroioase. Saci de un verde-închis cu cadavre. Scrum acolo unde fuseseră cîndva copaci și sate. Fețe cenușii cu ochi goi, așteptînd să fie vîrîte în saci și expediate îndărăt în lume, spre a fi îngropate în pămîntul cafeniu.

Aceasta fusese tonalitatea cromatică ce-mi pictase viața începînd din vara aceea. 1963, acesta fusese anul.

E mult de-atunci.

De mai bine de douăzeci de ani, mă străduiam să înlătur cicatricele lăsate de anul acela. Acum, dintr-o dată, acesta se înfigea în mine ca un pumnal, iar nume și chipuri din alte vremi mă năpădeau. Chief. Titan. Wally Butts și Vince Dooley. Teddy. Doe.

Timpul tocise lama, nivelase proeminențele, dar nu făcuse decît să ascută cea mai stăruitoare durere. Doe Findley era ultimul vis pe care-l mai aveam. Pe celelalte le izgonisem aproape în întregime, dar de acesta mă agățasem, apărîndu-l, hrănindu-l, căutîndu-mi adăpost în mrejele lui și nu eram încă pregătit să renunț la el.

---

[1] Prescurtare pentru Vietnam (n.tr.).

Ploaia cădea constant, în timp ce avionul cobora deasupra ținutului mlăștinos. Priveam pe fereastra ovală șiroind de apă, căutînd ceva care să mă ajute să mă orientez în timp și spațiu. Cred că mă așteptam să văd același șopron cu o singură încăpere care trecea drept hangar, cu automatul de cafea și o jumătate de duzină de scaune, denumită în glumă sală de așteptare. Timpul îți joacă feste ciudate în subconștient. În mintea ta, timpul e un decor încremenit. Oamenii nu îmbătrînesc, vopseaua de pe case nu se scorojește, copacii nu se înalță. Iarba nici măcar nu crește.

Ceea ce mă așteptam să văd, de fapt, pe fereastra aceea era trecutul. Ce am văzut a fost un terminal scund, construit din sticlă și crom, becuri cu lumină strălucitoare, delimitînd pistele de rulare, aeronave făcînd manevre.

Pe pistă era mai multă animație decît în Las Vegas într-o sîmbătă seară. Douăzeci de ani sînt o doză cam prea mare ca s-o poți înghiți dintr-o dată, și totuși, cu asta m-am ales.

În vreme ce mă grăbeam să cobor scările avionului prin ploaie, mi-am amintit un lucru pe care îl tot spunea taică-meu : „Tot ce e ușor de obținut nu merită obținut".

Mă rog, de fapt, mama o spunea. Tata a murit la datorie în Pacific, cu trei luni înainte de a mă naște eu. N-am fost tare niciodată în materie de geografie, dar, încă înainte să merg la școală, știam cam tot ce se poate ști despre insula Guadalcanal. Îi cunoșteam coordonatele geografice și forma ; știam că nu are decît o sută de mile lungime și treizeci lățime și că a constituit prima noastră țintă în ofensiva din Pacific. Și știam că, pe data de 20 august 1942, la orele 22.15, adică zece și un sfert noaptea, căpitanul J. L. Kilmer, Divizia I Marină, a încetat de a mai fi tatăl meu și a devenit legenda mamei mele. Am crescut cu distincțiile militare Purple Heart și Navy Cross înrămate lîngă fotografia lui, atîrnate deasupra biroului meu, ca să nu-l uit.

Guadalcanal va fi întotdeauna pentru mine o bucățică de teren urîtă și inutilă, aflată la naiba în praznic, pentru care nu ar fi trebuit să moară nimeni. Ulterior, aveam să aflu din sursă directă despre cum era să mori acolo.

În orice caz, nava de desant a explodat sub el la prima confruntare. Nu a apucat nici măcar să-și ude picioarele.

Dar eu îl cunoșteam pe bătrînul meu, știam ce credea, știam locul unde a murit. Mama a avut grijă de treaba asta. Lecțiile pe care mi le dădea în copilărie începeau totdeauna așa : „Tatăl tău obișnuia să spună...“

Apoi mă lovea cu rigla.

Cred că aveam deja vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani, cînd am înțeles că, pentru ca tata să-i comunice mamei mele toate expresiile stereotipe atribuite lui, pe care mi le inoculase în copilărie, ar fi trebuit să vorbească în mod constant vreme de douăzeci și patru de ore pe zi, pe întreaga durată a celor doi ani în care fuseseră căsătoriți. Imaginea tatălui meu era creația mamei. Dar a funcționat. Pînă mi-am dat seama de șiretlic, mi-am închipuit că tata era mai înțelept decît Homer, Socrate, Newton și Ben Franklin la un loc. Hazliu e faptul că am impresia că tot mai cred.

„Tatăl tău obișnuia să spună : «Tot ce e ușor de obținut nu merită obținut».“

Ar fi trebuit să plec urechea la această rememorare, în timp ce mă zoream prin ploaie, dar mă gîndeam la altele. Mi-a intrat pe-o ureche, a ieșit pe cealaltă și n-a încetinit deloc pe traseu.

Cînd am pătruns în terminalul din Dunetown, am fost azvîrlit cu brutalitate înapoi în realitate. Era o clădire în toată puterea cuvîntului, cu scări rulante, bufet expres deschis nonstop, un restaurant elegant în stil european și două baruri.

În răstimpul în care am străbătut terminalul și mi-am ridicat geamantanele, am zărit un hoț de buzunare de prim rang din Albuquerque, pe nume Digit Dan Delaney, două prostituate din San Diego, ale căror nume îmi scăpau, și un specialist în alba-neagra din Detroit, pe nume Eddie Fuereco Spaniolul, care tot învîrtea moneda marcată, îmbrăcat într-o pelerină largă și cămașă înflorată.

Toți lucrau. Asta mi-a spus mult.

Funcționara de la ghișeul liniei aeriene mi-a înmînat un plic, conținînd cheile unei mașini, actele acesteia, rezervarea la Hotelul Ponce și un ghid rutier al orașului, care îmi arăta cum să ajung acolo.

Mai aveam și un mesaj transmis telefonic cu douăzeci de minute mai devreme : „Urgent. Ne întîlnim la intrarea camerei de gardă, spitalul municipal, cît mai repede posibil.“ Fusese transmis de locotenentul Morehead de la poliția locală. Asta mi-a reamintit motivul pentru care mă aflam acolo și care nu era nicidecum să-mi bocesc tinerețea pierdută. Un ins pe nume Franco Tagliani constituia motivul pentru care mă aflam acolo, un mafiot care conducea o bandă numită Triada din Cincinnati. De cinci ani mă țineam pe urmele lui Tagliani, de cinci ani îi ascultam vocea pe bandă de magnetofon, îl supravegheam prin binoclu, îl fotografiam cu aparate cu teleobiectiv. De cinci ani mă străduiam să-l înving, pe el și gașca lui. Încercasem tot ce era permis de lege.

Vax.

În toți acești cinci ani, nu reușisem să mă apropii de el nici cît să-mi scot pălăria într-un salut. Era chiar jenant, cinci ani și nimic, doar praful de pe tobă.

Apoi dispăruse. Și, împreună cu el, toată gașca. Așa, pur și simplu. Scamatoria anului. Iar acum, nouă luni mai tîrziu, își făcuse din nou apariția. Și asta în Dunetown, ultimul loc de pe fața pămîntului în care aș fi vrut s-o facă. Mulțam frumos, Franco.

De data asta, jocul avea să fie dur. De data asta, scorul avea să fie puțin diferit.

Am sărit peste chestia cu hotelul și am mers direct la spitalul municipal. Locotenentul mă aștepta la intrare; era un bărbat uriaș, cu trei capete mai înalt decît mine.

— Sînt Morehead, îmi zise, în timp ce mîna mea dispărea într-a lui. Zi-mi Dutch.

— Jake Kilmer, m-am prezentat la rîndul meu.

Cinci minute mai tîrziu, m-am întîlnit pentru întîia dată nas în nas cu Franco Tagliani. Se afla într-un sertar din congelatorul de la subsol, cu o gaură în spate, o tăietură la umăr, o alta pe frunte și o împușcătură în ochiul drept, pentru mai multă siguranță.

Pe cartonașul atîrnat de degetul mare de la picior stătea scris că numele lui era Frank Turner, dar știam eu mai bine cum îl cheamă.

În sertarul de dedesubt se afla, la fel de mort, ortacul său numărul unu, Nicky Stinetto. Fusese împușcat de trei ori, dintre care două împușcături fuseseră mortale. Cartonașul lui zicea că-l cheamă Nat Sherman ; altă minciună.

Ambele cadavre prezentau arsuri serioase, ambele purtau urmele unor lovituri multiple.

Două arme diferite. Nu trebuie să fii procuror ca să-ți dai seama ce diferență e între o gaură făcută de un 0,22 și una făcută de un 0,357.

— Doi profesioniști ? am sugerat.

— Asta sau Wyatt Earp[1] în persoană, răspunse Morehead, vorbind ca și cum ar fi prezentat un raport oficial de poliție. Omuciderile s-au comis aproximativ la orele 19.15 la reședința decedatului Turner... sau Tagliani, cum preferi. Împușcăturile au fost urmate de o explozie. Acum lucrăm la aflarea unghiului de cădere al bombei. Nevasta lui Tagliani a fost prinsă în explozie. E sus la reanimare, cu viața atîrnînd de un fir.

M-am uitat la ceas. Abia trecuse de nouă.

— Ai făcut un dosar bunicel în cazul de față, avînd în vedere că s-a întîmplat cu mai puțin de două ore în urmă, am zis.

— Avem toată distracția pe bandă, îmi comunică el, făcînd cu ochiul.

Billy Morehead, șef al Secției de Operațiuni Speciale, poliția locală, avea scris pe toată fața lui bo̧țită cuvîntul „nemțălău“ . Mă privi de la înălțimea lui cu niște ochi adumbriți, de un albastru-deschis, ce pîndeau dindărătul unor ochelari cu rame aurite. Era cam de mărimea unui taur premiat, avea mîinile cît cantalupul, părul blonziu în curs de încărunțire, o voce joasă, dar hîrîită, și o slăbiciune pentru înjurăturile în limba germană ; toate acestea îi atrăseseră porecla de Dutch. Era cordial, dar prudent, și, deși îl cunoșteam doar de treizeci de minute, începea să-mi placă stilul lui.

— În sfîrșit, am zis, atîta pagubă cu ei. Să sperăm că văduva supraviețuiește. Poate că a văzut ceva.

— Chiar dacă a văzut, n-o să vorbească. Ăștia-s toți la fel.

---

[1] Faimos șerif american (n.tr.).

Nu mai era nimic de făcut acolo pînă la autopsie, așa că am urcat la etajul al doilea, la reanimare. Doamna Tagliani arăta de parcă era în drum spre lună : ace de perfuzie înfipte în ambele brațe, mască de oxigen pe față, trei monitoare separate ce înregistrau semnele de viață — ce mai rămăsese din ea. Dispozitivul de citire a semnalelor de la artera coronariană părea grozav de leneș, abia ticăind, în vreme ce liniile verzi se mișcau la mijlocul ecranului, tresăltînd la fiecare ticăit.

Nu se vedea nimeni din familie. L-am întrebat pe Dutch despre chestiunea asta. A înălțat din umeri și și-a îndreptat colțurile mustății lui bavareze cu degetul mare și arătătorul fiecărei mîini.

— S-or fi ascunzînd sub pat, a fost singurul lui comentariu.

Internul, un tinerel cu ten de adolescent, ne-a spus că văduva suferise arsuri de gradul unu pe o porțiune de peste șaptezeci la sută din corp, avea sticlă înfiptă în piept și stomac și fusese îngropată sub dărîmături, ceea ce îi cauzase leziuni cerebrale severe.

— Ce șanse are ? am întrebat.

— Un ucenic cizmar din Kansas City ar scoate-o la capăt, răspunse el și plecă.

— Am un om postat la ușa din față, altul pe etajul ăsta, zise Dutch. Nimeni nu se poate apropia de ea. De ce n-ai veni cu mine ? Trebuie să-mi pun oamenii la curent cu mersul lucrurilor.

Doamna Tagliani hotărî în locul meu. În timp ce noi stăteam acolo, monitorul pentru inimă o luă razna. Ticăitul încetă și liniile verzi deveniră o dungă continuă.

Mașinăria scoase un piuit prelung.

— *Schmerz !* bombăni Dutch.

Mai auzisem expresia. Tradusă *grosso modo,* înseamnă o situație jalnică. N-aș fi putut nici eu s-o exprim mai bine.

După un moment, în rezervă năvăliră internul și două asistente, cu măsuța lor pe rotile, plină cu instrumente.

Am stat pe-aproape vreo zece minute, pînă ce s-au dat bătuți.

— *Eins, zwei, drei,* mormăi Dutch. Încă unul și ne-am alege cu un ful de ași. S-ar zice că ai făcut un drum lung de pomană, domnule Kilmer.

— Mda, i-am răspuns.

— Trebuie să sun la omucideri, să le zic că madama lui Tagliani a sărit pîrleazul. Durează un minut. Stai la Ponce, nu ?

— Corect.

— Bun loc, rosti Dutch.

Intră în birou și dădu două telefoane în răstimpul care-mi trebui ca să-mi aranjez cravata, apoi se întoarse.

— Am auzit că știi orașul, spuse el, în timp ce ne îndreptam spre parcare.

— Îl știu, dacă nu s-a schimbat în ultimii douăzeci de ani, i-am răspuns.

Rîse, dar era un rîs sardonic, lipsit de veselie.

— Te așteaptă o surpriză, spuse el. Urmează-mă pînă la hotel. Poți să-ți lași mașina acolo și să dai o fugă cu mine pînă la Depozit.

— La Depozit ?

— Așa-i zicem șandramalei noastre.

I-am spus că e al dracului de nobil din partea lui și am ieșit în noaptea caldă, ploioasă.

2. TURUL ORAŞULUI

Hotelul se afla la o distanţă de numai cîteva străzi, dar am apucat să văd suficient printre ştergătoarele de parbriz şi picăturile de ploaie, ca să-mi dau seama ce făcuseră din Dunetown cei douăzeci de ani. Astea nu erau mici riduri inerente vîrstei, ci imaginea unei femei frumoase, devenită tîrfă. Moartea lui Tagliani stîrnise vînzoleala viermişorilor din stomacul meu. O privire aruncată spre centrul Dunetownului transformă viermişorii în şerpi ce se zvîrcoleau şi sîsîiau, atacîndu-mi viguros măruntaiele.

Cu douăzeci de ani în urmă, Ocean Avenue era o străduţă romantică, întunecoasă, cu două benzi de circulaţie şi cu o boltă de magnolii abundînd în muşchi spaniol; străduţa şerpuia din Dunetown către mare, cale de şase mile. Acum devenise Ocean Boulevard, o autostradă cu şase benzi, care-şi tăia drum printr-o infinitate de felinare cu o lumină strălucitoare, ca o cicatrice. Nici copaci şi nici tufe nu spărgeau sinistra incandescenţă verde; o făcea, în schimb, un lanţ de panouri de hotel, ale căror sclipiri de neon ademeneau turiştii către plajă.

Pe Front Street[1] era şi mai rău. Eram atît de şocat de cee ce se petrecuse aici, încît am oprit maşina, am coborît şi am stat acolo în ploaie, holbîndu-mă la strada care o luase razna. Era atît de departe de acel Front Street din decorul meu încremenit, încît mi-era cu neputinţă să mă acomodez cu priveliştea ce mi se înfăţişa.

Front Street din amintirea mea era ca trăsătura de penel într-o pictură a lui Norman Rockwell. Existau pe-atunci două cinematografe, cu cîte două săli de proiecţie fiecare. Era farmacia[2] lui Bucky, care avea un automat de sifon cu țuțuroiul de marmură, de unde mai mai puteai cumpăra înghețată de fructe, făcută din lapte adevărat, și unde puteai sta comod pe scaune cu spătar, ca să o savurezi. Mai era și punctul de reper al orașului, magazinul universal al lui Blaine, care ocupa o clădire întreagă. Cîndva, locuitorii din Dunetown își cumpărau de toate — de la scutece pînă la haine de doliu — de la Blaine.

---

[1] Strada Principală (n.tr.).

[2] În original, *drugstore* — farmacie care serveşte şi drept magazin alimentar, bufet, centru de răcoritoare şi difuzare a presei etc. (n.tr.).

Totul se volatilizase. Nici urmă de Bucky, nici urmă de Blaine, iar cele două cinematografe deveniseră bordeluri cu program nonstop. O pîclă de neon se lăsase peste inima orașului, ca un nor în culori țipătoare. Prostituatele își expuneau trupurile de sub copertine, ca să se ferească de ploaie, negustorii ambulanți îi ademeneau pe nou-veniți și pe derbedei să intre la spectacole pornografice, iar reclamele luminoase anunțau peste tot reprezentații „fără sutien“ și „fără slip“. Ritmul trîmbițat și stresant era stilul general al străzii.

Mai fusesem în astfel de locuri, de-a lungul fîșiei Hollywoodului, în zona de luptă a Bostonului. Scenariul era mereu același. Nu puteai bea un pahar într-un bar pe o stradă, fără să fii nevoit să te zgîiești la un fund gol ori fără să fii acostat de o chelneriță — sau de un chelner, în funcție de înclinațiile arătate.

Dumnezeule, mi-am zis, ce s-a petrecut oare aici ? Cum de îngăduiseră Chief și Titan să se întîmple așa ceva cu un oraș pe care ei îl trataseră cîndva ca pe o tînără mireasă ?

Pîcla de neon ținea și următoarele șase cvartale în puterea sa. Apoi, ca și cum vreun arhitect medieval ar fi durat un zid invizibil drept în mijlocul orașului, neonul se risipi, iar Dunetownul deveni brusc elegant. Era ca și cum timpul ar fi umblat prin partea asta a orașului în vîrful picioarelor, cu un deget pe buze. Copaci bătrîni împresurau vile și case vechi de două sute de ani. Porțiunea fusese renovată după grandoarea stilului revoluționar, cu o precizie spartană, demnă de admirație. Lămpi cu gaz clipeau pe la colțuri, lumina de pe străzi provenea mai cu seamă de la ferestrele caselor și existau scuaruri dantelate de flori la fiecare trei sau patru cvartale, adevărate oaze de liniște, cu arteziene care dădeau un plus de simetrie și frumusețe locului.

Reacția mea era netrucată.

Orașul devenise schizofrenic pînă în măduva oaselor.

3. DOOMSTOWN

Dutch mă aştepta sub tenda Hotelului Ponce, smîrcul politic al Dunetownului, un hotel grandios, vechi, scîrţîitor, plin de ghivece cu plante şi unul din puţinele lucruri care nu se schimbaseră în Dunetown. Avea mîinile înfundate în buzunarele unui costum lăbărţat, care sfida orice descriere, şi un Camel vîrît în colţul gurii. Dacă avea cumva vreo grijă pe lumea asta, nu-ţi puteai da seama. Am parcat în spatele unei limuzine negre, am predat cheile portarului, m-am înregistrat, am dat cinci dolari unui băiat de serviciu să-mi ducă valizele în cameră şi mi-am azvîrlit servieta pe bancheta din spate a maşinii lui Dutch.

Pe cînd mă prăbuşeam pe scaunul din faţă, eram încă înmărmurit de priveliştea şi sunetele Dunetownului.

— Bun, să-i dăm bătaie, zise el, pornind maşina pe strada întunecoasă, mărginită de palmieri.

Nu încerca să fie amabil ; atitudinea lui era cooperantă, dar precaută. Şi, deşi doream să capăt informaţii despre Tagliani-Turner, pentru moment mă interesa mai mult să aflu ce se întîmplase cu peisajul local.

După o tăcere care a durat cîteva sute de metri, am întrebat :

— Ce mama dracului s-a întîmplat în Dunetown ?

S-a zgîit la mine cu o expresie ciudată pe faţă, apoi a zis, ca şi cum şi-ar fi răspuns propriei întrebări :

— A, da, mereu uit că ai locuit aici cîndva.

— Nu aici, am zis. Nu în *acest* oraş. Sau, în orice caz, nu am locuit aici... Cred că aş putea spune că am fost un musafir estival.

— Cînd anume ?

Încercam să par degajat, să nu mă angajez în istorisiri cu caracter personal. Nu îl cunoşteam încă suficient ca să-i dezvălui răni atît de vechi.

— Acum douăzeci de ani, doar două luni. Abia dacă merită pomenit, i-am răspuns într-o manieră impersonală.

— Erai un puștan pe-atunci.

— Da, în ultimul an de facultate.

Deși nu voiam să devin prea intim, nu intenționam, totuși, să-i vînd gogoși.

— Teddy Findley era cel mai bun prieten al meu, am adăugat după o secundă sau două.

— Ah, rosti el. Atunci știi ce s-a întîmplat.

— Nu, am pierdut legătura cu familia.

— Știi că Findley junior e mort ?

— Vrei să spui Teddy ?

— Da.

— Știu. După chestia asta, am cam pierdut șirul evenimentelor.

— Păi, tot ce s-a întîmplat în oraș s-a datorat afacerii cu pista de curse, asta-i. Orașul s-a cocoșat de atîta lume. Acum douăzeci de ani, populația orașului cît să fi fost ? Șaptezeci și cinci, o sută de mii de oameni ?

— Cam pe-acolo.

— Acum sînt, probabil, în jur de trei sute de mii ; cam jumate din ei au pătruns prin partea tenebroasă a afacerii cu pista. Pleașca pe care o vezi aici este o imensă pistă de curse și o frumusețe de hipodrom. Arată ca Saratoga. O pistă de mare clasă, înțelegi ? E un gheșeft.

— Unde se află ?

— În spatele nostru, pe cealaltă parte a rîului. Acum e întuneric, nu se vede.

— Bun, așadar există o pistă de mare clasă. Și ?

— Poate că ceea ce finanțele municipale se așteptau să vadă era un fel de alt Ascot. Toată lumea stînd în jur, sorbind ceai, fluturîndu-și degețelele prin aer. Ce a ieșit a fost că au dat năvală pariorii, care răsar în toate formele, mărimile și varietățile cunoscute omenirii ; cam jumătate din ei fumează ceaiul, nu îl beau.

— Deci, asta-i tot ce s-a ales din Front Street ?

— Ceva din toate astea. Dar nu Front Street are să te sece la linguriță. Ci tot ce s-a întîmplat cu restul orașului. Ei l-au transformat într-un mic Miami.

— Ei ? Care ei ?

— Nătăfleții care l-au luat în stăpînire. Uite ce-i, Chief Findley e un om bătrîn. Cei mai mulți din vechea gardă sînt morți. Au predat puterea urmașilor. Păstrătorii împărăției, nu-i așa ? Greșeală. Toți sînt niște nătăfleți de la un cap la altu', poate cu o excepție sau două.

— S-ar putea să-i știu pe unii dintre ei, am zis.

— S-ar putea. Dar n-au fost numai ei, au fost toți cei care au posedat un metru pătrat pe care-l puteau vinde. Au apărut vile luxoase peste tot. Apartamente senioriale. Trei hoteluri mari pe plajă, un altul în construcție. Clădiri impozante. Două porturi mari cît Del Mar. Nu-ți este la îndemînă acum. Așteaptă să vezi Doomstownul în lumina zilei.

Atunci a fost prima dată cînd am auzit că i se spunea și Doomstown[1], dar nici pe departe ultima.

— Totuși, sînt surprins că Chief Findley și vechea gardă au îngăduit să se întîmple una ca asta, am spus.

— N-a putut face nimic s-o împiedice, mormăi Dutch. Toți ceilalți au murit sau erau prea bătrîni ca să țină pasul.

O inflexiune tăioasă i se strecurase în voce, o umbră de mînie amestecată cu dispreț. Părea să-și dea seama de asta el însuși și a condus în tăcere pînă cînd și-a recăpătat calmul.

Am încercat să rup tăcerea creată.

— Tatăl meu obișnuia să spună că poți moșteni sîngele, dar nu poți moșteni șira spinării.

Trecînd de primele cîteva intersecții, am rulat de-a lungul acelui Dunetown pe care voiam să mi-l amintesc, porțiunea întinsă a zonei periferice, renovată în stilul eleganței revoluționare.

Mi-am amintit cum mergeam prin porțiunea asta, cu Chief și Teddy în mașină într-o duminică după-amiază, demult. Veniseră vremuri grele ; casele fuseseră fie bătute în scînduri, fie prefăcute în pensiuni ieftine. Eram în Rolls Royce-ul negru decapotabil al lui Chief și el ședea pe marginea scaunului, cu umerii lui pătrați, cu părul alb fluturînd în vînt.

---

[1] Orașul pierzaniei (n.tr.).

„O să reconstruim toată afurisita asta de parte a orașului, spusese el în stil grandios, cu accentul lui moale sudic-irlandez, gesticulînd în direcția ruinelor posomorîte. Nu un afurisit de muzeu cum e Williamsburgul. Ci un loc unde să se poată trăi și respira, unde oamenii vor fi mîndri să locuiască. Să simtă că sînt și ei o parte din istoria lui. Că împărtășesc casa și masa cu duhurile lui. Asta e inima orașului, pe Dumnezeul meu ! Și dacă inima se oprește, orașul piere. Voi, băieți, să țineți minte asta !"

Făcuse o pauză, ca să cîntărească din ochi strada, apoi adăugase grav : „Într-o bună zi, el va intra în responsabilitatea voastră." Și Teddy se uitase la mine, făcîndu-mi cu ochiul. Pe atunci, eram unul dintre „băieți" "

Se părea că se ținuse de cuvînt în privința aceea, deși Dumnezeu știe ce tîrg jalnic făcuse, permițînd activității economice să se ducă dracului. Partea aceea nu avea nici o logică. Asta de aici avea. Parcurile și scuarurile deschideau orașul, lăsîndu-l să respire și să înflorească în chip firesc, dîndu-i o personalitate proprie. Pe ici, pe colo, magazine arătoase și galerii se ițeau printre case. Era clar că împărțirea în zone avea caracter obștesc, că regulile erau stabilite de comun acord.

— Așa mai merge, am zis. Dar Front Street, Isuse !

— Trebuia să le dea și pariorilor de doi dolari un loc de joacă, spuse Dutch pe un ton declarativ.

Am cotit-o la stînga, apoi la dreapta și am plonjat înapoi în realitate. Ne aflam la marginea Back O'Townului, un fel de zonă tampon între Dunetown și porțiunea negrilor. Puteai simți sărăcia în aer. Magazinele luxoase cedaseră locul prăvăliilor de vechituri și de mobilă de mîna a doua. Era partea urîtă a orașului. O grămadă de depozite de mașini uzate și de aziluri de noapte.

Am mers în tăcere un minut-două, pe urmă am întrebat :

— De cînd ești aici, Dutch ?

— Am venit din Pittsburg acum patru ani, imediat după ce s-a aprobat referendumul pentru pistă.

— Și cînd au construit-o ?

— A fost deschisă oficial acum doi ani și orașul s-a dus direct la dracu'. De la costume albe tip Palm Beach, la jachete din pătură de cal și pantaloni cadrilați, asta peste noapte. Trebuie să dai cu tunul ca să mai auzi o urmă de accent sudic.

Chiar și al lui era un soi de germană guturală de Pennsylvania.

— Vrei să spui ca al tău ? am zis eu în glumă.

Chicoti :

— Mda, ca al meu.

— Oraș de căpătuială, am adăugat cu jumătate de glas.

— Te-ai prins.

— De cînd ești polițai ?

— Dintotdeauna, răspunse el, fără să stea pe gînduri.

Coti pe o stradă întunecoasă, conducînd cu viteză, dar fără girofar sau sirenă.

— Al naibii stigmat, am zis. Chief și gașca lui au răsfățat Dunetownul. A fost ca o idilă.

— Ei bine, amice, asta a fost demult. Acum e amor de-o noapte.

Se opri, apoi adăugă :

— Îi știi pe alde Findley chiar așa de bine ?

Am stat în cumpănă preț de un minut, înainte de a răspunde.

— Deh, în douăzeci de ani se netezește calea, am răspuns.

— Nu-i așa ? Dutch își aprinse o țigară și adăugă : S-ar zice că te-ai gîndit mult la bătrînul.

Am dat din cap :

— Se poate spune că da.

— Precum mi-au auzit urechile, Findley-junior a fost erou de război, a fost omorît în Nam. După asta, bătrînul s-a încovoiat, pur și simplu. Cel puțin, așa am auzit eu.

— Păcat, am zis.

Eram surprins cît de indiferent îmi sunau vorbele.

— Așa aș zice și eu.

— După cîte înțeleg, ai rezerve în privința lui Findley.

Ridică din umeri.

— E din cauza mecanismului. N-am încredere în nimeni care a fost băgat în politică nici atîta timp cît îmi trebuie să-mi mănînc prînzul. Și eu mănînc repede.

Vechi simțăminte încolțeau iarăși înăuntrul meu, răscolindu-mi măruntaiele ; era ceva trecător, cu care nu prea puteam să mă acomodez. Sau nu voiam s-o fac.

— A fost ca o bătălie pe un domeniu feudal, continuă el. O mînă de grei au pus stăpînire pe tot ce mișcă. Acum e o continuă încăierare, ca să vadă care se îmbogățește cel mai mult.

Îmi oferise o dare de seamă de mare precizie, fapt pe care i l-am dezvăluit și lui.

— Ăsta-i tot chițibușul cu puterea.

— Să zicem că eu am un dolar, tu ai doi. Te face asta de două ori mai bun decît mine ?

— Nu, am răspuns. Dar de două ori mai periculos, da.

Cugetă vreo cinci secunde la vorbele mele.

— Presupun că totul depinde de cine ești, zise Dutch. Apoi lansă bomba : Fiica lui Findley a încercat să repare treaba. Asta, adică, după ce fiul lui a fost lichidat.

Bang ! Iată-ne și aici.

— Cum așa ? am întrebat, făcînd ca întrebarea să sune indiferentă ca un căscat.

— S-a măritat cu un înfumurat de american get-beget. El a înșfăcat prada din curtea lui Findley și-a șters-o cu ea. Harry Raines îl cheamă. Ce mai, culmea ironiei.

— Cum vine asta ?

— Propriul ginere al lui Findley e șeful comisiei organizatorice la pista de curse.

Vestea mă prinse puțin cam pe nepregătite.

— Cum s-a ajuns aici ? am întrebat.

— Păi, dacă n-ar fi fost Raines, n-am mai fi pupat hipodrom cît îi hăul. Ne-am fi prăfuit, bieții de noi, botinele pe alte coclauri.

— Raines... am rostit eu ca un ecou.

— Harry Raines, ginerele, întări el.

— Da, știu. Mă gîndeam doar la nume. Așadar, Harry Raines.

— Îl cunoști ?

— Vag.

Harry Raines. Îmi aminteam numele, dar nu-i puteam asocia nici un chip. Figurile oamenilor îți vin greu în minte după douăzeci de ani.

— Raines a organizat totul. Toată chestia cu hipodromul.

— Care-a fost șpilul ?

— Va trebui să-l întrebi pe el, zise Dutch.

— Raines ăsta e un tip de luptător ?

— Nici n-aș putea spune altfel. Din cîte-aud, destoinicul Harry o să ajungă guvernator ca mîine.

— Iar temeiul ar fi, cu alte cuvinte, hipodromul, pista de curse ?

— Presupun că asta ar fi o parte din temei.

— Și care ar fi restul ?

— E poveste lungă, zise el. Merită o cină.

— Pare corect, am răspuns. Tu ce crezi ?

— În legătură cu ce ?

— În legătură cu Raines, dacă va ajunge sau nu guvernator.

— Eu, unul, cred că soarele răsare la est și apune la vest. Și cu asta basta.

4. MOŞTENIREA LUI LEADBETTER

Ploaia se transformase într-un adevărat uragan pînă am ajuns la centrul de comandă al lui Dutch Morehead — undeva la periferia oraşului, într-un mic complex comercial dărăpănat, aflat la o milă-două de centru. Lumina unui fulger coloră în nuanţe monocromatice o clădire lunguiaţă, sărăcăcioasă, cu un singur nivel, ce fusese cîndva un mare magazin universal. Ferestrele din geam turnat erau oblonite şi întreaga construcţie fusese vopsită în negru.

— Parcă ar fi cartierul general al Gestapoului, am zis.

— E de efect, mormăi Dutch.

O plăcuţă nu grozav de arătoasă dădea de ştire că acolo se afla SECŢIA DE OPERAŢIUNI SPECIALE. Dedesubt, nişte litere şi mai puţin arătoase anunţau discret : DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE DUNETOWN. Am fost nevoit să mijesc ochii ca să pot desluşi acest rînd.

— Drăguţ din partea voastră că aţi menţionat departamentul de poliţie, am zis.

— Aşa m-am gîndit şi eu, spuse Dutch.

— De fapt, ce înseamnă „Secţia de Operaţiuni Speciale“ ?

— Nu-mi dau seama prea bine nici eu. Le-o fi plăcut, pur şi simplu, să ne zică SOB-i[1] .

Îndată după aceea, Dutch începu să ragă ca un leu înfometat.

— Nenorocit de limbric neterminat şi afurisit ! Labagiu descreierat ! pufni el, strîmbîndu-se.

— Cine ? am întrebat, crezînd că poate îl supărasem cu ceva.

---

[1] Abreviere pentru Special Operations Branch (Secţia de Operaţiuni Speciale) ; joc de cuvinte, *sob* — suspin, hohote de plîns ; ortografiat s.o.b. are sensul de „pui de lele“ (abreviere pentru *son of a bitch* — n.tr.).

— Labagiul ăla, avortonul ăla împuțit de Callahan, mugi el înainte. Linge-blide ăla mîncător de scrumbii, putoarea aia de țărănoi mi-a șterpelit iar locul de parcare! Și dacă nu i-aș fi spus de o mie de...

Vocea i se pierdu într-o puzderie de alte insulte mormăite pe sub mustață.

Cîteva mașini, în diferite stadii de dezagregare, se aflau parcate în fața clădirii. Aripi îndoite, parbrize crăpate, picături portocalii acolo unde se începuse operațiunea de vopsire, fără a se duce vreodată la bun sfîrșit, decorațiuni de capotă și butuci de portieră lipsă; totul arăta întocmai ca linia de start pentru o cursă a demolării.

— Băieții tăi au boală pe mașini ? am întrebat.

El mormăi ceva pe sub mustață și trase mașina într-un loc de parcare cu un singur nume : KID[1]

— Am să-i iau locul lui Mufalatta, rosti pe un ton defensiv. Și-așa nu e niciodată de găsit pe-aici.

Ne aflam la vreo treizeci de metri depărtare de ușa principală, cale cam lungă pe o asemenea vijelie. Opri motorul și se lăsă pe spate în scaun, oferindu-mi un Camel.

— Nu, mulțumesc, m-am lăsat, am zis.

— Nu vreau să aud de așa ceva, rosti el, aprinzînd țigara.

Crăpă ușor geamul, lăsînd fumul să iasă afară în ploaia torențială.

— Înțeleg ce simți pentru bătrînul Findley, spuse el. Avea clasă cu carul. Asta nu i-o contest. Și-a jucat ultima rundă înainte de pensionare.

— Cum așa ?

— Ultimul tur de forță. L-a adus pe Ike Leadbetter să întărească rîndurile pe-aici. Findley a fost destul de deștept să-și dea seama că tîrgul ăsta avea nevoie de niște minți agere, care să țină lucrurile în frîu după ce s-a bătătorit calea ; polițiștii locali erau la fel de eficienți ca un hipopotam cu joben. Leadbetter se rodase deja. Avusese o rundă în Atlantic City, înainte de a ajunge aici, așa că era copt. Leadbetter m-a adus și pe mine aici.

— Și e bun Leadbetter ăsta ?

— A fost.

---

[1] Puștiul (n.tr.).

— Unde-a plecat ?

— Niciunde. E mort. Leadbetter știa ce urma să se întîmple, era cunoscător al legilor, vreau să zic. Învățase multe în Atlantic City. Și era cinstit.

— Ce s-a întîmplat cu el ?

— Acum trei ani s-a prăbușit cu mașina în rîu, dacă poți crede una ca asta.

— Tu nu crezi ?

— Am încetat să mai cred în accidente la o oră după ce am aterizat prin partea locului.

Începeam să mă întreb cum intra Tagliani pe rol în povestea asta. Uciderea unui șef de poliție nu se prea potrivea cu stilul lui de lucru.

Vocea lui Dutch era din nou mînioasă.

— Fiind chestia așa cum a fost, cazul a ajuns la băieții de la Omucideri. Dacă aduni toată gașca aia la un loc, n-ai să te-alegi decît cu o adunătură și mai de pomină. Nu-i nici unul care să poată număra pînă la unșpe, fără să transpire și să-și scoată ghetele. Apoi, după o pauză : L-au trecut ca accident, i-au pus cruce și cu asta, basta, evident.

— Cine e în locul lui Leadbetter ?

— Herb Walters.

— Cu el care-i treaba ?

— De modă veche. Pînă la extrem. Ține cu dinții de slujba lui. Nu scuipă contra vîntului, dacă asta voiai să știi. Lui Herb îi plac apele liniștite.

— E cinstit ?

— Bună întrebare. Realmente, habar n-am. Cred că bătrînul Herb e băiat bun, atîta că n-a mai avut o idee proprie de cînd s-a dus prima dată la closet singur. Tăcu, apoi adăugă : De fapt, nu e altceva decît un amărît care-i linge pe ăi din partea verde a orașului.

Am rîs.

— Trag concluzia că nu prea te omori după el.

— Deșteaptă concluzie.

— Ce motiv ar fi avut cineva să-i facă de petrecanie lui Leadbetter ?

— Ce motiv ar fi avut o grămadă de inși să *nu* o facă ? Un polițai deștept, dur, care nu se-ncurca în fleacuri, cinstit ca Noul Testament, într-un oraș care se duce dracului. Cînd Leadbetter era la cîrmă, nu găseai un bordel nicăieri pe Front Street. Acum, fiecare a doua mașină de-o vezi e ori un Caddy[1] roz, ori un Rolls-Royce purpuriu.

— Și instituția voastră ce păzește ?

— E linie de frontieră. Noi încercăm să-i luăm în vizor pe străinii de oraș, dar chestiile locale sînt domeniul polițiștilor de la Moravuri. Nici să nu mă-ntrebi de ei.

M-am rezemat de speteaza scaunului și am clătinat din cap.

— Superb, am zis. Poate îmi iau un concediu medical și sar peste asta.

— Stai pe-aproape să vezi focurile de artificii, îmi sugeră el.

— Chiar crezi că asta se va întîmpla ?

— Ei bine, ceea ce nu cred este că Turner, pistolarul lui Turner și nevasta lui au semnat un pact al sinucigașilor.

Am rîs.

— Îl cheamă Tagliani.

— Mă rog.

— De acord cu tine, am zis. Știu din proprie experiență că, atunci cînd un *mafioso, capo di tutti capi*, e lichidat, chestiunea nu se trece cu vederea așa, în tăcere.

— *Verdammt !*

— Dacă ai dreptate și Leadbetter a fost asasinat, s-ar putea ca asta să fi fost doar lovitura de începere.

Dutch își aruncă chiștocul și se uită afară. Era tot potop. Oftă.

— Ascultă, zise el. Să-ți spun cum a fost toată tărășenia, bine ? Treaba a fost că tătuca Findley l-a băgat în priză pe Leadbetter și i-a dat cuvînt de ordine să curețe orașul. Da' Leadbetter moștenea un departament așa de vechi și găunos, că de-ar fi fost găleată, nici bolovani n-ar fi putut căra cu ea. Nu putea să măture, pur și simplu, întreg departamentul. Aici intru eu în joc. Ike mă aduce pe mine, îmi dă pe mînă un buget rezonabil și-mi zice : „Du-te și găsește-ți vreo duzină dintre cei mai adevărați duri din cîți pot fi găsiți. Tipi care să știe ceva despre LCN[2] și care să nu poată fi îndoiți." Așa că am pornit-o în căutare. M-am ales cu o bandă de huligani înrăiți. Sînt copți și destul de duri să le ducă pe toate. Și prietenoși cam ca un cuib de șerpi veninoși.

---

[1] Cadillac (n.tr.).

[2] La Cosa Nostra (n.tr.).

Am murmurat un „îhî“ gînditor. Exista un mesaj și pentru mine în toate astea.

— Vreau doar să înțelegi cum devine chestia pe-aici, continuă el. Cum stăteau lucrurile atunci, Leadbetter nu avea încredere în nimeni din vechea gardă. Treaba noastră era să căscăm bine ochii, să ne formăm informatori, să-i hărțuim pe escrocii străini de oraș, pe tîlhari, pe hoții de buzunare, pe misiți. Să punem sare pe coada mafioților ca să o roiască. Să ținem o evidență care, cine și ce e. Chestia grea era să facem toate astea fără să călcăm pe anumite bătături. Hărțuim o prostituată, țipă cei de la Moravuri. Spargem un joc de zaruri din împrejurimi, explodează cei de la Contravenționale. Așa că, pînă acum, am cam bătut apa-n piuă. Adică, ne descurcăm binișor, dar... Făcu o pauză, căutîndu-și cuvintele : Poate că m-am săturat să mă tot iau în bețe cu șefii.

Am lăsat toate astea să mă pătrundă bine. Ceea ce mi se părea că aud era că poliția locală era ori tîmpită, ori pusă pe căpătuială. Era treaba lui Morehead să acopere toate fronturile.

— Leadbetter și Findley au făcut un joc deștept, continuă Dutch. Ne-au dat puteri destul de mari, ca să zic așa, și ne-au pus să ne subordonăm unui comitet al cetățenilor de frunte.

— Păi, nu faceți parte din departament ?

— Ba da, lucrăm cu ei cînd e nevoie. Dar Walters nu poate concedia pe nici unul, așa că jucăm după regulile noastre. Nu-i convine, dar n-are încotro. Altminteri, am fi ajuns cu toții la sistematizat arhiva din Short Arm, Kansas, pînă la ora asta.

— Vă pune tălpi ?

— Nu pe față. Dar vrea să fie șef. E genul care dă lovitură pentru lovitură. La naiba, vorbesc prea mult, bombăni el dintr-o dată și tăcu.

Îmi dădeam seama, din vocea lui egală, că nu prea avea încredere în mine. Era doar atît de amabil cît să nu pară bădăran de-a dreptul.

Furtuna își deplasă centrul și se transformă într-o ceață fină.

El încuie mașina și ne îndreptarăm amîndoi spre ușa din față, aținîndu-ne pe lîngă zid, ca să ne ferim de ploaia care curgea pe sub streașină.

— Cînd vei cunoaște toată gașca, vei putea veni și pleca după cum vei avea chef, spuse Dutch, în timp ce ne zoream către ușă. Acu' n-or să-ți dea nici o centimă pentru closet decît dacă-s eu cu tine.

M-am oprit și a fost cît pe ce să se izbească de mine. Se profila undeva sus, deasupra mea, cu mîinile înfundate în buzunare și cu un chiștoc neaprins între buze.

— Ai pică pe federali[1] ? am întrebat.

— Să zicem că am avut niște runde nasoale cu ei, răspunse el, cercetîndu-mă cu niște ochi de culoarea safirelor.

Apa îi curgea de pe marginile pălăriei maro de fetru, care deja se boțise.

— Păi, cine n-a avut ?

— *Ești* federal, de bună seamă, zise el.

— Uite ce e, sînt de partea *ta*. Eu n-am nimic comun cu Feebies[2] sau cu Leprozeria[3]. Tu ai mai avut de-a face cu Freeze [4]. Tu și Cisco Mazzola sînteți deja vechi camarazi.

— Cum am mai spus, acolo e „care pe care". Tipii ăștia nu au încredere nici ei între ei uneori.

— Dar tu ? am întrebat. Sînt și eu în stagiu de probă cu tine ? Pe ce poziție te situezi ?

— Pe poziția asta, aici, în ploaie, unde o să mă murez. Am putea continua discuția înăuntru, dacă se poate ? Eu am mai multe de udat decît tine.

Se întoarse și se grăbi spre ușă.

---

[1] În original, *Feds* — agenți ai organismului federal al poliției (argotic) (n.tr.).

[2] Agenți FBI (n.tr.).

[3] În original, *Leper Colony* (expresie argotică pentru *Law Court* — tribunal, judecătorie)(n.tr.).

[4] Abreviere de la *Federal Racket Squad* — *Brigada federală de luptă împotriva crimei organizate* (n.tr.).

5. DEPOZITUL

Dutch Morehead mă buluci spre intrare cu trupul lui masiv. Mai trecusem prin aşa ceva, alegîndu-mă cu priviri chiorîşe din partea poliţiei locale. Poliţaii de acolo nu se dau în vînt să lucreze cu federalii, fiindcă sînt trataţi ca nişte mucoşi şi tot ei trag ponoasele pentru tergiversările agenţilor şi încasează împunsăturile de la Leprozerie. Şandramaua mea, Freeze, adică Federal Racket Squad, era altceva. O bună parte din treaba noastră era să lucrăm la nivel local, canalizîndu-i pe cei din branşă în direcţia soluţionării juste a cazurilor de nivel central. Uneori, dura ceva pînă ce le intra chestia asta la cutiuţă.

Am hotărît să economisesc timp, aşa că am făcut-o pe durul.

— Vreau să ştiu unde mă situez, fără să apelez la o hartă rutieră, i-am spus-o scurt, în timp ce ne zoream prin ploaie. Dacă sînt într-un fel de stagiu de probă pe lîngă gaşca asta a ta, atunci las-o moartă. Lucrez pe cont propriu.

M-a oprit şi mi-a zîmbit condescendent.

— Lasă vrăjeala, mi-a zis.

— Nici o vrăjeală, am răspuns. La naiba cu toată porcăria asta — „care pe care" sau „înoată ori te scufunzi". N-am venit aici să dau examen dinaintea ta şi alor tăi.

— Da' ce te-a ciupit de fund aşa hodoronc-tronc ?

— Tu ştii, de fapt, care-i treaba cu Freeze ? l-am întrebat, continuînd, fără a-i da timp să răspundă : Sîntem singurii agenţi federali de pe-aici care lucrează cu poliţaii locali. FBI-ul, Fiscul, Departamentul de Justiţie lucrează cu toţii doar în propriul lor interes.

— Şi voi nu ? mă întrebă el. Doar ai venit aici ca să i-o coci lui Tagliani, nu ?

— Am venit ca să aflu ce treburi învîrte pe aici...

— Învîrtea, mă întrerupse Dutch.

— Învîrtea, am căzut eu de acord. Dar, de vreme ce a fost aici, înseamnă că și banda lui e pe undeva prin apropiere. Sînt vechi în branșă, Dutch. Cunosc gașca asta mai bine ca oricare. Sigur că vreau să dobor toată banda. Tu cam ce-ai vrea, să le trimiți garoafe ?

Își aprinse Camelul și trase adînc în piept, fixîndu-mă din priviri în tot acest timp.

— Uite ce e, zise el. Mai-nainte, cînd îți povesteam care ni-i misiunea, am omis un amănunt. Se presupune că treaba noastră e să eliminăm crima organizată din Doomstown. Ei bine, nici una, nici două, șeful tău mă ia la rost că sîntem năpădiți aici de Mafia pînă peste cap. Cum crezi că mă face să mă simt ? Pe noi toți, toată trupa ? De-a dreptul ca niște maimuțoi, aia e !

— Nu Cisco i-a invitat să vină aici. El a recunoscut o mutră și v-a semnalat chestia. Dacă erau federali, poți să pui pariu că ar fi plin orașul acum de ei și că n-ai putea să afli de la vreunul nici cît e ceasul.

— Aici ai dreptate.

— Deci, ne dăm mîna și-i punem jos ?

— Dacă nu ne-o lua-o careva înainte.

— În regulă. Atunci spune-le băieților tăi să lase naibii rahaturile astea de liceeni, am conchis, prefăcîndu-mă încă iritat. Nu sîntem în săptămîna juruirii la schitul maicilor, iar eu nu mă aflu aici ca să impresionez pe careva. Dacă tipii ăștia sînt atît de duri pe cît spui, am să vă dau o mînă de ajutor, dacă-mi acorzi un vot de încredere din rîndul maselor.

Nu-i rău, Kilmer, nu-i rău deloc, mi-am zis în sinea mea. Ești la vînătoare, dar nu c-un cîine surd.

Dutch începu să rîdă.

— Da' simțitor mai ești, rosti el, conducîndu-mă în interiorul clădirii.

Am pătruns pe ușa din față în ceea ce părea a fi spațiul de intrare al unei pușcării : o cămăruță pătrată, o ușă cu sonerie și un vizor în zidul de lîngă ea, cu o lentilă de privit dintr-o singură parte. Dutch își înșurubă indexul în sonerie. O secundă mai tîrziu, ușa se deschise cu un bîzîit. Înăuntru, un polițai de culoare îmbrăcat civil stătea în cămăruța întunecoasă, păzind intrarea. Avea un automat

Uzi sprijinit de perete, lîngă el. Am salutat din cap și m-am ales cu o privire fixă.

— S-ar zice că vă așteptați la o invazie, i-am spus.

— Motive de securitate. Nimeni nu intră aici decît cu recomandarea unuia dintre noi. Și asta e valabil pentru toată lumea, de la șeful poliției și primar, pînă la președintele Statelor Unite.

— Bună armă, am zis, arătînd cu un gest spre automatul Uzi.

— Noi i-am dat drumul în circulație. Trupeții mei se pricep să vîneze, spuse Dutch, apoi adăugă, ca un gînd întîrziat : printre altele.

Înăuntru, partea din față fusese împărțită în șase mici compartimente pentru birouri. În spatele lor, în centrul clădirii, se găsea un sistem destul de sofisticat de calculatoare și o centrală telefonică. Mai în spate părea a fi o sală mare de protocol, tapetată cu panouri de afișaj. Mai era și un ecran mare de televizor de vreo doi metri, montat în perete, în partea din față a încăperii, și vreo douăzeci de scaune de tip vechi, pe rotile, împrăștiate de jur împrejur, cu suport pentru scris, ca acelea care se găseau la școală cînd eram eu mic și care presupun că se mai află acolo și azi.

Camera spațioasă era denumită, cu gingășie, Grădinița de copii.

În partea din spate a fostului magazin universal erau două încăperi. Una arăta ca o cameră de detenție, suficient de mare pentru a putea găzdui în ea întreaga forță de desant a operațiunii de debarcare din Normandia, iar cealaltă se afla în spatele unei uși purtînd doar inscripția : „OPERAȚIUNI VIDEO“. Am numărat trei polițai în uniformă, aflați la datorie, inclusiv pe cel de la intrare, plus o femeie de culoare la centrala telefonică.

O organizare de înaltă clasă : Centrul de comandă al lui Morehead.

— Cei în uniformă fac parte din gașca ta sau sînt de împrumut ?

— De probă. Dacă se descurcă în chestiile de zi cu zi, poate și-or croi drum în gașcă. Și ne dăm seama repejor dacă-și pot ține pliscul.

M-am decis să lansez un ultim atac în problema care mă interesa în acel moment :

— Înainte să apară și ăilalți, am putea să lămurim chestiunea asta cu federalii ?

— Păi, e lămurită. Chestiunea nu există, răspunse el, încercînd să o evite.

— Da, chiar așa, am zis, mai mult decît înțepat.

Hotărîsem să-i dau prilej să se descarce puțintel.

— În regulă, izbucni el, hai să o punem pe tapet așa : am încercat la-nceput să colaborăm cu Fiscul, dar a coopera cu Leprozeria e cam totuna cu a-ți da ceasul cu împrumut lui Jesse James. Ori sînt niște tolomaci cu caș la gură, care au făcut facultatea numai ca să se prindă cum poți s-o iei pe alăturea ocolind sistemul, ca să te îmbogățești, ori sînt niște ratați pe care nici o altă instituție nu i-ar lua. În orice caz, fiecare-i pentru sine. Te simți ca și cum ai lucra pe un cîmp cu varză rîncedă.

— Te cred.

— O adunătură de *pfutzlükers* ! mugi el.

— Absolut, m-am declarat eu de acord. Orice-o fi-nsemnînd asta.

— De-aș călca măcar jumate din legile de le fac ei acolo, m-aș alege cu anișori buni de pîrnaie.

— Pe viață, plus douăzeci de ani pe deasupra, cel puțin.

Acum era rîndul lui și l-am lăsat să se dezlănțuie. Se aplecă înainte, ciocănindu-se în piept cu degetul.

— Nu aș da drumul aici înăuntru la nici unul dintre ei, de-ar veni cu mandat de percheziție și cu Marina Militară ! explodă el. Și nici federalii nu sînt mai grozavi ! Tot ce vor e să scoată și ei un ban de la Washington. Dacă arată bine într-un raport zilnic și mai pot convoca și o conferință de presă pe chestia asta, nici nu le mai trebuie altceva. Ia cere-le o mînă de ajutor și ai să vezi că-ți ies peri albi așteptînd, doar-doar o suna telefonul.

— Am trecut și eu prin asta, am zis cu înțelegere.

— Mototoli și roboți ! punctă el. Acum îi intrară și brațele în acțiune. Și le flutura prin aer ca un dirijor de orchestră : Nenorociții ne șterpelesc informațiile, fac miș-mașuri care sapă cazurile noastre, încalcă drepturile civile şi noi rămînem cu cîrca. Iar ei o termină mereu bine-mersi.

Am aprobat în tăcere. I se cam termina combustibilul.

— Tot ce obţin băieţii mei e să pupe în dos calul la terminarea cursei, mă-nţelegi ?

— Sigur că da. Dar tu ?

— Eu ce ?

— Şi tu ai impresia că tot ce obţii de la ei e să pupe calul ?

Se opri şi mă măsură din cap pînă-n picioare, apoi îi căzu fisa şi se porni să rîdă.

— La naiba, amice, mă-nvîrt pe-aici de-atîta vreme, că sînt bucuros de orice pupături, chiar dacă nu e decît dosul unui cal.

— În regulă, Dutch, am zis încet. Nu caut nici un fel de pupături de final de cursă. Dacă oamenii ăştia se dedau la jafuri prin oraş, am să vă ajut să-i puneţi pe fugă. Tot ce vrea Freeze din povestea asta sînt informaţii. Contacte. Mod de operare. Cum s-au infiltrat în oraş ? Pe cine au fost siliţi să cumpere ? Ce legături au cu celelalte bande ? Fără nici un conflict, O.K. ?

— Om cînta-o şi noi după ureche, răspunse el, tot ascuns în sine. Pînă acum m-am tot lovit ca de un zid.

— La naiba, asta-i muzica, după ea jucăm, am zis, ridicînd din umeri.

— O să te descurci. Eşti mai cu moţ ca noi, ceştilalţi.

— Fac şi eu ce pot, am rostit, simulînd umilinţa.

— Dacă e să ne luăm după spusele şefului tău, nu-i rău deloc, rosti el.

— În ce mă priveşte, aş zice că, dacă am izbuti să strîngem date cît să întocmim un dosar, s-ar putea ajunge cu el la nivel de stat sau la nivel federal, i-am răspuns. Stilul meu e să-i dau verde ălui care are cel mai tare caz — şi cel mai bun procuror. O cam iau razna dacă trece careva peste mine.

— Mi se pare destul de rezonabil. Cine n-ar face-o ?

— Ce procuror districtual aveţi pe-aici ?

— O femeie. Îi zice Galavanti şi-i mai înrăită ca un beţiv mahmur.

— Înrăită pe noi ori pe ei ?

Zîmbi :

— Pe toată lumea. Dă-i pe mînă un dosar incomplet și-ai s-auzi un limbaj de roșește și un ocnaș.

— Bun. Poate ne-om ajuta între noi.

— Chestia e că eu n-am auzit de gașca voastră pînă acum vreo două luni. Pică Mazzola ăsta din senin într-o bună zi, mă invită la restaurant și-mi vîntură aceeași veste-poveste ca și tine.

Mazzola era Cisco Mazzola, șeful meu din Freeze. Îmi spusese că Dutch Morehead era un tip care-o știa pe-a lui și începeam deja să-l cred.

— Veste-poveste pe care n-ai luat-o în serios.

— Nu-i chiar așa. Mi-a pus pentru-nceput ceva în pălărie.

— Ce anume ?

— Un Stick[1] .

— Un Stick ? Cum adică un Stick ?

M-a privit ciudat, ca și cum m-ar fi întrebat : „Da' tu-n ce an te-ai născut ?"

— Nu ce, cine. Mă-nțelegi... E vorba de Stick. De Parver. Pînă-n clipa de față, se descurcă bine.

N-aveam nici cea mai vagă idee la cine se referă și, înainte să apuc să-l descos, el luă un microfon roșu-aprins, îl dădu tare și își chemă oamenii la ordine în camera din spate.

Am profitat de ocazie și am intrat într-un birou gol, ca să sun la hotel. Mi-au făcut legătura cu Cisco, aflat la restaurant, la cină. Venise cu avionul din Washington ca să mă pună la curent cu situația de aici. De vreme ce aceasta suferise o modificare capitală pe parcursul ultimelor două ore, nu știam la ce trebuia să mă aștept.

Eram prieten cu Cisco mai pe departe. Reprezenta una din multele umbre ce se conturau intrînd și ieșind din viața mea, schimbîndu-i cursul, fără a mă atinge vreodată în mod concret, unica noastră legătură fiind prin intermediul companiei de telefoane. În cei șapte ani de cînd îl cunoșteam, nu văzusem niciodată interiorul casei lui, nu-i cunoșteam familia și nu știam mai nimic despre gusturile lui, afară doar de un fix pe care-l avea pentru vitamine și mîncăruri proaspete. Mai avea și o obsesie pentru îngrijirea părului, în mare parte deja căzut.

---

[1] Joc de cuvinte : *stick*— băț, par, prăjină etc. ; în cazul de față : porecla personajului (n.tr.).

I-a trebuit un minut să ajungă la telefon.

— Îmi pare rău că te deranjez de la masă, i-am spus. Am vrut să sun mai devreme, dar am fost prins cu niște treburi. S-a produs o schimbare la masa de joc. Tagliani, Stinetto și nevasta lui Tagliani.

— Da, am auzit, răspunse Cisco cu vocea lui egală, lipsită de echivoc. Ai ceva amănunte ?

— În casa lui, cu vreo trei ore în urmă. Pistoale și o bombă. Femeia a fost ucisă de bombă. Ăl sau ăi de i-au găurit pe ceilalți doi știa — sau știau — ce fac. Îmi par a fi doi tipi de meserie.

— Rămîi pe fază acolo, ordonă el.

— În regulă. Pe cîți i-ai dibuit pînă acum ?

— Toată banda e aici, afară de Tuna Chevos și gorila lui...

— Nance, am sîsîit eu, întrerupîndu-l. Fierbea mînia în mine la simpla pomenire a numelui lui Turk Nance. Aveam o relație îndelungată, Nance și cu mine, și nu de prietenie. Sînt aici și ei, am zis, și am să-ți furnizez eu indicii.

— Poate că da, dar nu avem de-a face cu o vendetă în acest caz. Nance nu-i decît un împușcă-vînt. Uită-l.

— Păi sigur.

— Uită-l, Jake.

— Te-am auzit !

— Da' ce ești așa colțos ?

— Mi-e necaz că sînt pe urmele bandei ăsteia de... cît să fie ? Patru ? Cinci ani ?

— Mai degrabă cinci, oftă el.

— Mă calcă pe bătături că mi-a luat-o înainte aia cu coasa.

— E de-nțeles. Dar adu-ți aminte de ce ești aici. Vreau informații. Acum unde te afli ?

— La centrul de comandă al lui Morehead.

— Bun meseriaș, comentă Cisco. Poate lipsit puțin de metodă.

Asta reprezenta bomba anului în materie de subestimări.

— Pînă una-alta, se poartă de parcă i-aș fi rupt un picior, am zis eu.

— Precauție. Păsuiește-l puțin.

— Și dacă treburile se precipită și am nevoie să mă acopere cineva, ce fac ?

— O să te ajute Mickey Parver, răspunse el.

— Lui îi zic ăștia Stick ?

— Exact.

— M-am simțit întrucîtva ca un imbecil. Cum se face că n-am auzit niciodată de tipul ăsta pînă acum ?

— Fiindcă nu citești niciodată raportul săptămînal, de-aia, mi-o reteză el. Parver trimite un raport în fiecare...

L-am întrerupt, căutînd să schimb subiectul :

— A, da, parcă-mi amintesc...

— Nu mă tromboni tu pe mine, zise Cisco. N-ai mai citit un rahat de-ăla săptămînal de pe cînd era papa instalator la canale.

— De cînd e în brigada mobilă ? l-am întrebat, în tentativa de a evita subiectul.

— Face parte din brigadă de vreun an-doi, răspunse Cisco iritat. O să-ți placă omul. E tînăr și încă nehîrșit. Fii drăguț și nu-l supăra trimițîndu-l pe pustii. Îți seamănă mult, e un lup singuratic. Puteți face o echipă bună, voi doi.

— N-am timp să stau să dădăcesc un...

— A zis cineva de dădăceală ? Am zis eu așa ceva ?

— Sună ca...

— Sună ca exact ceea ce am spus. Nu sări peste cal, Jake. Vreau informații. Basta. Ești avocat și te axezi întotdeauna pe cazul dat. Aș vrea să se prindă ceva din treaba asta și de Stick.

— Am impresia că n-o să se aleagă cu mare ajutor din partea cetei lui Morehead.

— Păi, asta spuneam și eu, făcu Cisco. Echilibrează-l puțin pe băiat, bine ?

— Și dacă am nevoie de acoperire *profesionistă* ? am întrebat.

— N-ar face parte din Freeze dacă n-ar fi de mîna-ntîi și o știi și tu, mormăi Cisco. Dacă dai de dracu', el e cel mai bun tip din cîți ai dori să ai lîngă tine. Tot ce vreau este, dacă acest caz se dovedește a fi din sfera RICO[1], să fim blindați. Fără microfoane ilegale, fără să le dați peste cap calculatoarele. Nimic din ce ar putea fi incriminat în cazul unui proces.

---

[1] Abreviere pentru *Racketer Influenced and Corrupt Organizations (Organizații corupte de tip mafiot)*(n.tr.).

— Da, bine, am zis.

Cisco nu se putu abține să bage o mică împunsătură :

— Poate-ți găsești ceva timp să mai trimiți și cîte un raport, așa, din cînd în cînd, să zicem unul pe săptămînă...

— Îhî.

— Dutch are un sistem de calculatoare. Te poți cupla direct cu terminalul nostru din Washington.

— În regulă, am zis și, înainte de a apuca să trec la alt subiect, Cisco a adăugat sarcastic :

— Poate te ajută puțin în domeniul ăsta.

— În mod sigur.

— Stick mi-a trimis fotografii de-ale lui Tagliani în raportul lui săptămînal, așa se face că le avem.

Începea deja să-mi fie nesuferit Stick ăsta. Îmi părea un mic tocilar.

— Cît mai rămîi în oraș ? am întrebat.

— N-am venit decît să dau bună ziua. O iau din loc îndărăt spre Washington mîine.

— Aha, tocmai cînd începe petrecerea !

— Trebuie să fie și cineva care să umple frigiderul. Bătălia anuală pentru buget e-n toi — și, apropo, ești cu două luni în urmă cu deconturile și nu ai întocmit raportul de deplasare pentru...

— Spune-mi mai multe despre Stick ăsta, am zis, încercînd să o dau cotită pe lîngă altă chestiune spinoasă.

Mazzola făcu o pauză, după care rosti :

— Vreau deconturile acelea. E clar ?

— Bine. O să le ai.

— În legătură cu Parver. Înainte de-a veni la noi, a lucrat în poliție ca civil, apoi la narcotice și la divizia mobilă Washington D.C. Și, înainte de toate astea, a fost în Vietnam. Spionaj militar, sau așa ceva. E destul de dur.

— Încă nehîrșit, parcă așa ziceai.

Cisco chicoti, ca și cum ar fi auzit un banc porcos :

— I l-am împrumutat lui Dutch. Nu cred că mai știe careva de acolo că e de-al nostru. Dutch o să aranjeze în așa fel încît să lucrați împreună. O să-ți placă de el.

— Asta cine-o mai spune ?

— Toate femeile.

— Trăsnet.

— Regret chestia cu Tagliani. Știu cît te-ai chinuit în cazul ăsta.

— Mă rog, presupun că asta i-a făcut Biroului Federal o economie babană la buget, am zis. Dar ar fi meritat să-l băgăm pe ticălos la zdup în Leavenworth, unde-i și frate-său.

— Încă ceva, zise Cisco, înainte de a pune receptorul în furcă. Tu nu ești aici să rezolvi vreun caz de asasinat. Ești aici să afli dacă Tagliani avea legături cu alte bande și cine e implicat. Asta e una. S-ar putea să fie un caz dintr-alea clasice, Jake.

— Morehead a zis o chestie ciudată, i-am mărturisit. A zis : „Am toată povestea înregistrată“.

— Cum adică toată povestea ? Vrei să spui că-i vorba de uciderea lui Tagliani ?

— Presupun că da. A fost foarte evaziv cînd am întrebat.

— Ei bine, mai întreabă-l. Poți să mă pui în temă la micul dejun ?

— Sigur că da.

— Ne vedem la restaurantul hotelului. Ora opt îți convine ?

— Poate că ar fi mai bine la nouă.

— Ne vedem la opt, încheie el convorbirea.

6. RELUARE LA MINUT

Cînd m-am întors la „Grădiniță“, băieții lui Dutch Morehead începuseră să se adune în cameră. Abia unul sau doi pășiseră tiptil înăuntru. Dutch ținea în mînă un morman de fotografii pe care se pregătea să le prindă în piuneze de tăblițele de pe pereți. O scurtă ocheadă mi-a confirmat că banda lui Tagliani se găsea în Dunetown și opera în forță. Lipseau doar două fotografii. Tuna Chevos și pistolarul lui, Turk Nance. Și, cum îi spusesem și lui Cisco, știam sigur că erau pe undeva prin Dunetown.

— Clar, asta-i toată gașca lui Tagliani, i-am spus lui Dutch. Toată, în afară de doi inși. Cunoscută pe vremuri sub numele de Triada din Cincinnati. Te deranjează dacă te întreb cine te-a pus primul pe urmele lor ?

— Ai auzit vreodată de Charlie Flowers ? întrebă Dutch.

— De Charlie Ureche Flowers ? am întrebat la rîndul meu, surprins.

— Pot fi mai mulți ? zîmbi el.

— Toți au auzit în branșă de Charlie Ureche, am răspuns.

— Ce anume ai auzit ?

Charlie Ureche era o adevărată legendă în lumea noastră. Se zicea că dispunea de cea mai vastă rețea de informatori, că poseda un calculator pe post de creier, că avea sînge indian în vine și că era unul dintre cei mai buni copoi în viață. Dacă era adevărat ce se spunea despre el, Flowers putea depista o urmă și-n borcanul cu miere, iar asta i-am zis-o și lui Dutch.

— Te-ai văzut vreodată cu el ?

— Nu, nu m-am văzut niciodată cu o legendă în viață.

— Ce-ai mai auzit de el în ultimul timp ?

Îmi punea întrebările ca unul care știa dinainte răspunsurile.

Am ezitat un moment, înainte de a răspunde :

— Umblă vorba că ar fi dat-o pe băutură și că a fost nevoit să iasă la pensie.

— Ai plecat urechea la vorbele unei adunături de *sheisskopfes,* zise el. Uite, domnul acesta în costum de tweed din al doilea rînd, ăsta-i Charlie Ureche. N-a pus gura pe pahar în viața lui.

L-am examinat. Era scurt și bondoc, stil butoi, îmbrăcat impecabil într-un costum de tweed, vestă cafenie din piele de căprioară și o cravată perfect asortată. Mustața-i era tunsă exact cum trebuia, unghiile tăiate la milimetru. Urechea dreaptă îi lipsea, rămînînd doar o încîlceală de carne în locul unde ar fi trebuit să se afle. Auzisem și legenda asta. Pe cînd Flowers era un tînăr polițist în St. Louis, un bandit i-o mușcase din rădăcină.

Stătea la taclale cu un adevărat tigru cu chip de om, de statură potrivită, vîrtos, îmbrăcat diametral opus față de Charlie : doc și piele stil „îngerii iadului". Avea o față cioplită cu dalta.

— Flowers își amintește cu precizie orice figură, raport criminalistic sau cadavru pe care le-a văzut vreodată, zise Dutch. Memorie fotografică, ținere de minte absolută, oricum i-ai zice, a lui e. În orice caz, nu l-a dibuit el pe Tagliani, dar a dat de niște amici de-ai lui din afara orașului. Erau o droaie de indivizi de categoria grea, care se învîrteau împrejurul lui Tagliani, și nici unul nu aducea a stea de cinema. Tagliani era el un tip retras, dar vîntura o mulțime de bani în stînga și-n dreapta. Grămezi de bani. Așa că Charlie Ureche s-a băgat pe fir și, urmărindu-i, a tras cîteva poze. Stick îi trimite pozele la Washington lui Mazzola și-i zice că Turner — că așa-l știam noi aici — are un anturaj numeros și cheltuie la bani, de parcă ar avea Banca Angliei în buzunarul de la piept. Un ochi și-a aruncat Cisco pe ele și zdrang ! ne-am pomenit cu un caz Tagliani pe cap, în loc de Turner. Asta se petrecea săptămîna trecută.

— Mișto moment, am zis eu.

— Nu-i așa, răspunse Dutch cu regret.

— Cine-i ăla cu care vorbea ? am întrebat.

— A, filfizonul ăla pus la patru ace, cu frac ? pufni Dutch. Păi ăla-i Chino Zapata. Pocește nobila limbă engleză a regelui și e convins că Miranda e o republică bananieră din America Centrală, dar e în stare să urmărească un fir de praf într-un uragan din Texas, fără să-l piardă din ochi. La înghesuială, are un croșeu ca Dempsey[1]

— Unde l-ai găsit ?

— LAPD[2] a fost sursa. Chestia e că l-au recrutat ca să-l adune de pe străzi, deși n-ai să găsești pe nimeni în LAPD s-o recunoască acum. Cînd l-am descoperit, era infiltrat printre „îngerii iadului“

— Cum ai făcut de l-ai adus aici ?

— I-am zis că-și poate lua cu el și motocicleta și că se poate îmbrăca așa cum vrea.

— Aha...

Între timp, în cameră se mai adunaseră încă trei oameni — cam jumătate din brigada lui Morehead — o bandă cu aspect bizar, a cărei îmbrăcăminte varia de la costumul de tweed și bocancii lui Flowers, pînă la vesta neagră de piele și cizmele țintuite ale lui Zapata.

Stăteau în picioare sau jos, fumînd și bîndu-și cafeaua, făcînd conversație de doi bani și măsurîndu-mă din ochi. Era primul meu contact cu gașca de duri pe care aveam să o cunosc foarte bine — și foarte curînd.

Morehead se răsuci în așa fel încît ca să stea cu spatele spre încăpere și se apucă să îi treacă în revistă cu voce scăzută pe ceilalți membri ai trupei sale :

— În spatele lui Zapata e Nick Salvatore, un adevărat dur. Bătrînul lui a fost *soldato* în slujba unui *mafioso* de duzină și a sărit în aer în timp ce încerca să monteze o bombă la mașina unui politician, undeva în sudul Philadelphiei. O să auzi, probabil, toată tărășenia de la el, dacă ai să te-nvîrți pe-aici suficient de mult timp ; scurt pe doi, urăște cu patimă instituția. O numește adunătură de diletanți. E mai de stradă decît Zapata. Cred că ai putea zice că Salvatore e rezidentul nostru expert în probleme de LCN. Nu cunoaște prea mulți oameni, dar știe cum gîndesc.

---

[1] Jack Dempsey — campion mondial de box la categoria grea, originar din Detroit (n.tr.).

[2] *Los Angeles Police Department* — Departamentul de Poliție din Los Angeles (n.tr.).

Salvatore era îmbrăcat, în cel mai bun caz, la voia întîmplării. Un tricou cu inscripția MORTUL RECUNOSCĂTOR sub un craniu, un impermeabil stacojiu și blugi. Un singur cercel de aur se ițea de sub părul lung și negru. Era greu de precizat dacă intenționa să-și lase barbă sau își rătăcise lamele de ras.

— Cercelul este verigheta maică-sii, șușoti Dutch. E foarte susceptibil pe chestia asta. Mai poartă în tocul pistolului și o bucată dintr-un tac de biliard cu mîner plumbuit.

Am încercat să decid care era mai jerpelit îmbrăcat : Zapata ori Salvatore, deși era clar că Dutch înclina spre ultimul.

— Zapata nu se pricepe, zise el, iar lui Salvatore nu-i pasă nici de doi bani. Dacă l-ai lega la ochi și l-ai întreba ce haine are pe el, nici măcar n-ar putea ghici.

Dutch își continuă rapida trecere în revistă a cetei :

— În partea ailaltă e Cowboy Lewis.

Omul de care vorbea era cam la fel de înalt ca Dutch, cu vreo zece kilograme mai slab, și avea un petic negru peste ochiul stîng. Purta pantaloni albi și un impermeabil cafeniu pe jumătate deschis la fermoar și avea foarte puțin păr pe piept. O șapcă de base-ball cu un delfin de aur desenat deasupra coroanei acoperea o încîlceală de păr blond și spălăcit. N-avea nici un gram în plus pe el, față de strictul necesar.

— Tandea pe mandea, cel mai tare din parcare. N-are el prea multe de zis, da' cînd le zice, merită să caști urechile, spuse Dutch. Are o gîndire foarte logică. De la A la B, la C și la D, cam așa ceva. Cînd e de dat o lovitură, Lewis e ăl pe care-l alegi primul. Cu el facem curățenie. Îi zici lui Cowboy : „ușa aia e-n plus, Cowboy“ și ușa a dispărut, așa, țac-pac, fără întrebări. Presupun că dacă i-aș spune că un elefant îmi stă în coaste, l-ar lichida. Nu se dă îndărăt de la nimic din ce mă duce mintea.

— Dar ceilalți ? am întrebat.

Dutch chicoti.

— Nu tocmai. Lewis e tipul de om care...

Se opri un moment, căutîndu-și cuvintele, apoi reluă :

— O ține pe-a lui. De fapt și de drept, a vrut să se facă jucător de hochei, dar n-a ajuns la marea performanță. Avea fitilul prea scurt pînă și pentru un hocheist. Vezi tu, dacă se pornea Cowboy să înscrie și poarta era în partea ailaltă a patinoarului, o lua de-a dreptul. Oricine-i stătea-n drum, îl făcea afiș.

— Nu pare a fi coechipierul perfect.

— Nimeni nu e perfect, replică Dutch.

Ultimul din cei prezenți era și el uscățiv și dur în priviri, trecut de 35 de ani și înalt de peste un metru optzeci. Arăta ca unul care nu are timp pentru palavre și alte fleacuri.

— Ăla înalt, cu costum cu vestă și o floare la rever, e Pancho Callahan, continuă Dutch. A fost veterinar, a absolvit Universitatea din Los Angeles și-ți poate vorbi mai multe despre cursele de cai decît despre personalul de la Calumet Farms. Își petrece cam tot timpul la pistele de galop. Nu e prea comunicativ, decît dacă o treci pe cai. Atunci vorbește de te zăpăcește.

Callahan păru nerăbdător. Era evident că ar fi preferat să fi fost în altă parte, ceea ce era, de bună seamă, valabil și pentru toți ceilalți.

Era cea mai bizară adunătură de oameni ai legii din cîți văzusem vreodată îngrămădiți într-o singură încăpere. Și mai erau încă vreo cîțiva. Mufalatta Kid și Kite Lange, pe care i-am cunoscut ulterior și, desigur, Stick, care încă reprezenta pentru mine o enigmă. Opt în total, nouă dacă-l numărai și pe Dutch.

— Mai zi-mi de Stick, am spus. Ce fel de individ e ?

Dutch se zgîi la un colț al încăperii, mîngîindu-și mustața.

— Foarte plăcut, răspunse el într-un sfîrșit. Ai putea zice că e chiar prietenos. Cu un simț al umorului cam ciudat. A nu te lua-n bețe cu el, totuși. Să-ți zic o istorioară cu Stick. Are o pălărie veche de fetru ; da' ce zic eu veche, arată de parcă s-ar fi jucat o gorilă cu ea. Într-o bună zi, merge să se tundă și-și lasă pălăria în mașină. Se-ntoarce — careva șutise pălăria. Nu mă-ntreba *ce* l-o fi găsit pe ăl de-a luat-o, dar asta-i situația. Cam peste o săptămînă, într-o după-amiază, Stick conduce mașina pe Bay Street și iaca și tipul cu pricina defilînd pe bulevard, cu pălăria lui pe cap. Stick trage pe dreapta și o ia pe jos pe urmele lui. Tipul intră într-un magazin de discuri. În minutul ăla, Stick își aduce aminte că și-a lăsat artileria grea în torpedoul mașinii. Și ce crezi că face ? Dă buzna într-un magazin de unelte, își cumpără o cheie de cinci și cînd iese tipul din magazinul de discuri, Stick îi cade-n spate, îl tîrăște pe prima străduță lăturalnică și-l toacă de-i merg fulgii. Tipul nu l-a văzut la față și n-a știut niciodată ce-a dat peste el ; un lucru însă a știut : că Stick și-a recuperat pălăria.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă :

— Ingenios, ăsta e Stick, ingenios.

Am pus-o și pe asta la sertăraș, apoi i-am spus lui Dutch :

— Uite ce e, nu vreau să par pisălog în faza asta de început a jocului, dar cunosc bine banda lui Tagliani. Aș dori să le împărtășesc ceva oamenilor tăi. S-ar putea să le fie întrucîtva de folos.

El căzu pe gînduri cîteva clipe, apoi dădu aprobator din cap :

— În regulă. Dar stai puțin, să-ți fac intrarea în joc.

— Cum vrei.

M-am îndepărtat și m-am așezat la un birouaș de lîngă perete.

Dutch, răvășit ca un pat desfăcut, se propti în mijlocul camerei :

— Ascultați aici cu toții, se adresă el cetei de învățăcei. Știți deja ce s-a-ntîmplat astă-seară. Am pierdut asul din pachetul cu cărți și aveam un om de-al nostru la vreo două sute de metri depărtare.

Făcu un tur ochiometric al trupei sale, apoi răcni suficient de tare ca să trezească și mortul din Milwaukee :

— *Sheiss*, da' lipsește juma' de brigadă aici. Ei n-au priceput că e un ordin de chemare ?

— Sînt încă în misiune, mormăi o voce din fundul încăperii.

— Hm, mormăi Dutch. În fine, știți că Tagliani și Stinetto au fost lichidați. Sînt cei pe care-i știam noi drept Turner și Sherman. Ei bine, în primul rînd, am o veste bună, dacă vreți să-i ziceți așa. Pe urmă o să stăm de vorbă care pe unde a umblat și cum am dat-o în bară astă-seară.

Oricum însă, casa era plină de ploșnițe și, cum se-ntîmplă, una din camerele ascultate a fost cabinetul de lucru, unde a avut loc lovitura. Așa că am toată chestia înregistrată, mulțumită lui Lange, care a făcut-o pe reparatorul de telefoane.

Dutch apăsă pe butonul unui mic casetofon și îndată zgomotul de fond al unei încăperi se făcu auzit prin difuzoare.

Timp de vreo două minute, asta fu tot ce se auzi: zgomotul de fond al încăperii.

Apoi soneria, undeva departe, în celălalt capăt al casei.

Cîteva secunde mai tîrziu, cineva intră în cameră.

Sunetele cuiva așezîndu-se, fîșîit de hîrtii, o brichetă aprinsă, alte zgomote de hîrtii. Apoi o voce apropiindu-se de încăpere.

— Ei, Nick, *bon dia*, cum a fost la curse ?

Era vocea lui Tagliani, o auzisem destul pe bandă ca s-o recunosc.

— Am pierdut o căciulă de biștari.

Vocea lui Stinetto.

— Cum dracu' ai ratat-o ? Era aranjată. Ți-am dat pontu' azi-dimineață. Păi nu ți-am zis că e calul patru, cursa a treia ? Ha ?

— Mi-ai zis. Nasol că n-au fost aranjate și celelalte șapte curse.

Rîsete.

— Nu te cred. Ți-am dat pe tavă o chestie sigură și-ai făcut-o la...

În acel moment, se auzi un zgomot de sticle sparte, cuvinte învălmășite, înjurături și strigăte...

Tagliani :

— Dumnezeule, nu, nu !

Stinetto :

— Împuți...

Mai multe împușcături, din două arme diferite.

Țipătul unui bărbat.

— Nicky...

Prrrt. O armă automată cu amortizor, probabil o pușcă-mitralieră. Trăgea așa rapid, că părea o freză dentară.

Două țipete : teribile, îngrozite, agonizante.

Încă două împușcături.

Bang... bang. Ceva de calibru greu. Poate un 0,357.

Cineva părea că se îneacă.

Ceva greu căzu pe podea, spărgînd cîteva pahare în cădere.

Încă două împușcături, la oarecare distanță una de alta.

Bang... bang !

Pași precipitați și sunetul altui obiect căzînd pe podea.

Acel obiect sfîrîia.

Vocea unei femei, țipînd, apropiindu-se, intrînd în cameră.

Buuuum !

Explozia distruse microfonul. Dutch opri banda.

— Asta a fost, zise el.

— Absolut încîntător, interveni Charlie Ureche. Păcat de femeie.

— Păcat de toți, ripostă Dutch caustic. Ne-ar fi fost mai de folos vii decît morți.

Dutch derulă banda și o reluă. Ne-am aplecat cu toții înainte, în speranța că vom auzi ceva semnificativ, dar nu era mare lucru. Am ascultat sunetul împușcăturilor, numărîndu-le.

— Asta de sună ca freza dentară aș zice că e un soi de pușcă-mitralieră, făcu Zapata.

Dutch puse banda din nou.

Îți îngheța sîngele-n vine. Tocmai cînd crezi că ai văzut și ai auzit totul, dai peste o chestie ca asta, ascultînd cum mor trei oameni. Gangsteri sau nu, îți făcea părul măciucă.

— Sînt clar două arme, zise Charlie Ureche.

— Foarte just, Charlie. Arma lui Stinetto era încă în toc cînd l-am găsit. Încărcată și nefolosită. Bătrînul era „curat“ .

— Bunișoară tragere, se aventură Chino.

— Înseamnă c-au fost doi inși, zise Salvatore.

— Sau un trăgător ambidextru, interveni Charlie Ureche.

— Supărat al dracului, adăugă Zapata.

— Alte idei ? întrebă Dutch.

Pe a mea am păstrat-o pentru mine.

— Bun, fiţi atenţi acum. Avem aici un om care poate fi în stare să arunce o geană de lumină în bezna cercetărilor, aşa că relaxaţi-vă un moment. Ăsta de-aici e Jake Kilmer. Kilmer e de la Freeze şi-i expert în branşă.

Un murmur de nemulţumire se propagă prin încăpere.

— Vreţi să-l ascultaţi, ori să rămîneţi tîmpiţi ? le-o zise Dutch, fără nici o umbră de umor în voce.

Camera fu învăluită în tăcere.

Şi într-o răceală mai ceva ca un sandviş cu gheaţă.

7. ŢIPĂT FINAL

Casa era o construcţie din cărămidă şi piatră, cu două etaje, adăpostită după dunele înalte care străjuiau golful. În curtea din spate, o terasă ducea de la piscină pînă la o vilă ca în visurile unui copil. Existau acolo un pavilion de vară şi un carusel cu opt cai, un bărulet şi un carting electric cu maşinuţe, exact cît să intre un copil în ele.

Doi bărbaţi fumau în tăcere în pavilion.

De sus, de pe dunele ce despărţeau casa de golf, se auzea rîsul unui copil, urmat de rîsul mai gros al bunicului său. Corul vesel era însoţit de sunetul unei flaşnete ce cînta „East Side, West Side, All Around the Town". Copilul era pe carusel, iar bunicul îi înconjura umerii cu braţul. Căluşeii, cu ochii strălucitori, nările fremătînd şi gurile deschise, săltau în sus şi-n jos, într-o cursă nesfîrşită, circulară. Dedesubt, în piscină, o saltea plutea, uitată.

Silueta, îmbrăcată complet în negru, se strecură în tăcere şi rapid prin iarba înaltă de pe vîrful dunei, pînă într-un loc aflat mai sus de casă. De acolo, se vedea numai piscina. Silueta purta o armă ce semăna la vedere cu o puşcă, dar era mai mare.

Alunecă la pămînt şi îşi făcu tiptil loc spre marginea dunei, privind în jos spre bătrîn şi copil. Aşteptă.

O femeie apăru în pragul uşii glisante din spatele casei.

„Ricardo, culcarea", strigă ea.

Copilul protestă, dar femeia insistă.

„Încă o tură", îi răspunse bătrînul, iar femeia fu de acord şi aşteptă.

Şi silueta de pe dună aşteptă.

Ultima tură se termină, iar băieţelul alergă voios pe terasă şi de acolo se întoarse spre bătrîn.

„Hai să mă săruţi, bunicule", strigă el.

Bunicul zîmbi şi-şi flutură mîna.

„Un momento“, *răspunse el, îndreptîndu-se spre bărbații din pavilion, ca să le spună să închidă caruselul.*

Copilul zburdă spre bunică-sa și intrară împreună în casă.

Silueta de pe dună puse la capătul armei ceva ce părea a fi un ananas și ajustă în spatele țevii un buton. Se auzi un clinchet slab de metal pe metal.

Bătrînul privi în jur, nu prea sigur de unde venea sunetul.

Unul dintre bărbații din pavilion se ridică și privi în sus.

„Ați auzit ceva ?“ întrebă celălalt.

Primul ridică din umeri și reintră în pavilion.

Urmă o explozie înăbușită...

Puf !

Un suspin în aerul nopții de deasupra capetelor lor.

Apoi terasa din spatele casei fu brusc inundată de o sinistră lumină roșietic-portocalie.

Cei doi bărbați din pavilion se prăbușiră la pămînt. Bunicul fu azvîrlit de pe terasă, arcuindu-se ca un scafandru ce face un salt înapoi. Ateriză în piscină. Călușeii se prefăcură în așchii.

Liniștea nopții fu sfîșiată de explozie, de un crescendo de geamuri sparte, de țipete.

8. TRIADA DIN CINCINNATI

Morehead prinsese în piuneze șapte fotografii pe o tăbliță în partea din față a spațioasei încăperi, fiecare dintre ele purtînd pe ea numele, scris cu carioca. Întrucît era un lucru deja stabilit că Tagliani și Frank Turner erau una și aceeași persoană, iar Stinetto și Nat Sherman așijderea, Dutch îi tăie de pe listă.

Pînă acum două ore, Tagliani fusese *capo di tutti capi*, „șef al tuturor șefilor“ familiei Tagliani din Cincinnati, cunoscută sub denumirea de Triada din Cincinnati.

Timp de cincizeci de ani, familia Tagliani condusese lumea interlopă din sud-vestul statului Ohio, operînd din Cincinnati. Fondatorul clanului, Giani, primul *capo di tutti capi*, murise la vîrsta de optzeci și trei de ani, fără să fi văzut vreodată un tribunal pe dinăuntru și, evident, fără să fi făcut o zi de pușcărie pentru crimele lui. Imperiul a fost trecut în grija fiului său, Joe „Skeet“ Tagliani. În timp ce bătrînul poseda un anume șarm moștenit din vremile trecute, Skeet Tagliani nu era decît o brută. Sub domnia lui, familia a făcut alianță cu alți doi șefi de bandă. Unul a fost Tuna Chevos, care s-a însurat cu sora lui Skeet Tagliani și era la rîndul lui unul din cei mai puternici baroni ai drogului din Midwest[1]. De partea cealaltă a rîului Ohio, în Covington, lucrurile se aflau sub controlul unui *mafioso* de modă veche, unul, Johnny Draganata. Cînd un haidamac irlandez negru, pe nume Bannion, a încercat să preia puterea, Skeet s-a aliat cu Draganata. Războiul a durat mai puțin de trei luni. A fost o adevărată baie de sînge și, după știința mea, nu mai există nici un scandalagiu de-al lui Bannion de care să se poată pomeni.

---

[1] Vestul mijlociu al Statelor Unite ale Americii (n.tr.).

Așadar, Triada din Cincinnati a fost formată din: Skeet Tagliani, Tuna Chevos și Johnny Draganata.

Am reușit să-l bag pe Skeet la mititica zece ani, dar mi-au trebuit trei ani din viață ca s-o fac și am petrecut cea mai mare parte din următorii doi ca să dovedesc că fratele lui, Franco, a preluat funcția de *capo*. A fost o treabă urîtă și costisitoare. Mulți dintre agenții și martorii noștri și-au pierdut viața în încercarea de a aduna dovezi împotriva familiei Tagliani.

Apoi Franco a dispărut așa, pur și simplu, fără urme — și încă un an s-a scurs pe gîrlă, în timp ce eu am pîndit toate coțcăriile și crimele, toate pistele de-a lungul și de-a latul țării. Dar Triada din Cincinnati se volatilizase.

O mutare deșteaptă, acțiunea lui Tagliani de a vinde tot și a-și muta șandramaua. Deșteaptă și enervantă. Acum, după aproape un an, iată că a apărut în Dunetown — întins într-un sertar al morgii, cu o etichetă la degetul mare de la picior, unde scria că e Frank Turner.

Schimbarea de nume era de înțeles.

Nu însă și ce căuta în frigiderul morgii.

Și celelalte figuri din fotografiile lui Dutch îmi erau cunoscute, deși purtau și ele nume de împrumut. Erau cu toții prinți ai imperiului escrocheriei lui Tagliani, acei *capi* care îl ajutau să domnească peste regat: Rico Stizano, care-și zicea acum Robert Simons; Tony Logeto, devenit Thomas Lanier; Anthony Bronicata, cunoscut acum sub numele de Alfred Burns; și Johnny Draganata, bătrîna vulpe, al cărui *nom de plume* era James Dempsey. Figura din ultima fotografie îmi era mai puțin cunoscută, deși știam cine e: Johnny „Jigs“ [1] O'Brien, o secătură de doi bani, care făcuse tot felul de găinării pentru bandă în Phoenix, pînă cînd s-a însurat cu fiica mai mică a lui Tagliani, Dana. Pe cînd Triada juca scena volatilizării, O'Brian își făcea perfecționarea la locul de muncă, ocupîndu-se cu prostituția.

---

[1] Farsă, renghi (n.tr.).

Drăguț, dar nu grozav de original. Noile nume erau în măsură să explice inițialele de pe valize, de pe butonii de aur și cămășile de mătase, de pe tacîmurile de argint și de pe alte chestii de genul ăsta. Gașca Tagliani se pricepea de minune la monograme.

Și pe urmă, mai erau cele două figuri lipsă : Tuna Chevos și călăul personal și lingușitorul lui, Turk Nance. Din toată banda, Chevos și acolitul lui, Nance, erau cei mai periculoși. Decorul de aici părea mult prea încîntător pentru ca ei să poată fi prea departe. Și apoi, Chevos era traficant de droguri, iar coasta Georgiei din Carolina de Sud pînă în Florida era Marsilia Americii. Drogurile curgeau pe aici la fel de lesnicios ca gheața prin venele lui Chevos.

— Îi știi pe ăștia ? întrebă Dutch, arătînd spre galeria potlogarilor. Am dat din cap afirmativ.

— Pe toți. Spintecători.

— În regulă, spuse el, să-i dăm drumul.

Am hotărît să simulez umilința și m-am așezat pe colțul biroului.

— Nu vreau să par că le știu pe toate, am început eu, dar mă țin pe urmele acestor ticăloși de ani de zile. Știu o sumedenie de lucruri despre banda asta, pentru că mă căznesc să le bag bețe în roate de cînd am ieșit din pantalonașii scurți.

Nici un surîs. Dur auditoriu ! Salvatore își curăța unghiile cu un cuțit care făcea ca iataganul să pară un biet ac de siguranță. Charlie Ureche dezlega cuvinte încrucișate.

— De fapt, ce e Freeze ? întrebă acesta, fără a-și ridica privirea din rebus.

N-aveau de gînd să-mi facă viața ușoară.

— Păi, am să-ți spun ce nu e. Nu e FBI-ul sau Leprozeria, am răspuns. Avem două treburi. Lucrăm cu forțele locale oriunde există indicii de violare a legii federale. Și urmărim LCN. Nu sîntem coechipieri cu Leprozeria. Nici nu lingem pe nimeni la Washington, prin sacrificarea unor amărîți de contribuabili care nu se pot apăra singuri, și nici nu ținem conferințe de presă la fiecare cinci minute, ca federalii .

— Ce e LCN ? întrebă Zapata.

— La Cosa Nostra, imbecil notoriu, îl zeflemisi Salvatore.

Zapata îl privi pe Salvatore peste umăr :

— Mare brînză. N-am mai auzit încă pe nimeni zicîndu-i LCN. Bătrînul meu n-a lins nici un *mafioso* falit.

— Chiar așa, zise Slavatore. Bătrînul tău a măturat podelele unui bordel în Tijuana.

— Ar fi trebuit să te crească și pe tine într-un bordel, o trosni Zapata drept răspuns. Poate că așa n-ai mai purta cercel, ca un împuțit de poponar.

— Hei, asta-i verigheta maică-mii ! tună Salvatore.

— Bine, gata, zise Charlie Ureche, ridicînd mîna.

— Tu nu te băga, i-o reteză Salvatore. Cel puțin eu am o ureche în care să-l bag ; nu mi-a halit-o un manglitor pe post de cină.

Mă întrebam de ce nu intervine Dutch să oprească evenimentele înainte de a scăpa de sub control. Apoi Zapata a început să necheze, Salvatore a izbucnit în rîs, Charlie Ureche a zîmbit, iar eu m-am luminat dintr-o dată în privința a ceea ce se petrecea. Treaba asta o vezi în luptă, acest umor tip sîrmă ghimpată. E un mare element compensator. Mesajul este : am încredere în tine, sîntem amici la cataramă, poți să spui ce vrei despre mine, nimeni altul nu are acest privilegiu. Mesajul întărește acea afecțiune și încredere nerostită dintre oamenii aflați sub presiune, o camaraderie deosebit de puternică, în cadrul căreia insulta devine ultima formă de flatare.

Începeam să înțeleg ce voia să spună Dutch. Era o societate închisă, iar ei mi-o aduceau la cunoștință în felul lor.

Se antrenară toți în scenetă, cu excepția lui Pancho Callahan, pe fața căruia nu miji nici măcar un zîmbet. Mă fixa cu ochii lui cenușii, duri, pe deasupra degetelor împreunate într-o piramidă, cam cum procedezi în restaurant cu un chelner care a uitat să te servească. Am recepționat mesajul : „Lasă baltă umorul ăsta dulceag, deșteptule, zicea el, arată ce ai“

— Măi băieți, puteți să repetați sceneta mai tîrziu, zise Dutch, ridicînd steagul alb. Dacă-l ascultăm, poate aflăm cîte ceva. Voi ați uitat că făcea parte din îndatoririle noastre să eliminăm crima organizată din orașul ăsta ? Ia uite acum cu ce ne-am ales.

Toți îmi aruncară ocheade.

— Nu la el mă refer, bodogăni Dutch, ci la acel *pfützlüker* de Tagliani.

Dutch nu înjura niciodată în engleză, ci doar în germană. Mă îndoiesc că era cineva în gașca lui care pricepea ce naiba spunea. Dar nici nu întreba careva vreodată.

— Dă-i-bătaie, mă îndemnă el. Mai încearcă.

— Uite care-i treaba, trupeții ăștia înșirați aici pe perete nu sînt amatori de două parale și n-au venit aici la băi. Au venit să cumpere orașul. Mă țin de capul ticăloșilor ăstora de cînd fac parte din Freeze .

— Și ce vrei din toate astea ? mă întrebă Cowboy Lewis.

— Am să vă spun ce vreau, am zis. Legile anticrimă privitoare la RICO vizează toate cîștigurile realizate din surse ilegale, cum ar fi IGG — adică *ill-gotten gains* [1]

Asta îi smulse un rîset lui Charlie Ureche :

— Aha, făcu el, minunile guvernamentale nu încetează niciodată.

— Dar RICO ce înseamnă ? întrebă Lewis cu seriozitate.

— *Racketeer Influenced and Corrupt Organizations* — capii lumii interlope, i-am răspuns. IGG înseamnă pur și simplu biștarii pe care îi fac ei din droguri, jocuri de noroc, prostituție, extorcare, pornografie... toate trucurile preferate ale LCN. La Cosa Nostra e nevoită să spele banii ăștia ; și nu e lucru ușor. Așa că investesc în afaceri legale — chiar bănci — ca să-i spele. Legile referitoare la RICO ne oferă posibilitatea de a-i nimici, dacă putem dovedi că vreo afacere depinde de fondurile provenite din IGG. Dacă putem dovedi asta, le putem confisca banii, bunurile, iahturile, Rolls-Royce-urile și toate celelalte jucării ale lor. Și putem organiza acțiuni împotriva gangsterilor și a *tuturor* celor aflați în legătură cu ei. Asta e valabil pentru oameni de afaceri, politicieni, sau pentru oricine se pupă cu ei.

---

[1] Cîștiguri ilicite (n.tr.).

Zapata interveni :

— Și noi cu ce ne-am alege din treaba asta ?

— Da, se băgă și Salvatore. Care ar fi finalul ?

Alte rîsete.

— Dați-i omului o șansă, se răsti Dutch.

— În regulă, am zis, să lăsăm deoparte porcăriile birocratice. Iată cam cu ce aveți de-a face : în cadrul Freeze, ne petrecem cea mai mare parte a timpului lucrînd cu forțele locale, stabilind care e legătura dintre mafioții cunoscuți și IGG și dintre IGG și sursele legale care au fost corupte. Ce vreau eu să știu e cum s-au plantat în Dunetown și pe cine au plătit ca s-o facă. Pe mine personal nu mă interesează acțiunile individuale privitoare la prostituție, jocuri de noroc, sau chiar omor. Tot ce obțin din mers în aceste domenii vă aparține.

— Am mai auzit cîntecelul ăsta, bătrîne, zise caustic Charlie Ureche.

— Ajunge cu mizeria asta de „sincer-fals“, făcu Dutch. Hai să intrăm în miezul chestiunii.

Am trecut în revistă pe scurt povestea Triadei ; foarte pe scurt, ca nu cumva să adoarmă.

— Franco Tagliani a fost foarte precaut, am spus. Înainte să-l încolțim pe Skeet, Franco își făcuse deja un nume. Era un barosan în Cincy[1]. A finanțat arta, baletul, muzica clasică, echipele sportive locale, a făcut de toate, inclusiv donații umanitare. Iubea animalele. Iubitul unchi Franco al tuturor, nu-i așa ? Cînd l-am înlăturat pe Skeet, ne-am imaginat că Franco va trebui să iasă de la naftalină, așa că i-am făcut un șablon. Ceea ce numim noi analiză prin conexiuni. Am clasat fiecare informație despre Triadă, chiar și pe cele mai nesemnificative. Flecuștețe culese de la informatori, restaurantele pe care le frecventau, seratele mondene, nunțile, amicii de pahar, cunoștințele întîmplătoare, obiceiurile, cazierele judiciare, excursiile de plăcere. Ba, la naiba, am avut chiar și Interpolul pe urmele lor, cînd ieșeau din țară. Toate intrau la șablon; le-am tot lustruit pînă ce ne-am ales, în sfîrșit, cu asta.

---

[1] Cincinnati (n.tr.).

Am scos o schiță din servietă și am agățat-o pe o tăbliță de pe perete.

TRIADA DIN CINCINNATI

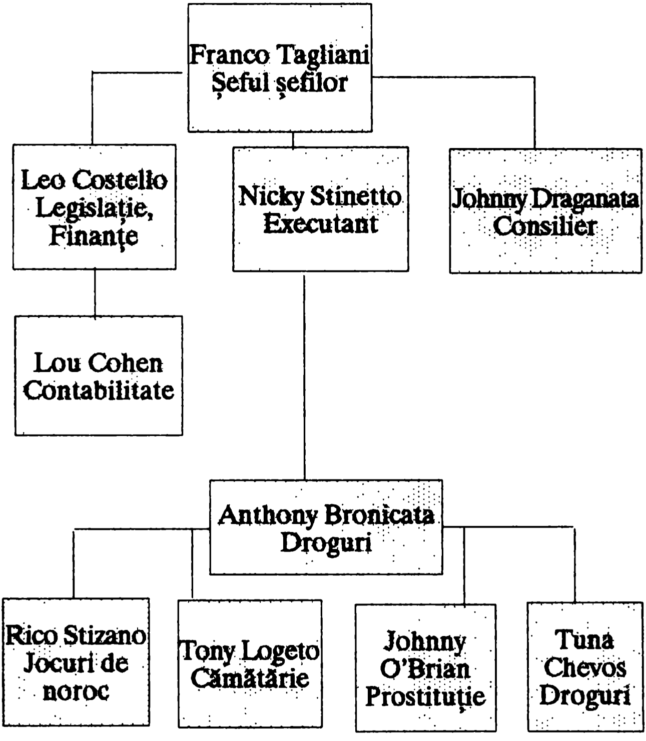
Franco Tagliani
Șeful șefilor
Leo Costello
Legislație, Finanțe
Nicky Stinetto
Executant
Johnny Draganata
Consilier
Lou Cohen
Contabilitate
Anthony Bronicata
Droguri
Rico Stizano
Jocuri de noroc
Tony Logeto
Cămătărie
Johnny O'Brian
Prostituție
Tuna Chevos
Droguri

— Iat-o pusă pe tapet, am zis. Triada din Cincinnati. Dacă e cineva care crede că au venit aici din motive de sănătate, ar trebui să se întoarcă la școală.

Nici un bombănit de data asta. Le captasem atenția.

Am început să iau la rînd lista, cît încă mai eram călare pe situație, începînd cu Franco, fost *consigliere*, creierul în materie de lege al lui Skeet și, pînă acum cîteva ceasuri, naș al Triadei.

— Tagliani a fost un *mafioso* clasic, am zis. Religia lui era : familia, prietenii și la naiba cu toți ceilalți. Cele trei fiice ale lui s-au căsătorit toate cu *capi* ai familiei. Triada e respectată în *La Cosa Nostra.* Nimeni nu se ia în bețe cu ei. Cel puțin, nimeni n-a făcut-o pînă acum. Stinetto era călăul personal al lui Franco, executantul oficial al bandei și garda de corp a lui Tagliani. Unul din puținii în care Tagliani avea încredere. Toți ceilalți *capi* erau sub comanda directă a lui Stinetto. Acesta era de modă veche. Și-a construit structura în anii '50, cam pe vremea cînd Bugsy Siegel și-a cumpărat-o pe a lui. Ce vreau eu să spun e că amîndoi erau niște duri, vechi profesioniști în branșă. Să-i seceri așa, pe amîndoi laolaltă, a fost o treabă ingenioasă și temerară.

Dutch se băgă în vorbă :

— Oricine o fi fost cel care a făcut chestia, a otrăvit doi cîini de pază și a trecut de trei santinele înarmate. Nimeni nu l-a sau nu i-a văzut.

Mai era o figură care lipsea de pe tăblițele lui Dutch : Leo Costello, *Mr Clean*[1], reputatul *consigliere* al bandei, absolvent *summa cum laude* al Facultății de Drept din Chicago, în vîrstă de treizeci și cinci-patruzeci de ani, căsătorit cu fiica lui Tagliani, Maria.

— Costello a fost maior în Nam, am adăugat eu. A îndeplinit funcția de adjutant pe lîngă biroul general. N-a văzut niciodată cîmpul de luptă, cea mai mare parte a timpului și-a petrecut-o pregătind cazurile pentru Curtea Marțială. Omul nu pune mîna pe armă, nici nu vînează măcar. Preferă să stea la club decît în propria familie.

— Mazzola ne-a făcut trimiterea la el, zise Charlie Ureche. La el și la prietenul lui.

— Lou Cohen ? am întrebat.

— Întocmai, răspunse Charlie Ureche Flowers. Nici unul dintre ei nu și-a schimbat numele.

— Da, asta i se potrivește, am zis. Cît despre Costello, el evită pe cît posibil să aibă contacte cu restul bandei. Nu are puşcaşi în jurul lui. Iar Cohen e un contabil tăcut şi retras. Creierul financiar al bandei şi casierul ei. Leprozeria s-a tot căznit să-l pîrlească pe Cohen în ultimii zece ani. Vax. Dar s-ar putea ca, de data asta, Costello să fie nevoit să-şi arate adevărata faţă.

---

[1] Domnul Curat, în sensul de om care nu poate fi dovedit de încălcări ale legii, „cu mîinile curate"(n.tr.).

— Cum aşa ? întrebă Zapata.

— Pentru că e cel mai potrivit candidat la funcţia de *capo di tutti capi*, acum cînd Franco-i la doi metri sub pămînt. Asta în afară de cazul în care mai e ceva ce noi nu ştim, am adăugat.

— Ca, de exemplu ? întrebă Dutch.

— Ca, de exemplu, să fie altcineva din familie care să-i fi făcut bătrînului de petrecanie şi să preia conducerea.

— A, exclamă Dutch, *aşa* „de exemplu" !

Am continuat trecerea în revistă a listei criminalilor rezidenţi în Doomstown :

— Johnny Draganata cel dur, de stil mare şi şcoală veche ; dascăl şi duhovnic al tuturor recruţilor lui Tagliani, autoritatea finală în materie de tradiţie şi protocol ; Rico Stizano, cunoscut şi sub numele de Bărbierul, pentru că asta fusese cîndva în Chicago, pînă s-a însurat cu sora lui Tagliani. Acum, specialitatea lui sînt jocurile de noroc. Un mare familist. Toţi sînt aşa.

Tony Logeto, ginerele lui Tagliani, era artileristul şi forţosul, însurat cu fiica cea mai mare a lui Tagliani, Sheila, şi specialist în domeniul jecmănelii cămătăreşti, al extorcării şi al oricărei alte activităţi care necesita o cantitate mai mare de muşchi decît de creier. Logeto se credea marele irezistibil. O mulţime de doamne păreau a crede acelaşi lucru.

Anthony Bronicata e un alt tip de modă veche. E un fost *soldato*, cu o droaie de crestături pe patul puştii. În cercurile traficanţilor de droguri i se spune Peg, prescurtare de la *Il Peggiore,* ceea ce înseamnă : cel mai rău şi — în limbajul lor — să nu te încurci cu el. El e propulsorul, legătura directă cu lumea străzii şi pînă acum nu am reuşit să punem un deget pe nimic concret în ce-l priveşte : proprietăţi, conspiraţie, distribuţie, absolut nimic. Acoperirea lui Bronicata este întotdeauna un restaurant. Singurul lucru bun pe care-l pot spune despre el e că face nişte *fettucine* bunicele. Îl vreți ? Dacă-l puteți prinde cu ceva, vă aparține.

Aveam destul de puține cunoștințe despre O'Brian. Mi-l aminteam ca fiind un irlandez mărunțel, cu o față roșu-aprinsă și dinți stricați. Fotografia lui Dutch îl arăta cu nasul turtit și cu un zîmbet să dai să fugi, iar poza lui era singura mai nostimă din toată îngrămădeala, dar nu m-am lăsat prostit nici o secundă. În calitate de cel mai nou membru al clanului, trebuia să-și dovedească vrednicia, ceea ce-l făcea să fie cel mai imprevizibil din toți.

— Cu toate armele astea în jurul lui, nu i-a fost de nici un folos lui Tagliani, remarcă Dutch.

— Nu-ți e nimic de vreun folos dacă-ți vrea cineva capul neapărat, am zis.

Am scos alte două fotografii din servietă și le-am ridicat.

— Pe ăștia doi îi știe careva ? am întrebat.

Nu dădu nimeni năvală.

Am ținut-o sus pe cea mai clară dintre cele două fotografii ; aceea a unui bărbat rotofei, în vîrstă de aproximativ șaizeci de ani, cu un zîmbet plăcut și cu niște ochi de șarpe, ascunși în dosul unor ochelari de soare.

— Ăsta e Tuna Chevos, am zis. O să-l scoatem la iveală.

— De unde știi ? făcu Charlie Ureche.

Stomacul începu să mi se răsucească doar gîndindu-mă la Chevos și la Nance, asasinul personal al lui Chevos.

— Soneria mea personală bîzîie cînd mă aflu la o distanță mai mică de cincizeci de mile de acest ticălos.

— Chestie personală ? întrebă Charlie Ureche, ridicînd sprîncenele.

L-am fixat cu ochii goi preț de un minut, înainte ca el să-și ferească privirea. Apoi am ridicat cealaltă poză, ușor neclară, a unui bărbat uscățiv, dur, cu fața cioplită-n stîncă, în vîrstă de aproximativ treizeci și cinci de ani, și el cu ochii ascunși de ochelari de soare.

— Unde-l vedeți pe Chevos, ăsta se ține foarte aproape. El e *numero uno* al grecului, simpaticul asasin de cartier. Numele lui e Turk Nance și e cel mai primejdios din turmă, un psihopat cu o răbdare la fel de firavă ca o umbră. Sînt niște cobre amîndoi. Chevos s-a căsătorit în familie, dar și el, și Nance sînt tot outsideri. Joacă după propriile legi.

— Poate că ei i-au făcut de petrecanie bătrînului mișel, sugeră Zapata.

— Poate, dar nu cred.

— De ce nu ? întrebă Dutch.

— N-am spus că-i scot din schemă, am răspuns. Am spus că nu cred că ei au făcut-o. Sînt, totuși, din familie. Salvatore, înțelegi ce vreau să spun ?

— Are dreptate, făcu Salvatore. Adică, ce spui tu e că acest Chevos era, totuși, cumnatul bătrînului. Afară doar dacă erau probleme grave de familie, care...

Lăsă fraza în suspensie.

— Și cum se potrivesc împreună drăgălașii ăștia doi ?

— Chevos aduce marfa în țară, Bronicata o predă angrosiștilor, am răspuns. Nance e *soldato* personal al lui Chevos. Dacă Chevos îi zice „du-te, bagă-ți capul în closet și trage apa“, capul lui Nance e ca și băgat în closet. Încă ceva, nu vă lăsați prostiți de Chevos numai pentru că-l are pe Nance ca să-l acopere. Umblă vorba că Chevos și-a ucis propriul frate ca să-și cucerească poziția lîngă Skeet. Nu știu dacă era nevoie să-l omoare pe frate-său, dar, dacă era de același calibru cu Chevos, nu e mare pierdere. Nance a început-o pe străzi, a făcut un curs „postuniversitar“ în Vietnam și probabil că a ucis cel puțin jumătate din banda lui Bannion de unul singur. Preferatul lui e un Luger de nouă milimetri, cu țeava de 12 țoli și gloanțe surde, îmbibate în arsenic. O bomboană de om. E un pachet de mușchi. De cum izbutește să-l plaseze pe Chevos o oră-două undeva în siguranță, îl și vezi făcîndu-și apariția în cel mai luxos local din oraș. În familie, toți sînt speriați de moarte de amîndoi. Turk Nance. Țineți minte acest nume. Dacă vă luați în bețe cu el vreodată, trageți primii.

— Ne tot spui ce nu vrei, zise Callahan pe un ton egal. De fapt, ce dracu' vrei ?

M-am gîndit la asta, la motivul pentru care mă aflam acolo, la ce se întîmplase cu Dunetown și la ce urma să se mai întîmple cu el. M-am gîndit la o groază de lucruri în următoarele cîteva secunde.

— Vreau să văd toată afurisita asta de adunătură scoasă de pe străzi. Puțin îmi pasă dacă o fac eu sau voi. Sau dacă o facem împreună. Sînt gîndacii societății .

M-am uitat la Charlie Ureche.

— Mă întrebi dacă e o chestie personală. Am investit cinci ani în adunătura asta. În toată haita asta de șobolani, numai Costello și Cohen sînt „curați“. Ceilalți au niște caziere care se întind de aici pînă la Malibu și retur.

Începusem să mă ambalez. Îmi pierdusem cumpătul un moment și nu din cauza lui Charlie Ureche, sau din cauză că huliganii lui Dutch Morehead nu aveau încredere în mine. Eram obișnuit cu asemenea lucruri. Adevărata cauză o constituiau cele întîmpinate în Cincinnati. M-am oprit și i-am privit pe rînd :

— Da, la dracu', e o chestie personală, am zis. Unul din partenerii mei în afacerea cu Tagliani era Harry Nome, Wholesome Harry[1], cum îi ziceam noi. Cel mai bun profesionist din cîți am cunoscut. S-a infiltrat în operațiunea lui Chevos cu drogurile. Nance l-a ginit. L-au luat cu mașina și Nance și-a pus pistolul deasupra nasului lui Harry și i l-a smuls cu cătarea armei — vreau să spun *smuls* de-adevăratelea. Pe urmă l-a azvîrlit pe Harry afară din mașina care mergea cu peste o sută la oră. Harry a ajuns paraplegic după povestea asta. Și am mai avut un om, luat temporar de la Brigada antidrog. A încercat să-şi croiască drum în operațiune la New Orleans. Nu l-am mai văzut niciodată, nici n-am mai auzit de el. Nimic. A dispărut pur și simplu. Sînt trei ani de atunci. Am avut o informatoare, o prostituată pe care o chema Tammi. Avea optsprezece ani ; fusese recrutată de Stizano, care o agățase la vîrsta de cincisprezece ani. O puseseră să lucreze la nivel central și ea voia să iasă din afacere, așa că a fost de acord să stea de vorbă cu procurorul general despre felul în care prostituatele erau mutate mereu într-un circuit pe plan național, precum și despre cine conducea operațiunea. Chestii foarte tari. Nance ne-a luat-o. I-a tăiat nasul și ambele urechi, i le-a îndesat pe gît și a înecat-o cu ele. Costello-Mr.Clean ? El a fost apărătorul lui Nance. Nemernicul nici măcar n-a fost pus sub acuzație.

---

[1] Harry cel bun la toate (n.tr.).

M-am oprit un moment, lăsînd lucrurile să-i pătrundă bine în tărtăcuță.

— Nu, am zis, nu e o chestie personală. Niciodată nu poate fi, nu-i așa ? Adică, de ce-aș fi supărat ? Doar am avut noroc. Cînd au tras în mine, glonțul mi-a intrat printr-o parte, chiar pe-aici, pe sub coaste, mi-a ieșit prin spate și și-a continuat, voios, calea. A durut el, glonțul, dar nu atît cît arsenicul în care a fost îmbibat.

M-am așezat.

Nu-i rău, mi-am zis în sinea mea. Nu-i rău deloc. Să păstrezi lucrurile dure pentru final.

Nimeni n-a spus un cuvînt timp de un minut-două.

N-o știam pe atunci, dar ar fi trebuit să mai adaug încă un nume pe listă în seara aceea :

Longnose Graves.

Urma să-l cunosc foarte bine în următoarele cîteva zile. Urma să cunosc o mulțime de oameni în următoarele cîteva zile și al naibii de puțini din ei pentru mult timp.

9. S-O FACI LATĂ ÎN STIL MARE

Dutch stătea în faţa celorlalţi cu o încruntătură teutonică întipărită pe trăsăturile dure ale chipului său.

— Mersi, zise el.

— Cu plăcere.

— Nu vreau să supăr pe nimeni, se adresă el trupeţilor, dar *ashlocherii* ăştia au fost sub supravegherea noastră două săptămîni. O familie întreagă, şi noi nici n-am avut habar !

Grupul păru lovit de trăsnet, dar nici unul nu se arătă mai perplex ca Charlie Ureche.

— Nu-mi vine să cred, spuse el, clătinînd neîncrezător din cap. N-a ciripit nimeni nimic, de nicăieri, nici unul din canarii mei. Ai fi crezut că măcar cineva... *cineva* o să audă ceva de afurisita asta de poveste !

Ceilalţi se holbau la pardoseală şi mutau obiecte imaginare cu piciorul. În afară de Lewis, care fixa un colţ al camerei cu ochii îngustaţi, şi de Callahan, care vorbi din nou :

— Ce te ambalezi în halul ăsta, Dutch ? N-am ştiut cine sînt pînă săptămîna trecută. Pînă atunci i-am urmărit numai pentru că Charlie mirosise ceva.

— Mă includ şi pe mine în chestie, zise Dutch. Am tot făcut valuri în ultimele nouă luni. Ne-am tot luat de peşti şi de prostituate şi am falimentat escroci cu doi bani în puşculiţă. Ne-am umflat în pene, de nu ne mai cuprind pălăriile.

— N-am *ştiut* pînă cînd... începu Salvatore.

— Are dreptate, zise Charlie Ureche. Prea am fost nepăsători faţă de banda asta de gangsteri. Iar eu am fost unul dintre cei mai răi.

— Tu, Chino, aveai datoria să-l filezi pe Tagliani astă-seară, nu ? întrebă Dutch.

— Pe cine ?

— Pe Franco Tagliani, zise Dutch, apropiindu-se la cîțiva centimetri de fața mexicanului. Al de-a fost omorît astă-seară, în timp ce tu erai plantat drept în tarlaua lui, dacă-ți aduci bine aminte.

— Mereu uit numele noi, zise Zapata.

— Păi, să nu le mai uiți. Nu mai vreau s-aud de Frank Turner, de Nat Sherman, sau de oricare din poreclele folosite de oamenii lor. De azi înainte, vom folosi numele lor *adevărate*, s-a-nțeles ?

Trupa aprobă la unison.

— Deci, ce s-a-ntîmplat ?

— Păi, duminicile, ăă... Tagliani și... ăă... Nicky Stinetto au mers la... bomba lui Bronicata, așa că m-am dus acolo și am așteptat. La naiba, acolo, în Thunderhead Island, stai ca orbul la strip-tease. Nu mai e decît o casă pe strada lui Tur... Tagliani. De două ori m-am cîrîit cu alb-albaștrii[1] ăia nenorociți, la naiba.

— Și crezi că e chemarea ta sfîntă să le-o iei înainte ? făcu Dutch.

— N-a fost decît o supraveghere de rutină, Dutch. La naiba, mi-era foame, nu mîncasem de șapte ore. M-am dus, am luat ceva de-ale gurii, ca să fiu pregătit pentru cînd or șterge-o. Cine-și putea închipui c-or să-l facă arșice ?

— Îmi pare rău că n-ai primit o invitație tipărită, zise Dutch. Dar de Stinetto cine s-a ținut ?

Charlie Ureche se făcu mic în scaunul lui.

— Mă tem că nu prea am ce pleda în favoarea mea, zise el. A fost o dublare, Dutch. Noi știam că se duc să cineze împreună, așa că i-am spus lui...

— Așa că i-ai spus lui Chino să meargă el la restaurant, că acoperi tu casa, zise el, terminînd fraza.

— Just.

Callahan interveni :

— E treabă de rutină cu el, șefu'. Tagliani mergea la Bronicata în fiecare duminică să mănînce. Se întîlnea de obicei cu cîțiva *capi* de-ai lui acolo. Draganata, Stizano, Logeto. Cam așa. Bronicata stătea cu ei la masă în mod normal.

---

[1] Agenți de circulație (n.tr.).

— Da, grozav; dar cine spăla vasele n-ai aflat? Ce vreau să știu e cine a fost prezent la cină?

— Logeto și... ăă... tipu' ăla cu părul roșu... zise Chino Zapata.

— O'Brian, am sugerat eu.

— Da. Și, evident, Bronicata.

— Presupun că tu îl aveai în vizor și pe Bronicata, de vreme ce erai acolo, nu? mîrîi Dutch la Chino.

— Pe Bronicata eu îl aveam în parohie, făcu încet Callahan. Au șters-o cu toții împreună. L-am lăsat acasă pe Bronicata înainte să vin încoace.

— Pe O'Brian cine-l avea în grijă?

Lewis ridică mîna.

— Același lucru, zise el. Și el s-a dus direct acasă.

— Ce s-a întîmplat acolo, în restaurant? întrebă Dutch.

— Eram înăuntru, cu ochii pe toată formația, răspunse Chino. Ei, și vine telefonul ăla pentru Bronicata, iar el se întoarce la masă cu o mutră de ziceai că înghițise un borcan întreg cu ardei iuți. Urmează un șopo-șopo...

— Șopo-șopo? Ce naiba înseamnă șopo-șopo? făcu Dutch.

— Șușoteau între ei.

— Aha.

— Pe urmă, irlandezul și Logeto au tulit-o ca fugăriți de vîlvătăi. Două minute mai tîrziu, chelnerul îmi aduce nota de plată și-mi zice că spelunca se-nchide pînă dimineață. „Ce naiba se-ntîmplă aici?“ întreb. Îmi zice că bucătarul-șef a avut un infarct. Presupun că i s-a zis la telefon că l-au călcat pe bătrîn.

Dutch, care își răsucea mustața și fixa din priviri plafonul, zise:

— Nu prea se leagă, nu știu cum să spun. Tagliani avea aceleași tabieturi în fiecare duminică. Și iacă, de astă dată, stă în mașină doar cu Stinetto și cu șoferul, care n-ar putea omorî o muscă. Ar fi fost o bagatelă să li se facă de petrecanie acolo. Totuși, ucigașul preferă să răpună doi cîini de pază și să-i arunce-n aer pe Turner și Sherman, pe cînd se aflau în casă.

— Le zice Tagliani și Stinetto, făcu Charlie Ureche, liniștit.

Nu se alese după această remarcă decît cu priviri chiorîșe.

— Salvatore, continuă Dutch, care era omul tău ?

— Stizano, răspunse acesta. Tot acasă e și el. Am plecat din fața casei lui cînd ne-ai convocat tu.

— Dar al tău, Cowboy ?

— Era playboy-ul — cum îi zice ?

— Logeto ? am sugerat.

— Mda, el. Și el e tot acasă.

— Toată lumea e acasă astă-seară, chicoti Zapata.

— Ați pus ceva pe hîrtie din toate chestiile astea în ultimele săptămîni, de cînd îi filați pe ăștia ? am întrebat.

Dutch răspunse :

— Noi nu facem rapoarte. Pune tu chestia pe hîrtie și cineva tot o citi-o.

— Cine, de exemplu ? m-am interesat eu.

— Cineva, oricine, răspunse el vag.

— Știi ce mă arde pe mine ? făcu Chino. Ce mă arde al dracului la lingurică e că toate canaliile astea au un alibi beton și nici n-o știu.

— N-ar fi distractiv nici să nu le-o spunem ? zise Charlie Ureche cu un aer visător.

Dutch interveni :

— Bun. Charlie, tu pune urechea bună la pămînt, poate ieși cu ceva. Voi, ceilalți, înapoi în tranșee, poate-om reuși să oprim rahatul ăsta înainte să se răspîndească și mai mult. Dacă vă ciocniți careva de Mufalatta Kid, Kite Lange sau de Stick, spuneți-le să ia legătura cu mine. Vreo întrebare ?

Nici una.

În timp ce echipa începea să se împrăștie, Cowboy Lewis se ridică și veni drept spre mine. Dădu deoparte două birouri ca să ajungă.

— Jake îți zice, nu ?

— Da.

Întinse mîna.

— Pe mine mă cheamă Chester Lewis. Mi se zice Cowboy.

— În regulă.

— Îl vrei pe secătură ăla de Nance, așa-i ?

— Da, îl vreau, Cowboy.

— Atunci, al tău să fie.

— Mulţam, i-am răspuns, strîngîndu-i mîna.

— Ţi se cuvine, zise el, răsucindu-se pe călcîie şi luînd-o de-a dreptul spre uşă.

Abia plecă şi o nouă figură apăru în prag.

Ştiam cine-e şi fără să întreb.

10. STICK

Nou-venitul nu fu băgat în seamă de restul cetei, prea ocupată să discute despre înregistrarea pe bandă ca să-l observe. Veni drept spre mine.

Era un bărbat pe care unele femei l-ar fi considerat o frumesețe primitivă. Trăsături de indian, pomeți proeminenți, față prelungă și îngustă, bărbie pătrată, ochi căprui, păr negru, des, strălucitor, căzîndu-i pe frunte și pe urechi. Înalt de vreun metru optzeci și uscățiv, era cam de înălțimea mea, dar cu vreo cinci kilograme mai slab. Haina indiană în dungi alb-albastre arăta de parcă ar fi îndesat-o sub pernă peste noapte; cravata avea un nod asimetric și-i atîrna cam la cinci centimetri sub gulerul descheiat. Gulerul cămășii avea colțurile răsucite spre tavan și mă îndoiesc că mocasinii lui beneficiaseră vreodată de un lustruit. Indiscutabil, nu îmbrăcămintea era punctul lui forte.

Arăta șifonat rău, și nu doar din cauza unei nopți proaste. Cearcănele de sub ochi îi erau permanente și se transformau în adevărate crevase. Avea un timbru cavernos, care se trăgea fie din prea multă băutură, fie din prea multe țigări, fie din prea multe nopți pierdute, fie din toate trei la un loc. Purta o pălărie uzată de fetru maro, iar din colțul gurii îi atîrna o țigară.

Douăzeci și nouă de ani, mergînd spre patruzeci. Dintr-o privire, îți dădeai seama că femeile se topeau după el.

Ăsta era încă nehîrșit, nu ?

— Sînt Parver, se recomandă el. Toată lumea îmi zice Stick.

Se depărtă de restul trupei, trăgîndu-se în spate, pe lîngă ibricul de cafea.

— Ești amator de biliard ? am întrebat, ca să demarez conversația.

— Nu chiar, de ce ?

— Porecla.

— E o prescurtare de la Redstick[1] . Toată lumea zice că semăn cu un afurisit de indian, făcu el cu dispreț. Adevărul e că sînt evreu și sînt din Boston.

— Eu sînt Jake Kilmer. Și asta-i tot ce-am fost vreodată.

Ne-am strîns mîinile.

— În legătură cu mierlirea lui Tagliani ? întrebă el pe un ton lejer, ca și cum în Dunetown crima era un lucru la fel de firesc ca furnicile prin nisip.

Am dat din cap.

— Se pare că au fost doi trăgători, am spus. Au omorît doi cîini de pază, au trecut de doi paznici înarmați și i-au lichidat pe toți trei.

— Trei ? făcu Stick. Cînd m-a convocat Cowboy, mi-a zis că doar Tagliani și Stinetto s-au dus pe copcă.

— După ce i-au ras pe Tagliani și Stinetto, au aruncat o bombă, să termine treaba. Nevasta lui Tagliani tocmai intra. A murit la spital.

— Păcat, zise el. Deși nu pot să spun că mă năpădesc regretele după caraghioșii ăia doi. Atîta pagubă. De ce zici că au fost doi trăgători ?

— Casa era ascultată. Dutch are toată scena înregistrată pe bandă, mă rog, cît a fost. Totul s-a terminat în vreo treizeci de secunde.

— Nu-i prea grozav pentru tine. Ești de o oră în oraș și ăia de-i filai sînt spulberați sub nasul tău.

— Riscurile meseriei.

— Puști și bombe, spuse el visător. Sună ca războiul de secesiune.

I-am răspuns că nădăjduiesc să nu fie așa.

— Băieții îți fac greutăți ? întrebă el.

— Cum de ți-ai dat seama ?

— Am avut și eu parte de ceva muzicuță cînd am intrat în horă. Așa, ca un fel de inițiere. Dar ei cred că Dutch m-a angajat și n-au fost așa de bănuitori cum vor fi cu tine. Doar ești agent federal, omule. Asta te face ticălos din start. Nu te lăsa doborît, o să le vină mintea la cap.

---

[1] Piele-roșie (n.tr.).

— Așadar, în ce-i privește, tu ești doar unul dintre băieți, nu ?

— Te-ai prins.

— Și cam ce faci în afacerea asta ?

— Dutch m-a trimis să fac teren, să-ncerc apa, cum s-ar zice. Într-o zi, tipul ăsta, ziua următoare ălălalt. Dar săptămîna trecută, fiindcă Mazzola ne-a vîndut pontul cu banda Tagliani, îl vînam pe Costello și pe celălalt găinar, Cohen.

— Și... ?

— Ei, la naiba, doar cunoști banda asta de gangsteri mai bine ca mine.

Apoi, zîmbind, adăugă :

— Tu nu întocmești niciodată un raport ? N-am știut nimic despre Tagliani pînă nu m-a pus Cisco Mazzola la curent. Adică, mă rog, sînt două lulele la cutiuță despre ei, dar subțirele, nimic ca lumea.

— Mda, știu. Sînt leneș la rapoarte. Ca și Dutch. Oricine le poate citi.

— Ca răspuns la întrebarea ta, pot să-ți spun că Leo Costello se ține departe de restul jucătorilor.

— Dar Cohen ?

— La fel. Șoarece de birou.

— Nu-l subestima. E-un păcălici mai ceva ca un țigan farmazon.

— Am să țin minte. Te-ai și văzut cu Cisco ?

— Am vorbit cu el la telefon. Ne întîlnim la micul dejun. Poate că ar fi bine să vii și tu.

— Cred că pe-asta am s-o sar. Dacă mă iau ăștia la ochi că sînt cu tine așa, imediat, ar putea să devină nevricoși. În momentul ăsta, au încredere în mine. Aș vrea s-o țin tot așa.

— Mă rog, am răspuns cînd ni s-a alăturat și Dutch.

— Bună treabă, mi se adresă el. Mi-a plăcut tușeul sentimental de la urmă. Apoi îl întrebă pe Stick : Ce-ai mai făcut ?

— M-am ținut de coada lui Costello. El și Cohen și-au petrecut ziua pe iahtul propriu, discutînd afaceri.

— Superb. Încă doi cu alibi. Apoi, din nou spre mine: Ai vorbit cu Cisco ?

— Chiar înainte de întrunire. A sugerat că Stick și cu mine ar trebui să facem echipă. E vreo problemă ?

— Cred că nu. E o operațiune cu program cam de voie. O să te mut de colo-colo un pic, doar așa, ca ăilalți să nu se mire de ce am pus doi începători laolaltă. Așadar, ce-ți pot spune eu și încă nu știi ?

— Vreo „personalitate“ pe plan local de care ar trebui să știu și eu ? am întrebat, fără să aștept, de fapt, vreun răspuns.

— Doar Longnose Graves[1], zise Dutch.

— Longnose Graves ? am chicotit eu pe seama poreclei.

Dutch se zgîi la mine cu ochii lui adumbriți.

— Nu e de rîs, zise el.

— Zău ? Cine e ?

Dutch își scărpină bărbia cu un deget.

— Banditul local, zise el. Nu *„un* bandit local“, ci „bandit*ul* “ local. Îi aruncă o privire piezișă lui Stick : Chestia din seara asta sper să nu se spargă, așa cum s-a întîmplat în cazul lui Cherry McGee.

— Cherry McGee ? am întrebat. Să fie oare acel McGee din Pittsburg ?

— McGee ăla de care vorbesc eu e plantat în cimitirul local. Grație bunăvoinței lui Nose.

Stick își turnă o ceașcă de cafea și îmi puse și mie una. Era suficient de tare să poți trece înot Canalul Mînecii.

— Și-atunci, care e povestea cu Graves ? Cum i se zice ? Longnose ?

— Nu în față, mă lămuri Dutch. Apoi îmi derulă, comprimat, pedigriul: Graves a avut cîndva un nas comparativ cu care Durante părea că și-a făcut operație estetică. I-au ras trei-patru centimetri din el într-o încăierare, dar porecla s-a lipit. E negru, un dandy, însă nu un dandy-pește, mă-nțelegi ? Jachete sport, cămașă și cravată, îi plac mașinile sport — cam ăsta-i stilul. Graves controla, cu mult înainte de a veni eu aici, bruma de lume interlopă care exista pe atunci în Dunetown. Pipițe, pești, pariuri.

---

[1] *Longnose* — nas lung ; *grave* — mormînt (n.tr.).

Nu se bagă în treburi serioase cu droguri; de fapt și de drept, el le-a și ținut departe de Doomstown.

— Asta e o surpriză, am zis.

— Chestie de structură morală, făcu Stick.

— Sigur, rînji Dutch și continuă: Acum vreo doi ani, iată că vine outsiderul ăsta, Cherry McGee, în oraș, cu o adunătură de duri după el, și vrea să înhațe o parte din acțiune. Întîi a încercat să-l îndepărteze pe Nose. Cînd a văzut că nu ține figura, a încercat să-l mituiască. Alt loz necîștigător. Așa că McGee se hotărăște să dea foc la unul din cluburile lui Graves, să-i arate că vorbea serios. Eroare.

Stick interveni cu o observație generalizatoare:

— Graves are un talent grozav de a reveni în arenă. A lupta cu el a fost pentru McGee ca și cum ar fi sărit de pe Bay Budge crezînd că poate zbura.

Dutch continuă:

— McGee a făcut o chestie neobișnuită. I-a trîntit lui Graves o înscenare. Extorcare. Și a ținut. Graves a stat „mînă moartă“ un an-doi, fiind internat la Little Q.

— Little Q?

— Disneyworldul crimei, lămuri Stick. Un loc al naibii de neplăcut în statul ăsta — în orice stat, de fapt.

— Cînd Nose a ieșit de la pîrnaie, era ca un taur brahman ieșind în arenă, zise Dutch.

— Și-a menținut afacerea cît timp a fost plecat? am întrebat eu.

— Chestia a fost scor egal. Excursia asta i-a costat pe toți. La urmă a fost un troc — trei din băieții lui Graves au căzut pe stradă, vreo doi din trăgătorii lui McGee au sfîrșit-o cu nasu-n mocirlă.

— Bătălia e încă în toi?

— Nu, de vreme ce McGee și pistolarul lui numărul unu și-au împrăștiat creierii pe jos, așa, trosc-pleosc, zise Dutch.

— Hei, șefu', la telefon! zbieră Chino din cealaltă parte a încăperii. E Kite Lange, bolborosind mai ceva decît cascada Niagara.

— Îmi cer scuze, zise Dutch și se grăbi spre telefon.

— Cine e Mufalatta Kid ăsta?

— Un polițai negru, din New Orleans. E foarte bun. Se mișcă pe teren ca peștele în apă. Un executant la rece, dar înfurie-l numai și te trezești cu o tonă de negrotei rău comprimat într-un trup de-o sută de kile.

Schmertz !-ul lui Dutch ar fi putut fi auzit de la cîteva mile depărtare. În încăpere se făcu liniște ca într-un lăcaș de rugăciune. Repetă înjurătura, de data asta mai tare și, spre șocul tuturor, în engleză.

— Porcăria dracului !

Trînti receptorul.

— Cineva i-a făcut de petrecanie lui Johnny Draganata în piscina lui de acasă, în timp ce Kite Lange stătea proptit de planton peste drum, rosti el.

Fără veste, centrul de comandă fu cuprins de zarvă ca o poiată de orătănii.

— Urechea la mine, toată lumea ! bubui Dutch. Vreau să-mi acoperiți banda lui Tagliani ca pe-o înghețată de căpșuni ; acum, imediat. Mă duc la Draganata. Chino, vii cu mine. Restul, știți pe cine filați. Hai să-i dăm bice înainte s-o mierlească tot orașul.

Se-ntoarse zorit spre noi :

— Veniți și voi doi ?

— N-am pierde distracția asta pentru nimic în lume, am răspuns eu.

— Să-i dăm bice ! mugi Dutch și se puse în mișcare cu o iuțeală mai mare decît am văzut vreodată la un om masiv.

11. CASA MORTII DE PE FLORAL STREET

Parcă ar fi fost o sărbătoare cîmpenească într-o sîmbătă după-amiază, cu Stick în rolul lui Joey Chitwood. Trînti girofarul pe capota mașinii lui negre, năvalnice, și demară, conducînd cu o mînă, în timp ce cu cealaltă aprindea țigări, deschidea stația de emisie-recepție și dădea drumul la sirenă ; țigara îi spînzura în colțul gurii în timp ce vorbea. Pietoni și mașini, se dădeau cu toții din calea vijeliosului Pontiac. M-am adîncit în scaun și m-am proptit zdravăn de bord.

— Ești neliniștit ? mă întrebă el.

— Cîtuși de puțin, am mințit eu.

Izbi trotuarul de pe Azalea Boulevard și redresă cu peste o sută de kilometri la oră. Simțeam cum pleacă scaunul de sub mine.

Îmi plăcea atitudinea cavalerească a lui Stick, dar stilul lui de conducere era de-a dreptul dezastruos. Știam că trebuie să fie un polițai destoinic, altfel n-ar fi fost în Freeze. Federal Racket Squad, pe care toată lumea o numea Freeze, număra trei ani de existență, dar avea insuficient personal și insuficientă popularizare și susținere, fiind mereu sub amenințare. FBI-ul ar fi vrut să ne preia în parohia sa, dar pînă acum reușiserăm să ne menținem integritatea, pentru că treaba noastră era în principal să adunăm informații, nu doar să veghem la aplicarea strictă a legii. Sau, cel puțin, asta trebuia să fie. Uneori, nu prea era chiar așa. Cisco Mazzola, care fondase organizația, era un fost polițist de stradă și angaja doar polițiști de stradă. Din cîte îmi dădeam seama, Stick se potrivea perfect.

Părea să cunoască bine orașul. Trecuserăm în zbor de cîteva alei și de un rînd impresionant de case vechi, modificate în stilul de grandoare revoluționară, luminile lor estompîndu-se într-o dungă subțire, în goana noastră nebună pe străzi.

— De cînd ești aici ?

— De vreo două luni, răspunse el pe lîngă țigara ce-i atîrna printre buze.

— Și zici că ai fost aici la meciul Graves-McGee ?

— Am ajuns imediat după.

— Știam un pistolar în Philly[1] care opera din Pittsburg, îi zicea tot McGee, am spus eu, încercînd să fac conversație. Dar se recomanda Ipswich.

— N-am cum să-l știu, vorbi Stick. Tot ce știu e din auzite.

Alte curbe. Alte scrîșnete de cauciucuri. Alți pietoni rupînd-o la fugă.

— Cum e Graves ăsta ? m-am interesat eu.

— Cum a spus și Dutch. Ani de zile a avut orașul în mînă. Am impresia că forțele locale l-au lăsat în pace atîta timp cît n-a luat-o prea tare pe arătură.

— Miruindu-l pe McGee, n-a luat-o pe arătură ? am întrebat.

— Știi ce ? Nu cred că s-a ofuscat cineva pe el pentru chestia cu McGee. De fapt, chiar am impresia că poliția locală a fost încîntată că i s-a făcut felul.

— Ar putea fi tot el și în spatele mătrășirii lui Tagliani ?

— Posibil. Mufalatta îl are în vizor. Dacă există cineva care știe ceva, Kid e acela.

Am trecut de zona centrală și am traversat podul înspre Skidaway Island, situată între oraș și țărm. Ploaia se oprise, iar luna părea să facă o cursă nebunească printre nori. După trecerea peste pod, parfumul vechi al Dunetownului a dispărut, înghițit de blocurile de vile care arătau ca niște lăzi cenușii în lumina intermitentă a lunii. Era ceva steril și antiseptic în înfățișarea Skidawayului. Cu douăzeci de ani în urmă fusese o insulă sălbatică și necivilizată, un refugiu pentru fiare și păsări. Acum părea aproape suprapopulată.

Stick abordă Ocean Boulevard de parcă ar fi fost la Indianapolis. Motorul supraalimentat cu benzină dudui furios sub noi și acul de kilometraj arătă peste 180 la oră. Peisajul începu să aibă contururi estompate. După cinci minute de asemenea goană, mașina coti brusc, depărtîndu-se de autostradă și apucînd pe o șosea lăturalnică, mărginită de case retrase de la stradă, în dosul copacilor și al tufelor plantate cu grijă. Pe întuneric, putea fi considerată o localitate oarecare.

---

[1] Philadelphia (n.tr.).

— Cisco zice că ai locuit aici cîndva, rosti Stick, cu țigara încleștată între dinți.

— Am petrecut doar o vară aici, am răspuns, încercînd să-mi obișnuiesc privirea cu peisajul în zbor.

— Cînd asta ?

— Mi-e și jenă să spun. Kennedy era încă președinte.

— Așa demult ? spuse el, oarecum surprins.

— Eram încă student pe vremea aia, am explicat.

Începeam să mă simt ca o relicvă. Făcu un viraj pe muchie de cuțit, cu o mînă pe volan.

— Te miră, nu, ce mult s-a schimbat ?

Am rîs, dar sunetul scos a semănat cu un horcăit.

— Mda, s-ar putea spune și așa. S-ar putea spune că m-a mirat ; și nici măcar nu am văzut orașul în lumina zilei.

— Nu ți-aș putea spune despre toate schimbările petrecute. N-am termen de comparație.

— Aici era o junglă populată cu animale. Asta te lămurește întrucîtva ?

Dădu drumul țigării pe fereastră și fluieră printre dinți.

— Acum mă-ndoiesc că o să vezi vreo vrabie pe-aici. Chiriile sînt prea mari.

Intră în Highland Drive fără să atingă măcar pedala de frînă și aprinzîndu-și o altă țigară în același timp. Am început să cochetez cu ideea de a lua un taxi, cînd am văzut vreo șase mașini de poliție blocînd strada și luminile lor roșii și albastre strălucind mai în față. Am tras în spatele uneia dintre ele, lăsînd urme de cauciuc încins pe o lungime de aproape o milă. Nu mi s-a părut niciodată mai plăcut să simt pămîntul sub picioare.

Coborînd din mașină, am simțit un miros de aer sărat.

— Asigură ușa, zise Stick. Un idiot mi-a furat odată pălăria.

— Am auzit, i-am spus, în timp ce ne deplasam spre casa aflată cam la o sută de metri depărtare de șosea, în fața dunelor înalte. Un gard electric era obiectul cel mai apropiat de preșul de la intrare.

Începeam să cred că toată ceata asta de huligani, inclusiv Stick, era ca și Cowboy Lewis. E limpede că erau convinși că distanța cea mai scurtă dintre două puncte e linia dreaptă. Începeam să mă întreb pe ce poziție se situau procedurile legale în toată povestea asta, dacă se situau pe undeva.

Am ajuns la gard, i-am fluturat pe la nas niște legitimații tipului de la poartă și am pornit-o pe jos, pe lungul drum de acces. Dutch era chiar în spatele nostru. Îi vedeam trupul mătăhălos, proiectat de luminile mașinilor poliției. Cadavrul zăcea descoperit la marginea piscinei. Sufla o briză dinspre golf, vălurind pirul de pe coama dunelor din apropiere.

Bătrînul era de nerecunoscut. Orice o fi fost ceea ce explodase acolo, îi explodase drept în față. Un braț îi fusese smuls, iar trupul azvîrlit de explozie în piscină, ori poate că se afla acolo în momentul exploziei. Apa avea culoarea sucului de cireșe. Sînge și bucăți de carne împestrițaseră peretele casei de cărămidă. Toate ferestrele erau sparte.

O femeie țipa isteric undeva înăuntru.

— Ce soi de maniac a trecut pe aici ? făcu Dutch, mai încet decît îl auzisem vreodată spunînd ceva de cînd mă aflam în Dunetown.

— Drept sub nasul meu, fir-ar al dracului, zise Kite Lange.

Și-avea un nas pe cinste. Arăta de parcă ar fi fost remodelat cu dalta și vorbea fonfăit ca un om gripat sau ca un toxicoman. Numai că nu era nici una, nici alta. Nasul lui fusese pur și simplu rupt de atîtea ori, încît pe maică-sa pesemne că o apuca plînsul cînd îl vedea. La degete, nodurile încheieturilor îi erau cît cepele de apă..

Kite Lange fusese în mod sigur boxer la viața lui.

Purta niște blugi jerpeliți, o jachetă decolorată și mototolită, fără cămașă pe dedesubt, și o pereche de cizme de cowboy, care trebuie să-i fi făcut o gaură de vreo cinci sute de dolari în buget. Banderola din jurul frunții și-o pusese, pesemne, de frumusețe ; nu-i rămăsese atîta păr blond spălăcit, încît să-și bată capul cu el. Mai avea și un dinte de aur drept în față. Ulterior aveam să aflu că fusese campion la semiușoară, practicant al surfului pe coasta de vest și, timp de zece ani, vînător de premii oferite pe capul banditilor în San Francisco, asta înainte de a intra în legitimitate și a se alătura poliției.

Salvatore își făcu apariția printre luminile strălucitoare, adulmecînd situația.

— Credeam că o să ții ochiul pe Stizano, îl întîmpină Dutch. Ce mama naibii cauți pe-aici ?

— Arunc și eu o privire, nu ? Și, oricum, unde poate să se ducă Stizano ? E un ramolit și a trecut de ora zece.

— Doar nu-ți închipui cumva că toată adunătura aia stă și se uită la stele într-o asemenea situație ? Cînd cineva l-a făcut fărîme pe regele lor.

— Ăia sînt acum călare pe telefoane, declară Salvatore cu toată convingerea. Bat de zor apa-n piuă, căznindu-se să afle ce-i de făcut. Ce nu vor face va fi să se adune cu toții grămadă. Dumnezeule, ia uite ce priveliște avem aici !

Începeam să-mi fac o imagine asupra huliganilor lui Dutch, asupra firului care-i lega într-un tot organic. Ce le lipsea în rafinament compensau prin ceea ce nădăjduiam a putea numi personalitate. O teorie mai veche spunea că cel mai ușor de îndoit e polițaiul avid de bani. Dutch își căutase niște hoinari, bărbați prea mîndri ca să se vîndă și prea duri ca să se sperie. Oricare le-ar fi fost celelalte merite, păreau să aibă o trăsătură comună : erau cinstiți, probabil pentru că nu li se năzărise să fie altfel.

— Mai întîi o mierlește nevasta lui Tagliani, spuse Lange. Și nepotul bătrînului era cît pe-aci s-o pățească.

— Chestia asta de-aici mie nu-mi sună nicidecum a lovitură mafiotă, zise Salvatore. Nu e în stilul lor să-și ucidă membrii familiei.

— O fi fost o greșeală, avansă Stick.

— Mda, făcu Dutch, ca la Pearl Harbor.

— Mai degrabă un avertisment, am zis.

— Avertisment ? întrebară Lange și Dutch în același timp.

O mulțime de sprîncene căpătară forma unui semn de întrebare.

— Da, am răspuns, un avertisment că el, ori ea — oricine o fi acel el ori ea — are de gînd să nimicească întreg clanul.

— Alte vești bune nu mai ai ? făcu Dutch.

— Păi, de ce să-i avertizeze ? întrebă Lange.

— Așa se face chestia, lămuri Salvatore. Ca toate aiurelile siciliene.

— Acum ne-am ales cu patru mortăciuni și sîntem la fel de în ceață ca și înainte, zise Dutch. Hei, doctore, ai idee ce anume a produs dezastrul ăsta ?

Legistul, care era slăbănog cît degetul și părea în vîrstă de două sute de ani, stătea aplecat asupra a ceea ce mai rămăsese din bătrîn. Avea mînecile suflecate și purta mănuși de cauciuc stropite de sînge. Clătină din cap.

— Încă nu. Probabil că o grenadă de mînă.

— Grenadă de mînă ? întrebă Stick.

— Da, zise legistul. De acolo, de sus. Victima a fost aruncată aici de sus de pe terasă. Vedeți petele de sînge ?

— Au fost două, preciză Lange.

— Două ce ? întrebă legistul.

— Explozii. Stăteam chiar aici, jos. Prima puțin înfundată, de parcă ar fi fost detonată pe sub apă. A doua a sunat ca la Hiroşima.

— Te-a cam sculat din somn, hai ? zise Dutch.

Legistul nu se lăsă convins. Clătină iar din cap.

— Să așteptăm pînă mă sui și eu acolo și arunc o privire. Felul petelor de sînge și condiția în care se găsește cadavrul indică o singură explozie.

— Am auzit două bubuituri, insistă Lange.

— Cît de depărtate una de alta ? am întrebat.

— Păi, la naiba, nu mult. A fost... bum, bum ! Cam așa.

Mi-a trecut prin minte un gînd năprasnic, dar m-am hotărît să-l țin pentru mine deocamdată. Scena era și așa destul de urîtă.

Femeia care urla necontrolat în casă nu ușura cu nimic situația.

— Băieții de la Omucideri o să curețe toate astea, zise Dutch. Pe mine mă interesează numai autopsia. Poate ceva referitor la arma crimei să ne dea un indiciu.

Tipul de la Omucideri era un locotenent masiv, de patruzeci și ceva de ani. Purta pantaloni marinărești spălăciți, o vestă zdrențăroasă, o jachetă maro-închis și o cravată fioros de înflorată. Îl chema Lundy. Se apropie de noi, clătinînd din cap.

— Ei, Dutch, ce zici ? Avem pe cap o mizerie în toată regula, nu crezi ?

— Lasă baltă rahatul tip Lindbergh, Lundy. Nu „noi“, ci „tu“ ai. Omorurile nu intră în atribuțiile mele.

Lundy se încruntă :

— Avem nevoie de tot ajutorul posibil.

Dutch surîse vag și încuviință :

— Așa s-ar zice, Lundy.

— Poți să-ți închipui așa ceva, Dutch, făcu Lundy, puștiulică ăla mai că era s-o pățească și el !

Mi-am dat seama deodată că nimeni nu manifestase vreo preocupare pentru bunicul Draganata, al cărui chip era împrăștiat cam peste tot prin partea din spate a casei. I-am relatat pe șoptite acest gînd lui Stick.

— Și la ce te-așteptai, mă rog ? La onoruri militare ?

— Patru hoituri în mai puțin de trei ore, medită din nou Dutch. Dacă o ține tot așa, mă pomenesc șomer mîine dimineață.

— Da, iar eu mă aleg cu un șoc nervos.

Am examinat toată scena acțiunii. Piscina era legată direct de spatele casei ; se aflau acolo o terasă cu un carusel, un trenuleț electric, un pavilion de vară și trei mese de picnic. Îndărătul lor și mai sus de casă, terenul se ridica abrupt spre dunele înalte, pe o distanță de vreo sută de metri.

— Îl iau pe Stick și mă duc să arunc o privire de pe terasă, l-am anunțat pe Dutch. Apoi i-am spus lui Stick : Fă-ți rost de o lanternă.

Un tînăr polițist coborî dealul și spuse :

— Sînt acolo sus doi caraghioși de-ai lui Draganata, care se poartă de parcă le-ar aparține lor toate pe-aici.

— O să stăm de vorbă cu ei, zise Stick. Dă-mi lanterna ta puțin.

— Pe pariu că de la ăștia nu scoți o vorbă despre ce s-a întîmplat. Vorbesc o salată de cod de-al lor, mormăi Dutch.

Lundy se întoarse la locul crimei.

— Vrei să vii cu noi ? l-am întrebat pe Dutch.

Se uită în susul dealului și rîse.

— În fundul iadului ? Sunați cu taxă inversă cînd ajungeți.

Stick și cu mine ne-am urcat pe terasă și am privit în jur. Unul din bodyguarzii lui Draganata se-apropie de mine. Nu măsura decît vreo doi metri și nu cîntărea un kilogram peste o sută cincizeci, cu o mutră care-ar fi speriat și portretul lui Dorian Gray. Un deget de grosimea unui stîlp de telegraf se strădui să-mi găurească pieptul.

— Asta-i proprietate particulară, zise el.

L-am privit în ochi cît m-am priceput mai bine, ținînd cont că ochii cu pricina se găseau la vreo zece centimetri deasupra mea.

— Mai înghiontește-mă o dată cu degetul ăla, că ți-l rup și ți-l bag pe gît, i-am spus cu vocea mea de dur.

Caraghiosul mă privi și zîmbi.

— Absolut.

— Sînt ofițer federal, iar tu obstrucționezi cercetarea la locul crimei. Asta este un delict. Mai înghiontește-mă o dată, cretinule, asta se cheamă bruscare a unui organ polițienesc federal, ceea ce înseamnă delict de drept comun. Te aranjează o acuzație de genul ăsta, băiețaș ?

Își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt cîtva timp, încercînd să cugete cu ceea ce-i servea în chip de creier. În timp ce se lupta să descîlcească amenințarea mea, se apropie și cealaltă gorilă.

— Nu crede toate gogoșile, Larry, spuse el.

Era la fel de mare și la fel de urît.

— Ați făcut-o deja lată în stil mare astă-seară, am spus. Cum vă simțiți știind că ați dat-o în bară și că bosului vostru i s-a servit propria căpățînă pe tavă ?

Fața lui Larry deveni stacojie. Scoase un sunet bizar și făcu un pas spre mine. Dar, înainte să poată ridica mîna, un pumn țîșni din stînga mea și îi nimeri articulația maxilarului. Partea superioară a feței nu i se clinti, cea inferioară o porni spre vest. Maxilarul îi pocni ca o pușcă. Era așa de urît, că nu puteai să-ți dai seama dacă grimasa de pe chip era de durere sau de surprindere. O secundă mai tîrziu, își dădu ochii peste cap și se lăsă în genunchi.

Făcu un zgomot ciudat, ca un horcăit.

Stick stătea lîngă mine, scuturîndu-și articulațiile degetelor.

Celălalt dur s-a năpustit asupra lui Stick, iar eu am scos pistolul meu de calibrul 0,38 de sub braț și i l-am proptit agresorului cît mai aproape de nas permitea țeava.

— Stai prost cu auzul ? i-am zis.

El se holbă la armă, apoi la mine și pe urmă iar la armă.

Stick îl lovi între picioare, mai tare decît am văzut vreodată pe cineva lovind. Malacul se prăbuși la pămînt lîngă tovarășul lui și dinții îi clănțăniră, înăbușind strigătul de durere. Acesta îi răsună în fundul gîtlejului. În ochi îi năvăliră lacrimi. Se prăvăli în față, sprijinindu-se în mîini, și începu să vomite. Celălalt încă-și mai scutura capul, bălăbănindu-și în neștire falca.

— Bună treabă, zise el.

M-am gîndit la ce-mi spusese Cisco, cum că Stick era tînăr și încă nehîrșit și cum i-aș putea da din mers ceva îndrumări. Acum nu prea era momentul. Se descurca de minune. Am lăsat artileria jos și am zîmbit.

— Știi ceva ? zise Stick. Am făcut o trebșoară pe cinste aici.

— Mda, m-am declarat eu de acord. Dar poate că ar trebui s-o scurtăm puțin și să ne luăm picioarele la spinare.

Am inspectat terasa, făcînd abstracție de cei doi mastodonți căzuți la pămînt.

— Auzi la el, obstrucționarea cercetării la locul crimei, reflectă Stick cu glas tare. De unde-ai mai scos-o și pe asta ?

— Suna bine, am răspuns. Ție nu ți-a sunat bine ?

— Pe mine, unul, m-ai convins, încuviinţă el. Cisco zice că eşti avocat, mi-am închipuit că ştii ce spui.

Intră în pavilionul de vară şi aprinse luminile. Muzica porni la flaşnetă, dar caruselul era distrus, aplecat într-o parte ca un basc însîngerat. Era o privelişte stranie, cu căluşeii aceia mutilaţi, încremeniţi în poziţiile lor — sus şi jos, decapitaţi, cu picioare lipsă, în timp ce flaşneta îşi derula melodia veselă.

— Lui Cisco îi place să spună că sînt avocat, ca să impresioneze. N-am practicat niciodată avocatura.

— Cum aşa ? întrebă el.

Un cap smuls al unui căluşel, cu nările înfiorate şi ochii îngroziţi, injectaţi, zăcea la picioarele mele. L-am ridicat uşor cu vîrful pantofului şi m-am uitat sub el, ca şi cum m-aş fi aşteptat să găsesc un indiciu important acolo.

— Aveam o idee tîmpită că magistratura e o profesie onorabilă, am zis.

Rîse în stilul lui trăsnit, cu ochii jucînd sub pleoape, cu colţurile gurii întoarse în jos, în loc să fie în sus. Putea fi confundat cu un mormăit.

— M-am dezmeticit cînd am primit primul instructaj de la un procuror. Aproape că mă convingea să jur strîmb.

— Şi tu ce i-ai zis ?

— Să se ducă dracului. Nu se întîmplase aşa cum voise el şi cu asta, basta. Pînă la urmă, s-a tîrguit ca să-i iasă lozurile, în loc să accepte faptele reale. Imediat după ce am absolvit, am dat concurs la o firmă mare de avocatură din San Francisco. Era una din cele mai prestigioase firme de avocatură din oraş. Unul din parteneri, cel bătrîn, care m-a examinat, şi-a pierdut o oră explicînd cum funcţionează schema de împărţeală a şpăgii. Niciodată avocaţii celor două părţi aflate în proces nu se iau de gît, ei îi ameţesc doar pe clienţi şi hotărăsc apoi de cîţi bani îi pot mulge. Cînd seacă puţul, ajung la o înţelegere. Cînd am plecat, eram aşa de scîrbit, că-mi venea să vărs. Am tras mîţa de coadă un timp, pe urmă mi-am venit în fire şi m-am băgat în poliţie.

— Dar ţi-a plăcut, făcu el, afişînd iar zîmbetul lui trăsnit.

— Nu, m-am simțit ca dracu', dacă vrei să știi, am recunoscut eu. Trei ani la Facultatea de Drept și am sfîrșit conducînd o mașină alb-albastră a poliției.

Stick ascultă cîteva secunde muzica și apoi opri flașneta. Am privit în sus, spre vîrful dunei.

— Să urcăm, am zis.

Gîfîind și pufnind, ne-am cățărat pe coasta abruptă a dealului și ne-am pomenit zgîindu-ne la oceanul de dedesubt. Acesta scînteia în lumina lunii.

— Ce căutăm ? întrebă Stick.

— Doar ai făcut armata, i-am spus. Căutăm ce lasă o armă cînd se trage cu ea și alta cînd lovește ținta.

— Un mortier ?

— Prea aproape.

Își pocni degetele :

— Un aruncător de grenade.

— Ai ghicit, am zis.

Am examinat traiectoria de la deal la piscină. Terasa putea fi observată numai din vîrful extrem al dunei. Nu ne-a trebuit mult timp ca să găsim un loc cu iarba ușor pîrlită în partea mai din spate, cu o dîră de ulei de armă.

— Aici, am spus eu. Oricine o fi fost ăl care l-a ucis pe bătrîn, de aici a tras ; drept în terasă. Nici nu-l putea vedea măcar ; a ochit pe undeva prin piscină și șmecheria i-a explodat bătrînului drept în poală.

Am plimbat fasciculul lanternei în jur, căutînd urme de tălpi.

— Acolo, zise Stick, arătînd spre mai multe adîncituri pe partea laterală a crestei, care ducea spre ocean.

Am aruncat o privire mai de aproape.

— Arată ca Bigfoot[1], zise Stick.

Adînciturile erau superficiale și de mărimea unui pepene mic. Nu semănau a nimic.

Am îndreptat lumina spre terenul stîncos de la poalele dunei. Marea era aproape de punctul maxim al fluxului. Valurile înspumate atinseseră deja partea de jos a dunei.

---

[1] Picior-Mare, personaj al unor filme americane (n.tr.).

— Strașnic, am exclamat. E flux maxim. Așa că s-a zis cu orice fel de urme pe țărm.

— Știa omul ce face, comentă Stick. O lovitură trăsnet. Și-a planificat cel mai bun moment.

— Păi, ceva planificare a trebuit să facă. Mai mult ca sigur că știa terenul. Știa cînd e fluxul la maximum. Și-apoi, cu caraghioșii ăia doi, plantați acolo jos, și-a dat seama că nu putea trage decît o singură dată. Îndrăzneț, pungașul. Am face bine să nu lăsăm prea multe urme ; cei de la judiciar ar putea dibui ceva.

— Charlie Ureche, făcu Stick.

— Corect. Să-l aducem aici.

Ne-am întors și i-am relatat lui Lundy ce am descoperit, iar el a trimis doi oameni de-ai lui și un fotograf sus pe deal.

— Gorilele alea s-ar putea să aibă nevoie de ceva ajutor medical, anunță Stick. Dacă încearcă să-ți vîndă niscai gogoși, închide-i pe temeiul că au agresat un polițist.

Sprîncenele lui Lundy se arcuiră a surpriză.

— Da, mersi, zise el cu oarecare teamă respectuoasă.

— Mă duc înăuntru, spuse Stick. Poate-l stîrnesc pe Charlie Ureche.

M-am dus la Dutch, care se sprijinea de colțul casei, mușcînd gînditor din capătul unei scobitori. Era vizibil impresionat.

— Dar n-ați fost plecați așa mult timp ca să fiți atît de ocupați, zîmbi el.

M-am uitat la ceas. Era trecut de zece și stomacul mă anunța că n-a mai fost hrănit de la ora prînzului.

— Trebuie să-i dau raportul lui Mazzola și să mănînc ceva, am zis. Pe urmă trag obloanele.

— Mi-ar prinde bine și mie ceva de mîncare, făcu Stick, apropiindu-se. Charlie e în drum spre locul cu pricina și nu debordează de fericire. I-am zis lui Lundy să nu dea voie la oameni să suie dealul.

Stick scoase o carte de vizită bej.

— Dacă ai nevoie de mine vreodată, zise el, înmînîndu-mi cartea de vizită, numărul meu de-acasă e pe verso. Vezi că am robot. Dacă telefonul sună de patru ori pînă răspunde robotul, înseamnă că sînt acasă, pe closet, sub duș sau așa ceva. Lasă un număr de telefon, de regulă sun eu în cîteva minute. Dacă robotul răspunde la primul semnal, înseamnă că nu sînt acasă.

— Ne vedem la Feed Mill, îi zise Dutch lui Stick. Jake poate veni cu mine în mașină.

I-am fost recunoscător pentru asta. Pe cînd mergeam înapoi spre mașini, i-am spus :

— Ne putem băga în povestea asta alături de voi. Cred că putem admite că arma crimei a fost un aruncător de grenade, asta e o armă ilegală, ceea ce transformă cazul într-unul federal.

— Ei, nu zău, mormăi Dutch. Grozav lucru și avocatura asta.

12. FLASHBACK: JURNAL DIN NAM, SOSIREA

Primele zece zile: *Mai întîi că eram un înlocuitor. Am tras mîța de coadă în Cam Ranh Bay cam zece zile, pînă ce m-au trimis la Cartierul General al Corpului al Treilea, iar de acolo la Phouc Binh, unde m-am alăturat regimentului meu. Sînt ieșit de numai cinci săptămîni din Școala de Infanterie, habar n-am de nimic și sînt speriat la culme.*

Un lucru vă pot spune: pe cînd zburam spre Cam Ranh, m-am uitat în jos — era absolut superb; vreau să spun că priveliștea e minunată, atîta că ai toată jungla aia minunată în jur și găuri de mortiere peste tot. Era, mă-nțelegeți, ca un paradis transformat în iadul iadurilor.

În sfîrșit, stînd eu în Cam Ranh și așteptîndu-mi regimentul, îmi omor timpul cu un cultivator de cartofi din Nebraska, de-i zice Spud[1] *din cauza cartofilor lui și a altor alea. Nu-i prea place pe-aici, dar nici nu se văicărește. Asta nu era chiar atît de rău, fiindcă eram amîndoi, nu-i așa, nou-veniți; așa că am pălăvrăgit mai ales despre cum stau treburile prin lume și în Statele Unite. Numai că Spud ăsta era speriat de-a binelea. Îi tremurau mîinile, ce mai, tot tacîmul. Pe urmă, pe el îl trimit în teritoriul indian și eu fac cunoștință cu un puști din Wisconsin, un terist*[2]*, care mai avea doar două luni de făcut, fiind învoit de pe front pentru două zile ca să-l vadă pe frate-său care fusese rănit și era în spital. Ne-am împotmolit în spelunca aia nenorocită de-i zicea bar. La început am încercat să leg o vorbă cu un sergent, dar el mi-a aruncat o privire cu ochii aceia morți, realmente ca bulgării de cărbune, lipsiți de simțăminte și de orice. Era înspăimîntător. Îi zic „bună“, iar el se uită la mine,*

---

[1] Cartof (n.tr.)

[2] Soldat cu termen redus (n.tr.).

se scoală și pleacă ; și atunci vine puștiul ăla din Wisconsin care se postează în fața mea și-mi zice :

„E un CRIP și nu prea e sociabil."

Eu întreb :

„Ce-i aia CRIP ?"

Și el zice :

„Isuse, de cînd ești aici ?"

Și eu zic :

„Aproape de o săptămînă."

Și el zice :

„Drace, ai totul înainte" ; și clatină din cap, dar nu mai suflă o vorbă despre CRIP. Am aflat ulterior și despre asta.

În tot cazul, el a plecat de pe front ca să-și vadă fratele, și cînd colo, au trecut trei zile și încă nu s-a dus la spital, iar cînd îl întreb despre asta, îmi zice :

„N-am curaj."

În fine, după două beri, îl conduc pînă la spital , aștept afară pe coridor, și, tot timpul cît aștept, aud pe unul care strigă. Mă ia cu fiori. Am vrut să mă ridic și să plec, dar nu se făcea, așa că am stat locului și, după un timp, mi-am astupat urechile cu mîinile, ca să nu mai aud. Pe urmă, puștiul din Wisconsin iese ; plînge și e, cum să spun, isteric sau cam așa ceva ; ieșim afară și ne așezăm pe jos, lîngă spital — puștiul e de-a dreptul întors pe dos. Dar nu-l întreb nimic, aștept doar ; am învățat deja să nu mai pun întrebări.

La vreo cinci minute după ce ne așezăm să tragem un fum, vine un elicopter, se lasă aproape de pămînt și sloboade cam jumătate de duzină de cadavre ; așa, pur și simplu, buf la pămînt și-și ia din nou zborul în trombă. Nu mai văzusem pe cineva mort pînă atunci. Începuse să mi se facă rău, dar puștiul ăsta din Wisconsin stă și se holbează la cadavre ; în cele din urmă, zic :

„Hai s-o ștergem de-aici."

Mergem la ailaltă speluncă și mai bem două beri.

După ce se îmbată zdravăn, i se dezleagă limba. Totul iese din el în cascade. Zice :

„Mă întreabă Bobby : «Isuse Cristoase, cum o să-i spun eu lui Arlene — asta e prietena lui, Arlene — cum o să-i spun că nu mai am testicule ?» Și eu stau și mă gîndesc : «Doamne, Bobby, da' tu nu mai ai nici picioare !» Oh, la naiba, oricum, nu mai contează. Fiindcă Arlene s-a măritat

de Crăciun cu un ticălos de la fabrica de hîrtie și nu i-a mai scris nici un rînd. Da' crezi că o să-i spun chestia asta ? Eu gîndeam că fete ca Arlene sînt cu gramada pe lume, pe cînd Bobby are numai două picioare și două testicule. Ei, și-acu' nu mai are nici una, nici alta."

Iar eu stau și ascult, că ce-aș putea să spun, nu ? Și apoi, măruntaiele încep să mi se răsucească și mă întreb : mie cînd mi-o veni rîndul ?

Pe urmă zice :

„Cum e acolo, în lume ? Oamenii chiar îi scuipă pe soldați ?"

Îi zic că n-am văzut pe nimeni scuipîndu-i, cu toate că văzusem o demonstrație și eram în uniformă, iar o droaie din ei s-au rățoit la mine, de parcă eu aș fi fost de vină că a trebuit să merg în Vietnam.

În cele din urmă, l-am pilotat pe puștiul din Wisconsin înapoi la baza lui militară ; fiind cherchelit de-a binelea, ultimul lucru pe care mi-l spune e : „Mi-e frică să mă duc acasă ; groază aici și groază să mă întorc ; la naiba, or să mă urască din cauza lui Bobby."

Nu l-am mai văzut de atunci, dar acum știu ce voia să spună referitor la ura față de el din cauza a ceea ce i s-a întîmplat fratelui său. Devii paranoic după un timp. Ajungi să-ți închipui că toți te învinuiesc pentru chestia asta. Cum făcea urîtul ăla din Mississippi, pe care l-am cunoscut la Crucea Roșie. El e chiar mai rău. El — cum să spun — bolborosește, le amestecă pe toate, ca și cum nu și le poate descărca destul de rapid de pe suflet ; vorbește întruna de copii, despre uciderea copiilor. „A copiilor ?" îl întreb. „Uite ce e, zice el — șoptind — să nu împușcați niciodată un bivol de apă, se aude ? Puteți ucide femei și copii ; dar ia ucideți un bivol de apă, măi fraților, și v-ați găsit mormîntul sub pod." Pe urmă începe să rîdă. Să rîdă. *Apoi zice : „Nimic n-are logică pe-aici. Uneori chiar mă întreb ; sîntem noi ăia buni sau nu ? Da' ia întrebați un ofițer chestia asta și vă va trimite pe loc la infirmerie, la psihopați. Eu nu mă mai bag. Sînt prea timorat ca să mai vorbesc cu Dumnezeu. Am prea multe să-i spun." Și-i dă înainte tot așa, cam o oră, clătinînd mereu din cap și șoptind întruna.*

Pe urmă mi-a dat actele de înrolare ; aproape că mă bucur că mă duc acolo. Locul ăsta e țicnit. Totul pare a fi la frontieră aici, fiindcă îi tot vezi venind și plecînd. Toată *lumea e puțin sărită. Vrei să pui o grămadă de întrebări, dar, după un timp, îți dai seama că nimeni nu are răspunsuri și-atunci la ce bun să-ți mai bați gura ?*

Ei, și uite-așa stau în amărîtul ăsta de orășel de lîngă rîu, dacă poți să-i zici orășel ; nu sînt aici de cinci minute și locotenentul, care arată cam de șaisprezece ani, are părul roșu și pistrui și-l cheamă Carmody ,stă jos, rade două beri și zice : „Acum ascultați-mă bine. Eu sînt de mult aici, merg pe opt luni. Am stilul meu propriu de a acționa, după atîta timp, așa că faceți ce spun eu. Să nu crîcniți și să nu-mi veniți să spuneți că nu așa ați învățat acolo, în lume ; faceți doar ce spun eu și vă duc acasă vii și nevătămați. N-o faceți, vă dau două săptămîni și-o să fiți morți, sau o să vă lipsească ceva ce n-ați vrea să pierdeți.“

Nu zic nimic. Ascult doar. Încerc să nu tremur, dar sînt speriat de-a binelea.

„Am cîteva regului, zice el. Mai întîi, orice-ar fi, mă urmați. Dacă inamicul o ia razna, mă urmați tot pe mine. Nu vorbiți și nu vă apucați să zbierați la altcineva. Dacă alunec, alunecați și voi. Găsiți o pietricică sau un dîmb sau un fir de orez și băgați-vă dedesubt. Lăsați-vă sub raza lui vizuală. Dacă sînteți răniți, nu scoateți un sunet și nu mișcați. Cum o faceți, cum sînteți morți. Stați acolo nemișcați, cineva vă va ridica. Asta e ultima mea regulă — nu lăsăm pe nimeni în urmă. Vii sau morți — ieșim cu toții împreună.“

Eram așa de îngrozit, că mă durea stomacul.

„Soldații ăștia vietnamezi sînt buni, al naibii de buni, zice el. Nu lăsați pe nimeni să vă spună altceva, că vă vinde gogoși. Toate aiurelile pe care vi le servesc ei acolo la școală, uitați-le. Ăștia au tunele care se întind pe mile întregi. Au săli întregi de operațiuni sub pămînt, nu doar niște găuri de șarpe în care arunci o grenadă și-ai terminat povestea ; sar ca din pămînt și te-adună cu fărașul. Afurisiții ăștia pot să fugă într-un sat și să dispară. Noi n-o facem pe eroii ; chemăm aeriana și lăsăm elicopterele să-i prăjească. Iar noi o luăm din loc. Asta-i misiunea noastră : caută și distruge. Și nu caută și fii distrus.“

Îmi amintesc că stăteam și cugetam : toate astea sînt adevărate. Dumnezeule, peste cinci minute am putea s-o facem de-adevăratelea.

„Întrebări ?" zice el.

Am clătinat din cap.

„Bun venit la război", îmi spune el.

13. STONEWALL TITAN

Am străbătut orașul și am ajuns la o faleză ce străjuia rîul Dunetown. Ploaia se oprise și rîul aburea în vîntul cald din sud ce o adusese. Clădiri vechi, de cărămidă, învăluite în ceață și datînd Dumnezeu știe de cînd, erau aliniate de-a lungul falezei ca niște santinele, păzind apa de lîngă Front Street și Strip, iar trecutul ne împresura în ceață, în timp ce o coteam pe o străduță pietruită, îngustă, din Bay Street, care ducea spre malul rîului.

Am simțit pe gît răsuflarea înghețată a fantomelor. Nevăzute forme ascunse în pîclă scrîșneau în vînt. Silueta nelămurită a unui cargobot se profila alunecînd lugubru pe rîu, la nici douăzeci de metri de noi, iar sirena lui dădea de știre că se îndreaptă spre mare.

Acesta era Dunetownul pe care mi-l aminteam.

Doomstownul părea la ani lumină depărtare.

Feed Mill era un local lung și îngust de pe River Street, cu vedere spre rîu. Meniul era scris pe o tăbliță verde, la capătul încăperii, iar între aceasta și ușa din față să fi fost vreo douăzeci de mese și banchete. Ne-am așezat în partea din față. Dutch își miji ochii prin ochelari la meniu.

— Puiul prăjit e grozav, la fel și friptura. Toate legumele sînt bune, zise el după ce studie meniul.

Comandă friptură, trei feluri de legume, o porție de piure de cartofi cu sos, încă o porție de friptură și două farfurii de budincă de tapioca. Mă luase cu arsuri la stomac doar ascultîndu-l.

Stick și cu mine am comandat porții normale și cafea.

— Cred că pe Nose Graves pot să-l elimin, făcu Dutch, plonjînd în festinul lui.

— Cum așa ? am întrebat.

— Pentru că pur și simplu nu e stilul lui. Cînd Nose a ieșit de la mititica după condamnarea aia, s-a dus ață după

Cherry McGee și l-a lichidat în miezul zilei, pe Bay Street, în timp ce McGee ieșea de la bancă. Erau oameni peste tot în jur, dar el nu a luat gîtul nimănui decît al lui McGee și al uneia din gorilele lui. Aici avem și o femeie făcută knock-out.

— O fi fost o greșeală, argumentă Stick.

— De ce e Nose Graves încă în libertate ? am întrebat.

— Din lipsă de dovezi. Aveam douăzeci de oameni chiar acolo cînd s-a întîmplat ; și nu l-au putut identifica în ambuscadă.

— Douăzeci și doi, corectă Stick.

— Avea un ciorap pe cap, iar mașina din care a făcut trebușoara fusese șterpelită dintr-o parcare cu jumătate de oră înainte. N-am putut dovedi nimic. A plecat. Și mai și rîdea cînd a ieșit pe ușă afară.

— Cu toate astea, îmi place de Nose într-un fel, zise Stick.

— De ce ? am întrebat.

— Fiindcă nu-i e frică de nimeni. Un spiriduș contra tuturor.

— Îi apreciez meritul de a mai fi încă în viață, făcu Dutch printre înghițituri.

— Și cu noi cum rămîne ? am întrebat eu.

— Nicicum, la naiba, zise Stick.

— Ca să ți-o spun pe-a dreaptă, adăugă Dutch, dacă mă gîndesc bine, avem vreo sută de suspecți buni pînă acum, pe care îi putem rade pe chestia asta.

— Credeam că omorurile nu sînt în parohia ta, am zis eu.

— Ehei, nu poți opri omul să gîndească. Și apoi, ajungem în cărucior pînă ies Lundy și gașca lui cu ceva. Îi trebuie un ghid rutier să-și găsească fundul cînd îl apucă mîncărimea.

— Am ordine clare, i-am spus. Cisco Mazzola zice că o să mă spînzure mai sus decît Washington Monument dacă îmi bag nasul într-o investigație de criminalistică.

— Ei, nimeni nu ne poate împiedica să gîndim.

— Poți să-ți scurtcircuitezi mințile, chinuindu-te să distingi toți suspecții, am spus eu. Avem toată banda Tagliani, ce-a mai rămas din ea. Stizano, Logeto, Bronicata, Chevos...

— Dacă o fi aici, mă întrerupse Dutch.

— Mda, dacă o fi aici. Și pe urmă mai e și Leo Costello. El nu-i numai ginerele lui Tagliani, ci și *consigliere* pentru întreaga bandă.

— Poți la fel de bine să-l pui la socoteală și pe Cohen, făcu Stick.

— Îi e frică și de propria umbră, am spus eu. Apoi, după un moment de gîndire, am aruncat ideea : Pe de altă parte, dacă el dă foc la registre, o sfîrșesc cu toții la pîrnaie. Toți sînt suspecți. Asta presupunînd că făptașul face parte din familie.

— Chiar dacă nu face parte, în mod sigur sînt o grămadă de Tagliani supărați astă-seară.

— Odată înlăturați Tagliani, Stinetto și Draganata, cam toată conduita de modă veche s-a dus. Afară de Bărbierul, am zis eu.

— S-ar putea, totuși, să-și închipuie că Nose a făcut-o, spuse Stick. Iar vreun haidamac înfierbîntat de-al lui Tagliani n-ar fi exclus să se dea la unul dintre băieții lui Graves și-o să ne pomenim atunci cu un război trilateral pe cap.

— Asta dacă nu cumva vor începe să se împuște între ei, zise Dutch.

— La naiba, făcu Stick. Probabil că sînt deja vreo doi pistolari din Philly în drum spre casă la ora asta.

— Sau vreo doi soldați chinezi care tocmai n-au nimic de lucru pe moment, făcu Dutch.

— La naiba, ar putea fi oricine, oftă Stick.

— Din care cauză am de gînd să-mi termin mîncarea și să mă duc acasă, am spus la rîndul meu. Putem să stăm aici toată noaptea, speculînd cu privire la cine pe cine a împușcat. Hai s-o reluăm dimineață, cu capul limpede.

Am plătit nota. Stick ne-a urat noapte bună și a plecat. Dutch și cu mine am mers în tăcere vreo zece minute pînă la hotel.

Limuzina neagră era încă parcată sub copertina hotelului cînd ne-am întors. Ieșind din mașină, am observat plăcuța : ST-1. I-am spus lui Dutch că trec pe la recepție să văd ce mesaje am și că ne vedem la bar, la un păhărel înainte de culcare.

Aveam un mesaj telefonic de la Cisco Mazzola şi un plic cu antetul hotelului, sigilat, cu numele meu tipărit cu meticulozitate pe el.

L-am sunat pe Cisco, i-am relatat care au fost ultimele victime şi i-am zis că îi dau toate detaliile la micul dejun.

Pe cînd o porneam spre bar, l-am văzut, în sfîrşit, şi pe el, primul dintre multele spectre ale trecutului. Eram obosit şi pe punctul de a deveni iritabil şi nu eram pregătit încă să fac faţă; dar iată-l acolo, într-un costum bleumarin cu vestă şi pălărie gri, sprijinindu-se într-un baston de ebonită cu mîner aurit, cu părul argintiu tuns îngrijit pe deasupra urechilor, cu ochii de safir scînteind fioros sub sprîncenele albe şi groase.

Stonewall Titan, şerif şi făcător de regi în Oglethorpe County, domnul Stoney pentru tot ce umbla pe două picioare în oraş, stătea sub copertină, fluturînd un deget scurt şi gros pe sub nasul unui tip înalt şi dezagreabil, îmbrăcat cu o jachetă din flanelă gri. Titan făcuse şi desfăcuse multe vise politice prin simpla vînturare a acelui deget. Omul în haine de tweed intră înapoi în bar.

Odată distracţia terminată, Titan se întoarse şi, sprijinindu-se în baston, şchiopătă spre maşina sa, unde un păsăroi înalt şi urît, într-o uniformă de poliţist, îi ţinea uşa. Pe cînd da să se urce în maşină, mă observă şi ezită un moment. Ochii lui albaştri şi strălucitori sclipiră într-o scurtă recunoaştere, apoi bărbia dură i se încleştă, iar el se sui în limuzina sa şi plecă.

Apoi am văzut-o pe ea.

M-am ascuns în spatele unei ferigi, urmărind-o printre frunzele subţiri, ca un licean care-şi măsoară din ochi prima cucerire. Nu ştiu ce mă făcea să-mi închipui că aş fi putut evita să o văd. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia, totuşi, să se întîmple. Mai tîrziu ar fi fost mai bine.

Doe Findley arăta şi acum de optsprezece ani. Avea încă părul lung, blond, mătăsos, pielea arămie, ochii la fel de cenuşii ca întotdeauna. O suită întreagă de amintiri mă năpădiră : Doe pe schiuri nautice, cu părul ei mlădios fluturînd în vînt ; trecînd în trombă pe plajă într-un minicar, luîndu-se în glumă la trîntă cu Teddy pe puntea vasului şi împingîndu-l în apele golfului, în cele mai bune haine sport ale lui; apoi fugărindu-mă pe mine pe pajiştea întinsă, pînă la marginea golfului.

Doe contemplînd apusul soarelui de pe vîrful Windsong, imagine duioasă şi fragilă ca o pictură de Degas.

Timpul îmi ştersese din memorie o mulţime de imagini, dar acestea erau clare ca o pictură murală, chiar şi după douăzeci de ani.

Toate veniră şi plecară cu repeziciune.

Vorbea cu o tînără blondă, foarte şic; apoi rîse, se întoarse şi se apropie de un tip înalt, în haine din piele de căprioară, care ţinea deschisă uşa unui Mercedes bleumarin.

Deci, acesta era Harry Raines. Antipatia mea pentru el fu intensă şi imediată, sentiment care nu-mi plăcea, dar pe care nu-l puteam controla. Am căutat cusururi pe faţa acestui băiat de aur care le avea pe toate. Părul lui blond începea să se rărească întocmai cum li se-ntîmplă surfiştilor şi, în loc de un ten bronzat, avea o paloare de şoarece de birou; era, totuşi, un bărbat frumos, cu ţinuta şi personalitatea pe care le degajă majoritatea oamenilor puternici. Harry Raines purta succesul aşa cum o femeie frumoasă poartă diamantele. Dacă avea cusururi, ele nu erau vizibile. L-am urmărit cum o ajută să urce în maşină, încercînd să nu iau în seamă sentimentele care mă năpădeau în valuri, ca replicile după un cutremur. O pereche frumoasă, strălucitoare. Am încercat să mătur sentimentele acelea în locul întunecos unde stătuseră ascunse toţi aceşti ani, dar n-a mers. Pe cînd Mercedesul pornea în noapte, eram conştient că îmi tremurau mîinile.

Uşurel, Kilmer, mi-am zis; una era atunci, alta e acum. Doamna de bună seamă că nici nu-şi mai aminteşte de numele tău. Am încercat mă descotorosesc de toate şi m-am dus să mă întîlnesc cu Dutch.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Barul de la Ponce era unul dintre ele. Era o încăpere placată cu lemn de stejar, cu podeaua de cărămidă, tejgheaua zincată şi lămpi Tiffany deasupra scaunelor şi meselor. Chiar oglinda din spatele barului acoperea jumătate din lungimea încăperii şi era din sticlă gravată. Ai fi zis că preferaseră să construiască hotelul în jurul localului decît să mute o cărămidă din acesta. Aici fuseseră făcuți și terfeliți politicieni, încheiate afaceri cu o strîngere de mînă, plănuite fel și fel de scheme. Era cuibul făcătorilor și desfăcătorilor Dunetownului. Timp de două sute de ani, această încăpere vibrase de undele de șoc generate de lupta pentru putere.

Numai Findley și Titan păruseră imuni la jocuri. Împreună, ocupau cele mai importante poziții economice și politice din întreg ținutul, fără a fi concurați de ceilalți baroni ai Dunetownului. În această încăpere, Chief ne dăduse lui Teddy și mie una din primele lecții în afaceri :

„Chiar acolo, în colțul acela, ne spusese el, chiar acolo, Vic Larkin și cu mine ne-am încrucișat săbiile pentru ultima oară. Dețineam împreună jumătate din litoral în zona Oceanby ; tații noștri fuseseră parteneri. Dar noi nu ne-am înțeles niciodată. Larkin voia să dezvolte plaja, s-o transforme într-o afurisită de capcană pentru turiști. Pur și simplu, nu avea nici un fel de rafinament. Eu preferam să o las așa cum era. Într-o seară, disputa a ajuns la punctul culminant. Ne-am certat la cuțite, stînd chiar aici. «La naiba, Victor, i-am zis, n-o să ne înțelegem în veci și tu știi asta. Jucăm o carte cu miză mare. Cîștigătorul cumpără totul de la păgubaș pe un dolar.» Vic a pălit, dar avea curaj. Asta recunosc. I-am zis barmanului să ne aducă un pachet de cărți și am tăiat. El a tras un șase, eu am tras un nouă. Acel nouă mi-a adus, contra sumei de un dolar, proprietăți în valoare de un milion de dolari. «Tu numești asta o afacere bună ?» întrebase Teddy. «Îl numesc joc de noroc», răspunsese Chief. «Și asta e tot ce înseamnă, de fapt, o afacere bună, băieți. Un joc de noroc.» “

Judecînd după înfățișarea mulțimii, nu prea mai rămăseseră mulți jucători prin elita Dunetownului. Ce lipsea era electricitatea aceea. Nu mai stăruia freamătul în aer, ci doar un susur neîntrerupt de bîrfă.

Femeia blondă care fusese afară cu Doe se întorsese în încăpere și stătea de vorbă cu un mic grup de oameni. Purta o rochie mov de mătase, mulată pe corp, și o pălărie galben-pai cu boruri largi, iar privirea i se rotea prin cameră în timp ce vorbea, reținînd totul.

— Blonda la care te zgîiești e Babs Thomas, zise Dutch. Nu-i da bună ziua decît dacă vrei ca toată lumea s-o afle cinci minute mai tîrziu.

— Responsabilă cu bîrfa locală ? am întrebat.

— Cred că ai putea-o numi așa. Semnează o rubrică de cleveteli în *Ledger*, de-i zice „Șoapte“. Foarte semnificativ. Vrei să știi partea ascunsă a aristocrației Dunetownului, întreab-o pe ea. Știe sub ce pat odihnește fiecare pereche de pantofi din oraș.

Mi-am notat informația în memorie, pentru nevoi viitoare, și am zis :

— L-am văzut pe Stonewall Titan afară, adineauri.

— Zău ? făcu Dutch.

— Credeam că s-a dus pe copcă între timp.

— Domnul Stoney o să-i spună personal lui Dumnezeu cînd e gata de ducă și, între noi fie vorba, aș zice că Dumnezeu mai are de așteptat. Cît de bine îl cunoști ?

— Prea de mult timp ca să conteze, i-am răspuns, ceea ce era departe de a fi adevărat.

Cred că nici Dutch n-a crezut-o, deși a fost îndeajuns de amabil ca s-o lase așa.

— L-am văzut și eu ieșind din bar. Am avut un schimb de cuvinte. Mi-a vîndut niscai *sheiss* .

— Ce vrea Titan să faci ? am întrebat.

— Să rezolv cazul.

— Așa, pur și simplu ?

— Da, așa, pur și simplu. Să-l rezolv înainte ca Harry să prindă de veste.

— Auzi vorbă, să prindă de veste ! am replicat. Cum naiba își propune să-l țină pe Raines în bezna neștiinței ? Și de ce ?

— El speră să lămurim chestia rapid, în așa fel încît Comitetul s-o poată mătura sub covor.

— Care Comitet ?

Dutch ezită, privindu-și fix paharul. Își zornăi gheața din el cîteva momente, apoi ridică din umeri.

— Structura locală a puterii, zise el, evitînd discuția.

— Ai dat-o cotită.

— Păi, vezi tu, Raines nu gîndește mai departe de pista de curse, explică Dutch, făcînd în continuare abstracție de întrebarea mea. Ziarul și posturile de televiziune tind să mușamalizeze orice act de violență care are loc. Acum că ne-am pomenit cu Mafia aici, asta ar putea constitui împlinirea celui mai complicat coșmar al lui Raines. M-aș putea trezi cu un transfer pe chestia asta.

— Ai mai spus-o.

Chelnerița ne aduse băuturile. Eram hotărît să nu-l pisez pentru moment ca să-mi spună cine sau ce era Comitetul.

— Dă-mi ceva amănunte despre Titan, am zis.

Își mișcă gheața în sondă.

— Singura problemă cu Stoney Titan e că a fost șerif mult prea mult timp. Mai bine de patruzeci de ani, adică al naibii de mult.

— Crezi că e pus pe jecmănit ?

— Nu așa cum ai spus-o tu, răspunse Dutch. Nu se întîmplă nimic în orașul ăsta fără știrea lui. Nu-i scapă nici un joc de cărți, nici o potlogărie, nici o alba-neagra. Nici o cursă de cai. Cunoaște toate prostituatele după numele de botez *și* numele de familie, toți contrabandiștii de alcool sau de droguri, orice hoț de mașini. Nici un om nu ar putea să fie în branșă atîta timp, să știe atît de multe și să nu fie pișcat puțin de tot, așa, mă-nțelegi ? Pe de altă parte însă, e o obrăznicătură dată naibii, nu-i genul de om căruia să-i stai împotrivă.

Eu mi-l aminteam pe Titan altfel. Mi-l aminteam în blînde după-amieze de vară, cu haina pusă pe genunchi, bînd whisky cu Chief și discutînd pe veranda din Windsong. Îmi aminteam că își lăsa întotdeauna pușca în portbagaj înainte de a intra în casă și își scotea haina, pentru că purta insigna de șerif prinsă pe buzunarul interior al acesteia ; presupun că ăsta era felul lui de a ne spune că ne făcea doar o vizită prietenească. Și mi-l aminteam la fel de slab, nu așa de încărunțit ; un tip mic de statură și vînos, cu pasul iute și ochii scînteietori. La naiba, mi-am zis în sinea mea, bate zdravăn pe optzeci de ani. Ciudat, cum de nu îmbătrînesc niciodată oamenii în amintirea ta !

— Mă întreb dacă era cumva pe statul de plată al lui Tagliani, am cugetat eu cu glas tare.

— Nu e pișcat în sensul ăsta. În nici un caz, făcu Dutch. Stoney nu are nevoie de bani sau putere. Și e prea bătrîn ca să se lase antrenat în jocuri de felul ăsta. Titan putea să fie senator, sau guvernator. Dumnezeu știe că are putere. Dar e ca omul care habar n-are să înoate — nu bagă niciodată capul sub apă.

— Atunci poate că el a pus la cale uciderea lui Tagliani, mi-am dat eu cu părerea.

— Nu e stilul lui. Să-l împingă afară pe Tagliani, poate. Dar execuția asta de mare clasă nu reprezintă un lucru bun pentru Dunetown. Și nu văd nici o posibilitate să facem curățenie în chestia asta așa, în doi timpi și trei mișcări. Tu vezi vreuna ?

Am admis că aveam puține date în acel moment. I-am mai spus că nu credeam că orașul va putea păstra mult timp secretul masacrărilor din bandă.

— O zi, două, ar fi posibil, am zis.

— Cînd Cherry McGee și Nose Graves s-au luat în bețe, presa a îngropat totul, spuse el. Pe cît știe majoritatea populației, ăi de-au încasat-o în încăierarea cu pricina au fost niște hoți și tîlhari, făcînd parte dintr-un număr apreciat ca normal al victimelor ; o statistică zilnică, obișnuită în sfera criminalisticii.

— Nu le poți strecura ceva informații ? am întrebat. Să ai presa de partea ta poate fi folositor uneori.

Se apleacă spre mine pe deasupra mesei și zise :

— Nu înțelegi, Jake, băiete dragă. Ei știu deja totul. Este decizia lor să mușamalizeze. Așa s-au făcut aici lucrurile dintotdeauna.

— După cîte îmi amintesc, un șerif e un om important în statul ăsta.

— Nici pe departe cînd e vorba de Stoney. Important e puțin spus. Pe cît aud, a avut votul hotărîtor pentru doi guvernatori și o jumătate de duzină de senatori, iar districtul lui a avut o anumită contribuție la alegerea lui Kennedy în 1960.

— Înseamnă că o grămadă de oameni îi sînt dator.

— Mda.

— L-ar putea băga pe Raines la Casa Albă, de bună seamă.

— Ba i-ar mai putea trage și un ras-tuns-frezat pe cinste.

— Iar orașul, dacă sare în aer, l-ar putea dărîma pe Raines, nu ?

— Mda, cred că se poate spune şi aşa. Dar Raines e de categorie grea. Ar putea să-şi croiască drum şi prin asta şi să iasă cu faţa curată dintr-un scandal dacă nu-l atinge direct.

M-am aplecat deasupra mesei şi i-am spus foarte încet :

— Ştii la fel de bine ca şi mine că n-o să poată face abstracţie de chestia asta. O să sară totul în aer mai sus decît Mount Saint Helen.

— Stoney a zis-o bine, rosti Dutch. Cu cît mai rapid îi punem capăt, cu atît mai bine.

— Pentru Raines ?

— Pentru toată lumea.

— Îţi place de Titan ? l-am întrebat de-a dreptul.

— E o relicvă, făcu Dutch. Şi eu mă dau în vînt după relicve.

14. COMITETUL

Dutch arăta de parcă era gata să tragă pe dreapta, dar în aer mai plutea o întrebare. El o evitase. Eu însă nu l-am lăsat. Am hotărît să intru de-a dreptul în problemă.

— Crezi că ar fi posibil ca Harry Raines să se afle în spatele chestiei ? am întrebat.

Metoda funcționă bine. Dutch ridică privirea, de parcă-i aruncasem cu apă rece în față.

— Încerc doar să-mi fac o idee despre toți jucătorii, am precizat eu.

— La ce i-ar folosi lui Harry să-și bată singur cuie în talpă ? Ți-am spus, tot ce s-a întîmplat e împlinirea celui mai urît coșmar al lui.

— O fi crezînd în sinea lui că poate s-o treacă sub tăcere, cum a procedat cu afacerea Cherry McGee. Să scape de banditii ăștia și s-o facă să pară o răfuială între gangsteri.

— Bîjbîi, fiule, zise el. Harry Raines are mai mult de pierdut decît oricine.

— Poate așa vrea el să se creadă.

— Tu ai luat-o în serios, nu ?

— Poți privi chestiunea în două feluri diferite. Are cel mai mult de pierdut în caz că șmecheria explodează, dar și cel mai mult de cîștigat scăpînd de Triadă.

— Auzi ? Dacă n-aș ști ce și cum, aș crede că așa ai vrea tu să se joace piesa.

— Am întrebat doar. Cum spuneam, încerc să acopăr toate fronturile.

— Ai sărit peste cal la capitolul ăsta, zise el, privindu-mă încruntat peste pahar.

Se uită în jur și-și clătină din nou gheața. Era momentul să forțez nota. Dutch Morehead știa mai multe decît voia să știu eu, de asta eram sigur.

— Uite ce e, Dutch. Nu mă deranjează să stau drepți în fața SOB-ilor tăi. O să cad cumva la pace cu ei în felul meu. Dar cred că ar fi timpul să începem să avem încredere unul în celălalt. În momentul de față, am impresia că nu joc cu toate cărțile în mînă și că tu le ai pe cele lipsă.

El continuă să se joace cu paharul. Într-un tîrziu, zise :

— În regulă ; ia spune-mi, cam ce ai în gușă ?

— Aș vrea să știu ce e cu acel Comitet de care vorbeai. Care-i treaba cu el ? Uită-te în jur, Dutch. Avem aici așa-zisa *crème de la crème* a orașului Dunetown. Societate, politică, finanțe. Asta e oaza lor. Și totuși, se poartă de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Au fost masacrați trei mafioți de prim rang și o femeie și nu se observă nici o mișcare la fața locului.

— N-au aflat încă, răspunse el. Iar presa locală o s-o țină sub obroc atîta cît o să i se spună s-o facă.

— De către cine ?

Suspină așa cum numai un uriaș poate să suspine. Se zgudui masa.

— Am mai întîi cîteva întrebări, zise el.

— Bătrînul meu obișnuia să spună : „Nu poți asculta cînd vorbești.“

— Nu zău ? făcu el. Ei bine, bătrînul meu obișnuia să spună : „Nu poți obține apă dintr-un puț cu nivel scăzut fără să-l cureți.“

Am început să chicotesc :

— Ești mai bătrîn ca mine, Dutch, presupun că ai putea să-i dai înainte cu chestii de-astea mult mai mult. Spune-mi ce vrei să știi.

— Ai jucat foarte ascuns de cînd ai ajuns aici, purtîndu-te de parcă asta ar fi prima ta vizită în oraș, zise el. Vezi tu, eu nu înghit povestea, pentru că nu cred că ești la fel de sincer ca mine. Aici nu-i stradă cu sens unic ; aici primești, dar și oferi.

Îl subestimasem pe uriaș. Ori avea mai mult simț de observație decît crezusem, ori știa mai multe despre mine decît îmi închipuisem că știe.

— Dă-mi un exemplu.

— De exemplu, am impresia că știi totul despre Chief și Titan și despre familia Findley.

Nu eram sigur că pot avea încredere în Dutch Morehead, nu eram sigur că pot avea încredere în nimeni. Dar trebuia să încep de undeva. M-am hotărît să pompez puțin.

— Fără gogoși, zise el.

— Fără gogoși, am răspuns. Am locuit la Chief Findley și familia lui pe timpul unei veri. Asta era în 1963. Teddy Findley era cel mai bun prieten al meu. Jucam fotbal împreună. Am fost în Nam împreună. Eram cu el cînd a murit.

— Aha.

Asta a fost tot ce a spus. Aștepta mai multe.

— Nu mi-am cunoscut niciodată propriul tată, am continuat eu. A murit la Guadalcanal, înainte să mă nasc. Cred că Chief a fost ca un fel de tată pentru mine. Ce spunea era literă de Evanghelie. Puteai să... puteai să simți puterea bărbătească atunci cînd intra în cameră. Făcea camera să vibreze. Am simțăminte amestecate în privința asta acum.

— Mi-s cunoscute toate astea despre el. N-a prea rămas mare lucru.

— Nu, acum Raines e cu vibrația.

— Și ce te privește asta pe tine ?

— Scurt pe doi : dacă acum Raines e grangurele, atunci el va trage ponoasele pentru ce s-a întîmplat aici. Mai curînd sau mai tîrziu, o să cadă totul pe el.

— Ei, și ?

— Ei, și-atunci cum se face că are capul băgat așa adînc în nisip ?

— Harry Raines e un bărbat de prin partea locului, zise el. A surprins pe toată lumea, pentru că era un fel de puști bătăios care, atunci cînd a crescut mare, a devenit un afacerist viclean și un politician dur. Bătrînul lui a fost un judecător la limita respectabilității, avea o pasiune pentru tot ceea ce nu cadrează cu funcția de judecător : femei, curse de cai, jocuri de noroc. La naiba, bătrînul a murit în grajdul lui din Hialeah, cu un pumn întreg de bilete cîștigătoare în mînă.

— Așadar, de acolo i se trage interesul pentru cursele de cai, am conchis eu.

— Din cîte am auzit, la vîrsta cînd învățase să meargă singur la closet, Harry fusese deja la toate cursele de cai din țară. Și-a croit drum prin Georgia, a jucat fotbal, a fost unul dintre primii americani get-beget ai lui Vince Dooley, a terminat Harvardul, s-a întors, a lucrat ca avocat pentru Chief, s-a însurat cu Doe Findley și a moștenit puterea politică în oraș, apoi a candidat pentru un loc în Senat ; mulțumită nu în mică măsură lui Stoney Titan. Iată în două vorbe povestea lui Harry Raines.

— Frumoasă amestecătură, am zis, cu mai multă virulență în ton decît intenționasem.

Dutch înălță sprîncenele. Apoi își țuguie buzele și rosti :

— Cred că s-ar putea spune și așa.

— Așadar, Chief l-a ales, nu ?

— Nu știu, asta era înainte de vremea mea. Nu ne tragem chiar de șireturi, Raines și cu mine. Nu cunosc dedesubturile.

— Cum a ajuns să fie comisar de curse ?

— A renunțat la fotoliul de senator și a bătut statul ăsta de la un capăt la altul, făcînd reclamă ideii. Marea lui găselniță a fost că asta ar aduna bani pentru sistemul de învățămînt. A predat Findley Enterprises celui mai bun prieten al lui, Sam Donleavy. Și cu asta, nimeni nu l-a putut acuza de vreun conflict de interese. La naiba, n-o lasă nici pe nevastă-sa să-și bage propriii pursînge la curse. Omul e curat, Jake.

— Mda, știu, va ajunge guvernator într-o bună zi, curînd-curînd.

— Probabil, dacă încurcătura asta nu-l zboară din joc.

— E cineva invidios pe succesul lui ? Pe faptul că s-a însurat cu o fată bogată și s-a îmbogățit ?

— Presupun că da.

— Unul hotărît să-l distrugă, nu-i așa ?

Mă fixă insistent.

— Ascultă, o grămadă de oameni de-aici din oraș s-au îmbogățit în *boom*-ul ăsta și ei îi mulțumesc lui Harry. Dacă te-ai gîndit cumva că e nepopular prin partea locului, aș zice să te mai gîndești o dată. Reține că e fiul preferat al Dunetownului.

— Și cel mai puternic, am adăugat la rîndul meu.

— Aș zice că da.

— Datorită impulsului dat de Chief, am continuat.

— Poate la început. Acum nu. Se descurcă prin propriile forțe ; nu mai are nevoie de un bătrîn epuizat.

— Dar se folosește de Titan.

Mi-am dat seama că făcusem o gafă chiar în clipa în care am vorbit. Îngăduisem sentimentelor să pătrundă în conversație. Dutch clătină din cap și-și privi fix paharul.

— Ai să pierzi o groază de timp dacă ai să încerci să stărui pe calea asta, zise el. Raines nu *se folosește* de Titan cu nimic mai mult decît se folosește Titan de el. Pe cît se spune în oraș, oamenii care conduc Doomstownul nu mai au nevoie să meargă pe Front Street. Acum își pot permite să-și facă toate cumpărăturile în Atlanta.

— Cu alte cuvinte, au trasat linia de bătălie pe Front Street, am spus eu. Au dat-o gangsterilor.

— Mai mult sau mai puțin.

L-am privit insistent în ochi.

— Care-i treaba ta cu Comitetul ? l-am întrebat de-a dreptul.

El făcu o nouă pauză. Am avut impresia că voia mai mult de la mine înainte de a continua, dar l-am așteptat. În cele din urmă, vorbi :

— Înainte de a ieși din treburile locale, Harry a constituit un comitet *ex-officio*. Alcătuit din cei mai puternici cinci oameni din oraș. Ei nu au nici o putere legislativă propriu-zisă. Nu au un nume, un birou, nici măcar nu se întîlnesc undeva anume. Sînt doar vechi prieteni care simt că e de datoria lor să aibă grijă de oraș, așa cum obișnuia să facă prietenul tău, Chief, iar Titan încă o mai face. Așa se orînduiesc lucrurile pe aici.

— Și ce fac, de fapt ?

— Pe cît înțeleg eu, ideea era să-i cearnă pe toți cei care se apropie de orașul ăsta cu un dolar spre a-l investi.

Am zis :

— Ca să se asigure că alde Tagliani nu se pot consolida aici, nu-i așa ?

— Parțial. Și să țină-n frîu scandalurile, în așa fel încît nimeni să nu o ia razna.

— Asta ai făcut tu, ai ținut în frîu scandalurile ?

— Într-o oarecare măsură.

— În această privință, vi se cuvine nota zece pentru nivelul de cunoștințe și zero pentru acțiune.

— Mersi. Ești drăguț.

— Nu mă refer la tine. Nu era treaba ta să-l depistezi pe Tagliani.

— Colaboratorii mei sînt băieți de-aici, Jake. Ei nu cunosc Mafia. Sînt niște copilași pierduți în pădure. Asta era treaba lui Leadbetter, el trebuia să-i supravegheze pe oamenii de acțiune nou-veniți în oraș.

— Ceea ce spui ar putea fi un cap de acuzare zdravăn împotriva clanului Tagliani în cazul asasinării lui Leadbetter, am zis. Poate că el îi ginise, iar ei l-au pălit înainte de-a apuca să spună ceva.

— M-am gîndit și eu la același lucru. Cînd Leadbetter a fost ucis, ideea mi-a venit de la sine. Ce să-ți mai spun, Tagliani ne-a fentat pe toți.

— La naiba, nu pot să critic chestia asta. Eu însumi le-am pierdut urma un an de zile. Dar cum ar putea cinci oameni, operînd *ex-officio,* să aibă vreun efect asupra orașului ?

— Pot, fiindcă sînt cei mai puternici oameni din oraș, fiule. Asta e încă un oraș mic pentru ei. Din ziua cînd au pus prima piatră de pavaj, o mînă de oameni au condus Dunetownul. Ei, nevestele și familiile lor — la naiba, dețin sau controlează cea mai mare parte din bunurile de pe insule. Ei sînt puterea politică. Ei stabilesc standardele sociale. Ei îi cern pe cei care vor să facă afaceri aici. Și tot ei controlează, direct sau indirect, majoritatea marilor bănci. Sînt împărați romani, Jake. Ridică un deget, ești în joc ; coboară un deget, ești afară. S-ar putea ca asta să nu fie pe placul tău sau al meu, dar așa stau lucrurile. Nimeni nu dă cu piciorul la o asemenea putere.

— Deci, ei ar putea ști cine deține hotelurile, porturile, vilele, apartamentele și tot restul ?

— Presupun că da, afară de cazul în care ar fi deținute de corporații-fantomă. Hotelurile sînt în proprietatea unei uniuni patronale locale.

— Ești sigur de asta ?

— Direct de la sursă.

— Și cam care ar fi sursa ?

— Sam Donleavy. El e mîna dreaptă a lui Harry, al doilea om ca importanță din Dunetown. Dacă există un șef al Comitetului, numai el poate fi acela.

— Dar Raines ?

— El nu ia loc acolo. Donleavy e vocea lui. Raines își are ciudățeniile lui cînd e vorba de conflictele de interese. În momentul de față, își consacră tot timpul pistei de curse. Dacă poate dovedi că merită osteneala, își va face intrarea în cabinetul de guvernator în pas de vals.

— Cine mai e în Comitet ?

Dutch clătină din cap ca un urs bătrîn.

— La naiba, amice, da' nu te mai oprești ? De la tine dai cu păhărutul, iar de la mine vrei să scoți cu găleata. S-ar putea chiar să devii un adevărat ticălos.

— Am mai fost acuzat de asta.

Pe fața lui flască se lăți un zîmbet.

— Nu mă îndoiesc că ai fost.

— Asta fac, i-am răspuns, întorcîndu-i zîmbetul.

— Nu asta facem toți ? Bine ; mai întîi e Donleavy. E cel care stă chiar acolo, cu jacheta de tweed.

Arătă cu capul în direcția bărbatului pe care îl văzusem vorbind cu Stoney Titan pe cînd intram. Era un tip înalt, cu gît de taur și umeri ce amenințau să-i sfîșie jacheta în două. Părea de vreo treizeci și ceva de ani, avea părul tuns scurt și nasul bușit nu o dată. Fost boxer, am presupus, aruncîndu-i o privire. Întreținea doamnele la mese, care chicoteau de zor, dar liniile din jurul gurii îi erau aspre, iar rîsul nu i se oglindea și în ochi. Arăta ca un om cu mari probleme, care se străduia să se distreze, lucru pe care i l-am spus și lui Dutch.

— Îmi închipui că Stoney i-a băgat și lui un morcov sub coadă, zise Dutch. Sam va cădea înaintea lui Harry și, dacă iese din grații, nu are milioanele lui Findley pe care să se sprijine.

— Ceea ce înseamnă că rahatul o să pice pe tine.

— Pe noi, colega.

— Mda, pe noi.

— Picioarele noastre sînt deja în joc, fii convins de asta.

— Cine mai e în Comitet ?

— Charles Seaborn. E președintele rețelei de bănci Seacoast National, cea mai mare de prin partea locului. E marea finanță de modă veche. Tatăl lui era președintele consiliului de administrație cînd a murit, anul trecut. Pe urmă, mai e Arthur Logan, care va fi președintele celei mai prestigioase firme de avocatură din oraș peste un an-doi, imediat ce taică-său moare sau pleacă. Apoi, Roger Sutter, adică *Sutter Communications.* Asta înseamnă ziarul și postul de televiziune. Ei toți dețin cam tot ce e pămînt pe care crește iarbă în regiune. Asta e puterea.

— Asta acoperă toate chestiunile, afară de una, am conchis eu. Ai spus că sînt cinci membri în Comitet.

— Înainte să-ți răspund, mai am o întrebare pentru tine.

— Dă-i drumu'.

— E o problemă personală, Jake. Poți să-mi spui să mă duc unde-a înțărcat mutu' iapa dacă vrei.

Cred că știam care era întrebarea înainte să o pună.

— Ai fost îndrăgostit de Doe Findley acum douăzeci de ani ?

Eram pregătit. I-am adresat un zîmbet mare, de cincizeci de dolari.

— La naiba, Dutch, sînt ca și tine. Mă pomenesc întotdeauna că sărut calul la sfîrșitul cursei. Cine e numărul cinci ?

— Cine altul ? zise el. Stonewall Titan.

15. DOE

Mi-am terminat paharul și i-am urat noapte bună lui Dutch. Camera mea de la etajul trei avea o fereastră, o sofa învelită în stambă și o măsuță de cafea în fața ei, un televizor, un pat dublu și plafonul atît de înalt, că puteai înălța un zmeu înăuntru. Totul — perdele, pereți, mochetă, pervazuri, podea — era o combinație de verde și alb. Arăta de parcă ar fi fost opera unui club de grădini luxuriante. Am scos o sticlă de Amaretto și mi-am turnat vreo două degete.

Epuizat, cu oasele ostenite după călătoria cu avionul, nu-mi puteam șterge din minte imaginile nopții. Tagliani și Stinetto în frigider. Monitorul doamnei Tagliani piuind drept în fața ochilor mei. Zguduitoarea înregistrare a doi asasini dînd lovitura de grație și zidul însîngerat al casei lui Draganata. Văzusem altele mai crunte, dar niciodată în vreun loc civilizat de care să-mi amintesc.

Apoi mi-am aruncat privirea pe biletul pe care îl luasem de la recepție. Scrisul de mînă era atît de corect, că putea fi o lecție de caligrafie. L-am recunoscut pe dată și vechiul fior mi-a urcat din stomac pînă în gît.

„Știu că ești aici“, zicea biletul. „Voi fi în hangarul de bărci, la Windsong, mîine seară, ora 9. Te rog. D.“

Pesemne că îl scrisese înainte de a intra în restaurant, înainte să o văd eu jos.

Înclin să cred că îți amintești întotdeauna de lucrurile bune din viață ca fiind mult mai bune decît în realitate. Pentru mine, Dunetownul părea ca un film derulat cu încetinitorul și văzut prin lentile roz. Totul era delicat, reflecțiile sclipeau ca stelele și nu existau nici un fel de asperități. Însemna sfîrșitul adolescenței și contactul cu o viață dulce, pentru acel răstimp ce s-ar putea numi un moment în viața mea. Însemna trăire intensă, dans la clubul *country*, mașini decapotabile, rîsete și nopți răcoroase pe plajă.

Orașul Îmbuibat, asta era.

Și mai era și Doe Findley.

Doe Findley se ridicase din trecutul meu ca un spectru. Timp de douăzeci de ani, ea fusese speranța din coșmarurile mele, silfida vaporoasă, luminînd colțurile întunecate ale viselor rele, ca luminița de la capătul unui tunel lung și înnegurat.

M-am gîndit la acel hangar de bărci și la Doe, dansînd strîns lipită de mine pe muzica de la radio, în timp ce ne chinuiam cu nasturi, sărutări și fermoare. Nu-mi puteam aminti acum melodia, dar îmi rămăsese mult timp în minte, înainte s-o distrugă Vietnamul.

Imaginea ei se răspîndi prin mine ca o dușcă de brandy bun. Ea era amintirea acelei veri pierdute, ultima vară adevărată pe care o puteam rememora. Totul se risipise în toamna aceea, într-o sîmbătă după-amiază, pe Stadionul Stanford.

Ciudat lucru, ulterior, în Nam, Teddy și cu mine obișnuiam să glumim pe seama acelor zile. Rîdeai de orice acolo. Îmi aduc aminte că Teddy mi-a spus odată : „Știi ce, Jake, noi trebuia să ne fi născut un pic mai devreme sau un pic mai tîrziu. Momentul a fost oribil. Ia gîndește-te — am jucat în timpul a trei din cele mai proaste sezoane fotbalistice pe care Bulldogs le-au avut vreodată. Ți-aduci aminte ce loc în clasament am avut în acei trei ani ?“ Dacă-mi aduceam aminte ? La naiba, da, îmi aduceam aminte : „Zece, șaisprezece și patru“, i-am răspuns cu dezgust. „Mda“ , a încuviințat el, „și în sezonul de după ce am absolvit noi a apărut Dooley și s-au ales cu locurile șapte, trei și unu. Iar acum, noi sîntem aici. Înțelegi ce vreau să spun ? Nici călare, nici pe jos, ăștia sîntem .“

Privind înapoi, mi-am dat seama că avusese dreptate. Poate că fusesem într-adevăr ghinionist de la bun început. Sîmbăta aceea îmi schimbase cursul vieții ; o luasem ușor pe dreapta, cu Teddy înaintea mea, și executasem una din acele întoarceri cu oprire bruscă pe loc pentru care devenisem deja faimos. Piciorul mi-a nimerit pe alături. Am putut auzi glezna trosnind, înainte ca durerea să mă străpungă pînă-n rărunchi. A sunat ca un capac care se prăbușește. Tot ce-mi amintesc după asta este arbitrul de fund care se holba în jos la fața mea și zicea : „La naiba. Pînă aici i-a fost mijlocașului ăsta."

Am primit scrisoarea de la Chief Findley pe cînd eram încă în spital. „Păcat, fiule, spunea aceasta. Păstrează mașina. Doe îți trimite salutări." Tricoul roz pentru MG[1] era departe. Asta a fost tot. Așa am aflat cît valorează în Dunetown un fost mijlocaș cu glezna paradită. Findley fusese sponsorul meu. Nu ne puteau plăti că jucam fotbal la universitate, dar se găsea întotdeauna un fost student bogat, doritor să dăruiască o haină cînd și cînd, o mașină, un sejur de-o vară în casa lui. Uneori, chiar și o fiică.

Ea nu mi-a trimis nici măcar o vedere.

Douăzeci de ani. N-o mai văzusem și nu mai auzisem de ea de atunci, nici măcar la moartea lui Teddy. Asta pot s-o înțeleg, normal să nu poți accepta acest gen de durere. La naiba, le înțeleg pe toate. Cînd iubești pe cineva, ierți totul.

Mă descotorosisem de toate poverile pe care le dusesem în spate, de toate, în afară de Doe. Pe ea n-o puteam îndepărta din visele mele, ce mai rămăsese din ele. Vietnamul era rău pentru suflet. Era destul de rău ce vedeai și făceai, cel mai rău însă era ce gîndeai. Îți revii după toate celelalte, dar nu uiți niciodată ce îți produce în suflet. Teddy Findley a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, din ziua cînd am sosit în Georgia, pînă în ziua aceea în Saigon, cînd a sîngerat de moarte în brațele mele. Teddy a fost un băiat de aur. Nu a atins nici o notă falsă. El reprezentase speranța lui Chief pentru nemurire. Planul fusese perfect : fotbal timp de patru ani în Georgia, să arate ce poate puștiul să facă, apoi școala de avocatură undeva în nord, ca să șteargă imaginea de băiețandru. Apoi îndărăt, să preia hățurile și să mențină o mînă a neamului Findley în ciorba din Dunetown.

Vietnamul spulberase toate astea. În loc de Harvard, Teddy o sfîrșise sub ochii mei în Nam ; eram doi sublocotenenți amărîți, care făceau tot ce le sta în putere să rămînă zdraveni și în viață.

---

[1] Medical gymnastics — gimnastică medicală (n.tr.).

Apoi, dintr-o dată, m-am pomenit că Teddy e mort și, în momentul în care realitatea m-a pătruns, gîndul meu a fost : „Cristoase, Teddy, cum poți să-mi faci una ca asta ; cum poți să mă lași pe mine să-i spun așa ceva lui Doe și lui Chief ?“

Îmi mai aduc și acum aminte că am gîndit astfel. Am reușit să alung mai toate celelalte din minte, dar nu pot să uit că, atunci cînd a murit Teddy, nu m-am gîndit la el. M-am îngrijorat în legătură cu mine. Asta vreau să spun despre Nam și propriu-ți suflet.

Într-un tîrziu, bineînțeles că am compus scrisoarea. Le-am spus ceea ce știam că voia Chief să audă.

Am ticluit minciuna și am scris scrisoarea, dar nu am primit niciodată vreun răspuns, nici măcar o notiță cum că i-ar fi parvenit.

Așa că m-am apucat cu sîrguință să uit. Eroi de fotbal există numai în după-amiezele luminoase de toamnă, iar fetele drăguțe rămîn tinere numai în ramele de tablou.

Cu excepția lui Doe, care nu se schimbase deloc. Avea încă acea privire tinerească, uimită, pe care o avusese la începutul anilor ’60. Avea încă părul acela lung, auriu. Mătase. Trup zvelt, vîrtos. Piept pentru care unele femei ar plăti o avere. Pielea ca frișca. Și dintr-o dată, ea nu mai era de neatins. Nu mai era o silfidă sau un vis ; era la fel de dureros de reală ca o tibie fracturată și la o distanță doar de un apel telefonic.

Iar acum, la douăzeci de ani după faptă, se aștepta să vin în trap săltat la hangarul de bărci, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic niciodată.

Să o întîlnesc în hangarul de bărci ? Pe cine aș păcăli ? Firește că am s-o întîlnesc în hangarul de bărci. Aș veni pe jos și din Pittsburg ca s-o întîlnesc în hangarul de bărci.

M-am suit în pat cu un exemplar din opera lui Donleavy, *Cunoaște-l pe Creatorul meu, molecula nebună*, și am citit ca să adorm. La două noaptea, m-a trezit telefonul. Am pus cartea pe măsuță și am stins lumina. Telefonul a țîrîit de douăsprezece ori, pînă ce, în final, a amuțit.

Naiba să-l pieptene, mai mult ca sigur că erau vești proaste.

16. VISE RELE

Am avut iarăși visul acela. Pentru prima dată după patru sau cinci ani. Trecuse atîta timp, încît îl uitasem. Mă asaltase la un an după întoarcerea mea din Nam. Înțeleg că e un lucru normal. Se cheamă șoc nocturn întîrziat sau așa ceva. La început, a fost doar un vis care persista. Nu mi-l puteam niciodată aminti în întregime, doar părți și părticele. După o vreme, devenise un coșmar atît de familiar, încît știam că visez și nu mă mai supăra așa tare.

Apoi s-a schimbat.

La început, se face că mă aflu într-un planor, plutind deasupra unui oraș. Poate că e Saigonul, dar nu-l recunosc. Deodată, oamenii de pe pămînt trag în mine. Nu-i văd, dar gloanțele sfîșie aripile planorului. Acum gloanțele mă lovesc pe mine. Ricoșează de parcă pielea mea ar fi antiglonț. Nu simt gloanțele. Nu simt nimic. Nici nu aud nimic. E un vis mut. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că îl văd pe Teddy. Se află pe o creastă de munte și fuge. Nu știu de ce fuge. Poate fuge către ceva. Începe să-și fluture mîna spre mine. Încerc să cobor să îl iau, dar planorul nu vrea nici să urce, nici să coboare. Teddy începe să strige la mine, un strigăt fără glas. Sînt disperat să ajung la el. În sfîrșit, ies din scaunul planorului, mă aplec peste margine, îmi dau drumul și cad. Nu e nici un pămînt, numai eu, căzînd printr-un spațiu gol.

Apoi mă trezesc.

De la o vreme, după ce mă obișnuisem cu el și încetase să mă mai deranjeze, a început să se complice.

Apăreau și alte planoare, care încercau să se ciocnească de mine. Planoarele erau negre și piloții mascați cu toții. Era ca o cursă cu obstacole în înaltul cerului. Înainte de a mă acomoda cu această versiune, oamenii din celelalte planoare au început să-și scoată măștile. Unul era mama. Altul, un profesor din clasa a cincea, pe care nu-l mai văzusem și de care nu mai auzisem de cincisprezece ani. Un altul era tatăl meu, pentru mine doar o față într-o fotografie. Apoi preotul paroh din New Jersey, orașul unde m-am născut. Nu-mi puteam aminti numele lui; tot ce-mi aminteam despre el e că avea „colecții silențioase“ — adică bancnote, nu monede. Asta obișnuia să mă scoată din sărite. Și mai era un căpitan numit Grant, un zbir sub comanda căruia Teddy și cu mine serviserăm în Nam pe cînd încă eram sublocotenenți.

Zbierau cu toții la mine, dar firește că nu auzeam nimic. Era un film de groază, mut, ce nu se mai sfîrșea.

Vreo doi ani mai tîrziu, lucrînd pe stradă în San Francisco, m-am împrietenit cu un alt polițist care servise în Nam. Îl chema Winfield. Era un tip negru și urma niște cursuri de psihologie la universitate, fiindcă își închipuia că asta are să-l ajute să devină detectiv.

Într-o seară, după prea multe beri, am început să vorbim despre vise, așa că i l-am povestit pe al meu și el mi-a servit una bucată psihologie de doi bani: „Sistemul tău de valori e făcut piftie, Jake. E o chestie aici, îți închipui că tu ești altfel. La naiba, alătură-te clubului. Eu mă gîndesc așa: într-un fel era acolo, într-altul aici, bine? Te alegi cu o droaie de reproșuri pentru rahaturi dintr-astea. Ajungi de ți-e frică să te mai încrezi în cineva, fiindcă nu vrei ca alții să afle ce ai pe suflet. Ni s-a întîmplat tuturor, omule. Ce e de făcut, vezi tu, e să hotărăști ce ți se pare logic. Te calezi pe asta și le dai dracului pe toate celelalte.“

După asta, am vorbit o grămadă. Visurile s-au împuținat și s-au îndepărtat. Într-un tîrziu au încetat.

În noaptea aceea, în Doomstown, am avut iarăși același vis, numai că de astă dată nu Teddy era cel care fugea pe creasta muntelui.

Era Franco Tagliani.

17. RESPECTÎND REGULILE JOCULUI

Sala Palmierilor din Hotelul Ponce era o încăpere mare, luminoasă ca o seră și ornată la fel, cu multe plante agățătoare, ferigi și flori în ghivece. Era decorată în nuanțe blînde de verde, galben și roz, cu ferestre pe partea care dădea spre curte. Cîndva, în veri de mult apuse, crema societății orașului Dunetown se bronza și stătea la bîrfă în jurul piscinei. Între timp, aceasta fusese transformată într-un uriaș heleșteu presărat cu frunze de nufăr și, deși erau cîteva vechi șezlonguri împrăștiate primprejur, locul avea un aer stingher, decăzut, neobișnuit. Cu toate acestea, restaurantul era răcoros, vesel și zumzăind de zgomotul conversațiilor matinale.

M-am înființat în dimineața următoare, la cîteva minute după ora opt, cu capul vîjîind și cu un gust de șoșoni vechi și de Amaretto în gură. Mi-am pus ochelarii de soare și am orbecăit prin restaurant.

Francisco Mazzola, incomparabilul șef al Freeze, stătea la o masă aflată lîngă o fereastră ce dădea spre curte. Avea aliniate în fața farfuriei jumătate de duzină de pilule de vitamine de diferite mărimi și culori și le înghițea cu suc de portocale. Mi-a strîns mîna, și-a aruncat un braț pe spinarea mea și mi-a împins pe masă, în timp ce mă așezam, ziarul de dimineață.

— Ți-am comandat micul dejun, zise el. Suc proaspăt de portocale, vreo zece prăjiturele, un ou prăjit ușor, fără carne. Organismul tău are nevoie de o pauză, sînt sigur. Îți aduce cafeaua acum și am aici niște vitamine pe cinste pentru tine.

— Dacă mănînc toate astea, mor, am zis.

— Trebuie să-ți menții forțele.

— Sînt aici la vitamine, încît ar ajunge pentru toată încăperea.

A ignorat plîngerea.

— Vitaminele ajută grozav la creier, zise el.

Mazzola înghițea vitamine cum înghit atleții amfetamină. Ducea, de asemenea, o bătălie gata pierdută pentru părul lui. Petrecea o oră în fiecare dimineață vînturînd cele cîteva șuvițe rămase pe căpățîna-i la fel de cheală ca o masă de bucătărie. În compensație, își lăsase o barbă care făcea ca înfățișarea lui întunecată și ochii de un căprui intens să intimideze mai mult decît în mod obișnuit. Întinse spre mine, pe deasupra mesei, un pumn de vitamine.

— Astea sînt ale tale, zise el. Chestiile astea sînt din China. E incredibil, au în ele tot felul de...

— Cisco, deocamdată n-am treabă cu vitaminele, bine ? Eu am treabă cu cafeaua, cu puțină pileală, cu o damă ocazională, o fripturică din cînd în cînd, vin, piure de cartofi și sos...

Făcu o mutră de parcă era gata să verse.

— Crede-mă, n-am treabă cu nici un fel de vitamine și ierburi ciudate.

— În două zile ai observa o îmbunătățire.

— Dacă aș avea și eu o noapte de somn bun, aș observa o îmbunătățire. Am fost treaz jumătate din noaptea trecută, mulțumită plecării bruște dintre noi a jumătate din clanul Tagliani.

— Ajungem și la asta, zise el, făcînd săpături prin micul lui dejun, o farfurie cu mîncare vitaminizată, care arăta de parcă fusese drenată de pe fundul unei mlaștini.

— Și, în afară de asta, am citit că supradozele de vitamine duc la căderea părului.

Și-a ridicat, consternat, privirea.

— Unde ai citit asta ?

— În ziar. Unul din articolele alea despre sănătate. Strică rădăcina părului.

Am încercat să continuu glumița, dar m-a pufnit rîsul. El s-a lăsat pe spate în scaun și și-a îngustat ochii.

— Să nu mai faci glume pe seama părului, bine ? Am făcut eu vreo glumă pe seama genunchiului tău ?

— De gleznă-i vorba.

— Vezi ? Ești sensibil pe chestia asta.

— Nu sînt sensibil pe chestia asta. Am, întîmplător, glezne de rahat. Rotițe nemaipomenite, dar glezne de rahat ; altminteri, n-aş fi aici. Aş fi un fotbalist milionar şi ieşit la pensie, locuind în Tahiti. Pe de altă parte, tu nu mai ai decît vreo patru şuviţe de păr pe cap, deşi aş zice mai degrabă că barba te salvează.

— Du-te dracului. Zi-mi ultimele ştiri.

I-am servit o trecere în revistă foarte riguroasă a evenimentelor de sîmbătă seară.

— Tu eşti expertul în problema Triadei. Ce mama dracului se petrece aici ? întrebă el.

— Am să-ţi spun ce nu cred că se petrece, am zis. Nu cred că e o altă bandă şi nu cred că e o răfuială internă.

— Asta e foarte interesant, făcu el. Asta elimină cam pe toată lumea. Şi cine crezi că a făcut-o, Zîna Cea Rea ?

— E logic. Ultimul lucru pe care-l voia Triada era să atragă atenţia. Şi-au dezrădăcinat familiile şi s-au strecurat aici. Dacă ar fi fost o răfuială de familie, era mai logic să o fi făcut înainte de a pleca din Cincinnati. Şi apoi, chestia asta nu pare a fi o lovitură tip Mafia. Salvatore e de acord cu mine.

— Salvatore-i expertu', ha ? zise el, privindu-mă pe deasupra farfuriei şi ridicîndu-şi sprîncenele.

— Le cunoaşte stilul. La naiba, ar fi şi cazul, tatăl lui a fost un pistolar al LCN în South Philly.

— Ştiu asta. Reveni asupra micului dejun, fluturînd furculiţa în direcţia farfuriei mele : Ia şi mănîncă, o să se răcească.

— A doua variantă e că ar putea fi Chevos şi Nance.

Ridică privirea, surprins.

— Nu ştiam că sînt în zonă.

— Sînt pe-aici pe undeva.

— A, iar o iei pe ghicite.

— E logic.

— Tu şi logica ta, zise el. Tu poţi face orice presupunere să pară reală. Acum spui că nu crezi să fie o răfuială internă, pe urmă spui că e.

— Chevos şi Nance sînt altfel.

— Fiindcă vrei tu să fie, făcu el, întinzînd un deget spre mine. Povestea asta e o chestiune de serviciu, amice. Nu te-am trimis aici ca să-ţi duci la capăt o vendetă personală.

— Îți înșir posibilitățile, atîta tot. Chevos e îndeajuns de viclean ca s-o pună la cale, iar Nance îndeajuns de psihopat să execute. Așa că, dacă lovitura se potrivește... Am lăsat fraza în aer.

— Zicala e : „dacă pantoful se potrivește“, preciză el.

— Nu și în cazul ăsta.

— Bine, spune mai departe.

— Avem motive să credem că cine a făcut chestia asta a fost și în Nam.

— Cum ai dedus asta ?

— După arme, după MO[1] ,după stil.

— Îhî.

— Nance a fost în Nam, drept în vîrtejul luptelor.

— Îhî, la fel și tu, și Stick și jumătate din gașca lui Dutch Morehead. La naiba, chiar și eu am fost în Nam. Asta nu-l face pe Nance un asasin. Unii l-ar putea considera erou.

— Războiul s-a terminat, am zis.

— Cred mai degrabă că umbli după cai verzi pe pereți.

— Poate, am răspuns, ridicînd din umeri.

— Altceva ?

— Păi, ăă...

Se apleacă peste masă și coborî vocea pînă la șoaptă.

— Înainte de a continua, zise el, dă-mi voie să-ți reamintesc că nu ești aici ca să rezolvi cazuri de omucidere. Între noi fie vorba, nu-mi pasă dacă Yankee Doodle Dandy a făcut-o, decît dacă e relevant. Vreau pachetul de informații despre Tagliani.

Nu a mai așteptat să spun nimic.

— Pe vremuri, ăsta era un orășel turistic drăguț și liniștit, continuă el. S-a transformat în Rotten City[2], SUA. Vreau să știu cît de adînc și-a înfipt Tagliani ghearele. Ce anume a deținut ? Pe cine a cumpărat ? Cum a mierlit-o ? La naiba, n-am nevoie să-ți țin eu o predică, știi și tu cam ce se face la Freeze .

---

[1] Modus operandi (n.tr.) .

[2] Oraş corupt, rău famat (n.tr.).

— Dacă te interesează părerea mea, atunci pot să-ți spun că rezultatele de la serviciul Omucideri vor fi relevante.

Îndreptă furculița spre mine :

— Să n-o faci ascunzîndu-te de mine, Jake. Și să nu-l lași pe Stick s-o ia razna.

— Să-l las pe Stick s-o ia razna ? Glumești. Ce-a fost toată porcăria aia cum că nu e hîrșit ?

— Ce părere ai de el ? mă întrebă cu un zîmbet.

— E la fel de versat ca toți ceilalți huligani ai lui Dutch Morehead, am răspuns.

— E la fel cum erai și tu, spuse el. Entuziast, dur, un lup singuratic. Voi doi vă puteți ajuta unul pe celălalt. Lucrînd cu Dutch și băieții lui, o să vă deprindeți amîndoi să munciți în echipă.

— Știu totul despre jocul de echipă, mai ții minte ?

— Tu ți-ai cam jucat propriul joc un timp, zise Cisco. Acum ai destule ajutoare. Vreau să dobor Triada din Cincinnati. Cred că avem aici o mașină gigant de spălat bani, Jake, și vreau să văd cum arată pe dinăuntru. Vreau să știu cum funcționează. Asta-i tot clenciul cu excursia ta, pricepi ? Făcu o pauză, apoi adăugă : Și aș vrea să le aflu pe toate cît timp unii dintre ei încă mai respiră. Ai văzut ziarul de dimineață ?

Cisco putea să schimbe subiectul în mijlocul frazei. O dată ce spunea tot ce avea de spus pe o temă, o lăsa baltă pur și simplu și trecea mai departe.

Puse ziarul lîngă farfuria mea. Era deschis la pagina 12, unde asasinarea lui Tagliani era relatată cu discreție, sub un titlu pe două rînduri :

TREI MORȚI
ÎNTR-O CASĂ JEFUITĂ

Am citit articolul, care era vag, inexact și scurt. Poliția nu spunea nimic, decît că se așteaptă la o arestare „în curînd“ .

— Se așteaptă la o arestare, pe cîte văd, am comentat eu.

— Citește articolul mai departe, zise Cisco. Merge din ce în ce mai rău.

Tagliani era identificat drept Frank Turner, un om de afaceri din Cincinnati, avînd interese în cursele de cai. Stinetto — Nat Sherman în articol — era trecut ca „un asociat în afaceri al domnului Turner". Ca motiv al crimei era avansat jaful. Nici o mențiune despre cocteilul Molotov azvîrlit de ucigaș în drum spre ieșire. Potrivit articolului, poliția credea că Turner și Sherman îi surprinseseră pe jefuitori și de aceea fuseseră uciși. Era și o poză cețoasă a lui Tagliani și a soției lui urcînd într-o mașină ; evident, făcută undeva în New Jersey și mărită pînă cînd puricii se făcuseră mari cît luna.

— Nici o mențiune despre Draganata.

— Asta e la pagina optsprezece, zise Cisco, fără să-și ridice privirea din farfurie.

Articolul cu Draganata, identificat drept John Dempsey, om de afaceri pensionar, era și mai grotesc. Se relata pe trei paragrafe cum murise acesta în piscina lui. Poliția considera că nu era nimic suspect.

— Ei bine, am zis eu, poliția a rezolvat perfect cazul Draganata. Ce-i drept, e drept ; a murit în piscina lui.

— Chestia e că ăsta-i genul de articole de ziar la care te poți aștepta pe aici. Nimeni n-o să facă nici un fel de săpături ; or să tipărească ce li se va spune să tipărească.

— Dutch mi-a și zis că așa se va întîmpla ; și eu mai că nu i-am rîs în nas.

— Ei da, el e cel ce rîde la urmă. Dar să ții minte, amice, toată lumea a susținut pista de curse. Presa a susținut-o, asociația oamenilor de afaceri, camera de comerț *și* politicienii locali de asemenea. Chiar și comitetul educațional a aprobat-o. Pricepi ? Nu vor nimic care să le pună orașul într-o lumină defavorabilă. Așa că or să le mușamalizeze pe toate, ca orașul să arate exact așa cum vor ei să arate, și vor spera că se va găsi cineva care să rezolve cazul în așa fel încît ei să-l poată mușamaliza. Dă-i polițaiului un caz de rezolvat și ține-i gura închisă.

— Astea-s gogoși, am replicat eu.

— Așa se învîrte lumea, răspunse el. De asta nu vreau să-ți arzi circuitele pe chestiunea omuciderii. Află doar cum și-a proptit clanul Tagliani piciorul în ușă și cît de mult a intrat deja, bine ? Lasă politica locală. Lucrurile nu s-au mai schimbat pe aici de două sute de ani şi un mic masacru n-o să aibă cine ştie ce importanţă.

— Insulele astea au fost pîngărite, am spus cu amărăciune.

— Poate, continuă el, dar priveşte în jurul tău. Ăştia sînt oamenii care trag sforile în Dunetown. Cînd vorbeşti de pîngărirea paradisului, ăştia sînt oamenii care fac pîngărirea. Ei sînt cei cu bănetul. Tagliani nu a ruinat oraşul. El a mierlit-o doar. Făcu apoi din nou o schimbare bruscă de subiect : Mai ai ceva pentru acum ?

— Ai ascultat înregistrarea cu mătrăşirea lui Tagliani ? am întrebat.

Dădu din cap.

— Ai prins chestia aia cu pontul de la curse ?

Îmi aruncă o privire din aceea, gen „Da' ce, mă crezi tîmpit ?“

— Şi ? mă întrebă.

— Şi, dacă Tagliani ştia despre asta, poate că şi cursele sînt aranjate.

Privirea ochilor căprui-închis ai lui Cisco se înfipse în mine.

— E o înregistrare ilegală, zise el. Oricum, probabil că e vorba doar de un proprietar care-şi dă cu presupusul cu privire la unul din căluţii lui. Pe de altă parte...

Tăcu timp de cîteva momente, privind fix în spaţiu.

— Pe de altă parte, ce ? am întrebat.

— Pe de altă parte, ce zici de comisarul de curse, Harry Raines ? Poate că ar merita să scormoneşti puţin şi pe la el. Are mai multă vînă decît oricare altul din oraş.

Hait, asta era. Am simţit un imbold de răzbunare.

— El controlează jocurile de noroc în tot statul, continuă Cisco. Comisia pentru curse este în acelaşi timp şi comisia pentru jocuri. Aşa a fost scrisă legea.

— Interesant, am zis eu.

— Mda. Dacă vor ceva, Harry Raines e omul cu care trebuie să trateze — sau de care trebuie să treacă.

— Poate l-au cumpărat, mi-am dat eu cu presupusul.

— Din cîte aud, e destul de improbabil, deşi rămîne mereu o posibilitate, zise Cisco. Să-ţi dau o lecţie de logică. Fie că l-au cumpărat, fie că nu, ultimul lucru pe care şi-l doreşte cineva e un război între bande. Dacă-l au pe Raines în buzunar, îl pun cu botul pe labe și îi anulează eficacitatea. Dacă nu l-au cumpărat, balamucul ăsta deranjează oricum pe toată lumea, inclusiv Triada. Ideea e că lui Raines îi trebuie genul ăsta de tămbălău cam cum i-ar trebui să-i crească un picior în frunte. El și partenerul lui, Sam Donleavy, sînt acum într-un rahat cît casa.

— Donleavy a fost aici aseară. L-am văzut pe Titan discutînd cu el și n-aș zice că bătrînul arăta de parcă ar fi împărțit diplome de merit.

— Sînt cătrăniți cu toții, făcu el, împingînd nota de plată spre mine. Ia aici, trece-o în contul tău. Eu trebuie să prind avionul.

Se ridică și aruncă șervețelul pe masă.

— Era timpul ca cineva să plaseze un putregai în oala cu punci a Dunetownului, urmă el. Mă bucur că ești aici; nici nu-mi pot imagina o persoană mai potrivită pentru slujba asta. Termină-ți micul dejun și treci la treabă. Ne vedem peste vreo săptămînă.

Și cu asta, plecă.

N-a fost nevoie să ies din restaurant ca să trec la treabă. Babs Thomas intră, în vreme ce Cisco ieșea. Am hotărît că era timpul să aflu ai cui pantofi sub ale cui paturi se odihneau în Doomstown.

18. VORBĂ IEFTINĂ, OAMENI BOGAȚI

Doamna Thomas era înăltuță, cu părul blond ca mierea, coafată, cu unghiile făcute, îmbrăcată în mătase imprimată și cu un colier de perle negre în jurul gîtului, care părea făcut anume pentru ele. Ochelarii ei de soare aveau rame de aur de douăzeci și patru de carate. O doamnă elegantă, la fel de șic ca un pudel roz cu zgardă de diamante.

Am mîzgălit pe meniul meu : „Un gangster din Toronto ar dori să-ți facă cinste cu un mic dejun“ și l-am trimis la masa ei printr-un chelner. Ea îl citi, spuse ceva chelnerului, care arătă spre mine, apoi își coborî nițel ochelarii și mă examină pe deasupra lor. Am arborat zîmbetul meu de cincizeci de dolari, de gangster din Toronto. Chelnerul se înapoie.

— Doamna Thomas a spus că ar fi încîntată să poftiți la masa dumneaei, îmi comunică el.

I-am dat o hîrtie de cinci dolari, am făcut săpături prin portofel, am scos o carte de vizită care mă identifica drept reporter la un ziar fictiv de pe coasta de vest și m-am dus la masa ei.

Mă măsură din cap pînă-n picioare. Purtam pantaloni reiați necălcați, o cămașă Oxford albastră, deschisă la guler, și o canadiană veche, pătată. În mod clar, nu tocmai ultimul răcnet de mafiot.

— Dacă tu ești gangster din Toronto, eu sînt Lady Di, zise ea cu o voce de praline garnisite, și o rad cu vreo zece ani bătuți pe muchie.

Mai degrabă cu cincisprezece, mi-am zis în sinea mea, dar un cincisprezece foarte bine mascat.

— Nu arăți nici cu o zi peste douăzeci și șase, am mințit eu.

— Ah, cred că o să ne înțelegem bine, zise ea, arătînd spre un scaun : Stai jos.

M-am așezat și am împins spre ea, pe fața de masă, cartea mea de vizită. Aceasta mă identifica drept Wilbur Rasmussen de la *Las Andreas Gazette* din San Francisco. Ea o privi, pufni, o întoarse pe partea cealaltă și mi-o împinse îndărăt în același fel.

— Puah, un sfarmă-inimi în trecere, zise ea. Și eu care credeam că o să fiu curtată de vreun *mafioso* chipeș .

— Arăt eu a *mafioso* chipeș ?

— Arăți ca un profesor de engleză mahmur.

— Pe jumătate ai dreptate.

— Încearcă un cocteil. Sucul de portocale te-ar ajuta să simți că faci și tu ceva decent pentru corpul tău.

— N-aș putea suporta vodca din el.

— O să-ți facă inima să înceapă iar să bată. Cu ce-ți pot fi de folos ? Pariez că ești aici pentru mizeria de astă-noapte.

Se apleacă deasupra mesei și zise încet :

— Tot orașul vorbește despre asta.

În același timp, făcu semn unui chelner și-mi comandă un cocteil.

— Nu zău ! m-am prefăcut eu surprins.

— A fost ceva înspăimîntător. Am primit telefoane chiar înainte ca fata în casă să-mi dea la o parte draperiile. Îl cunoșteam destul de puțin pe acest domn Turner, dar părea un bătrîn gentleman încîntător.

— Încîntător ? am exclamat eu.

Pesemne că unchiul Franco zîmbea în mormînt.

— Mă rog, mă-nțelegi. A contribuit la finanțarea școlii de balet și a orchestrei simfonice. A fost membru în consiliu la spitalul de copii. Și era foarte modest în toate treburile astea.

— Nici o poză, nici o publicitate, nimic în genul ăsta ?

— Îhî. De ce ?

— Mă miram doar. Sînt întotdeauna suspicios pe ăi modești. E nefiresc.

— Ești un cinic.

— Foarte posibil.

— Sînt întotdeauna suspicioasă pe cinici, zise ea.

— De ce ?

— Există o doză de autoapărare în cinism. De obicei, acoperă o mare însingurare.

— Ești cumva filozoful orașului ? am întrebat, deși în sinea mea eram de acord cu teza ei.

— Nu, zise ea, pe un ton mai degrabă trist. Eu sînt cinicul tîrgului, așa că pot recunoaște un altul cînd îl am în fața ochilor.

— Și cam ce se zice pe la radio-șanț de toate astea ? am întrebat, schimbînd subiectul.

Își coborî din nou puțin ochelarii, fixîndu-mă pe deasupra lor.

— Că ar fi vorba de un gangster, răspunse ea cu un surîs afectat.

— Nu putea fi. Eu, unul, n-am auzit niciodată de el.

— Și care-i varianta ta ?

— Eu fac doar articole de călătorie.

— Zău ?

— Mda.

— Și minți de-nghează apele ?

— Și asta.

— Și articole de bîrfă ?

— Nu fac discriminări.

— Mersi.

— Poate ar trebui să mă străduiesc să obțin un post la *Ledger*, am zis, schimbînd subiectul.

— De ce, pentru Dumnezeu ?

— Nu știu prea multe despre țoalele femeiești, dar îmi dau seama ce înseamnă o rochie de mătase la comandă. Probabil că se plătește bine aici.

Își dădu capul pe spate și rîse cu hohote.

— Bună glumă. Ai văzut vreodată un ziar să plătească bine ?

Chelnerul îmi aduse cocteilul. Am sorbit o înghițitură-două și asta mi-a pus în mod cert sîngele în mișcare din nou.

— De fapt, soțul meu a murit tînăr, dragul de el, și m-a lăsat cu o situație bună, zise Babs.

— Nu pari grozav de necăjită că l-ai pierdut.

— A fost un băiat de zahăr, dar a băut pînă a murit.

— Ce făcea ?

— Era proprietarul hotelului, zise ea degajat, dar cu o sclipire în ochi.

— Care hotel ?

— Acesta.

— Tu ești proprietara Hotelului Ponce ?

— Al meu e, cărămidă cu cărămidă. De fapt, am angajat un tip foarte bun din California să-l administreze înainte ca Logan să moară. Îmi place grozav să-l am, dar mă îngrozește ideea de a-l administra.

— Locuiești aici ?

Dădu din cap, arătînd spre tavan.

— Șase etaje mai sus. Mansarda, dragule. Să fii proprietara unei asemenea șandramale are și părțile ei bune. Am și o casă la malul mării pe Isle of Sighs, dar nu mai merg acolo. E un pic prea singuratică.

— Eu sînt la etajul trei, am zis. Dar nu am părți bune.

— E ceva în neregulă cu cazarea ? întrebă ea. Dacă e vreo problemă, am multă trecere la administrație.

— Camera e foarte bună, mulțumesc.

Am comandat o cafea, ca să alung gustul de vodcă din gură.

— Ce cameră ai ? O să le spun să-ți trimită un coș de fructe.

— Trei sute șaișpe. Ador ananasul proaspăt.

— Am să țin minte. Tocmai îmi spuneai ce faci aici.

— Îți spuneam ?

— Îhî.

— De fapt, mă interesează să fac un articol despre ordinea socială din Dunetown. Oamenii de acțiune, ceva de genul ăsta.

— Pentru *Los Aghast*[1] *Gazette*, sau cum îi zice ?

Mi-aș fi pariat și izmenele că își amintea perfect numele ziarului și tot restul celor ce i le spusesem de cînd o întîlnisem.

— Mda, un fel de articol de fond.

A zis iar „Îhî“ și n-a crezut o iotă din ce i-am spus. Și-a aprins o țigară Sherman roz, s-a lăsat pe spate în scaun și a trimis un fuior de fum spre tavan.

— Păi, orașul a fost fondat în 1733 de către...

— O, n-am nevoie de o istorie așa de veche.

— De fapt, ce vrei tu, Wilbur și cum-te-o-mai-chema ? Află că nici pe-asta n-o cred.

---

[1] *Aghast* — înfricoșat, se pronunță asemănător cu Andreas (n.tr.).

— Păi, cine ar putea inventa un nume ca Wilbur Rasmussen ? am zis.

Își înclină din nou ochelarii întunecați în direcția mea, dar nu făcu nici un comentariu.

— Aud că e un oraș vechi, administrat cu bani moșteniți din moși-strămoși, am continuat eu.

— Parțial, scumpule.

— E corect ?

— Destul de corect.

— Se fac ceva bani din curse ?

— Dragule, *toată* lumea face bani din curse. Dacă ai o concesiune pe o bicicletă în orașul ăsta, poți să te îmbogățești. Surîse și adăugă : Presupun că va trebui să vorbim despre asta, nu-i așa ?

— Mai devreme sau mai tîrziu.

Chelnerul îmi aduse cafeaua și, în timp ce o diluam cu frișcă și zahăr, ea făcu o mișcare imperceptibilă cu un deget spre șefa de sală, o negresă tînără și subțire, avînd nu mai mult de nouăsprezece-douăzeci de ani ; o secundă sau două mai tîrziu, aceasta își făcu apariția la masă.

— Mă scuzați, zise ea. Aveți un telefon, doamnă Babs.

— Vezi, nici aici nu scap de publicul meu, rosti ea cu o falsă iritare. Mă scuzi un moment, dragule.

Am urmărit-o în oglinzile de la intrarea în restaurant. Ridică receptorul de pe masa șefei de hotel și formă un număr. Era numărul de la recepție ; întrebă de mine. Spuse cîteva cuvinte în receptor, ascultă, apoi închise și se întoarse la masă, zîmbind încă, dar ceva mai rece decît atunci cînd mă așezasem eu.

I-am întors zîmbetul.

— Jake Kilmer, zise ea.

— Simpatică șmecheria cu șefa de sală. Te-am obsercat în oglindă cum formai numărul de la recepție.

— A fost așa evident ? Hm. Mă întreb oare cîți alții m-au prins cu chestia asta.

— Mulți. Numai că ceilalți au fost prea amabili s-o spună.

— De ce mi-e cunoscut numele tău ?

— E un nume destul de comun.

— Hm. Și ești polițai, nu-i așa ?

— Un fel de.

— Cum poți să fii un fel de polițai ?

— Păi, vezi tu, eu întocmesc profile statistice, studii demografice, chestii de genul ăsta.

— Ești mult prea drăguț ca să fii așa plicticos.

— Mersi. Și tu ești foarte cochetă.

— Și mai ești și un galant nemaipomenit.

— Chiar sînt ? Nimeni nu s-a plîns de asta pînă acum.

— Cine se plînge ? zise ea, înclinînd din nou capul și fixîndu-mă cu niște ochi cenușii ca o zi ploioasă. Am trecut peste asta.

— Atunci spune-mi, care-i treaba în Dunetown ? am zis.

— Și insistent pe deasupra, completă ea, apoi înălță din umeri. Îți spun, de ce nu, dar o să te coste un pahar de băutură la sfîrșit.

— S-a făcut.

Le știa pe toate. Cunoștea fiecare arbore genealogic, fiecare secătură, fiecare oaie neagră din fiecare familie din oraș. A vorbit despre străbunicii și stră-străbunicii care au venit la începutul secolului trecut și au făcut avere cu pirateria, bumbacul, terenurile și expedițiile ; care s-au ridicat la rangul de mari magnați, și mai rău, la ceea ce Babs numea „trîndavi“, cuvînt ce părea întrucîtva inofensiv, așa cum îl rostea, dar pe care eu l-am interpretat ca însemnînd bărbați nemiloși, duri, care se distruseseră unul pe celălalt în lupta pentru putere. A vorbit apoi despre un tîlhar irlandez de demult, numit Larkin, care scăpase de spînzurătoare devenind servitor la un producător de tutun din Virginia, fugind ulterior și sosind în Dunetown unde, cincisprezece ani mai tîrziu, ajunsese primul său bancher ; despre Tim Clarke, hamalul din Dublin care navigase spre Dunetown și sfîrșise prin a deține șantierul naval ; și despre un miner irlandez, pe nume Findley, care ucisese cîndva un om într-un duel, din cauza unui porc, și care se pornise să facă avere cu bumbac și-și convertise milioanele în terenuri înainte să cadă piața bumbacului, fiind omul care-l convinsese pe generalul Sherman să nu dea foc Dunetownului, pentru că deținea cea mai mare parte din oraș și nu voia să-l vadă transformat într-o torță, cum se-ntîmplase cu Atlanta. Acesta era străbunicul lui Doe.

Huligani toată gașca, clanurile Findley, Larkin, Clarke ; și a doua generație, cu porecle ca Chief și Colonelul ; cei care au zis „da“, „nu“ și „poate“ la orice decizie care a afectat orașul timp de două secole. Și, în sfîrșit, a treia generație, puișorii, copilașii și progeniturile, atît de intimidați de tații lor, încît rămăseseră niște neputincioși, mai interesați de golf decît de imperii.

Odată pornită, Babs vorbise ca și cum aș fi pus în funcțiune un casetofon lipsit de butonul de stop. Un monolog de douăzeci de minute, la sfîrșitul căruia știam despre fiecare copil mongoloid, despre fiecare doamnă de culoare care se măritase cu un alb, despre toți copiii bastarzi sau avortați, despre adulteri și adultere, despre sinucideri mușamalizate, despre bețivi, homosexuali și familii despotice, despre fiica de bancheri care ajunsese prostituată în L.A.[1] și despre cele două studente care fugiseră împreună, lăsînd în urmă doi soți derutați și cinci copii.

Chestii de rutină pentru orice oraș cu resurse financiare reduse.

Trei nume erau proeminente : Findley, Clarke și Larkin.

Neamul Findley și neamul Larkin fuseseră parteneri precauți de-a lungul anilor.

Neamul Clarke le era adversar — în politică, afaceri, chiar și în viața amoroasă.

— Jimmy Clarke și-ar fi dat viața să se poată însura cu Doe Findley, zise Babs, dar Chief nici n-a vrut să audă. A ales un outsider pentru ea. Nu cu bani moșteniți de generații, dar respectabil. Tatăl lui a fost avocat și, mai tîrziu, judecător.

— Harry Raines, nu-i așa ? am întrebat. Ciudat lucru, nu mi-l puteam aminti pe Jimmy Clarke, deși numele îmi părea cunoscut.

— Văd că te descurci bine, zise Babs.

— Ce e cu Raines ?

— În ce sens ?

---

[1] Los Angeles (n.tr.).

— Din cîte înțeleg, s-a însurat bogat și a devenit și mai bogat.

— Măi, măi, zise ea caustic, nu sîntem oare nițel cam răutăcioși ?

— N-am făcut decît să ascult cu temeinicie, asta-i tot.

— Ți s-a spus că Harry o să fie guvernator în curînd ?

— Asta o tot aud. A fost deja nominalizat ?

— Știi că-mi placi ? rosti ea.

— Hai, zi.

— Ca și nominalizat, scumpule.

— De ce ?

— Fiindcă e băiatul de aur al Dunetownului. E frumos, e bogat, e tînăr. E avocat, însurat cu o femeie frumoasă, și e un fost star de fotbal. În politică e un moderat. Familia lui e acceptabilă. Și e comisarul de curse al acestui stat. Nu crezi că ajunge ?

— Sună de parcă ar fi fost născut pentru slujba asta.

— Și apoi, Dunetownul e de mult în suferință după un guvernator, mai ales de cînd cu dezvoltarea asta a orașului, iar Harry e omul ideal.

— Asta n-ar putea fi un fel de butoi cu pulbere ?

— Faptul că e guvernator ?

— Comisar de curse.

— Orice în afară de asta, băiete dragă. Harry a adus o mulțime de bani acestui stat. Și o grămadă de bani din impozite pentru învățămînt.

— Nu mă încred niciodată într-un politician care s-a născut cu gura plină de arginți.

— Ah, dar nu s-a născut așa.

— Deci, s-a însurat pentru bani ?

— Îl cunoști pe Harry ? întrebă ea.

Intonația îi devenise precaută. Aveam impresia că îmi forțasem puțintel norocul.

— Nu, am răspuns. Încercam doar să simt cum merg treburile. Evident că e un om cu mare influență. Cu multă ambiție.

— E ceva rău în asta ?

— Nu neapărat. Depinde de cît de multă ambiție și cît de mare influență are. Pe cît anume ești dispus să te vinzi pentru succes.

— N-a fost nevoie să se vîndă deloc pentru asta, scumpule. A cîștigat toate trofeele posibile. A luat pe cea mai bogată și dezirabilă tînără femeie, l-a propulsat impulsul politic dat de tatăl ei. Dar el n-a stat pe bară să bea, cum fac mulți. El și-a făcut un nume.

— Cum e ca om ?

S-a lăsat pe spate în scaun și mi-a aruncat o ocheadă suspicioasă. Începeam să aduc prea mult a cineva cu rîcă personală, iar Babs Thomas nu era o proastă.

— Care naiba e jocul tău, Kilmer ? mă întrebă.

— Ți-am zis, încerc să aflu cum stă treaba cu orașul.

— Nu, încerci să afli cum stă treaba cu Harry Raines.

— Păi, face parte din tabloul general, am zis, încercînd să par cît mai degajat cu putință.

Se aplecă înainte și spuse dezinvolt :

— Nu e nevoie să-ți placă un om ca să-l votezi. Personal, mie mi se pare un pic cam rece, dar rezolvă lucrurile. Restul statului e într-o depresiune, iar Dunetown e în mijlocul unui *boom*. Nu poți să le ai pe toate. Dacă era mai bun, ar fi jucat, probabil, în filme.

Am rîs de logica ei. Sînt convins că majoritatea alegătorilor din stat îl va privi pe Harry Raines în același fel. Babs Thomas avea în ea ceva dintr-o femeie obișnuită, deși sînt sigur că ar fi ucis pe oricine ar fi acuzat-o de așa ceva.

— Oricum, zise ea, dînd din cap, șeriful e de partea lui. Ăsta e un motiv suficient să fie ales.

— El fiind tipul ăla de-i zice Titan ?

— Nu, scumpule, nu „tipul ăla de-i zice Titan“, ci *Domnul* Stoney. Dumnezeu îi datorează niște servicii.

— Iar el și Raines sînt amici la cataramă, nu-i așa ?

Acum adunam informații.

— Cînd Teddy, fiul lui Chief, a fost ucis în Vietnam, Chief aproape că a murit o dată cu el. Încă nu se-mplinise anul cînd Doe s-a măritat cu Harry. Iar Chief s-a topit din tablou imediat după asta.

— Da, dar după ce a fost sigur că toate cheile împărăției sînt pe mîini bune, am zis. Și acum Sam Donleavy conduce prăvălia pentru Raines, nu-i așa ?

— Da. Sînt prieteni nedespărțiți.

Ascultînd-o, aveam sentimentul acut al unui *dejà-vu* .

— Sam Donleavy e aristocrat prin naștere ?

— Nu, e din popor. E din *New Joisey*[1], zise ea jucăuș. *Nouveau riche.* Ți-ar plăcea de el.

M-am strîmbat la ea :

— Mersi frumos.

— Glumeam doar. De fapt, Sam e de-a dreptul șarmant. Soția l-a părăsit cam cu un an în urmă. A șters-o cu instructorul ei de karate. Sam a luat-o destul de în tragic la început, dar acum i-a trecut. În momentul de față, e cea mai bună partidă din oraș — și savurează fiecare minut.

— Raines ăsta e un tip curat ? am întrebat eu.

— Curat ? Vrei să spui dacă se spală ?

Nu glumea ; era evident că nu mă înțelesese.

— Nu, mă întrebam dacă-și înșeală nevasta, chestii din astea, pricepi ?

— Harry să înșele ? N-ar îndrăzni.

Se holbă peste umărul meu în timp ce vorbea, iar ochii i se măriră.

— Vorbeam de lup, zise ea, și iat-o pe Doe Findley.

---

[1] Rostire deformată a toponimului New Jersey (n.tr.).

19. MICUL TONY LUKATIS

E greu să fii degajat cînd fiecare mușchi din corpul tău s-a transformat în gheață. Am încercat să cîștig timp.

— Cine ? am întrebat, cu o voce care mi s-a părut a fi cel puțin cu o octavă peste nivelul normal.

— Doe Findley, zise Babs impacientată, arătînd peste umărul meu. Întoarce-te !

M-am întors cu o mișcare lentă, încă jucînd șarada, încă prefăcîndu-mă că toată povestea era o plictiseală. Doe ieșea dintr-o mică sală de întruniri, împreună cu alte zece femei bine îmbrăcate. Purta pantaloni gri de mătase și o bluză de mătase verde-închis ; părul ei auriu era prins la spate într-o coadă de cal și legat cu o panglică roșie.

— Asta e grupul cu caii, zise Babs. Crescători pursînge.

Dar eu nu ascultam. Mă dusesem cu gîndul la ziua cînd o văzusem întîia dată pe Doe. Părul ei era prins la spate exact la fel, atîta doar că atunci avea cincisprezece ani. Teddy o adusese la căminul studențesc unde noi doi aveam o cameră. Doe purta o pereche de pantaloni albi strînși pe corp și un pulover roșu, și arăta de cincisprezece ani cum arătam eu a Muhammad Ali. Îi văzusem fotografiile, firește ; Teddy le avea pe astea cu albumele de familie. Dar ea nu arăta așa în poze. Nici vorbă. Tot ce-mi aminteam cu precizie era faptul că avea un poponeț absolut senzațional. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Eram jenat, dar ochii mei continuau să rătăcească. Era ca un magnet. Am încercat, am încercat din greu să-mi întorc privirea, dar degeaba. Am continuat să arunc ocheade. Apoi Teddy îmi înfipse brusc un cot în coaste.

— Are cincisprezece ani, sîsîi el pe sub mustață.

— Ce-i cu tine ? i-am întors eu șoapta.

— Te holbezi, Junior, zise el. Atinge cu un deget posteriorul ăsta înainte să facă optsprezece ani și-ți dereglez afurisitul de ambreiaj.

Apoi o lăsă baltă și izbucni în rîs.

Asta se petrecea în toamna lui 1960, la două săptămîni după ce mă cunoscusem cu Teddy Findley, deveniserăm colegi de cameră și legaserăm o prietenie care avea să dureze mult dincolo de facultate. Începuse să mă numească Junior din ziua în care ne-am cunoscut. Nu știu de ce, iar el nu mi-a explicat niciodată. Mi-am închipuit, în cele din urmă, că se datora faptului că era mai înalt decît mine cu cîțiva centimetri. Nimeni altcineva, nici măcar Doe, nu se bucura de acest privilegiu.

Oricum însă, am așteptat pînă a împlinit optsprezece ani. Doi ani și jumătate, asta a însemnat o mulțime de timp de așteptare. Și, de-a lungul acestor doi ani și jumătate, ea s-a făcut mereu mai frumoasă, devenind din sora cea mică sora cea mare și apoi femeie, în timp ce eu priveam și mă minunam. Teddy nu m-a ajutat. S-a transformat într-un veritabil pisălog, luîndu-mă în zeflemea în fiecare săptămînă din acest răstimp.

„Ce zici de asta, Junior, spunea el, mai ai doar patru luni.“ Nu mi-am dat seama pînă foarte tîrziu că, în tot acest timp, eram analizat, că așteptarea pînă cînd fata avea să împlinească optsprezece ani era nu doar a mea, ci și a ei.

— Jake ! Jake Kilmer. Ești chiar tu ?

Stătea la un pas de mine. Simțeam focul aprinzîndu-mi-se pe șira spinării și năvălind în sus pînă la gît, ca scînteia pe fitilul dinamitei.

Timpul părea să o fi ocolit. Nici o zbîrcitură, nici un rid. Doar ochii de un cenușiu-deschis privindu-mă drept în față și căldura mîinii ei strîngînd-o pe a mea.

M-am ridicat și am spus ceva total nepotrivit, gen : „Bună, Doe.“

Apoi ea m-a încolăcit cu brațele, iar eu m-am simțit sufocat de căldura trupului ei lipit de al meu, de mușchii tari ai spatelui ei și de moliciunea restului. Eram mistuit de dorința de a o avea.

Pe urmă se dădu un pas îndărăt și-și ridică privirea spre fața mea, înclinînd capul într-o parte.

— Abia dacă ai vreun fir de păr alb, zise ea. Și fiecare trăsătură-i la locul ei.

— Ăsta e felul tău de a spune că îmbătrînesc cu grație ? am încercat eu o glumă.

— O, nu, zise ea încet, nu asta. Arăți minunat.

Mă privi lung încă o secundă sau două, după care își îndreptă la fel de repede atenția spre Babs.

— Văd că l-ai și încolțit, rosti ea jucăuș, apoi din nou spre mine : Sună-mă... te rog. Am un număr de telefon personal. E în cartea de telefon la numele de D.F.Raines. Chief ar dori mult să te vadă.

N-am mușcat momeala. Pentru Chief n-aș fi însemnat decît vești proaste, o figură vagă din trecut, o dureroasă aducere-aminte că fiul lui era mort. De fapt, ce mă întreba ea era : „Vii la Windsong diseară ?“

— Sigur că da, am zis.

— Pe cuvînt ?

— Pe cuvînt.

A plecat așa, pur și simplu ; s-a întors și a dispărut.

M-am așezat la loc la masă și m-am uitat la Babs, a cărei gură rămăsese deschisă. Ridică încet un deget și și-o închise.

— Ticălos viclean ce ești, zise ea.

— Ce vrei să spui ?

— O cunoști pe Doe Findley *într-atît* de bine ?

— Cum adică *într-atît* de bine ?

— Adică *într-atît* de bine.

— Ne-am cunoscut în facultate. Acum douăzeci de ani.

— Oho, dragule. Asta n-a fost o privire care spunea „Vai, dar ce bine-mi pare că te văd iar, după atîția ani !“ Asta a fost o privire care spunea „Unde naiba ai fost în ultimii douăzeci de ani ?“

— A fost, probabil, un șoc pentru ea faptul că m-a reîntîlnit. L-am cunoscut pe fratele ei.

— Nu-mi pasă pe cine ai cunoscut. Bătrînii mei ochi încă nu sînt așa proști. Douăzeci de ani, hai ?

— De ce te burzuluiești acum ? am întrebat-o.

— Și unde ziceai că s-a îndrăgostit de tine ? Ea nu s-a dus în Georgia, s-a dus la... păi, să mă gîndesc, la una din facultățile alea amărîte din nord.

Acum Babs era cea care aduna informații.

— Vassar, am zis. Foarte greu de ținut minte.

— Și ați păstrat legătura ?

— Prin Teddy.

— A, da. Iar tu mă lăsai să pălăvrăgesc înainte despre familia Findley și Harry Raines...

— Las-o baltă, i-am sugerat.

— S-o las baltă ?

— Las-o baltă. Nu e nici un clenci aici.

Nu avea de gînd să bată în retragere. Se lăsă pe spate în scaun și mă analiză printre gene.

— Jake Kilmer. Numele ăsta ar trebui să însemne ceva pentru mine, zise ea.

Stătea acolo, luptîndu-se cu amintirile, încercînd să mă separe dintre sutele de nume și fețe din trecutul ei. Apoi, recunoașterea îi lumină treptat privirea.

— Sigur că da, zise ea. Ai jucat fotbal la Dogs .

— Ai ceva memorie, am zis, întrebîndu-mă cît de des o să mă mai hăituiască acel interludiu.

Mă îndoiesc că fusese pomenit o dată măcar în ultimii zece ani, iar acum părea să răsară de fiecare dată cînd dădeam bună ziua, sau poate că răsărea doar în mintea mea.

— Tu și cu Teddy ați jucat în aceeași echipă, nu ?

— Un timp.

— Nu e o femeie realmente fericită, Kilmer.

— De unde știi asta ?

— Eu știu *totul,* scumpule. Asta e meseria mea, ții minte ? Eu sînt bîrfitoarea tîrgului.

— Parcă spuneai că Raines are o familie minunată.

— N-am zis că are una fericită. Raines e însurat cu politica, iar Doe nu joacă prea bine rolul de vioara a doua.

— Oamenii par să creadă că a făcut un mariaj bun.

— Tom Findley n-ar fi putut alege un om mai potrivit pentru treaba asta.

— Isuse, dar urîcioasă mai ești !

— Îmi place Doe, zise ea, ignorînd mustrarea. E foarte cinstită. Nu prea chibzuită, totuși, nu-i așa ?

— Nu mai țin minte. Cînd eram la facultate, credeam că toată lumea e strălucită, în afară de mine.

— A avut o aventură, știai ?

M-am aplecat peste masă spre ea.

— N-am mai auzit un cuvînt despre Doe de cînd a murit Teddy, pricepi ? Nu sînt conectat la linia nonstop a Dunetownului.

— Dar chiar n-ai de gînd să întrebi cu cine a avut aventura ?

— Nu.

— Cu Tony Lukatis.

— Nu zău. Micuțul Tony, hai ?

— Pari mult prea blazat ca să și *fii* blazat, o știu. Cunosc toate trucurile. Uite ce e, avem hîtri de meserie care vin la hotelurile de pe țărm la vremea asta. Am prins o bîrfă de zile mari. Și ei încearcă toți să pară blazați, dar nu ține — și o fac dintotdeauna. Tony Lukatis a fost tipul. Profesionistul de golf de la clubul *country*. Tatăl lui era șeful.

Memoria mea făcu un salt înapoi la vara aceea, ca o minge sărind în ritmul melodiei la matineul unui film vechi.

— Nick ?

— Aha, deci îți amintești.

— Îmi amintesc de Nick. Nu-mi amintesc de Tony.

Dar apoi, dintr-o dată, mi l-am amintit, un puștiulică avînd un păr incredibil de creț și care-și petrecea majoritatea timpului pe pajiștea de golf, cînd n-o făcea pe băiatul de mingi. Pesemne că avea cincisprezece sau șaisprezece ani în vara aceea.

— Aha, văd recunoașterea în ochii aceia verzi.

— Da, e mai tînăr decît ea.

— Cel mai bun soi, scumpule.

— Avea o soră.

— Deirdre... DeeDee ? tatonă Babs.

— O puștoaică slăbănoagă, se tot învîrtea pe la club, nu-i așa ?

— O puștoaică slăbănoagă ? E limpede că n-ai mai văzut-o de mult de tot.

— Ce face acum ? am întrebat, încercînd să par interesat.

— E secretara lui Charlie Seaborn, la Seacoast National Bank.

— Raines a știut de aventură ?

De data asta am încercat să nu par prea interesat.

— Nu pe-atît cît să se observe.

— Ce s-a întîmplat ?

— Sărmanul Tony. Umblă zvonul că s-a hotărît să se îmbogățească rapid și s-a amestecat în niște afaceri de contrabandă. A intrat la pușcărie pe cinci ani. I-am pierdut urma de atunci. Amărăciunea aproape că a omorît-o pe DeeDee.

Conversația tăia aproape pînă la os. Am hotărît că era timpul să o șterg ușurel.

— Mi-ai fost de mare ajutor, i-am spus. Trebuie să o iau din loc, dar îți datorez o băutură.

— E clar că da, drăguțule, zise ea. Știi cum să dai de mine. Și dacă n-o faci tu, o fac eu.

Am pornit-o spre ieșirea din restaurant, simțindu-mă ca și cum de-abia evitasem dezastrul.

Nici vorbă de asemenea noroc.

20. DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

Cînd am ieșit din restaurant, Stick se ascundea în spatele ziarului de dimineață în holul hotelului. De cum l-am văzut, a arborat zîmbetul acela țicnit al lui.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, zise el. Doe Findley și Babs Thomas la micul dejun. Și eu care mă temeam că ai să te simți singur.

— Numai o discuție de afaceri, am zis.

— Ei, spuse el, desfăcînd brațele, nu m-am îndoit o clipă.

— Sînt convins că mi-ai făcut program pe toată ziua. Care-i treaba ?

— Un mic sfat de război cu trupeții.

— Adică s-au hotărît să-mi vorbească ?

— Plănuiesc s-o facă, zise el, conducîndu-mă afară.

Mașina lui, „Black Maria“, era proțăpită jos, în zona interzisă, de parcă și-o căuta cu lumînarea.

— De ce nu mi-aș lua și eu mașina ? am sugerat. În caz că trebuie să ne despărțim.

— Nici o grijă, zise el, deschizîndu-mi ușa. Sînt ghidul tău turistic pentru toată ziua. A fost o loterie. Am pierdut.

— Ține-o sub o sută cincizeci la oră, te rog, i-am cerut în timp ce mă urcam.

— Gîjîie sub o sută cincizeci, răspunse el.

— Foarte bine, hai s-o ascultăm cum gîjîie un timp.

Mă duse într-un local luminos, aerisit, într-o clădire cu vederea spre rîu. Nu arăta a restaurant ; era mai degrabă ca și cum am fi băut o cafea în sufrageria cuiva. Localul se afla la depărtare de vreo cinci minute, nu îndeajuns pentru ca „Maria“ să ia viteză, fapt pentru care eram, momentan, recunoscător. Eram sigur că nu aveam să fiu la fel de norocos toată ziua. Zapata, Salvatore și Flowers ședeau la o masă în spate.

— Hei, Mildred, zbieră Salvatore din partea cealaltă a încăperii, în timp ce intram, încă două *java.*

Toți se zgîiră la mine pe cînd mă apropiam de masa lor.

— Ce s-a întîmplat, am șlițul deschis la pantaloni ? am întrebat, luînd loc la masă.

— Pardon, zise Charlie Ureche. Nu te-am mai văzut la lumina zilei.

— Ceea ce vedeți, domnilor, e o ruină, am zis. Dați-mi două zile să prind ceva soare. Arăt mult mai bine după o noapte de somn ca lumea și cu puțină culoare în obraji.

— Arăți așa din cauza luminilor fluorescente de la Depozit, glumi Charlie Ureche. Ele dau tuturor o paloare înfricoșătoare.

— Ei, am spus eu, zîmbind tuturor, vă mulțumesc că nu mă judecați după aparențe.

— Mda, cu plăcere, zise Salvatore.

— Uite care-i treaba, Kilmer, ne-am hotărît să lucrăm cu tine, interveni Zapata. Temporar, să vedem ce iese.

— Sfinte Sisoe, nici nu știu ce să zic, am replicat sarcastic.

— Un simplu „mersi“ va fi perfect, spuse Charlie Ureche.

— Mersi încă o dată.

— Plăcerea e de partea noastră, replică Charlie Ureche. Și acum, mai exact, ce anume căutăm ?

— Aș avea nevoie de niscai conexiuni cu Mafia, am zis.

— Cum ar fi, de exemplu ? întrebă Chino Zapata.

— Cum ar fi, să zicem, o femeie de stradă care umbla haihui prin Louisville și apare brusc aici. E posibil să fie pe circuit. Mafia le mută așa, de colo-colo.

— Dar proxeneți ? vru să știe Charlie Ureche.

— Sigur, același lucru. Poate că fac legătura între un proxenet și vreo bandă din Cincy sau Chicago. Pasul următor ar fi să știm pentru cine lucrează ? Cum au ajuns aici ? Proxeneții nu se mută oricum dintr-un oraș în altul. Vreau să spun că n-o fac de capul lor. Se mută cînd sînt împinși. Lucrează de obicei pentru un barosan. El le spune unde să se ducă.

— Și ce, în Dunetown e altfel ? întrebă Salvatore. E și el un loc destul de obișnuit, nu ?

— E altfel, fiindcă familia Tagliani se află aici, interveni Stick.

— Just, am zis. Dacă aș putea face o conexiune între aici și altundeva, am avea un caz interesant. Dacă aș putea-o lipi de banda Tagliani, asta ar fi partea a doua. Dacă aș putea-o dovedi, atunci aș duce-o la Departamentul Justiției. Asta ar fi partea a treia și de-aici încolo ar fi problema lor. Toate celelalte vi le las vouă. Nu sînt aici să pun zgardă la gîtul nimănui, clar ?

— Cu toate astea, vrei să ne spui că ești în căutare de talente din afara orașului, corect ? zise Charlie Ureche.

— Întocmai. Și aș mai vrea să știu numele companiilor deținute de Triadă. La ce bancă își țin conturile. Cu cine fac afaceri. În ce fel de șmecherii sînt băgați.

— Asta-i puțintel în afara specialității noastre, zise Zapata.

— Omul-cheie e Cohen, contabilul, am zis. El e casierul. Doar dacă nu și-o fi schimbat stilul de lucru ; face trei sau patru ridicări de bani pe zi, niciodată în aceleași locuri. Cară după el o sacoșică neagră, cum sînt unele truse din acelea medicale de tip vechi și e, probabil, plină de bani gheață. Ăsta-i caimacul, banii care trebuiesc spălați.

— Adică IGG, preciză Charlie Ureche.

— Corect.

— Ăștia sînt bani de pe stradă, nu ? făcu Stick, intrînd în joc cu mine. Din jocuri de noroc, prostituție, droguri, chestii din astea.

Am încuviințat din cap.

— Și atunci de ce nu-i smulgem, pur și simplu, mutălăului rahatul ăla de trăistuță, să aruncăm o privire ? sugeră Zapata.

— Păi, un motiv ar fi că, de bună seamă, are vreo patru-cinci pistolari care-l escortează, am zis eu.

— Da, făcu Charlie Ureche mieros. Ar mai fi și împotriva legii. S-ar chema jaf. De la unul la cinci ani pentru prima încălcare, ceea ce s-ar putea să nu fie aplicabil la tine.

Zapata îl privi și izbucni în rîs.

— De obicei, nu-și depun prada la bancă, interveni Salvatore.

— De acord cu tine, am zis. Dar Cohen e un netrebnic ingenios. E posibil să aibă ceva aranjamente la bancă.

— Să fie în cîrdășie ? întrebă Zapata.

— Nu neapărat, am zis. S-ar putea să depună banii în mai multe conturi, sau să-i pună în seif acolo. Banca nu trebuie neapărat să fie implicată.

Am încercat să mă port cinstit în această problemă, dar nu puteam să nu mă întreb dacă Charles Seaborn, președinte al băncii și membru al Comitetului, îl cunoștea personal pe Cohen. Și dacă da, atunci întrebarea ar fi fost dacă Sam Donleavy știa că Seaborn îl cunoștea pe Cohen. Și dacă Raines știa că Donleavy știa că Seaborn îl cunoștea pe Cohen. Era timpul să privesc lucrurile în față. *Voiam* ca Raines și Donleavy să fie amestecați pînă-n gît în povestea asta, pentru că, dacă lucrurile ar fi mers altfel și Teddy ar mai fi fost în viață, eu aș fi fost în situația lui Donleavy. Nu voiam să simt așa ceva, dar revenirea în Dunetown răscolise vechi emoții, pe care le credeam moarte de mult, iar minciunile, durerea și resentimentele erau la fel de dureroase ca rănile proaspete. Simțeam și gustul sîngelui. Iată-le, deci, pe toate acolo. Ce putea face un bărbat ?

— Poate că ar trebui să vorbim cu Cowboy, zise Salvatore, întrerupîndu-mi șirul gîndurilor. El i-a ținut coada urzicuței ăleia vreo două zile.

— Bine, am zis. Dacă putem aduna destule dovezi să întocmim un caz, am putea găsi un judecător care să ne dea voie să ne uităm prin conturile lor bancare sau să interceptăm pe ici, pe colo.

— Kite Lange s-ar putea ocupa de asta, zise Zapata.

— Se referă la interceptare în mod *legal, el retardo*, preciză Salvatore.

— Între timp, pot să vă dau ceva firimituri, am propus.

— Cum așa ? făcu Zapata, sorbindu-și cafeaua.

Am hotărît să-l testez pe Charlie Ureche, să văd dacă era așa de bun pe cît spunea toată lumea.

— L-am depistat pe Eddie Fuereco Spaniolul pe drum, am zis eu.

— La aeroport, fără îndoială, interveni Charlie Ureche prompt.

Zapata se holbă la el, vizibil impresionat.

— Just, am zis.

— De unde-ai știut chestia asta, Charlie ? întrebă Zapata, care părea a avea o autentică teamă respectuoasă față de detectivul cu o ureche.

— Și în bar, adăugă Charlie Ureche.

— Just și de data asta, am zis.

— Sfinte Sisoe, făcu Zapata.

— Vechiul truc cu banul, adăugă Charlie Ureche. Dădea cu banul, cap sau pajură ?

— Ai prins-o, am zis eu.

— Care-i trucul cu banul ? întrebă Zapata.

— Tipul face un semn pe fața unei monede de douăzeci și cinci de cenți, să zicem, pe partea cu capul, în așa fel încît să nu-l observi decît dacă îl cauți anume, zise Charlie Ureche. Îl lasă pe subiect să dea cu banul. Eddie Spaniolul nu-l atinge niciodată. Subiectul nu bănuiește nimic, vezi bine, că doar are în mînă moneda, iar Eddie spune dacă o să fie cap sau pajură. Poate să-și dea seama după însemnul de pe monedă. E un adevărat artist prestidigitator. Dacă subiectul vrea să schimbe banul, el are întotdeauna un altul pregătit.

— Sfinte Sosoe, făcu Zapata din nou, cu o uimire crescîndă.

— E foarte tare, zise Charlie Ureche. Într-o seară realmente bună, poate aduna destul cît să-și cumpere o mașină nouă.

— Și cum se face de știai că era la aeroport ?

— Dacă subiectul devine agasant, urmă Charlie Ureche, Fuereco trece pe ban obișnuit, joacă pe monedele subiectului, pe urmă zice că trebuie să prindă avionul. De aia bîntuie prin aeroporturi. Îi oferă o scuză ca să sfîrșească jocul.

— Fir-aș afurisit, făcu Zapata, uitîndu-se la mine. Charlie cunoaște fiecare secătură din branșă, adăugă el cu mare mîndrie.

— Numai caimacul, interveni Charlie Ureche. Iar pe Eddie Spaniolul numai după reputație. Mi-ar plăcea să fac cîteva runde cu el, înainte de a-l găbji.

— Aici te ia, n-ai nici o șansă, zise Zapata. Știe marcajele de pe monede.

— Nu stau nici eu prea prost la capitolul prestidigitație, spuse Charlie Ureche cu mîndrie. O să însemnez două monede și o să le tot schimb, așa că el o să le tot vadă aiurea. Ce lovitură, să-l bați pe Fuereco la propriul lui joc !

— E cu desăvîrșire al tău, am zis.

— Mă dau în vînt după jocurile măsluite, interveni Zapata. Te-ai întrebat vreodată cine le-a născocit ?

Charlie Ureche se holbă la Zapata un moment sau două, apoi zise :

— Nu, nu m-am gîndit la asta pînă acum.

— L-am văzut și pe Digit Dan acolo, am zis eu.

— Ah, ăsta e un om cu talent, aprecie Charlie Ureche. Cele mai iuți mîini pe care le-am văzut vreodată. Nu execută nimeni brînciul cu umărul ca Dan.

— Brînciul cu umărul ? făcu Zapata, cu o uluire mereu crescîndă, pe măsură ce Charlie Ureche își continua demonstrația.

— Operează la înghesuieli, dă brînci subiectului cu umărul. De obicei, subiectul își atinge portofelul, ca să se asigure că nu i-a fost săltat. Asta îi folosește în două feluri lui Digit. Una, îi spune unde se găsește portofelul subiectului. A doua, data următoare cînd îi dă brînci, subiectul e prea jenat să-și mai verifice bunurile. Și bang ! Portofelul dispare, la fel și Dan.

— Nu-ți scapă nici o șmecherie, Charlie, zise Zapata, clătinînd din cap.

— Ce e remarcabil la Digit Dan, zise Charlie Ureche, e că îl lovește totdeauna pe cel gros la pungă. Are talentul ăsta. Se uită la om și știe cîți biștari are în pungă.

— Uimitor, zise Zapata, clătinînd din cap.

— Mîine are să opereze la pista de curse, zise Charlie Ureche. O să-l încolțim acolo. Acum, despre problema ta. Poate că reușim să-ți dăm ceva.

Nu m-a surprins.

— Un proxenet numit Mortimer Flitch, alias Mort Tanner. Se ocupă de clientelă clasa-ntîi, de regulă, de patru sau cinci fete, cel mult. Zice că e din Saint Louis. Și mai are grijă de doamnele avute.

— De tîrfele bogate, vrei să spui, zise Zapata.

— Da, Chino, de tîrfele bogate.

— E un gigolo, hai ? interveni Stick.

— Nu-mi place să-i acord distincția asta, zise Charlie Ureche.

— Unde l-ai văzut ? întrebă Zapata.

— Sus în Strip, acum o săptămînă sau două. A apărut între timp chestia asta cu Turner și nu l-am mai urmărit.

— Cu Tagliani, zise Salvatore.

— Cum arată ? întrebă Zapata.

— Înălțuț, puțin peste unu optzeci. Zvelt. Greutatea — cam șaizeci și trei-șaizeci și patru de kilograme. Poartă costume cu vestă. Subțiri, în ton cu clima. Preferă cămășile colorate și are gusturi atroce în materie de cravate. Flori, o droaie de culori anapoda, chestii din astea. Păr castaniu, nu prea mult. Îl piaptănă pe frunte, să-l facă să pară mai bogat. Ochi căprui. Poartă întotdeauna cizme negre.

— Ticuri ? întrebă Zapata.

— Își roade unghiile.

Zapata se întoarse spre mine :

— Îl vrei pe tipul ăsta ?

Nu prea știam la ce mi-ar fi fost de folos, dar am zis :

— Sigur, e un început.

— Peste treizeci de minute, zise Zapata. Așteaptă aici. Hai, Salvatore, am nevoie de cineva.

Și duși au fost.

— Zapata e uluitor, zise Charlie Ureche, privindu-i cum o zbughesc pe ușă afară. Are nas de copoi.

— Arată mai degrabă a fier forjat, am zis rîzînd.

— Adevărat, făcu Charlie Ureche. Dar asta nu-i o piedică pentru simțul lui de detectiv. E infailibil.

Aveam impresia că Zapata încasase un pumn-doi mai mult decît ar fi fost cazul în partea moale a căpățînii. Am aflat mai tîrziu că era la fel de cunoscător în ale străzii ca orice polițai. O fi avut el minusuri în privința lui Shakespeare, dar avea plusuri la istețime.

— A fost boxer de categorie mijlocie, continuă Charlie Ureche. S-a îmbolnăvit de patriotism, s-a înscris voluntar în armată și a fost un an în Vietnam. Pe urmă s-a întors și a intrat la Îngerii Iadului. N-am înțeles niciodată de ce.

— Păreți a avea o echipă pe cinste, am zis. Tu îi detectezi, Zapata îi găsește, iar Salvatore se ține de ei.

— Ca hîrtia de muște, completă Charlie Ureche.

Stick se scuză că trebuia să meargă să sune la procuratură, să afle dacă s-au făcut deja ceva rapoarte de autopsie. După plecarea lui, m-am aplecat peste masă spre Charlie Ureche.

— Trebuie să te întreb ceva. E o chestie personală.

— Da ?

— Am auzit că tatăl tău era lord englez, iar mama ta indiană Ute. De cîte ori apare în discuție numele tău, toată lumea se referă la asta.

— E doar parțial corect. E vorba de bunici, iar bunica era o Cree. Am moștenit memoria de la tatăl meu și instinctele de la mama. Slavă Domnului că n-a fost invers. Sînt de-a dreptul flatat că ai auzit de mine.

— Charlie Flowers, omul care a nimicit cartelul opiumului Wong Yang Fu din San Francisco aproape de unul singur ! Ești o legendă a timpului tău, am spus cu un zîmbet.

— Chiar îmi face plăcere chestia asta, să știi, zise el, întorcîndu-mi zîmbetul. Am un eu cît o zi de post.

— E adevărat că ai umflat odată așa mulți contrabandiști în Georgia, încît s-au aliat și au angajat doi pistolari din Philly să ți-o coacă ?

— De fapt, erau patru, inclusiv Dancing Rodney Shutz din Chicago, vestit pentru că omorîse mai bine de șaizeci de oameni, din care mulți nici nu meritaseră onoarea cu pricina.

— Și le-ai luat gîtul la toți ?

— Da. Și fără o zgîrietură, aș putea adăuga. Au făcut o greșeală. S-au dat la mine toți odată ; presupun că și-au închipuit că numărul îi apără. Se opri un moment, apoi afișă un zîmbet de douăzeci de dolari : Dancing Rodney era așa de stupefiat, încît nu cred că își dă seama nici în ziua de azi că e mort.

Am izbucnit amîndoi în rîs.

— Și ce faci aici ? am întrebat.

Zîmbetul îi rămase pe față, dar deveni mai sfios :

— Păi, nu împărtășesc consternarea lui Dutch Morehead în legătură cu vilele. Soției mele și mie ne place a noastră foarte mult. Priveliște minunată. Sîntem lîngă mare. Clima e grozavă.

Se opri. Ar fi putut s-o lase baltă, dar continuă :

— Și, în afară de asta, nu puteam găsi un serviciu nicăieri în altă parte.

— Cum ?

Scoase una din țigările acelea olandeze, lungi, subțiri, o aprinse și suflă cîteva inele de fum spre tavan.

— Cu doi ani în urmă, lucram pentru poliția din Arizona. Au fost o mulțime de crime și s-a bănuit că sînt legate de droguri. Principalul suspect era un contrabandist de primă mînă, pe nume Mizero. M-au infiltrat pe mine, să verific povestea. Era într-adevăr jocul lui Mizero, dar el infiltrase un om de-al lui la poliție, la narcotice, unul numit Burke, situat foarte sus. Cum procedase : Mizero făcea o vînzare masivă. Cam o sută de pfunzi de „iarbă“. Pe urmă venea Burke, îl umfla pe cumpărător, îi confisca banii și bunurile, îi spunea s-o șteargă și îl asigura că nu-i va aduce nici o acuzație. Dacă îl apucau dracii pe cumpărător, Mizero îi făcea felul. Pe urmă, ei revindeau drogurile.

Am ajuns prea aproape de miezul problemelor și mi-am dezvăluit identitatea. Așa că Burke a hotărît că e cazul să scape de Mizero. Ghinionul e că s-a nimerit pe dos. Mizero l-a mătrășit pe Burke. Poliția locală a căzut la pace cu autoritățile statale, ca să mușamalizeze participarea lui Burke. Era an electoral și ăsta era un caz baban. Nimeni n-avea chef de un scandal cu un polițist corupt.

Eram un martor-cheie al acuzării. Ei știau că nu-i pot pune botniță lui Mizero, așa că voiau să depun mărturie că Burke era infiltrat printre contrabandiști împreună cu mine. Am zis nu, nu vreau s-o fac. Unele chestii le fac, dar n-am să jur strîmb pentru nimeni, mai cu seamă pentru un polițai corupt. Ce s-a întîmplat ? Mi-au dat papucii, izgonindu-mă din stat, în așa fel încît apărarea să nu mă poată chema, și mi-au scos vorbe că sînt un bețiv și un mare scandalagiu. Și, colac peste pupăză, au scos-o și că am jucat strîmb ! Timp de mai bine de un an, toată lumea din branșă a crezut că sînt un mincinos și un bețivan. Și eu nici măcar nu beau.

— Dar federalii ? am întrebat.

— Nu m-au mai vrut înapoi. Am fost întotdeauna prea independent ca să fiu convenabil pentru birocrați. Oricum, Dutch a auzit de povestea asta. Locuiam în Trenton și lucram la o firmă de pază și protecție. Într-o bună zi, a apărut el ; n-a pus nici o întrebare, doar mi-a oferit o slujbă. După ce am acceptat, i-am zis : „Nu beau și n-am spus niciodată o minciună sub jurămînt în viața mea“. Mi-a spus : „Știu asta“ și treaba n-a mai fost pomenită niciodată de atunci.

Pe urmă se apleacă peste masă spre mine :

— Asta-i justificarea mea. Care e a ta ?

— Știu că restul Triadei din Cincinnati e aici. Vreau doar să sap o groapă sub ei. Nu-mi pasă unde cad, dar vreau să se prăbușească.

— Din cauză că n-ai putut să-i încolțești acolo ?

— În parte.

— Și restul e de natură personală ? întrebă el.

Am aprobat din cap :

— Absolut.

Îmi oferi un nou zîmbet lătăreț.

— Splendid, zise el. Admir sincer omul care are o puternică motivație. Îmi întinse mîna : Cred că Zapata și cu mine vom avea un bun temei să-l dibuim pe amicul Nance.

— Asta mi-ar plăcea grozav, am zis.

După un minut sau două, Stick se întoarse la masă.

— Adineauri a sunat Zapata, zise el. L-au ginit pe Tanner. E la Hotelul Breakers, își ia micul dejun.

— Înțelegi ce voiam să spun despre Chino ? a rostit Charlie Ureche cu un surîs, și cu asta am luat-o din loc.

21. REFERAT

Bine, Cisco, mi te tot plîngi că nu întocmesc rapoarte. Ei da, am o problemă cu asta. Nu bat la mașină și mi-ar trebui o veșnicie să redactez un amărît de raport. De asemenea, nu sînt niciodată destule liniuțe pe formulare și nu pot să îndes tot materialul printre liniuțele care sînt acolo. Dacă vrei s-o știi pe-a dreaptă, pentru mine e ca un ghimpe în coaste, ca să nu zic altundeva. Dar dacă aș avea de gînd să scriu un referat, ar suna probabil cam așa :

Sînt în Dunetown de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Pînă în acest moment, am fost martor la o moarte, am văzut trei alte victime proaspăt puse pe năsălie, am fost tratat de parcă aș fi avut vărsat de către Dutch Morehead și gașca lui de huligani și am văzut îndeajuns din Dunetown ca să înțeleg de ce i se zice Doomstown. Și asta e o declarație incompletă, te rog să reții.

Legalitate ? Las-o baltă. A zburat pe geam cam la vremea cînd Dunetownul și-a pavat prima stradă. În ce-i privește pe huligani, ei cred că legalitate e fițuica aceea pe care o primești cînd uiți să achiți nota de plată la telefon. Cei mai mulți cred că Miranda e președintele unei republici tropicale din America Centrală.

Stick știe cu ce se mănîncă totul pe-aici, dar e cam între ciocan și nicovală. Trebuie să se dea cu huliganii, în așa fel încît ei să nu se prindă că e federal. Pe de altă parte, e destul de deștept să-și dea seama că orice dovadă pe care ar putea-o produce tipii ăștia pe traseu ar cădea încă din ușă la un tribunal.

Problema aici, Cisco, e educația. Stick e un executant eficient. Restul oamenilor lui Dutch Morehead ar prefera să se ocupe de chestii lumești sau să dea cu pumnul. Am încercat ieri să discut cu ei despre RICO și Chino Zapata a crezut că vorbesc despre un mafiot pe care-l știe el în Buffalo.

Singura excepție e Charlie „Ureche“ Flowers, care cunoaște jocul, dar nu ia de bune regulile. E ca și restul indivizilor — au fost cu toții loviți așa des la locul sensibil, că umblă cu picioarele în cruciș. Nu fac judecăți de valoare, ia seama. Poate că unii dintre ei și-au făcut-o cu mîna lor.

Uite, Salvatore, de exemplu. Era pus pe butuci în New York City cînd l-a găsit Dutch. Din cîte am înțeles, Salvatore era condamnat să asigure paza unuia din magazinele acelea pentru mămici și tătici din Bronx. Fusese jefuit de atîtea ori, încît proprietarii scoteau toți banii și-i puneau pe tejghea ori de cîte ori intra cineva în magazin. Bătrînul fusese împușcat de două ori. Caz clasic. E sfîrșit de an și Salvatore șade pitit în spatele unui paravan de sticlă semitransparentă; intră caraghiosul în magazin și începe să facă un spectacol de sîmbătă seara de mare ținută. Salvatore iese din ascunzătoarea lui, zice: „Crăciun fericit, lepădătură“ și-l zboară pe individ pînă-n mijlocul străzii cu un pușcoci de calibrul 870 încărcat cu gloanțe de flintă. Agentul de poliție a făcut caz de felul în care lucra Salvatore. Acum a ajuns aici.

Chestia bună la ei e că nu se plîng. Între noi fie vorba, mă bucur că sînt aici.

Poți să adaugi la asta toate celelalte: de cîte ori dau colțul, mă aleg cu un șoc dur. Ca azi, de pildă, cînd am fost pe țărm. Nu eram pregătit pentru așa ceva. Traficul însuși ar fi trebuit să fie un indiciu. S-a aglomerat cam la un sfert de milă de locul unde bulevardul dă în Dune Road, care merge paralel cu oceanul. Vezi tu, Dune Road, așa cum mi-l aminteam eu, era un fel de potecă dezolantă, pavată cu pietriș, care se contopea cu dunele. Se întindea spre capătul de nord al insulei și se isprăvea către mare, una din acele vechi străzi care nu duceau nicăieri anume.

Acum e lat de patru benzi, cu parcări spațioase la tot pasul. Sînt trei hoteluri care-mi amintesc foarte mult de Las Vegas, magazine, autoserviri una peste alta și diguri menite să-i apere pe clienții hotelului de oamenii de rînd. Încă două hoteluri în construcție și, între ele, vilele care pîngăresc restul priveliștii. Și gălăgia! E o veritabilă tornadă de sunet. Magnetofoane, trompete țipătoare și sute de voci, trăncănind toate deodată.

Coasta de Coșmar, asta e acum.

Înțelegi ce vreau să zic prin șocuri dure ? Strip, ăsta e un șoc dur.

Oricum, o pornesc cu Stick, iar Charlie Ureche ne urmează cu mașina lui. A merge undeva cu Stick înseamnă să-ți iei soarta în propriile mîini. El nu conduce mașina, o pilotează. Poate face orice cu Pontiacul acela al lui, afară de o plimbare de plăcere, și nu m-aș pune cu el la capitolul ăsta. Ar trebui să primesc spor de periculozitate.

Fără să te plictisesc cu detalii, Salvatore și Zapata l-au dibuit pe proxenetul cu pricina din St. Louis, de-i zicea Mortimer Flitch, și ne-am dus să avem o vorbuliță cu el.

Stătea în Strip, dar, înainte de a continua, stai să-ți povestesc ceva despre Strip. Primul lucru pe care l-am remarcat cînd am ajuns acolo a fost că hotelurile sînt aproape identice. Uite la Breakers, de exemplu. Hotelul e de mărimea stadionului din Dallas. Ar dura cam cinci minute să-l transformi într-un cazinou. Aproape că puteam auzi cărțile de joc amestecîndu-se, bilele de ruletă zornăind și manetele automatelor zdrăngănind. Cînd Raines a propus legea pariurilor, a promis că nu va exista nici un cazinou cu jocuri de noroc în Dunetown. Ei bine, uită toate astea, Cisco. Sînt pregătiți. E doar o chestiune de timp. Le dau un an, doi cel mult. Ce avem aici e Atlantic City Junior. Cam cincisprezece minute mi-au ajuns ca să știu tot ce voiam despre Strip.

Cînd am ajuns acolo, proxenetul Mortimer ședea pe o banchetă în ceainărie, arătînd de parcă tocmai înghițise o armă de calibrul 747. Salvatore stătea vizavi de el, aplecat cumva peste masă și rînjind de parcă ar fi candidat pentru postul de primar. Un lucru am omis : Salvatore cară după el în tocul de umăr un tac retezat de biliard. Are cam cincizeci de centimetri lungime și se tot agață de diverse obiecte, chestie care nu pare să-l deranjeze defel. Zapata stătea lîngă ușă. Asta e ideea lor dspre cum se acoperă un coleg.

Cînd am ajuns noi, Zapata a roit-o. El e cu pînda după Nance și Chevos. Asta mă face să mă simt grozav, fiindcă, dacă Chevos și Nance sînt la distanță de o sută de mile de aici, Zapata tot îi dibuiește. S-ar putea scrie și o carte pe chestia asta.

Ne așezăm lîngă Salvatore și Mortimer la masă și atunci îmi dau seama de ce are Mortimer privirea aia aiurită. Salvatore își ține tacul de biliard între picioarele lui Mortimer și, din cînd în cînd, îi dă ghiont tacului și-i zdrăngăne boașele lui Mortimer.

— Spune-le și lor ce mi-ai spus mie, Mort, zice Salvatore și zdrang, îi zdrăngăne boașele, iar Mortimer începe să cînte ca doamna cea grasă de la operă.

— Am intrat într-un mic necaz în Louisville cam cu două luni în urmă și...

Zdrang !

— Spune-le de ce, zice Salvatore.

— Am caftit-o pe știoarfa aia. Și-o căuta cu lumînarea...

Zdrang !

— Lasă scuzele, zice Salvatore.

— În sfîrșit, procuratura era grămadă pe capul meu și...

Zdrang !

— Spune-le de ce, zice Salvatore.

— Păi, ăă, păi...

Zdrang !

— Era a cincea mea contravenție. În sfîrșit, i-am dat un telefon unui amic de-al meu care învîrte niște treburi pe stradă în Cincy și el a zis s-o las baltă acolo, că e groasă rău, și să-l sun pe Johnny O'Brian aici. Așa am făcut și el mi-a trimis biletul.

Mortimer se oprește să-și tragă răsuflarea și Salvatore îi mai arde o lovitură.

— Spune-le de hotel și de toate celelalte, zice el.

— Uite ce e, O'Brien mi-a făcut un bine. Puteam să mă prăjesc pe chestia asta.

Zdrang !

— Spune-le de afurisitul de hotel, spurcăciune !

— Mi-a reținut o cameră aici la Breakers, mi-a dat două miare și mi-a zis că am la dispoziție două săptămîni ca să-mi adun cîteva dame. E o înțelegere, șaizeci la sută cu patruzeci. El ia patruzeci.

Salvatore se uită la mine și zîmbește.

— Ce mai vrei să știi ?

— Ai adus ceva dame cu tine ? întreb eu.

— Ăă...

Zdrang !

— Da, da. Două.

— Asta-i legea lui Mann, zic eu.

— Uite ce e, nu ne-am putea întîlni prin altă parte dacă e s-o ținem tot așa ? intervine Mortimer. O să ajung să mă ia cu dricul doar stînd de vorbă cu voi.

— Cîți proxeneți manevrează O'Brian aici ? întreb eu.

Mortimer se uită la Salvatore cu ochi îngroziți și zice :

— Jur pe Dumnezeu că nu știu. Eu am căpătat zona hotelului, asta-i tot ce știu.

— Ăsta-i exclusiv teritoriul tău ? întreabă Charlie Ureche, iar Mortimer dă cu putere din cap.

— În regulă, zic. Termină-ți micul dejun. Voiam informații, nu avem de gînd să spunem nimănui despre discuția noastră. Să nu faci rahatul praf plecînd din oraș.

Clatină din cap. Salvatore își pune tacul în buzunar și o luăm din loc.

— Avem voie să folosim chestia asta ? întreabă Charlie Ureche în drum spre ieșire.

— Nu, zic, dar a fost instructiv.

— Constrîngere, hai ?

— Da.

Acum știu de ce cară Salvatore după el un tac de biliard. Îl numește spărgătorul lui de nuci.

Pricepi ce vreau să spun despre legalitate, Cisco ?

22 DRIVE-IN

Stick a condus mai grijuliu la întoarcere. Nici unul din noi nu avea mare lucru de spus. Cam pe la jumătatea drumului pînă în oraș, a rulat spre un *drive-in*, unde a cumpărat cîte un hamburger și o bere pentru fiecare. Pe urmă, a tras în spatele localului și a oprit sub niște palmieri din parcare. Am deschis ambele uși, să lăsăm briza să aerisească locul.

— Te simți bine ? m-a întrebat.

— Sigur că da, de ce ?

— Mi se pare că te-a pocnit melancolia.

— De unde și pînă unde ?

— Ai privirea aia clasică.

— Mă simt foarte bine.

— Știu să recunosc melancolia cînd o văd. Mă privi cu zîmbetul acela țicnit, piezis : M-am gîndit doar să-ți spun că știu să ascult și că stau teribil de prost cu memoria.

— Nu e nimic de care să nu fi auzit pînă acum, am zis eu.

— N-am decît treizeci și unu de ani, mi-o întoarse el. Te-ai mira dacă ai afla de cîte lucruri n-am mai auzit pînă acum.

— Am să țin minte.

Era multă animație în parcare ; o mulțime de fete tinere, purtînd haine doar atît cît le obliga legea, și băieți cu acnee și blugi tăiați, făcîndu-le avansuri neîndemînatice. Berea era rece ca gheața, gîdila la limbă și te făcea să-ți simți gura curată și proaspătă, iar hamburgerii erau din carne adevărată și prăjiți exact cum trebuie. Așa că m-am afundat în scaun, proptindu-mi genunchii în bord, și-am tras un gît zdravăn din sticlă. Era tare mult de cînd nu mai luasem un prînz privind la niște fete drăguțe prostindu-se.

— Ia uită-te numai, făcu Stick visător.

— Mă uit, am zis pe acelaşi ton.

După un timp, au venit două fete într-o maşină TR-3 şi au parcat în apropierea noastră. Una dintre ele a coborît şi a aruncat ceva la gunoi. Purta pantaloni scurţi albi, subţiri, care abia dacă-i acopereau fundul, şi o cămaşă bărbătească înnodată chiar sub pieptul vîrtos, care stătea să dea pe dinafară. A rămas lîngă uşa maşinii un minut, cochetînd cu Stick, apoi s-a urcat şi s-a aplecat, şoptind ceva prietenei ei. Cînd a făcut asta, pantalonaşii i s-au strîns în jurul fiecărei curbe şi al fiecărei îndoituri, astfel încît puteai vedea prin bumbacul subţire marginile înguştilor bikini şi conturul feselor.

— Ei, drăcia dracului, mormăi Stick, asta e de-a dreptul criminal.

— N-are o zi peste cincisprezece ani, Stick.

— Eu nu-mi aduc aminte să fi văzut, pe cînd eram puştan, fete de cincisprezece ani prostindu-se în halul ăsta, zise el cu oarecare tristeţe. Tu îţi aduci aminte să fi arătat aşa ?

Îmi aduceam aminte de Doe la cincisprezece ani, cum venea la Athens cu Chief, înainte de a merge acasă, şi cum cocheta cu mine ori de cîte ori Teddy sau Chief se uitau în altă parte. Exact aşa arăta şi ea.

— Mie mi se părea că toate au pieptul plat şi chicotesc în neştire, continuă Stick.

— Chicotesc şi astea, am arătat eu.

— Ăsta e alt fel de chicotit.

— Abia încep să priceapă, am zis.

— Ce anume ?

— Cum să facă un bărbat să se urce pe pereţi.

— Pe astea le are dumneaei, e clar, zise el, bătînd darabana cu degetele unei mîini pe volan şi privind la mica drăgălăşenie, care-şi coborî ochelarii de soare şi-i întoarse privirea. O, mamă, suspină Stick. Nici nu ştie omul la care să se oprească.

— Oricum, la una care să aibă cam cu trei ani mai mult decît aia la care te uiţi tu, am zis.

— Ce păcat.

Trase o duşcă zdravănă de bere, plescăi din buze şi oftă.

— Pe de-alde astea le-am pierdut, zise el. Erau toate niște fetițe cînd am plecat în Nam și le-am găsit mature și făgăduite cînd m-am întors. Ce pierdere afurisită.

Fata din mașină își dădu capul mult pe spate și-și scutură părul lung și negru peste față, apoi se aplecă și-l azvîrli pe spate, netezindu-l cu mîinile. Cămașa mai-mai că i se deschise cu totul.

— O face intenționat, zise Stick, urmărind fiecare mișcare. Mă privi din nou : Cinșpe ani, hai ?

— Cel mult.

— La naiba. Ce pierdere afurisită.

Fata de la volanul mașinii viră scurt, în așa fel încît să treacă pe lîngă noi.

— Mă înnebunesc după pălăria ta, susură din mers fata în pantaloni scurți, albi, de bumbac.

Stick își înșfăcă pălăria și o azvîrli ca un turbat în urma automobilului. Aceasta se lovi de asfalt, în timp ce mașina sport dispărea după colț, iar el își recuperă pălăria și se urcă din nou la volan.

— O prostie, mormăi el, apoi adăugă : S-ar putea să fiu nevoit să-mi iau liber la noapte.

— Pe mine nu m-ar deranja să-mi iau liber tot restul vieții. Am lucrat prea mult la cazul ăsta. Aproape șase ani. Mi-e lehamite de clanul Tagliani. De-ar fi numai ei și ar fi destul să facă pe oricine melancolic.

— Liniștește-te. După cum merg treburile, se pare că n-o să mai rămînă nici măcar unul de care să-ți fie lehamite, zise el aproape semeț, zgîindu-se la o altă fată în costum de baie, care stătea tolănită în spatele unei mașini decapotabile, cu fața la soare. Picioarele ei lungi și zvelte, erau întinse înainte, iar pieptul i se revărsa peste sutienul strîmt. Șoferul, un puști slăbănog în slip de surfing și tricou, se holba prostește la ea în oglinda retrovizoare.

— Ia te uită la puștiul ăla de pe scaunul din față, zise Stick. Nu știe ce naiba să facă.

— O să-i dea lui prin minte, am zis.

— Sînt peste tot, se plînse Stick lasciv. Știi tu ce e asta ? E o adevărată molimă a cărnii tinere. Tu nu ai senzația că e o molimă a cărnii tinere ?

— Ba da, am zis. Dumnezeu ne scrie marele examen final. Ne testează caracterul.

— Caracter, pe dracu', făcu Stick. Dacă păpușica aia din spate inspiră o dată adînc, îi zboară sutienu' și-l omoară pe puștiul din față. După un moment, adăugă : Ce stil !

Își termină berea și puse sticla goală pe podea, între picioare.

— Asta-i tot, așadar ? Ți-e lehamite de cazul Tagliani ?

M-am întrebat dacă tatona și ce anume tatona. Pe urmă mi-am zis : și ce dacă, ei da, tatonează și el. Dintr-o dată însă, mi-a venit un gînd nebunesc : că, deși Stick era mai tînăr ca mine și mai nou în branșă, mă apăra. Era un simțămînt pe care îl mai cunoscusem în trecut și care mă speria, pentru că mă făcea să mă gîndesc la Teddy.

— L-am urmărit pe Tagliani mai mult timp decît mi-a trebuit pentru orice altceva am făcut în toată viața mea, am zis. Mai mult decît a durat colegiul, facultatea de drept, mai mult decît a durat armata. Știu tot ce se poate ști despre afurisiții de Tagliani.

— De asta ești aici, bucurîndu-te de tărîmul razelor de soare și de puicuțele astea drăgălașe, replică Stick. Ia gîndește-te, ai putea fi acum în Cincinnati. Asta îți poate lua melancolia cu mîna.

— Sper că n-ai de gînd să fii una din secăturile acelea care văd mereu numai partea frumoasă a vieții, am spus eu caustic.

Într-un anume fel nebunesc, aveam o stranie senzație de înrudire cu clanul Tagliani, ca și cum aș fi fost oaia neagră a familiei. Viața mea fusese legată de a lor timp de aproape șase ani. Știam mai multe despre clanul Tagliani decît știam despre cel al lui Findley sau al oricăruia dintre huligani. Știam cum sînt nevestele și amantele lor, ce le plăcea să mănînce, cum se îmbrăcau, ce urmăreau la televizor, unde mergeau în vacanțe, pentru ce se luptau, cît de des făceau dragoste. Știam chiar cînd erau născuți copiii lor.

— Vrei să auzi ceva de-a dreptul țicnit ? am zis. Aproape că i-am trimis o felicitare odată unuia din copiii lui Tagliani de ziua lui de naștere.

— Eu știam un detectiv în Washington D.C. care obișnuia să trimită flori la înmormîntare cînd mătrășea pe cineva. Se semna întotdeauna : „Din partea unui prieten".

— Asta-i deja demență.

— Știi ce-ar trebui să facem, amice ? Cînd se termină tot balamucul ăsta, ar trebui să ne luăm vacanță o lună de zile, să mergem la Recife. Am doi amici care locuiesc acolo, consumă droguri și mănîncă raci toată ziulica. Trai neneacă. Sau să plecăm naibii din țară, s-o luăm spre insule, spre Aruba, pe acolo pe undeva. Să zăcem la soare, să ne prăjim, să uităm de toate astea.

— N-ar fi grozav ?

— O s-o facem, zise el, plesnind volanul cu palma, apoi mă-ntrebă nitam-nisam : Hei, ești însurat ?

— Nu. Tu ?

— La naiba, nu. Care femeie în toate mințile și-ar petrece mai mult de un week-end la un afurisit de Holiday Inn ?

— Acolo stai, la Holiday Inn ?

— Da. Pentru mine, asta înseamnă acasă. Toate sînt exact la fel, oriunde ai fi. Dacă iei o cameră pe partea dinăuntru cu vedere la piscină, nici măcar priveliștea nu se schimbă.

— Cînd eram în Cincy, aveam un apartament la subsol. Îl închiriam cu luna, fiindcă nu credeam că o să stau așa mult. Nici măcar un tablou nu aveam pe pereți. La urmă, m-am dus și mi-am cumpărat niște cărți vechi și vreo două gravuri ieftine, ca să mai înviorez puțin locul, dar n-a ținut. Mi se părea mereu că sînt în vizită la altcineva cînd mă întorceam acasă.

— Da, știu cum e, zise el. Așa e de cînd cu Namul. Sîntem deconectați.

Acesta era cuvîntul perfect. Deconectați. Ani de zile lucrasem cu diverși parteneri, dar întotdeauna la un braț distanță, ca doi oameni ciocnindu-se unul de celălalt la o înghesuială. Nu știam dacă erau căsătoriți, divorțați, dacă aveau copii sau pasiuni. Tot ce știam era dacă sînt polițiști buni sau proști și că suferеam cu toții de aceeași mînie, frustrare, plictiseală și singurătate.

— Nu te-ai întrebat nici măcar de ce mama naibii ți-ai ales nenorocita asta de profesie ?

— Asta-i cusurul tău, Jake, gîndești prea mult. Dai de dracu' dacă gîndești prea mult.

— Pe bune ?

— Pe bune. Gîndirea poate să te omoare. N-ai scăpat din Nam gîndindu-te la treaba asta. Nimeni n-a făcut-o. Gînditorii se află tot acolo și acum, gîndind în cimitirul din deal.

Era destul adevăr în ce spunea. Gîndeam prea mult. Mă obseda chestia aceea cu Cisco, el mă tot sfătuia să uit de crimă, că nu-i pasă decît dacă e relevantă. Asta mă deranja. La naiba, eram polițist, iar crima e crimă și, precum se știe, unul din atributele meseriei, fie că îți place sau nu, e să ținem oamenii în viață, iar a-i ține în viață însemna să-l dibuim pe criminal, indiferent ce zicea Cisco. Asta făcea parte din domeniul meu. Și iată că venea minciuna despre Teddy, la care nu mă mai gîndisem de ani de zile, pentru că o îngropasem adînc, împreună cu restul amintirilor. Fugisem de trecut, sau crezusem că fug. Încetasem chiar să visez, deși visele sînt un risc pentru cine a fost în focul luptelor. Acum visele începuseră din nou să mă asalteze. Nu poți evada din vise. Se strecoară în tine în tăcerea nopții, în umbre și fum, amintindu-ți de ceea ce a fost. Nu visezi scene de război, visezi lucruri mult mai rele. Visezi ceea ce *ar fi putut* să fie.

— La naiba, e foarte complicat, Stick, i-am zis în cele din urmă. Nu cred că le-am clarificat îndeajuns ca să pot vorbi. Uneori am impresia că jonglez cu mai multe bile decît pot mînui.

— Atunci aruncă vreo două.

— Nu știu pe care.

— Asta-i viața, zise el. Un proces de eliminare.

— Credeam că le rezolvasem pe toate înainte să vin aici. Ar fi fost foarte simplu. Foarte necomplicat.

— Tocmai asta-i capcana, replică el. Nu te-a învățat Namul nimic, Jake ? Viața e plină de probleme care tot apar. Acolo, cum te așezai și tu mai comod, cum te omora careva.

— Asta-i tot cu ce te alegi pînă la urmă ?

— Sigur. Și e și răspunsul la nedumerirea ta. Sîntem polițai, fiindcă trebuie să tot rezolvăm problemele astea care apar. Asta ne ține în viață.

La urmă, am spus :

— Da, asta o să facem, o să mergem în insule, o să zăcem la soare și-o să le uităm pe toate.

— Asta-i tot ce te roade, nu ? Un mic dor de aer ?

— Exact.

Afișă din nou zîmbetul lui țicnit.

— Nu cred chestia asta nici un afurisit de minut, zise el, demarînd în trombă cu „Black Maria“ .

23. HEI, DOMNULE CASIER

Cowboy Lewis aștepta în Depozit cînd ne-am întors. Bărbatul acela solid stătea la un birou, buchisind și înșiruind cu meticulozitate un raport pe un formular dat de departament. Pe el nu-l preocupau liniuțele, cît erau de mici sau de multe. Dactilografia peste ele, sub ele, printre ele și pe după ele. Să-l ducă la bun sfîrșit, ăsta era obiectivul lui. Erau multe litere șterse și mai uitase pe ici, pe colo să apese pe tasta de spațiu, dar avea de la mine nota zece pentru efort. Cel puțin se străduia. Fața lui se lumină ca aurora boreală cînd mă văzu.

— Hei, tocmai îți scriam un răvaș, zise el, smulgînd hîrtia din mașina de scris Selectomatic la mijlocul cuvîntului. În cazul ăsta, am să ți-l povestesc.

M-am uitat la raportul neterminat și i-am spus că e foarte bun. M-am gîndit chiar că l-aș putea semna eu însumi și trimite lui Cisco. Asta ar fi pus capăt pentru totdeauna bruftuluielilor lui referitoare la rapoartele mele sau, mă rog, la lipsa lor.

— Salvatore zice că te interesează spurcăciunea aia de... ăă...

Se opri blocat momentan, pentru că uitase numele.

— Cohen ? i-am venit eu în ajutor.

— Îhî. Smiorcăitul ăla mic cu patru ochi, cu capul ca titirezul ? făcu el, smucindu-și capul încoace și încolo cu furie, ca să ilustreze ce vrea să spună.

— Ăsta-i, am răspuns. E casierul bandei, dacă nu s-or fi schimbat cumva vremurile.

— Îhî, zise el, ceea ce reprezenta felul lui de-a se declara de acord. Cară tot timpul o sacoșă de-aia veche de doctor, neagră. Se ține cu dinții de papornița aia, de parcă ar avea comorile familiei în ea.

— Cam asta și are, zise Stick, comorile familiei.

— M-am ţinut de umbra lui trei zile, marţi, miercuri şi vineri, săptămîna trecută, şi l-am citit. Lewis scoase la iveală un carneţel negru : E foarte ocupat dimineaţa. Se mişcă pe ici, pe colo. Merge la bancă în fiecare zi la două, chiar la ora închiderii.

— În fiecare zi ? am întrebat.

— În toate aceste trei zile s-a dus la banca aia de lîngă rîu, dădu el din cap.

— Referitor la activitatea asta din timpul dimineţii — se duce mereu în aceleaşi locuri ? întrebă Stick.

Lewis clătină din cap :

— Umblă peste tot. Dar am impresia că în jurul prînzului îşi croieşte totdeauna drum spre Strip. Cel puţin aşa a făcut în astea trei zile.

— La ce bancă se duce ? m-am interesat eu.

— Seacoast National, jos, lîngă rîu, cum am mai spus. Deşi mai depune bani cîteodată şi pe la filiale.

Viermişorul acela de veşti bune îmi gîdilă stomacul. Asta purta pecetea lui Charles Seaborn.

— Depuneri în numerar ? am întrebat.

— N-am ajuns niciodată aşa de aproape, zise Lewis, înălţînd din umeri. N-am vrut să-mi bag mîna la tăietor. Călătoreşte ca un mahăr. Limuzina lui, un Cadillac negru, cu şofer alb, arată de parcă ar putea căra o armată în ea. Şi-apoi, mai are şi un mops care şade pe scaunul din faţă şi un Dodge Charger sclipitor, cu spate aerodinamic, care vine în urmă. De regulă, cu două-trei javre în el.

— Un fel de mic alai, nu ? sugeră Stick.

— Da, zise el cu un surîs, un mic alai. Fiecare dintre ei ar putea cîştiga la sigur un concurs de urîţenie. Chargerul se ţine de ei destul de strîns. La cîteva zeci de metri în urmă, cel mult.

— Şi zici că se mişcă pe ici, pe colo ? am intervenit eu.

— Îhî. Dar sfîrşeşte întotdeauna prin a merge la banca de lîngă rîu, chiar înainte de închidere.

Îmi întinse carneţelul lui, care avea notiţe mîzgălite peste tot. Oblic, pe marginile paginii, cu susul în jos. Era mult mai rău ca raportul dactilografiat.

— Ce înseamnă toate astea ? am întrebat.

Avu o privire uşor lezată.

— Astea-s adrese și tot felul de chestii. Uite aici, Fraser 102, asta-i adresa unde-a oprit. Aici e fil. Bay. Asta e filiala din Bay a băncii. Ăă, asta nu prea știu sigur ce e, dar pot să-mi aduc aminte.

— Adresele astea au vreo semnificație pentru tine ?

— Păi, unele din ele, da. Vezi aici, unde am scris „Port“ ? Asta e restaurantul Porthole, în drum spre Strip. A tras acolo în două din cele trei zile, marți și vineri. „Bron“, asta-i spelunca lui Bronicata. Asta a fost miercuri.

— Da’ mănîncă mult al naibii, am zis.

— Nix. Nu stă niciodată pe acolo destul. Cinci minute, uneori zece. M-am împins o dată în el la Porthole. Bea o cafea la colțul barului, merge la tejghea și pleacă. Doi tipi din Charger stau la două scaune depărtare, un altul pune gheara pe o masă de lîngă ușă. Ceilalți doi stau lîngă mașină. E clar că nu e un singuratic.

Efectuase o urmărire excelentă, dar mi-era imposibil să-i descifrez notițele.

— Ai făcut o treabă extraordinară, i-am spus, dar am nevoie de un mare serviciu. Poți să-mi întocmești o listă cu toate locurile unde a oprit, cu data și ora ? Nimic sofisticat, doar scrie-le în linie dreaptă pe o foaie de hîrtie.

— Nu-mi poți citi scrisul, așa-i ? zise el, părînd din nou lezat.

Am încercat să-i ușurez durerea.

— E doar problema mea. Am o minte foarte liniară.

„Aha“-ul lui mi-a dat de veste că n-a prea prins înțelesul vorbelor mele, dar nu era prea interesat să urmărească problema mai în profunzime.

— Dutch te mai pune să te ții de Cohen ? am întrebat eu.

— Mîine, zise el. Fac o dublă. Logeto diseară, Cohen dimineață. Pe urmă am liber o zi.

— Poate, ar trebui să supravegheze mașina, nu pe Cohen, sugeră Stick. Unii din oamenii lui ar putea avea o cheie de la portbagaj. El oprește într-o parcare sau undeva pe marginea drumului, intră undeva, și între timp, acolitul lui bagă ceva în portbagaj.

— Excelentă idee, am spus eu. Ai putea, de asemenea, cînd îl urmărești, să faci schimb de mașini cu unul din ceilalți băieți. Tipii ăștia sînt grozav de suspicioși. Țin bine ochii deschiși, asta le e meseria.

— Asta și mardirea oricui se apropie prea tare de comorile familiei, zise Stick.

— Priceput, încuviință Cowboy. Mă apuc imediat de lista aceea.

Se întoarse la biroul lui. L-am tras pe Stick afară din raza auditivă.

— Cînd termină, trebuie să facem o schemă a legăturilor în toată povestea asta, doar așa, să vedem unde se suprapun toate operațiunile astea bănești. La fel și pentru restul bandei. Cohen ăsta e foarte deosebit. Sînt sigur că e destul de deștept ca să evite șabloanele ; dar, pe termen lung, va sfîrși prin a crea șabloane, fie că-i place, fie că nu.

— Ce semnificație au restaurantele ? întrebă Stick.

— Va trebui să ghicesc.

— Ghicește.

— Probabil că Bronicata deține și Porthole și propriul lui local. De bună seamă și alte locuri de-astea din oraș, de băgat la ghiozdan. Ăștia sînt, probabil, banii din droguri. Hotelul e caimacul. Sînt sigur că au registre duble ca să și-i scuture pe leproși de pe cap.

Stick zise :

— S-ar putea să fie nevoie ca Salvatore să-i mai facă o vizită lui Mortimer, să afle pe cine plătește și cînd. Asta ne-ar da o pistă la capitolul prostituate.

Își învățase bine lecția Stick. Se arăta a fi un detectiv de primă mînă, care știa perfect cum acționa Mafia, lucru pe care i l-am și spus.

— Mulțam, profesore, zise el, cu zîmbetul acela șmecher. Altceva ?

— Da. N-ar strica să știm cine e patronul afacerilor pe care le frecventează ei. Trebuie să începem să trasăm un fel de profil despre întreaga operațiune a Triadei desfășurată aici.

— Charlie Ureche e omul potrivit pentru asta. El știe toate trucurile și nu te poți pune cu computerul ăla de-l folosește pe post de creier. Eu pot să ajut cu alergătura.

— Perfect.

— Ce zici de o cină ? întrebă Stick. Poate dăm pe urmă o raită și prin cîteva locuri interesante.

— Sînt prins disearǎ. Putem s-o facem mîine searǎ ?

Stick zîmbi :

— Sǎ-mi verific carneţelul de bal.

Charlie Ureche apǎru din spatele clǎdirii cu o expresie care anunţa bucluc.

— Trebuie sǎ ai o tacla cu Dutch, bǎtrîne, îmi zise el.

— E bucluc ?

— Cred cǎ a fost rǎnit în simţǎmintele lui.

— Ah, splendid, am replicat.

— Îi spun eu ultimele noutǎţi lui Charlie, zise Stick, în timp ce eu mǎ îndreptam spre biroul barosanului.

Dutch opera dintr-o încǎpere de mǎrimea unei debarale. Un birou, douǎ scaune, din care el ocupa unul, şi o fereastrǎ.

Starea biroului pǎrea a necesita ajutor pentru caz de calamitate. Era atît de înghesuit de hîrţoage, încît Dutch îşi ţinea pe pervaz telefonul la care vorbea cînd am bǎtut la uşǎ.

— Vorbim mai tîrziu, lǎtrǎ el în receptor şi îl trînti.

Am hotǎrît sǎ închid uşa.

— Nu-i nevoie sǎ faci asta, mormǎi el. N-avem secrete aici. Aratǎ spre celǎlalt scaun : Pune-ţi kilogramele jos.

M-am aşezat. Îşi drese vocea şi mutǎ ceva hîrţogǎraie de colo-colo pe masǎ un minut-douǎ, apoi îşi scoase ochelarii şi se lǎsǎ pe spate în scaun, privind fix în tavan.

— Nu vreau sǎ par genul de om care nu ştie sǎ aprecieze, începu el, dar am şi eu un fel de a face treburile, pricepi ? S-ar putea sǎ nu fie SOP[1] şi s-ar putea sǎ nu fie pe placul federalilor, dar aşa stau treburile. Şi acum, mi se pare mie cǎ, dintr-o datǎ, tu cam conduci operaţiunea asta, mi-ai transformat oamenii în cavaleri rǎtǎcitori prin tot oraşul, fǎcînd pe durii cu proxeneţi de doi bani aşa, pur şi simplu, iar mie îmi place sǎ mǎ descarc, aşa cǎ-ţi spun toatǎ tǎrǎşenia verde-n faţǎ.

— Asta e tot ce te rîcîie ? am întrebat. Simţeam cǎ mai era ceva în spatele iritǎrii lui, dar nu ştiam precis ce.

— Deocamdatǎ.

---

[1] Standard Order of Procedure — Ordinea standard de procedurǎ (n.tr.).

— Mă rog. Dacă tot e jocul tău, ai face bine să-mi spui regulile.

Deschise un sertar și scoase o foaie de hîrtie.

— Aici e programul meu. Îmi ia o groază de timp să fac chestia asta, să mă asigur că am toate fronturile acoperite, că oamenilor le rămîne și ceva timp în caz de nevoie. Tu te-ai băgat la mijloc pe post de frînă și o să iasă un talmeș-balmeș pe cinste.

Nu-mi place să fiu pus în defensivă și nici scuzele și justificările nu-mi plac.

— E drept, am spus. Putem să găsim un compromis ?

— Ca de exemplu, ce ?

— Ca de exemplu, tu și cu mine să stăm la masă și să facem o listă de priorități.

— Am deja o listă de priorități.

— N-ar strica dacă mi le-ai explica și mie.

— Cînd o veni vremea, o s-o fac.

— Vezi tu, Dutch, eu n-am venit aici ca să-ți fac praf operațiunea. Ai o echipă de oameni buni. Cam necizelați pe ici, pe colo, dar s-ar putea să fie buni pe termen lung. Tot ce încerc eu să fac e să le dau puțină direcție.

— Sînt anumite canale, zise el cu bruschețe.

— Ce canale ? Tu ? Tu ești canalul, Dutch. Îmi pare rău dacă te-am călcat pe bătături...

— Nu e asta, zise el, întrerupîndu-mă.

— Atunci ce e ? Uite, dacă vrei să nu mai scapi în veci de pungași și să hărțuiești codoși și tîrfe, asta e treaba ta. Eu n-am venit aici să pun bețe în roate, am venit cu o treabă, și anume să distrug banda Tagliani. Am crezut că am vorbit o dată despre chestia asta.

— Nu-mi zăpăci programul ! zbieră el, izbind cu pumnul în masă.

Am sărit în picioare.

— La dracu' cu programul tău, am șoptit printre dinți. Poate ar fi cazul să aduc aici ceva ajutor din forțele locale și să atac banda de unul singur. Și nu ridica vocea la mine. Nu sîntem la liceu.

Era o cacealma, dar am hotărît să-i forțez mîna înainte ca incidentul să ia proporții. Uneori, cea mai bună cale de a dezamorsa o situație e să aprinzi fitilul. Nu i-a plăcut nici un pic. Fusese prins cu garda jos. Ochii lui sclipiră și broboane de sudoare i se prelinseră în mustață. Am pornit-o spre ușă.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre tine și Doe Raines, zise el, înainte ca eu să fi pus mîna pe clanță.

Deci, asta era. Titan dăduse drumul tigrului din cușcă.

— De ce ? E o treabă personală. Titan știe asta.

— Nu mi-a spus el.

— Nu știa nimeni altcineva decît el. S-a întîmplat acum douăzeci de ani, fir-ar să fie.

Se sprijini de spetează și ridică sprîncenele, rostind doar două cuvinte :

— Babs Thomas.

M-am simțit ca un nătîng. Ultimul lucru pe care trebuia să-l fac față de Dutch era să-l subestimez. Ne-am privit fix unul pe celălalt pentru un răstimp ce păru o oră. Apoi, umerii i se lăsară și el se șterse la gură cu dosul palmei.

— *Sheiss*, mormăi cam pe sub mustață, apoi flutură o mînă spre scaun : Stai jos. Hai s-o luăm de la capăt.

M-am așezat. Nu avea nici un rost să-i dăm înainte cu cîrîiala. Marcaserăm amîndoi cîte un punct.

— Ai face bine să-mi spui cum vrei să conduci spectacolul ăsta, i-am sugerat.

Furtuna se terminase.

— Nu despre asta-i vorba, zise el încet. Atîta doar că mi-am făcut sînge rău, mă-nțelegi. Nu mi-a plăcut să aud din bîrfa locală chestii despre un om cu care lucrez nas în nas.

— A dat și ea cu presupusul.

— A dat bine cu presupusul ? Ai avut într-adevăr o aventură cu Doe Raines ?

— La naiba, Dutch, am avut un episod romantic de liceu cu Doe Findley. Asta s-a terminat demult. Și pe urmă, ce-are a face una cu alta ?

— În momentul de față, un scandal ar putea zgîlțîi binișor căruța.

Simțeam că mă înfurii și pe bună dreptate, numai că omul punea problema pe șleau. Nu prea știam cum să ies basma curată fără să-l mint în față.

— N-o să fie nici un scandal, am zis într-un tîrziu.

— Nu zău ? mă întrebă el grav.

— Zău.

Dădu încet din cap.

— În regulă. Îmi pare rău că am adus chestiunea în discuție, dar mă bucur, totuși, că am scăpat de ea. Oricum, m-au trecut prin storcătorul de rufe azi-dimineață. Titan și Donleavy au pus unele probleme pe tapet și m-au luat la refec.

— Donleavy știe de Doe și de mine ?

— Mă îndoiesc. N-a reieșit din discuție.

— Și care anume-i povestea lor ?

— Nimic mai mult decît ce era de așteptat, se jelui el. Că era de datoria mea să-i țin pe oamenii ca Tagliani la distanță. Acum vor ca toată mizeria asta să fie curățată. Ideea lui Titan e că trebuie să-i alung, pur și simplu, din oraș.

— Chestia s-a mai propus și în cazul lui Buffalo Bill.

— Spune-le asta și lor. Pînă-n momentul de față, Raines nu s-a prins de toate cele. Chestia asta se cheamă mătur-o sub covor.

— A ajuns prea departe pentru așa ceva.

— O știi tu și o știu eu.

— Dar ei nu, așa-i ?

— Trăiesc în trecut, spuse el meditativ. Donleavy nu știe nimic despre mafioți. A văzut prea multe filme cu James Cagney.

— Dacă nu mă înșel, Donleavy a avut și el o contribuție la toate astea. El ar fi trebuit să-i filtreze pe oamenii ăștia.

— Cred că treaba stă cam așa : comedia se oprește aici, zise el, arătîndu-se pe sine. Nu merge mai departe.

— Cum ai ajuns în poziția asta ? am întrebat. Nu ești genul de om care să-i lingă pe cei de teapa lui Donleavy.

Mă gîndeam la ce-mi spusese Charlie Ureche, la modul în care Dutch îi cooptase pe el și pe Salvatore. Eram sigur că Dutch folosise același discernămînt în cooptarea tuturor huliganilor.

— Mi s-au schimbat regulile, zise el cu tristețe. Leadbetter era omul care trebuia să stea la mijloc. După ce el s-a dus, a căzut totul pe mine. Pînă acum, n-am avut parte de bruftuluieli.

— Pînă acum n-a contat.

Mă privi mult timp. Îl cam strîngeam cu ușa și el o știa. Voia să-l las în pace, dar nu o puteam face. Aveam nevoie de Dutch exact acolo unde era, stînd între mine și afurisitul ăla de Comitet. Și asta însemna că trebuia să-i înfrunte, chit că-i plăcea sau nu.

— Nu prea-i lași omului multe șanse, nu-i așa, fiule ?

— Nu-ți spun cum să conduci afacerea, Dutch. Ți-aș putea cere să ai încredere în mine, dar nu mă cunoști îndeajuns. Ce pot însă să-ți spun e că toată chestia o să explodeze, și asta curînd. Butoiul cu pulbere e deja pe foc.

— Și atunci care e soluția ? întrebă el, ținînd mîinile răsfirate lateral, ca un înecat care intră a treia oară cu capul sub apă.

— Să încercăm s-o luăm înaintea exploziei. Am nevoie să găsesc cheia care să pună Triada cu spatele la zid.

— Ce cheie ?

— Am nevoie să construiesc un caz RICO împotriva ticăloșilor ăstora.

— Asta ar putea dura ani de zile ! strigă el.

— Dacă n-am avea deja un fir. Nu uita că eu îi cunosc deja pe participanții la joc și modul cum acționează. Nu e ca și cum am porni de la zero. Tot ce-mi trebuie e să știu pe cine au cumpărat pe plan local.

— Pe cine bănuiești ? întrebă el.

— La naiba, sînt atîtea termite în mormanul ăsta de lemnărie, că e greu de spus. Dă-mi doar frîu liber cu SOB-ii tăi cîteva zile. Putem să lucrăm împreună. Dar, dacă apare ceva, n-aș vrea să fiu nevoit să te aduc la fața locului și să te pun în temă. Acordă-mi atîta încredere. S-ar putea să-i muncesc la sînge pe băieții tăi, dar o să merite în cele din urmă.

— Asta e drept, ți-ai făcut deja discipoli din Charlie Ureche, Salvatore și Cowboy Lewis. Zapata încă stă în cumpănă, dar o să se dea și el pe brazdă. Mai rămîne să-i convingi doar pe Kite Lange, Mufalatta Kid și Pancho Callahan. Nu știu cum ai făcut-o, dar e lucru sigur că te-ai mișcat repede.

— Sînt pur și simplu un tip șarmant, am zis cu un zîmbet, încercînd să destram tensiunea care plutea în aer.

— Tu nu ai nici o bănuială ? insistă el cu întrebarea.

— Ar putea fi Raines. Probabil că de asta e așa de retras. Se ține la distanță de toată lumea. Iar Donleavy ar putea fi avangarda lui.

— Asta nici măcar nu e logic, Jake. Ei au mai multe de pierdut decît oricine, mai ales Harry.

— Harry Raines nu a ajuns acolo unde e mergînd pe sec. E ambițios și are mai mult decît partea lui de vanitate. S-ar putea ca mafioții să-i facă o ofertă mai grasă decît aceea de simplu guvernator al statului. Influența lor la Washington e de-a dreptul înspăimîntătoare.

Clătină din cap :

— Ai o minte al naibii de machiavelică.

N-am spus mai mult. Nu puteam să-i spun că voiam ca Raines să fie implicat. Sau Donleavy. Sau că motivele mele erau pur și simplu egoiste, pentru că eram îndrăgostit de nevasta lui Raines. La naiba, sînt și eu om.

24. LEGALITATE

Cînd am ieşit din biroul lui Dutch, Charlie Ureche îşi omora timpul lîngă fîntîna arteziană. Expresia feţei lui era întrebătoare. Am închipuit un cerc cu degetul mare şi arătătorul şi i-am făcut cu ochiul.

— N-a fost de vină decît lipsa voastră fundamentală de comunicare, am zis.

— Bine, spuse el. Dutch e un om de treabă. Nu e nici unul din echipă care să nu facă moarte de om pentru el.

— O şi merită. Are o slujbă afurisită şi în momentul de faţă grangurii locali l-au cam pus cu spatele la zid.

— Voiam doar să mă asigur că înţelegi cum stă treaba, zise Charlie Ureche. Eşti un tip simpatic şi aşa mai departe, dar mergem cu tine pentru că se pare că asta e singura lui şansă.

Era evident că Charlie Ureche era purtătorul de cuvînt al SOB-ilor, deşi poate că funcţia de preşedinte ar fi fost mai aproape de adevăr.

— Apreciez onestitatea ta, Charlie. Doar aşa, ca să nu fie neînţelegeri de nici o parte, intenţionez să profit de această loialitate cu fiecare ocazie pe care o voi avea.

Zîmbi şi-mi întinse mîna :

— Pînă acum, laşi impresia că ştii ce ai de făcut. Sper să adaug într-o bună zi un nou capitol la legenda care pare să crească în jurul meu. Zdrobirea Triadei împreună cu Jake Kilmer.

— Să sperăm că o vei putea scrie. Timpul lucrează împotriva noastră.

— Am şi ajuns deja la concluzia asta, zise el, pe cînd ne îndreptam spre uşă. Pare să fie o încercare mascată a diriguitorilor din Dunetown de a se face că nu văd masacrarea clanului Tagliani.

— Ai observat, nu ?

— Da. E evident că ei speră să aibă un răgaz, înainte să fie nevoiți să intervină, continuă Charlie. Sînt convins că puterea e conștientă că cei de la Omucideri n-o să facă nici o brînză, dat fiind că sînt împiedicați rău.

— Ți-a vorbit Stick despre informațiile de care avem nevoie ?

— Da. Mă apuc de treabă azi după-amiază. Am ținut doar să mă asigur că totul e a-ntîia în legătură cu Dutch.

— El nu vrea decît să nu-i mai zăpăcesc programul, am zis rîzînd.

— E cu zile întregi în urma afurisitului de program din prima săptămînă cînd am început treaba, preciză Charlie Ureche cu un surîs.

— Cred că simțea și el nevoia să se descarce puțin, am răspuns.

— Apropo, o spun numai așa, ca să știi. Cowboy poate părea cam greu de cap uneori, dar e foarte isteț. Îi trebuie doar vreo zece secunde pînă îi cade fisa.

— În regulă. Dintotdeauna a fost așa ?

Charlie Ureche clătină din cap :

— Pe cînd era în Vietnam, o explozie i-a zburat partea din spate a capului. Are o plăcuță metalică acolo. De asta poartă șapca aceea ridicolă de base-ball. Îi acoperă porțiunea cheală.

N-am știut ce să răspund la asta. Ce-ai putea spune ? Vai de mine, ce cruntă soartă ? Toată lumea știe că e cruntă.

— De fapt, ți-am zis chestia asta pentru că, înainte de a merge la război, Cowboy a fost șerif în Waco, Texas. Cînd s-a întors, nimeni n-a mai vrut să-l angajeze. Dutch l-a găsit lucrînd ca hamal pe docuri în New Orleans.

— Mulțumesc, Charlie. Mă bucur că știu asta.

— Sînt sigur că o să aibă lista aia pentru mîine, de-ar fi să lucreze toată noaptea la ea.

— Spune-i că-i mulțumesc.

— Spune-i chiar tu, zise Charlie Ureche. Eu am plecat la arhivă.

Cowboy Lewis era exact acolo unde-l lăsasem, trudind la carnețelul lui de cavaler rătăcitor.

— Cowboy, nu te omorî cu treaba asta, bine ?

— Mîine ți-o dau, zise el, împingîndu-și pe spate șapca de base-ball. Trebuie să mă țin de urmele lui Logeto astă-seară, dar o s-o am gata mîine.

— Mulțumesc.

— Apropo, Zapata a zis să-ți spun că s-a dus să-l dibuiască pe nemernicul ăla care te-a împușcat.

— Îl cheamă Turk Nance.

— Așa, Turk Nance, spuse el cu un zîmbet. Zapata o să-l dibuiască, fii convins de asta.

— O să-i mulțumesc cînd o să-l văd.

— Cred că va trebui să iau lecții de citire, zise el, în timp ce mă îndepărtam. Nu-mi pot citi propriul scris.

Pe cînd mă îndreptam spre ușă, o nouă figură mi se ivi în cale. Era un polițai cu trăsături de oțel-beton.

— N-am avut ocazia să ne cunoaștem aseară, zise el. Sînt Kite Lange.

— Jake Kilmer.

— Sînt bun la interceptări, zise el. Ai de interceptat ceva, mă chemi, bine ? Pot să pun un microfon pe o muscă în zbor drept sub nasul tău și n-ai să mă vezi făcînd-o.

— Strașnic.

— Nu mă laud, zise el și trăsăturile boțite ale chipului i se destinseră într-un zîmbet. E un talent de la Dumnezeu.

— Și sînt sigur că nu abuzezi de el.

— Numai dacă mi-o cere cineva, preciză el, apoi adăugă : Aud că ai fost în Nam.

— Întocmai.

— Cînd a fost asta ?

— '67, '68. M-au recrutat la terminarea stagiului militar. Cînd cu ofensiva Sudului asupra Nordului.

— Ce armă ?

— Spionaj militar. Tu ?

— Pilot de elicopter Medevac.

— În cîte misiuni ai zburat ?

— Ți-ar veni să verși dacă ți-aș spune.

Am ezitat un moment, înainte de a-i pune următoarea întrebare, dar mai apoi mi-am zis : la naiba. Urma doar să fiu unul de-al lor.

— Te superi dacă-ți pun o întrebare personală ?

— Dă-i drumul.

— Cum ai zbîrcit-o de-ai ajuns în gașca asta ?

Fața frămîntată a lui Lange se boți și individul își dădu drumul.

— Hei, așa mai zic și eu : punct lovit, punct ochit. Ei bine, zburam, cu elicopterul în misiuni de control al traficului pentru Denver PD[1]. Trei tipi spărseseră o bancă și eu mă țineam de coada lor cam la vreo sută cincizeci de metri distanță. O mașină a poliției se apropia de ei, dar a pierdut controlul volanului și a ieșit de pe șosea. Așa că m-am lăsat drept pe mașina urmărită. Mă înțelegi tu, la vreo jumătate de metru deasupra. Atîrnam drept acolo, transmițînd prin radio poziția lor și încercînd să-i forțez să iasă de pe șosea, cînd, pe neașteptate, am ajuns la un pod feroviar. A trebuit să mă înalț în ultima secundă ca să trec peste el.

— Mda.

— N-am văzut mărfarul care trecea pe pod în momentul acela. Am zburat drept într-un vagon deschis. Întîmplător, era elicopterul preferat al primarului. Avea numele lui pictat pe lateral, mă rog, tot tacîmul. Ar fi trebuit să-l vezi, elicopterul, vreau să spun. Kite se opri un moment și chicoti : Arăta de parcă ar fi slujit drept prînz uriașului din poveste.

— Va să zică, ai luat frecușul pentru că i-ai stricat jucăria primarului, nu-i așa ?

— Da, plus că municipalitatea a trebuit să cumpere un nou vagon pentru mărfar. Nu mi-au oferit nici măcar o petrecere de adio.

— Ești norocos că ai supraviețuit.

— Da' cu fața mea ce crezi că s-a-ntîmplat ? zise Kite, încă surîzînd.

— Ce făceai cînd te-a găsit Dutch ? am întrebat, așteptîndu-mă să aud că vindea mașini uzate sau ceva în genul ăsta.

— Eram agent de circulație și dirijam traficul din elicopter în Roanoke, Virginia, cu o doamnă reporter. Era o muncă destul de înjositoare după cea de polițist ; dar avea și momentele ei frumoase. Doamna obișnuia să conducă la întoarcere, după traficul aglomerat de după-amiază.

---

[1] Police Department — Departamentul de poliție (n.tr.).

Venise rîndul meu să rîd :

— Cred că eşti un pilot al naibii de bun.

— După Nam, totul e floare la ureche.

Apoi mi-a trecut prin minte o idee. Nici azi nu-mi vine să cred ce am făcut atunci. Eu, bunul Domn-Legalitate, fost avocat, Kilmer fă-le-toate-cu-dreptate. Poate că stilul huliganilor începea să devină molipsitor.

— Am o idee, i-am spus.

— Dă-i drumul.

— Ştii filiala principală a lui Seacoast Bank, aia de jos, de lîngă rîu ?

— O găsesc eu.

— Aş vrea să ştiu cu cine face preşedintele ei afaceri. Cu cine vorbeşte în timpul zilei, chestii de genul ăsta. Îl cheamă Charles Seaborn.

— Dar telefonul ? întrebă Lange. Vrei să pun şi-acolo o ploşniţă ? Am o chestie de vorbeşte-unu'-ascultă-doi pe cinste.

— Nu, nu sînt ei aşa de proşti.

Pe faţa buşită a lui Lange se lăţi un nou zîmbet :

— S-a făcut.

25. NIȘTE TIPI ELECTRIZANȚI

Tot drumul pînă la hotel m-am gîndit că ea telefonase și-mi lăsase un mesaj cum că anulează întîlnirea. Am tot construit în minte diverse chestii pînă cînd am ajuns lac de sudoare, ca atunci cînd îți dorești ceva atît de mult, încît ești sigur că nu-l vei obține. Mă cam apucaseră pandaliile și, pe cînd dam să intru în hotel, aveam deja stabilit în minte dialogul pe care urma să-l purtăm. Voiam să scap de toată povestea asta, o dată pentru totdeauna.

Urcînd în camera mea, n-am găsit nici un fel de mesaje. Era aproape o dezamăgire.

Fiind încă lac de sudoare, am lepădat de pe mine cămașa și pantalonii și m-am așezat, în pantaloni scurți, în fața instalației de aer condiționat. Am stat acolo pînă am înghețat. Asta a durat vreo cincisprezece minute, ceea ce însemna că mai aveam patru ore de așteptat.

Tot așteptam să sune telefonul, ca ea să anuleze povestea. Suspansul era groaznic. Am ridicat receptorul din furcă, dar acesta a început să scoată un sunet strident ca de frîne proaste și l-am închis la loc. M-am așezat pe pat, am ridicat din nou receptorul și am așteptat pînă am auzit scîrțîitul acela, apoi am apăsat pe mica bară preț de un minut, după care i-am dat drumul din nou. Am mai omorît vreo cincisprezece minute așa, pînă mi-a obosit degetul.

Pe la ora șase, am comandat o friptură, cartofi, salată și cafea. Abia cînd am luat prima îmbucătură, mi-am amintit ce proastă e mîncarea la room-service. N-avea însă importanță, și-așa nu-mi era foame. Cafeaua mi-o adusese într-una din cănile acelea urîte, mov, tip termos, care păreau întotdeauna murdare, și era călîie, dar am băut-o pentru că îmi oferea, oricum, o ocupație.

Omoram timpul. La naiba, pe cine prosteam ? Îl urmăream, cu ochii pe ceas la fiecare cinci minute, cum se tîrăște pe coate și pe genunchi. La disperare, am început să citesc raportul lui Cisco despre Dunetown. După cîte informații îmi dădea, ar fi putut foarte bine să fi fost scris de Camera de Comerț. L-am aruncat la coșul de gunoi și m-am holbat la televizor următoarele treizeci de minute.

Cam pe la șapte, m-am hotărît să fac o baie, să-mi înmoi mușchii obosiți și să mai omor încă o jumătate de oră. Am dat drumul la robinete și la radio. Apa era atît de fierbinte, că mi-au trebuit vreo zece minute de chin și scufundări pentru a mă acomoda. O baie constituie o terapie grozavă, mai ales cînd apa-i nițel prea fierbinte ca s-o suporți. Îți deschide mintea, înlătură pînzele de păianjen, te ajută să selectezi chestiile reale de gogorițe. E ca un leac tămăduitor.

Cam la zece minute după ce am intrat în cadă, muzele au început să-mi șușotească la ureche. Îmi spuneau lucruri pe care nu voiam să le aud. Muzele nu sînt întotdeauna cooperante.

Trezește-te, Kilmer, spuneau vocile, i-ai făcut lui Dutch o promisiune. Fără scandal, i-ai spus, și el te-a crezut pe cuvînt, fără alte întrebări.

Trezește-te, Kilmer, nu poți să ștergi douăzeci de ani cu un sărut, un zîmbet și un rostogolit în fîn. 1963 e istorie de mult. Aveai perspective atunci. Acum ce ai ? Stick ți-a pus-o pe tapet, afurisitul de Holiday Inn, asta ai. Asta chiar că ar face-o pe Doe să rîdă — cam primele cinci minute.

Trezește-te, Kilmer. Nu mai știi nici măcar ce e realitate și ce e fantasmă.

Mă cam săturasem pînă-n gît de muze, iar radioul nu mă ajuta cu nimic. Era potrivit pe unul din acele posturi de muzică ușoară, iar Eydie Gormé cînta : „Cui îi pare rău acum ?“ Exact ce aveam nevoie, muzică de fundal, cu un smiorcăit în fiecare notă.

Am ridicat un picior și am dat drumul la apa caldă, lăsînd-o să curgă pînă ce a trebuit să scrîșnesc din dinți ca s-o suport. Apa mai-mai că atinsese temperatura de fierbere cînd am oprit robinetul. Asta a mai omorît încă cincisprezece minute.

Trebuia să mă detașez puțin de toate, să separ ce era real de ce voiam eu să fie real. Trebuia să fiu obiectiv.

Dar n-am izbutit. Ce am reușit a fost să mă gîndesc la locul acela de la baza gîtului ei, la porțiunea aceea moale, unde puteai vedea pulsul bătînd. Obișnuiam să-l privesc fix și să număr bătăile. Puteam să spun cu precizie cînd începea să se excite.

M-am gîndit la felul în care închidea ochii și desfăcea buzele cam cu jumătate de centimetru, cînd eram pe punctul de a o săruta. Avea buzele cele mai moi din lume. Te puteai îngropa în buzele acelea. Nu i-am simțit niciodată dinții. Nu știu cum făcea. Buzele eu erau moi ca plapuma.

Trei ani, atîta așteptasem, urmărind-o cum crește de la o puștoaică de cincisprezece ani la o femeie de optsprezece ani, simulînd o relație fraternă cînd venea la Athens pentru week-end-uri fotbalistice. Asta ca să-l mulțumim pe Chief. Pe la șaisprezece ani, săruturile ei de adio începuseră să devină mai dulci. Și mai lungi.

Apropo de ordinea lucrurilor.

Scapă de asta, Kilmer. Gîndește-te la altceva. La detalii ; concentrează-te asupra detaliilor. Și a evenimentelor. Realitatea este ceea ce urmărim acum. M-am concentrat asupra celei de-a optsprezecea aniversări a zilei ei de naștere. Mi s-au perindat prin minte imagini disparate, ca într-un film cînd se rupe pelicula și se pierd cîteva fotograme.

Nu mă lăsase s-o văd toată ziua. După cum se purta, s-ar fi putut crede că era vorba de ziua nunții ei. Cam pe la mijlocul dimineții, Chief, Teddy și cu mine am dat o raită pe la birourile Findley de pe Factor's Walk. Făcea parte din ritual, cînd veneam pentru week-end, acest mers pe la birouri sîmbăta dimineața. Trebuia să purtăm cravată și sacou sport, să dăm exemplu, pentru ca muncitorii să nu rămînă cu impresia că pot să se relaxeze fiindcă era week-end. Chief le avea pe astea cu datul exemplelor. Biroul era deschis doar jumătate de zi, astfel ca angajații să creadă că au și ei un răgaz. „Cele patru ore libere de sîmbătă sînt un imbold pentru întrecerea care începe luni dimineață“, spunea Chief, făcînd cu ochiul. Făcea mult cu ochiul, pentru a-și întări spusele, un obicei pe care îl preluase și Teddy.

Făcea totdeauna un fel de afacere, de regulă la telefon, doar ca să ne arate cum se procedează. Cînd proceda așa, ochiul stîng i se închidea pe jumătate. Teddy îl numea Ochiul Rău. Cînd Ochiul începea să se îngusteze, păzea ! Era în zbor planat, plonjînd deja la atac asupra prăzii. Asta e unul din lucrurile pe care cei bogați le moștenesc, simțul de pasăre de pradă. Presupun că de aia și sînt bogați — au un instinct înnăscut de găsire a jugularei.

N-am avut niciodată o reală pricepere la afaceri. Ei erau băgați în toate. Bumbac, transport naval, agenții imobiliare, industrie, agricultură, toate cîte-ți vin în minte. Toate astea nu făceau decît să mă zăpăcească de mama focului. Cred că nici Teddy nu era prea implicat. Pe el îl interesau mai mult petrecerile. Și pulsul tîrgului. Așa-i zicea el, pulsul tîrgului. „Hai să mergem pe plajă, Junior, să luăm pulsul tîrgului."

Mi s-a perindat prin fața ochilor o altă imagine. În dimineața aceea, biroul era închis în cinstea zilei de naștere a lui Doe. Cînd am ajuns acolo, portarul ne-a dat drumul înăuntru și am urcat la etajul al treilea. Mi-a plăcut întotdeauna clădirea aceea. Era toată numai alamă și stejar și totul era frecat și lustruit de strălucea.

Chief stătea în biroul lui, care îmi pare acum că ocupa cam jumătate din etaj. Stătea acolo și-și flutura mîna : „Am de gînd să împart încăperea asta în trei camere, băieți", a spus el. „Eu am să ocup colțul ăsta. Unul dintre voi poate să ia partea cu vederea spre rîu ; celălalt, pe cea cu vederea spre parc." Apoi a dat cu banul.

„Alege, Jake", a spus el. Nu mai țin minte ce am ales. A acoperit banul cu mîna și a aruncat o ocheadă dedesubt, a ridicat privirea foarte încet și mi-a zîmbit. „Ai cîștigat, Jake. Alege, rîu sau parc ?" Mi-am închipuit că Teddy își dorea rîul și era îndreptățit la asta, pentru că era, evident, vederea cea mai bună, așa că am ales parcul.

Și îmi amintesc că Chief s-a uitat la mine și ochiul acela stîng al lui s-a îngustat doar un moment, apoi a spus : „Foarte generos din partea ta, Jake."

Ochiul Rău. Privind înapoi, cred că Chief a considerat pasul ăsta al meu ca pe un semn de slăbiciune. În privința lui, deviza la care ținea era cîștigătorul ia tot.

Cu cît pătrundeam mai adînc în trecut, cu atît imaginile mi se perindau cu mai mare iuțeală. Cum arăta locul — dalii peste tot în Windsong, sute și sute. Și lumînări — Dumnezeule, trebuie să fi fost mii de lumînări. Era un dans al flăcărilor, așa de multe lumînări erau.

Și oameni. Trei sute, poate, crema. Smoching, orchestră, șampanie, tot ce era mai bun. Chief se îngrijise de asta. E ceea ce poți numi gust, un alt lucru pe care îl moștenesc bogații din naștere.

„Trebuie să-mi scot pălăria în fața ta, Junior“, a spus Teddy, în timp ce îi aranjam smochingul. „Trei ani, fîrtate, așa încît chiar că ești potrivit.“

Asta fusese, deci ? Un test ?

Înainte ca oaspeții să sosească, Chief ne-a luat pe noi doi afară pe verandă și am stat acolo, urmărind cum apune soarele. Am toastat, am băut în sănătatea lui Doe și ne-am aruncat paharele, zdrobindu-le de marele stejar de la colțul casei.

„Încă un an, băieți, spusese Chief, și veți pleca la Facultatea de Drept. Timpul o să zboare. O să vă întoarceți și o să fiți în afaceri înainte să vă dați seama.“

Asta era o altă parte din capcană : Chief așternîndu-le pe toate pentru noi în felul acesta, planificîndu-ne viețile. Numai atunci îi cădea bine. Întotdeauna îți cade bine cînd figurezi și tu în asemenea planuri. Atunci cînd și-a pus mîna pe umărul meu, avea electricitate în degetele lui. Așa era Chief. Așa erau toți trei. Erau niște tipi electrizanți. Le puteai simți aureola în jur.

„E o noapte pe cinste, băieți“, spusese el. Nu știa însă nici jumătate din ce știam eu.

Era întuneric, toate lumînările fuseseră aprinse și oaspeții erau adunați cu toții cînd ea și-a făcut apariția. Mi-e greu și acum să-mi trag răsuflarea cînd mă gîndesc la momentul acela. Gura mi se usucă și mîinile îmi tremură cînd mă gîndesc cum arăta cînd a intrat în lumina aceea ireală, de lumînări, îmbrăcată în alb, cu o eșarfă purpurie care-i încingea mijlocul și-i contura fiecare linie magnifică a trupului. Că tot vorbeam de electricitate. Toată lumea a aplaudat cînd a intrat ea. A venit drept la Chief și l-a sărutat. Chief era întotdeauna pe primul plan. Pe urmă a venit la noi și locul acela moale de pe gîtul ei se zbătea nebunește, iar eu mă străduiam cu greu să-mi țin mîinile departe de ea. Așa a fost toată noaptea. Nu m-am putut apropia de ea. Am crezut că nu voi putea niciodată.

Petrecerea s-a sfîrșit cam pe la trei dimineața și eram cu toții puțintel aburiți de la șampanie. Teddy agățase o nebunatică de fată în genul lui și toți patru ne-am îndesat în mașinuța de golf și am pornit spre plajă. El mi-a aruncat cheile. Ședea în spate, luînd ceva „puls al tîrgului". Cînd ne-am suit în mașină, n-o vedeam decît pe Doe și ne stăpîneam cu greu să ne ținem departe unul de celălalt. Ei bine, nici n-am făcut-o. Ea s-a aplecat spre mine, a pus mîna pe coapsa mea, printre genunchi, și-a încleștat degetele pe genunchiul meu și l-a strîns cu putere și electricitatea a început să zumzăie.

Cînd am ajuns pe plajă, ne-am ales niște dune de nisip și am început să ne învîrtim în jurul lor în lumina lunii. Teddy a dat cep unei sticle de șampanie, a agitat-o și a pus degetul la gura sticlei, ca să facă să țîșnească un jet subțire. Eram cu toții muiați pînă la piele de șampanie, iar nebunatica de fată a zbughit-o afară din mașină, a fugit de-a lungul plajei și a sărit în apă, cu haine cu tot. Teddy glonț după ea. Noi doi am mers mai departe și i-am lăsat acolo, trăgînd unul de altul pe plajă.

Îmi amintesc că Doe a spus : „Oprește imediat, Jake. Te rog !" Nu mai auzisem niciodată pînă atunci tonalitatea aceea în vocea ei. Răgușită, gîfîită binișor.

Am rulat peste o dună și, după ce am trecut de vîrf, am călcat frîna și ne-am rostogolit amîndoi afară, înainte ca mașinuța să se fi oprit de-a binelea. Aceasta a mai mers pînă la poalele dunei și s-a oprit acolo.

Eram ca niște animale eliberate din cușcă. Pipăieli, atingeri, smulgeri. Am găsit locul acela moale de la gîtul ei și, cînd l-am sărutat, i-am simțit în gură inima bătînd și ea a țipat și și-a tras rochia jos și sînii ei s-au ivit, eliberați, iar eu am coborît buzele, am deschis gura cît am putut și m-am jucat cu unul din ei, simțindu-i sfîrcul întărindu-se sub limba mea. Apoi mîinile ei s-au întins și m-au găsit, și ea m-a întors pe o parte și a început să mă dezmierde. Într-un sfîrșit, i-am descopciat rochia și i-am scos-o pe la picioare, iar ea a prins cu degetele marginile chiloților și i-a lăsat să alunece în jos. Apoi m-a ajutat să mă dezbrac și am zăcut așa un minut, uitîndu-ne unul la celălalt. Au urmat alte atingeri, alte pipăieli și alte dezmierdări, pînă cînd am simțit-o deschisă sub degetele mele și ea m-a tras deasupra și m-a condus în ființa ei, învăluindu-mă, zdrobindu-mă, devorîndu-mă cu mușchii ei moi...

Frumos lucrat, Kilmer. Asta se cheamă să le pui pe toate în ordinea lor. În mod obiectiv, nu-i așa ?

Sigur.

26. FEMEIA ȘI BANII DE ARGINT

Oh, Isuse, ține-o în mine !
Ia, ia totul, iubitule.
Oh, Doamne, numai nu te opri !
Sînteți toate la fel, nu vă ajunge niciodată, nu-i așa, iubito ?
Niciodată !
Poftim...
Mai mult... oh, da, MAI MULT !
Poftim...
Ce faci ?
Poftim...
Hai odată, afurisitule, ia-mă !
Uite aici, uite aici...
OH... oh, oh, acum-acum, oh, oh, acum-acum...
Uite cum vine afurisitul de mărfar să te calce !
Acum... da, acum...
UN cartof, DOI cartofi, TREI cartofi, PATRU...
Oh, tu... afurisită... m-m-mașinărie...
LA NAIBA !
Nu te opri acum, oh, Doamne sfinte, nu te opri acum !
O să te posed... de moarte... femeieeee...
Oh... Doamne... ACUM !
Mda.
ACUM !
MDA !
ACUM...
Mai tîrziu...
Or să mă doară toate cele o săptămînă, nebun afurisit...
Hei, tu cereai întruna să-i dau înainte.
Da, dă-i înainte.
Nu ți-e destul, hai ?
Nu mă satur de asta.
Nu doar dragostea, ORICE.
După noaptea asta, o să avem totul.

Nu există TOTUL, iubito. Și nici destul.

Posedă-mă din nou.

Trebuie să-mi economisesc ceva vigoare, păpușă. Va fi o noapte lungă.

Cînd se va termina...

O să sărbătorim. O să mă rogi tu să mă opresc...

Promiți ?

Garantat.

O facem lată la noapte.

El cînd o să ajungă aici ?

În cincisprezece minute.

Asta înseamnă să-ți forțezi norocul.

Îmi place. Dă-mi un sărut.

Sigur. Adio, iubito.

El îi mîngîie gîtul cu degetele, trecîndu-și-le, unul lîngă celălalt, de la clavicula ei de-a lungul carotidei spre obraz și înapoi, din nou, și de data asta apăsă mai tare și fața ei se boți.

Prea tare...

Prea tîrziu. Degetele lui părură să facă o mișcare bruscă, săpînd adînc în ambele părți ale mărului lui Adam.

Ochii ei ieșiră din orbite, limba îi ieși din gură, bălăbănindu-se grotesc.

Apăsă mai adînc. Ceva pîrîi. Ea se zbătu, luptă, încercă să zgîrie.

Se opri dintr-o dată, se îndreptă, o lovi scurt cu două degete peste tîmplă și viața ei se stinse.

O rostogoli în pat, o aranjă, ca și cum ar fi fost adormită, stinse lumina și merse la fereastră.

Trecură zece minute. Două limuzine negre traseră în față. Patru inși săriră din prima și cercetară strada. Doi dintre ei intrară în clădire, în vreme ce ceilalți doi așteptară la ușă.

Pași pe scări, un schimb înăbușit de replici. El se deplasă fără zgomot prin încăpere și intră în dulap.

Unul din oamenii aflați în clădire deschise ușa din față și făcu un semn cu capul spre ceilalți doi de afară ; unul din aceștia dădu fuga spre cea de-a două mașină și-i deschise portiera din spate. Un bărbat înalt, îndesat, a cărui față dovedea că fusese cîndva mai slab, coborî și se grăbi să intre *în clădire. Una dintre gorile verifică holul de la etaj și îi făcu semn că poate urca. Bărbatul era îmbrăcat îngrijit, într-o jachetă bleumarin, pantaloni gri de gabardină, cămașă bleu și o cravată cu dungi închise la culoare. Urcă scările și înclină din cap în direcția omului de lîngă ușa apartamentului, care coborî înapoi. Bărbatul îndesat scoase cheia și intră.*

Cei patru inși se adunară chiar în fața ușii apartamentului, în holul de la parter acoperit cu un covor, și începură să se amuze, aruncînd cu bani de argint de un dolar în perete.

Bărbatul îndesat stătu o vreme în picioare în pragul camerei, privind-o pe femeia din pat, care dormea pe o parte. Începu să se înfurie gîndindu-se la toate astea. Ce cățea destrăbălată era. Schițînd un zîmbet, porni spre marginea patului și începu să o scuture ușurel.

Ușa de la dulap se deschise fără un sunet. Bărbatul îndesat nu mai apucă să audă nimic pînă la acel zbrrr *al frînghiei care se încolăcea în jurul gîtului său, urmat de brusca și îngrozitoarea strînsoare de menghină. Reacționă aproape instantaneu.*

Aproape.

Un picior se încolăci în jurul ambelor lui picioare, iar el își pierdu echilibrul și căzu pe pat cu fața în jos. Se zbătea, încercînd să se elibereze, dar strînsoarea se înteți.

Fu cuprins de spasme.

Spasme...

Spasme...

Jos, în hol, băieții care aruncau bani de un dolar auziră arcurile patului scîrțîind.

Tony ăsta nu pierdea timpul.

Taur afurisit. Hai, Ricky, dă-i cu banul.

Banul de argint de un dolar sclipi în zborul lui prin hol, căzu pe covor și ricoșă din perete.

Învingătorul începu să cînte :

„Poți să zvîrli un ban de-argint pe podea,
O să se rostogolească, fin'că-i rotund,
Femeia nu știe ce bărbat bun are
Pîn' ce-l lasă baltă.“

27. AFACERI, CA DE OBICEI

După ce am ieșit din cadă și m-am uscat, m-am dus și m-am întins gol pe pat, să mă răcoresc. M-am holbat multă vreme la ventilatorul din tavan. Obiectivitatea e o muncă dureroasă în cel mai bun caz, iar eu o evitasem timp de douăzeci de ani. Acum, cînd se întuneca afară, cîteva umbre se lățiră în cameră ca niște degete acuzatoare, îndreptate spre mine. În singurătatea întunericului, romantismul păli, iar realitatea îi luă locul. Alte amintiri prinseră să mă asalteze. Trecutul începu să se materializeze din nou, neînfrumusețat de lumînări și dalii. O figură se desprinse dintre umbrele aspre și începu să mă ia peste picior. Era Stonewall Titan.

Mi-l aminteam pe Titan în seara petrecerii, un bărbat scund, o umbră de om de cel mult un metru șaizeci și cinci, care prefera să nu poarte smoching, optînd în schimb pentru costumul lui obișnuit de iarnă, cu vestă, de culoare închisă ; ajunsese doar cu cîteva minute înainte ca Doe să-și facă apariția.

L-am surprins nu o dată în timpul acelei seri, privindu-mă fix cu ochii aceia ca agatele, care sclipeau în lumina lumînărilor. Atunci n-am dat atenție faptului, nu părea important. Și-așa, domnul Stoney nu prea zîmbea mult ; era un om tăcut, constant introvertit sau contemplativ, sau și una și alta, avînd un comportament deloc neobișnuit pentru oamenii scunzi. Dar acum, reflectînd la asta, îmi vine în minte că avea o privire dură, aproape furioasă, ca și cum l-aș fi jignit în vreun fel.

După ce a venit Doe și ne-a urat în mod oficial bun venit lui Teddy și mie la petrecerea ei, după ce mi-a luat mîna și mi-a strîns-o, mai-mai să-mi rupă degetele, și a plutit mai departe, ca să-i salute pe ceilalți musafiri, mi-am croit drum prin încăpere și i-am dat bună seara omulețului îngrijit îmbrăcat. El a ridicat privirea spre mine și mi-a zis: „Tu chiar te-ai înnădit aici, nu-i așa, băiete? Aștepți seara asta de mult." „Ce vrei să spui?" am întrebat eu, zîmbind. „Nu zice hop pînă n-ai sărit", a răspuns el și s-a îndepărtat.

Asta a fost tot. O observație caustică, pe care n-a mai repetat-o în timpul acelei veri petrecute cu familia Findley. O uitasem. Privind înapoi la acel moment, am avut impresia că omulețul mă găsea, de bună seamă, nedemn de zestrea clanului Findley. Și, de vreme ce acea seară părea să fie sfîrșitul perioadei mele de probă, obiecțiile lui fuseseră aparent respinse. După aceea, am fost tratat mai mult ca niciodată pînă atunci ca unul din familie. Dar relația mea cu Stonewall Titan nu s-a mai încălzit, probabil pentru că îl jignisem păstrînd distanța.

Am fost realmente pus la încercare în răstimpul acestor trei ani, sau poate că era doar paranoia mea, o scuză ca să mă eschivez de la alte angajamente emoționale, ca să rămîn „deconectat", cum a zis Stick. Nici unul din aceste lucruri nu-mi venise în minte la vremea aceea. Cînd ai nouăsprezece sau douăzeci de ani și toate-ți merg din plin, nu te gîndești la de-astea.

Dar acum, în întunecimea camerei, suspiciunile mele fuseseră stîrnite.

Asta să fi fost? Să fi făcut toate astea parte din testul Findley? Să fi făcut Doe și Teddy parte din acea perioadă de probă de trei ani și să-mi fi verificat constanța, consecvența, durabilitatea, loialitatea, toate atributele importante? Poate că, în definitiv, nici nu trecusem testul. Poate că ei observaseră la mine vreun cusur fatal, pe care eu personal nu-l percepusem, ceva mai de rău augur decît niște glezne rupte, ceva ce nu l-a oprit pe Teddy să mă accepte drept cel mai bun prieten al său, dar care mă împiedicase să devin unul dintre moștenitorii clanului Findley. Poate că sîngele meu nu fusese niciodată îndeajuns de albastru.

Trezește-te, Kilmer.

Zăcînd așa, am început să mă simt ca o piesă prinsă între doi magneți. Unul mă atrăgea spre Doe și Chief și viața dulce care ar mai fi putut fi. Celălalt, spre acei Tagliani ai lumii reale, care reprezentau — ironie a soartei — un loc mult mai sigur.

Într-un mod ciudat, aveam încredere în cei din clanul Tagliani, tocmai fiindcă știam că *nu pot* avea încredere în ei, și acest fapt îmi dădea un sentiment de siguranță.

Se conturau o mulțime de colțuri periculoase. Asta mă înspăimînta. Îmi întuneca discernămîntul. Dunetownul era primejdios pentru mine. Mă expunea. Îmi scotea la vedere călcîiul lui Ahile.

Magneții mă atrăgeau afară din locurile mele sigure.

Am zăcut acolo nemișcat, privind fix ventilatorul leneș din tavan, pînă ce camera s-a cufundat într-un întuneric deplin.

La nouă și cinci a sunat telefonul. A zbîrnîit îndelung. La și douăzeci a sunat din nou. Nu m-am mișcat. Zăceam acolo ca o statuie. Nu puteam să vorbesc cu ea în momentul acela. La nouă și jumătate a sunat de douăsprezece ori, le-am numărat. Apoi, la fiecare cinci minute. La zece fără cinci am auzit un zgomot ușor la ușă. Ca al unui gîndac ce se tîrăște pe dulăpiorul din bucătărie. M-am ridicat într-un cot și m-am uitat. Era o bucată de hîrtie, vîrîtă sub ușă.

Am ridicat-o și am stat pe marginea patului cîteva minute, înainte să aprind lumina. Era un mesaj telefonic de la Dutch Morehead.

Tony Logeto se înscrisese și el pe lista morții.

28. FRÎNGHIA CÎNTĂTOARE

Nu mi-au trebuit cinci minute ca să mă-mbrac. Pe cînd zoream prin holul hotelului spre garaj, mașina „Black Maria“ năvăli în parcare, scoțînd un scrîșnet prelung la oprire. Ușa din față a zburat în lături și eu m-am strecurat înăuntru. Stick băgă în viteza întîi, lăsînd în urmă un strat de doi centimetri de negreală de cauciuc.

— Trag nădejde că locul nu-i prea departe, am oftat eu.

— Vreo zece minute, zise el, punînd deasupra lumina roșie de girofar și dînd drumul sirenei.

Au fost cele mai lungi zece minute din viața mea. Am pornit-o ca o vijelie spre sud, de-a lungul rîului, unde bărcile de pescuit întîrziate erau reduse la niște pete de lumină.

Locul era în apropiere de Back O'Town, o clădire care fusese transformată într-un bloc cu vedere spre rîulețul ce purta numele de Hampton Run. Acoperiș plat, ușa din față luxoasă ; un lăcaș care părea de înaltă clasă. O mulțime de mașini ale poliției se aflau parcate la întîmplare pe străduța îngustă din față.

Cowboy Lewis stătea lîngă ușă, avînd un aer foarte plouat.

— Am făcut-o de oaie, zise el încrîncenat. M-au fentat.

— Cine te-a fentat, Cowboy ? am întrebat.

— Ăl de i-a miruit, zise el, privind la picioarele mele.

— *I-a* ? întrebă Stick.

— Sînt doi, preciză el, arătînd cu un deget peste umăr, către clădire. Primul etaj, în față.

— Cine e cealaltă persoană ? l-am întrebat, pe cînd ne îndreptam spre ușă.

— Della Norman, zise el.

Un nume nou !

— Și asta ar trebui să însemne ceva pentru mine ? am întrebat.

— Era preferata lui Longnose Graves, interveni Stick.

— Mda, dar era în pat cu Logeto cînd acesta a mierlit-o, adăugă Lewis.

Am fluierat printre dinți.

O mizerie de nedescris domnea în dormitorul de la etajul întîi.

— Asta-i frînghia cîntătoare, am spus, privind gîtul bărbatului.

„Hă“-ul pe care îl scoase Dutch îmi dădu de înțeles că nu mai auzise de șmecheria cu pricina.

— Așa-i zic vietnamezii, frînghia cîntătoare.

În rîndul britanicilor i se mai spunea și *the Bombay Burke* — *Bombay,* pentru că strangulatorii operau în India. Burke este argoul pentru strangulare, după numele unui englez care a încercat să o omoare pe regina Victoria, dar a dat greș, iar gîtul i-a suferit mai apoi o alungire pentru osteneală.

Trecuseră mai bine de doisprezece ani de cînd văzusem o asemenea umflătură. Era roșie-sîngerie și cam de mărimea unei monede de o jumătate de dolar, în locul moale de la baza craniului lui Logeto, la ceafă. Inelul adînc, zimțat și sîngeriu din jurul gîtului său se potrivea perfect cu descrierea acestui fel de strangulare.

— Mai e cineva aici ? îl întrebă Stick pe Dutch.

— Salvatore, răspunse Dutch. E afară, adulmecă împrejurimile.

— N-am mai văzut o urmă de acest gen de pe cînd eram în Nam, am zis.

— Superb. Ce dracu' urmează ? făcu locotenentul plictisit.

Cowboy Lewis umplu spațiul ușii, în vreme ce mînerul unei arme Cobra de calibrul 0,357 i se ițea din pantaloni, în față, chiar deasupra urmașilor.

— Dacă chestia asta se descarcă din greșeală, o să trebuiască să-ți schimbi numele, zise Dutch.

Lewis nu răspunse.

— O.K., adăugă Dutch, hai s-auzim toată povestea.

— E un lucru obișnuit modul cum venea Logeto aici. Asta se petrecea în fiecare luni seara, fie soare, fie ploaie, pe la ora șase. Stătea de obicei o oră sau o oră jumătate. Avea două limuzine și patru pistolari. Îl văd că intră, cei patru caraghioși încep jocul, azvîrlind la monede prin hol. Două ore mai tîrziu, subiectul se afla tot înăuntru. Cam pe la opt jumate m-apucă neliniștea. În cele din urmă, mă hotărăsc să dau năvală, să arunc un ochi.

— De unul singur, cu patru gorile între tine și Logeto ? Asta nu necesita o acoperire, după cărțulia ta ? întrebă Dutch.

Cowboy ridică din umeri :

— Aveam gloanțe berechet în Magnum. Mă duc înăuntru, o iau pe scări în sus, capăt niscai replici de rahat, arăt artileria. „Vrei să te adune cu fărașu', n-ai decît, arde gazul de pomană pe aici", e tot ce le-am zis. Pun urechea pe ușă, zbier o dată, de două ori. Nexam. Așa că am bușit ușa.

Își roti brațul la întîmplare prin încăpere, indicînd ce găsise.

Patul arăta ca un cîmp după arat. Pături și cearșafuri pe jumătate pe pardoseală, perne la cap și la picioare. Femeia zăcea pe o pernă, goală, cu părul împrăștiat pe față. Logeto cu fața în jos, complet îmbrăcat, cu ambii pumni încleștați pe cearșafuri, cu picioarele atîrnîndu-i afară din pat, fără a atinge, totuși, podeaua.

— Deci, asta e Della Norman, am zis.

Chiar și după ce murise îți puteai da seama că fusese o femeiușcă nostimă.

— Rahat, zise Stick.

— Vrea să spună că Longnose n-o s-o suporte prea bine, interveni Dutch, clătinînd cu tristețe din cap. Încă o chichiță, continuă el. Ce naiba căuta Tony Logeto cu dama preferată a lui Nose ?

Sosirea lui Chess, medicul legist, îi întrerupse firul gîndurilor. Chess era scund, bondoc și purta niște pantaloni vechi și o bluză de pijama jumătate în pantaloni și jumătate pe dinafară. Nu părea grozav de încîntat că se afla acolo.

— Ei, pe cine avem aici ? întrebă el.

— Ginerele lui Tagliani și prietena lui Longnose Graves.

Chess ridică privirea cu un rînjet lasciv :

— Nu-i așa că-i interesant ? Asta-i partea cea mai faină din afacere, mă-nțelegeți, chestiile interne. Mă întreb cum o s-o suporte Longnose.

— Nasol, interveni Stick.

Chess își puse jos trusa neagră.

— Mai întîi doamnele. Ia să tragem niște poze înainte de a face mizerie pe-aici.

Apăru fotograful, făcu poze prin toată camera, de sus pînă jos, vreo zece minute și dispăru. Medicul intră și-și începu munca, bombănind întruna în acest timp.

— Avem de-a face cu o simplă strangulare aici, la femeie. Din față, aș zice. Vedeți urmele degetelor mari aici, pe laringe. Moartea a fost rapidă. Presupunerea mea ar fi că tot traseul din zona gîtului e zdrobit, și carotida și jugulara. O pereche de brațe puternice au lucrat aici.

Continuă să palpeze, vorbind în timp ce studia cadavrul.

— Trebuie s-o iei mai ușor, Dutch. Congelatorul din oraș e arhiplin, n-avem decît cinci oameni la patologie și mai vine și o vacanță peste trei luni. Ar fi drăguț să terminăm pînă atunci.

— Ha, ha, ha, făcu Dutch, al cărui simț al umorului se subțiase, ca și al nostru al tuturor, de altfel.

În timp ce legistul își continuă munca, am aruncat o privire în jur prin apartament. Ocupa toată partea din față a clădirii. Sufrageria, dormitorul și bucătăria, toate dădeau spre stradă. Interiorul era decorat în stil nimicul timpuriu. Piese scumpe de mobilier, care nu se potriveau defel una cu cealaltă. Șifonierul conținea destule haine ca să se poată înființa o casă de mode.

Baia și dependințele dădeau într-un coridor care se întindea de-a lungul clădirii. Apartamentul avea o singură ușă, cea prin care pătrunseserăm cu toții.

Am intrat în baie. Era spațioasă, cu chiuvetă dublă, dulăpior, cadă de baie și cabină de duș.

Fereastra de deasupra dulăpiorului era deschisă și perdelele se legănau alene în vînt. M-am uitat afară.

Drept în sus spre acoperiș, drept în jos spre stradă. Am revenit apoi la scena crimei.

Un nou chip își făcuse apariția. Numele lui era Braun, de la Omucideri, un bărbat scund, zvelt, cu alură de vultur, cu pete de bătrînețe pe dosul palmelor și cu părul înspicat. Braun zise cu o voce nazală :

— Aud, Dutch, că ai de gînd să te pensionezi mîine. N-o să-ți rămînă nimica de făcut pe-aci.

Dutch răspunse :

— Nu mă face să rîd prea tare, că-mi ud pantalonii.

— Cîți să fie între aseară și astă-seară ? întrebă Braun, continuînd să-l înțepe pe uriaș. Ai destul pentr-un meci de fotbal ?

— Tu fă-ți treaba ta, Braun, bine ? Lasă comedia în seama lui Bob Hope.

Polițistul de la Omucideri o privi pe Della Norman.

— Iote la țîțele muierii ășteia. Pe pariu că a ieșit vreun cotoiaș pe cinste prin geam cînd a mierlit-o.

— Poate vrei să ieșim cu toții pe hol un minut-două, pînă te dumirești puțin ? tatonă Dutch.

— Cum vreți, zise Braun.

De mare clasă, tipul !

Chess își încheie treburile cu femeia și se întoarse spre Logeto.

— Cu ce-avem de-a face aci ? făcu Chess. Pare a fi o spînzurare.

— Jake, aici prezent, zice că trebșoara asta arată ca o veche șmecherie vietnameză de-i zice firu' cîntător, sau așa ceva.

— Asta se învață la *The Lawrence Walk Show* ? întrebă Braun.

— Se numește frînghia cîntătoare, am corectat eu. Procedeul e următorul : iei o frînghie, îi faci un nod la jumătate și legi un bețigaș la capăt. Soldații vietnamezi veneau în spatele victimei, îi azvîrleau frînghia în jurul grumazului, prindeau bețigașul și-l răsuceau. Nodul anihilează nervul principal de la baza gîtului și paralizează subiectul. După asta, trebuie cam treizeci de secunde sau așa ceva ca să finalizezi treaba.

— Îți place să gîndească federalii în locul tău, ha ? întrebă Braun.

Cowboy Lewis scoase un mormăit amenințător din stomac și își încleștă pumnii. Dutch așeză cu blîndețe o mînă pe umărul uriașului.

— A atins careva ceva pe-aici ? întrebă Chess.

Cowboy își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Am folosit hîrtie igienică atunci cînd am atins receptorul telefonului. N-am lăsat nici o amprentă, zise el.

— Excelent, băiete dragă. Văd că-i înveți cum se cuvine, îi spuse Chess lui Dutch.

— Mda, tot ce trebuie să mai faci e să-i înveți să și vorbească, făcu Braun.

— Cowboy, ia du-te pînă jos, vezi ce mai storci de la macaronarii ăia de aruncători cu banul, zise Dutch, salvîndu-l, de bună seamă, pe Braun de o internare la terapie intensivă.

După ce Lewis ieși, Dutch i se adresă lui Braun :

— Ce problemă te preocupă, putoare ?

— Tu, echipa ta specială și rahaturile astea, zise Braun. Pîn' acu, mie-mi face impresia că tot ce-ați făcut a fost s-o dați în bară.

— Faci cam multă gălăgie pentru unul cu șase crime nerezolvate în poală, i-o-ntoarse Dutch.

— Avem destule cadavre în oraș pentru o noapte, replică Braun.

— Te plîngi prea mult, Braun. Nu poți să vezi clar printre atîtea lacrimi, zise Dutch.

— Du-te dracului, îl repezi Braun.

Atmosfera era tensionată. Chess întrerupse schimbul de replici spirituale.

— Ei, zise el, dacă voi, cele două Shirley Temple, v-ați săturat să vă ciupiți cu ciocul unul pe altul, poate mă ajutați să duc perechea asta jos, pe o targă, ca să mă pot apuca și eu de lucru.

— Nu mai e mutarea mea, făcu Dutch. Eu îi iau vii, putoarea aci de față îi ia morți.

— Ce crezi despre ora morții, doctore ? am intervenit, sperînd să calmez puțin spiritele.

— Eu presupun — e doar o presupunere, țineți minte, să nu mă luați pe urmă la întrebări — presupun că au fost omorîți la un interval scurt de timp, mai întîi fata. Cam cu trei-patru ore în urmă, cu o oarecare marjă.

Era zece treizeci și cinci.

Legistul întoarse cadavrul lui Logeto ; mafiotul mort zăcea acum pe spate, privind tavanul cu ochi goi și cu limba ieșită din gură. Corpul era îmbrăcat îngrijit. Nici măcar cravata nu-i era desfăcută.

O idee-două începură să-mi dospească în minte.

Am pășit în hol, am găsit treptele care duceau spre acoperiș și le-am urcat. Ușa către acoperiș era descuiată. Am verificat-o, privind în jos spre fereastra deschisă de la baie și analizînd atent peretele de cărămizi. Erau trei scobituri în bordura de deasupra ferestrei de la baia Dellei Norman.

Cînd m-am întors, l-am văzut pe Stick discutînd afară cu unul din cei patru aruncători cu banul, un șmecheraș cu mutră de nevăstuică ; stătea într-o poziție ciudată și privea undeva pe stradă în timp ce vorbea, ca și cum Stick nu s-ar fi aflat acolo.

În cele din urmă, Stick încuviință din cap și-l părăsi, intrînd în clădire și alăturîndu-mi-se la etajul întîi.

— Am ajuns pe linie moartă, zise el. Răhățelul ăla cu care stăteam de vorbă îl are pe frate-său la mititica, așteptîndu-și sentința pentru huliganism. Speră că o să-mi pun eu pielea la bătaie ca să-i obțin ticălosului o pedeapsă redusă. Da' habar n-are nici de doi bani ce s-a-ntîmplat și nici ăilalți trei nu știu. Din ce zice el, Logeto a ajuns aici pe la șase și-un sfert. L-au condus pînă la apartamentul fetei, cum făceau de obicei luni seara. Auzind vreo două minute mai tîrziu niscai arcuri de pat scîrțîind, și-au închipuit că Logeto era așa de năbădăios, că trecuse direct la treabă. Au tras cîteva glume, apoi au tot aruncat cu bani de un dolar pînă cînd și-a făcut valvîrtej apariția Cowboy Lewis.

— Du-te de aruncă o privire înăuntru.

Ne-am întors în apartament împreună. Trupul Dellei Norman era deja acoperit și întins pe o targă. Băieții de la salvare puseră o învelitoare și peste Logeto și scoaseră ambele cadavre afară. Braun îi urmă pe hol, iar Dutch, Stick și cu mine rămaserăm singuri în încăpere.

— Ce chestie mai e și asta, cum că au fost strangulați ? întrebă Dutch. Despre ce-i vorba, de fapt ?

— Am mai întîlnit o treabă ca asta cîndva, în sud, zise Stick. E o metodă folosită de cei de la CRIP. Tainic și rapid.

— Ce înseamnă CRIP ?

— *Combined Reckon and Intelligence Platoons*. Erau un fel de Berete Verzi la comandă ale armatei. Atîta doar că nu aveau pregătirea cu pricina. Recrutau pe toată lumea. Foști pușcăriași, boxeri ratați, legionari francezi, mercenari, oameni care nu voiau să se întoarcă după ce li se termina înrolarea. Practic, alcătuiau brigăzi ale morții. Dă-le frîu liber și o să-i facă de petrecanie ba vreunui primar comunal, ba vreunui perceptor, ba vreunui lider rebel care se dă mare și tare. Chestii de astea.

Morehead clătină din cap.

— Alt soi de armată, zise el.

— Tu ai fost sub arme ? întrebă Stick.

— În Coreea. Infanterist. Șaisprezece luni, făcu zdrahonul de neamț. Vă amintiți de Coreea, băieți ? În ziua de azi, majoritatea oamenilor cred că, de fapt, Coreea e numele unei băcănii nonstop.

— Sărmana Della, zise Stick. De ce-a ținut cineva să-i facă de petrecanie ?

— De ce nu ? am întrebat.

Înălță din umeri.

— Eu și Della ne înțelegeam bine. O dată am avut ocazia să o salt. Pentru un flecușteț. Organizaserăm un raid de tatonare, gîndind că poate-poate dibuim ceva să-i punem în cîrcă lui Nose. Ea și-a dat seama și n-a zis pîs.

— Mă întreb ce făcea Logeto cu ea.

— O fi fost bună la pat, emise Stick o ipoteză. Nu era el cocoșul rezident al trupei Tagliani ?

— Asta-i o explicație destul de simplistă, zise Dutch.

Abia dacă ascultam. Eram prea uimit de modul cum fuseseră uciși Logeto și Della Norman, fără ca cei patru caraghioși aflați la picioarele scării să audă sau să vadă ceva.

— Aș putea să-mi imaginez unul din motivele pentru care a fost ucisă Della, am intervenit.

— Sîntem numai urechi, spuse Dutch.

Am făcut puțină logică verbală, ca să aud cam cum ar suna ideile :

— Logeto venea aici în fiecare luni seara. Oricine o fi cel care l-a ucis, știa la ce oră venea de obicei și mai știa că atmosfera era tensionată. A trece pe lîngă bodyguarzii lui Logeto nu putea fi o treabă ușoară. Și atunci, ce s-a gîndit ucigașul ? Să vină el primul și să o omoare pe fată. Știa că Logeto avea să intre singur, era prea mare și tare ca să-i lase pe băieți să verifice mai întîi locul. Așa că persoana a omorît-o pe fată, după care a stat să aștepte. Cînd a intrat Logeto, ucigașul l-a strangulat. Logeto n-a mai apucat să scoată un sunet.

— Iar pe urmă, a șters-o pe la baie, folosindu-se de o funie, sfîrși Stick.

— Numai că făptașul a luat-o în sus, nu în jos, am zis eu, și a fugit pe acoperișul de alături, ca să nu poată fi văzut de la sol.

— Probabil că așa a și intrat, zise Stick. A coborît pe funie, i-a omorît pe amîndoi și a ușchit-o pe unde a venit.

— Frumoasă schemă, am zis.

Dutch rumegă povestea asta preț de un moment-două.

— Mda, nimic de zis. Trebuie să ai tupeu cu caru' ca să-i faci felul unui mafiot cu patru pistolari care dau cu banul în holul de jos.

— Mda, sau să fii disperat, am intervenit eu.

— Disperat ?

— Păi da. Treaba a făcut-o unul cu mai mult tupeu decît însuși Moise, ori unul care nu-și putea permite să *nu* o facă.

Dutch zise :

— Dacă Nance e ăl care face numărul ăsta la comanda lui Chevos, înseamnă că pe lista neagră mai rămîn doar Costello, Bronicata, Stizano, O'Brian și Cohen.

— Deci încă cinci, preciză Stick.

Dutch se sprijinea de perete, cu mîinile înfundate adînc în buzunare.

— E lună plină, rosti el pe un ton visător. Femeile gravide fac copii, bărbații dau în bîlbîială. Ce-aș mai putea spune ?

— Bine zis, făcu Stick. Asta o să și spunem ziarelor, că era lună plină.

29. DISAWAY

M-am întors la hotel şi m-am culcat.

Telefonul a sunat de mai multe ori în timpul nopţii. De cîte ori, n-aş putea spune. Într-un tîrziu, l-am pus pe podea, l-am acoperit cu o pernă şi am aţipit. Următorul lucru de care am fost conştient a fost că cineva se străduia să-mi dărîme uşa. Am aprins lampa, m-am luptat să intru într-o pereche de pantaloni şi m-am pomenit cu Pancho Callahan stînd în prag.

— Schimbare de planuri, a fost tot ce mi-a spus.

— Ha ? am reuşit să îngaim.

— Am încercat să sun, zise el.

— Mersi, am mormăit şi am pornit-o înapoi spre pat.

— Direcţia pista de curse, făcu el în graiul său prescurtat.

— Ce ? Acum ?

— Îhî.

— Cît e ceasul ?

— Cinci.

— Dimineaţa ?

— Îhî.

— Marţi dimineaţa ?

— Marţi dimineaţa.

I-am aruncat o privire mohorîtă. Arăta ca desprins dintr-o pagină a revistei G.Q.[1]. Pantaloni gri de bumbac, vestă cadrilată sub un sacou albastru de in, cămaşă bleu, cravată vişinie cu nişte căluţi delicaţi, galopînd fără ţintă pe toată lungimea ei, şi o şapcă în carouri, trasă ştrengăreşte pe-o sprînceană.

Nu arăta a poliţai, cum nu arăta John Dillinger a Prinţul de Wales.

— Nici nu mă gîndesc, am bîiguit eu.

---

[1] Gentleman Quartely — revistă de modă pentru bărbaţi (n.tr.).

Puse o mînă ușoară pe ușă :

— O să fie o zi grozavă.

Eram prea obosit ca să mă iau la harță.

— Trăsnet.

La cinci și un sfert fix, eram amîndoi într-o mașină sport roșie, dotată cu mai multe șmecherii decît a unui participant la formula unu, și am pornit-o prin dimineața umedă și mucedă. După ce am trecut de podul suspendat către continent, am prins o ceață așa de deasă, că nu se vedea nici marginea șoselei. Callahan, un tip înalt, musculos, cu pomeți proeminenți și o bărbie dură, care arăta de parcă fusese trasată cu echerul, preferă să o ignore. Conduse ca și cum s-ar fi aflat pe autostradă într-o după-amiază însorită. Eram tentat să cred că toți din gașcă erau sinucigași.

„Cețos“ a fost singurul cuvînt pe care am izbutit să-l scot de la el în timpul călătoriei ce a durat douăzeci de minute. Nici o aluzie la evenimentele din seara precedentă.

Încetini la viraj cînd ajunserăm la intrarea în Palmetto Gardens, aruncă un salut cordial paznicului, care trebui să se uite de două ori ca să-l distingă prin zemuială, și parcă lîngă grajduri.

— Ia prinde-ți asta de canadiană, zise el, înmînîndu-mi o insignă verde care mă identifica drept oficial al pistei de curse.

Am făcut întocmai cum mi se spusese și l-am urmat de-a lungul balustradei, care s-a ivit atît de brusc din pîcla jilavă, încît m-am lovit de ea. Pînă în acel moment, tot ce puteam afirma despre pistă era că se afla situată în Georgia, cam la douăzeci de minute de oraș, dacă ai fi condus în stilul lui Mario Andretti.

— Așteaptă aici, zise Callahan și dispăru vreo cinci minute.

Auzeam, dar fără să văd, cai sforăind, oameni tușind, rîsete și sunete de copite lovind pămîntul moale, în timp ce stăteam într-o ceață atît de deasă, de nu-mi zăream nici propriile picioare. Callahan se întoarse, aducînd cafea în pahare de plastic și gogoși calde. Îmi venea să-l sărut.

— Ce naiba facem aici ? am întrebat între doi dumicați de gogoașă.

— Asistăm la antrenamentul mînjilor de trei ani, răspunse el.

— Asta-i tot ? Asta facem în puterea nopții ? Îi filăm pe ăștia cum își antrenează mînjii de trei ani ?

— Deocamdată.

— E ceva deosebit ? Cît de des o fac ?

— În fiecare dimineață.

— Mă duci cu preșul.

Mă privi prin ceață și clătină din cap.

— Vasăzică, nu mă duci cu preșul. Strașnic. Am fost smuls din pat ca să... ăăă... ard gazul în această... *zemuială* ascultînd... doar *ascultînd*... niște mînzoci care fac ture.

Callahan se întoarse spre mine și zîmbi pentru prima dată :

— Lasă-te purtat de val, amice. Ești aici, simte-te bine. Readu ceva poezie în sufletul tău.

— Ce ești tu, un fel de guru, Callahan ?

— Nu, dar simt calul. Și apoi, Dutch zice că trebuie să prinzi cîte ceva și din ale pistei de curse.

— Nici măcar n-o pot vedea. Și nu-mi mai zice „amice“ . Mă cheamă Jake.

— Sigur.

Am pornit pe lîngă balustradă și l-am urmat. Forme difuze începură să prindă contur în ceață. Însoțitorii își conduceau pe pistă, prin deschizătura gardului, caii deșeuați de care se îngrijeau.

— Asta e antrenamentul de dimineață, zise Callahan. Scoate năbădăile din căluți.

Arătă spre un jugan cu părul brun-corbiu, falnic la înfățișare, aprig și săltînd mereu la capătul coardei prinsă de căpăstru.

— Ține un ochi pe mînzul ăsta, mă sfătui.

— Ce-i cu el ? am întrebat.

— E un cal a-ntîia.

— Aha.

— Dacă nu te supără întrebarea, zise el, cam ce anume știi despre cursele de cai ?

Fusesem la curse de cai de două ori în viața mea, de ambele dăți în California cu Cisco Mazzola, care iubea trei lucruri pe lumea asta : familia lui, vitaminele și pariurile pe cai, nici nu știu precis în ce ordine. De ambele dăți, am pierdut două sute de dolari pe care nu-mi puteam permite să-i pierd, făcînd pariuri prostești. După asta, Cisco nu m-a mai invitat.

— Știu să deosebesc capul de coadă și cam asta ar fi tot, i-am răspuns.

— Nu face nimic, zise Callahan, deși păru mirat de ignoranța mea. Fii numai ochi și urechi, te pun eu în temă.

Pînă cînd ziua avea să ia sfîrșit, aveam să aflu multe despre Pancho Callahan și mult mai multe despre curse, căci mi-a vorbit întruna și a fost ca și cum aș fi ascultat un poet descriind o femeie frumoasă.

— Mai întîi am să-ți spun cîteva lucruri despre caii pursînge, zise el. Aceștia sînt altfel decît toate celelalte animale. Sînt frumoși, aprigi, năvalnici, temperamentali. Sînt independenți și mîndri. Și sînt și orgolioși ca dracu', fiindcă, vezi tu, ei *știu* cît sînt de buni. Jocheul, dacă e ceva de capul lui, pune stăpînire pe mînz, îi vorbește și-l disciplinează pe pistă. Antrenorul îi poate spune jocheului cum vrea să-i alerge cursa, de exemplu să-l strunească pe căluț pînă la linia dreaptă, sau să-i dea frîu liber la stîlpul de cinci optimi sau la curba de la club, cam așa ceva, dar odată poarta deschisă, rămîn doar jocheul și calul și cam asta e toată povestea.

Prin ceață, cu soarele abia începînd să răsară din spatele falnicilor stejari din apropiere, puteam auzi caii, dar nu-i puteam vedea pînă ajungeau drept sub nasul nostru. Mînzocul de trei ani era aprig și jucăuș, iar însoțitorul avea probleme cu el. Sforăia, își arunca gîtul lung peste șaua pe care o purta însoțitorul și tot da să-i muște mîna, în timp ce alergau împreună prin ceață, ceea ce reprezenta un spectacol de un magnetism ireal în prima lumină a răsăritului de soare.

Era o priveliște pe cinste. Callahan avea dreptate, era ceva poezie aici.

Calul acela de trei ani urma să devină mult mai important decît ne dădeam seama Callahan ori eu în acel moment. Numele lui era Disaway. Și în această dimineață voia să alerge.

— Le are pe toate din plin, zise Callahan. Un adevărat pursînge, într-o dispoziție zburdalnică. Nu-i așa că-i o adevărată priveliște ?

Am admis că era o adevărată priveliște.

— Caii pursînge sînt antrenați să țîșnească afară pe poartă, să-și ia avînt, să fugă iute și drept spre potou, să-și mai păstreze ceva energie și să accelereze zdravăn către finiș, ca un înotător la suta de metri, zise Callahan. Calul ăsta vrea să-și ia avînt, așa că trebuie să-l calmeze un pic. Altfel va fi prea nărăvaș și năvalnic atunci cînd va fi încălecat.

Așadar, acum caii nu alergau tare, ci doar intrau și ieșeau la trap din smocurile alburii ale ceții, spre a-și mai domoli astfel năbădăile de dimineață. Cînd l-au adus pe Disaway, acesta a mai făcut un ultim efort neconvingător să-l muște pe jocheul improvizat, dar apoi, cu un salt lateral neașteptat, a azvîrlit de vreo două ori din copitele din spate și s-a liniștit. Antrenorul l-a dus la padoc ca să fie înșeuat.

Disaway era un animal arătos, cu picioarele din față puternice și pieptul catifelat-lucios, tare ca betonul. Mușchii îi fremătau, gata de a intra în acțiune. Callahan se apropie și-i palpă întîi un picior, apoi pe celălalt, după care se înapoie la balustradă.

Nici un comentariu.

Proprietarul era un bărbat scund, solid, cu o cămașă groasă, cu un cronometru îngropat într-un pumn gras și cu un binoclu atîrnînd la gît. Îl chema Thibideau. Stătea cu spatele la jocheu, mușcîndu-și buza. Cînd vorbi, vocea lui sună aspru, ca și cum i-ar fi fost blocată adînc în gîtlej.

— În regulă, zise el, fără să se întoarcă sau să-l privească pe călăreț, să vedem de ce-i în stare. Dă-i frîu liber la stîlpul de trei sferturi.

Călărețul de antrenament îl privi puțin surprins, apoi spuse :

— La trei sferturi, da, domnule.

Aruncară șaua pe spinarea calului, vorbindu-i tot timpul și mîngîindu-l, după care se pregătiră să-i dea drumul.

— Toate creaturile astea sînt interesate acum, zise Callahan. Pariorii, proprietarii, antrenorii, împătimiții curselor, toți stau pe-aici să vadă ce fel de cal se arată a fi Disaway pe ziua de azi.

Călărețul de antrenament conduse calul pe pistă, îl aliniе la start și apoi, stînd drept în scări și aplecîndu-se mult peste coama calului, îl îmboldi pînă cînd acesta își întinse picioarele lungi și își luă zborul pe pistă, pierzîndu-se în negură. Jumătate de duzină de cronometre țăcăniră la unison, undeva în ceață.

L-am auzit venind cu mult înainte să țîșnească prin pîclă, sforăind ca un motor, zguduind pămîntul cu copitele. Apoi ieși din ceață și trecu pe lîngă noi, cu capul sus și coama fluturînd ca un steag. Cronometrele țăcăniră din nou. Callahan își privi ceasul de la încheietura mîinii.

Nu catadicsi nici acum să facă vreun comentariu.

— Hai să luăm ceva de mic dejun, zise el. Dintr-o clipă într-alta trebuie să apară jocheii.

L-am privit pe Disaway cum îl conduceau să fie spălat, țesălat și hrănit. Nările îi fremătau, urechile îi stăteau drept în sus, ușor înainte, și avea în priviri un aer de nebunie sfidătoare. Începeam să înțeleg de ce i se pusese lui Pancho pata pe caii pursînge.

— Ia spune, ce crezi ? l-am întrebat, în timp ce mergeam de-a lungul șirului de boxe.

— Despre ce ?

— Ce-au însemnat toate astea, palparea picioarelor calului, cronometrele, toate chestiile astea legate de curse ?

— Păi, au constatat că nu e un mînz prost, zise Callahan, în timp ce mergeam prin ceața care se ridica. E puternic, are un pedigriu bun, picioare la fel, dar e un vitezist. Face treabă bună doar pe pista de viteză. Dacă aș fi parior, aș miza pe el, ca să ți-o dovedesc. Nu-i lipsește decît jumătate de lungime de cal ca să ajungă campion.

— Ai aflat toate astea după ce i-ai palpat picioarele ?

— Am aflat toate astea după ce am citit formularele de curse.

Pe cînd treceam pe lîngă boxe și ne îndreptam pe un drum nepavat către cantina jocheilor, am observat un Mercedes albastru, parcat în apropierea grajdurilor. Nu se afla nimeni în el. M-am uitat împrejur, în așa fel încît să nu fie bătător la ochi, dar ceața era încă prea deasă ca să deslușești pe cineva mai departe de cîțiva metri.

— Bătrînul Dracula e aici, zise Callahan.

— Dracula ?

— Raines. Comisarul de curse.

— Și ce, nu-ți place ? l-am întrebat, sperînd că o să zică nu.

— Conduce o operaţiune delicată, pe muchie de cuţit. Mi-ar plăcea mai tare dac-ar avea sînge-n vine. Da-i ca un sloi de gheaţă. Aia de colo-i nevastă-sa.

Mă luase pe nepregătite. M-am întors iute şi am surprins prin ceaţă o imagine a lui Doe, care vorbea nas în nas cu un cal într-unul dintre grajduri. Apoi negura se învolbură din nou în jurul ei şi Doe dispăru.

— Ia hai s-o ştergem de-aici, zise Callahan. Să băgăm la jgheab ceva haleală. Să-i ascultăm pe jochei şi pe antrenori.

Nu-l cunoşteam bine pe Callahan, dar se purta ca unul care punea ceva la cale.

Ceaţa se ridicase îndeajuns ca să pot vedea contururile cantinei, o construcţie lungă, scundă, de scînduri. Sala de mese era o încăpere foarte plăcută, luminoasă, care mirosea a cafea proaspătă şi a mic dejun. Era pe jumătate plină de oameni de-ai pistei : jochei, antrenori, proprietari, pariori, călăreţi de antrenament, coordonatori.

Discuţiile erau toate despre cai. Pomeneşte numai numele de Tagliani în grupul ăsta, că te şi auzi întrebat în ce cursă a alergat şi cine l-a încălecat.

M-am ţinut aproape de Callahan, am comandat un mic dejun care ar fi săturat şi un hamal şi am stat să ascultăm. Callahan era tot aşa de intim cu oamenii ăştia, cum e o mănuşă strîmtă cu mîna unui om gras. Cu un colţ al gurii vorbea cu oamenii pistei şi cu celălalt cu mine.

— Tipul ăla mic, cu nas de vultur şi fără ochi, ăla-i Johnny Gavilan. Un jocheu care promitea foarte mult pînă acum doi ani, cînd a luat o buşitură urîtă la Delray. S-a făcut antrenor...

Sau :

— Cutiuţă ăla cu pardesiu şi şapcă e Willie Ceasornicul, pariorul. Lucrează aici şi stabileşte miza minimă de pariat la deschidere pentru fiecare cursă. Ştie mai multe despre cai decît Dumnezeu şi e tot atît de cinstit...

Sau :

— Tipul în pulover roşu, fără păr, ăla-i Charlie Entwhistle. Mare crescător de cai. A început-o ca antrenor, pe urmă a cîştigat calul ăsta de-i zice Justabout la un joc de pocher. La început a fost o glumă, fiindcă bătrînul Justabout era de-a dreptul cel mai urît animal creat vreodată de Dumnezeu. N-avea dinți. Stătea pe lîngă padoc molfăindu-și gingiile, iar din față părea crăcănat. Oamenii veneau la padoc, scoteau limba la el, aruncau cu fel de fel de obiecte, rîdeau de el. Teroarea Fără Dinți, așa-i ziceau, și nu părea în stare să întreacă la fugă nici măcar un om gras. Toată lumea rîdea de Charlie Entwhistle.

Se scăpa însă din vedere singurul lucru pe care se pricepea să-l facă Justabout, și anume să alerge. Nu numai că-i plăcea să alerge, dar nu putea să suporte să fie cineva înaintea lui. Și ce mai alerga căluțul ăla, măi frate ! Ajungea înapoi acasă, la culcuș, înainte ca ceilalți cai să fi ajuns la pășune. A făcut să se rescrie cărțile recordurilor, a determinat o grămadă de pariori să devină învățători de duminică și l-a îmbogățit pe bătrînul Charlie Entwhistle.

Callahan mă privi și zîmbi.

— Și asta-i toată povestea cu cursele de cai.

După ce micul dejun luă sfîrșit, el își luă ceașca de cafea în mînă și se ridică.

— Acum, la muncă, îmi zise și o pornirăm spre partea cealaltă a încăperii.

30. MÎINI MAGICE

— Tu ascultă doar, mă sfătui Callahan, în timp ce ne luam cîte o nouă ceașcă de cafea, deși în ultimele treizeci de minute nu rostisem o vorbă și nu făcusem decît să-mi dreg vocea. În fiecare zi a sezonului, Willie Ceasornicul judecă șansele primilor trei cai din fiecare cursă și stabilește miza de pariat la deschidere. Opțiunea lui e publicată în program ca ghid pentru amatorii de pariuri. Nu sînt nici un fel de garanții, firește, dar asta nu contează. Jucătorii sînt întotdeauna supărați pe el. E, probabil, cel mai bun parior din branșă, dar e o slujbă afurisită și fără satisfacții.

— De ce?

— Fiindcă favoriții mai mult pierd decît cîștigă. Iau prost startul sau sînt prinși la înghesuială la curbă și nu pot găsi un culoar. Și te trezești că vine un barosan, plătește treizeci la unu și jucătorii zbiară : „cacealma". Moment în care toți vor să-l linșeze pe Willie.

Ne-am așezat lîngă omulețul rotofei, în vîrstă de vreo șaizeci de ani, cu o față ca un lemn bătut de vînturi, cu aceeași haină, fie ploaie, fie soare, fie vară, fie iarnă, și cu o șapcă neagră, trasă mult peste ochi. Binoclul era cît el de mare. Omul nu vorbea mult și se arăta foarte grijuliu cu carnețelul lui, unde erau mîzgălite toate informațiile.

Îmi aruncă o ocheadă bănuitoare pe sub cozorocul șepcii, îl recunoscu pe Callahan, îi adresă ceea ce presupun că voia să treacă drept zîmbet în ochii lui și se încruntă la mine.

— Dumnealui e Jake, Willie, zise Callahan. E de partea noastră.

Willie mormăi ceva și se întoarse la mîncarea lui.

— Ia zi, care are șanse ? îl întrebă Callahan.

Omulețul ridică din umeri și mîncă în continuare o vreme. Pe cînd sorbeam din cafea, Callahan aruncă o ocheadă prin încăpere. Îmi trase un ghiont și arătă cu capul spre un flăcăiaș vînos, evident un jocheu, care intră în restaurant și se așeză singur într-un colț. Noul venit nu părea să aibă nici cu o zi mai mult de cincisprezece ani și n-ar fi cîntărit 45 de kile nici în costum de scafandru.

— Ginny's Girl are șanse, va fi în cursa a cincea, zise Willie într-un sfîrșit, apoi tăcu din nou încă vreo cinci minute.

Callahan nu insistă, dar în final întrebă :

— Dar Disaway ?

Willie îl privi cu coada ochiului.

— Ai vreun motiv de îndoială ?

Callahan înălță din umeri :

— Mă-ntrebam doar, mă-nțelegi, după ce l-a luat picoteala la curbă duminică.

— Nu-i rău.

Un alt minut-două de tăcere, apoi :

— Nu a fost prea zurlit azi-dimineață, a scos un timp de 3.22. Nu-i rău, de vreme ce i-au dat frîu la trei sferturi, iar el sprintează, de obicei, la curbe...

Trase o sorbitură de cafea neagră după o felie de pîine prăjită, se scobi în colțul gurii cu un deget, apoi adăugă :

— Dacă pista se-ntărește-un pic mai tîrziu, în cursu' zilei se mai poate fofila și el. Așa cum văd lucrurile acu', eu aș zice că ar ieși imediat după Polka Dits, care a fost cam năbădăioasă la antrenament.

— În regulă, om mai vorbi, zise Callahan și amîndoi o luarăm din loc.

— Ai prins ceva din toate astea ? mă întrebă cînd ne aflam la o distanță respectabilă de Willie.

— Cred că da, am zis. Dacă pista e dură, Disaway o să clacheze iar la curbă. Dacă rămîne moale, ar putea ieși al doilea.

— Foarte bine. Ai început să înveți.

— Care-a fost treaba cu băiețașul acela pentru care mi-ai dat ghiontul ? l-am întrebat.

— Era Scoot Impastato. Din Louisiana. A început să participe la curse pe cai de performanță cînd avea treisprezece ani. A trecut pe pursînge la șaisprezece ani, asta dacă stai să te iei după certificatul de naștere. E un jocheu experimentat, are picioare grozave, mîini magice și douăzeci de ani bătuți pe muchie.

— Foarte impresionant, am zis. Și de ce ghiontul ?

— El l-a călărit pe Disaway duminică, zise Callahan și se îndreptă spre flăcăiandru.

Jocheul Scoot Impastato era un bărbat în trupul unui copil, cu o voce care suna de parcă încă mai sta în cumpănă dacă să se schimbe ori ba. În momentul ăsta, era un fel de bas la corul de băieți al bisericii. Dar băiatul avea niște mîini de oțel inox.

— Bună, domnule Callahan, zise el pe cînd ne așezam.

— Cum merge, Scoot ? întrebă Callahan.

— Așa și-așa, răspunse tînărul. Știi cum e, în unele zile nici la telefon nu merită să răspunzi.

— Încă ești supărat pe chestia cursei de duminică ? întrebă Callahan.

Tatona. Nu știu mare lucru despre cursele de cai, dar știu să recunosc o tatonare la o adică.

Puștiul chicoti :

— La care te referi ? întrebă el. Am încălecat de patru ori și am făcut-o de oaie de patru ori.

Părea s-o ia ușor.

— Ei, poate o fi fost vreun chițibuș, mă-nțelegi, poate i-ai mînat un pic altfel ca de obicei și s-au supărat. Știi cum sînt caii pursînge.

Rîse în gura mare :

— Ar fi și cazu' să știu, zise el.

Turnă jumătate din cana lui de cafea într-un pahar gol și umplu cana cu frișcă, pînă ce compoziția arătă ca o cacao spălăcită, așa cum o preferă cei din New Orleans.

Mai adăugă ceva zahăr și continuă să vorbească, în timp ce amesteca :

— Odată, la Belmont, eram călare pe Fancy Dan ; cincizeci de victorii în două sezoane, ce mai, calul n-avea cum să piardă. Mergea favorit trei la doi. Clopoțelul sună, poarta sare-n sus, el stă locului, pur și simplu ! Îi ard cravașe, îi dau călcîie-n burtă, îl înjur, îi șoptesc de dulce la urechi. Nu pleacă, dom'le, și pace, stă locului, se tot holbează la mulțime și adulmecă iarba. Din cîte știu io, stă și acu' tot acolo.

— Da' cu Disaway ce s-a-ntîmplat ?

Era, într-adevăr, vorba de o tatonare.

— Epuizat, zise el, înălţînd nepăsător din umeri. A ţîşnit de pe poarta trei ca Războinicu' Neînfricat şi-a fost în fruntea haitei pe tot drumu', pînă după cotitura din spate, p'ormă am ajuns la club şi, deodată, începe s-adoarmă sub mine. Midnight Star trece pe lîngă noi, de parcă eram parcaţi să băgăm benzină, p-ormă juma' de gaşcă ne depăşeşte. Cre' că se hotărîse, pur şi simplu, să plece acasă. Tot zbieram la el doar aşa, să-l ţin treaz.

— Cum s-a arătat azi dimineaţă la antrenament ?

— Bine. Nu prea năbădăios. A fugit bine. Timp cu două zecimi mai bun ca de obicei.

— Ei, zise Callahan, cel puţin a ieşit pe poartă.

— Aşa a fost mereu duminică. Pare-se că toţi caii pe care i-am călărit voiau să fie în altă parte în ziua aia. Mde, cai pursînge, cum ai zis şi dumneata.

Veni şi mîncarea lui. Friptură, trei ouă şi fiertură de ovăz, şi el se puse pe înfulecat. M-am minunat cum de rămăsese aşa mic. Callahan îi dădu înainte cu tatonatul.

— Ai încălecat pe Disaway azi ?

— Nu. Nu mai... Mi-am găsit alt cal. Chigger Bite.

— Păi cum ?

— Io şi Smokey ne-am luat la harţă. După cursă, s-apucă să mă ciupească de fund cum că i-am dat frîu liber prea devreme lui Disaway. La urmă, io zic : „Uite ce-i, n-am fost eu cu ideea, a fost domnu' Thibideau“, şi el se uită la mine de parcă s-ar gîndi că mint ori ceva în genu' ăsta. Da' cine are nevoie de tot rahatu' ăsta ? Zice proprietaru' că să-i dau frîu liber la cinci optimi, îi dau frîu liber la cinci optimi. Rîse din nou : Poate-o fi gîndit că stîlpu' de cinci optimi e troaca de ovăz. Vorbi în continuare, în timp ce mînca : N-a fost cine ştie ce surpriză. La naiba, vorbisem de asta. Domnu' Thibideau voia să-ncerce o schimbare, să-i dea frîu liber la cinci optimi, în loc de linia dreaptă, să-i mai taie vreo două zecimi din timp. N-a mai avut, pur şi simplu, nici un strop de energie rămasă pentru linia dreaptă. Orişicît, io nu mă cert niciodată cu proprietarii.

— Nu l-ai contrazis, deci, pe Thibideau ?

— Nu cu voce tare. La naiba, vine drept înainte de înşeuare, îmi zice că să-i dau călcîie la cotitură şi asta-i ce-am făcut. Da' socotesc io, dacă tot vrei o schimbare, de ce s-o faci cînd ești favorit ? Io aș aștepta mai degrabă pînă nu sîntem pe lista de pariuri ; n-ar fi nimica de pierdut atunci.

— De, o fi avut el motivele lui.

— După aia, vine la mine, zice că-i pare rău și-mi dă două sutare, să-mi repare gaura la pungă. „Am greșit", asta-i tot ce-mi zice.

— L-a pus iar pe băiatul de la antrenament să-i dea frîu liber la trei sferturi azi-dimineață, zise Callahan degajat, aplecîndu-se peste ceașca lui de cafea.

— Disaway e un marginal. Pune-l pe-o pistă cu o grămadă de valori, poate să iasă chiar al treilea, dacă-i vine lui la-ndemînă, dacă a plouat un pic și pista e moale, așa ceva. Da' ia dă-i ceva mîzgă și concurenți înceți, se simte stimulat și-ți face toți banii.

— Thibideau ar trebui să-i fixeze un handicap ceva mai bun.

— Domnu' Thibideau se tot străduie, în ideea că poate-o arăta și calu' ceva mai multă vigoare. Dacă vreți să știți ce gîndesc io, căluțu' e alergător de curbe. Nu vrea să alerge cu suflet ultimii șase sute de metri. Și și-a mai protejat și piciorul stîng din față. Oricum, eu, unu', mi-am tras alt cal.

— Cînd zici că și-a protejat piciorul ?

— Drept după cursă. O fi prins vreo pietricică-n potcoavă. I-am zis lu' Smokey de treaba asta.

— Ei, succes azi, i-a urat Callahan și am ieșit afară.

Ceața se ridicase și lăsase în urma ei o zi splendidă, cu un vînticel răcoros sub un cer fără nori.

— Asta a fost, probabil, un fel de păsărească pentru tine, zise Callahan.

— Am urmărit totul binișor. Doar că nu pricep dincotro bate vîntul.

Trecînd colțul după cantină, am privit pentru prima dată cu atenție pista și am fluierat printre dinți.

— Impresionant, ha ? zise Callahan.

Impresionant era puțin spus.

O construcție albă se arătă vederii în soarele dimineții, detașîndu-se dintr-o pădure de copaci. Era înaltă de trei etaje, cu rînduri de scaune dispuse în amfiteatru și cupole la fiecare capăt ; la nivelul superior, îmbrăcat pe de-a-ntregul în sticlă, se întindea de la un capăt pînă la celălalt clubul. Arhitectul se inspirase în construcția acestui edificiu după Saratoga și alte piste respectabile. Arăta de parcă fusese durată acolo de cincizeci de ani. Erau în preajmă și grădini de azalee, ca să dea ceva culoare, și stejari giganți, stînd de strajă la colțuri. Se avusese, evident, mare grijă să fie scoși numai copacii care trebuiau scoși.

În parcare fuseseră anume lăsați stejari răzleți și brazi, pentru a sparge monotonia. Priveliștea era uluitoare și, trebuia să admit, era un omagiu adus gustului lui Harry Raines. Ferestrele clubului scînteiau în lumina soarelui dimineții, iar pe gazonul din jur iarba avea culoarea smaraldului.

— Oho, am exclamat.

— Bunicică operațiune, se declară Callahan de acord.

Mercedesul dispăruse.

M-am hotărît să revin la subiectul aflat la îndemînă.

— De ce te interesează așa mult Disaway ? am întrebat.

— Duminică el a fost calul doi în cursa a treia.

— Și asta e semn de noroc sau ce ?

— Ți-aduci aminte de înregistrarea de duminică seară ?

— Cum ar putea cineva s-o uite ?

— Ai uitat ceva, zise Callahan. Tagliani i-a spus lui Stinetto că a fost un aranjament referitor la calul patru din cursa a treia.

— Tot nu pricep.

— Calul patru a fost Midnight Star. Trecea drept favorit cu opt la unu, a cîștigat o căciulă de bani. Dar adevăratul favorit era Disaway. N-a fost aranjat să cîștige Midnight Star, a fost aranjat să piardă Disaway. N-are logică nicicum altfel. Duminică, totul era super-lux pentru el, alerga pe pistă moale, contra unor concurenți slabi, era favorit cinci la doi. A ieșit al optulea.

— Al optulea !

— Se poate întîmpla. Avem cu toții zile proaste.

— Deci chichița era să-l mai domolească pe Disaway ?

Callahan dădu din cap.

— Midnight Star a țîșnit primul, miza era 46.80 de dolari. Pariezi pe Midnight Star, capeți 46.80 de dolari pentru fiecare doi dolari pe care-i pui jos. Ia închipuiește-ți; pariezi o mie de dolari, pleci acasă cu 23.400, nu tocmai rău pentru o zi de muncă. După judecata mea, Disaway nu a avut doar o zi proastă duminică.

— Și dacă Midnight Star ar fi avut o zi norocoasă ?

Callahan zîmbi :

— Așa-s cursele de cai.

— Cum au aranjat să-l facă să piardă ?

— Sînt o mulțime de metode. Metode legale.

— Crezi că jocheul a fost implicat și el ?

— Posibil, dar puțin probabil. Scoot nu se omoară după Thibideau și nici după antrenor. E un puști curat; îmi place să cred că n-are nici un amestec.

— Dar antrenorul ?

— Smokey ? Din nou, posibil, dar el era supărat fiindcă și-a închipuit că băiatul i-a dat călcîie calului prea devreme. Nu știa că Thibideau i-a zis să procedeze așa.

— Asta înseamnă că a făcut-o proprietarul ?

— Așa s-ar părea. Chestia e că Tagliani știa de treaba asta. Tagliani a fost mătrășit două ore mai tîrziu. Poate că n-o fi nici o legătură, dar trebuie să mă gîndesc la toate posibilitățile.

— Și atunci, ce facem cu înregistrarea, mergem la Raines ?

— Nu se poate. Ar fi considerată ilegală. Dutch nu-și poate permite să spună nimănui de treaba asta. În afară de înregistrarea pe bandă, tot ce avem sînt supoziții.

— Și-atunci o dăm uitării ?

— Eu, unul, n-o dau, zise el amenințător. Ce s-a întîmplat o dată, o să se mai întîmple.

31. INVITAȚIA

Eram sătul de pista de curse și nerăbdător să mă întorc în oraș. Erau o grămadă de mistere care așteptau să li se dea de capăt, iar eu m-am simțit dintr-o dată pe dinafara realității. Amiaza își făcea loc, așa că i-am spus lui Callahan că am de dat cîteva telefoane, după care am să iau un taxi să mă întorc în oraș.

— Stick vine încoace, zise Callahan. Poarta din spate, în cinșpe minute.

— De unde știi ? l-am iscodit eu, întrebîndu-mă dacă interlocutorul meu n-o fi cumva și medium, pe lîngă celelalte talente pe care le avea.

— Aranjat astă-noapte, zise el, apoi adăugă în stilul lui criptic : La club. Ne mai vedem.

— Mulțumesc de instructaj, i-am spus.

Callahan rămase un moment pe loc, examinîndu-mă, apoi dădu din cap :

— Disaway aleargă din nou joi după-amiază. Ar trebui să fii aici.

— Voi fi.

Făcu un pas, apoi se întoarse și-mi întinse mîna :

— Ești în regulă, zise el. Îmi place omul care ascultă. Am crezut că ești și tu vreun știe-tot.

— Ce nu știu eu ar umple golurile.

— Știi destule, conchise el și se întoarse, pornind peste gazonul interior, în direcția clubului.

Am plecat să caut un telefon, ca să întreb la hotel dacă am vreun mesaj. Acum, la lumina zilei, începeam să am îndoieli în legătură cu noaptea precedentă. Știam că unele telefoane fuseseră de la Dutch. Mă întrebam dacă celelalte fuseseră de la Doe.

Tocmai treceam pe lîngă grajduri cînd am auzit vocea ei.

— Jake ?

Vocea venea dintr-una din boxele cailor. Am strecurat o privire înăuntru, dar n-am observat nimic, așa că am intrat cu precauție. Auzeam sforăind și tropăind un cal, mirosul ascuțit de fîn și bălegar îmi gîdila nările, dar ochii mei se obișnuiau greu cu întunericul din grajd, după ce părăsiseră lumina strălucitoare a zilei.

— Ai și orbit, dată fiind vîrsta ta înaintată ? zise ea din spatele meu.

M-am întors și am văzut-o stînd în ușă, aureolată de lumina intensă a soarelui, ca o nălucă. Ochii mei desluşiră treptat și detalii. Era gătită toată în costum de călărie, purta o bluză victoriană cu papion negru și pălăriuță neagră. Douăzeci de ani se topiră pe loc. Așa cum stătea, în hainele acelea și lovindu-și coapsa cu cravașa de călărie, părea din nou de optsprezece ani. Genunchii mei începură să se îndoaie în ambele direcții. Mă simțeam la fel de nătîng ca un școlar la primul lui dans.

— Puteai să dai un telefon, mă mustră ea, de parcă ar fi dojenit un puști care șterpelise niște bomboane.

— Am fost ocupat.

Se-apropie de mine și-mi trecu vîrful cravașei foarte blînd peste bărbie și apoi în jos, pe gît, oprindu-se la adîncitura aceea moale unde se ascunde pulsul.

— Îți văd inima bătînd, zise ea.

— Nu mă-ndoiesc nici un moment.

— Poți să mă ierți ?

— Pentru ce ?

— Pentru ce-a fost acum douăzeci de ani.

— Nu e nimic de iertat, am mințit eu. Asemenea lucruri se mai întîmplă.

Clătină ușor din cap și veni mai aproape.

— Nu, zise, sînt multe de iertat. Și multe de uitat, dacă asemenea lucruri se pot uita.

— Care anume ?

— Știi ce vreau să spun, rosti ea evaziv.

— Uite ce e, Doe, eu...

Îmi puse vîrful cravașei pe buze, retezîndu-mi fraza.

— Te rog, nu spune nimic. Mă tem că o să spui ceva ce nu vreau să aud.

N-am știut ce să răspund, așa că am rămas locului ca un nătărău, surîzînd stingher și întrebîndu-mă dacă puteam fi văzuţi de afară. Dacă da, pe ea nu părea să o preocupe treaba asta. Se apropie şi mai mult, îmi trecu cravaşa pe după gît şi, ţinînd-o cu ambele mîini, mă trase spre ea. Gura i se deschise cît o părere, ochii i se îngustară.

— O, Doamne, îmi pare aşa de rău, şopti ea. N-am vrut niciodată să te rănesc. N-am ştiut că Chief ţi-a scris scrisoarea aceea pînă cînd mi-a spus Teddy. Tu ai încetat, pur şi simplu, să-mi scrii şi să mă suni, de parcă ai fi murit.

— Telefonul funcţionează în ambele direcţii, m-am auzit rostind şi mi-am zis : Taci, nătărăule, joacă pînă la capăt. Las-o pe ea să vorbească. Visezi la momentul ăsta de douăzeci de ani, nu-i da cu piciorul acum.

— Mîndria, zise ea. Avem cu toţii greşelile noastre. Asta e una din cele mai grave ale mele. Am vrut să-ţi scriu, pe urmă Teddy mi-a zis să te las în pace. Că ai trecut deja prin destule. Te rog, iartă-mă că am fost aşa de proastă.

M-am întrebat dacă ea chiar credea că puteam da la o parte atît de uşor douăzeci de ani, zicînd că ne pare rău şi uitînd totul. Să fi fost aşa de sigură de vulnerabilitatea mea ? Armura de protecţie începea să se întărească în jurul meu, dar ea se apropie şi mai mult, la cîţiva centimetri, clătinînd uşor din cap şi şoptind abia auzit.

— Pentru mine nu va mai exista niciodată unul ca tine. Niciodată. Am ştiut-o de cînd te-am pierdut, aşa cum am ştiut şi că nu vei veni noaptea trecută.

— De unde ai ştiut ? am întrebat cu o voce răguşită şi nesigură.

— Fiindcă n-o merit, zise ea, şi buzele începură să-i tremure. Fiindcă voiam aşa de mult să vii şi...

— Hei, uşurel, am zis, punînd un deget pe buzele acelea pline şi îmbietoare.

Ce se-ntîmplă aici ? m-am întrebat. Cum rămîne cu toate hotărîrile acelea luate pe tăcute noaptea trecută ? Asta-i tot ce trebuia ca să-l înfrîngă pe bătrînul Kilmer ?

Mda, asta-i tot ce trebuia.

Apoi închise ochii, iar buzele i se desfăcură din nou ; se lipi de mine şi totul se desfăşură ca pe vremuri. M-am pierdut în gura ei, i-am simţit limba şi i-am răspuns cu a mea. Acum se afla în braţele mele şi abia m-am putut stăpîni să nu o zdrobesc. I-am simţit genunchiul frecîndu-se de al meu, am auzit cravașa căzînd în rumeguș, i-am simțit mîinile alunecînd în jos pe spatele meu, apropiindu-mă și mai mult.

Uitasem tot ce voisem să-i spun. Acuzațiile, întrebările care ar fi însemnat ungherele întunecoase din mintea mea. Toată mînia care mocnea în mine, cîtă va fi fost, se risipi în acel moment. Am coborît mîinile, i-am simțit fesele zvîcnind și am lipit-o de mine.

— O, Jake, zise ea răgușit, aș vrea să fie din nou vara aceea. Aș vrea ca ultimii douăzeci de ani să nu fi existat.

N-am vrea oare, cu toții, n-ar fi grozav ? Dar n-am rostit-o.

— Uită totul, am mormăit, fără să-mi îndepărtez buzele. Nu-i nimic de iertat.

— O, Jake, vreau să fie totul cum a fost, zise ea, cu buzele frecîndu-se de ale mele. Vino diseară. Te rog, vino diseară. Nu sta deoparte iar.

Și, fără să mă mai gîndesc, am răspuns :

— Da.

Și-mi era clar că voisem să spun da. Mi-era clar că aveam să mă duc ; la naiba cu Dutch și clanul Tagliani, la naiba cu prudența, distanța și vulnerabilitatea. Aveam să mă duc, fiindcă voiam s-o fac și fiindcă era răsplata mea pentru acei douăzeci de ani. Am spus-o iar și iar :

— Da... da... da...

32. HOP ŞI DIAVOLUL

Cînd am ieşit din grajd, prima persoană de care am dat cu ochii a fost Stick. Stătea rezemat de fiorosul lui Pontiac negru şi se uita drept la mine. Ea se afla la vreo jumătate de metru în spatele meu, în grajd, dar putea fi văzută. Expresia feţei lui nu se schimbă ; îşi întoarse, pur şi simplu, privirea în altă parte, scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

— Pe mai tîrziu, am şoptit, fără să mă întorc şi m-am dus drept la maşină.

Stick renunţase la costumul lui indian mototolit, în favoarea unei perechi de pantaloni jerpeliţi, a unor adidaşi murdari şi a unui tricou negru, dar pălăria maro de pîslă îi era tot cocoţată pe vîrful capului.

— Îmi pare rău dac-am întîrziat, am zis, holbîndu-mă prin parbriz.

— Toate la rîndul lor, rosti el, întorcînd maşina şi luînd-o pe poartă, înapoi spre oraş.

Am mers vreo două minute în tăcere, apoi am zis :

— Să ştii că n-a fost ce a părut să fie.

— N-am văzut nimic.

— Uite ce e, am cunoscut-o demult. Ce mare lucru !

— Aha, ce mare lucru ! Te-am prins.

— Păi da, ce mare lucru ? !

— Jake, pentru mine nu contează, zise el. Nu văd, nu aud, răul pămîntului.

— Cum adică, răul ?

— E doar o vorbă. Hei, nu-i bine să fii aşa sensibil, omule. Tăcu un moment-două, apoi adăugă : Admir al naibii felul în care aduni informaţii.

Şi pufni în rîs. Am început să mă enervez, dar el m-a privit şi mi-a făcut cu ochiul. Îmi amintea de Teddy. Mă aşteptam să adauge şi faimosul „junior“ la sfîrşitul frazei. Am pufnit şi eu în rîs.

— Rahat, am zis.

— E chiar așa important ?

— Nu știu. E una din bilele pe care le jonglez, i-am răspuns cu dezgust.

M-a surprins cît de ușor îmi ieșiseră vorbele din gură.

— Ei bine, dacă vrei părerea unui amator, eu unul n-aș arunca bila asta în nici un caz.

— Soțul ei e afurisitul de comisar de curse.

— Știu cine e afurisitul ei de soț, făcu el, chicotind. Oricine a stat în oraș cincisprezece minute știe cine e soțul ei.

Iar cîțiva kilometri parcurși în tăcere. Apoi Stick începu din nou să chicotească :

— Trebuie să-ți spun, Jake, că realmente îți admir stilul.

— N-are nimic de-a face cu serviciul. Asta e o poveste veche, intimă. Ceva ce n-a fost niciodată isprăvit cum trebuie.

— Oooo-kay, zise el, trăgînd de „O“ vreo cinci minute. Ei bine, mă bucur că de astă dată o faci cum trebuie.

— Nu fi măgar, am bombănit eu.

— De ce nu vorbești despre treaba asta ?

— Nu vreau să vorbesc despre treaba asta.

— O.K. Urmă o pauză lungă. Dar eu știu că vrei, adăugă el.

— Nu vreau să vorbesc despre nimic.

— Aduce exact cu o stare de melancolie. Știu eu.

— La naiba, Stick, las-o baltă.

— S-a făcut, încuviință el și o lăsă baltă.

Eu însă nu puteam să tac. Avea dreptate ; trebuia să mă descarc.

— A fost o vreme — în... tîrziu-înflorita mea tinerețe — cînd credeam că urma să mă căsătoresc cu ea. Am luat-o ca pe un fapt sigur, una din cele mai spectaculoase greșeli ale mele.

— Să te căsătorești cu ea, hai ? La naiba, chiar ai o problemă.

— Nu e nici o problemă.

— Hei, ăsta de-aici e Stick, amice. Poți să-mi vinzi gogoși despre cum e cu treburile neisprăvite ca lumea și toate rahaturile astea, dar nu-mi spune că nu e nici o problemă.

— Nu e nici o problemă, am răspuns eu hotărît.

Suna însă ca şi cum m-aş fi străduit mai curînd să mă conving pe mine decît pe el.

— Jake, să intri într-o chestie ca asta nu e niciodată o problemă. Să ieşi din ea, asta-i problema.

— Sînt deja ieşit din ea. Ce încerc să fac e să evit să intru la loc.

— Ah, asta încerci ?

— Da.

— Ai un mod unic de abordare, zise el, iar după cîteva secunde mă întrebă : Mai eşti îndrăgostit de ea ?

— Rahat.

— Fără rahat.

Am surîs :

— La naiba, habar n-am. Poate că sînt îndrăgostit de ideea pe care o conţine cuvîntul „ea“. Poate că niciodată nu am avut timp să mă dez-îndrăgostesc de ea. Încă nu am rezolvat problema.

— Cînd te mai întîlneşti cu ea ?

Am avut un moment de panică, mi se părea că îi spusesem deja prea mult. Vechea mea paranoia.

— La ce oră te-ntîlneşti cu ea diseară ? repetă el.

— Cine a zis că o s-o întîlnesc diseară ?

Mă trăsni cu încă un zîmbet ţicnit de-al lui.

— La ora nouă, am zis eu.

— Ai nevoie de ajutor ?

— Nu fi porcos.

— Nu asta vreau să spun, Jake, rosti el cu seriozitate. Întreb dacă vrei să te acopăr ? Să fiu cu ochii în patru, să mă asigur că nu te vînează nimeni ? Ce mă străduiesc să-ţi spun e că sînt de partea ta. Orice-ar însemna asta pentru tine, sper să iasă cum trebuie.

M-a înduioşat grija lui. Stick semăna mult cu Teddy. Dar mă feream de el. Mă feream de toată lumea. Făcusem doi paşi, ambii înapoi. Întîi, deschizîndu-mi sufletul faţă de Doe şi acum, faţă de Stick. Mă îndepărtam mereu de locurile mele sigure. Şi asta mă speria de moarte.

— N-ar fi trebuit să mă întorc în afurisitul ăsta de loc, am trîntit-o eu în final.

— Ei, haide, zise el. În acest caz, nu m-ai fi cunoscut pe mine. Eu sînt un magician, amice. Doar printr-o fluturare a mîinii pot face lucrurile imposibile să se înfăptuiască.

— Încotro mergem ? am întrebat, hotărînd să schimb subiectul.

— Spre portul orașului.

— Ce-i acolo ?

— Avem o surpriză pentru tine.

— Cum adică „avem“ ?

— Eu și Zapata.

— Ei bine, caută s-o ții sub o sută cincizeci la oră, bine ?

— Jucăria asta devine cam dificilă sub o sută cincizeci, zise el, surîzînd în timp ce mîngîia volanul.

— Cu atît mai rău pentru ea. Peste o sută cincizeci devin eu cam dificil. Ce se întîmplă în port ?

— Pescuitorii de crevete descarcă acolo, zise el, de parcă asta ar fi explicat totul.

Am hotărît să aștept surpriza și n-am mai întrebat nimic.

Făcu dreapta spre Front Street și merse încet spre țărm. În dreptul primelor case, am observat șase prostituate, lucrînd două cîte două. Două stăteau la taclale cu un polițai prietenos, ale cărui mîini se plimbau de pe un dos pe celălalt în timpul conversației ; o altă pereche negocia ceva cu un cuplu de bărbați între două vîrste, care erau într-o furgonetă cu număr de Iowa ; iar două aproape că săriră înaintea mașinii ca să ne atragă atenția. După asta, mi-am pierdut interesul.

— Am făcut un ocol. Asta-i șoseaua de centură, zise Stick în timp ce eu priveam la speluncile de strip-tease, la magazinele de lenjerie și bordelurile ce alunecau prin dreptul geamului. Mă gîndeam că ai vrea s-o vezi pe lumina zilei.

— Deci asta-i tot ce înseamnă America ? am exclamat. Amorezi de cincizeci de ani în mașini de duminică și care locuiesc în Bunker Hill. Ce s-o fi întîmplat oare cu Beaver Cleaver, cu tatăl care le știa pe toate și cu zilele cînd problema majoră era dacă Ricky va rămîne în pană de benzină în Chevroletul familiei Nelson ?[1]

---

[1] Aluzie la personajele unor populare seriale TV din S.U.A. în anii ’50 și ’60 (n.tr.).

— Cine-i Beaver Cleaver ? făcu el sarcastic.

După ce am privit îndeajuns, Stick ieși de pe Front Street, mai trecu de vreo două cvartale spre nord, apoi coti spre est pe Ocean Boulevard. Nu era prea multă circulație, iar palmierii pitici și azaleele se înșiruiau de-a lungul șoselei. Arăta mult mai bine la lumina zilei, fără iluminatul *à giorno*.

Ziua devenise caldă și umedă, astfel că am mers înainte cu geamurile coborîte, trecînd podul spre Thunderhead Island. Eram încă departe de ocean, dar simțeam că aerul se răcorește.

Îmi aminteam districtul Oglethorpe de acum douăzeci de ani și cum mergeam pe șoseaua cu două benzi spre țărm, în nopțile calde de vară. Districtul se întindea pe zece sau unsprezece insule, iar oamenii aveau un anume fel de cerbicie pe care par s-o posede toți insularii, o independență care presupun că vine din faptul că trăiesc într-un loc detașat de continent. Insularii pe care-i cunoșteam eu nu dădeau doi bani pe ce gîndeau sau făceau ceilalți. Ei le făceau pe toate cum îi tăia capul.

— Știi, cu ani înainte ca pileala să fie legală în statu' ăsta, băutura se vindea în acest district în văzul tuturor, expusă pe tejghea, am spus eu. Localnicii îl numeau statul liber Oglethorpe.

— Călcarea legii în vremurile alea avea șarmul ei, zise Stick. De-acolo a început, probabil, puterea lui Titan.

Nu mă gîndisem niciodată la asta, dar Stick avea, de bună seamă, dreptate. De acolo începuse îmbogățirea. Dumnezeu știa pe unde se răspîndise.

— Ce părere ai despre Titan ? l-am întrebat.

— E ăl mai dur bătrîn de șaptezeci de ani pe care l-am cunoscut, făcu el cu o voce fermă.

Douăzeci de ani transformaseră Thunderhead Island dintr-un labirint pustiu și mlăștinos într-un cartier de vile, de monoliți masivi, albi, cu trei niveluri, care se înșiruiau de-a lungul rîului spre nord, în timp ce spre sud mlaștina fusese drenată, curățată și betonată, transformîndu-se într-o bază maritimă înfloritoare. Abia dacă se mai vedea vreun copac, numai oțel și piatră, și catargele a duzini întregi de ambarcațiuni cu pînze, alunecînd la nesfîrșit în sus și-n jos, ca niște scobitori.

M-am întrebat cine devenise bogat — sau mai bogat — atunci cînd fusese pîngărit acel colț de paradis.

Stick îmi întrerupse năvala gîndurilor.

— Am scos pe calculator fișele tuturor celor din Triadă care au fost în Nam, zise el. Costello a fost în Saigon vreo șase săptămîni pe o chestie legală. Restul timpului a fost la Washington. La biroul comandantului teritorial. Mare grangure. Și vreo două din gorilele lui au făcut ceva război. Dar cu Harvey Nance — ăsta-i numele lui adevărat, Harvey — cu el e cu totul altă poveste. El a fost în Nam doi ani. A fost în CRIP și a operat în Dan Tieng. Știi ce-nseamnă CRIP ?

— Vînători de capete, am încuviințat eu.

— Știu că o să ți se pară anapoda, zise Stick, da' tot mai am sentimentul ăsta ciudat vizavi de tipii care au fost în Nam. Mă-nțelegi, am în vedere forul lor interior. După o vreme, te înveți cu un om într-atît de mult, încît te pomenești că-ncepe el o frază și-o termini tu. Și cînd suferă, știi că suferă. Ca tine acum.

Știam ce spune. Odată, chiar după ce m-am întors din Nam, eram în San Francisco și m-am dus la un film, iar cînd am ieșit, am dat cu ochii de un sergent care ședea pe scări. Avea o grămadă de trese pe epoleți și nu cred că mai văzusem vreodată atîtea decorații pe pieptul cuiva ; ședea acolo și plîngea atît de sfîșietor, că-l apucase sughițul. Oamenii treceau pe lîngă el, privindu-l de parcă ar fi fost dus cu sorcova. Ei bine, poate o fi fost ; avea, probabil, tot dreptul. Oricum, m-am așezat lîngă el, l-am cuprins cu un braț, iar el a ridicat privirea și n-a zis decît : „O, Isuse“ și am șezut așa amîndoi și pînă la urmă s-a liniștit, mi-a zis mulțumesc, după care am plecat. El în drumul lui și eu într-al meu, așa că știam ce voia să spună Stick.

Și avea dreptate. Sufeream.

— Pierzi iute simțul realității, am zis. Cînd am intrat prima oară în luptă, grangurii ne-au trimis în pădurea U Minh. Se trăgea în plin acolo. Toată după-amiaza B-52-urile făcuseră prăpăd, și era acolo un bătrîn care ședea ghemuit lîngă un zid și-și strîngea piciorul la piept, de parcă i-ar fi fost frică să nu i-l fure careva. A sîngerat pînă a murit, strîngîndu-și la piept piciorul acela. Să tot fi avut vreo șaizeci-șaptezeci de ani ; era prea bătrîn să mai facă vreun rău cuiva. Am început să mă gîndesc. Sfinte Sisoe, da' sînt ceva oameni zărghiți pe-aici. Cine-o conduce războiul ăsta trebuie să-și dea cutiuța la recablat.

Stick dădu din cap în timp ce vorbeam.

— A fost o păcăleală teribilă Namul, se declară el de acord. Cu Nam pe toți îi păcăleam, marea escrocherie. La dracu', de cînd ne naștem, ni se vinde marea escrocherie despre război și bărbăție. Sîntem escrocați cu asta în tot timpul vieții. Grozava răsplată oferită de împuțitu' ăsta de război. Cum e să fii erou — atîta că n-au fost nici un fel de eroi în Nam. A fost doar o uriașă gogomănie, cu un număr imens de victime.

— Asta voiai, Stick ? Să fii erou, să defilezi ?

Stick rîse :

— Nu-i așa c-ar fi fost drăguț să-mi fi făcut cineva și oferta asta ?

— Nu mi-am dat seama niciodată ce-a însemnat Namul, de fapt, am zis. Asta-i partea cea mai proastă.

— Culpabilitate, asta a însemnat, de fapt.

Îmi era cunoscut acest lucru. Mai întîi ești beat de fericire, fiindcă te afli în viață, în timp ce alții în jurul tău sînt morți. Nu vrei s-o recunoști, dar asta este. Culpabilitatea se instalează ulterior. Așa s-a întîmplat și cu Teddy.

— În orice caz, am zis, îți trece toată chestia cu camaraderia de îndată ce inamicul dă năvală peste tine. Asta face parte din păcăleală.

— N-am vrut să mă-ndepărtez de subiect, făcu Stick. Adevărul e că cei din CRIP erau niște nemernici ordinari și Nance a fost unul dintre ei.

— De unde pînă unde interesul ăsta la Nance ? am întrebat.

— Tocmai asta voiam să-ți arăt.

A cotit-o de pe Ocean Boulevard chiar înainte să ajungem la podul ce da spre Oceanby Island și plajă. Portul era curat, bine întreținut, cu pontoane de beton ce se întindeau pe mai multe sute de metri de-a lungul rîului. Era încă prea devreme pentru descărcatul crevetelor. Doar un vas descărca. Era negru-tuci, cu plasele de pescuit desfăcute și atîrnînd de bărcile cu furcheți ca aripile unui liliac. Lucrătorii împingeau crevetele din cală pe o bandă rulantă, iar aceasta îi transporta într-o clădire din plăci metalice, care reprezenta un depozit frigorific supersofisticat.

Stick intră într-o parcare foarte mare, plină ochi cu mașini uzate, și opri lîngă un Ford bușit, care-mi părea oarecum cunoscut. Zapata îmi trase o ocheadă de pe scaunul din față și surîse.

— Hei, *amigo*, zise el. Cum merg treburile la pistă ?

— M-am ales cu un instructaj.

— Ești pe cale să te mai alegi cu unul.

— Cum așa ?

Se întinse prin geam pînă la mașina mea și îmi înmînă un binoclu.

— Sondează terenul.

M-am apucat să sondez terenul din fața clădirii. Părea a fi pustiu.

— Nimeni prin preajmă, am zis.

— Mai stai pe fază un minut, mă-ndemnă Zapata.

Stick își aprinse țigara și se afundă în scaunul lui, înapoia volanului.

Un bărbat cu un blocnotes ieși din cherhana. Era un om scund, cu barbă albă, cu o înfățișare mai curînd binevoitoare, ca unul al cărui stomac era obișnuit cu multe beri. Capul lui în formă de glonț era acoperit de o șapcă de pescar de culoare verde-deschis. Omul se apucă să verifice lăzile de lemn stivuite în spatele clădirii. L-am cercetat preț de un minut, pînă să-mi dau seama că era Tuna Chevos. Barba proaspătă și ochelarii întunecați mă induseseră în eroare. Cunoșteam bine fața aceea.

— Canalia, am rostit cu năduf. El era — piesa lipsă. Știam eu ! Știam că bătrînul ticălos trebuie să fie prin preajmă. Asta înseamnă că Nance nu poate fi prea departe. Cum de-ai picat pe ei ?

— Spanac, a fost o treabă ușoară, zise Zapata. Spuneai că Chevos se ocupa de barjele de pe rîul Ohio. Mi s-a părut logic să se țină de același soi de treabă, mai ales că vasele de pescuit crevete poartă încoace și încolo o mulțime de „iarbă“. Așa că am pus mîna pe cartea de telefon și-am căutat la companii de pescuit crevete. Am avut noroc. Asta e al treilea loc pe care l-am verificat.

— Cum îi zice la spelunca asta ?

— Jalisco Shrimp Company, răspunse Stick.

— Hai să aflăm cui îi aparține.

— Verifică.

Un alt bărbat i se alătură lui Chevos, un dihor cu chip de om, înalt și solid, care pășea pe călcîie, dezordonat și iute. Capul i se sucea în permanență, de parcă scruta orizontul în căutarea unei prăzi nevăzute. Aproape că simțeam duhoarea respingătoare pe care o emana de la o sută de metri depărtare.

— Iată-l, am rostit eu, fără a mai încerca să-mi ascund ura pentru Turk Nance. Ăsta-i Nance.

— Mda, mi-am imaginat, zise Zapata.

Radia ca omul de pe lună.

— Te-ai descurcat de minune, Chino, i-am zis.

— Mulțam. Un spanac, toată povestea.

— Da' chiar ai boală pe Nance, nu ? făcu Stick.

— Îi sînt dator ticălosului.

— Ei, poate aranjăm să-i întorci datoria, zise Zapata aproape cu voioșie.

— Ar fi drăguț, am răspuns. Acum, cel puțin, știm că sînt cu toții aici.

Îi priveam cum făceau inventarul lăzilor cu crevete.

— Ia uite-i, ai zice că dau în brînci pentru o bucată de pîine, am remarcat eu.

— Ăștia-s răii cei mari, nu-i așa ? întrebă Zapata.

Îl priveam în continuare pe Nance, cu ochii lui scăpărînd de răutate. Nance ucisese peste zece oameni de care știam eu.

— Cum mă vezi și cum te văd, am confirmat. Adevărul e că, dacă există vreunul din clanul Tagliani în stare să facă praf toată familia, apoi acela-i Chevos, avîndu-l pe Nance, probabil, pentru partea practică.

— Douăzeci și patru de ore cu ochii pe ăștia doi, bine ? i-am spus lui Zapata.

— Mă ocup personal de asta, zise el, vizibil mîndru de isprava lui.

— N-ar strica să știm și pe unde-au colindat astă-noapte. Mai ales Nance. Dar să nu se prindă.

— Asta s-ar putea să fie ceva mai greu, da' văd eu ce pot face. Îl vrei pe Nance, îl ai.

I-am dat înapoi lui Zapata binoclul.

— Dar ştii cum îl vreau pe Nance ? Îl vreau ispăşind toată pedeapsa meritată, în cea mai groaznică puşcărie care există. Îl vreau urlînd în singurătate pentru tot restul vieţii.

Stick se holbă uluit la mine cîteva momente, apoi pe faţă îi apăru surîsul caracteristic.

— Ne-am prins, zise el.

33. INSULA SUSPINELOR

Era opt și jumătate cînd am pornit-o spre Insula Suspinelor[1] și amurgea în momentul în care lăsam Front Street și Dunetown în urmă. Pescarii se aplecau peste balustrada podului cu două benzi de circulație, care lega insula principală de Sea Oat Island. Sub el, o femeie bătrînă și pistruiată, ca un culegător de porumb din Iowa, purtînd o pălărie albă de pescar cu borurile răsucite în jos peste urechi, pescuia dintr-o luntre joasă, care plutea alene printre trestiile din răstoacă. Hienele nu ajunseseră încă așa departe.

Sea Oat era tamponul, o insuliță îngustă, mlăștinoasă, care separa orașul-bordel de visătoarea Insulă a Suspinelor. Erau puține mașini, șoseaua era circulată mai ales de localnici bătuți de vînturi pe biciclete. Insularii păreau a fi predominanți aici, refuzînd cu încăpățînare să capituleze în fața timpului sau a progresului. Am trecut de ceea ce părea a fi o piață orășenească părăsită, cu buruienile năpădind o ruină de clădire din centrul ei, apoi, o jumătate de milă mai încolo, ne întîmpină o așezare de case albe, renovate, înconjurate de copii rîzînd și de cîini care lătrau. Străzile se îngustară la o singură bandă de circulație, scoicile trosniră sub cauciucuri, iar stejarii, împovărați de vreme, transformau șoseaua în arcade vii, cu bărbile lor de mușchi spaniol fîșîind pe acoperișul mașinii.

Goneam la concurență cu soarele, sperînd să ajung la Windsong înainte de căderea nopții, dar, pe cînd mă apropiam de vechiul și îngustul pod de lemn care leagă Insula Suspinelor de Sea Oat, am țîșnit pe neașteptate dintre copaci într-o zonă descoperită de mai multe sute de metri, iar mlaștina se desfășură dinainte-mi, mile întregi, ca o cîmpie africană. Era ca și cum aș fi ajuns deodată la capătul lumii.

---

[1] În original : Isle of Sighs (n.tr.).

Am tras pe dreapta, am ieșit din mașină și m-am sprijinit de un gard. Soarele, o sferă pîrlită, atîrnînd la cîțiva centimetri deasupra întinsei mări de iarbă, ademenea păsările, rațele și insectele să se avînte într-un ultim zbor înainte de căderea nopții. Am urmărit soarele scăpătînd după orizont și contopindu-se cu tărîmul neted, pe care îl incendie pentru un scurt timp. Cerul se făcu de un purpuriu intens și culoarea străbătu mlaștina precum incendiul o pădure. Lumea deveni roșie vreme de un minut sau două, apoi soarele se lăsă tăcut în spatele tufărișului și al ierburilor de mlaștină.

Aproape că puteai să auzi cum se lasă întunericul.

Cînd m-am întors la mașină, am avut un scurt acces de culpabilitate. Mi-au răsărit în minte Dutch și promisiunea pe care i-o făcusem. Fără scandal, îi spusesem. M-am gîndit la asta cel puțin șaizeci de secunde, în timp ce conduceam înainte, pe sub arcada de stejari și peste podul îngust, spre Insula Suspinelor. Nimic nu se schimbase aici. Era ca și cum aș fi plutit într-un timp deformat. Pe ici, pe colo, de-a lungul străzilor desfundate, plăci gravate manual anunțau numele caselor ascunse printre brazi și palmieri. Cîndva, aici fusese bastionul Dunetownului, împărăția agenților puterii, care făceau jocurile, își revendicau cîștigurile, le împărțeau și domneau asupra orașului cu o autoritate indulgentă. Casele erau unicate, fiecare în parte o capodoperă de grație degajată.

Windsong era fortăreața.

Se afla la liziera pădurii, la o milă de șoseaua principală, la capătul unui drum nepavat, străjuit de palmieri și palmieri pitici, care era mai mult potecă decît stradă ; o casă maiestuoasă, cu două niveluri, fantomatic de albă în lumina lunii, înconjurată de verande largi, cu acoperiș din șindrilă de cedru și obloane întunecate umbrindu-i ferestrele. În fața ei, un gazon bine îngrijit se întindea pe vreo treizeci de metri către țărmul oceanului. Dincolo de acesta, spre Skidaway Island, la o milă-două depărtare, era Oceanul Atlantic. Pavilionul de vară, unde cîntaseră cîndva orchestre în nopțile estivale, se înălța lîngă apă ca un pion pe o tablă goală de șah.

Amintirile fură stîrnite.

O lampă ardea slab într-o cameră de pe colț la primul etaj și o alta răspîndea lumină din odaia principală, pe verandă. În rest, era întuneric.

Am parcat lîngă un Mercedes bleumarin, lăsat la întîmplare pe iarbă, la capătul locului special amenajat, am coborît și am rămas nemișcat un minut-două, lăsîndu-mi ochii să se învețe cu întunericul. Umbrele se deslușeau peste tot. Un vînt sudic adia alene, înfiorînd crengile copacilor. În spatele casei, o pasăre de noapte cîntă un cîntec trist de dragoste și așteptă un răspuns care nu mai venea. Era clar de ce denumise Chief locul ăsta Windsong[1], nici un alt nume nu ar fi fost mai potrivit.

Mi-i aminteam pe Chief și Stonewall Titan încheindu-și fiecare zi la un pahar de whisky pe veranda aceea. Am deschis portbagajul, am pus pistolul sub roata de rezervă și am apăsat la loc capacul cît am putut de încet. Asta nu era un loc pentru zgomote bruște.

Hangarul pentru bărci era un cub întunecat, intrînd în ocean prin partea estică a casei. M-am îndreptat într-acolo. Pasărea de noapte începu din nou să cînte, apoi, deodată, își luă zborul într-un foșnet de frunze. După care se-auzi doar vîntul.

Știam ce aveam să spun ; exersasem în minte de cînd o văzusem.

Ține-te tare, Jake, nu lăsa amintirile frumoase să te zguduie. Spune ce ai de spus și șterge-o.

Eram gata.

Ea stătea în hangar, aureolată de lumina lunii, legănîndu-se pe o funie de vreo opt metri, prinsă într-un cîrlig deasupra capului. Nu mă văzu imediat. Cu ochii închiși, era pierdută în lumina selenară, stîrnindu-și propriile amintiri.

Un mic casetofon Sony mergea în surdină pe pontonul de lîngă ea. Și vara aceea se întoarse — o maree puternică, destrămînd toată bruma de scenariu pe care-o încropisem. Am recunoscut chitara lui Phil Spector și vechea versiune a cîntecului *On Broadway* a grupului Drifters. Cu douăzeci de ani în urmă, puteam fluiera fiecare notă la unison cu ei. Fără să mă gîndesc, am început să fluier încetișor, printre dinți, uimit că încă puteam ține ritmul cu frazele muzicale și pauzele.

---

[1] Cîntecul Vîntului (n.tr.)

Ea se întoarse speriată, cu ochii de căprioară dilatați de încercarea de a se obișnui cu întunericul. Oceanul își înălța talazurile undeva sub noi și leagănul se lovi ușor de cauciucurile de pe marginea pontonului.

Nu se mai auzea decît vîntul.

— Jake ? zise ea, cu un decibel deasupra sunetelor nopții.

— Da.

Se depărtă de leagăn.

— Încă o mai poți cînta, zise ea și rîse.

— Sînt puțin cam ruginit, am zis.

— Nu. Nu ești ruginit deloc.

Urmă o pauză stîngace, una dintr-acelea în care simți că ar trebui să spui ceva ca să umpli tăcerea. Făcu ea acest lucru în locul meu.

— Mă bucur nespus că ai venit. Am dorit-o atît de mult, nici nu poți să-ți închipui.

— Nu te-ai schimbat deloc, am zis răgușit. Timpul a trecut pe lîngă tine.

— Întotdeauna știi să spui lucrul cel mai potrivit, întotdeauna ai făcut-o. O nouă pauză, apoi : Nici nu te-am auzit. M-am cufundat puțin în visare.

— Nu-mi pot imagina un loc mai bun în care să te cufunzi în visare.

Veni spre mine, ca o fantasmă tremurătoare, mișcîndu-se încă ușor în ritmul muzicii.

— Îți amintești de serata aceea ? Dewey Simpson s-a îmbătat și a încercat să înoate pînă la geamandură în frac...

Îmi aminteam și i-am spus-o.

— ... și tu-l tot îndemnai...

Luna îi contură silueta, picioarele i se profilară în dosul poalelor albe ale rochiei.

— ... și am tot pus cîntecul acela, în timp ce Teddy a luat-o înot după el, să-l aducă înapoi.

Triunghiul mic al bikinilor ei și rotunjimea unuia din sîni, luminat de o rază a lunii, mi se iviră în fața ochilor.

— Și ziua mea, la optsprezece ani, cînd am luat mașinuța și i-am lăsat pe Teddy și pe fata aceea pe plajă...

Părul ei blond se răsfira în vînt, jucîndu-i pe față.

— Eram chiar la margine, ți-amintești ? Jos la poale... valurile erau atît de înalte.

Își ținu degetele pe gît.

— Era așa cald în noaptea aceea. Ți-amintești ce cald era ?

Începeam să simt aceeași căldură emanînd în jurul gîtului.

— Era exact ca în astă-seară... lună plină...

Era îndeajuns de aproape ca să o pot mirosi.

— ... și a fost prima dată cînd te-am văzut gol...

Iar acum era îndeajuns de aproape ca să-mi simtă căldura.

— Zăceam acolo în nisip și ai lăsat mașinuța să meargă pînă la poalele dunei...

— O, da, îmi amintesc...

— Ai fost grozav...

— Tu ești și acum, m-am auzit rostind. Vocea mea era la fel de iluzorie ca visul unei fete bătrîne.

— Acum sînt la fel ca atunci, Jake. Parcă am luat foc pe dinăuntru...

Se lipi de mine, împungîndu-mi pieptul cu sînii, delicat ca un fluture ce atinge un boboc.

Dar nu era 1963 și nu eram pe plajă ; era acum și aici, iar ea păși înapoi, cu rochia deja descheiată, cu sînii vizibili pe sub sutienul alb, și-și ridică umerii cu atîta grație, că abia dacă se mișcă, iar rochia alunecă pe pontonul de la picioarele ei. Se apleacă ușor înainte, cu mîinile atingîndu-și coapsele și, dintr-o dată, apăru din nou goală dinaintea mea.

Dacă s-ar fi putut spune că timpul avusese vreun efect asupra trupului ei, atunci nu făcuse nimic altceva decît să i-l înfrumusețeze.

S-a lipit de mine, iar eu mi-am pus încet mîinile pe fesele ei, strîngînd-o aproape. Începu să se legene înainte și înapoi, solicitîndu-mi să mă ridic la înălțimea pasiunii ei. Mi-am lăsat palma să alunece pe coapsa ei în jos, apoi în sus, și ea s-a agățat de mîna mea. Era caldă și moale și-și strînse picioarele, prinzîndu-mi mîna între ele, după care începu să se legene mai tare. Degetele i se mișcară agile, umblînd la cureaua mea și desfăcînd-o; apoi își strecură mîna înăuntru și începu să mă mîngîie, după care ne mișcarăm împreună.

— O, Doamne, Jake, gemu ea, unde ai fost ?

Am coborît-o ușurel pe pernele din barcă și ea s-a întins înaintea mea, cu mîinile sub cap, în timp ce eu o mîngîiam, cu mîna abia atingînd-o, pînă ce ea s-a agățat de mîna mea. Începu să tremure sub atingerea mea, îmi luă mîna, o apăsă mai tare și prinse a mi-o muta cu mîna ei, indicîndu-mi unde să ating și ce să explorez, dirijîndu-și plăcerea. Mîinile ei bîjbîiră după ceva de care să se prindă, găsiră marginea scaunului și se încleștară de el. Fiecare mușchi din corpul ei părea să răspundă. Se mișca înainte și înapoi, în timp ce degetele mele îi cercetau toate locurile secrete. Începu să scîncească și scîncetul crescu într-un geamăt venit din adînc. Deodată înțepeni, mă cuprinse cu brațele, își îngropă capul în umărul meu și strigătele îi fură înăbușite de trupul meu; își coborî mîinile, cercetînd cu degete disperate și, întorcîndu-mă ușor, mă ajută s-o pătrund. Apoi n-a mai fost decît ea, mușchii ei moi ce mă înghițeau, cerîndu-mi să rămîn cu ea, și gura ei pe a mea.

Nimic altceva.

Nici un Cisco, nici un Tagliani, nici un huligan, nici o rană ori strigăt de durere. Erau numai strigătele noastre de bucurie și ușurare, purtate de vînt înspre ocean.

34. APEL TÎRZIU ÎN NOAPTE

Casetofonul terminase de cîntat și se închisese singur, iar eu trăsesem canadiana mea peste noi, deși nu era nevoie. Trupul ei cald era întins peste mine ca o pătură. N-am vorbit mult, preferînd să rămînem îmbrățișați. Trecu o jumătate de oră, apoi *beeper*-ul meu rupse vraja, ca un telefon care stătuse prea mult scos din furcă.

M-am răsucit sub ea atît cît să mă pot întinde pînă la ponton unde-mi zăceau hainele, le-am răvășit pînă cînd am găsit stația și i-am oprit bîzîitul. Ceasul meu arăta unsprezece și un sfert.

Se lipi iar de mine și surîse.

— Ce-a fost asta ? se interesă ea.

Mă întrebam cu mirare cine mă putea suna la ora aceea din noapte.

— Stația de emisie-recepție, am șoptit. Trebuie să sun la birou.

Se săltă puțin de tot, dînd la iveală un cap ciufulit, cu ochii abia pe jumătate deschiși.

— Cît e ceasul ?

— Unsprezece și ceva.

— Și trebuie să suni la birou la ora asta, noaptea ?

— Am un program de groază.

— E ridicol. Și apoi, e prea devreme să pleci.

— Tu ai și un soț, ți-aduci aminte ?

— Am un soț care rămîne în Atlanta peste noapte, zise ea.

Mă privi și zîmbi. Nu era nici o umbră de remușcare pe fața ei. Arăta la fel de inocentă ca o fetiță de cinci ani.

— Ar putea să te sune.

Se lipi din nou de mine.

— Ei, ochii care nu se văd se uită. Și apoi, are încredere în mine.

Nu prea aveam chef să mă gîndesc la așa ceva. Nu prea aveam chef să mă gîndesc la nimic din toate astea. Sentimentul de culpabilitate mă ardea la stomac ca un ulcer și nu avea nici o legătură cu Harry Raines. Mă tot mințeam întruna că lucrul ăsta fusese inevitabil. M-am răsucit din nou și m-am întins după haine. Ea se ridică în capul oaselor și se sprijini, goală, de cloasonul bărcii, cu formele ei extraordinare, conturate de luna muribundă.

— Mai vreau, șopti ea, și era mai mult o poruncă decît o rugăminte.

Un nou foc se aprinse înlăuntrul meu, dar drăcușorii aceia vechi îmi dădeau din nou tîrcoale : culpabilitate, iritare, gelozie, neîncredere.

Am aruncat canadiana peste ea.

— Dă-mi o pauză, i-am zis, silindu-mă să zîmbesc.

— Înainte nu cereai niciodată pauză, spuse ea, punînd o mînă moale ca pielea de căprioară pe pieptul meu.

— Atunci aveam antrenament.

— Te rog, întoarce-te, zise ea, în timp ce eu dam să mă îmbrac.

— Nu se știe niciodată ce va fi. S-ar putea peste o oră să fiu în drum spre Alaska.

— Nu.

Am izbucnit în rîs :

— Nu ? Cum adică, nu ?

— Te-am așteptat toți anii aceștia să te întorci. Doar n-ai de gînd iarăși să te scoli și să pleci așa, pur și simplu.

Închise ochii și-și rezemă capul de marginea bărcii.

— Am simțit că înnebunesc cînd te-am văzut ieri în restaurant și pe urmă azi-dimineață, pe pistă, zise ea. M-au năpădit toate amintirile. Ca o maree lăuntrică. Deschise ochii și mă privi : S-a întîmplat și n-a fost unul din lucrurile de care te îndoiești. Înțelegi ce vreau să spun ?

Imagini fulgerătoare, vise teribile din trecut. Luni de zile după ce Chief îmi trimisese scrisoarea aceea de adio, visele îmi minaseră existența. Incontrolabile, erau ca niște bucăți de sticlă ce mă separau de realitate. Visele erau dorințe nebunești care-mi spuneau că ea va apărea la ușa mea în miez de noapte, ca să-mi spună că nu mai poate trăi un minut fără mine ; că o voi găsi așteptîndu-mă într-un colț al vreunui restaurant. O căutam peste tot pe unde mergeam ; în magazine, în alte mașini, în timp ce conduceam pe șosele. Îmi cumpărasem un binoclu ieftin, ca să pot depista mașina lui Chief la stadionul Stanford în week-end-urile fotbalistice. Chiar o secundă s-o văd, îmi ziceam, și tot ar fi ceva. În cele din urmă, am înțeles ce pericol reprezentau visele nesăbuite. Ele ți se strecoară în coșmaruri și se evaporă, lăsînd cicatrice pe suflet. Seara asta nu putea să schimbe nimic, chiar dacă visul devenea din nou realitate.

Simțeam armura cum mă înfășoară iarăși, ca un strat din oțel.

— Nu pleca din nou, zise ea. Cel puțin nu imediat. Dă o șansă relației noastre.

Am simțit o oarecare mînie, nu prea multă, doar cît să dau drumul la niscai abur pentru moment.

— Nu e tocmai ce visam eu, am zis cu glas răgușit.

— Ăsta-i Chief. N-a înțeles niciodată cît de mult țineam noi unul la celălalt.

— A înțeles prea bine.

Privi în altă direcție, frămîntînd în mînă un fir de bumbac ce îi atîrna din rochie.

— Ei, Jake, știi cum e Chief. A făcut întotdeauna ca vorba lui să sune cît se poate de... cît se poate de corect. Nimeni nu l-a contrazis niciodată.

— Poate că cineva ar fi trebuit s-o facă.

Mă privi fix cîteva secunde înainte de a întreba :

— De ce n-ai făcut-o tu ?

N-am știut să-i dau răspunsul cuvenit.

— Din mîndrie, a fost tot ce am spus.

Dădu din cap :

— Ne depășește pe toți, nu-i așa ?

— Știi ce, e puțin cam greu la douăzeci de ani să te împaci cu gîndul că ești un rahat, fiindcă ai gleznele prea fragile. A cam trebuit să-mi revizuiesc ceva din sistemul de valori.

— Jake, zise ea deodată, schimbînd complet atmosfera. Vreau să-mi vorbești despre Teddy.

— Ți-am scris tot ce era de știut.

— Vreau s-o aud de la tine.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Ca să mă conving că-i adevărat și ca să pot uita, o dată pentru totdeauna.

— E adevărat, crede-mă. N-aș vrea s-o mai repet, Doe. Nu e una dintre imaginile mele preferate.

Trecuse așa de mult de atunci, că aproape uitasem de tot minciuna aceea. Scrisesem că fusese ceva eroic, o adevărată tragedie grecească, atît îmi mai aminteam.

— Lasă-l pe Teddy să se odihnească în locul lui de veci, am zis eu moale. Lasă războiul. N-a fost realitate, a fost o nebunie. Amintește-ți-l așa cum era în ziua aceea cînd i-ai dat brînci în apele golfului. Asta și-ar dori el.

Apoi începu să plîngă, așa de încet, încît de-abia se observa.

— I-ar face plăcere faptul că sîntem aici împreună. El a fost totul pentru noi, Jake.

— Știu.

Ea continuă, fără să-i pese că plîngea :

— Cînd mă gîndesc la trecut, mă gîndesc la noi toți, împreună. Atîtea perspective luminoase și toate năruite. Toate au părut să meargă spre rău și să rămînă așa. Mi s-au tot luat pe rînd toate. Întîi tu, pe urmă Teddy, pe urmă... oh, totul, ce mai.

— Pe urmă ce ? Ai început să spui ceva, termină ce aveai de spus.

— Sînt o groază de „pe urmă“. Am un cal, un armăsar superb, de rasă georgiană. Ar fi avut perspective. Chief mi l-a dăruit cînd am împlinit treizeci de ani. El zicea că Firefoot[1] — nume stupid, dar a fost botezat așa fiindcă are o pată albă pe un picior, e negru-tuci, atît că are dunga aia albă — în orice caz, Chief zicea că Firefoot și cu mine o să rămînem tineri mereu. Am vrut să-l înscriu la curse, ah, cît am vrut. Dar Harry s-a implicat în chestia asta cu pista. Nu i-a ajuns că va moșteni Dunetownul de la Chief. N-ar face impresie bună, zicea el, ca nevasta comisarului de curse să aibă și ea un cal în competiție. Așa că Firefoot e ținut de prăsilă. Cînd mă duc acolo, pornește în goană peste pajiște spre mine, cu capul sus, atît de mîndru... el vrea să alerge, asta-i toată povestea cu caii pursînge, Jake ; sînt născuți să alerge, să-și dovedească valoarea. El chiar meritase să aibă o şansă. O meritase din plin. Un animal ca ăsta are şi el nişte drepturi.

---

[1] Picior de foc (n.tr.).

Se opri şi muşcă un alt fir ce-i atîrna din rochie, şi-l scutură de pe degete, iar apoi se întoarse din nou spre mine.

— Aşa a fost de cînd ai plecat. Toate au mers prost.

— Asta pot s-o iau de bună, am rostit cu amărăciune.

— S-ar zice că nimeni nu e ceea ce pare a fi, continuă ea mînioasă. La început, Harry îmi amintea de tine. Era amuzant şi rîdea mult, mă făcea şi pe mine să rîd. Apoi Chief a hotărît să iasă la pensie şi Harry s-a schimbat peste noapte. N-au mai fost decît afaceri, afaceri şi iar afaceri.

— Făcea şi asta parte din moştenirea domeniului.

— N-am ştiut că e aşa ambiţios. Dintr-o dată, Findley Enterprises nu i-au mai fost deajuns. Pe urmă a intervenit politica şi apoi cursele. Mereu intervine cîte ceva. E ca un titirez, pare că nu-i în stare să se oprească. Eu, una, nu mi-am dorit aşa ceva. Nu există nici un motiv să procedeze în felul ăsta. Avem mai mult decît ne-ar fi necesar vreodată.

Cîteva momente îmi fu milă de Raines, fiindcă îi înţelegeam motivaţia. Harry Raines trebuia să-şi dovedească valoarea. Nu se putea mulţumi cu rolul de soţ al lui Doe Findley, iar pentru asta îl respectam. M-am întrebat dacă aş fi procedat la fel în locul lui. Dar n-am spus nimic, am ascultat doar. Aveam foarte puţin respect pentru aspiraţiile lui politice. După mine, politicienii erau doar cu un pas desupra jefuitorilor de bănci şi a violatorilor de copii. Aceasta era prejudecata mea şi problema pe care trebuia s-o rezolv, fireşte, dar întîlnisem al naibii de puţini oameni pe care să-i simpatizez sau în care să am încredere.

— Îl iubesc pe Harry, zise ea. Atîta doar că nu mai sînt *îndrăgostită* de el. El nu mai e Harry, e deja guvernatorul Raines.

— Poate are necazuri, am zis eu, în timp ce-mi încheiam nasturii la cămaşă.

— Dacă-l întrebi pe el, spune mereu că are un car de probleme.

— Mai degrabă un vagon plin ochi, pe roate şubrede.

— Stă chiar atît de rău ? Are necazuri așa de mari ? întrebă ea.

— Nu știu. E om cinstit ?

— Chief credea... crede în el.

— Aha, deci Chief l-a ales, am zis.

A fost un comentariu răutăcios, pe care l-am regretat chiar înainte de a fi terminat de vorbit. Se ridică, dreaptă ca o stinghie, netezindu-și rochia.

— *Eu* l-am ales, rosti ea sec.

— Scuză-mă. În orice caz, nu mă interesează ce crede Chief. Ci ce crezi tu, Doe ?

Își trase rochia pe ea, dar nu o încheie și-mi dădu înapoi canadiana.

— Nu cred că ar putea fi necinstit.

— Asta-i un adevărat vot de încredere.

— Încerc să fiu cinstită și cu mine însămi. Te afli cumva aici pentru vreo treabă legată de pista de curse ?

— La naiba, nu mai sînt sigur de nimic, am răspuns eu. Sînt nou-venit în oraș. Pot să folosesc telefonul din casă ?

Ea deschise o cutie metalică din peretele hangarului, băgă mîna înăuntru și scoase un telefon de perete, îmi întinse receptorul și se sprijini de zid, privindu-mă fix.

Am format numărul centrului de comandă și mi-a răspuns Dutch.

— Unde ești ? zbieră el.

— Cu niște prieteni. Care-i chestia ?

— Am primit un telefon bizar acum vreo oră. A răspuns Kite. Cică un tip voia rău de tot să vorbească cu tine, dar a închis cînd Kite a încercat să-l ia la întrebări. Kite zice că tipul nu părea a fi tocmai Mary Poppins. Te sun fiindcă, înainte să miroasă Kite care-i povestea, i-a zis tipului ăluia că te poate găsi la hotel. Așa că ai face bine să ții ochii deschiși.

— Mersi. Poate că ar fi cazul să luăm micul dejun împreună și să vorbim puțin.

— Vin să te iau la nouă, încheie el.

I-am zis că asta era de-a dreptul civilizat din partea lui și am închis.

— Alte necazuri ? întrebă Doe cu neliniște în voce.

— Nu cred.

— Te rog, întoarce-te.

De astă dată am jucat dur.

— Sigur, am zis și m-am aplecat să o sărut.

Pe cînd mă îndepărtam, i-am simțit mîna pe mînecă.

— Jake ?

— Da ?

— Ce ne-au făcut ?

— Ne-au prins hienele, am zis. Ticăloasele nu dau drumul prăzii niciodată.

Cînd m-am întors la mașină, lumina era tot aprinsă în dormitorul de la etaj. Apoi mi-am amintit că era vechea cameră a lui Teddy.

M-am întrebat dacă lumina era lăsată permanent aprinsă, ca torța eternă de la Arlington.

Am dat bice cît am putut de tare, ca să mă întorc la realitate.

35. WESTERN UNION[1]

Un Oldsmobile cenușiu mi se lipi de coadă cu vreo două intersecții înainte să ajung la hotel și mă urmări de la o distanță respectabilă. Șoferul era bunicel. Am făcut vreo două opturi pe șosea, încercînd să mi-l scutur din ceafă, dar n-a intrat în panică și nici nu a micșorat distanța. A rămas cam la o intersecție distanță în urma mea pe tot parcursul pînă la hotel.

Am tras drept în față și l-am lăsat pe portar să ia mașina și să o parcheze. Oldsmobilul oprise pe dreapta și rămăsese cu farurile stinse. M-am dus la recepție să verific dacă am vreun mesaj. Apoi am traversat holul și m-am tupilat în spatele unui desiș de ferigi și ficuși, lîngă ascensoare.

Un bărbat de înălțime medie coborî din Oldsmobile și merse cu un pas egal pe Palm Drive, ca și cum nu ar fi avut nici o grabă. L-am văzut mai bine în lumina holului. Nu era nici înalt, nici scund, nici gras, nici slab, nici bătrîn, nici tînăr. Era îmbrăcat într-un costum gri obișnuit, fără pălărie, iar trăsăturile lui tăiate în piatră ar fi putut trece drept frumoase, dacă n-ar fi fost cicatricele lăsate de o acnee care-i scobise obrajii. Odată intrat, încetini, iar ochii lui depărtați unul de celălalt alergară încoace și încolo, examinînd holul. O luă drept spre ascensoare și-și înșurubă indexul într-unul din butoanele de apel.

M-am strecurat în spatele lui, l-am înșfăcat de guler, l-am bușit cu fața de zid, i-am răsucit la spate brațul stîng, l-am căutat sub braț și l-am ușurat de un Smith & Wesson de calibrul 0,38.

— Hei, ce faci, unde crezi că te trezești ? glăsui el pe un ton tînguitor.

---

[1] Întîlnire tainică, adeseori riscantă, între bandiți din bande rivale (n.tr.).

M-am aplecat mai aproape de urechea lui, punînd un scrîșnet în voce :

— Mi-ai luat vorba din gură, am șoptit. Mă urmărești de zece minute. Nu cred că te simți atras de ochii mei frumoși.

— Dă-mi drumu', continuă el pe același ton.

I-am înfipt propria armă între omoplați.

— Ai un nume ? l-am întrebat.

A tăcut, iar eu am apăsat mai tare arma. Întoarse capul pe jumătate, se chiorî la mine pieziș cu ochii lui galbeni de șarpe și sforăi :

— Harry Nesbitt.

— Ia spune-mi, Harry, de ce te atrage atît de mult persoana mea ?

— Am venit să vorbim. Dă-mi drumu' la braț.

— Dar ce, vorbești cu brațul ?

— Mi-ai luat oricum arma !

— Mda, și sînt cam nevricos, de vreme ce omuciderile sînt acum cel mai popular joc în oraș. Vorbește mai întîi.

— Uite ce-i, tot ce fac eu e un *Western Union* . Vrei să m-asculți au ba ?

— Te ascult, Harry.

— Johnny O'Brian vrea o-ntîlnire.

— Nu zău. Și ce-are a face asta cu tine ?

— Lucrez pentru el.

— Și ce faci, îi cari arma ?

— Foarte amuzant, zise el, începînd să-și recapete curajul.

I-am dat drumul, am pus pistolul lui la brîu și m-am îndepărtat de plante, către capătul holului.

— Dacă nu ți-o fi cu supărare, zise el cu ochii jucînd prin încăpere, O'Brian nu e grozav de doritor ca să afle tot mapamondu' ăsta afurisit că stăm la o șuetă.

— Îhî.

Se dădu mai în spate printre plante.

— Bomba asta mișună de oameni, zise el, deși tot ce vedeam eu era un hamal somnoros și un recepționer ocupat să sorteze hîrtii.

— Ciripește ce ai în gușă și roiul.

— O'Brian zice că vrea să te-ntîlnească unde zici tu. Unu' la unu'. Nu știe nimeni decît el și cu tine.

— Dar tu ? Tu o să dai în amnezie ?

— Drăguț, chițăi el. Io deja am căpătat-o.

— Și cum iau legătura cu O'Brian ?

— Nu iei. Io fac lipeala, O.K. ? Tu-mi zici mie, io îi transmit lu' bosu'.

— Și de ce-aș avea încredere în tine ? Fiindcă îmi place gustul tău la cravate ?

— Ia ascultă, zise Nesbitt. El vrea să facă o afacere cu tine, O.K. ? N-are nimic a face cu parada asta a morții de se-ntîmplă acum.

— Ei asta-i, și eu cum pot s-o știu ?

— Uite ce e, îi vine-n cap lu' O'Brian că ai încins binișor lucrurile în Cincy. Și-i vine-n cap tot lu' O'Brian că l-ai pus pe jar pe Skeet Tagliani și le-ai făcut zile fripte lu' unchiu' Franco și celorlalți. Și-i mai vine lui în cap că ești un tip parolist cînd e vorba de cuvîntul dat. Vrea să facă afaceri. Ce, ai ceva contra liberei inițiative ?

— Și crezi că ar fi cazul să fiu măgulit de toate astea ?

— Vrei să vorbești sau să dai probă pentru un vodevil ? O'Brian nu vrea necazuri, O.K. ? Sîntem pe-aceeași lungime de undă ?

— S-a cam speriat, nu ?

— O'Brian nu se sperie, zise Nesbitt hotărît.

— Și nici porcii nu zac în mocirlă.

— Uite, bosu' meu nu merge la petrecere cu mîna goală, mă-nțelegi ce vreau să zic ? Vrei s-o faci pe deșteptu' și să n-asculți, foarte bine, șterge-o dracu' de-aci.

M-am gîndit un moment-două — nu dacă să mă întîlnesc cu O'Brian, asta era o chestie limpede — ci unde și cînd să-l întîlnesc. Putea fi o cursă, numai că nu avea nici un motiv să mă atragă într-o cursă. Reprezenta el familia ? Sau era o inițiativă personală ? Despre ce lucru voia să-mi vorbească, în așa fel încît să mă intereseze și pe mine ? Presupuneam că O'Brian era speriat și căuta o umbrelă sub care să se ascundă.

— Știe cumva cine i-a fript pe Tagliani și pe ceilalți ? am întrebat.

Nesbitt își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt și zîmbi :

— Da' de ce nu-l întrebi pe el ? Ţ-am mai zis, io nu fac decît un *Western Union*. Habar n-am o iotă afară de asta şi ordinu' e să o uit !

— Cînd ? am întrebat în cele din urmă.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Ce-ai zice de mîine dimineaţă ?

— Mai rău ca acum, mai bine ca mai tîrziu, zise el, înălţînd din umeri.

— E prea tîrziu ca să mai facem ceva acum. Las' să fie mîine, pe la jumătatea dimineţii. Iau o grămadă de hotărîri proaste la o oră atît de tîrzie din noapte.

— Dacă asta-i tot ce poţi să faci. Vrei s-alegi tu locu' ?

Nu cunoşteam şi nu-mi aminteam oraşul îndeajuns. M-am hotărît să încerc marea cu degetul.

— Se gîndeşte O'Brian la vreun loc anume ?

— Da, da' nu vrea să te nelinişteşti ; fiindcă a ales el locu', vreau să spun.

— Pune-mă la încercare.

— Are o cabană de pescuit în Skidaway. Pe lîngă golf, mai sus de apă: E un loc ferit, nici chiar bătrîna lui nu merge v'odată pe-acolo. Şi mai are şi panoramă bună. Nu e fir de iarbă la douăzeci de metri distanţă.

M-am gîndit puţin la asta. Ar fi fost mai deştept să plec atunci pe loc şi să-l urmez pe Nesbitt la întîlnire, dar voiam să las vorbă cuiva unde sînt.

— Unde anume e locul ăsta ?

— O ţii dreapta vreo trei intersecţii după ce treci podu' de la Thunderhead la Oceanby. E la o milă-două pe şosea, la golf, cum am zis. Nu poţi să nu dai peste el, acolo se termină şoseaua.

L-am studiat timp de un minut, m-am tras de-o ureche şi-am dat apoi din cap :

— Cum zici că se cheamă strada ?

— Bayview.

— Am o întîlnire la micul dejun, am zis. O să fie în jur de zece jumate.

— Nici o problemă, el petrece noaptea acolo. Zece jumate.

Zîmbi şi întinse mîna, cu palma în sus.

— Cum rămîne cu obiectu' meu ? întrebă el.

Am scos revolverul și, deblocînd extractorul, am slobozit butoiașul în palma mea și i-am înmînat arma fără muniție.

— O să-i dau restul lui O'Brian cînd îl văd, am zis.

Cicatricele lui acneice se făcură purpurii și picături de sudoare începură să-i brobonească fruntea. Mă privi întrebător :

— Da' de ce tot jocu' ăsta demonstrativ ? N-ai nevoie să dovedești ce dur ești. Cum ți-am mai zis, știm totu' despre Cincy.

— Sînt un tip precaut. Prea mulți oameni mor în oraș la ora asta.

— Te-am pus io pe jar, Kilmer ? Nu. Am venit doar și ți-am adus mesaju' așa cum a trebuit. Mă-nțelegi, dacă sînt prins la mijloc în chestia asta, o sfîrșesc în golf, la taclale cu-mpuțitele alea de crevete.

— Asta te privește personal.

— Și-atunci mă-ntorc cu juma' de pistol ? O să fie urît încă din plecare, înțelegi ce vreau să spun ?

I-am azvîrlit butoiașul pistolului și el l-a prins fără a-și dezlipi ochii galbeni de pe mine.

— Îmi rămîi dator, i-am spus.

— Păi, dacă vorbești cu O'Brian, îți iei răsplata cu vîrf și îndesat, zise el, după care, țopăind pe hol ca o libelulă, ieși pe cea mai apropiată ușă.

36. CONVERSAȚIE LA MICUL DEJUN

Cînd m-am dus să-l întîlnesc pe Dutch în dimineața următoare, am găsit un mesaj în cutiuța mea, la recepție. Era un bilețel scris de mînă de la Babs Thomas : „Cocteil în apartamentul meu, mîine la 6. Te aștept acolo. Amor și pupicuri, B.T.“

Ea nu era în restaurant, dar Dutch și Charlie Ureche erau. Am întins bilețelul peste masă spre Dutch, în timp ce mă așezam. El îl citi și chicoti.

— Ai face bine să fii acolo. Se consideră o crimă în Doomstown să refuzi un ordin de recrutare de la ducesă.

— Tocmai ce-mi lipsea, un cocteil simandicos.

— Ai o șansă să vezi și tu cum trăiește jumătatea ailaltă, interveni Charlie Ureche, fără să ridice privirea din cocteilul lui de fructe.

— Nu-mi plac înghesuielile.

Ridică privirea și zîmbi.

— Poate că o să fiți doar voi doi, sugeră el.

La vorba asta, se procopsi cu o privire murdară din partea mea și cu una contemplativă din partea lui Dutch.

— Ei, făcu Dutch, puteai nimeri și mai rău.

— Să lăsăm cocteilurile pentru moment, am zis eu, încheind interludiul. A intervenit ceva. Ar putea fi prima noastră șansă reală.

— Zău ? replică Dutch.

— Johnny O'Brian și-a trimis aseară unul din pistolari să mă întîlnească. Vrea să avem o șuetă. Asta înseamnă că-i cam tremură balamalele.

— Ai de gînd să-l întîlnești ? întrebă Dutch.

— Mda. La zece jumătate. Ai pe cineva pe coada lui ?

Dădu din cap.

— Salvatore face onorurile pe ziua de azi.

— A raportat ceva ?

— Dar raportează vreunul din ei vreodată ? făcu Dutch. Pot să verific la Depozit să văd, dar îți spun de pe-acum care sînt șansele.

— Trebuie să dăm de el, am zis. Înțelegerea e că mă duc singur. Dacă O'Brian se împiedică de Salvatore, s-ar putea strica toată afacerea.

— Să văd ce pot face, zise Dutch, îndreptîndu-se spre telefon.

— Crezi că e o mutare deșteaptă ? întrebă Charlie Ureche.

— Faptul că merg singur ?

Dădu din cap. Mușchii de pe fața lui se încordară. Știam ce gîndea.

— Nu te îngrijora, i-am spus. Dacă ar fi fost un fel de capcană, nu m-ar fi prevenit mai întîi. Nu pot fi așa de siguri că n-o să am vreun fel de acoperire.

— Cunoști gașca asta mai bine ca mine, zise el, întorcîndu-se la micul lui dejun. Dar nu m-aș depărta prea mult din vizor, pentru orice eventualitate.

— Apreciez grija ta, Charlie. Dar dacă O'Brian are chef să facă un soi de înțelegere, nu ne putem permite s-o ratăm. Am mai trecut prin de-astea. Voi fi cu ochii în patru.

El înălță din umeri.

— Păi, ești băiat mare de-acum. Presupun că știi ce faci.

Am comandat un mic dejun frugal și mi-am dres cafeaua. Dutch lipsi vreo cinci minute. La întoarcere păru preocupat.

— O.K., zise el. Zapata era la Depozit și i-a dat un semn prin stație lui Salvatore. O să mă sune dacă dă de el.

— Credeam că Zapata îl urmărește pe Nance, am zis eu.

Dutch era încruntat. Își aprinse o țigară și suflă fumul spre tavan.

— L-a pierdut din vedere, zise el. L-a urmărit în zori pînă-n port. Nance a întins-o pe o barcă de pescuit și l-a lăsat pe Zapata cu ochii-n soare.

M-a luat brusc cu frig, de parcă mi-ar fi suflat crivățul în ceafă. Nance umblînd liber de capul lui era o chestie nouă, pe care nu o luasem în calcul.

— O grămadă de oameni știu de lupul ăsta cu chip de om, am adăugat cu glas tare.

— Ești îngrijorat în legătură cu Salvatore și Zapata ? întrebă Dutch morocănos.

— Nu. Dar nu vreau să-mi strice nimeni treaba.

— Nu te-ngrijora. Dăm de Salvatore și-l rechemăm, dacă ești convins că așa vrei să procedezi.

— Asta a fost înțelegerea, am zis, în timp ce chelnerița îmi aducea micul dejun.

— Vrei să ne spui unde te duci ? întrebă Charlie Ureche.

— Imposibil, am răspuns. Știi cum e cu oamenii de genul ăsta, Charlie. Le sare țandăra din orice.

Am hotărît că vorbiserăm destul despre O'Brian și am schimbat din nou subiectul.

— Ceva nou în cazul Logeto ? am întrebat.

Dutch clătină din cap.

— Am „pieptănat" tot cartierul. N-a fost văzut nimeni pe acoperiș sau coborînd pe zid. Pînă acum e un drum înfundat. Dar am, totuși, ceva pentru tine. Scoase din buzunar un plic și mi-l înmînă : Ai aici lista punctelor pe unde s-a oprit Cohen. Cowboy a reușit pînă la urmă să le pună cap la cap pentru tine.

Am deschis plicul și am trecut cu privirea peste listă. Cea mai mare parte a adreselor nu reprezentau nimic pentru mine. Cea mai semnificativă însemnare era că, în două din cele trei zile, Cohen vizitase o filială a băncii Seacoast National și își făcuse și obișnuita vizită la sediul central al acesteia la ora două.

— Ți-ai aruncat ochii pe asta ? l-am întrebat pe Dutch.

Aprobă din cap :

— Pot să-ți dau și numărul de capitol la opririle cu pricina, dacă vrei.

— N-am timp acum, am răspuns. Un singur lucru sare-n ochi. Mă întreb de ce o fi dat Cohen năvală la bancă de două ori. Miercuri și vineri s-a dus la filială *și* la centrală. De ce să fi făcut una ca asta ?

— Poate că nu i-o fi plăcînd să se care mult timp cu o grămadă de bani lichizi după el, sugeră Charlie Ureche.

— Poate, am încuviințat, privind stăruitor lista. Dar nu cred. În afară de cazul că s-au schimbat cumva lucrurile între timp, Cohen e obișnuit să transporte sume babane.

— Ai vreo altă idee ? întrebă Dutch.

— Mda. N-ar fi exclus să-și tragă ceva caimac și pentru el.

— Dacă o face, are mai mult tupeu decît am crezut, zise Dutch.

— Sau ar putea să lucreze în cîrdășie cu Costello, mi-am dat eu cu părerea.

— Nu-i așa că ar fi tare drăgălaș să-i prindem la mijloc ? gîndi Charlie cu glas tare. Am scoate, probabil, un întreg cor de canari la o adică.

— Asta *dacă* face joc dublu, am specificat eu.

— Azi Cowboy se ține iar de el, zise Dutch. Poate iese cu ceva nou. Sprîncenele i se ridicară : Tii, fir-aș să fiu. Vorbești de lup... Îi vezi pe tipii ăia doi care tocmai au intrat ? Ăla care arată ca un fotbalist și meduza care-i cu el ?

Cei doi bărbați se așezară la o masă în colț și începură imediat să flecărească, de parcă ar fi fost două fete bătrîne la bîrfă. Unul era Donleavy. Celălalt era la fel de înalt, dar zvelt și mai în vîrstă, probabil în jur de patruzeci și cinci de ani, cu părul ondulat, în curs de încărunțire, și încadrînd un chip ascuțit. Mîinile lui îngrijite tresăltau nervos în timp ce vorbea, jucîndu-se cu bucățelele de pîine prăjită din farfuria lui, așa cum se joacă un păianjen cu o muscă. Amîndoi arătau de parcă petrecuseră mult timp la soare.

— Cel din stînga e Donleavy, zise Dutch. Păsăroiul în costum bleumarin e bancherul, Charles Seaborn. Pe cît s-ar părea, au o ceartă așa, ca-ntre îndrăgostiți.

— Cred că o să intru și eu în vorbă, am zis.

— Ce vrei să faci ? întrebă Dutch cu neliniștit.

— Să mă prezint doar, am răspuns, bătîndu-l pe umăr în timp ce mă ridicam. N-am de gînd să mușc pe nimeni.

Am luat-o la plimbare prin restaurant, spre masa la care Donleavy și Seaborn se ciondăneau la micul dejun. Donleavy mă observă cu coada ochiului. Continuă să vorbească, dar era evident că sesizase că mă-ndreptam spre ei și nu voia să fie deranjat. Cînd am ajuns la masa lor, a ridicat mînios privirea, cu nori grei în ochii lui căprui.

— Eu sînt Jake Kilmer, am zis, înainte să aibă ocazia de a exploda. Cred că era timpul să ne cunoaștem.

Nu prea știa ce să facă. Furia întipărită pe chipul lui cu trăsături dure fu înlocuită brusc de un surîs larg, un surîs de vînzător de mașini, genul care te face să vrei să-ți numeri degetele după ce ai strîns mîna cu el.

— Da, da, da, se bîlbîi el și sări în picioare.

Îmi strînse mîna și mă prezentă lui Seaborn, care arăta de parcă tocmai își mușcase limba. Seaborn îmi întinse o mînă pe cît de cleioasă, pe atît de nesinceră.

Se vedea cît de colo că nici unul nu era extaziat să mă cunoască.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu dumneata, i-am zis lui Donleavy. Oricînd te aranjează.

— E urgent ? întrebă el. N-o să te vedem mîine seară ?

— Mîine seară ?

— La cocteilul lui Babs, zise el cu un surîs firav. Ai face bine să nu uiți, ea te prezintă drept oaspetele de onoare. Are răbdare scurtă și memorie lungă.

— Am să fiu acolo. Dar trebuie să am o vorbă cu dumneata, între patru ochi. Nu e nimic neplăcut. Informații, în principal.

Extrase un mic carnețel dintr-un buzunar interior și îl frunzări.

— Ce-ai zice de vineri, în jurul prînzului ? întrebă el. Scot telefonul din furcă și trimit după sandvișuri.

— Sună ca un loz cîștigător, am zis. Îl cumpăr.

— Nu în orașul meu, aici nu-l cumperi. Zîmbetul lui se relaxase și părea mai sincer : Clădirea aia tip depozit. A treia cu vederea spre debarcader. Avem tot etajul superior.

— Mă tem că n-o să te văd mîine seară, zise Seaborn. Am revizorii bancari pe cap. Știi cum e.

— Apropo, i-am spus lui Seaborn. Cred că ai un client pe care-l știu din Cincinnati. Îl cheamă Cohen.

— Cohen ? făcu el ca un ecou, ridicîndu-și sprîncenele prea sus.

Arăta de parcă tocmai înghițise ceva mult prea mare pentru gîtul lui, iar acum acel ceva se mișca în sus și în jos, ca o plută de undiță.

— Da. Lou Cohen, nu-i așa ?

— A, da, cred că îl văd pe la bancă din cînd în cînd.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea cînd îl mai vezi, am zis.

Aproape că le-am auzit suspinele de ușurare cînd am părăsit masa. Și știam destule despre natura umană ca să-mi dau seama că Charles Seaborn era mai mult decît o cunoștință întîmplătoare a lui Cohen.

Poate Cowboy Lewis avea să-mi confirme bănuielile. Între timp, nu conteneam să mă întreb de ce sclipiseră mici broboane de sudoare deasupra buzei superioare a lui Seaborn. De obicei, nu-i bag pe oameni chiar așa de rău în sperieți.

Cînd m-am întors la masă, Dutch încă era agitat.

— Da' ce le-ai spus ? întrebă el. Seaborn arăta de parcă înghițise o lămîie.

— Nu l-am întrebat decît dacă îl cunoaște pe vechiul meu amic, Lou Cohen, i-am spus zîmbind.

— *Verdammt* , făcu Dutch, clătinînd din cap. Da' știu că joci dur.

— Există și alt mod de a juca ? am replicat.

În drum spre ieșire, Dutch primi un apel prin stație. Vorbi de la telefonul din hol cîteva momente, apoi închise.

— Zapata era, zise el. Cică Salvatore înjură de mama focului, dar îl lasă pe O'Brian, nu se mai ține de el. Zice că ești nebun de legat.

— Am mai fost acuzat de așa ceva, am replicat.

— Ți-o spun doar pentru informarea ta, adăugă Dutch. Salvatore știe unde se află O'Brian. Dacă nu ești înapoi în două ore, intrăm peste el cu toată marina militară, deși nu știu de ce-ar trebui să ne mai deranjăm pentru tine.

— Tocmai ne-am obișnuit cu moaca asta urîtă a lui, comentă Charlie Ureche.

Era plăcut să constați că le pasă de tine.

37. MOMEALA

Pelicanul bătrîn și gras ședea cocoțat pe unul din stîlpii ce înconjurau baraca de pescuit, avînd o înfățișare plicitsită. Examină cu privirea marea întindere a golfului care se revărsa în Oceanul Atlantic la o milă depărtare spre est, la Thunder Point. Un vînticel cald încrețea apele din strîmtoare, iar bătrîna pasăre privea fix, pe jumătate adormită, peste suprafața apei, căutînd să surprindă pe undeva niscai semne pentru un prînz. Apoi, detectînd brusc un banc de chefali, își întinse aripile largi și se înălță de pe stîlp, planînd cam la vreo șase metri deasupra apei, cu capul aplecat ; deodată se scufundă cu un plescăit puternic, spre a se ivi apoi la fel de neașteptat cu un pește ce i se zbătea în pliscul uriaș.

Irlandezul urmărea pelicanul cum își prinde prada. Meșterea o momeală de pescuit. Își instalase un fel de menghină pe marginea unei mese și răsucea de zor un fir de nailon, un cîrlig și niște pene, împletindu-le într-o momeală strălucitoare. Acum se oprise din activitate și urmărea pelicanul, ținînd firul încordat, ca să nu se deșire.

Era un bărbat solid, cu o față rumenă de irlandez care arată de cincisprezece ani și la nouăzeci. Cîteva riduri îi brăzdau pielea netedă, dar nu îndeajuns ca să-i strice înfățișarea tinerească, jovială.

Era puțină circulație de-a lungul golfului. Cîteva bărci de pescuit plecaseră în larg la reflux și un navigator de duminică se căznea, fără prea mult succes, să prindă ceva vînt în pînzele bărcii lui, aflată la vreo sută de metri depărtare de țărm. Altminteri, era atîta liniște, că se putea auzi și boarea de vînt care înfiora iarba.

Asta era marea pasiune a irlandezului, evadarea dintr-o treabă pe care nici n-o agrea, nici n-o înțelegea. Se simțea nelalocul lui, un fel de pistolarul Pumn de Fier forțat să se poarte ca un om de afaceri. Lui O'Brian îi plăcea să rezolve *disputele cum credea el de cuviință. Negocierile îl zăpăceau. Dar aici, era rege ; era singur și liber, stăpîn pe el însuși și pe micul său domeniu, căci descoperise toate secretele pescuitului. Era unul din puținele lucruri pe care le făcea bine și iubea acest sport cu o pasiune arzătoare.*

Cînd sună telefonul, mormăi un „Fir-ar al dracului" în barbă și agăță capătul liber al momelii de un cîrlig metalic, înainte de a intra în încăperea principală ca să răspundă.

— Io sînt, șefule, Harry, zise vocea bolovănoasă de la celălalt capăt al firului. A terminat micu' dejun. Sigur nu vrei să mă țin de coada lui, să fiu sigur că n-aduce pe careva după el ?

— Am zis singur.

— Ar putea să aducă pe careva.

— Nu, n-o să facă așa ceva.

— Nu știi niciodată cu federalii ăștia.

— Nu mă are la mînă cu nimic, zise irlandezul.

— E foarte iute, tipu'.

— Rămîi la Benny's peste drum. Dacă am nevoie de tine, trag un zbierăt.

— Vrei să sun o dată și să-nchid cînd pleacă ?

— Bună idee.

— Totu-i calm pe-acolo ?

— Nici o problemă. Au fost doar vreo două bărci de pescuit. N-a trecut nimeni pe șosea. E un imbecil care se tot chinuie să-și care barca cu vele îndărăt în port, ceea ce e cam ciudat.

— Ce e așa ciudat în asta ?

— Nu-i nici un pic de vînt.

— Ei, nu risca nimic.

— Nu-ți face griji. Tu rămîi la Benny's, trage cîteva beri și vino înăuntru cînd îl vezi că a ieșit.

— 'Țeles.

Încheiară convorbirea, după care irlandezul deschise radioul și ieși pe platformă să se întindă la soare. Barca cu vele plutise în derivă la vreo două sute de metri vest de baracă, în direcția orașului, iar navigatorul încerca în zadar să cîrmească ; era un tipic navigator de duminică, purtînd o pălărie albă, cu borurile trase în jos, peste urechi. Amărîtul, își zise el, probabil că rămăsese fără benzină. Dar învățase *un lucru atunci cînd descoperise marea — marinarii se ajutau unul pe celălalt.*

Își făcu mîinile pîlnie la gură și strigă :

— Vezi dacă n-o poți trage pînă aici, poate te ajut eu.

Marinarul făcu și el semn cu mîna. Împinse pușca-mitralieră sub canadiana care zăcea la picioarele lui, luă o lopată din cabina ambarcațiunii și începu să vîslească spre irlandez...

38. FLASHBACK: JURNAL DIN NAM, PRIMELE ŞASE LUNI

A douăsprezecea zi : *Astăzi a fost prima oară cînd am ucis un om. Mi-e greu să vorbesc despre asta. S-a întîmplat că ne-am dus spre un sat, de fapt vreo zece cocioabe risipite într-un cîmp de orez pe o lungime de şapte-opt sute de metri în josul rîului. Satul ăsta era situat la poalele unor coline. Avea lanuri de orez de ambele părţi şi un drum larg, mărginit de tufe de piper şi bambuşi, ce părea a se înfunda acolo.*

Înainte s-o pornim, Doc Ziegler, medicul nostru, îmi înmînează două pilule.

„Pentru ce sînt ?" întreb.

„Astea-s Dexuri", zice. „Te fac să vezi mai bine, să auzi mai bine, să te mişti mai repede. Dă-le drumu' pe gît."

Aşa că le-am înghiţit. A durat cam douăzeci de secunde pînă să simt ceva ardei iute sub coadă. Nu mai luasem niciodată „viteză". Mă simţeam în stare să cuceresc satul de unul singur. Adică, ce mai, eram gata !

O luăm înspre sat, două plutoane de-o parte şi de alta prin lanurile de orez, fiindcă asigurau un camuflaj bun, şi mai avem şi plutonul trei în urmă, ca acoperire. Noi o luăm pe stînga şi plutonul unu pe dreapta. Ei dau prima lovitură. Vietnamezii deschid foc cu mortiere şi mitraliere şi încep, pur şi simplu, să-i decimeze. Unui tip i-a zburat toată partea de sus a capului. Zgomotul era infernal. Nu-mi venea să-mi cred urechilor ce hărmălaie era.

Locotenentul o ia la fugă drept spre sat, cu capul aplecat şi eu sînt chiar în urma lui. Telegrafistul nostru are probleme în stabilirea contactului radio cu plutonul de rezervă, fiindcă sîntem într-o mică depresiune şi recepţia e de tot rahatul, aşa că locotenentul trimite repede un curier şi pe urmă zice :

„Împuţiţii ăia gălbejiţi mănîncă plutonul unu cu fulgi cu tot, trebuie să-i luăm pe sus."

Iese din orezărie și o ia la sănătoasa spre marea de bambuși, care e la vreo zece-douăzeci de metri depărtare de gălbejiți, și eu tot într-o goană după el.

Asta i-a supărat pe inamici și s-au apucat să tragă în noi. Împușcă în draci la bambusul ăla peste tot în jurul nostru, făcîndu-l de-a dreptul bucăți. Pe urmă îl observ pe soldatul ăla vietnamez în pijamaua lui neagră cum își ține capul în sus doar puțintel, să vadă care-i situația, iar eu îl iau în cătare și, ping ! Își aruncă brațele în aer și cade pe spate. Pe urmă vine altul în goana mare și trage din mers, atîta că țintește la zece metri în stînga mea și îl dobor. Pe urmă văd mitraliera care e pe pămînt, acolo, în fața primei cocioabe, și sînt doi tipi ce fac praf și pulbere plutonul unu, așa că alerg printre bambuși, iau poziție de tragere și-i trăznesc pe amîndoi, poc, poc, poc, poc, poc !

Ce se întîmplă e că locotenentul și cu restul plutonului fug pe lîngă mine, plutonul unu se eliberează din încleștare și pe urmă se termină totul. Cinci minute, poate. Mă gîndeam : Isuse, am făcut mai mult în ultimele cinci minute decît făcusem în întreaga mea viață pînă atunci. Adică, vreau să spun, se desfășurase totul cu atîta intensitate. Și să mai fii și întreg !

Nu mai era nici unul în viață ! Femei, copii, bătrîni, soldați. Tot satul fusese distrus. Nimeni nu părea să acorde vreo atenție faptului, erau lucruri banale.

Pe urmă au adus un aruncător de flăcări și au pîrlit tot locul. N-am privit spre civili, am privit doar în altă parte. Presupun că așa se face treaba, dar asta nu schimbă cu nimic ce gîndesc despre toate astea.

Altminteri, ne simțeam cu toții destul de bine, fiindcă nici unul dintre ai noștri nu fusese rănit.

„Ești O.K. ?" zice locotenentul după ce face numărătoarea victimelor, iar eu zic : „Da, mă simt bine". Și mă simțeam.

„Te-ai descurcat binișor adineauri", zice el.

Nu mai eram un începător în luptă și eram încă în viață. Isuse, ce bine mă simțeam !

A durat mult să mă obișnuiesc cu faptul că-i ucisesem pe oamenii aceia și că era bine, că asta se aștepta de la mine. O vreme, am tot visat că or să vină noaptea după mine și or să mă aresteze.

A treizeci şi opta zi : *Doc Ziegler nici măcar nu crede în toate astea. E medic, nu poartă armă. Zice că ar fi vrut să fugă în Canada, însă bătrînul lui avea inima slabă și Doc a presupus că l-ar fi dat gata dacă ar fi forțat granița. Așa că a zis : „Dracu' s-o ia !" cînd și-a primit hîrtia de înrolare. „Pot să suport orice timp de un an", zice el. Între altele, Doc ne aprovizionează cu „viteză" El personal nu ia, zice că n-are nevoie, de vreme ce nu poartă armă. Dar fumează „iarbă" o grămadă. Dimineața, la prînz și seara. La naiba, nu cred să-l fi văzut vreodată pe Doc netrotilat. Dar, la vreme de necaz, știe să scoată ce e mai bun din oameni. Ce naiba, dacă face lucrurile mai ușoare. Venise pe front cu o lună înaintea mea și se purta de parcă se născuse acolo.*

Carmody e cel mai bun ofițer pe care l-am văzut vreodată. Nu se gîndește decît la ce e acolo. Nu vorbește niciodată despre acasă, nevastă, nimic. Îl preocupă numai treburile curente și oamenii lui. Era doar un sublocotenent necopt cînd venise în Nam, cu zece luni în urmă. Are un bizar simț al umorului : orice-l întrebi, are o poantă la minut pentru tine. L-am întrebat odată de unde e.

„Bătrînul meu avea ferma cea mai sărăcăcioasă din Oklahoma", zice el. „Porcul nostru era așa de slăbănog, că dacă-i puneai un bănuț pe nas, picioarele din spate i se ridicau de pe pămînt."

Și mai e Jesse Hatch, care conducea odinioară un camion prin toată țara, unul din acele vehicule uriașe ; și Danny Flagler, care e ca și mine, proaspăt licențiat. Amîndoi sînt negri. Mai e și Jim Jordan, care urmase Facultatea de Drept, bătrînul lui era senator și tot nu l-a putut scuti. Jordan e un tip supărat rău pe viață. E terist, are două luni de făcut, adevărată belea pe capul lui. Hatch e omul cu M-60-ul ; și chiar se pricepe să umble cu hurdubaia. Flagler e radioul nostru. Nu sîntem nici unul soldați de carieră, dar, după o lună acolo, mă simt de parcă aș fi.

A patruzeci şi doua zi : *Primim ordin să luăm cu asalt o movilă, s-o facem aerodrom. Gălbejiții sînt peste tot. Nu vor s-o cedeze. Ei au avantajul terenului ridicat ; sînt acolo sus și aruncă mortiere jos peste noi toată după-amiaza. Carmody umblă la radio și cheamă Cartierul General. Vrea ca ei să vină să-i trăsnească de sus din elicoptere, pentru ca* *să putem noi să dăm năvală, atîta că plouă, e cam ceață și ei vînd ceva gogoși de genul stați pe poziții, iar el începe să zbiere :*

„Vreau elicoptere aici, acum ! Și nu-mi mai vinde mie rahaturi de-astea cu ceață. Nouă nu ne-a zis nimeni că putem pleca acasă fiindcă plouă. Dă-mi ceva ajutor aviatic, la naiba, și repede !"

Trîntește telefonul.

„Uite ce e, puștiule, dacă nu poți obține un elicopter cînd îți trebuie dracului așa ceva, atunci las-o baltă. Sîntem pe muchie de cuțit. Dacă nu ai un ascunziș pe măsură, te ia mama dracului. Nu-i putem bate la genul ăsta de joc, pentru numele lui Dumnezeu, scîrnăviile astea o fac de cinsprezece ani. Cînd îți trebuie aeriana, fă urît."

Așa era el, mereu mă învăța cîte ceva.

Cam zece minute mai tîrziu, au venit două elicoptere și chiar au făcut colina aceea zob. Carmody nu așteaptă nici o secundă, sîntem deja pe vîrful colinei, în timp ce elicopterele încă n-o terminaseră de mărunțit. Șase sau opt tunuri de cincizeci de milimetri și de douăzeci se pun pe treabă. Doamne sfinte, zburau vietnamezi peste tot, bucăți-bucățele. O cizmă cu un picior în ea m-a lovit în umăr și m-a împroșcat peste tot cu sînge. Mi s-a făcut rău. Pe urmă gălbejiții au rupt-o la fugă și noi am preluat colina și stăteam acolo sus, luîndu-i la ochi cînd coborau pe partea cealaltă. Cred c-am împușcat vreo zece-doisprezece din ei pe la spate. După o vreme, am încetat să-i număr. Nu mi se părea corect. Poate că văzusem prea multe filme western ; totuși, a-i împușca pe toți oamenii ăștia pe la spate mi se părea exagerat. Dar sînt pe front numai de două luni. Încă învăț.

A cincizeci și șasea zi : *Noaptea trecută, o ceată de geniști au dat năvală pe un cîmp de aterizare la vreo opt-nouă sute de metri nord de aici și au prădat două avioane de marfă. Au pus mîna pe cîteva din propriile noastre „săltărețe". Astea sînt adevărate tăietoare de margarete, mortiere de 60 de milimetri, și-s potrivite în așa fel, încît sar în aer cam la înălțimea taliei cînd le declanșezi și explodează acolo, la nivelul pîntecelui, de te taie în două.*

Noi avem întotdeauna grijă cu minele, dar scîrbele au „săltărețe" de-astea peste tot. În cîteva locuri, întinseseră fire false de mină, așa, ca să vezi firul și să te dai la o parte, și puseseră un alt fir acolo, lîngă primul, iar dacă-l loveai pe ăla se termina totul.

Aud explozia. Nu strigă nimeni, se aude doar : buuum ! Se scutură niscai frunze din copaci pe unde sînt eu. Alerg înapoi. E cam la vreo sută de metri depărtare. Flagler zace acolo și e rupt în două. Sînt două bucăți din el. Nu pot să cred. Încep să tremur. Mă așez pe jos și tremur tot. Pe urmă vine Doc și îmi dă un calmant.

Carmody ia lucrurile nasol de tot. Înjură fără pauză. Mai tîrziu, în timpul zilei, am prins din urmă doi soldați vietnamezi. Nu știm dacă ei au pus „săltărețele", dar îi legăm pe amîndoi de doi copaci alăturați, punem o mină între copaci, o potrivim și pe urmă ne dăm înapoi la vreo treizeci de metri și tragem întruna spre fir, iar gălbejiții ăia tot zbiară de mama focului. Jesse a fost acela care a declanșat-o în cele din urmă. I-am lăsat acolo, atîrnați în copaci.

Război psihologic, așa-l numim noi.

39. PLUTIREA MORTULUI

Mi-au trebuit douăzeci de minute ca să ajung cu mașina la Skidaway Island. După trei intersecții de la pod, am dat de Bayview, un drum pustiu cu pietriș, care șerpuia pe sub o arcadă vie de stejari cu mușchi spaniol și pe care de-abia dacă puteau să încapă două mașini. Pe ici, pe colo, mici drumeaguri duceau la cabane ascunse adînc între copaci, palmieri pitici și lăstăriș. Am trecut pe lîngă un restaurant numit *Benny's Barbecue,* care părea a fi închis, dar în preajma lui se afla parcat un Oldsmobile cenușiu, mașină ce semăna suspect de mult cu cea pe care o condusese Harry Nesbitt cînd mă urmărise noaptea precedentă. După asta n-a mai fost nimic decît frunziș cale de aproape o milă, pînă am ajuns la baraca lui O'Brian.

Nu era mai mult de atît, deși părea o construcție destul de solidă. Ridicată pe piloni cam la douăzeci de metri în larg, era legată de pămînt printr-un podeț de lemn nu mai lat de un metru. Era vreme de flux și baraca, ce părea a fi compusă din două încăperi mari, cu o platformă de jur împrejur și o verandă într-o parte, apărată de o sită, era amplasată doar la un metru deasupra apei. O bărcuță, legată la unul din capetele platformei, se legăna ușurel pe suprafața calmă a apelor golfului.

Nesbitt avea dreptate — nu era nici fir de iarbă la douăzeci de metri depărtare.

Locul era tăcut ca o biserică în revărsatul zorilor.

Un Continental gri-metalizat se afla parcat sub copacii din apropierea apei. Era acolo de mult timp ; capota era rece, ca și restul mașinii. Am luat-o la pas pînă la marginea luminișului, ținîndu-mi mîinile la vedere, cu palmele în sus.

— O'Brian ? Sînt eu, Kilmer.

O pasăre ţipă la mine şi-şi luă zborul printre palmieri. Undeva, lîngă baracă, un peşte plescăi în apă. Apoi, nici un sunet.

Am aşteptat un moment-două.

— Sînt Jake Kilmer, am strigat. Vin spre tine.

Tot nimic.

Mi-am tras ambele pulpane ale hainei în spatele curelei, ca să-i arăt că nu port nici o armă, şi m-am apropiat de platformă, ţinîndu-mă de ambele balustrade, ca să-mi vadă mîinile.

— O'Brian !

Un peşte sări din apă sub picioarele mele şi mă sperie. Acum îmi dădeam seama de ce construise O'Brian baraca pe locul ăsta. Putea să arunce undiţa prin fereastră şi să pescuiască fără să se dea jos din pat.

— O'Brian, sînt Kilmer. Eşti pe-aici ?

Tot nici un răspuns.

Am ajuns la baracă. Uşa din faţă era încuiată, aşa că am ocolit veranda, mi-am apropiat faţa de sită, am pus mîna streaşină la ochi şi am furişat o privire înăuntru. Era pustiu ca visul unui mort.

— O'Brian ?

Tot nici un sunet, în afară de zgomotul iscat de marginea bărcii care se lovea de platforma de lemn.

Viermişorii începură să-mi ciugulească prin stomac.

— Hei, O'Brian, eşti înăuntru ? am strigat.

Am speriat un pelican bătrîn care şedea pe un colţ al platformei şi care şi-a luat zborul, îndepărtîndu-se cu mişcări greoaie şi cîrîind. Tot nici un răspuns.

Am încercat uşa de sită — era deschisă. Baraca era goală ; nu se afla nimeni sub pat sau la duş. Radioul, în schimb era deschis, cu sonorul dat la minimum ; un început de fir pentru momeală atîrna dintr-o menghină aflată pe masa de pe verandă.

Viermişorii se opriră din ciugulit şi se apucară să mă muşte de-a dreptul de maţe.

Am ieşit şi am dat ocol platformei. Barca era goală.

Nu aş fi observat cele două găuri de gloanţe dacă n-ar fi fost sîngele. Era împrăştiat în jurul a două mici scrijelituri în peretele din spate al barăcii ; era de un purpuriu transformat de soare aproape în maro, deși încă lipicios la atingere.

Viermișorii din stomacul meu se făcură mari cît șerpii boa.

— Ei, drăcie, m-am auzit șoptind.

M-am lăsat în genunchi pe platformă și am aruncat o privire precaută sub baracă. Primul lucru de care am dat cu ochii a fost un picior într-un ciorap roșu de flanel, prins în punctul de joncțiune dintre doi stîlpi de susținere. Piciorul îi aparținea lui Jigs O'Brian. Restul plutea cu fața în jos, cu mîinile întinse lateral, ca și cum ar fi încercat să îmbrățișeze golful.

Peștii ciuguleau firicelele subțiri și roșii care i se scurgeau din cap, ca tentaculele unei caracatițe.

N-aveam nevoie de pregătire medicală ca să-mi dau seama că era mort de-a binelea.

40. SPELUNCA LUI SKEELER

Dutch mai că a înghițit receptorul cînd am reușit să-l prind la telefon. O luă din loc înainte ca eu să închid. Procurorul reacționă cam în același fel.

Dutch sosi cincisprezece minute mai tîrziu, cu Salvatore la volanul mașinii, urmat de o ambulanță și de echipajul de la Judiciar imediat în spate.

Marele neamț o luă greoi spre baracă, avînd mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor, cu un *Camel* neaprins atîrnînd din colțul buzelor, și-mi aruncă o privire jalnică prin ochelarii lui groși. Salvatore venea în urma lui, cu o căutătură încruntată, ca unul care caută pricină de gîlceavă.

— Mi-o asum în totalitate, am zis. Dacă nu l-ai fi luat pe Salvatore, O'Brian ar fi fost viu acum.

— Ar fi trebuit să-l las pe Salvatore pe coada lui, zise Dutch. Asta a fost greșeala mea.

— N-ai făcut decît ce ți-am cerut eu. Îi spusesem lui O'Brian că o să fiu singur. Unde sînt amicii tăi de la Omucideri ?

— Pe drum, zise el, dîndu-și ochii peste cap și adăugînd : Ce-a fost de astă dată, un aruncător de flăcări ?

— Ceva de calibru mic, foarte posibil un pistol-mitralieră, am zis.

— După ce ți-ai dat seama ?

— Gloanțele de calibrul 22 i se înșiruie de la frunte la bărbie într-o linie atît de dreaptă, încît ai zice că a fost trasă cu rigla. Presupunerea mea e că primele două focuri i-au lovit capul și l-au împins spre spate. Arma trăgea atît de rapid, că i-a trasat pur și simplu o linie pe față.

Am desenat cu un deget o linie imaginară de la frunte la bărbie.

— Așa armă zic și eu, făcu el.

— Mda, am zis. Știu o singură armă care s-ar potrivi.

— Ei, nu ne ține cu nervii-n pungă, mă zori Dutch.

Salvatore începuse să dea primele semne de interes. Încetă să se uite în gol și-mi aruncă o privire moartă.

— *The American 180*. Treizeci de focuri pe secundă. Sună ca freza dentistului cînd se pornește.

— Ca pe înregistrarea crimei în cazul Tagliani, adăugă Dutch.

— Mda, exact așa. Presupun că cine l-a achitat a venit cu o barcă și l-a trăsnit pe O'Brian pe cînd ieșea din baracă. Două dintre gloanțe i-au trecut drept prin cap ; sînt înfipte în peretele din spate.

— Și ce-nseamnă toate astea pentru noi ?

În vreme ce procurorul studia găurile însîngerate din perete, oamenii lui pozau trupul lui O'Brian din toate pozițiile, numai de sub apă nu.

— Chevos e proprietar de bărci, am zis. Aici e mîna lui. Am auzit că locuieşte la baza nautică Thunder Point. Pe unde o veni asta ?

Dutch arătă undeva spre est. Thunder Point se afla la distanță de o milă : o construcție joasă, albă, pierdută în ceață, înconjurată de bărci miniaturale.

— Tu chiar vrei să i-o pui pe-asta lui Nance în cîrcă ? întrebă Dutch.

— Poate.

— Uite ce e, n-am nimic contra vînătorii de capete ; uneori poate avea rezultate grozave. Ai niște conturi de reglat cu acel *sheisskopf*, nu mă deranjează.

Procurorul scoase cele două gloanțe din perete și o porni îndărăt, peste pod, spre țărm.

— Te pomenești c-o sta pitit prin vreo barcă, mi-am dat eu cu părerea.

— Asta pornind de la ideea că știe că-l căutăm.

— Ei, fir-ar să fie, fac și eu o grămadă de greșeli, am zis.

Dutch puse o labă pe umărul meu.

— Eh, oare nu facem cu toții ? rosti el, încheind și discuția asta.

Se tot învîrti în sus și-n jos pe platforma barăcii lui O'Brian, oțărîndu-se ca un orator care-și pregătește discursul.

Salvatore stătea locului, cu privirea din nou pierdută în depărtări, în timp ce lovea cu pumnul în palmă, ca o bombă aflată în căutarea unui loc unde să explodeze.

— Ar fi trebuit să-i ridicăm pe toți, pe toată afurisita aia de bandă, zise Dutch ; să dăm cărțile pe față. Am stat deoparte, fiindcă am zis că e bebelușul celor de la Omucideri. Ei bine, e și al nostru. Marea Roșie o să se facă verde-praz pînă ce banda aia de *pfutzlükers* o să-și scoată capul dintre umeri destul, cît să vadă și ei lumina zilei. Nu-i așa că e pur și simplu minunat ?! Privi melancolic spre Thunder Point : O să umflu toată gașca aia de *ashlochers* și o să capăt răspunsuri. Chiar de nu ne-om alege cu nimic altceva, poate îi putem scoate puțin din ritm pe asasinii ăștia.

Tirada îi aduse doar un mormăit din partea lui Salvatore, care își aruncase din nou privirea visătoare în spațiul gol.

Dutch surîse :

— În regulă, hai să vedem cine-a mai rămas.

Se apucă să-i numere pe degete :

— Păi, e „vestitul duet“ — Costello și Cohen. Apoi, Stizano și regele macaroanelor, Bronicata, amicii tăi, Chevos și Nance. Mi-a scăpat careva ?

Nu mai era nimeni. Ca și la cei zece negri mititei ai Agathei Christie, se cam pustiise locul.

— Un singur lucru vreau să spun, am intervenit. Dacă te apuci să-i umfli pe toți indivizii ăștia, atunci caută să ai multe ajutoare primprejur. Că or să vină cu tot cu *pistoleros*, în formație completă. Și o să mai ai de-a face și cu Leo Costello. E iute și mult mai isteț decît ți-ar conveni să fie. Ticălosul ăla doarme cu un *habeas corpus* sub pernă.

— O să țin minte, zise Dutch.

Salvatore sparse în sfîrșit tăcerea. Mă privi și spuse :

— Chestia cu mine e că, vezi tu, aș fi putut să-l urmăresc pe pocitul ăla drept pînă-n dormitor și să-l țin de fudulii în timp ce-i făcea felul, și tot nu și-ar fi dat seama că sînt acolo. Am un talent special pentru astea. Eu și Zapata sîntem oamenii invizibili.

— Apucasem să-i spun c-o să mă duc singur, am replicat eu. Ne-am asumat un risc, ce pot să-ți spun ? Învățătură de minte pentru viitor.

Se holbă la mine o idee-două prea mult și zise pe neașteptate :

— Oh, la naiba, s-o lăsăm baltă.

— Ce crezi că voia O'Brian ? mă întrebă Dutch.

— Nu știu, dar dacă e careva care știe, acela-i Nesbitt. Hai să-l luăm în vizor, să aflăm care-i povestea lui.

— S-a făcut, încuviință Dutch. Îl adaug la răboj.

Am trecut înapoi peste digul îngust spre țărm, unde procurorul ne-a făcut semn.

— Stoney Titan e în drum spre noi, spuse el și se întoarse spre mine : zice că vrea să aibă o vorbuliță-două cu tine.

— S-ar părea că bătrînul aruncă și el, în sfîrșit, o vîslă în vîltoare, zise Dutch.

Nu mă simțeam în formă pentru prima mea rundă cu Titan, aveam altele pe cap.

— Am niște treburi de făcut, i-am spus lui Dutch. Știi tot atîtea despre harababura asta ca și mine ; vorbește tu cu bătrînul.

— N-o să-i cadă bine deloc, mormăi uriașul.

— Rahat cu perje, am zis eu și am pornit mașina spre *Benny's Barbecue* .

Eram nerăbdător să văd dacă Oldsmobilul cenușiu mai era acolo. Nu mai era, dar, cînd am cotit-o spre parcarea localului, limuzina neagră a lui Stonewall Titan ne-a depășit, gonind de parcă era în întîrziere la balul polițiștilor.

În trosnet de scoici sub cauciucuri, am tras în spate la *Benny's*, unde am dat cu ochii de un bărbat înălțuț, foarte bronzat, cu un păr blonziu, care părea să fi văzut prea mult soare și ploaie tot cărînd lăzi de băuturi răcoritoare prin ușa din dos a localului. Purta pantaloni scurți de doc și un șorț murdar, era fără cămașă și-i puteai da fie treizeci, fie cincizeci de ani, fie oricît între aceste limite.

— Nu deschidem decît la cinci, mă informă el, în timp ce coboram din mașină.

— Îl caut pe un amic de-al meu, i-am zis, urmîndu-l înăuntru.

Localul era întunecos și se simțeau plutind în atmosferă ceva rămășițe de răcoare de la aerul condiționat din noaptea trecută, precum și un miros de bere trezită și de crevete. Mă privi peste umăr.

— Nu cunosc pe nimeni, făcu el sec. Jumătate din timp nu-mi amintesc nici numele propriilor mei copii.

— I-am văzut mașina aici ceva mai devreme.

— Nu zău ? O fi avut vreo pană.

— Dar el nu era prin zonă.

— Probabil că o fi rămas fără benzină. S-o fi dus pînă la șosea, să ia o canistră.

— Posibil. Am avut o presimțire că a fost înăuntru.

— Hmmm, făcu el, stivuind lăzile în colț. Știi dumneata de cînd lucrez aici ?

— Nu, dar pun prinsoare că ai să-mi spui chiar dumneata.

Turnă bere din robinetul de la bar în două halbe și îi făcu vînt uneia din ele pe tejghea, spre mine. Era mai rece decît Crăciunul în Yukon[1].

— De treizeci și trei de ani. Or să fie treizeci și patru în septembrie.

Am sorbit din bere și l-am privit fix.

— Știi de ce sînt aici de atîta timp ? continuă el.

— Fiindcă-ți vezi de treabă.

— Drept la țintă.

— Numele tipului e Nesbitt. Un mic înfumurat care-și tot învîrte ochii.

— Nu m-ai ascultat, zise el.

— Ba cum să nu, am răspuns, sorbindu-mi berea. Dacă un tip care arată așa se întoarce pe-aici, spune-i că a zis Kilmer că trebuie să-i vorbească. Rău de tot.

— Ăsta fiind dumneata ? Kilmer ?

— Îhî.

— Unu' de-l știam eu avea pe cineva pe coadă, da' gîndea că-i în siguranță în Pittsburg. Pe urmă i-a căzut drept în cap un butoi plin cu ciment de pe o clădire cu șase etaje.

Metafora mi s-a părut cam vagă, dar am făcut, totuși, o tentativă de ripostă :

— Spune-i că eu n-o să-i arunc cu ciment în cap.

Barmanul chicoti și întinse o mînă :

---

[1] Localitate în Alaska (n.tr.).

— Ben Skeeler, se prezentă el. Localu' ăsta se numea pe vremuri *Skeeler's*, da' toată lumea zicea: „Hai să mergem la *Benny's*, așa că în cele din urmă am schimbat firma.

Îmi strînse mîna, de parcă eram amici de-o viață.

— De vreme ce sîntem așa formali, poate văd și eu ceva acte de identitate, zise omul, precaut.

— Corect, am răspuns și i-am arătat legitimația.

O privi și dădu din cap :

— Sper că ești în regulă. Pe cît înțeleg, chiar ești, da' să știi că orașul ăsta poate pîrli un evanghelist înainte să apuce să zică „Amin" .

Am așteptat continuarea.

— Am auzit că erai un dur.

— Și meșter la vorbă, am zis eu în cele din urmă.

— În zilele astea, nu poți fi niciodată prea sigur de nimeni.

— Îhî.

— Chiar adineauri a zburat ambulanța pe-aici, înseamnă că s-a întîmplat ceva serios, zise el. N-oi fi știind ceva de treaba asta ?

— Unu' de-i zice O'Brian tocmai a fost omorît azi în golf, am răspuns.

Pentru o clipă în ochi i se citi uluirea, apoi își coborî privirea în halba de bere.

— Nu zău, se mulțumi să rostească.

Se trase de ureche, apoi scoase un șervețel împăturit din buzunar și mi-l înmînă.

— Tamponează-ți buzele cu el, zise, eu trebuie să mă apuc din nou de treabă.

A ieșit, iar eu am despăturit șervețelul. Mesajul era scris în grabă cu un pix, care trecuse pe alocuri prin hîrtia subțire și lăsase mai multe pete la sfîrșit de cuvinte. Spunea așa : „ *Uncle Jolly's Fillup* , autostrada 14 sud, cam 18 mile. Diseară la nouă. Vino singur."

Nici o semnătură. Skeeler se întoarse cu încă un vraf de lăzi.

— Știi vreun local numit *Jolly's Fillup* , autostrada 14, la sud de oraș ?

— Sună a stație de benzină, nu ? zise el.

— Acum că ai spus-o, parcă.

— O să-l recunoști cînd o să ajungi acolo, zise el și plecă din nou afară.

Mi-am terminat berea și am ieșit în urma lui.

— Mersi de bere. Poate o să mă întorc să încerc crevetele, i-am spus, urcîndu-mă în mașină.

— Așa să faci, neapărat, m-auzi ? Să te prezinți din nou. Stau prost cu memoria numelor.

Și se volatiliză din nou înăuntru.

41. RELICVE

Am pornit îndărăt spre Dunetown, dar, cînd am ajuns la șosea, am luat-o spre est, în loc să merg înapoi spre oraș. Nu aveam nimic de făcut după ce am plecat de la Skeeler's, dar simțeam nevoia să pun ceva distanță între mine și Dunetown. Să-mi rezerv un mic răgaz doar mie însumi, departe de Stick, de Dutch și de huligani. Departe de Doe. Departe de toți. Mă săturasem să tot potrivesc întruna o grămadă de cubulețe disparate dintr-un joc, cubulețe ca Harry Raines, Chief și Stoney Titan. Ca Donleavy și prietenul lui bancher mereu transpirat, Seaborn. Ca Chevos și Nance, sau calul ghinionist numit Disaway și gangsterul negru pe care nici măcar nu-l cunoșteam și căruia toți îi ziceau Nose, dar nu în față. Am avut brusc sentimentul că a mă folosi de oameni devenise un stil de viață pentru mine, fapt care-mi displăcea, și că-mi trebuia ceva timp ca să mă dumiresc. Simțeam nevoia să mă întorc din nou la locurile mele sigure, cel puțin pentru o scurtă vreme.

Cînd am ajuns la Strip, am luat-o spre sud, lăsînd în urmă hotelurile înalte care cotropeau plaja. Am mers spre sud, avînd oceanul în stînga mea, fără a fi prea sigur încotro mă îndreptam. Simțeam doar mirosul apei de mare și conduceam înainte. În cele din urmă, am trecut de o plăcuță antică ce se ițea de după buruieni și care mă anunța că am ajuns într-un loc numit East Beach. Era un ținut uitat de vreme. Progresul nu-l descoperise încă.

Am tras mașina într-o parcare părăsită. Buruienile creșteau în crăpăturile din asfalt și mici movilițe de nisip fuseseră adunate de vînt pe la margini.

Am rămas acolo, uitîndu-mă o vreme la Atlantic. Apa părea calmă aici, abia clipocind în lumina strălucitoare a zilei, iar plaja era largă și curată. Priveliștea îmi reînvie amintiri de mult îngropate, vremurile bune ale tinereții, pe care timpul le poleiește adeseori cu melancolie.

Gîndul meu era departe de Dunetown. Într-un loc numit Beach Haven, un sat de pe coastă, în zona Jersey, unde petrecusem mai multe veri într-o căsuță de vacanță cu familia celui mai bun prieten al meu din școala primară. Nu-mi puteam aminti numele lui, dar îmi aminteam că tatăl său era norvegian, că vorbea cu un accent extraordinar și purta ochelari foarte groși, că familia nu trăia cîtuși de puțin modest și că amicul cu pricina avea o soră la liceu, pe care nu o deranja deloc să facă duș în fața noastră.

Stînd acolo în mașina încinsă, cu sudoarea scurgîndu-mi-se pe bărbie, mi-am amintit, de asemenea, că petrecusem o bună parte din vara aceea străduindu-mă să ascund o erecție persistentă.

După un timp, am ieșit din mașină, mi-am scos pantofii, ciorapii, jacheta și cravata și le-am pus în portbagaj. Am trîntit capacul, apoi l-am deschis din nou, am aruncat acolo și stația lîngă celelalte lucruri și am coborît pe plajă.

Mi-am rulat pantalonii pînă deasupra genunchilor și am umblat în picioarele goale pe nisipul scîrțîind sub tălpi. Cred că am umblat cel puțin o milă pînă am ajuns la o mică așezare de căsuțe protejate de ziduri de granit, care ar fi trebuit să țină piept oceanului. Fusese un gest inutil. Casele erau părăsite. Multe se și dărîmaseră și zăceau strîmbe și stinghere, pline de resturi aduse de valurile mareelor.

Una dintre ele, o căsuță cu două camere, făcută din chiparos și stejar, mai stătea cocoțată deasupra stîncilor, cu veranda susținută de piloni echilibrați pe blocuri de granit. O plăcuță ștearsă, atîrnînd într-un fir de balustrada verandei, mă anunța că locul era de vînzare, iar sub asta cineva adăugase cu vopsea „sau de închiriat". Exista și un număr de telefon.

M-am cățărat pe stîncile mari, cenușii, am escaladat balustrada și am aruncat o privire în jur ; o casă părăsită și singuratică. Podeaua scîrțîia și se lăsa nesigură sub fiecare pas, iar vîntul șuierînd prin ferestrele sparte suna ca nălucirea unui rîs de copil în miez de vară.

M-am dezbrăcat, rămînînd în chiloți, și am pornit-o în jos, spre plaja părăsită. M-am aruncat în apă, înotînd din răsputeri și cu iuțeală împotriva fluxului, pînă ce brațele și picioarele mă anunțară că era timpul să mă întorc. Am fost nevoit să înot bras ultimii cîțiva metri și, cînd am ieșit din apă, răsuflam greu și plămînii mă dureau, dar mă simțeam curat și pielea mă furnica de la apa sărată. Am urcat înapoi pînă la casă și m-am întins la soare pe verandă.

Moțăiam cînd o femeie apăru de după colțul casei. Am tras amîndoi cîte o sperietură, iar cînd am dat la repezeală să-mi iau pantalonii, ea a rîs și a zis :

— Nu te osteni. Majoritatea acelor gigolo care se învîrt pe lîngă piscinele hotelului au mult mai puțin pe ei.

Era o insulară, se vedea cît de colo ; o femeie încîntătoare, cu o constituție delicată, cu trăsături sculptate, modelate de soare și vînt, cu vagi riduri în jurul ochilor și păr de chihlimbar, coafat de vînt. Nu-i puteam ghici vîrsta ; nici nu conta. Purta cu ea un năvod — doi pari din lemn de cîte un metru și jumătate, de care era prinsă o plasă cu dopuri de plută agățate de-o parte și de alta. Plasa era înfășurată grijuliu în jurul parilor.

— Îl așteptam pe prietenul meu. Vine uneori aici înaintea mea, zise femeia și aruncă o privire înăuntru, fără să facă paradă de asta. Apoi adăugă : Rămîi peste noapte ?

Am rîs :

— Nu, dar e o idee.

Privi împrejur.

— Asta a fost cîndva un cămin foarte drag, zise ea.

O spusese direct, fără a-și ascunde tristețea.

— Îi cunoști pe proprietari ? am întrebat.

— A aparținut cîndva familiei Jackowitz, dar acum e al bancii.

Comentariul ei trist îmi spusese tot ce era de știut despre povestea ei.

— Ce păcat. Mai are încă viață în ea.

— Da, dar nu și inimă, zise ea.

— Așa sînt băncile. Au un apetit orb și n-au suflet. Sînt roboții societății noastre.

— Iată, îl văd pe prietenul meu jos, pe plajă. Mă bucur că-ți place casa.

Un tînăr slăbănog cu pantaloni scurți, cu păr blond, lung, care-i atîrna pe umeri, venea în sus pe plajă, cu o găleată în mînă. Ea coborî peste bolovani spre plajă.

— Hei, am strigat eu.

Femeia se întoarse și-și ridică sprîncenele.

— Numele dumitale e Jackowitz ?

— Era pe vremuri, zise ea și merse înainte, să se întîlnească cu prietenul ei.

M-am îmbrăcat și am pornit-o din nou îndărăt, spre parcare, prin valurile ce se spărgeau de mal. Am găsit un telefon public care mai funcționa și am format numărul scris pe plăcuța ce atîrna la casa aceea. Era de la Island Trust and Savings Bank. Am izbutit, printr-o insistență agasantă, să dau de un nătărău dezagreabil, numit Ratcher, care, mi s-a spus, se ocupa de „proprietățile de pe țărm".

— Mă interesează un teren în East Beach, am zis. Posibil să fi aparținut familiei Jackowitz.

Se puteau auzi cîteva hîrtii foșnind în fundal.

— A, da, zise el, probabil după ce scoase formularele de ștergere a ipotecii. Știu locul.

Îmi era clar că știa la fel de multe despre căsuța aceea cît știam eu despre concesiunile cu petrol din Arabia Saudită.

— Sînteți de la o agenție imobiliară ? întrebă el tăios.

— Nu, mă gîndeam doar să închiriez casa pentru restul verii.

— Locul acela e confiscat, zise el pe un ton răutăcios. Și acest stabiliment îi urmărește în justiție pe cei care îi violează proprietatea.

Închise telefonul. Am rămas neclintit un minut-două, apoi am mai investit o fisă și l-am prins din nou pe Ratcher la telefon.

— Ratcher ?

— Da.

— Ești o mică scîrnăvie dezgustătoare, am zis și i-am închis telefonul.

Am luat-o apoi cu mașina din nou spre plajă și, printr-un efort suplimentar, am descoperit un drum neglijat care ducea la casa aceea și am stat acolo, urmărind-o pe femeia al cărei nume fusese cîndva Jackowitz și pe tînărul ei cu părul lung cum tîrau încetișor, după fiecare aruncare, năvodul pe suprafața apei, culegînd crevetele și chefalii și punîndu-i în găleată. După un timp, începu să plouă și cei doi se lăsară păgubași.

Le-am făcut semne cu mîna pe cînd părăseau plaja. Nu sînt sigur dacă m-au văzut, dar mi-ar fi plăcut să știu că mă zăriseră și că știau că acea casă încă mai însemna ceva pentru cineva. În cele din urmă, am pornit îndărăt spre oraș prin ploaie, simțindu-mă obosit de înot, dar împrospătat.

M-am gîndit mult la casa aceea în zilele următoare, dar nu m-am mai întors niciodată la ea. N-a fost nevoie. În drum spre Dunetown, mi-am dat seama că părăsisem pentru totdeauna locurile sigure.

42. NOAPTEA BĂTĂLIEI DIN DEPOZIT

M-am întors la Depozit și am intrat într-un veritabil balamuc.

O duzină de bărbați, inclusiv vreo doi ștabi, erau buluc în prag. Îmbrînceală, înghesuială, înjurături, amenințări cît cuprinde. Stick stătea afară, în spatele mulțimii, privind învălmășeala cu un zîmbet.

— Fir-aș al naibii, a zis el cînd m-am apropiat. Dutch a pus laba pe Costello și pe toți oamenii lui veseli !

Am sărit din mașină și am dat buzna amîndoi în clădire.

Se auzi un tămbălău mare, venind din spate.

Un polițai îl opri pe Stick atît cît să-l anunțe că puseseră mîna pe Costello, pe bodyguardul și pistolarul lui numărul unu, Drack Moreno, care arăta și vorbea ca un idiot, dar avea un indice de inteligență genial, pe doi din oamenii lui cheie, Silo Murphy, cunoscut și sub numele de *Weasel* [1], pentru că exact așa și arăta, și Arthur Pravano a cărui poreclă era *Sweetheart* [2], pentru motive pe care nu le voi înțelege niciodată, plus alți doi zdrahoni. Ca supliment, îi aveau pe Chevos și Bronicata, împreună cu numeroșii lor pistolari. Nance lipsea, ca și Stizano.

O mică armată de doisprezece și toți, afară de Costello, făcînd un tărăboi monstru.

Ne-am îndreptat spre centrul de comandă, care își merita cu prisosință numele, judecînd după ce se auzea dinăuntru.

Huliganii erau bine reprezentați : Pancho Callahan, Salvatore, Chino Zapata, Charlie Ureche, Cowboy Lewis și Dutch Morehead. Toți, în afară de Kite și Mufalatta, care păreau să se fi volatilizat de pe fața pămîntului.

---

[1] Nevăstuică (n.tr.).

[2] Sufleţel (n.tr.).

împreună cu Stick și cu mine, echipele se rotunjiseră la nivel de opt contra opt.

Vociferările, înjurăturile și amenințările s-au făcut auzite tot timpul cît am străbătut Depozitul și pînă la centrul de comandă, care arăta la fel de rău ca bursa din Wall Street la ora închiderii.

Dutch îi separase pe granguri și îi împinsese într-una din cămăruțe. Pistolarii erau cu toții la centrul de comandă. Dutch stătea în mijlocul încăperii, zbierînd ca o balenă rănită.

— Potoliți-vă, toată lumea, m-auziți, ori se lasă cu căpățîni deșurubate ! mugi el.

Zgomotul coborî pînă la nivelul unui mormăit surd.

Umplînd pînă la refuz încăperea, gașca lui Costello și huliganii constituiau o bandă alcătuită din cei mai înrăiți tăietori de gîturi din cîți văzusem vreodată adunați într-un singur loc.

Stăteam în prag, fixîndu-i din priviri pe Costello și Chevos. În toți anii cît mă ținusem după banda asta, nu văzusem pe nici unul mai de-aproape decît în treacăt și de pe trotuarul celălalt sau prin binoclu. Acum erau amîndoi la patru metri de mine. N-am făcut nici o încercare să-mi ascund dezgustul față de ei.

Doar Costello părea calm. Era un bărbat înalt și mai arătos decît mi-ar fi convenit să fie ; avea fața cu trăsături aspre și bărbia proeminentă foarte bronzate, părul negru destul de lung, decolorat de mult soare, trupul zvelt, împodobit cu un blazer albastru, cămașă bleu, deschisă la guler, pantaloni și mocasini albi. Era unul din acei bărbați a căror vîrstă nu conta. Existau multe motive pentru a-l antipatiza. Numai ochii căprui îi trădau furia. Sclipea în ei o mînie reținută. Furia mea era deschisă, iar ura mea evidentă, dar mi-am ținut gura pentru moment.

Chevos stătea cuminte într-un colț al cămăruței, privind fix la un perete, iar Bronicata bodogănea ca o maimuță în călduri.

Restul bandei lui Tagliani era îmbrăcată lejer, în haine de plajă, arătînd ca niște absolvenți ai unei celule din Sing-Sing, deghizați în studenți la Harvard.

Huliganii înconjurau scena. Un novice s-ar fi chinuit al naibii să-i deosebească pe ăia buni de ăia răi.

— Dă-i un șut la ușa aia, Pancho, făcu Dutch, și Callahan închise pe loc ușa.

Fiecare își alese tabăra și se alinie de-a lungul a doi pereți diametral opuși, huliganii la peretele dinspre ușă, iar pistolarii lui Costello la celălat.

Cowboy Lewis, purtînd niște blugi vechi, o jachetă Levi's decolorată, o pălărie de cowboy tip Derringer, era foarte ars de soare și ținea în mînă o pungă mare de cumpărături.

— I-am umflat cînd coborau de pe șalupa lu' Costello, zise Cowboy cu o voce care sună de parcă își frecase gîtul cu șmirghel.

Aveam să aflu că „șalupa" lui Costello, după cum delicat se exprimase Lewis, era, de fapt, un iaht de optsprezece metri, în care puteau dormi zece inși.

Cowboy cără punga maro de hîrtie pînă în mijlocul camerei și îi deșertă conținutul pe biroul lui Dutch.

Opt pistoale de toate tipurile şi calibrele, stilete, bile de alamă, două fișicuri de monede metalice și alte unelte complementare de același gen.

— Toți greii erau supraîncărcați, zise el.

Sprîncenele lui Dutch se ridicară împreună cu colțurile buzelor.

— Frumos. Ați auzit cumva că au năvălit rușii în Charleston sau așa ceva ? întrebă el, fără a se adresa cuiva anume.

Nimeni nu răspunse, dar se auziră o mulțime de mormăieli și mîrîieli.

— În mod clar, erau arme dosite, zise Lewis, care-și oblojea o buză spartă.

— Un' te-ai ales cu buza paradită ? întrebă Dutch.

— Scîrnăvia aia mică de are ochiu' vînăt m-a pocnit într-un moment de neatenție, zise el, repezind un deget spre unul din caraghioși, care avea la un ochi o vînătaie cît roata carului. A fost nevoie de forță, nu glumă, ca să-l îmblînzesc.

Mica scîrnăvie cu ochiul vînăt se încordă vizibil.

— Bun, hai acu' să-ncropim vreo listă-două pe-aci, zise Dutch. Întîi, trecem armele dosite...

— E înregistrate toate, interveni unul din haita de șobolani a lui Costello, tăindu-i vorba lui Dutch.

— Gura, făcu Sweetheart Pravano cu voce joasă. *La Cosa Nostra* zice că să nu le spunem nimica la maimuțoii ăștia și basta.

Ochii lui Salvatore se îngustară pînă se făcură cît niște crăpături, iar pumnii i se încleștau și se descleștau întruna. Cowboy Lewis privea fix într-un punct din colțul plafonului și părea plictisit. Callahan chicoti doar, iar Chino Zapata își scoase dintele de aur din partea din față a lucrării, îl puse în buzunarul interior al jachetei și își trosni degetele. Charlie Ureche mormăi ceva care ar fi putut fi „șoarece căcăcios“, deși n-aș putea jura.

Stick și cu mine o luarăm ușurel spre un colț neutru din partea opusă față de Dutch și rămaserăm acolo, așteptînd să se întîmple ceva.

Începutul îl făcu Callahan.

— Trece-i pe ăștia la catastif, cu tot ce aveau asupra lor, și la pîrnaie cu ei, îi spuse Dutch.

Polițaiul spilcuit găsi hîrtie și stilou și merse la birou să-și îndeplinească travaliul. Pescui un 0,25 de mărimea palmei, cu mîner garnisit cu perle, o armă drăgălașă, cu bătaie pînă la vreun kilometru, dacă nu suflă vîntul.

— Care din voi, fetelor, știe ceva de chestia asta ? zise Callahan cu un chicotit, ținînd „jucărica“ între două degete, ca pe un pește mort.

Sweetheart Pravano, sărit binișor de un metru nouăzeci și construit ca un halterofil rus, păși înainte și fu cît pe ce să-i scoată lui Callahan umărul prin reverul hainei :

— Da' de ce nu bagi tu pă gît margareta asta, poponar împuțit ? zise el.

Comentariul lui fu gratulat cu un croșeu de dreapta, pe care îl simți pînă și falca mea și care-l expedie pe Sweetheart într-un zbor planat peste o masă, făcîndu-l să cadă grămadă cu picioarele-n sus.

Atunci se dezlănțui iadul.

Dutch fu atît de îngrozit, că nu făcu decît să privească în jur, cu gura căscată.

Cowboy mătură toată artileria îndărăt în punga de hîrtie, pe care o azvîrli într-un sertar al biroului.

Eu mi-am păstrat locul din colțul camerei.

Stick plonjă drept în învălmășeală.

Arme confecționate de mînă ieșiră la iveală din jachete, de la subsuori, din ciorapi.

Salvatore își trase tacul lui retezat de biliard din tocul de umăr și-l lovi pe Weasel Murphy peste ceafă, ca într-un dans îndrăcit. Un smoc din părul lui Murphy se ridică drept în sus, iar Murphy alunecă pe o masă, măturînd dosare, suporturi și alte marafeturi stenografiate, în drumul său spre podea.

Callahan îl alese pe cel mai înrăit dintre nătărăii lui Costello, se postă în poziție de luptă, și cînd caraghiosul se apropie, îl izbi în falcă. Vîrful adidasului îi era burdușit cu rulmenți cu bile. Se sparse ca o lămîie storcoșită, iar bilele de oțel zornăiră peste tot pe pardoseală. Ținta lui Callahan făcu zob o mașină de scris și ateriză într-un colț, scuipîndu-și dinții din față.

Podeaua era acoperită toată cu bile. Ai fi zis că un grup de patinatori amatori organizaseră în nocturnă un concurs de patine cu rotile, toată lumea dansînd și țopăind pe chestiile alea, ca niște copii de trei ani la lecția de balet.

Charlie Ureche, care mi se păruse a fi cu gabaritul cam depășit și mult prea elegant ca să se amestece în păruiala asta, alunecă din jacheta de tweed, se roti pe un călcîi, îi plasă unuia dintre caraghioși o lovitură perfectă de picior în diafragmă, îl trăsni în tîmplă cu dosul palmei și fu din nou pe ambele picioare înainte ca nătărăul să fi atins podeaua. Un mic *pas seul* de toată frumusețea.

Zapata nu se bizuia pe nimic altceva decît pe pumnii lui ; valsînd pe pardoseala acoperită cu rulmenți, lovea în dreapta și-n stînga orice țintă-i venea la îndemînă.

Stick îl alesese pe Drack Moreno și să te ții caftească ; Moreno îl depășea în greutate cu vreo zece kilograme, iar la alonjă cu vreo cinci centimetri, neajuns pe care Stick îl remedie rapid, lovindu-și mai întîi partenerul în rotulă, apoi scoțînd din buzunar o batistă îndesată cu dolari de argint și rotind-o în jurul lui ca un discobol. Îl nimeri pe Moreno nu o dată. Fața acestuia se boți de durere. Stick îl lovi în gît. Moreno scoase o limbă de-un cot, care mai că șterse zidul îndepărtat. Ochii i se încrucișară. Căuta aer cu gura. Interveni Zapata și-l aplatiză cu un un-doi de toată frumusețea : o directă în plină figură, urmată de un formidabil upercut în bărbie.

Dolarii de argint ai lui Stick și tacul lui Salvatore îl terminară pe Weasel Murphy, care făcu greșeala să încerce să se scoale de pe jos.

Charlie Ureche mai oferi o demonstrație scurtă de karate și mai scoase un adversar din luptă.

Salvatore o ținea pe ultima dintre gorilele lui Costello de gulerul cămășii la un braț distanță și-o altoia, într-un stil aproape degajat, lovind-o peste față cu tacul de biliard.

Dutch puse capăt păruielii cu două focuri de armă trase în plafon.

Orice mișcare îngheță.

— *Verdammt* , Salvatore, dă-i drumul individului ăla ! bubui el.

Salvatore își desfăcu pumnul și îi dădu drumul, iar banditul căzu cu fața drept într-o mașină de scris care zăcea pe pardoseală.

Weasel Murphy gemu și alunecă în jos pe lîngă perete.

Scîrnăvia cu ochiul învinețit avea acum o pereche de ochi învinețiți și nici un dinte în față.

Figura lui Drack Moreno arăta ca plaja Omaha în plin sezon estival.

După știința mea, nici unul dintre huligani nu se alesese nici măcar cu o vînătaie, afară de buza umflată a lui Cowboy Lewis.

Tot spectacolul de gală durase poate un minut, nu mai mult.

Dutch stătea în mijlocul camerei, cu arma în mînă, cu varul cernîndu-i mărunt pe umeri din cele două găuri din tavan.

— Da' ce s-a întîmplat cu toată lumea ? Vi s-au deșurubat creierii ? Umflați-i pe punkiștii ăștia pentru opunere de rezistență la arestare.

Ușa se deschise cu precauție și trei polițai în uniforme apărură, zgîindu-se înăuntru neliniștiți, înainte de a intra. Se auziră o grămadă de cătușe zornăind și de gemete, cu ocazia degajării teritoriului de caraghioșii lui Tagliani.

Lewis și ceilalți îl ajutară pe Callahan să-și adune rulmenții de pe jos.

— Poftim, adidașii mei nou-nouți, se plînse el, analizîndu-și vîrful rupt al încălțărilor.

Toate ciomegele și celelalte arme dispăruseră ca prin farmec înapoi în ascunzătorile lor inițiale.

Stick se întoarse în colțul unde stăteam de unul singur. Zîmbea.

— Mă simt mult mai bine acum, declară el.

— Mă gîndeam că poate ți-o fi furat vreunul din ei pălăria, am zis eu.

43. UN CÎINE FOARTE GRIPAT

Cu treburile reintrate sub control, am ieșit din centrul de comandă și ne-am întoars în partea din față a Depozitului.

Costello rămase în colțul său, încă agitat, ca o pisică uriașă pe punctul de a țîșni la atac. Mă privi și se tot holbă la mine cîteva secunde, ca și cum n-ar fi fost prea sigur cine sînt, apoi lumina recunoașterii i se așternu pe chip. Simțeam ura străbătînd încăperea. I-am zîmbit și i-am întors privirea. Venise și rîndul meu.

Grupul nostru se subțiase, rămînînd compus doar din Stick, Dutch și cu mine. Cea mai mare parte din tensiunea nervoasă creată se deplasă în cealaltă cameră împreună cu noi.

— Scuză-mă, zise Costello cu o voce plată, răgușită și nu mai puțin veninoasă ca mușcătura unei viespi. Te-ar deranja să-mi citești drepturile și să-mi spui de ce anume sînt acuzat ?

Dutch răspunse :

— Pe ceilalți o să-i acuz de — ia să vedem, cum ar suna : molestarea unui polițist în exercițiul funcțiunii, opunere de rezistență la arestare, dezordine publică, distrugere de bunuri ale proprietății urbane...

— O.K., hai s-o simplificăm, îl întrerupse Costello. Ce naiba căutăm aici ?

— Era prea mare liniștea ; n-am înregistrat pe ziua de azi decît o singură crimă, făcu Dutch. Așa că m-am gîndit să mergem împreună la un picnic.

— Uite ce e, Morehouse, i se adresă Costello lui Dutch, înțeleg că ești un respectat ofițer de poliție, dar împingi...

Era acum rîndul lui Dutch să-l întrerupă.

— Mă cheamă Morehead, mormăi el. Locotenent Morehead.

— În regulă, Morehead...

— *Locotenent.*

Costello căscă ochii.

— *Locotenent* Morehead, ce naiba vrei de la noi ? De ce sîntem aici ?

Dutch zise :

— Poate că n-ai remarcat, dar o grămadă de rubedenii de-ale tale au mierlit-o subit în ultimele două zile.

— De aia ne tot hărțuiește gașca asta a ta de haimanale în ultimele cîteva săptămîni ?

— O, eu n-aș numi asta hărțuială, domnule Costello, zise Dutch. Aș fi bucuros să-ți arăt ce-nseamnă o adevărată hărțuială, dacă dorești.

În timpul acestui schimb de cuvinte, Chevos nu-și luă deloc privirea de la mine. Ochii lui sclipeau ca ai unui animal de pradă nocturn. Își aduse aminte brusc cine eram, un om a cărui asasinare o poruncise cîndva. Mi-am întors privirea spre el și, pentru un moment, ne-am privit în ochi. Multe se perindară pe fața aceea în cele două secunde : ură, teamă, ciudă, curiozitate, furie, iritare. În cele din urmă, își întoarse privirea.

Am intervenit în sfîrșit în discuție :

— Deci, tu îi reprezinți pe toți oamenii ăștia, nu-i așa, Costello ?

— Just. Mă bucur că și-a adus în fine aminte cineva că sînt avocat.

— Atunci hai să vorbim doar tu și noi, am propus și m-am întors la centrul de comndă.

Dutch îl conduse pe Costello, iar Stick ne urmă.

Am trîntit ușa și am spus :

— Uite ce e, hai să lăsăm prostiile. Ești un mafiot, Costello. Știm cu toții, așa că hai să lăsăm rahaturile. Unchiul Franco e mort și asta te face *primo candidate* la postul de *capo di tutti capi* — asta în eventualitatea că nu te vei alătura și tu restului găștii tale de doi bani care și-a dat duhul, ceea ce nu m-ar întrista cîtuși de puțin.

A dat să spună ceva, dar am ridicat o mînă și am continuat să vorbesc :

— Acum ne gîndim la două lucruri, Costello : fie că vreo bandă de prin nord s-a hotărît să vă mături afară din

Dunetown și să se instaleze aici, fie că cineva din interiorul clanului vostru și-a deschis atelier de măcelărie umană.

— Insinuezi că eu am pus la cale omorurile astea ? zise el cu mînie.

— N-ai tu curajul ăsta, am replicat, dezvăluindu-mi sentimentele. Îți spun ce știm și ce bănuim.

— E problema noastră.

— Greșești din nou, hahaleră. Tocmai am transformat-o în problema *noastră.*

— Nu e cazul, zise el foarte încet. Oricare ar fi problema, tot a noastră rămîne și o s-o rezolvăm.

— Mda, am zîmbit eu. Așa cum ați făcut-o și pînă acum ?

Fața lui se înroși. Dutch zise :

— Greșești, orice s-ar spune. Noi vorbim de omuciderile care s-au comis cu grămada. Treaba nu mai e în ograda ta, Costello. Este o chestiune oficială a poliției. Așa stînd lucrurile, noi am sugera cooperarea voastră.

— Vă mai spun încă o dată, zise el, ridicînd un deget. Nu știu cine face asta sau de ce. Și asta e tot ce va avea de spus oricare dintre noi în chestiunea cu pricina.

— Asta cu greu s-ar putea numi cooperare, avocatule, zise Dutch. În momentul de față, te consider ținta numărul unu pentru următorul atac *și* suspect numărul unu. Ai putea intra într-un mare bucluc, domnule Costello. Te-aș putea închide pentru complicitate și tăinuire.

— Iar eu aș ieși înainte să apuce caporalul de serviciu să-și dreagă vocea, zise Costello.

— Unde e Turk Nance ? am întrebat.

— Nici nu-l cunosc pe Turk Nance. Da' ce, lipsește la apel ? șuieră Costello, apoi, întorcîndu-se spre Dutch, adăugă : Acum plec și-mi iau oamenii cu mine.

— Voi închide șleahta aia a ta de bufoni pentru comportament turbulent, zise Dutch. Șaptezeci și cinci de dolari amendă pe cap de prost.

— Nu te juca cu focul...

— Comportament turbulent și basta, zise Dutch. Dacă vrei să te cerți, ne vedem la tribunal. Sau poți plăti amenzile la judecătorul din schimbul de noapte, în drum spre ieșire. Găurile din tavan le repar eu.

Arătă cu un deget spre cele două găuri de gloanțe.

Costello se întoarse spre mine :

— Pe tine te știu. Numele tău a circulat prin Cincy. Aud că ești și tu pe listă, băiețică. În drum spre paradis. Unchiul Skeet al nevesti-mii avea o mulțime de prieteni.

— Ce să zic, sînt făcut praf după unchiul Skeet al nevesti-tii, i-am zis. Îți fac o promisiune, plîngărețule. Am să te trimit acolo sus, la el. Cadou de Crăciun, ca să nu se simtă singur.

— Să știi că s-ar putea să-ți dai duhul de-atîta muncă, Kilmer.

— Mă-ndoiesc că ești chiar așa de prost ca să omori un agent federal, i se adresă Stick lui Costello.

— În mod sigur e, am zis eu. E prost de-a binelea.

— Poate că ar trebui să fii și tu pe listă, i-o-ntoarse Costello lui Stick.

— Mi-ar plăcea la nebunie, zise Stick și pufni în rîs.

— Ești ca un ghimpe în coasta familiei mele, și asta de multă vreme, Kilmer, zise Costello.

— Sigur, de-aia ați și tulit-o din Cincinnati, i-am zis eu, aruncîndu-i o căutătură piezișă. N-ați putut suporta înțepătura ghimpelui.

— Eu ți-aș propune să te retragi, rosti el cu răceală. N-am făcut nimic ilegal aici. Nu e treaba ta.

— Tot ce faci e treaba mea, i-am retezat-o eu scurt. V-am făcut obiectul favorit al pornirilor mele caritabile.

Urmă unul din acele momente tensionate în care nimeni nu spune nimic. M-am hotărît să umplu golul.

— Există un proverb african, care sună cam așa : „Cînd sconcsul a văzut că și leul fuge din fața lui, s-a crezut regele junglei. Și pe urmă s-a întîlnit cu un cîine foarte gripat.“ Ăsta sînt eu, Costello. Eu sînt cîinele tău foarte gripat. Știu totul despre cazierul tău imaculat și nu-mi pasă. O să te dau la iveală. Mai devreme sau mai tîrziu, cîinele ăsta are să muște. Desigur, dacă ai să mai fii pe aici.

— O, o să fiu pe aici, zise el și se întoarse să plece, după care adăugă : Asta-i o problemă de familie. Iar rezolvarea ei constituie o chestiune de onoare pentru noi.

— Asta explică totul, am replicat. Dacă e amestecată onoarea în toate astea, ești ca și mort.

Costello se întoarse și plecă. L-am escortat pînă afară, apoi m-am apropiat de Chevos, postîndu-mă în așa fel, încît m-am pomenit la cîțiva centimetri de fața lui. Arăta ca unul din asasinii aceia ruși care ajung, de obicei, să fie aleși în biroul politic.

M-am decis să folosesc cea mai dură voce cu putință, aproape de șoaptă, cu o intonație ca tăișul unui cuțit de bucătărie.

— Unde e Nance, hodorogule ?

Se holbă la mine cu ochii lui de șarpe, cu fălcile mișcăndu-se nervos. Nu răspunse și nu mă putu privi în ochi ; privea țintă întruna peste umărul meu.

— Unde e Nance, hodorogule ? l-am întrebat din nou, cu cel mai amenințător ton de care eram în stare.

Sîngele îi năvăli în obraji la auzul insultei, dar tot nu răspunse.

— Transmite-i un mesaj din partea mea, am șuierat eu furios. Spune-i lașului ăla care împușcă pe la spate că a făcut-o de oaie cînd a dat greș cu mine în Cincinnati în seara aceea. Spune-i că data viitoare cînd mai încearcă, îi înhaț pistolul, i-l bag în cur și-i zbor creierii. Crezi că poți să ții minte, sau ești prea senil ?

Era atît de furios, că ochii îi deveniră apoși. Mărul lui Adam i se zbătu ca o bulă de aer dintr-un val de mare, în timp ce își înghițea saliva.

— Știu totul despre tine, hahaleră dezgustătoare, am continuat, vărsîndu-mi tot veninul. Faci pastramă din copii. Ucizi femei. Ești o canalie, Chevos, și figurezi și tu pe lista mea.

M-a uns pe suflet. Și încă cum ! N-oi fi avut eu rulmenți cu bile în adidași sau un tac retezat de biliard în toc, dar m-a uns pe suflet.

M-am răsucit pe călcîie și m-am întors în centrul de comandă, urmat imediat de Stick și de Dutch.

— Ei bine, îți dai seama că prin asta ai aruncat mănușa în ring, zise Stick.

— Vrajbă pe viață și pe moarte, am răspuns. L-am pus la locul lui pe sfîntul lor patron și, mai devreme sau mai tîrziu, vreun zurbagiu o să se chinuie să-și ia revanșa și să-și facă un nume. I-am dat doar un ghiont.

— Ăsta da, e un gînd liniştitor, făcu Stick, adresîndu-i-se apoi Dutch : Ce s-a urmărit cu toată povestea asta, de fapt ? întrebă el.

— Descărcarea nervilor. M-am gîndit eu că aveţi nevoie de un contact mai apropiat, să-i vedeţi pe tipii ăştia pînă-n albul ochilor. Şi noi la fel. E bine să-l vezi pe inamic de aproape. Şi să dăm şi cărţile pe faţă, ca să nu rămînă loc de întrebări.

Faţa lui Stick se strîmbă în zîmbetul acela ţicnit al lui, şi el dădu din cap.

— Ce să zic, ai limpezit-o de tot.

În acest moment, Dutch făcu ochii mari, privind surprins dincolo de noi.

— Ei, fir-ar al naibii. Ia te uită pe cine a suflat vîntul pînă la noi.

M-am întors să-l iau în primire pe noul venit.

— Jake, eşti pe punctul de a-l cunoaşte pe Mufalatta Kid, zise Stick.

Mufalatta Kid nu arăta deloc cum mă aşteptam. Mi-l închipuiam a fi un bărbat mai mic şi mai slab, aproape ofilit. Probabil din cauză că Stick cam asta lăsase să se înţeleagă. Mufalatta Kid avea însă cam un metru optzeci şi cinci şi constituţia fizică a unui înotător. Umbla degajat, cu mîinile bălăbănindu-se pe lîngă corp, cu degetele suple, cu umerii lăsaţi, şi doar călcîiele i se atingeau. Nici o bijuterie. Kid era îmbrăcat ca pentru o plimbare cu iahtul : o bluză marinărească bleu, blugi şi nişte adidaşi albi şi murdari. Nu-i lipsea decît un tricou de rugbist şi o pipă. Dar ce mi s-a părut cel mai surprinzător era că nu părea nici cu o zi peste şaisprezece ani. Nici chiar mustăcioara subţire cît creionul nu-i prea venea în ajutor. Porecla Kid i se potrivea perfect— exact aşa şi arăta, ca un puşti.

— Bun venit acasă, bombăni Dutch. Nădăjduiesc că ai avut o călătorie agreabilă.

Kid nu spuse nimic, dar nici nu păru să-l preocupe ceva.

— O.K., ceru Dutch. Care-i treaba cu tine ? Noi ne-am pomenit cu al treilea război mondial pe aici şi tu dispari ca măgaru-n ceaţă.

— M-am ţinut de coada lu' Domnu' Linge-Blide, de duminică dimineaţă de la unsprezece.

Vocea lui era domoală, răgușită și încrezătoare. Am presupus că „Domnu' Linge-Blide“ era Longnose Graves.

— Te-ai chiorît la el tot timpul ? făcu Dutch.

— Pînă acum jumătate de oră. A fost prins într-un pocher cu miză mare la Hotelul Breakers cu doi geambași din California, un bădăran din Hot Springs, Texas, care avea o pălărie Stetson și jignea pe toată lumea la masă, un codoș alb din Front Street și cîțiva păguboși de zile mari. Un crescător de cai din Louisiana a intrat mai tîrziu în joc și Nose a mai rămas pe-aproape, să-i golească și lui rezervorul. Tîmpitul a pierdut cinșpe miare înainte s-apuce să se șteargă la nas.

— Graves a fost, deci, marele cîștigător ? am întrebat.

— Cam așa. Da' tu cine dracu' mai ești ?

Dutch făcu onorurile. Mufalatta îmi strînse mîna, încît aproape că mă schilodi pe veci. Strîmbă din nas la auzul veștii că sînt agent federal. Aveam încă unul de convins.

— Știi ce s-a întîmplat ? întrebă Dutch.

— Nu prea în amănunt. Decît că toți indivizii ăștia sînt de pe undeva din nord și cineva le poartă sîmbetele. Făcu o pauză și trase cu ochiul la mine, apoi adăugă : Așa, deodată.

Dutch zise :

— Kilmer era în avion cînd a fost miruit Tagliani. L-am luat personal de la aeroport.

Kid ridică din umeri.

— Nu te supăra, zise el. Maică-mea m-a vîndut pe șase dolari unui precupeț din Canal Street cînd aveam patru ani. N-am mai avut încredere în nimeni de-atunci.

— Cum naiba l-ai ținut în vizor timp de treizeci și șase de ore ? întrebă Dutch.

— Nose nu m-ar deosebi nici de un zid de cărămidă, așa că l-am șperțuit pe feciorașu' care vedea de cameră, i-am dat zece dolari și toate bacșișurile posibile, ca să mă lase pe mine în locul lui. M-am ocupat de cameră, am preparat băuturile, am făcut curat. Le-am întreținut pe cucoanele din camera ailaltă. Și să-ți spun una ; singura dată cînd a plecat negroteiu' de la masă, a fost ca să pupe o sticlă de bere. Nu s-a dus nici măcar la privată în tot timpu' ăsta.

— A fost singur ? întrebă Dutch.

— Doar el și bodyguardul lui. Un chinezoi pe nume Song. Un chinezoi mare, adăugă Kid, punînd și ceva vibrație în voce pentru a întări. Canalia aia îl face pe King Kong să arate ca maimuțica flașnetarului.

— În orice caz, se pare că Graves nu face treburile murdare personal, mi-am dat eu cu părerea.

— Aș pune miza foarte sus dacă am face prinsoare pe chestia asta, zise el, chiorîndu-se la mine.

— Tu crezi că le face el ?

— L-a pîrlit pe Cherry McGee personal. Și asta în văzul tuturor. N-am putut să-l umflăm nici pentru perturbarea liniștii publice. Și el i-a perturbat al dracului liniștea lui McGee.

— Ce știi de McGee ? am întrebat.

— E o secătură moartă, făcu Kid.

Am avut o presimțire aiurită și i-am pasat-o lui Kid :

— Pe crescătorul ăla de cai din Louisiana, care a intrat mai tîrziu în joc, nu-l chema cumva Thibideau ?

Mă privi surprins :

— Thibideau ? Da, cred că așa-l chema. Unu' îndesat, cu păr negru, de arăta ca un avion ?

— Cam pe-aproape. Cît a pierdut ?

— Cinșpe miare și ceva mărunțiș. Da' de unde știi că a fost în joc ?

— Sînt medium.

— I-auzi tu ! făcu el. Poate că ar trebui să-mi citești în palmă. Mi s-a spus că am o linie a vieții mai scurtă ca ciocul unui colibri.

— N-am de unde să știu. N-am văzut niciodată ciocul unui colibri.

— Asta și voiam să spun, zise el. Apoi se întoarse spre Dutch : Ce mama dracu' se petrece ? Cine sînt toți ăștia care împut locul pe-aici ?

— Kid, asta e o poveste lungă, zise Dutch cu un aer plictisit. Ești cam cu trei zile în urmă. Îți fac cinste cu un sandviș, poate te pune Kilmer la curent.

Se întoarse din nou spre mine :

— Un afurisit de federal, hai ? făcu el. De parcă n-am avea destule belele.

— O să te obișnuiești să mă iubești, am zis și m-am eschivat de la cină cu o scuză vagă.

Trebuia să-l întîlnesc pe Harry Nesbitt la *Uncle Jolly's* și de data asta hotărîsem să păstrez întîlnirea numai pentru mine.

Am luat-o spre hotel, ca să fac un duș rapid.

Erau patru mesaje pentru mine în cutiuța de la recepție. Trei erau de la Doe Findley. Al patrulea era de la DeeDee Lukatis.

44. LA *UNCLE JOLLY'S*

Mi-am pus cea mai veche pereche de blugi, o cămașă decolorată de bumbac, niște botine în picioare, un impermeabil urît din vremurile mele de la Narcotice, mi-am vîrît sub braț un 0,357 și-am strecurat în botină un 0,22 mic. Era în jur de opt seara cînd am apucat-o spre sud, pe șoseaua 35.

Mă gîndeam la Doe, dar și la DeeDee Lukatis. Lăsase, în mod evident, mesajul la recepție. Era scris de mînă :

„Dragă Jake,

Probabil că nu-ți mai amintești de mine. Cînd ne-am văzut ultima oară, abia dacă aveam cincisprezece ani. Trebuie să-ți vorbesc în legătură cu o chestiune de o anumită importanță. Numărul meu de telefon e trecut mai jos. Dacă nu dăm unul de celălalt, voi fi la *Casablanca* după ora zece diseară.

O veche prietenă,
DEEDEE LUKATIS"

Era urmat de un P.S. cu numărul ei de telefon. Încercasem să sun, dar nu răspundea. N-aș fi luat în seamă acest mesaj al ei, dacă n-ar fi fost la mijloc două lucruri : DeeDee Lukatis era sora lui Tony Lukatis, iar Tony Lukatis fusese cîndva amantul lui Doe. Asta ar fi fost suficient ca să merite un telefon. Dar Babs Thomas îmi mai spusese și că DeeDee Lukatis era secretara personală a bancherului meu favorit din Dunetown, Charles Seaborn. Asta făcea treaba să devină foarte importantă. Ea putea ști o mulțime de lucruri despre legăturile lui Lou Cohen cu Seaborn.

Apoi am început să mă gîndesc la Doe. Primele două mesaje telefonice fuseseră scurte și la obiect : „Rog să o sunați pe doamna Raines în legătură cu prețul armăsarului“. Drăguț și subtil. Ultimul mesaj mă informa că nu avea să fie acasă în seara aceea, dar că o puteam suna după ora zece dimineața. Asta ca să mă anunțe că Harry se întorsese în oraș.

Am simțit o subită nerăbdare de o vedea, știind bine că n-o pot face, și am mai simțit și un fel de sentiment de vinovăție, fiindcă nu o sunasem în timpul zilei.

Uncle Jolly's Fillup puse capăt reveriei mele. Locul nu a fost greu de găsit. Ar fi fost mai greu să nu-l găsesc. Arăta ca la un meci de fotbal într-o vineri seara. Un agent de circulație dirija traficul, din care cea mai mare parte se derula pe același drum desfundat pe care venisem și eu. Am urmat mulțimea de mașini cam două mile printre pini și palmieri pitici, pînă la parcare. Printre crăpături și vopseaua în curs de decojire, abia am putut desluși mesajul : „PARCAȚI AICI PENTRU *UNCLE JOLLY'S FILLUP*“.

Pe puțin o sută de mașini se înghesuiau în acel spațiu.

Am parcat în marea aceea de Chevroleturi, Dodgeuri și Pontiacuri prăfuite, cu partea din spate înălțată, plus niște camionete aflate în zonă, și am pornit și eu în derivă ca mulțimea din jur. Trecînd pe lîngă una din acele camionete cu roți mari, de vreo doi metri, ușa se deschise și Mufalatta Kid își iți fața de culoarea caramelei.

— Ai luat vreo curbă greșit pe undeva ? întrebă el.

— Da' tu ce faci pe-aici ?

— Tatonez teritoriu'.

— Și eu.

— Umblă cu grijă, puiule. Străinii îi supără rău de tot pe oamenii ăștia.

— Dar ce e toată povestea asta, de fapt ? l-am întrebat.

— Adică vrei să spui că ai venit pînă aici și nu știi de ce ? făcu el neîncrezător. Drace, da' chiar că ești un medium, omule. Aici sînt lupte de cîini, drăguță.

Afirmația mă năuci.

Luptele de cîini erau ultimul lucru la care mă așteptasem. Box fără mănuși, spectacole porno, un carnaval, multe presupuneri îmi trecuseră prin cap cînd văzusem toată circulația aceea densă, dar luptele de cîini erau cel mai îndepărtat lucru de imaginația mea.

— Lupte de cîini, repetă el. Nu tocmai spectacolul tău preferat, hai ?

— Isuse, lupte de cîini ! N-am știut că se mai practică încă asemenea treburi.

— Ei bine, acuma știi, omule, fiindcă asta avem aici.

— Ai de gînd să dai peste cap tot picnicul ?

— Eu ? Singur-singurel ? Drace. Dacă aș fi pînă-ntr-atît de sucit, n-aș avea *nici un fel* de linie a vieții. Oamenii ăștia își iau foarte în serios sportul preferat. Vrei să mori în vreo mlaștină dintr-o pădure în sudul împuțitei ăsteia de Georgia ? Dac-aș fi în locu' tău, mi-aș lua picioarele la spinare și-aș fi fericit c-am roit-o.

— Nu am de gînd să agit apele, am zis eu evaziv.

— Da' cum mama dracu' te-ai proptit pe-aici ?

— Am fost invitat.

— Ești o figură pe cinste. Stick mi-a turuit de tine. Și el e o altă figură pe cinste, zise Kid. A lansat vorbă că ești într-o ureche.

— Deh, așa se întîmplă cînd ești într-un oraș străin. Faci orice să te distrezi.

Am privit lumea care se flendurea încoace și încolo, mulți bărbați înalți, cu pălării de fetru, salopete de blugi și bretele, femei plictisite în bulendre tip Armata Salvării, trăgînd după ele copii de patru-cinci ani ; niște ciorovăieli în legătură cu calitățile cîinilor, doi puștani de liceu înfierbîntați, care se retrăseseră pe după tufișuri ca să regleze o dispută în legătură cu o majoretă ce părea de treisprezece ani, numai că avea niște pectorali de puteai așterne pe ei masa de Crăciun, o femeie alăptînd un copil perfect capabil să atace o ditai friptana de doi dolari și cîțiva negri, toți bărbați și toți avînd mutre șifonate, o înfățișare fioroasă și un zîmbet tîmp pe față.

Pe cînd începea să se întunece, se rostogoli și trupa de șoc ; un grup de bursuci duri, cu trăsături cioplite în piatră, îmbrăcați în haine din poliester. Parcă erau scoși din cartea de recorduri a nătărăilor. Douăzeci de tonți mergînd în turmă. Sosiseră romanii, era timpul să înceapă festivitățile.

— Fraierimea de la curse, zise Mufalatta. Există întotdeauna cîțiva cărora nu le ajunge ce văd pe pistă. Ia uite la caraghioșii ăștia, omule. Asta zic și eu meserie.

Apoi sosi împăratul, într-o imensă limuzină Lincoln argintiu cu gri, de puteai da o petrecere în ea. Carul roman de triumf opri la intrare, pentru un scurt taifas cu agenții de circulație.

— Ăla-i Elroy Luther Graves, zise Mufalatta Kid.

Acum știam ce căuta Kid acolo.

— Elroy Luther ?

— Așa-l cheamă, puiule, Elroy Luther Graves, zise el.

— E bine de știut, am zis și am hotărît să arunc și eu o ocheadă omului pentru care nutreau toți un respect atît de mare.

Pe cînd o porneam în direcția limuzinei, m-am proptit în dosul mîinii lui Mufalatta. Nu se uita niciodată la tine cînd îți vorbea ; avea privirile întotdeauna pierdute înspre nimic anume.

— Ţţ, făcu el.

— Ţţ ? am zis.

— Ţţ. Nu pe acolo.

— Lua-l-ar dracu', am mormăit eu.

Mufalatta își trase mîna.

— O.K., zise el, dar ești pe terenul lui, omule. Nu e locul să începi un scandal.

M-am gîndit o clipă. De fapt, Mufalatta îmi spunea că nu era doar terenul lui Graves, ci și al lui Kid.

— N-am știut că ai ceva aranjat aici, am zis. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Se întîmplă. O să le afli pe toate.

— O.K., deci facem jocul tău.

— Adică ușurel, zise el. Pe moment, jocul meu e un fel de pe loc repaus, nu face valuri, nu-ți plimba mutra prea mult la vedere, stai deoparte și vezi ce mai apare.

— O să fie scandal ?

— Oriunde e Elroy Luther, se poate isca și scandalul. Vine către el ca musca la miere.

— Ei bine, *te aștepți* la vreun scandal ?

— Ți-am dat răspunsul adineauri, zise Kid și tăcu.

— Mă duc să mă învîrt pe-aici, am zis.

Am urmat carul roman de argint vreo sută de metri pe șosea, pînă cînd aceasta s-a terminat în dreptul unei case în stil vechi, cu acoperișul în formă de con, ferestre oblonite și mult zgomot înăuntru.

Și mai erau și cîinii. Cîini răi, nu căței. Ăștia erau cîini furioși, mîrîind, mormăind, brăzdați de cicatrice, cîini care mușcau și-și arătau gingiile, rozîndu-și cuștile cu dinții lor galbeni. Simțeam că mi se ridică părul pe brațe precum aluatul în cuptor.

Per total, am estimat la vreo trei sute cincizeci pînă la patru sute de oameni care erau înghesuiți înăuntru, și toți plătiseră zece dolari de persoană — bărbat, femeie, copil — uriașului de la ușă. Acesta era chel și cu barbă neagră, purta salopetă de blugi, fără cămașă, avea brațe precum cauciucurile de camion şi păr creț pe umeri. Pentru cei care nu ar fi fost impresionați, totuși, de dimensiunile lui, din buzunarul de la spate îi atîrna lejer un 0,38 special de polițist.

Cînd gloata din afara arenei se subție la o jumătate de duzină, un bărbat negru, înalt și slăbănog ca un stîlp de telegraf, coborî de pe locul pasagerului din Lincoln. Fereastra din spate alunecă fără zgomot, iar el băgă mîna și scoase un ditamai teanc de bancnote, de te lua cu frig. Am aruncat o privire scurtă la fața neagră și frumoasă de la fereastră. Mi-l închipuisem pe Nose Graves urît. Dacă ăsta era Graves, și era clar că era, însemna că el era tipul după care se dădeau în vînt femeile. Mai bătrîn decît aș fi crezut, cam la vreo patruzeci și cinci sau așa ceva, plus-minus vreo doi ani. Părul lînos îi albea pe la tîmple ; o cicatrice adîncă se contura aproape pe întreaga lungime a uneia din sprîncene și o alta peste ureche, care-i lăsase și o dungă albă. Nasul îi era drept și nu mai mare decît al meu. Purta ochelari de soare cu rame aurite. Bănuiala mea era că Nose Graves purta ochelarii aceia pînă și în pat.

Fereastra se ridică la loc fără un sunet și slăbănogul se îndreptă spre ușa din spate a localului *Uncle Jolly's.* Deci, ăsta era clenciul. Longnose Graves era bancherul. Asta era casa lui.

Am luat-o agale spre intrare. O bancnotă de zece dolari dispăru în pumnul casierului. Acesta mă măsură de vreo șase ori din cap pînă-n picioare cu ochii lui negri, înainte să-mi facă semn cu capul că pot intra.

Gălăgia, căldura, duhoarea mă izbiră ca o căldare de apă fierbinte drept în față. Structura de rezistență fusese înălțată pe margini, departe de groapa din mijlocul încăperii. Borcane de compot pline cu alcool de contrabandă treceau din mînă în mînă încoace și încolo. Unele familii își aduseseră coșulețe de picnic și acum înfulecau cina, așteptînd să înceapă distracția. Fumul se învîrtejea în jurul a jumătate de duzină de becuri de douăzeci de wați, cu lumină verde, ce atîrnau din tavan deasupra ringului din placaj.

Majoritatea celor din mulțime puteau să pară fermieri în mizerie, trăind pe cartelă — asta pînă cînd se porniră pariurile. Atunci se iviră noii bogătași ai Americii.

Locul păru brusc să semene a licitație de tutun. Omul lui Graves stătea în ring și manevra treaba cu noblețea plictisită a unui *maître d'hotel.* Un găinar uscat, cu o înfățișare rea, cu o barbă albă și rară, pe care îl bănuiam a fi Uncle Jolly, stătea în spatele lui cu un carnețel de bilete de cinema în mînă și înmîna biletele după ce smîngălea pe ele ce presupuneam a fi pariul și numărul de întrecere al cîinelui.

O grămadă de bani se perindau acolo, bani serioși. Și asta era doar prima luptă. Pînă și Clyde Barrow ar fi fost făcut mat de o seară ca asta și s-ar fi retras din afaceri.

45. DUBLĂ REPREZENTAȚIE

Văzuse el și zile mai bune, cinematograful South Long Beach, palatul filmelor, cîndva demult, cînd Garbo și Taylor erau staruri, iar fascinația lor și cinematografele cu dublă reprezentație ușurau suferințele din perioada recesiunii. Pereții pictați în stil flamingo arătau acum scorojiți și decolorați, iar decorațiile rotunjite de-a lungul marchizei erau definitiv distruse de găinațul porumbeilor și al păsărilor marine.

Stătea acolo solitar, cu parcarea adiacentă, un întreg edificiu cu fațada spre un mic părculeț. În spatele său, desenîndu-se vag ca o creatură preistorică dispărută, se afla scheletul falnic al unei statuete reprezentînd un patinator pe rotile, care stîrnea amintiri ale unor vremuri cînd lumea era puțin mai inocentă, iar South Long Beach — locul de distracție preferat al clasei mijlocii.

Acum, cinematograful era un loc pentru reprezentații etnice, specializat în filme străine prezentate în limbile lor originale. Atrăgea suficient vad ca să se mențină pe linia de plutire, dar nu îndeajuns ca să fie întreținut cum trebuie. Și parcul de vizavi era neîngrijit. Palmierii erau uscați și prăfuiți, iazul poluat, majoritatea a becurilor sparte sau arse. Noaptea nimeni nu se apropia de locul cu pricina, afară de bețivi, pierde-vară și damele de consumație.

Oceanul era mascat de o ridicătură de teren, una din acele numeroase dune înalte de nisip de la care își luase numele orașul. Șoseaua care șerpuia pe lîngă cinema către plajă era ciupită de intemperiile naturii și presărată cu sticle sparte și cutii de bere.

O limuzină lungă, neagră, se afla parcată în zona cu inscripția „Parcarea interzisă“ din fața cinematografului. Dubla reprezentație o alcătuiau Roma *și* La Strada. *Stizano și gașca lui veniseră să vadă numai* La Strada. *Stizano, un fan recunoscut al filmelor, își lăsase soția acasă și venise la* *film cu gorila lui numărul unu și cu alți doi pistolari. Era modul său de a se relaxa.*

Erau toți îmbrăcați în negru. Întîi ieșiră pistolarii, care arătau ca niște haimanale în doliu, cu gîturile revărsîndu-li-se peste gulerele strîmte. Studiară strada, apoi unul dintre ei făcu un pas înapoi și deschise ușile cinematografului, de unde ieși gorila numărul unu, un bărbat slăbănog, cu o înfățișare bolnăvicioasă, de culoarea cimentului ud. Ridică din umeri și își chemă bosul.

Stizano era impunător, cu părul alb atîrnîndu-i peste urechi, și arăta mai mult a poetul orașului decît a gangster. Umbla cu un baston de fildeș și-avea degetele strălucind de inele.

Șoferul ocoli prin spatele mașinii, ca să deschidă portiera.

Brusc, deveniră cu toții niște marionete, dansînd după melodia mută a unui toboșar. Bucăți de stambă zburară din hainele lor ; cutii de floricele de porumb fură azvîrlite în sus.

Singurul sunet ce se auzi inițial fu răpăitul gloanțelor mușcînd din cei cinci, apoi răsună un zgomot asurzitor de sticlă spartă, cînd gloanțele loviră vitrina cinematografului, urmat de o explozie de cioburi, atunci cînd casa de bilete fu făcută zob, și de pocnetul becurilor din marchiză.

Ratatatata... Ratatatata...

Ratatatata...

Becurile sparte se risipiră pe stradă.

Cinci oameni zăceau în fața intrării, pe trotuar, lîngă rigolă.

Totul se întîmplase atît de repede, încît nu se iscase nici un strigăt.

Nici sunetul vreunei împușcături.

Nici scînteia vreunei arme.

Nimic.

Nimic decît cinci marionete dansînd pe frînghia morții.

Apoi, deodată, totul se termină. Liniștea coborî deasupra parcului.

Se auzea doar vîntul, șuierînd printre palmierii uscați.

O pasăre țipînd.

Undeva departe, la marginea cealaltă a parcului, o mașină rulînd leneș spre țărm.

Și cablurile sfîrîind, atîrnate în fața cinematografului.

46. CÎINII

Harry Nesbitt stătea sus, în fundul sălii, într-un colț, sub un bec spart. M-am oprit la vreo două rînduri mai jos și mi-am plimbat privirea peste mulțime. Pe nimeni nu interesa persoana noastră; se concentrau toți asupra celor doi cîini care se pregăteau să înceapă prima luptă. Unul era o javră cenușie și murdară, cu fața sfîșiată și brăzdată de cicatrice roșii, provenite din bătălii anterioare. Celălalt, un dulău alb, corcit cu un buldog, era proaspăt și nevătămat, evident un novice în arenă.

Doi bărbați, în mod clar proprietarii cîinilor, stăteau în părțile opuse ale arenei, dar nu chiar în interior, și păreau că spală cîinii cu o substanță albă. Unul dintre ei se apleacă și apucă cu dinții gîtul buldogului.

Am pornit în sus și m-am așezat lîngă Nesbitt.

— Nu eram sigur c-o s-apari, zise el.

— Sînt un tip de-a dreptul curios. Și-apoi, îmi place amicul tău, Benny Skeeler.

— Mda, e un tip pe cinste.

— Ce fac ăia ? am întrebat, arătînd cu capul spre arenă.

— Verifică fiecare cîinele ăluilalt. Chestia aia albă e lapte cald. Verifică amîndoi să nu fie băgate substanțe toxice în cîine.

— De ce mușcă ăla cîinele de gît ?

— Gustă pielea. Unii zic că poți ști după gust dacă a fost dopat cîinele.

Arătă în jos, spre micul buldog.

— Iote-acolo, vezi potaia albă fără păr, aia de arată ca un buldog, da' mai urîtă ?

— Zău că nu-mi plac luptele de cîini, Nesbitt.

— Zi-mi Harry. Mă face să mă simt mai în siguranță, O.K. ?

— În regulă, Harry.

— Oricum, urîtania aia mică, o vezi ? I se zice cîinele îndrăcit. Știi de ce ? Fiindcă tipu' ăsta de jigodii e folosit la vînătoarea de mistreți. Cîinele înșfacă mistrețu' de ureche, vezi tu, și se-agață de ea, să știe bine că moare, și tot trage-n jos capu' mistrețului și-l ține acolo la pămînt. Brute afurisite. Am pus jos un sutar pe ăla.

— Faci des chestia asta ?

— În fiecare săptămînă. Mai dihai ca la pista de alergări. Motivu' pentru care am ales locu' ăsta e că nu vine nimeni cu mine în veci. Așa că știu că nu am întîlniri neașteptate ; mă-nțelegi cum stă treaba ?

Proprietarii își recăpătară fiecare animalul propriu si îi duseră în arenă. Pentru prima dată, animalele deveniră conștiente unul de celălalt, deși stăteau cu spatele, fiecare-n colțul lui. Părul se zburli pe spinarea bătrînului războinic, brăzdat de cicatrice ca niște spice de grîu. Buldogul se lăsă în jos, își dădu urechile pe spate și rînji, dezvelindu-și colții și gingiile.

Nici unul dintre cîini nu scoase un sunet, o mîrîială, un lătrat măcar. Era neverosimil.

Pariurile fuseseră făcute. Mulțimea se mai potoli, aplecîndu-se înainte pe bănci.

Arbitrul, un bărbat înalt, cu o mutră plină de negi și gura plină de tutun de mestecat, fluieră printre dinți, iar în sală se făcu liniște.

— Domnilor, strigă mutră-cu-negi, puneți cîinii față-n față.

M-am întors, privindu-l pe Nesbitt, care se uita cu ochii măriți, așteptînd ca cei doi cîini să se sfîșie între ei.

— Ia zi, cum stăm cu treaba, Harry ?

L-am auzit pe arbitru strigînd : „Start !" .

Mulțimea se dezlănțui. Cîinii nu lătrară nici acum. Aveam să aflu că erau antrenați să lupte fără să scoată un sunet. Își conservau energia.

Tovarășul meu era de-a dreptul captivat. Se ridică în picioare :

— Ia-i gîtu', pișicos mititel ! urlă el.

— Zi cum stăm cu treaba, am zbierat spre Nesbitt. Chestia asta cu cîinii nu e tocmai distracția mea preferată.

— Știi și tu cum e, omule. Arăt io a unu' care vrea s-o sfîrșească pe post de sandviș cu ficat tocat ? făcu el, fără a-și dezlipi privirea de pe arenă.

Aproape că zbiera, ca să-l pot auzi în vacarmul mulțimii.

— O.K., ciripește, i-am zis.

— Uite ce-i, Kilmer, io n-am nici în clin, nici în mînecă cu faptu' că Jigs a încasat un brînci peste pîrleaz.

— De ce-mi spui mie treaba asta ?

Tirada lui veni ca potopul. Vorbea atît de repede, încît aproape că se bîlbîia.

— Îți spun io de ce. Fiindcă m-am holbat la tine în restaurant pînă ai plecat. Ai luat micu' dejun cu doi tipi, p-ormă ai vorbit cu alți doi, p-ormă ai ieșit și ți-ai luat mașina, O.K. ? Eu o iau înaintea ta, vezi tu, pe autostradă, și aștept la local, la Benny's. Tu depășești localu'. Eram acolo cînd ai trecut. Era fix unșpe fără cinci.

— Și ?

— Și n-aveam cum să-l omor. La dracu', am vorbit cu el la telefon, chiar după ce-ai terminat micu' dejun.

— De ce ?

— De ce, ce ?

— De ce ai vorbit cu el ?

— Uite ce-i, n-am încredere în toate astea, O.K. ? Adică, O'Brian zice că vrea să trăncănească cu tine. Stai deoparte, zice, i-am promis că o să fiu singur. E o partidă de unu' la unu', zice. Așa că am stat cu ochiul pe tine cînd ai coborît azi-dimineață și l-am sunat să-i zic cum stă treaba, iar el zice că să mă duc la Benny's și să aștept acolo pînă pleci tu. N-aș fi avut *timp* să-i fac felu', pentru numele lu' Dumnezeu.

Unul dintre cîini slobozi cel mai al dracului sunet pe care l-am auzit vreodată. Era un strigăt de agonie, ce părea să dureze la nesfîrșit. Privirea îmi fu atrasă spre arenă.

Bătrînul luptător îl apucase pe micul buldog de coapsă și scutura din cap, în timp ce novicele se străduia cu disperare să dea înapoi.

— L-a capsat pe băiatu' meu, zise Nesbitt.

— Ce-i aia „capsat" ?

— I-a străpuns coapsa și și-a prins propria buză. Nu-i poate da drumu'.

Arbitrul se apropie precaut de animalele încleștate, luă un băț și se apucă să desprindă fălcile bătrînului războinic. Văzusem destul.

— Uite ce e, n-am putea merge afară să vorbim ? Ăsta categoric nu e sportul meu preferat.

— Ce, ai un stomac delicat, hai ?

— Mda, just.

— E o mică pauză acolo, cît timp arbitru' tre' să folosească bățu' în felu' ăsta.

— Și ce-a zis O'Brian cînd l-ai sunat ?

— Nimic. Nu era nimeni prin preajmă. Ceva pescari de crevete, și unu' de se căznea s-o facă pe căpitanu' de cursă lungă pe o barcă cu vele. Asta-i tot.

— Ce oră era ?

— Tu ai plecat la zece și cinci.

— Ai cam intra în rahat dacă aș schimba orele astea puțin, nu-i așa ?

— Da' tu unde crezi că sînt în momentu' ăsta ? În rahat, fără colac de salvare, drept acolo sînt, nici mai mult, nici mai puțin. Toată lumea se ține de fundu' meu, știi ? Poliția locală, federalii, familia Tagliani, ce-a mai rămas de ea. Adică, vreau să spun, toată lumea se ține de fundu' meu, afară de marina militară...

— Te-a amenințat cineva ?

— N-am nevoie să mi-o spună popa, amice. Am fost omu' număru' unu al lu' O'Brian. Treaba mea era să-l țin în viață. Da' n-a mers. Am sfeclit-o. Crezi că or să-mi dea o a doua șansă ? O'Brian era din familie, era ginerele lu' bătrînu' Franco.

— Poate că asta au și vrut.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta ?

— Adică, presupun că cineva a vrut să-l mături pe Jigs din cale, cineva mare din familie. Presupun că au pus la cale ca cineva să-l mătrășească pe Jigs. Și acest cineva potrivește lucrurile în așa fel, încît să se aleagă cu un alibi perfect — ca mine, de pildă. La naiba, Harry, drept cine mă iei...

— Hei, doar nu-ți închipui că io i-am făcut felu' lu' O'Brian ? Crezi că am făcut-o ? Las-o baltă. Și familia să se țină scai de mine acum ? *Las-o baltă* . La dracu', da'-ți trebuie ajutor, nu glumă, ca să născocești așa o poveste. Toată afurisita de familie e-n gropniță, unu' peste altu' grămadă, și tu crezi că e unu' *de-al lor* în spate ?

— De ce nu ? E o pomană pe cinste, Doomstownul. Ar fi un loc bun de luat sub control.

— Drace, dacă crezi că asta e o treabă internă, ai luat greșit autobuzu'.

— Dar Chevos ? Sau Nance ?

— Sînt din familie.

— Nu tocmai.

— Nu-i nici unu' pe invers în gașcă. Toată lumea era fericită pînă la miruirea lu' Tagliani. Și-aveau cu toții parte.

— S-au mai întîmplat de-astea. Careva devine la un moment dat lacom. Așa, din senin.

— Nu și de data asta, amice. Adică, de exemplu, Nance ăsta e un ticălos și-așa mai departe, da' nu-l văd pe el sau pe Chevos făcînd asta. Uite ce, îți spun io, afară de negroteiu' ăla băștinaș, n-aveam probleme pe-aici.

— Eu tot n-am încredere, Harry. Tu ai fi putut să mă atragi în locul ăsta ca să-ți faci un alibi.

Îl treceau sudorile. Cîinii se dădeau din nou unul la celălalt, dar el își pierduse interesul. Pentru moment, era al meu. Își șterse fruntea cu dosul palmei și se aplecă mai aproape de mine, șoptind pe deasupra urletelor mulțimii :

— Ce vrei să știi ? Ăăă, tipii de erau cu tine, unu' era de mărimea unui halterofil, ăluilalt îi lipsea o ureche... ăăă, ai înfulecat o masă de s-ar fi săturat și un hipopotam. Pe urmă te-ai dus și-ai vorbit cu alte două arătări...

Turui înainte, aproape fără șir, oferind noi detalii, pe măsură ce-i veneau în minte, lucruri pe care nimeni nu s-ar fi gîndit să i le spună. Avea un ascuțit spirit de observație.

— În regulă, am zis, tăindu-i vorba, poate că pentru moment înclin să te cred. Ai ceva la schimb ? Asta-i petrecerea ta, așa că presupun că vrei ceva ; și, de vreme ce Crăciunul a trecut de multișor, mă gîndesc că ai și tu ceva de pus în oală. Altfel, n-am fi amîndoi în cotețul ăsta.

— Uite ce e, știu că sînt, probabil, pe lista neagră. Nu pot să risc să plec din oraș dacă știu că pot fi omorît. Triada are oameni pe statu' de plată peste tot, omule. De șterg putina, băieții or să audă, mă-nțelegi, cu o zi înainte. N-ajung nici pînă la granița cu Carolina de Sud, pentru numele lu' Dumnezeu.

— Asta vrei, o garanție că legea o să-ți dea voie să ieși din oraș fără să te hărțuiască ? am întrebat surprins.

— O dată ce-am roit-o, mă descurc, zise el. Am ceva prieteni în Phoenix. Îmi iau un nume fals. Dar nu pot risca, mă-nțelegi, ca vreun imbecil de copoi să mă dea de gol aici.

— De ce nu mergi cu mașina ?

— E mașina lor, cărțile lor de credit. Am lăsat mașina într-o parcare din centrul orașului, cu cărțile de credit încuiate în portbagaj și le-am trimis cheile. O șterg cît mai „curat" posibil. La dracu', mi-e frică și să m-ating de contu' meu din bancă, pricepi ? Totu' e mînuit de companie.

— Deci, ești pîndit de peste tot ?

— Am o mică ascunzătoare, unde am destul să mă-ntrețin o vreme. Uite ce-i, nu cer decît să mă duceți pînă-n Jacksonville. Poa' să mă pună și-ntr-un avion și cu asta, basta. Sînt pe lista de suspecți, Kilmer ?

— La naiba, cred că sînt pe lista de suspecți și eu însumi.

— Tre' să am și io ceva acoperire, să spăl putina, omule. Ei, ce zici ?

Intensitatea zgomotului mulțimii a crescut și m-am văzut silit să privesc jos, în arenă. Cîinele cel mic, acela de vînătoare de mistreți, îl apucase pe bătrînul războinic de-o ureche și îl tîra prin ring.

— Vezi ce voiam să spun ? strigă Harry, uitîndu-și pentru moment necazul.

— Ce ai de dat în schimb ? am întrebat.

— Da' chiar că ai o minte de-aia de funcționează în sens unic.

— Mda, și în clipa asta aș dori grozav să mă sui pe șină și să ies dracului de aici.

— Cum am zis, ce vrei să știi ? întrebă el.

— Tot.

— Nu-i mare brînză.

— Cum e cu narcoticele ?

— N-am nici o treabă cu drogurile.

— Dar Chevos ?

— Uite ce e, ce vrei ? Tot ce vreau eu e o-mpuțită de plimbare ca să ies din oraș. Aici nu-i Inchiziția. Nu pot să torn pe nimeni. Nu asta era vorba să fac.

— Ți-am cerut eu să torni pe cineva, Harry ? Mă pui să dezleg șarade, asta-i tot. Noi doi n-am făcut niciodată afaceri pînă acum. Spune-mi, ce urmărești, de fapt ?

— Uite ce, habar n-am ce vrei să știi. Ce *nu* știu e cine i-a făcut frigărui pe ăia.

— Începe cu începutul. De cînd ai venit aici din Cincy.

Se gîndi o vreme, în timp ce eu urmăream activitatea din arenă. În cele din urmă, zise :

— Am venit acu' patru ani. Erau Tagliani, Costello, Cohen, și-atît. Eram pe atunci unu' din soldații bătrînului.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nimica. Era vorba să stăm la hotelu' ăl vechi, unde e Strip acu', da' era în demolare. La urmă, am stat pe iahtu' tipului ăla.

— Care tip ?

— Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă.

— Era din partea locului ?

— Îhî. Un playboy din Doomstown. Cre' că era ceva pe la o bancă, ceva grangure. Uite, vrei să știi adevăru', erau chiar ăia cu care ai vorbit la micu' dejun.

— Seaborn și Donleavy ?

— Asta nu pot să-mi aduc aminte. Stau prost cu numele.

— N-ai auzit ce vorbeau între ei ?

— N-am făcut asta niciodată. Nu era treaba mea. Și totuși, pe drum, la întoarcere, Tagliani îi zice lu' Costello că tipu' ăsta e dat pe brazdă.

— Vrei să spui că au făcut un fel de înțelegere cu el ?

— Așa mi s-a părut. De fapt, sînt sigur. Noi avem cu toții conturi la bancă la el.

— Care bancă ?

— Seacoast National.

— Aveți *toți* cont în aceeași bancă ?

— Sigur. Ne plătește automat. În fiecare vineri, garantat. Intră automat în cont.

— Și asta e valabil pentru întreaga familie ?

— Pentru toți de care știu.

— Deci, ai mai fost o dată cu Franco aici ?

— Da, am mai fost. Am stat pe același iaht. De data asta, a fost doar tipu' mai bătrîn, nu ăla de arată ca un luptător de greco-romane ; și el l-a adus și pe caraghiosu' ălălalt după el. Unu' scund, slăbănog. Arăta ca la vreo trei'ș'cinci-patruj' de ani.

Îmi venea să-mi trag palme că nu știam nimic despre Sutter și Logan. Ei erau cei doi membri ai Comitetului în privința cărora bîjbîiam încă în întuneric. Nu știam cum arătau, ce vîrste aveau, nimic decît numele și cu ce se ocupau. Sutter era omul care avea în mînă mass-media, iar Logan justiția.

— E posibil să-l fi chemat Logan sau Sutter ? am întrebat.

— Putea să-l fi chemat și Mussolini din partea mea, rosti Harry pe un ton tînguitor.

— Și tu n-ai tras cu urechea la nici una din conversațiile lor, nu-i așa ?

— Nu puteam să aud toate chestiile astea, Kilmer, știi foarte bine. Deviza e n-aude, nu vede. Și pe urmă, la vremea aia, habar n-aveam ce se-ntîmplă. La dracu', de fapt, nu știu nici acu'.

Faptul că Seaborn îl găzduise pe Tagliani pe iahtul lui încă nu era un indiciu că a comis un delict. Era treaba lui, în calitate de membru al Comitetului, să-i ia în evidență pe marii investitori. Dar, dacă Seaborn spăla bani murdari pentru Lou Cohen, asta era altă mîncare de pește. În acest caz, întîlnirile de pe iaht căpătau valoare de dovadă pertinentă.

Am hotărît să schimb subiectul.

— Ce știi despre Cherry McGee ? am întrebat.

— E mort, zise Harry.

— Știu că e mort. Dar înainte de asta ?

— A fost pistolar în Covington, a făcut ceva muncă pentru Draganata, în vremurile cînd Bannion a încercat să-și croiască drum cu coatele.

— Deci, McGee lucra pentru Triadă cînd a venit aici ?

— Asta nu știu sigur. Nimeni n-a părut grozav de supărat cînd a dat ortu' popii.

— Cînd te-ai mutat aici ?

— O dată cu O'Brian. Io am fost unu' din cadourile de nuntă ale puştiului. Aşa că am venit cu ei. Să tot fie vo nouă luni.

— Casa era cumpărată deja ?

— Îhî, şi aia a fost tot cadou de nuntă.

— Şi care a fost reacţia lui cînd i s-a făcut de petrecanie lui Tagliani ?

— Păi, ştii că am fost prin vreo două războaie la viaţa mea. Cînd o încasează careva din familion, primu' lucru care se-ntîmplă e că se adună cu toţii şi-ncearcă să afle cine şi de ce. Au făcut treaba asta acasă la Franco, în ziua priveghiului.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— S-a terminat în coadă de peşte. N-avea nici o noimă. Şi Franco şi Draganata o mierliseră. Toţi ăilalţi o băgaseră pe mînecă. Nici nu-şi imaginaseră că ştia careva de pe-aici cine sînt în realitate. Au început să vorbească despre tine.

— Ce anume ?

— Că-i faci ochi dulci cucoanei lu' Raines.

— Cine a zis asta ?

— Cre' că a fost Costello.

— Şi ?

— Costello zice că aduci ghinion. Nu te văd cu ochi buni băieţii. De-aia am fost aşa de supărat că O'Brian se-ntîlneşte cu tine. Ei zic că te-ai luat de Skeet şi că l-ai pus pe jar în Cincy, ceea ce e adevărat.

— Şi ?

— Şi Chevos zice că poate ar trebui să se ocupe el de chestie, Costello îi zice că nu, nici o ucidere de federali, şi pe urmă Nance a mai făcut-o o dată de oaie, şi să-l vezi cum se înfurie, da' rău, de să-l facă praf pe Costello. Vreo doi inşi ne-am băgat şi i-am despărţit. Oricum, s-au potolit. După aia, Costello-i zice lu' Nance că-i pare rău, că s-a terminat totu' şi Chevos zice că se pot folosi de chestia cu gagica lu' Raines să te pună jos.

— Şi Costello ce-a zis ?

— C-o să se mai gîndească şi Chevos a spus că eşti piază rea. Şi a adăugat : „Dacă-ţi taie calea o mîţă neagră, o omori, într-un fel sau altu'.“ Astea sînt fix vorbele lui, şi-atunci Costello a repetat : „O să mă mai gîndesc.“

— E ceva hotărît în privința mea ?

— N-am auzit, da' înverșunarea e totală. Isuse, vrei să te uiți puțin ?

Cei doi cîini erau încleștați laolaltă în mijlocul arenei. Era sînge împroșcat pe pereții arenei, pe pămînt, peste tot. Cîinele de vînătoare nu mai era un novice în arenă. Fața lui era sfîșiată. Voiam să ies de acolo.

— Careva din bandă îi purta sîmbetele clanului Tagliani ?

— Din cîte știu io, nu.

— Dar altcineva avea vreo cîră cu ei ?

— Hei, nu e chiar așa, omule. Ți-am mai zis, toată lumea era fericită.

— Altceva ? am întrebat.

— Păi... mai e un lucru pe care ți-l pot spune : Am auzit ceva de un transport mare de cocaină, care tre' să vină. *Muchos kilos* .

— Ei, ce-i cu el ?

— Tot ce știu e că trebuia să vină ceva marfă din sud. Din afara țării. Știu asta fiindcă unele din fetele noastre sînt pe droguri și îi simțeau lipsa.

— Și ?

— Și nava întîrzie. Nimic serios, ăsta e cuvîntu' de ordine. Ar putea fi o furtună, ori așa ceva. Dacă l-ar fi umflat poliția, am fi aflat pîn-acu'. Vouă vă place grozav să vă făliți cu rahaturi d-astea.

— Poate că acolo a pornit Nance să aducă încărcătura.

— Da' ce-i cu Nance ?

— S-a dat la fund. Îl căutăm de cîteva luni.

— Nu știu nimic, zise Harry Nesbitt.

Jos, roata se întoarse în defavoarea cîinelui de vînătoare. Bătrînul războinic îl apucase de gît și mîrîia pentru prima dată. Era clar că aproape se terminase cu micul novice al arenei. Unicul lui picior întreg atîrna ca rupt și împroșca sînge.

— Eu mă duc, i-am spus lui Nesbitt. Cînd vrei să pleci din oraș ?

— Acum o oră.

— O.K., am să văd ce pot să fac. Vreau să spun, o să fac tot ce e posibil. Nu știu ce naiba mi-ai dat în schimb, dar o să vorbesc cu cineva, iar acel cineva o să vorbească la rîndul lui și o s-o scoatem la capăt. S-ar putea să se facă dimineață pînă să lămurim problema. Ai un loc unde să înnoptezi ?

— Îhî. Dimineață devreme, ha ?

— Sună-mă la prima oră.

— Șapte e bine ?

— Pe-aici nu doarme nimeni mai mult de crăpatul zorilor ? i-am zis.

Dar atenția lui se întorsese la cîini. Pe cînd eu o luasem pe după stîlpi, în direcția ușii, arbitrul păși în arenă și opri lupta.

Micul cîine de vînătoare era terminat. Se tîrî pe unicul picior întreg spre stăpînul său și se prăbuși la pămînt, dînd slab din coadă. Privi jalnic în sus la stăpîn.

Mi-am întors din nou fața și n-am văzut că proprietarul scoate un 0,38 din centură și-l ține între ochii cîinelui.

Împușcătura m-a luat prin surprindere. M-am răsucit cu iuțeală și am tras Magnumul din toc fără să mă gîndesc. A durat o secundă sau două pînă l-am ascuns la loc.

Prea tîrziu.

Uriașul de la ușă observase mișcarea. Cînd am ieșit, i-am auzit vocea groasă tunînd.

— Ei, băiete !

Am mers înainte. Am mers drept spre limuzina lui Longnose Graves.

— Ei, tu cu pistolu' ăla mare. Cu tine vorbesc, băiete.

Am oprit la cîtiva metri de limuzină și m-am întors. Doi amici i se alăturaseră. Tot așa de uriași și de urîți.

— Vrei ceva ? am întrebat cu cea mai dură voce pe care o puteam scoate.

— A fost ceva mișcare acolo înăuntru, zise uriașul. Ca la o coridă.

— E un tic nervos, am răspuns eu. Mi se întîmplă tot timpul.

— Tre' să ți-l tratezi.

— O să țin minte.

Se apropie.

— Singurele arme de foc pe care le îngăduim pe-aici sînt de-ale casei, zise.

— Eu tocmai plecam.

— Ai luat-o greșit.

În spatele meu, am auzit o fereastră de mașină scoțînd un zumzăit ușor. M-am întors. Graves era o umbră în locul din spate și avea o pereche de ochi doritori de scandal. Țeava unui 0,38 zgîindu-se prin geam îmi deturnă atenția de la ochii lui.

O voce, moale ca pielea unui nou-născut, zise :

— Lasă-l să-și facă mutarea.

Credeau că plănuiesc un asasinat.

Înainte de a apuca să spun ceva, camioneta lui Mufalatta Kid țîșni din parcare și năvăli ca vijelia pînă în preajma mea, ridicînd o mică furtună de praf. Cînd praful se așeză, îmi apărură în fața ochilor Zapata și Mufalatta. Mă întrebam de unde naiba mai răsărise și Zapata !

Zapata avea legitimația într-o mînă și un pistol special de polițist în cealaltă. Legitimația atîrna deschisă, iar insigna strălucea s-o vadă cu toții.

Mufalatta era în spatele ușii camionetei, ținîndu-și Cobra îndreptată în direcția limuzinei.

— Da' chiar că te pricepi să încingi o petrecere, zise Kid.

47. TITAN FACE O MÎNĂ

Tensiunea fu întreruptă de apariția unei alte limuzine. Aceasta era neagră și o mai văzusem în fața Hotelului Ponce, după ce fusese ucis Draganata. Îmi aminteam chiar și numărul de înmatriculare : ST-1. Înaintă încet spre noi, pînă cînd farurile luminară spațiul dintre noi și brigada de nătărăi de la *Uncle Jolly's.* Toate armele dispărură ca prin farmec. Am auzit fereastra lui Graves închizîndu-se la loc în tăcere.

— O grămadă de limuzine pe-aci astă-seară, am zis eu.

— Fiecare dintre ăștia are cîte o grămadă de limuzine, făcu Mufalatta Kid.

Ușa din partea șoferului se deschise și un bărbat înalt, mătăhălos, în uniformă de polițist, coborî. Nu avea nici un centimetru peste doi metri și probabil nu cîntărea cu nici un kilogram peste o sută cincisprezece. Mergea cu un șchiopătat vizibil și avea o privire holbată, aproape hăituită. Era o privire pe care o mai văzusem de multe ori, ochi plini de teamă de ce vor mai vedea — sau de ce văzuseră deja. Șchiopătă spre partea din față a mașinii și se sprijini de capotă. Nu făcu și nici nu zise nimic, se sprijini doar de capotă.

Cei din brigada de nătărăi făcură stînga-mprejur ca niște roboți și mărșăluiră înapoi spre interiorul arenei.

— E Luke Burger, omul șerifului, zise Zapata. Are doar un picior zdravăn, însă poate pocni cu el și-un rinocer, să sară rahatul o poștă.

— Dar ce-a pățit ? am întrebat.

— Din cîte am auzit, zise Mufalatta, fugărea cu rabla lui un contrabandist de alcool, dar, pierzîndu-l din vedere la traversarea podului peste South River, a făcut un plonjon peste balustradă și a trecut prin acoperișul unei clădiri de două etaje, aterizînd la parter. Am auzit că doctorilor le-au trebuit șase luni să-l lipească la loc. La urmă, un picior a sfîrșit prin a fi cu trei țoli mai scurt decît ălălalt.

Zapata zise :

— Am mai auzit că Titan a achitat toate notele care au rămas neplătite de asigurări.

Omul lui Graves veni agale spre Lincolnul șefului său și-i strecură prin fereastră un teanc de bancnote.

Brusc, totul fu transformat în afaceri obișnuite.

— M-am distrat destul pentru o singură seară, zise Zapata, cred că o să-mi trambalez turul de-aici. Vii, Kilmer ?

— Aș zice că a cam sosit vremea să am o tacla cu domnul Stoney.

— Eu am să stau pe-aci, spuse Kid. Mă dau în vînt după surprize. Ia camioneta. O să mă întorc cu Kilmer.

M-am îndreptat spre Cadillacul negru. În urma mea, am auzit vehiculul cu roți mari scîrțîind în nisip. Pe cînd mă apropiam de mașina lui Titan, omul lui deschise ușa din spate.

— Intră, zise vocea aspră a lui Titan de pe locul din spate.

Am intrat și mașina s-a pus în mișcare.

— Ai mai mult curaj decît un abator, măi, gălușcă, zise el, dar o vrabie are mai multă minte.

Stătea aplecat în față, aproape pe marginea scaunului, cu picioarele încrucișate lîngă bastonul negru, cu ochii străpungători sclipind ca diamantele.

Cînd voia, vocea lui avea un accent irlandez îndulcit cu melasă ; era o voce pe care o ascultai și voiai să o crezi blîndă. Dar putea fi și dură ca dosul copitei unei vite.

— Am auzit că ești un copoi isteț, zise el încet. Foarte priceput, pe cît se spune. Asta pot să o cred. Ai fost un fotbalist al dracu' de bun. Păcat de picior.

— A fost glezna.

— Picior, gleznă, ce contează ? Îți amintești de mine, hai ?

— La naiba, domnule Stoney, cine-ar putea să te uite ? Îmi aduc aminte tot. A fost o vară pe cinste.

— E o vară moartă și-ngropată. Ai face bine s-o uiți sau s-o iei din loc.

Nu i-am răspuns la amenințarea voalată, l-am ascultat doar.

— Știu tot ce se întîmplă în acest oraș, în regiunea asta. Dacă se pîrțîie o vacă, sînt la curent. Am fost cu ochii pe tine încă de cînd ai coborît din avion. Te-ai distrat de minune.

— Nu-mi fac decît meseria.

— Aș putea face să fii rechemat cu un singur telefon, gălușcă. Ai luat-o rău pe arătură.

— Îmi face impresia că asta e treaba mea.

— Nu-ți face iluzii. Ai face bine să uiți trecutul și să-ți vezi de munca ta. În primul rînd, nici nu ai recomandări. Și apoi, e o femeie fericită, doar puțin cam singură.

— Te-a trimis Chief să...

— Chief nu știe că ești aici. Și dacă ar ști, mă îndoiesc că și-ar aminti de tine. El încă trăiește în 1969. Moartea lui Teddy l-a distrus.

— N-aș zice că l-a ajutat nici pe Teddy.

— Ai de gînd s-o faci pe deșteptu' ?

— Am fost cu el cînd a murit. O chestie ca asta te urmărește.

— Am văzut scrisoarea, zise el.

Privea fix înainte, fără a se uita la mine sau la altceva anume.

I-am aruncat cea mai cruntă privire de care eram în stare.

— Nu m-ai agreat niciodată, nu-i așa, domnule Stoney ? N-ai crezut niciodată că sînt destul de bun pentru ea.

— Ți-am spus ce-am crezut, zise el. Ai fost un bun mijlocaș, pînă te-ai paradit. Pe urmă...

Lăsă fraza să se stingă, invitîndu-mă parcă s-o duc la capăt după mintea mea.

— Făceau toate parte din dichisul Dunetownului, nu-i așa ? Ca și acum. Îți bagi iar nasul în treburile mele.

Mă privi și buza lui se ridică.

— Ți-ai găsit nivelul, gălușcă, zise el.

— Ca și dumneata, nu-i așa ?

Stătu cîteva momente, apoi, fără a mă privi, zise :

— Harry Raines are un viitor strălucit. N-ar fi frumos ca nevasta lui să fie prinsă făcîndu-și mendrele cu un polițai.

— Sau cu oricine altcineva, am adăugat.

— Altcineva nu există, găluşcă.

— Dar Tony Lukatis ?

Ochii i se îngustară :

— Da' ştiu că te-ai ocupat binişor cu datul buzna în treburi care n-au nici o importanţă.

— Nu sînt singurul. Şi pe urmă, dumneata ai fost cel care a adus chestiunea în discuţie, am zis. Mi se pare că toată lumea e grozav de preocupată de viitorul lui Harry Raines şi nimeni nu dă o para chioară pe nevastă-sa.

— Ea nu candidează.

— Asta-i toată povestea, candidatura ?

— Uite ce e, nu te face de băcănie. E vulnerabilă în momentul ăsta. Nu mi-ar plăcea să cred că profiţi de situaţie.

— Ai investit o grămadă de timp în el, nu-i aşa ? am insistat eu.

Ochii lui continuară să sclipească, chiar şi în semiîntunericul din limuzină. Dădu energic din cap.

— Cred şi eu.

— Îţi înţeleg îngrijorarea.

— N-are nimic de-a face cu asta. Pe Chief şi Doe îi socot ca făcînd parte din aceeaşi familie cu mine. N-am de gînd să stau deoparte şi să mă uit cînd vreunul dintre ei suferă.

— Nu asta aveam în vedere.

— Orice altceva ar fi o aiureală, ripostă el.

Melasa din tonul lui se transformase în cremene.

— Poate că e mai mult decît atît, am sugerat eu.

— Asta ce dracu' mai vrea să însemne ?

— Cît timp crezi că poţi ţine toată treaba ascunsă ? Cît timp poate Harry Raines să joace rolul prostului ?

— El nu *joacă* nici un rol, ripostă şeriful vehement. Dacă Morehead şi-ar fi făcut treaba, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

— Ăsta e un rahat şi o ştii prea bine. Dacă şi-ar fi făcut *Comitetul* treaba, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

La menţionarea de către mine a Comitetului, se dădu pe spate, de parcă l-aş fi plesnit. Am continuat, înainte să aibă răgazul de a spune ceva.

— Asta te face la fel de vinovat ca oricare altul pentru tot ce se petrece aici. Înțeleg că Donleavy și Seaborn au putut fi atît de naivi ca să înghită hapul oferit de Tagliani. Dumneata ești șeriful, domnule Stoney, marele lord protector al Dunetownului și al tuturor sărăntocilor și regilor săi. Dumneata ar fi trebuit să sari pe ei. De ce să dai vina pe altcineva ?

— Măi gălușcă, încep să cred că ești sinucigaș, zise el moale, însă cu destulă amenințare în voce ca să mă sperie puțin.

— O.K. Am să dau cărțile pe față. *Cît* de curat este Raines ?

— Nu fi prost, se răsti el. Crezi că Harry Raines a avut ceva de-a face cu toată tărășenia ?

— Dacă cineva pe plan local i-a vîndut pe alde Tagliani, atunci ăla poate fi sigur că va fi implicat într-un caz tipic RICO. Și asta înseamnă că poți fi dumneata, Harry Raines, sau oricine altcineva.

— Trebuie să dovedești activitatea mafiotă a clanului Tagliani, zise el. Pe cîte-am auzit eu, n-ai dovedit nimic contra nici unuia din ei. Ai s-o faci de oaie și aici, cum ai făcut-o și acolo în nord. Te-au tras pe sfoară, gălușcă. Recunoaște.

Am vrut să-i spun ceva bătrînului ticălos, dar m-am lăsat păgubaș. În loc de asta, am rostit :

— Dacă e pătat, o să iasă la iveală.

— Ți-am mai zis, nu fi prost. Harry Raines e la fel de cinstit ca un ceas elvețian de buzunar. Visezi dacă gîndești altfel. Visezi periculos. Harry, Sam Donleavy, eu, noi toți am făcut tot ce am putut să păstrăm Dunetownul „curat". Îmi face impresia că încerci să îndeși un pantof măsura doi pe un picior măsura zece.

— Pe de altă parte, dacă pantoful se potrivește...

Am lăsat restul frazei în suspensie.

— Să-ți spun eu care-i treaba ta, gălușcă, zise el cu incontestabilă autoritate. Las-o în pace pe Doe Raines.

Nu i-am răspuns. Am stat și ne-am privit printre umbre timp de cîteva clipe. Bărbia îi zvîcnea.

— Nu ajungem nicăieri așa, am zis în cele din urmă. Îți datorez mulțumiri. Nu știu ce faci aici, dar mă bucur că ai apărut. Un pic de lege nu strică nimănui.

— *Un pic* de lege nu face o ceapă degerată, zise el. Ori pui piciorul în prag, ori e balamuc. Tu n-ai făcut nici una, nici alta.

I-am pus întrebarea brusc. Nu-mi fusese în intenție, pur și simplu mi-a țîșnit dintr-o dată, cam în felul în care îmi țîșnise și arma din toc la luptele de cîini.

— Ăsta e jocul dumitale, domnule Stoney ?

Chicoti pe înfundate, un chicotit răutăcios, gen „țțț-țțț“, care mă făcu să mă simt ca un nătăfleț, ceea ce era exact ce voia și el.

— Am să-ți dau un mic sfat, dat fiind că sîntem băgați în același joc, ca să zic așa. Eu, unul, o fac de patruzeci și cinci de ani. Tu ?

— De vreo zece.

— Oamenii or să joace jocuri de noroc, gălușcă, e normal. Și e normal, fiindcă majoritatea oamenilor sînt păguboși, se știu păguboși și, necrezîndu-se în stare să strîngă două parale, or să joace, fiindcă, în ochii lor, asta e șansa de a-și schimba norocul. Așa că oamenii or să joace jocuri de noroc și o grămadă de legi babane n-or să schimbe asta. Valabil și pentru prostituție. O să fie prostituție mereu, gălușcă. Dacă omu' vrea să se culce cu o femeie, o să se culce. Acu', treaba mea nu e să-i învăț să nu joace jocuri de noroc sau să nu se culce cu femei, asta-i treabă pentru popi. Nu, treaba mea e să mă asigur că nu se rănesc rău de tot în timp ce fac chestiile astea. Știm cu toții că jocurile de noroc și prostituția pot atrage ceva caractere dezagreabile primprejur ; așa că, pe chestia asta, țin lucrurile sub control. Vreau să știu cine ce face. În felu' ăsta, am grijă ca lucrurile să nu o ia razna și oamenii mei să nu se rănească.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea, am zis.

— Răspunsul la întrebarea ta e da și nu. Dețin cîțiva cîini de lupte. E un soi de tradiție în familia mea. Am avut cîini de lupte toată viața mea, ca și tată-meu și tată-său înaintea lui. Cei din neamul lui Titan au crescut cîini de arenă înainte să fie Georgia colonie. Dar eu, unul, nu patronez asemenea jocuri, Kilmer. Ăsta-i joc de noroc și ar constitui o infracțiune să-l patronez ; deși pot tolera un delict minor și conștiința mea nu are probleme în acest sens, situația se schimbă complet cînd e vorba de o infracțiune ca asta.

Era rîndul meu să rîd.

— Asta e cea mai a naibii explicație pe care am auzit-o vreodată.

— Spune-i cum vrei, da' așa mențin legea și n-am avut mari probleme în a o face ; și o fac de mai mult timp decît exiști tu pe lumea asta, așa că asta ar trebui să-ți spună ceva. Și pe urmă, aici nu-i Cincinnati, Chicago sau New York, e sudul Georgiei.

— Atunci poate-mi spui și mie ce s-a întîmplat în cazul Nose Graves și Cherry McGee. Că mie-mi sună a crimă din Bronx[1] .

— De ce te interesează ?

— Fiindcă Cherry McGee a spălat rufele murdare ale lui Tagliani în trecut. Eu nu cred în coincidențe, domnule Stoney.

— Îhî. Atunci, termină-ți ideea.

— Cred că McGee a fost trimis aici de Tagliani, să afle dacă e vreo problemă pe plan local. Graves s-a dovedit a fi o veșnică problemă pentru McGee. Atunci, unchiul Franco a hotărît s-o lase moale. Oare de ce crezi că a dat înapoi ? Nu era în stilul lui.

— Păi asta-i povestea ta, băiete, de ce nu o spui tu ?

— Poate că n-a vrut să mai atragă atenția. E o posibilitate.

— Evident, nu una pe care o preferi, zise el sarcastic.

— Nu.

— Și care e ideea ta, găluscă ?

— Poate că i s-a spus să dea înapoi.

Expresia lui Titan nu se schimbă, dar încheieturile degetelor i se albiră pe mînerul bastonului.

— Ei, și cine ar fi putut face una ca asta ? întrebă el.

— Mă gîndeam că poate-mi spui dumneata.

— Pînă în acest minut, nu m-am gîndit niciodată să le pun cap la cap.

— E doar o idee, am zis. Dacă Franco a fost în cîrdășie cu cineva din Dunetown, poate că acel cineva i-o fi spus să o lase mai ușurel, înainte să se ducă toată afacerea de rîpă.

---

[1] Bronx — cartier din New York (n.tr.).

— Ai o imaginație al naibii de bogată.

— Nu chiar. Nu pot să-mi imaginez de ce omul care l-a omorît pe McGee stă în cealaltă limuzină și numără cîștigurile de la prima luptă, iar șeriful stă la zece metri depărtare și discută romane moderne de amor.

— Îl cunosc pe Luther Graves de cînd era un mormoloc în burta mă-sii. Ce face, face cinstit. E ca un șarpe : devine rău numai cînd calci pe el. Cum ți-am spus, ăsta e încă un oraș mic și e încă treaba mea să fiu cu ochii pe el. Dacă e să se întîmple neapărat ceva, îmi place să am de-a face cu oameni care sînt previzibili.

— Vrei să-mi spui că face un joc cinstit ? Asta mă lași să înțeleg ?

— Cum vrei s-o iei.

— Ei bine, domnule Stoney, a fost zona dumitale atîta amar de vreme, încît presupun că poți s-o conduci cum crezi de cuviință.

Mă privi în cele din urmă cu un surîs jucîndu-i pe la colțurile buzelor și cu ochii încă scînteind pe sub sprîncenele dese și albe.

— Probabil că ai mai multă minte decît am crezut, zise Titan. Acum o să te-ntreb eu ceva. I-ai omorît *tu*, gălușcă ?

— Eu ?

La asta pur și simplu m-a umflat rîsul. Dar m-am oprit cînd mi-am dat seama că nu glumea. Era în mod clar un lucru la care se gîndise.

— În cazul ăsta, pot să cobor chiar aici, am zis. Lîngă Fordul acela albastru de care ne apropiem.

Omul lui Titan încă se mai sprijinea de capotă.

— Îmi eviți întrebarea ?

— E o întrebare jignitoare, șerifule. Și-apoi, eram cu o jumătate de duzină de alți polițai cînd se petreceau două din măcelăriri și mă aflam în avion, zburînd încoace, cînd Tagliani și acoliții lui s-au dus pe copcă. În afară de asta, nu mă ocup cu omorurile. Mulțumesc că ți-ai chemat la ordine dulăii.

Am dat să cobor din mașină.

— Vezi numai să nu te porți ca Buffalo Bill sau Pat Garrett. Am și-așa destule pe cap.

Am coborît din limuzină, apoi m-am aplecat spre el și i-am întins mîna. El o ținu pe a lui încleștată pe mînerul aurit al bastonului.

— Mulțumesc pentru plimbare, i-am zis.

— Ascultă sfatul meu în legătură cu Doe Raines, ca de la polițist la polițist, zise el fără să mă privească.

Apăsă pe un buton și fereastra se închise. Conversația se terminase.

48. SO... LONG...[1]

Kid stătea pe scaunul din dreapta cînd m-am urcat în mașină. După cum aveam să aflu foarte curînd, el era și filozoful trupei.

— Te deranjează dacă vin cu tine înapoi în oraș ? întrebă el. N-am vrea să te pierzi sau să pățești ceva.

— Unde-i camioneta ta ?

— I-am dat-o lui Zapata. Și-a pus motoreta în spate.

— Plăcerea e de partea mea, am spus, închizînd portiera.

— Ei bine, zise el, n-am auzit împușcături, așa că-mi închipui că v-ați înțeles unul cu altul.

— Mai mult sau mai puțin.

— E greu de scos ceva de la tine, zise Kid.

— A fost o chestie cam de ordin personal. L-am cunoscut pe Titan cu foarte mult timp în urmă.

— Aha.

— Cum se face că ați apărut și voi aici ? am întrebat.

— Dutch a fost cu ideea să vină Zapata. Zice că intri mereu în bucluc cînd ești în acțiune singur. Iar eu îl urmăream pe Graves.

— Foarte drăguț din partea lui Dutch.

— Lasă, că nu-i chiar așa drăguț. Îmi bag cumva nasul unde nu-mi fierbe oala dacă te-ntreb ce mama dracului căutai aici ?

— Omul lui O'Brian e speriat. Vrea să fie escortat în afara orașului.

— Ți-a dat ceva pentru chestia asta ?

Am pufnit în rîs.

— Nu sînt prea sigur, am zis. După cît spune el, ăia sînt cu toții o familie mare și fericită.

— Și crezi asta ? întrebă Kid.

---

[1] *So long* — adio (n.tr.).

— Sigur că da. Și mai cred și în Zîna dințișorilor spălați și în Iepurașul de Paști.

— Înseamnă că te arde la linguricǎ, să bagi atîta muncă în gașca asta și ei să fie omorîți peste tot.

— Detest crima, indiferent cine sînt victimele.

Tăcu un moment, apoi zise :

— Taică-meu vitreg mi-a spus odată că, dacă iei două viori perfect acordate și cînți la una, ailaltă o să cînte și ea.

— Ei, nu zău, am zis eu, întrebîndu-mă ce naiba au de-a face viorile cu problema noastră.

— Bătrînul pîrțîit era un căcănar, continuă Kid, dar cînta la vioară. Nu grozav, da' cel puțin zdrăngănea la porcăria aia. Eu n-am putut, măi frate. Între mine și vioară a fost război la prima vedere. Oricum însă, cred că a avut dreptate în chestia asta.

— Îhî, am zis eu, întrebîndu-mă unde vrea să ajungă.

— Mi-a mai spus un singur lucru, continuă el, de care îmi amintesc întruna și care nu mi se părea că ar fi avut vreo noimă la vremea aia. La naiba, nu eram decît un puști pe atunci, abia mai tîrziu am prins chestia, adică ce a vrut să spună. Povestea a fost așa, că eu eram supărat rău, vezi tu, fiindcă prietenu' meu la vremea aia nu vedea lucrurile întotdeauna cum le vedeam eu. Și bătrînu' zice : „Problema cu tine, mă Degețel — îmi zicea Degețel, fiindcă am fost mititel în copilărie și mă supăra grozav asta — problema cu tine, mă Degețel, e că tu crezi că toată lumea vede lucrurile cum le vezi tu.“ Apoi se apleacă și-și masează glezna. „Piciorul meu mă doare. Asta pentru mine e realitate. Al tău nu te doare. Asta pentru tine e o altă realitate.“ Și asta a fost tot, și-a văzut de pagina lui sportivă. Așa că, mă-nțelegi tu, eu aveam vreo opt-nouă ani atunci, ce știam eu de realități și picioare care dor ? Mă gîndeam că bătrînu' are căpățîna temporar deșurubată. Douăj'de ani mai tîrziu, urmăresc un bandit în cartieru' franțuzesc, unu' de făcuse o crimă și evadase de trei ori ; dacă-l prindeam, era viețaș, pricepi ? A naibii secătură, era mereu cu un afurisit de pas înaintea mea. Pur și simplu, nu pot nicicum să pun mîna pe el. Și mă gîndesc : îl cunosc pe tipu' ăsta mai bine ca oricare altu', de ce nu pot să-l prind în plasă ? Pe urmă, într-o noapte, îmi aduc aminte ce-mi spusese pîrțîitu' ăl bătrîn. Și mi-a venit în minte că eu îi cunosc ăstuia stilu' de muncă pe față și pe dos, da' nu *gîndesc* ca el, ci gîndesc ca mine. Dacă aș gîndi ca el, înțelegi ce vreau să spun ?

— Și l-ai prins ?

— L-aș fi prins, dacă tîmpitu' nu s-ar fi împușcat singur în timp ce-și curăța 0,38-ul. M-a ars rău la lingurică. Da' l-aș fi înhățat. Așa că ce-am încercat să fac, vezi tu, a fost să gîndesc ca ăl de-i mătrășește pe toți oamenii ăștia.

— Și ce-ai aflat ?

— Rahat cu perje, zise el.

Am zîmbit pentru moment, crezusem că poate Kid aflase ceva important. Dar nu terminase încă.

— Nu știu motivele, vezi tu, continuă el. Dac-aș avea o vagă noțiune despre șpilul poveștii, l-aș prinde în plasă. Sau aș prinde-*o*. Știi, ar putea fi o damă, te-ai gîndit vreodată la asta ?

— Ei, am zis eu pe un ton prețios, o dată ce stabilim motivația...

Mă întrerupse :

— Eu nu mă leg de motivație, măi frate. Nu vorbim de motivație, vorbim de la ce i s-a pus cretinului pata. *De ce* o face. Vezi tu, viața nu e logică. Asta-i doar un mit. Adevăru' e că nimic nu e real, totu' e doar ce facem noi să fie real. E același lucru ca, de exemplu, cînd pe el îl doare picioru' și noi îl masăm pe al nostru ; ei bine, abia atunci îl prindem în plasă.

— În regulă, am zis. Dacă începe să mă doară piciorul, o să-ți dau de știre.

Chicoti și-mi zise :

— Mai gîndește-te la asta.

— Și mersi pentru acoperire.

— N-ai de ce, răspunse.

Cinci minute mai tîrziu, pe șosea, Zapata intră în lumina farurilor mele. Camioneta era trasă pe dreapta, iar el ne făcea semne cu o lanternă. Am tras și eu pe dreapta.

— Kid, știi unde e South Long Beach Park, la capătul lui Oceanby ?

— Nu.

— Atunci haideți după mine. Nu vă tîrşîiţi picioarele.

— Ce naiba se petrece ? am zbierat după Zapata, în timp ce el se cățăra îndărăt în camionetă.

— A fost un masacru acolo, își zbieră el răspunsul și țîșni pe șosea în fața mea.

Avea o lumină roșie pe acoperișul vehiculului și o sirenă urlînd sub capotă. N-am mai condus în halul ăsta din liceu. Cea mai mare parte din timp m-am ținut pur și simplu de volan.

Ne-au trebuit treizeci de minute să ajungem la South Long Beach. Am intrat cu mașinile prin spatele cinematografului — un spectacol macabru și rău prevestitor în întunericul din jur, chiar și în situația în care știam atît de puțin despre tragedie,

Aceasta adunase acolo cea mai mare gloată de oameni de pînă atunci ; se aflau cel puțin o duzină de mașini de poliție, cu lumini roșii și albastre clipind peste tot.

Polițiștii erau dispuși în fața cinematografului într-un semicerc cu un diametru cam de cincisprezece metri. Nimeni nu era în perimetrul îngrădit, nici chiar ei. Mai mulți inși de la Omucideri întindeau o panglică galbenă în jurul clădirii și al mașinii.

Nick Salvatore, fumînd o țigară mentolată, ședea pe o aripă a mașinii sale și privea posomorît ca un baset. Dutch ședea într-o rînă pe scaunul din față al mașinii sale, cu picioarele întinse pe caldarîm.

— E ciudat, zise el, fără a i se adresa cuiva anume. Apoi privi în jur și adăugă : I se mai pare cuiva ciudată toată povestea asta, sau e ceva în neregulă cu mine ?

— Ce naiba s-a întîmplat ? am întrebat eu.

— Cineva a vrut să concureze masacrul din noaptea Sfîntului Bartolomeu, răspunse Dutch.

— Drept în fața afurisiților mei de ochi, adăugă Salvatore, clătinînd din cap.

Și Dutch avu același gest.

— Ultimele patru zile reprezintă un an de muncă pentru geniile de la Omucideri. Dacă sîntem foarte norocoși, ar putea depista un fir călăuzitor pînă în veacul celălalt.

— Cine-i victima de astă dată ? am întrebat.

— Familistul, zise Dutch. Asta-mi amintesc că spuneai despre el. Era un mare familist.

— Stizano ?

— Şi un număr destul de măricel de-ai lui. Salvatore l-a văzut căzînd. E martor ocular, îţi vine să crezi una ca asta ? Nu sesizează nimeni latura umoristică din toate astea ?

Salvatore îl ignoră pe Dutch. Era nerăbdător să-şi spună din nou povestea.

— N-o să credeţi aşa ceva, zise el, vorbind foarte încet şi cumpănit, de parcă ar fi fost înregistrat pe bandă, şi arătînd în direcţia diverselor puncte de interes, pe măsură ce descria masacrul. Îl văd pe Stizano cînd iese de la film, sînt la vreo treizeci de metri de el şi deodată e ca şi cînd... ca şi cum cineva începe să zgîlţîie pămîntul. Au căzut laţi. Aici treaba devine de-a dreptul bizară, omule. N-aud nimic, nu văd nimic. Cel mai mare zgomot îl fac gloanţele cînd se înfig în ei. Pe urmă, sticla s-a spart, casieria şi marchiza la fel. Sfinte Sisoe, totu' a devenit al dracu' de ireal.

În faţa cinematografului zăceau claie peste grămadă cinci cadavre. Mai multe gloanţe loviseră şi suprafaţa maşinii.

— Arată de parcă ar fi explodat o bombă în faţa clădirii, am zis.

— A fost al dracu' de ireal, şi-o ţinu Salvatore pe-a lui.

— Cine-s ceilalţi oameni ? am întrebat, arătînd în direcţia masacrului.

— Vreo doi pistolari, şoferul şi încă un tip pe care l-am văzut cu Stizano de cîteva ori, zise Salvatore.

— Dilimacul ăsta prizărit, cu mutra gălbejită, de arată ca şi cum ar fi murit de malnutriţie ? am întrebat.

— Chiar el.

— Îi zice Moriarity. E omul numărul unu al lui Stizano.

— Nu mai e, zise Salvatore.

Tonul vocii lui se schimbă, devenind aproape vesel.

Scena era tot atît de bizară ca oricare din filmele lui Fellini.

Stizano zăcea pe spate, holbîndu-se la peretele marchizei, cu un zîmbet pe chip şi cu ţigara încă atîrnînd între buze. Costumul lui negru era ciuruit de gloanţe. Arăta de parcă un cîine turbat i-ar fi mîncat din piept. Unul din pistolarii lui zăcea pe-o parte, la un metru jumătate distanță, îngrămădit lîngă casierie, avînd aproape poziția fătului în burta mamei. Pălăria tip Borsalino îi nimerise pe o parte a feței, stînd cam pe o ureche. Bodyguardul, pe care îl recunoscusem a fi un gangster din Chicago pe nume Manny Moriarity, cunoscut și sub numele de Dead Pan Moriarity, era sprijinit de peretele cinematografului, în genunchi, cu mîna dreaptă sub haină și avînd întipărită pe față unica expresie pe care o avusese vreodată. Două gloanțe în frunte, unul sub ochiul drept, iar pieptul deschis pentru inspecție. Celălalt pistolar, care arăta ca un halterofil, zăcea cu fața în jos, cu mîinile adunate sub el, încleștate pe podoabe. Șoferul reușise să ajungă pe partea cealaltă a mașinii și se așezase, închipuind o cupă cu mîinile împreunate în poală, în încercarea de a-și opri intestinele să se reverse afară. Nu avusese prea mare succes, dar nu mai conta. Era și el la fel de mort ca și ceilalți.

Pe cînd micul italian își termina povestea, Stick sosi la volanul unui autovehicul care țîșni ca un țipar în strada întunecoasă și, privind scena crimei, întrebă :

— Se dă ceva de pomană pe-aici ?

— Ești dement, replică Dutch. Sînt cinci morți.

— Noapte de banchet, făcu Stick.

Salvatore își repetă povestea pentru Stick, apoi arătă dincolo de stradă, în direcția parcului.

— Trebuie să fi fost dintr-acolo. Și... ăăă...

— Ei ? zise Dutch.

— Chestia asta o să sune cam țicnit.

— Aș avea impresia că e ceva în neregulă dacă n-ar suna așa, rosti Dutch plictisit.

— O.K.... Eu, unul, nu cred — judecînd după felul în care au căzut oamenii ăștia, — nu cred... sau ce cred eu e că a fost o singură armă.

— O singură armă să fi făcut toată chestia asta ? întrebă Dutch. Arată de parcă ar fi fost bătălia de la Bulge.

— Știu. Dar, vezi tu, au căzut așa, bim, bam, bum, unul după altul, în linie, ca niște rațe de-alea la bîlci, începînd cu șoferul, acolo, și luînd-o de-a dreptul. Pe urmă au fost ăia doi pistolari și omu' număru' unu — cum îi zice ?

— Dead Pan Moriarity, l-am informat eu.

— Dead Pan Moriarity, repetă Dutch și își înghiți un chicotit.

— Îhî, el și la urmă Stizano. Dutch, vreau să zic că a fost una bucată armă *pe cinste*. I-a ciuruit pe toți în vreo... zece secunde, să zic.

Stick se aplecă peste Stizano, arătînd cu degetul și numărînd în gînd. Apoi se ridică și clătină din cap.

— Aș zice că sînt opt gloanțe în Stizano, poate mai multe. Ia priviți-l : habar n-avea ce vine peste el. Tîmpitul își fumează încă țigara și zîmbește.

Stick chicoti, un fel de chicotit mic, echivoc și de nestăpînit, care îl stîrni pe Dutch, numai că el nu chicoti, el rîse de-a dreptul, iar rîsul se transformă într-un adevărat tunet. Apoi Salvatore izbucni și, pînă să-mi dau seama, rîdeam și eu împreună cu ei. Cu cît încercam mai tare să ne oprim, cu atît rîdeam mai tare. Eram cu toții isterici cînd a sosit șeful poliției.

Chief Walters cîntărea vreo treizeci de kilograme în plus față de normal, avea ochii injectați, un nas plin de capilare sparte și un gît cu două măsuri prea mare pentru gulerul pe care îl purta. Arăta ca unul care asudă ușor.

— Înseamnă că mi-a scăpat ceva, zise el cu vocea chinuită a omului gras, îngreunată și de whisky. Ce dracu' e așa de amuzant aici ?

— Trebuia să fii aici ca să știi, Herb, zise Dutch.

— Evident că tu n-ai fost aici atunci cînd trebuia, zise Walters. Poate că ar fi bine să vorbim despre asta mîine dimineață.

— Putem vorbi chiar acum, continuă Dutch cu nițel mai multă iritare în glas, pe cînd zîmbetul lui pălea.

— Chiar acum cred că aș face mai bine să mă duc la oamenii mei, replică Walters, accentuînd pe „mei" .

Dutch a dezamorsat situația, prezentîndu-mi-l pe Walters, fapt pentru care m-am procopsit cu o strîngere de mînă umedă, nesigură.

— Este evident că lui Dutch i-ar folosi tot ajutorul pe care i-l poți da, nu-i așa, Dutch ? zise el.

— De ce nu te duci să stai la o tacla cu băieții de la Omucideri ? răspunse Dutch.

— Dacă pot să te ajut în vreun fel, Kilmer, pune mîna pe telefon. Răspund personal la apeluri.

— Asta-i minunat, i-am zis.

Pe cînd se îndepărta, adăugă oarecum jovial :

— Cel puțin nu poți să zici că avem un oraș plicticos, nu-i așa, Kilmer ?

Am început să mă întreb dacă nu cumva toată poliția locală fusese recrutată direct dintr-o bizară pepinieră de polițai bătrîni.

— Ei bine, l-ai cumpărat pe șef, făcu Dutch, acum poți să-l uiți.

— Douăsprezece în Stizano și-n tipul ăsta cu pălărie, strigă Stick, întorcîndu-se la misiunea pe care și-o asumase de numărare a gloanțelor din morți.

Callahan fu ultimul care sosi, purtînd un costum gri cu vestă, cu un trandafir la rever. Ieși din mașină și aruncă o privire în jur. Nici un comentariu. În timp ce noi număram găuri de gloanțe și ne scărpinam în cap, Callahan dispăru în parc și se întoarse cinci minute mai tîrziu cu o relicvă împuțită, purtînd cel mai murdar trenci pe care îl văzusem vreodată. Puteai să-i simți respirația de cealaltă parte a drumului.

— Să nu aprindă careva vreun chibrit, că-i pericol de incendiu, zise Salvatore pe cînd se apropiară.

— Dumnealui a observat ceva, zise Callahan, dînd explicații cu privire la omul remorcat.

Bețivul strănută de cîteva ori, apoi se șterse la nas cu dosul palmei.

— N-n-nu v'au belele, mormăi el.

Dutch se aplecă asupra lui, cu mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor și cu un Camel neaprins atîrnînd în colțul gurii.

— Să-ți spun ceva, zise el, nu dai din tine, o să ai mai multe belele decît un gîscan constipat.

Bețivul păru jignit la început, pînă cînd se lumină că era, pentru moment, centrul atracției. Brusc, începu să cînte ca o placă de patefon :

— Eram jos în parc, lîngă heleșteu, știți, și auz așa ca o grăma' de pocnete. Sunau așa ca, ăăă, dinții mei.

Ezită și rîse, dar rîsul se transformă în cea mai amarnică tuse pe care o auzisem în viața mea.

— Zi mai departe, îl îndemnă Dutch. Dar să nu-ți scuipi vreun bojoc înainte să termini de vorbit, asta-i tot ce-ți cer.

Ochii bulbucați ai bețivului sclipiră slab.

— Da' io cu ce m-aleg din asta ? se interesă el. Apoi, aruncînd o privire în jur, întrebă, adresîndu-se oricui s-ar fi aflat în raza lui auditivă : Aveți v'un chiștoc ?

Stick îi dădu o țigară, ținînd mîna bătrînului în timp ce o aprinse.

— Cum te cheamă ? întrebă.

— J.W. Guttman, răspunse el cu mîndrie. Prietenii îmi zic Socks[1] .

Surîse și arătă spre picioarele lui. Nu purta pantofi, iar degetele i se ițeau prin găurile unei perechi de ciorapi de lînă împuțiți, cîndva albi.

— O.K., Socks, deci erai pe banca ta preferată, acolo, și ai auzit dinții cuiva ciocnindu-se, zise Dutch.

— Așa suna. Plescăi cu limba pe dinții de sus, apoi îi pocni cu putere peste cei de jos : Tic-tic-tic-tic, așa.

— Grozav, făcu Dutch, dîndu-și ochii peste cap.

— Și pe urmă t-toate luminile de la cinema încep să se spargă. A sunat c-ca la P-patru Iulie[2] ...

Tuși din nou, lăsînd nerostită ultima parte a frazei.

— Ai *văzut* ceva ? îl întrebă Dutch.

Își trase răsuflarea și surîse :

— Mă căzneam să-ți spun — am văzut, ăăă, mașina.

— Unde ?

— Pe Pelican Avenue, l-luînd-o spre plajă.

---

[1] Ciorapi (n.tr.).

[2] Sărbătoarea națională a SUA (n.tr.).

— Ce fel de mașină ? se interesă Dutch.

— O mașină, atît. T-toate-s la fel.

— Avea vreo culoare ? întrebă Dutch.

— Ăăă, păi, era o mașină închisă la culoare.

— *Verdammt* , făcu Dutch.

— Neagră ? întrebă Stick. Cu două uși, cu patru uși ?

— Ți-am zis, închisă la culoare. Poa' să fi fost... Se opri și se concentră amarnic cîteva secunde : Albastră, e bine ? Sigur, în întunericu' ăla, poa' să fi fost albastră. Sau poate... verde-închis...

Ridică din umeri, tuși, se scutură și se bălăbăni. Ceva de sub mormanul de zdrențe pe care îl purta îl jena.

— Are careva idee ce vrea să spună ? făcu Dutch.

— Poate-și închipuie că-i un examen, zise Salvatore.

— Și-ncă ceva, îngăimă J.W. Guttman cînd își recăpătă răsuflarea.

— Nu mă face să mă milogesc, zise Dutch.

— Avea roți ciudate.

— Roți ciudate ? făcu Dutch.

Guttman dădu cu putere din cap :

— Exact.

— Ce fel de roți ciudate? întrebă Dutch și, întorcîndu-se spre mine, rosti pe sub mustață : Față de pîrțîitul ăsta, încep să mă simt de-a dreptul ca un tip cumsecade.

— Roți mari, fleșcăite. Le auzeam... flop, flop, flop, acolo pe stradă, pe Pelican.

— Ce dracu' spune ăsta ? întrebă Stick.

— Mă depășește, zise Dutch. Roți fleșcăite, ha, J.W. ?

— Popeta, popeta, popeta. Cam așa suna.

— Poate avea careva pană de cauciuc, am sugerat eu.

Socks afișă un zîmbet grandios, zîmbetul unui om adus brusc în centrul atenției de tic-tic-tic și popeta, popeta, popeta.

— Asta-i tot ? întrebă Dutch.

— Era întuneric, se plînse J.W. Guttman.

— Știu că era întuneric, i-o reteză scurt Dutch.

Omulețul se chirci.

— Cinci oameni sînt masacrați și cel mai bun martor pe care îl găsim e un capsoman cu mințile aburite, făcu Dutch, clătinînd din cap. Du-te înapoi la banca dumitale, domnule Guttman.

— Socks.

— Socks.

Dutch dădu să se îndepărteze, dar Socks îl prinse de mînecă :

— Uite ce-i, dom' căpitan, n-n-ai vrea să mă umfli, poate m-ai putea reține p-pe post de... ăăă... martor. Dom' căpitan, n-am mai mîncat ca lumea de la ziua Sfîntului Patrick.

Dutch scoase o hîrtie de zece dolari și îl chemă la el pe unul din polițiștii de la pază.

— Ia-l pe Socks aici de față și du-l la cantină, cumpără-i ceva ca lumea de mîncare și stai cu el pînă înfulecă, zise Dutch.

— Eu ? făcu polițistul, neîncrezător.

— Da' cu cine crezi că vorbesc, cu Dumnezeu ? mormăi Dutch. Fă-o.

— 'Nțeles.

Polițistul dădu să-l conducă pe Guttman de acolo.

— Dom' căpitan !

— Ce mai e ?

— Po' să capăt și-un pache' de chiștoace ?

— Dă-i și un pachet de chiștoace, i se adresă Dutch polițistului.

— Da, domnule.

— Să vă binecuvînteze Domnu', făcu Socks și întinse mîna.

Dutch dădu un pas înapoi cu oroare.

— Ia lăboanța aia din fața mea, zise el către Socks, ordonîndu-i apoi polițistului : Fă-l să se spele pe afurisitele alea de mîini înainte să mănînce, e în stare să se otrăvească singur.

Salvatore și Callahan se întoarseră cu o jumătate de duzină de nasturi de alamă în mînă.

— Am scotocit parcu'. Nimic, ne spuse Callahan în graiul lui eliptic.

— Tre' să fi fost mașina aia, zise Salvatore.

Stick stătea peste drum, lîngă intrarea în parc, privind spre marchiză. Ne făcu semn cu mîna să venim acolo şi arătă spre intrarea în cinematograf. Becurile din firma luminoasă fuseseră împuşcate. Firele atîrnau, lovindu-se unul de altul. Multe litere fuseseră stinse.

Ce rămăsese din firmă era : SO... LONG...[1]

---

[1] Din *So uth Long Beach Cinema* (n.tr.).

49. CINE URMEAZĂ ?

Crima de la South Long Beach îi atrăsese acolo pe majoritatea SOB-ilor, iar restul erau pe drum și ei. Numai Kite Lange și Cowboy Lewis nu-și făcuseră apariția pentru festivități. Pînă să se adune huliganii, l-am luat deoparte pe Stick.

— Ceva nou în legătură cu Nance și Chevos ? l-am întrebat.

— Încă nimic cu Nance, se scuză el. Nimic nou, dar Kite Lange se învîrte și acum pe la portul de ambarcațiuni, unde locuiește Chevos.

— Mă-ntreb cum se face că Stizano n-a stat și el la priveghi ?

— A stat. El și anturajul lui au plecat mai devreme, să prindă filmul, presupun.

În ce mă privea, asta îl lăsa încă pe Nance pe lista suspecților. Nu încercam să mă autonecăjesc sau să-mi ascund bucuria.

Charlie Ureche fu următorul care apăru, spilcuit ca întotdeauna, în tweed, deși e adevărat că își înlocuise cămașa și cravata cu un pulover pe gît.

— Dumnezeule, ce porcărie ! fu reacția lui Charlie Ureche:

Callahan zise :

— Aruncă un ochi la capătul ălălalt al parcului.

— De ce ? făcu Charlie Ureche. E mai rău acolo ?

— Bătaia puștii, zise Callahan în engleza lui laconică.

— Și mai avem și-un martor care zice c-a văzut o mașină, adăugă Salvatore.

Charlie întoarse spatele galei polițienești din fața cinematografului și zise :

— Hai s-o ștergem din bătaia puștii, domnilor. Am oareșce vești pe care n-aș dori să le împărtășesc maselor.

Dutch ne conduse spre o tarabă unde-și comandă doi hot-dogs înecați în piper, varză acră, muștar și ceapă crudă. Noi ceilalți ne mulțumirăm cu cîte o cafea, care era îndeajuns de tare ca să otrăvească și o balenă. Charlie Ureche comandă un ceai. O luarăm în jos pe stradă, să stăm la o tacla.

— Pînă acum e-n coadă de pește, începu el. Nimeni nu știe nimic, nimeni n-a auzit nimic. Am tras o cursă pe la hotelurile din Strip, mi-am petrecut după-amiaza la curse și n-am văzut nici o figură care să mă îngrijoreze. Am luat-o pe traseu, am verificat rețeaua...

Numără pe degete :

— New Orleans, New York, Cincy, Detroit, Saint Looey[1] , Chi[2] , Vegas și L.A. Din toate astea, m-am ales doar cu alergătura. Din acest minut, îmi pun pensia la bătaie că nu sînt pe-aici nici un fel de arme din afara orașului. Cel puțin nici una pe care să o pot lega de mica noastră petrecere de-aici.

— Poate că ar fi cazul să mai stăm pe margine și să așteptăm încă vreo zi-două, zise Salvatore. Nu va mai rămîne viu nici unul din ei și am putea să lăsăm baltă toată povestea.

— Dacă ar fi fost vreo bandă din afară care încearcă să-și facă loc pe-aici, ar fi știut careva de treaba asta, zise Charlie Ureche. Genul ăsta de informații circulă mai rapid decît un banc porcos la o nuntă.

— Are vreunul din oamenii ăștia ai tăi infiltrați vreo bănuială cu privire la motivele poveștii ăsteia ? întrebă Dutch.

Charlie Ureche clătină din cap.

— Nu, dar vorbele circulă. Bandiții lui Tagliani, sau, mă rog, ce-a mai rămas din ei, sînt foarte agitați. În aparență, n-au idee.

Dutch se îndepărtă de grup și se opri la colț, clătinînd din cap, apoi se întoarse brusc și-și aruncă ceașca de cafea în perete. Cafeaua se scurse peste tot pe trotuar.

---

[1] Saint Louis (n.tr.).

[2] Chicago (n.tr.).

— Ce gașcă de *sheisskopfes*, mormăi el ca pentru sine; și eu conduc parada. Doisprezece oameni ! Am avut ochiul cît sarmaua pe ei, și tot au fost împușcați sub nasul nostru !

Enervarea îl învălui ca o aură. Se întoarse și mă privi, cu ochii lui albaștri arzînd fioros din dosul ochelarilor.

— Sînt al dracului de jenat, dacă vrei să știi adevărul, zise el.

Era una din puținele ocazii în care îl auzisem folosind cuvinte neacademice în engleză.

— N-o pune la inimă, l-am sfătuit. Oamenii ăștia au mult mai multă experiență în a-și purta de grijă unul altuia decît tine sau decît mine. Dacă nu se pot ține în viață, nu e vina noastră.

— Uite ce e, bătrîne, zău că-mi pare rău, făcu Charlie Ureche, dar s-ar putea să am un premiu de consolare pentru tine. Nu sînt sigur dacă are legătură sau nu, dar un amic de-l cunosc mi-a fluturat o chestie babană cu un transport de „zăpadă“[1]. El zice că piața de cocaină a fost în mare criză de mai bine de o lună, dar specialiștii pe plan local dansează pe străzi. S-a dus buhul că seceta e pe cale de a se sfîrși.

— Și Harry Nesbitt mi-a spus ceva de treaba asta, am intervenit eu.

— Și cam cînd s-ar abate viscolul ? întrebă Dutch.

— Plutește în aer.

— Informatorul ăsta știe cine e importatorul ?

— Aș vrea să te abții să-i numești informatori pe oamenii ăștia, zise Charlie Ureche. Unii dintre ei simt o reală mîndrie că lucrează pentru mine. E mai degrabă ca un fel de serviciu public pentru ei.

— Charlie, toți canarii cîntă la fel. Știe cine e distribuitorul sau nu ?

— Își cunoaște doar legătura de pe stradă.

— Vrei o presupunere ? l-am întrebat. E Bronicata. Asta-i felia lui.

— Așa ar fi logic, zise Stick. Dacă am face abstracție de Longnose Graves.

Mufalatta Kid ieși din muțenia lui :

— Nose nu umblă la chestii de-astea dure.

---

[1] Cocaină (n.tr.).

— Vremurile se schimbă, l-am contrazis eu. Locul ăsta e tocmai bun pentru scandaluri, tăvălugul s-a și pornit.

— Nu că vreau să-mi pun capul pentru negrotei, zise Kid. Dar nu-i decît un fluieră-vînt, o cioară de doi bani și-atîta tot. Nu se-amestecă în chestii cu droguri masive. Nu-i genul lui.

Dutch interveni :

— Ai vreo idee despre cîtă cocaină ar fi vorba ?

— Zvonurile variază. Cred că vreo cincizeci de kile, marfă pură.

— *Gemütlich* , bombăni Dutch.

Salvatore fluieră ușor printre dinți.

— Aicea-i vorba de dolari grei, nu glumă, zise el.

Charlie Ureche scoase din buzunarul cămășii un calculator îngust și plat și începu să socotească.

— Să vedem. Cincizeci de kile, adică o sută zece pfunzi de marfă pură, din care or să scoată pe puțin de șase, poate de opt ori pe-atît. Să zicem cam opt sute de pfunzi, ceea ce înseamnă cam trei sute de mii de grame. La optzeci de dolari gramul, ar veni cam la douăzeci și patru de milioane de dolari din afacere. Cu aproximație.

Asta opri conversația timp de aproape un minut. Stick sparse tăcerea.

— Ei bine, suma le-ar ajunge, nu-i așa, să-și plătească ratele mașinii, amărîții de ei, zise el.

Dutch se întoarse din nou spre mine :

— Tu ești cel care-i cunoaște pe oamenii ăștia. Crezi că s-ar hăcui unul pe celălalt pentru douăzeci și patru de milioane de parai ?

— La naiba, chiar și eu i-aș termina pentru douăzeci și patru de milioane de parai, Dutch. Întrebarea e : are logică ? Răspunsul meu e : nu, nu are. Ei fac afaceri cu cifre mai mari de atîta în fiecare săptămînă.

Salvatore își adăugă propriile idei :

— Sînt de acord. Se putea întîmpla așa dacă era vreo cîră pe teritoriu, careva din familie care să-și simtă orgoliul rănit, rahaturi de-astea personale. Atunci, poate. Dar nu-i văd hăcuindu-se unul pe altul pe o chestie de droguri. Clătină cu putere din cap : Asta nici nu intră la socoteală ca posibilitate.

— Vasăzică, sîntem înapoi de unde-am pornit și pe deasupra cu încă cinci cadavre pe cap, conchise Dutch.

— O să-i dau înainte cu săpăturile, firește, zise Charlie Ureche și o porni spre cealaltă parte a parcului, împreună cu Salvatore și Callahan, ca să caute urme de roți.

Se întoarseră după vreo zece minute. Charlie se postă-n fața noastră, cu mîinile înfundate în buzunarele jachetei, legănîndu-se pe călcîie. După cuvenita pauză de efect, glăsui :

— E foarte posibil ca prăpădul să fi fost făcut din cealaltă parte a parcului. Am găsit ceva ce ar putea fi urme de cauciuc. De fapt, arată de parcă cineva ar fi învelit roțile într-un sac sau alt gen de material greu, ca să nu lase urme care să-l poată identifica.

— Ce distanță e de acolo pînă la cinematograf ? întrebă Dutch.

— Cam un *furlong* , zise Callahan.

Cînd văzu că-l priveam cu toții prostește, adăugă :

— Două sute de iarzi, plus-minus cîțiva metri.

— Un M16 cu o lunetă bună poate face treaba, opină Stick.

— Nu-i așa că-i un fapt consolator ? întrebă Dutch.

L-am luat pe Callahan la o parte și i-am spus de jocul de la Hotelul Breakers și de Thibideau, care lăsase acolo mai bine de cincisprezece miare.

— Interesant, zise Callahan. Disaway o să meargă cam douăzeci-treizeci la unu mîine. Plouă, călutul cîștigă, iar Thibideau s-ar putea să și cumpere Hotelul Breakers.

— Poate că o să vin la curse mîine după-amiază, i-am zis.

— Poarta din spate, ora unu. O să aștept zece minute, preciză el și se întoarse lîngă restul găștii.

Dutch mi se alătură.

— Doisprezece oameni lichidați chiar sub nasul nostru, zise el, și tot ce-am făcut pînă acum a fost să oferim alibiuri-beton pentru fiecare suspect bun pe care-l avem... cel puțin cei care au mai rămas în viață.

— Toți, în afară de unul, am specificat eu.

— Care-i ăla ? întrebă Dutch.

— Turk Nance.

— Chiar că ai un fix, zise el și se îndepărtă ca să vorbească ceva cu Kid și Zapata.

M-am uitat la ceas. Era douăsprezece și jumătate. M-am apropiat de Stick.

— Ce-ai zice de-un păhărel ? am sugerat eu.

— Sigur. Ne întîlnim la hotel ?

— Ai fost vreodată la un local pe nume *Casablanca ?* l-am întrebat.

Ochii i se măriră.

— Am fost în mai toate localurile din oraș cel puțin o dată, zise el. Pentru localul ăla, o dată a fost suficient.

— Mergem cu mașina mea, i-am spus, neluîndu-i în seamă comentariul.

— S-a făcut, încuviință el, înălțînd din umeri.

Pe cînd ne îndreptam spre Fordul meu închiriat, Stick îi azvîrli din mers cheile mașinii sale lui Zapata.

— Chino, du-mi și mie, te rog, hîrbul îndărăt la Depozit. Și ține-l într-a doua sub șaizeci la oră, altfel se blochează sub tine. Apoi către mine : Hai să mergem la grădina zoologică.

Eram pe punctul de a afla ce vrea să spună.

50. *CASABLANCA*

N-am vorbit prea mult în drum spre local. Mă gîndeam la povestea lui Kid cu masajul piciorului, ceea ce mă conduse la ideea de crimă, care, la rîndul ei, mă readuse la Kid.

Poate că mă înșelasem în privința lui Nance. Poate că ucigașul era mai de-al locului. Să fi fost Salvatore ? Sau Charlie Ureche ? Eventual Callahan ? .

Aproape oricare din huligani ar fi putut face trebșoarele acelea, afară de Dutch, care era cu mine cînd fusese masacrat Draganata, și de Mufalatta și Zapata, care fuseseră la *Uncle Jolly's* cînd o încasase Stizano.

Din tot grupul, Salvatore ar fi putut avea un motiv, poate ceva legat de tatăl lui *mafioso* și de Philadelphia. Mă gîndeam la șpilul poveștii, nu la motivație. Masajul piciorului...

Am lăsat-o baltă. Nu-mi plăcea ideea.

Casablanca se afla pe malul apei, în centru, la nu mai mult de cinciprezece minute de locul crimei. Am parcat pe trotuarul de unde se vedea rîul și am coborît amîndoi pe o scară metalică circulară, pînă la nivelul apei. Eram o pereche pe cinste, Stick și cu mine ; eu în impermeabilul meu de la Narcotice și în cizme, Stick într-un costum care părea să aibă pe puțin un deceniu de purtare, cu o cravată ce sfida timpul și cu pălăria de fetru ce i se legăna pe ceafă.

Clubul de noapte stătea cocoțat pe marginea unei dane. Ferestrele fuseseră scoase pe timpul verii și înlocuite cu obloane, toate deschise. O muzică asurzitoare ne izbi de cum intrarăm.

— Bun venit în Mondo Bizarro, zise Stick.

Localul arăta de parcă ar fi fost creat de un decorator aflat sub influența LSD.

Nici una din mese nu se potrivea cu nici un scaun.

Fotografii uriaşe din filmul cu Bogart acopereau cea mai mare parte a pereţilor. Capac la toate punea o poză mărită la proporţii gigantice a lui Bogart, cu ţigara în gură şi cu buza lui proeminentă, stînd în faţa cafenelei lui Rick în frac alb. În apropiere, Peter Lorre se chiora cu priviri de broscoi la un Sydney Greenstreet prăfuit şi arogant, în timp ce un Claude Rains cît peretele, ferches în uniforma lui şi cu cozorocul lustruit, se zgîia cu aroganţă la Conrad Veidt, care arăta de parcă tocmai înghiţise o lingură de caviar stricat.

Şi, fireşte, Bergman. Eterna ingenuă privea plină de mister de sub borurile largi ale pălăriei sale, de pe peretele opus lui Bogie.

Dar nu posterele din film dădeau localului şarmul lui macabru, ci capetele de animale, expuse ca nişte trofee ale unor vînători, între fotografii, capete psihedelice de animale din *papier-mâché*, pictate în culori coşmareşti. Existau acolo un imens elefant violet cu buline roz şi un gigantic hipopotam roşu cu ochi mov. Un şarpe portocaliu cu picăţele albastre se încolăcea în jurul unuia din stîlpii de susţinere, iar un papagal lapislazuli se legăna alene pe un inel de alamă de sub un ventilator din tavan.

Chelneriţele şerpuiau în pantaloni negri de piele, încălţate cu cizme de cowboy din piele de şopîrlă şi purtînd sutiene asortate, care abia dacă-şi meritau denumirea, şi pălării safari.

Mondo Bizarro era o evadare de-a dreptul incredibilă din lumea reală.

Mulţimea era la fel de pestriţă ca şi decorul : turişti, puşti de liceu, peşti, gigolo, homosexuali, cowboy locali de duzină şi femei ce păreau a fi orăşence de rînd, respectabile sau nu.

Am ocupat o masă lîngă intrare şi ne-am aşezat să urmărim spectacolul. M-am întrebat chiar dacă aş fi putut-o observa pe DeeDee Lukatis în toată adunătura aceea, sau dacă aş fi recunoscut-o.

N-a durat nici cinci minute pînă să înceapă acţiunea.

I-am simţit mai întîi ochii fixîndu-mă. O luară de la baza gîtului şi urcară pînă pe după ureche. I-am lăsat să mă pătrundă un timp, apoi am furişat o privire.

Am recunoscut-o după cîteva ocheade iuți ; o leoaică pe cinste, un contur printre dansatorii asudați ce vibrau după un ritm tunător, ai cărui decibeli depășeau capacitățile omenești de îndurare, și printre valurile de fum îndeajuns de gros ca să fie cancerigen.

Părul ei ca mierea arăta de parcă ar fi fost pieptănat ore în șir de degetele altcuiva ; păr lung, căzînd la întîmplare pe umerii rotunzi, netezi. Bluza ei transparentă, albă, de bumbac, era desfăcută pe talie și înnodată într-un fel de suprastructură zăpăcitoare, care le înfurie pe anumite femei și le face pe altele să tînjească după chirurgie estetică. Nu era nici o urmă albă de bikini pe pielea ei bronzată, cel puțin nicăieri în raza mea vizuală. Degetele ei lungi și subțiri băteau tactul pe inelele trompei violete a elefantului. Cealaltă mînă avea în căușul ei un pahar de margarita, cu marginile învăluite cu grijă între degete.

O urmăream cum alunecă printre dansatorii frenetici, fără a atinge un sufletel. Își exersa oare mișcările în fața oglinzii, sau îi veneau așa, firesc ? Nu că ar fi avut vreo importanță.

Era posibil să fie într-adevăr DeeDee Lukatis ? După cum îmi mergeau treburile, orgoliul meu avea nevoie de o consolare.

Îi trebui mult timp să ajungă la masa noastră.

Alunecă pe scaunul din fața mea și se făcu una cu el, bătînd ușurel cu degetele în marginile paharului de margarita, de parcă i-ar fi putut simți fiecare moleculă.

— Bună, am rostit cu cea mai suavă voce.

Atunci mi-am dat seama că n-o interesam.

Avea ochi numai pentru Stick, care se lăsase pe spate în scaun, cu mîinile în buzunare, cu o țigară atîrnînd în colțul gurii și cu un zîmbet pieziș.

— Ia te uită, făcu el. Localul are, totuși, ceva clasă.

Vocea ei, care pornea de undeva de pe lîngă buric, era parte catifea, parte vodcă.

— Oho, chestia știe să și vorbească, toarse ea.

Liber. M-am simțit brusc total în plus.

Stick încercă o abordare obraznică.

— Bomba asta e plină cu tipi mai tineri, mai arătoşi şi mai bogaţi. De ce eu ? întrebă el, rostind în mod clar o replică de efect a tuturor timpurilor.

Zîmbetul ei nu dispăru nici o clipă.

— Îmi place cravata ta, zise ea. Mă dau în vînt după cravatele vechi, ponosite, cu căptuşeala descusută. Şi costumul. N-am crezut că se mai fabrică asemenea costume indiene.

— Nu se mai fabrică. E mai vechi decît cravata, zise Stick.

— Ai de gînd să fii dificil ? întrebă ea. Dumnezeule, ce mult îmi plac provocările !

M-am aplecat spre Stick şi i-am şoptit :

— Asta e un fel de rutină, nu-i aşa ? Vreau să spun, voi doi aţi repetat scena, nu ?

Orgoliul meu rănit căuta o cale de răbufnire.

— N-am mai văzut-o pînă acum, mormăi el, fără a-şi lua ochii de la ea. Cine eşti ? o întrebă.

— Lark[1], răspunse ea.

— Ăsta ţi-e numele sau felul de a fi ?

La aceste vorbe, Stick fu răsplătit cu un hohot de rîs sănătos. Ochii ei verzi-cenuşii părură a clipi cu încetinitorul. Privirea ei ar fi topit şi un aisberg.

— Minunat, zise ea. Hai să mergem.

Aşa, pur şi simplu. Dezgustător.

Stick arătă spre mine cu un deget :

— El e cu maşina.

Ea mă privi. Flap, flap, făcură genele ei cu încetinitorul, apoi se-ntoarse din nou spre el.

— Ce-ai zice de-un taxi ? sugeră ea.

— Îl comandăm la telefon sau prindem unul afară ? întrebă el.

— Nu, ziceam să meargă el cu taxiul, rosti ea, arătînd spre mine.

— Stilat, am remarcat eu. Ca un mare campion.

— Ştiam eu c-ai să înţelegi, zise ea şi desfăcu alene mîna întinsă spre mine.

Am lăsat să cadă cheile maşinii în palma ei. M-am holbat la Stick.

---

[1] *Lark* — poznă, şotie, farsă, festă, glumă (n.tr.).

— Să te întorci pînă la unu, am zis.

Zîmbetul lui se lărgi puțin.

— Nimic personal, îndrugă el.

— Da' de unde.

— Data viitoare am să-ți împrumut costumul meu.

Fata era deja în picioare. Stick o urmă. O porni spre ușă, iar ea își croi drum spre ieșire.

Am agățat una din fecioarele în costum de safari și am comandat un gin Bombay cu sifon și lămîie, fără gheață, apoi am căutat din priviri pe cineva care ar fi putut fi DeeDee Lukatis. Locul devenise din ce în ce mai încețoșat. Nu mai era fum, era negură. Un vînt rece se strecurase peste mlaștină și invadase aerul înăbușitor de lîngă rîu. Dintr-o dată, *Casablanca* păru învăluită în fum.

Tocmai începeam să cred că totul fusese o idee proastă, cînd am simțit o mînă pe umăr. M-am întors și am privit în sus, spre o tînără foarte drăguță. Avea o înfățișare de manechin : înaltă și zveltă, cu păr lung, drept, de abanos. Trăsăturile ei firave erau perfecte ca porțelanul fin și necesitau foarte puțin machiaj. Ochi cenușii, îndepărtați.

— Bună, Jake, zise ea. Îți aduci aminte de mine ? De DeeDee Lukatis ?

51. O MICĂ REINTRARE ÎN MÎNĂ

— Era cît pe ce să-mi pierd speranța, i-am spus.

Ea se așeză. Purta un fel de costum kaki cu aspect șifonat, cu o mulțime de buzunare și cu un înscris colorat pe un umăr. Fermoarul lung era coborît cam pînă la jumătate spre talie, ceea ce pentru *Casablanca* era de-a dreptul retrograd.

— Sper că nu te-a deranjat micul subterfugiu cu Lark, zise ea.

— E o prietenă de-a ta ?

— Lucrează cu mine la bancă.

— Încep să nutresc un respect sănătos pentru domnul Seaborn, am zis.

— Domnul Seaborn e un om cumsecade. Puțin cam înțepat, poate.

— Nimic de reproșat în privința gustului său.

— Mulțumesc. I-am spus lui Lark că vreau să vorbesc cu tine între patru ochi. Și a fost de acord să încerce să-l îndepărteze pe cel care ar fi putut să te însoțească.

— Să încerce ?

Rîse :

— De fapt, a găsit că prietenul tău e drăguț.

— Dacă asta a fost o simplă improvizație, ar trebui să se lase de afacerea cu lucratul la bancă.

— E un spirit liber. Lark face orice simte că-i cade bine. Aș vrea să pot și eu. Vin aici de două ori pe săptămînă. Lark zice că e o metodă bună de a scăpa de inhibiții. Astea nici măcar nu-s hainele mele, le-am împrumutat de la ea.

— Ai probleme cu inhibiția ?

Își dădu ochii peste cap :

— Nici nu-ți dai seama ce traumatizant a fost pentru mine să-ți scriu bilețelul acela.

— Ei bine, mă bucur că ai făcut-o.

Trebui să se aplece peste masă, ca să mă audă. Muzica părea să răsune tot mai tare cu fiecare minut.

— Sînt cam... sînt cam jenată pe chestia asta, zise ea.

— Care anume ?

— Că ți-am cerut să ne întîlnim. De fapt, vreau să-ți cer un serviciu.

— Nici nu mă gîndeam că ai de gînd să mă ceri în căsătorie.

Ea rîse și începu să se destindă.

— M-am gîndit la tine de multe ori de-a lungul anilor. Eram atît de geloasă pe tine, pe Doe și pe Teddy în vara aceea. Voi trei erați atît de fericiți tot timpul ; păreați să aveți de toate. Eu aveam paisprezece ani, coșuri pe față și un amor nebun pentru tine.

— Pentru mine ?

— E o nebunie, nu-i așa ? zise ea, coborîndu-și privirea. Cred că, într-un fel, încă îl mai am. Nu-ți trec de tot niciodată iubirile astea timpurii.

M-am gîndit la asta un moment sau două și am clătinat din cap.

— Nu, cred că nu, am zis.

Apoi am început să simt din nou senzația aceea în ceafă, numai că de astă dată nu era plăcută. M-am răsucit ușor în scaun și am privit în jur prin încăpere, cît puteam cuprinde din ea, dar n-am mai remarcat nici o leoaică strașnică alunecînd printre dansatori. N-am observat nici o figură pe care să o recunosc.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre DeeDee.

— Și care ar fi serviciul ? am întrebat, ca să-i ușurez situația.

— Am auzit că acum ești detectiv, zise ea.

— Păi, nu chiar. Sînt anchetator.

— La FBI ?

Vocea ei sună șocată.

— Nu, de ce ? Posibilitatea pare să te îngrijoreze.

— Nu știu, rosti ea, ezitînd : E vorba de fratele meu, Tony. Sînt îngrijorată în legătură cu el, dar nu pot să mă duc la poliție.

— De ce nu ?

— Fiindcă ar putea fi implicat în ceva rău.

— Ceva care contravine legii, un delict ?

Dădu din cap.

Hărmălaia din *Casablanca* devenise primejdioasă pentru sănătate. Muzica era din ce în ce mai tare, dansatorii tot mai frenetici, iar efectele speciale și mai ireale. Luminile se stinseră. Neoanele reflectau fumul și ceața, aruncînd scîntei de la un capăt la celălalt al încăperii.

Am avut din nou senzația aceea bizară în ceafă. De data asta, cînd mi-am întors capul, am observat pe cineva, dar a fost o străfulgerare de o clipă prin lumini și umbre.

DeeDee strînse din umeri, de parcă ar fi fost înfiorată de un vînt rece.

— Scuză-mă, zise ea. Cred că din cauza zgomotului ăsta și...

— De ce n-am pleca de-aici ? am sugerat. Chem un taxi și mergem undeva să stăm de vorbă la o cafea.

— Sînt cu mașina, zise ea. Asta a făcut parte din înțelegere. Lark urma să-l ia pe amicul tău cu mașina ta, iar eu pe tine cu mașina mea.

— Ați repetat mult sceneta asta ?

Rîse. Ideea de a pleca păru să o însenineze. Am plătit nota, ne-am croit drum cu coatele prin mulțime și am ieșit.

Strada era pustie, cu excepția lămpilor cu gaz, sclipind ireal de-a lungul malului rîului prin ceață.

Silueta estompată a unui bărbat înainta cu pas scurt printr-unul din halouri, la o oarecare distanță de noi.

Abia auzită prin hărmălaia de la *Casablanca,* o ușă de mașină se deschise și se închise la loc.

Ne-am îndreptat spre scara circulară de metal care ducea spre trotuar. Strada toată vibra în ritmul muzicii. Negura umedă ne învălui. Pașii noștri răsunau ca niște copite de cai pe caldarîm.

Am auzit cum pornește mașina. Atunci au început să se lege lucrurile. S-a urnit din loc, încet la început.

Nici un far aprins.

Prin ceață am deslușit intrarea într-o alee, la vreo zece metri depărtare.

I-am zis lui DeeDee :

— Ascultă-mă cu atenție. Cînd ajungem la aleea aceea, am să te împing înainte pe ea. Ia-o la fugă. O să fiu chiar în urma ta.

— Dar ce... începu ea, însă cauciucurile din spatele nostru mușcară din piatra cubică a caldarîmului și scoaseră un scîrțîit ascuțit.

— Să mergem, am spus și am luat-o la fugă, trăgînd-o după mine.

Farurile străpunseră lumina cenușie și amețitoare din jurul nostru. Mașina venea drept spre noi. Aproape tîrînd-o pe DeeDee, am ajuns la spațiul îngust dintre două magazii. Am împins-o acolo. La capătul aleii se aflau vreo cîteva pubele.

— Jos, am rostit și am îmbrîncit-o în spatele pubelelor.

Mașina, un Pontiac negru, rulă pe lîngă noi un moment mai tîrziu, frînele scrîșniră și urmară trei împușcături. Nu le-am auzit, au explodat în pereții pubelelor și în zidul din spatele nostru. Am scos pistolul și am tras și eu trei focuri în replică. Gloanțele pocniră în portiera mașinii, iar aceasta dădu brusc înapoi din capătul aleii.

M-am uitat în spatele nostru. Aleea era lată cam cît să încapă o mașină și jumătate și lungă de vreo șaizeci de metri. Nici o ramificație, deși, cam la jumătatea distanței, exista o platformă de încărcare și o nișă. Buza platformei de încărcare ieșea în afară cu vreun metru, ajungînd în alee. La capătul celălalt se distingea o lumină difuză.

— O s-o rupem la fugă, ca să ajungem acolo, am șoptit. O să fiu chiar în spatele tău. Dacă auzi împușcături, fugi înainte. Dacă vin după noi cu mașina, la fel.

Mă privi terorizată.

— Du-te acum, i-am dat eu brînci.

Își scoase pantofii și o zbughi. Am pornit-o după ea. Știa să se miște chiar și în ciorapi de mătase pe piatra cubică. Ajunseserăm aproape de capătul aleii cînd am auzit huruitul mașinii.

Ocolise depozitul și era în fața noastră. Farurile i se aprinseră din nou, transformînd ceața învolburată din jurul nostru în halouri care păreau să danseze.

— La dracu', am strigat, întorcînd-o pe fată.

Reveniserăm de unde plecaserăm. Mașina șuieră după colț, în urma noastră. Am auzit un pocnet, un glonț vîjîindu-mi pe lîngă ureche și cauciucurile scrîșnind pe caldarîm. Lumina a inundat aleea.

Ne-am repezit spre platforma de încărcare, eu m-am lăsat spre buza platformei, am tras-o pe DeeDee peste mine și ne-am rostogolit amîndoi lîngă o ușă metalică din fundul nișei.

Șoferul mașinii porni spre partea noastră de alee, dar observă buza platformei prea tîrziu. Metalul scrîșni în contact cu lemnul. Colțul platformei găuri un far, rupse din el și sfîșie o bucată din aripă. Mașina se înclină într-o parte, încercînd să se prindă cu cauciucurile de piatra cubică, dar alunecă lateral și izbi zidul opus cu partea din spate. Din spatele ei torsionat ieșiră scîntei.

Trăgătorul nu fu tulburat de toate aceste evenimente. Încă trei împușcături țîșniră spre ușa de metal dindărătul nostru.

Între altele, sînt un ochitor groaznic. Dar pistolul meu 0,357 era dotat cu dublă cătare fosforescentă, așa că am luat la ochi mașina și, ținînd mîna ferm, am aliniat micul buton verde de la capătul țevii cu crestătura înălțătorului și am început să trag în direcția mutrei ce se holba prin geamul din spate. Trei gloanțe făcură țăndări luneta.

Se juca dur. Mașina frînă brusc. L-am auzit pe șofer cum bagă în marșarier. Înainte să poată elibera ambreiajul, am auzit o armă grea detonînd la celălalt capăt al aleii de trei ori. Două focuri risipiră ce mai rămăsese din geamul din spate. Al treilea smulse bara de protecție, la doi-trei centimetri deasupra rezervorului de benzină.

Vocea lui Stick zbieră pe alee :

— Atinge-l la cauciucuri !

Și urmă o altă rafală, care răscoli piatra cubică razant cu ținta.

Vocea lui tulburată de whisky era cel mai dulce sunet pe care-l auzisem vreodată.

— E-n regulă, i-am spus lui DeeDee. E Stick. Sîntem salvați.

Mi-am aliniat cătările și am trimis două gloanțe în cauciucul din stînga spate. Cauciucul pocni ca o grenadă care explodează. Șoferul schimbă viteza și țîșni în retragere, cu cauciucul spart și cu butucul scoțînd sunete stridente. Capacul butucului se desprinse și se izbi cu zgomot de un zid.

Mașina distrusă dădu iama în pubele, le împrăștie în stradă și în rîu, scîrții după colț și fu înghițită de ceață.

M-am întors spre DeeDee, care se sprijinea de ușa metalică. Ochii ei erau mari ca două luni pline.

— Ești O.K. ? am întrebat.

Se holbă la mine mai multe secunde, apoi încuviință furioasă din cap.

— Le ai pe astea cu cifrele ?

— L-l-lucrez într-o bancă, mai ții minte ? se bîlbîi ea.

— B-G-0-3-9-6, am zis.

Ea repetă.

— Asta e numărul de înmatriculare ? întrebă ea.

— Exact.

Un moment mai tîrziu, Stick veni în fugă cu pistolul în mînă.

— Sînteți în regulă amîndoi ? întrebă el cu răsuflarea tăiată.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui.

— Da, și al naibii să fiu dacă nu mă bucur să te văd, am adăugat eu, strîngîndu-l la piept cu o îmbrățișare de urs. De unde naiba ai răsărit ?

— Cînd am ieșit din local, am ginit un caraghios care stătea pe stradă sub un felinar, răspunse Stick. Așa că ne-am oprit la marginea parcului vreo două minute, așa, pentru orice eventualitate.

— Deci, asta a fost toată chestia, se îmbufnă Lark, încheind cortegiul. Eu credeam că era amor.

Stick arboră zîmbetul ăla țicnit al lui.

— Au fost amîndouă, scumpo. Am făcut o dublă.

— M-ai lămurit buștean ce înseamnă asta, zise ea.

— Înseamnă că sîntem încă în viață, am spus eu, fapt pentru care vă vom fi veșnic recunoscători.

— Doar face parte din datoria noastră, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, rosti Stick vesel. Ne ține în formă.

Am ajutat-o pe DeeDee să coboare de pe platformă ; ea suspină și se sprijini de mine. Îi auzeam inima cum bate izbindu-mi pieptul.

— Haide, o să-l urmărim noi pe amicu' ăsta al tău, zise Stick, trăgîndu-mă de braț pe alee. Dutch are dreptate. Ești periculos cînd ești de capul tău.

52. DEEDEE

La sugestia lui DeeDee, m-am dus la ea acasă. Era la zece minute distanță, în partea renovată a orașului, nu departe de clădirea în care Della Norman și Tony Logeto muriseră cu cîteva zile în urmă.

Pe drum, mă întrebă :

— N-ar trebui să dăm o declarație despre asta cuiva ?

— Sînt chiar unul dintre cei căruia i se dau declarații, i-am zis. Și pe urmă, mașina e, probabil, înregistrată pe numele unui oarecare. Pînă la ora asta, fie că au azvîrlit-o în rîu, fie că au lăsat-o la un depozit de fier vechi. N-o s-o mai vedem niciodată.

— Pari să știi o mulțime despre lucrurile astea.

— Cu asta mă ocup.

— Credeam că faci doar muncă de investigație.

— Uneori asta îi necăjește pe oameni.

— Îi *necăjește* pe oameni ! strigă ea. Așa o numești tu ?

Casa era înconjurată de stejari rămuroși ; o casă veche de două sute de ani, în stil vechi, care fusese renovată cu meticulozitate, cum fuseseră și celelalte de pe strada aceea. Aveam impresia că am pășit în secolul al optsprezecelea. Interiorul arăta la fel de autentic. Era o piesă de muzeu, plină cu rarități, gravuri vechi, hărți și mobilier antic, pe cît de autentic, pe atît de incomod. Nu exista nici o pernă în sufragerie.

— Asta a fost moștenirea mea, zise ea. Tata n-a avut mult, dar a cumpărat casa asta pe o nimica toată la vremea cînd nu era decît o cocioabă gata să se surpe. El și cu Tony au făcut cea mai mare parte din munca de renovare. A durat ani de zile.

— Tony locuiește aici cu tine ?

— Uneori, zise ea vag.

Am mai vorbit banalități vreo zece-cincisprezece minute, încercînd să risipim încordarea. În cele din urmă, am obținut numărul de telefon al lui Lark, iar ea a plecat să facă o cafea.

Lark a răspuns după ce telefonul a sunat de opt sau nouă ori. Vocea ei era tot caldă, dar nu la fel de plăcută ca mai înainte.

— Alo ? zise ea pe un ton interogativ.

— Îmi pare rău că te deranjez, am zis. DeeDee mi-a dat numărul tău. Trebuie să vorbesc cu Stick. E foarte important.

— Cu cine ?

— Cu Mickey.

— Puteai să mai aștepți și tu vreo două minute, zise ea. Doar două minuțele.

— O să dureze cam treizeci de secunde.

— Vax. Vraja s-a rupt.

Un moment mai tîrziu, vocea de tenor alterată de whisky hîrîi un „alo“ în receptor.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar mai e ceva ce nu ți-am spus.

— Da ?

Interesul lui era căldicel.

— M-am uitat bine la pistolarul din mașină. Era Turk Nance.

— Și asta ar trebui să fie o surpriză ? replică el.

— M-am gîndit doar că ai vrea să știi.

— La micul dejun, zise el. Ne vedem la hotel la nouă. Înhățăm ceva de-ale gurii și o ștergem la vînătoare.

— Mi se pare că abia îți tragi răsuflarea. Ai făcut jogging ?

— 'Te-n moașă-ta, Kilmer.

Clic.

DeeDee se întoarse cu cafeaua. Ne-am așezat deoparte și de alta a unei măsuțe de arțar, pe niște scaune cu spătar înalt, ca de biserică, ce se potriveau unul cu altul.

— O.K., am zis eu. Unde rămăseserăm ?

Ea își amestecă frișca în cafea și o gustă înainte de a-mi răspunde.

— Nu l-am mai văzut pe Tony și n-am mai auzit vești de la el de sîmbătă. E de-a dreptul neobișnuit pentru el să lipsească mai mult de o zi-două fără să dea un telefon.

— Poate că a plecat din oraș, am sugerat eu.

— A zis că se întoarce duminică seară sau luni dimineață.

— Sînt doar două zile.

— Am senzația asta îngrozitoare că e ceva în neregulă, zise ea, apoi, după ce se gîndi un moment, adăugă : Poate că ar trebui să încep cu începutul.

— Asta ar fi de mare ajutor.

— Tony a mai avut necazuri.

— Da ?

— Acum trei ani. El și cu prietenul acela al lui, care e pescar de crevete, au fost prinși făcînd contrabandă cu marijuana.

— Ce cantitate ?

— Multă. O sută-două de kilograme.

— Da, e mult.

— A fost condamnat la doi pînă la cinci ani. Ar fi putut să fie mai rău, dar era prima infracțiune.

— Și cîtă pușcărie a făcut ?

— Aproape un an.

— De atunci a fost curat ?

— Curat ?

— Adică nu s-a mai băgat în buclucuri din astea ?

Clătină din cap.

— De ce a făcut-o ? Vreau să spun, au mai fost și alte motive decît banii ?

Se jucă puțin cu lingurița în cafea, gîndindu-se la întrebare.

— Voia ceva ce nu-și putea permite, zise ea în cele din urmă. Toți banii din lumea asta n-ar fi putut-o cumpăra.

— Doe Findley ?

— Raines.

— Da, just, Raines.

— Deci, știi despre asta ?

— Asta-i tot ce știu.

— Între Tony și Doe a fost același lucru care a fost între tine și mine, atîta doar că tu nu te-ai uitat niciodată la mine. Eu am fost întotdeauna fetița urîțică a servitorilor.

— Nu știi un lucru, i-am spus. Întîmplător, sînt bărbatul unei singure femei.

— Chiar și acum ?

Era o încercare delicată și am lăsat-o să treacă în același mod.

— Chiar și acum.

— A vorbit orgoliul din mine. În orice caz, cred că Tony a fost îndrăgostit de Doe din prima clipă cînd a văzut-o. N-o învinuiesc pentru ce s-a întîmplat. Harry Raines era ocupat să tragă sforile cu legislația jocurilor de noroc. Ea se simțea singură, iar Tony era în preajmă. Așa s-a întîmplat să fie.

— Și atunci, el s-a hotărît să facă o chestie în stil mare și să o scoată pe Doe din toate alea, așa-i ?

— Nu, totul s-a terminat înainte să aibă necazuri. Dar, în mintea lui, cred că Tony avea impresia că, dacă are o mașină ca lumea și bani în bancă... ah, nu știu. Poate că se răzvrătea împotriva întregului sistem, căutînd să-și ia revanșa pentru lucrurile pe care nu le-a avut niciodată. N-a vorbit niciodată despre asta, de fapt. Cînd s-a dus la pușcărie, tot ce a spus a fost că îi pare bine că tata a murit înainte să se întîmple necazul.

— Și crezi că e din nou amestecat într-o afacere cu droguri ?

— De asta mă tem. A plecat sîmbătă dimineață. Am luat cina împreună vineri seară și mi-a spus că are o treabă de făcut, că e un lucru absolut sigur. „Nici un motiv de îngrijorare“ , mi-a zis, „o să mă întorc pentru gustarea de duminică“. De atunci, n-am mai avut vești de la el.

— Nu ți-a spus ce treabă avea ?

Clătină din cap.

— Lucrurile i-au mers prost în ultimul an. Am vrut să-l ajut, dar m-a refuzat. Cred că era disperat.

— A spus ceva de narcotice ?

— Tot ce a spus a fost : „După asta, vom fi la fel de grozavi ca ei, ceilalți“. N-a vrut să spună nimic mai mult de atît.

— A plecat cu mașina ?

Dădu aprobator din cap.

— Un Mustang alb. Cred că e de fabricație ’79. Dar arată nou-nouț.

— Numărul ?

— Ți-l dau eu.

Se ridică și cotrobăi printr-un birou mare de mahon, frunzărind prin hîrtii pînă găsi o copie a certificatului de înmatriculare. Mi-l înmînă, împreună cu o fotografie din portofelul ei. Era o poză color Polaroid, înfățișînd un bărbat înăltuț, creol, frumos, dar puțin cam prea colorat, care părea de vreo treizeci și ceva de ani și avea o constituție de halterofil. Stătea pe malul unei piscine, cu picioarele în apă.

— Acum mi-l amintesc.

— M-am gîndit că poate ai avea cum să afli. Poate știe cineva ceva, sau a auzit ceva, zise ea. Nu vreau să întreprind nimic oficial. Mă înțelegi ?

Era mai mult o implorare decît o cerere.

Am dat din cap.

— Sigur că da, nu-i nici o problemă. Asta-i tot ?

— Aș vrea să știu că nu a...

Nu termină fraza. Începu să tremure. M-am așezat lîngă ea și am înconjurat-o cu un braț. Cu cît se străduia să se oprească din tremurat, cu atît acesta se întețea.

— O să fac cercetări dis-de-dimineață, am zis, încercînd să o consolez. Nu-ți face griji, sînt sigur că e în regulă. Au trecut deja cinci zile. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva, ai fi aflat pînă acum.

Nu eram prea sigur că era adevărat, dar suna bine, iar ea mă crezu. Era marcată de un șoc cauzat atît de dispariția fratelui ei, cît și de povestea de pe alee. I-am masat ușor gîtul cu două degete, insistînd asupra mușchilor tari care mergeau de la baza craniului pînă la umeri. După un timp se destinse. Își schimbă poziția, se întoarse spre mine și se încolăci, cu capul pe genunchii mei.

I-am masat gîtul pînă cînd mi-au înțepenit degetele, iar ea a vorbit despre vremurile care ne legau de trecut, dar în feluri diferite.

— E ciudat ce lucruri îmi amintesc despre Doe din zilele noastre de școală, zise ea și chicoti. Știai, continuă ea, ca și cum mi-ar fi dezvăluit un mare secret, că femeile de serviciu obișnuiau să-i calce lenjeria de corp ? Știu că pare o prostie să îți amintești de lucruri de-astea. Dar cînd am auzit, m-am gîndit : așa și trebuie să fie. Așa e tratată o prințesă. Asta și este : o prințesă. Tatăl ei e regele, iar ea trăiește într-un castel în mijlocul oceanului și nu i se-ntîmplă nimic rău. Și totuși, nu-i adevărat, nu așa stau lucrurile. L-a pierdut pe Teddy. Făcu o pauză, apoi adăugă : Te-a pierdut pe tine.

— Asta nu e întru totul exact. Pe mine nu m-a pierdut.

— Ba da, zise ea dînd din cap, te-a pierdut.

N-am contrazis-o. Nu era nimic de contrazis. Aveam puncte de vedere difeite.

— Obișnuiam să visez că sînt Doe, continuă ea. Cînd aveam o petrecere, Doe purta mereu stindardul, iar noi ceilalți adunam gunoaiele. Așa stăteau treburile. Ea n-a cerut niciodată să fie tratată altfel decît alții, lucrurile drăguțe i se întîmplau pur și simplu. Presupun că așa stau lucrurile mereu cu cei bogați.

O spusese aproape visător și fără malițiozitate, ca și cum ar fi fost un fapt incontestabil de viață, și presupun că și era, pînă cînd viața își lua inevitabil revanșa și de la cei bogați. Timp de o fracțiune de secundă, m-am gîndit să-i spun ce s-a întîmplat, de fapt, cu Teddy, dar n-am vrut să-i sparg balonașul cel frumos. Părea să aibă o memorie bună. Poate că de aceea își și amintea de ei cu atîta nevinovăție și fără să se necăjească. Învățase care era diferența dintre amintiri și vise.

La un moment dat, ațipi. Era bine acolo, cu ea încolăcită lîngă mine, cu capul în poala mea. Mi-am zis că n-ar fi rău să mă relaxez și eu cîteva minute, înainte de a mă întoarce la hotel, ca să mă conving că, de fapt, dormea de-a binelea. M-am lăsat pe spate și m-am gîndit la Tony și DeeDee Lukatis, care intraseră în viața mea, fiind suficient de aproape ca să simtă mireasma vieții dulci, dar niciodată îndeajuns de iuți ca s-o poată și gusta.

M-am gîndit la Tony Lukatis, care încercase să-și împlinească visul și, în loc de asta, aterizase în pușcărie, și la DeeDee, care purtase cu ea un vis de liceană în toți acești ani.

Am adormit gîndindu-mă la ei și dîndu-mi seama, într-un tîrziu, că DeeDee, Tony și cu mine nu eram chiar atît de diferiți.

Am avut din nou vechiul meu vis în noaptea aceea, numai că de astă dată Tony Lukatis alerga pe creasta muntelui.

53. JOCUL NUMERELOR

M-a trezit lumina blîndă, filtrată prin perdelele subțiri, și mirosul cafelei proaspete. La un moment dat, în timpul nopții, DeeDee îmi strecurase o pernă sub cap și pusese o pătură peste mine, dar tot mă simțeam de parcă fusesem întins pe o masă de tortură.

Ea purta o rochie simplă și neagră, de mătase, iar părul lung îi era strîns într-un coc pe ceafă, cu totul diferit față de noaptea anterioară. Oricum ar fi fost, era o tipă trăsnet. Îmi puse dinainte o tavă cu suc de portocale, pîine prăjită și cafea.

— Mulțumesc, i-am zis. Cît e ceasul ?

— Opt și ceva. Asta ar trebui să-ți dea ceva puteri, cît să te întorci la hotel și să te speli înainte de a te întîlni cu... cum îl cheamă ?

— Mickey Parver. Toată lumea îi zice Stick, dar nu mă-ntreba de ce, e prea devreme pentru taclale.

Sucul era rece ca gheața, cafeaua tare și fierbinte, iar pîinea nearsă. Le-am dat pe gît, în timp ce ea stătea în fața mea, bîndu-și a doua porție de cafea.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru aseară, zise ea.

Vocea îi suna aproape jenată.

— Pentru ce, pentru că era cît pe-aci să fii omorîtă din cauza mea ?

— Pentru după aceea. E prima oară cînd am dormit și eu, de zile întregi. Și-ți mulțumesc și pentru că... mi-ai ascultat trăncănelile.

— Bagă de seamă, inhibițiile tale încep să reapară.

— Aș vrea să existe vreo cale ca să te pot răsplăti.

Poftim, ocazia perfectă pe tavă. Era timpul s-o fac din nou pe polițistul. Am mai sorbit puțin din cafea. Era greu să aduc chestiunea pe tapet.

— Poate că există, am răspuns în cele din urmă.

Păru încîntată de idee.

— Adevărat ? strigă ea. Ce ? Fac orice !

Am sorbit mai departe din cafea, încercînd să găsesc cuvintele potrivite, dar figura asta nu ține niciodată. Indiferent ce cuvinte folosești, sună tot prost în final.

— Poate că vrei să mai reflectezi la asta.

— Să mai reflectez la ce ?

— La ce am de gînd să-ți cer.

Zîmbetul ei începu să pălească.

— Cunoști un om pe nume Cohen, care-și ține banii la Seacoast ? am întrebat.

— Da. Nu personal, doar ca pe un client al băncii.

— Vine des ?

— De regulă, în fiecare zi. De ce ?

— Tu te ocupi de contul lui ?

Înclină capul ca un cățeluș care aude un sunet neobișnuit.

— Nu, zise ea. Domnul Seaborn se ocupă personal.

Asta era legătura. Pulsul mi se acceleră brusc, dar asta tot nu dovedea nimic deocamdată.

— Și asta e un lucru obișnuit ? Vreau să spun, ca președintele băncii să se ocupe el însuși de un cont ?

— Face asta pentru mai multe conturi importante, atunci cînd o cere clientul. Dar ce-i cu toată povestea asta, Jake ?

— Am nevoie de niște informații. Vor fi complet confidențiale, ți-o promit. Nu e nici un pericol ca să afle cineva vreodată de unde vin. Vor fi folosite de mine doar ca să scot la lumină informații.

Fruntea ei se încreți într-o încruntătură adîncă.

— Ce este ? Ce vrei ? întrebă ea.

Tonul vocii îi devenise mai formal.

— Am nevoie de parola de acces la calculatorul băncii și de numărul sau numerele de cont ale lui Cohen.

Era șocată. Preț de două minute, se holbă neîncrezătoare la mine, apoi își coborî privirea în podea.

— Prin urmare, amîndoi am vrut ceva, zise ea.

Nu aveam ce să-i răspund. Era adevărat.

— Dacă e atît de riscant... am dat să continuu, dar expresia ochilor ei a oprit ceea ce aveam pe buze.

— Dezvăluirea unor secrete de genul ăsta nu e cumva un delict ? întrebă ea.

— Numai dacă ești prins.

— Am impresia că i-a spus cineva treaba asta și lui Tony cîndva.

Eram pregătit să îndur orice mi-ar fi azvîrlit în față. Era un lucru urît, o puneam într-o situație jenantă. Dacă n-ar fi fost grija ei pentru Tony și promisiunea mea de a încerca să o ajut, n-aș fi putut niciodată să abordez subiectul. Eram sigur că toate astea treceau și prin mintea ei.

— Uite ce e, am zis, dacă nu ai încredere în mine, las-o baltă. Eu oricum am să încerc să aflu ceva despre Tony, dacă va fi posibil.

— În orice caz, îți mulțumesc pentru vorbele astea, zise ea.

Continua să privească fix podeaua. Am hotărît să forțez nota.

— Există legi care creează posibilitatea să bagi oamenii la pușcărie, am spus. Oameni care merită închiși, dacă dovedim că banii lor sînt dobîndiți ilegal. Eu cred că acest Cohen e omul cu banii pentru Mafia. Ei sînt cei care au încercat să ne omoare aseară.

Ridică privirea brusc, cu îngrijorarea atenuată de curiozitate.

— Nu e prima dată cînd încearcă să mi-o coacă, am continuat eu. Am între coaste o gaură de la un glonte, pe post de suvenir de la ultima lor tentativă.

Ea mă privi fix în continuare, fără a comenta, supunîndu-mă unui mare efort.

— N-ai vrea să afli cum fac bani oamenii ăștia ? Sau ce le fac celor care le stau în cale ?

— Am căpătat o vagă idee despre chestia asta azi-noapte, zise ea, ridicîndu-se și ducînd tava înapoi în bucătărie. Cînd se întoarse, adăugă : Hai, te duc la hotel.

N-a spus nimic altceva. Și-a adunat lucrurile și a verificat ușa la plecare, să fie sigură că e încuiată. Afară, doar cîțiva trecători se îndreptau spre truda zilnică. Pe lumină, strada ei arăta ca o poză din cartea de istorie din secolul al optsprezecelea. Aproape că mă așteptam să-l văd pe Ben Franklin alergînd cu un zmeu de hîrtie sau pe Thomas Paine declamînd la colțul străzii. N-ai fi zis că era posibil ca Front Street să fie la doar cîteva sute de metri depărtare.

DeeDee n-a scos un cuvînt tot drumul pînă la Hotelul Ponce. Cînd am ajuns acolo, s-a întors spre mine, cu o față chinuită.

— Știu cum să dau de tine, a zis ea. O să te sun, chiar dacă nu aflu mai nimic.

Am dat să cobor din mașină.

— Jake ?

— Da ?

Mai stătu un minut, apoi clătină din cap.

— Nu pot să fac ce mi-ai cerut, zise ea. Îi datorez mult lui Charles Seaborn și, într-un fel, ce-mi ceri tu pare un afront la adresa lui. Cînd a dat necazul peste Tony, unii dintre directorii băncii au vrut ca domnul Seaborn să mă pună pe liber. Aveau sentimentul că asta dăuna imaginii băncii. El mi-a ținut partea tot timpul, nu mi-a spus un cuvînt și nu mi-a pretins nimic în plus față de ce făceam în mod curent. Nici n-am știut de treaba asta luni de zile. Lark a aflat și mi-a spus. Îmi pare rău, dar ceea ce-mi ceri... mă face să simt că i-aș face un rău personal.

— Greșeala mea, i-am răspuns. N-ar fi trebuit să ți-o cer niciodată.

— Mă bucur că ai făcut-o, zise ea. Mă bucur că te-ai simțit îndeajuns de în largul tău cu mine ca să mi-o ceri. Îmi pare rău că simt așa.

— Loialitatea e marfă rară, nu te scuza pentru ea. Mai vorbim.

— Mulțumesc încă o dată, murmură ea, pe cînd eu coboram din mașină.

Am urmărit-o cum demarează, apoi am intrat în hotel. Stick stătea în hol și citea ziarul de dimineață.

— Ce oră groaznică să te întorci acasă, zise el pe un ton glumeț. Ce-or să zică vecinii ?

— Știi ce poți să faci cu vecinii, i-am replicat.

— Oho, te-ai sculat cu fața la cearșaf ?

— Nici n-am ajuns să mă bag în vreun cearșaf.

— Aha, deci asta e problema.

M-am uitat chiorîș la el și am sugerat un mic dejun în cameră, ca să cîștigăm timp.

— Vreau să fac un duș, am mormăit.

Ne-am dus în cameră și am comandat mîncarea. Îmi trebuia ceva mai mult decît pîinea prăjită și cafeaua oferite de DeeDee. Apoi l-am prins pe Dutch la telefon și i-am prezentat un scurt raport asupra activității din timpul nopții, nevrînd să afle din altă parte. În agitația din fața cinematografului, uitasem să-i povestesc de întrevederea mea cu Harry Nesbitt. Am început cu asta și am încheiat cu împușcăturile de la *Casablanca*.

Acestea din urmă îl făcură să clocotească de mînie.

— O să-l sun imediat pe Kite ca să-i dea de urmă ticălosului ăluia de Nance, mormăi el.

— N-o să ajute la nimic. Probabil că are deja zece inși gata să jure că a fost în șase locuri la ora respectivă.

— Și ce facem, o lăsăm baltă ?

— Pentru moment, am zis. Cînd o să-l înhățăm, vreau să-l înhățăm cu nădejde — și vreau să avem dovezi clare.

— Ce planuri ai în legătură cu Nesbitt ? întrebă Dutch. Nu mi se pare că ce ți-a zis de Nance a fost mare brînză.

— Poate că Nance o fi luat-o pe arătură, am zis. Nu-mi pot imagina să fi făcut Costello sau Cohen o trăsnaie atît de mare, avînd în vedere cum stau treburile acum.

— De ce nu ? interveni Stick. Dacă te-ar fi pus jos, te-ar fi putut trece la catastif ca pe o nouă victimă și-atît.

— I-am făcut o promisiune lui Nesbitt și aș vrea să mi-o țin, i-am spus lui Dutch. Putem găsi vreo doi polițai cinstiți care să-l strecoare pînă la Jax[1] și să stea cu el pînă pleacă avionul ?

— Mă ocup eu, se oferi Dutch. Dă-mi de știre cînd vorbești cu el.

— Mersi. Stick și cu mine lucrăm la o serie de alte chestiuni. Te sun eu mai tîrziu.

Îndată după ce i-am dat lui Stick numărul de înmatriculare al Pontiacului negru, în timp ce eu făceam un duș și mă rădeam, el a sunat la departamentul de identificări de autovehicule.

Numărul cu pricina se afla în evidențele de ultimă oră ale poliției, mașina fiind furată cu doar cîteva ceasuri înainte ca Nance și trupa lui să tabere asupra mea.

---

[1] Jacksonville (n.tr.).

— Rahat, am bodogănit eu, după cum începe ziua de azi, poate că ar fi mai bine să mă culc la loc și s-o iau de la capăt.

Un băiat de serviciu, care nu părea a avea mai mult de cincisprezece ani, a intrat și a adus micul dejun. A sunat telefonul și am răspuns eu, încercînd să mănînc, să vorbesc și să-mi pun haine curate în același timp.

— Bună dimineața, dragule. Vocea lui Doe era catifelată ca pielea de căprioară și răgușită de somn. Te-ai sculat tîrziu ?

I-am aruncat o privire lui Stick, care se cufundase din nou în ziarul lui, apoi i-am întors spatele și am coborît vocea cu o octavă.

— Da. După o noapte lungă. S-au întîmplat multe.

— M-am gîndit la tine toată ziua și toată noaptea.

— Și eu.

— A fost o adevărată tortură să fiu din nou cu Harry după noaptea trecută.

Am făcut un plonjon disperat după locurile mele sigure, dar m-am oprit înainte de a ajunge acolo. Mi-am zis în sinea mea : de ce mă sperie așa mult, cînd chiar asta voiam să aud ?

— E de înțeles, am răspuns.

— Ești sub plapumă ? Abia te pot auzi.

— Partenerul meu a venit la mine să luăm micul dejun, i-am răspuns pe jumătate în șoaptă.

— A, deci asta era, făcu ea. Bine, te las. Voiam doar să-ți aud glăsciorul înainte să mă scol. Vreau să zac aici și să mă gîndesc la tine. Te rog, fă-o să se mai întîmple o dată curînd. Dumnezeule, ce dor îmi e de tine.

— Ei, asta e bine, am zis eu jenat.

Ea rîse.

— Ce lucru caraghios ai spus, rosti după un timp. O să stau la Windsong vreo săptămînă, singură. Harry rămîne la casa de oaspeți. Mă duc deseară după petrecere.

— Petrecere ?

— Cocteilul lui Babs, prostuțule. Dacă nu vii, te ucide — asta dacă nu i-o iau eu înainte. Ne vedem la șase. Îți mulțumesc că te-ai întors, Jake. Te iubesc, dulceața mea.

— Ăăă, da, și eu.

A închis imediat.

Am așezat telefonul în furcă și m-am întors să termin cu îmbrăcatul. Trecu un minut înainte ca Stick să zică, fără a ridica privirea din ziar :

— Da' văd că te-ai căptușit rău de tot. O dai în bîlbe chiar și cînd vorbești cu femeile.

Înainte ca eu să pot protesta, ridică o mînă și închise ochii.

— Te rog, nu mă jigni spunîndu-mi că la telefon a fost agentul tău de asigurări.

— Chiar agentul meu de asigurări a fost, i-am retezat-o cu prefăcută iritare.

— Vrea să te înhațe cu totul, nu-i așa ? Așa e întotdeauna în dimineața de după.

— Cum se face că reduci *totul* la clișee ? Poate că acum e altceva.

— În mod sigur e altceva. Sută la sută, amice. Este unicat. Bătrînul ei e stăpînul orașului, soțul ei conduce orașul, tu ai vrea să-l bagi la zdup, măcar pentru crimă dacă nu se găsește ceva mai de soi, și-mi mai spui că e altceva ! Asta-i declarația anului.

— E o problemă doar dacă *faci* din ea o problemă.

— Da' tu ai deja o problemă, caraghiosule ! Ce mama naibii numești tu problemă dacă asta nu e ?

— Dunetown. Acolo e problema.

Am terminat cu îmbrăcatul și am mai mîncat o felie de pîine prăjită.

— O.K., să zicem că e o problemă. Amintirea ei e întipărită prea adînc în mine, omule. De douăzeci de ani mă străduiesc și nu reușesc să mi-o scot din minte. Mă tot gîndesc că e cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat. Mai vreau să mi se-ntîmple o dată. Mi s-a pus pata pe ceea ce ar fi putut să fie.

— Nu procedăm cu toții așa ? făcu Stick cu o amărăciune surprinzătoare. Urmă o nouă pauză, înainte de a adăuga : Cred că-mi scapă ceva aici. Și anume, partea cu prețul pe care trebuie să-l plătești. Sau asta ai lăsat-o deoparte ?

— Nu cunosc prețul. Asta e marea întrebare.

— Iar eu habar n-am ce ar fi putut să fie, zise Stick. N-ai vrea s-o luăm la bani mărunți împreună, să vedem ce și cum ?

Asta chiar că era o ocupație tristă — să te gîndești la ce ar fi putut să fie. Dar, dacă nu mă puteam încrede în Stick, în cine naiba m-aș fi putut încrede ? Și, dintr-o dată, m-am pomenit că îi pun toată povestea pe tavă, începînd din ziua în care Teddy și cu mine deveniserăm colegi de cameră în cantonamentele de fotbal din Georgia și terminînd cu ziua cînd Chief îmi dăduse papucii. N-am lăsat nimic la o parte, am dezvăluit tot : inimă, suflet, mînie, durere, toate sentimentele care fuseseră scoase la suprafață din trecut de întoarcerea mea la Dunetown.

— Doamne, da' oamenii ăia chiar și-au bătut joc de tine, măi frate, a fost reacția lui.

— N-am vrut niciodată să recunosc asta, nici față de mine însumi. Mă uit la Raines și-mi zic : ăsta aș fi putut fi eu. Mă uit la Donleavy și-mi zic : dacă Teddy ar mai fi trăit, ăsta aș fi putut fi eu. Nu pot să fac un pas, că trecutul îmi și dă un șut în fund.

— Ești unul dintre cei care nu pot rămîne deoparte, zise el cu seriozitate. Nu e felul tău. Dar o faci de atîta timp, că nu-ți vine să întrerupi antrenamentul, ți-e teamă să riști. Ca acolo în Nam, cînd ți-era teamă să te împrietenești prea tare cu tipul de lîngă tine, fiindcă știai că e posibil să nu mai fie viu peste o oră. E și ăsta un mod de a evita sentimentul acela de vinovăție care se instalează ulterior : stai deoparte și basta.

— Asta-i toată problema, Stick ? Vinovăția ?

— Cum ți-am mai spus și zilele trecute, vinovăția te prinde în gheare în cele din urmă. La naiba, îți supraîncarci circuitele cu ea. Te simți vinovat în legătură cu fata fiindcă vrei să-i agăți ceva de coadă soțului ei vinovat, pentru că îți pierzi obiectivitatea, fiindcă te crezi vinovat din cauza fratelui ei. Dar ce e cu Teddy ? Tot ocolești chestiunea. Vorbești despre el tot timpul, dar nu pui niciodată degetul pe rană.

Și atunci i-am spus povestea. Îmi era ușor să vorbesc cu el. Fusese acolo, cunoștea toată nebunia, înțelegea lucrurile.

Erau și zile în care timpul estompa amintirea cruntă a acelei nopți, dar erau rare. Multe amintiri persistau în mintea mea, dar aceea era cea mai vie dintre ele. Era un coșmar tridimensional, la fel de persistent cum fuseseră toate episoadele cu Doe. Adevărul era că Teddy Findley nu murise în luptă sau pe undeva prin apropierea acesteia. Ar fi putut s-o facă. Iată, din nou, ce ar fi putut să fie. Lui Teddy și mie nu ne-a mers prost pînă cu cîteva săptămîni înainte de timpul cînd fuseserăm programați să ne întoarcem în lume. Pînă cînd toată țara aia ne-a explodat sub picioare. Sute de raiduri de gherilă deodată. Curată nebunie. Ne-au împins în teritoriul indian și, în următoarele șase săptămîni, am aflat și noi cam cu ce se mănîncă Namul. Am ieșit de acolo pe cît de zdraveni se putea și am revenit la Saigon. Teddy era cam întors pe dos. Fumase vreo două duzini de țigări de-alea thailandeze și rămăsese așa, amețit de drog, zile în șir. A început să vorbească despre personaje pozitive și personaje negative. „Mi-am dat seama cam cum stau treburile cu războiul ăsta, măi, Junior“ , mi-a spus într-o seară. „Chestia e că, vezi tu, pînă acuma am fost mereu personajele pozitive. Se presupune că noi sîntem ăia buni. Dar aici, pînă în momentul de față, nimeni nu a priceput încă ce sîntem. Sîntem personajele pozitive sau negative ?“ A spus-o în felul în care eroul din *Vrăjitorul din Oz* rostise celebra întrebare : „Tu ești vrăjitorul *bun* sau vrăjitorul *rău* ?“

Eram într-o tabără militară din Saigon. I se zicea Dodge City, fiindcă șeful era un maior pe care-l chema Dillon, ca pe eroul de odinioară de la Dodge City. Și chiar arăta a Dodge City, paradisul scandalagiilor, un loc unde te puteai descărca ; un șir întreg de clădiri și baruri păzite de armată pentru siguranța noastră. Dar militarii nu puteau să fie peste tot. Uneori se mai sărea peste cal. Într-o noapte, am fumat la droguri cît să ne paralizeze și mai multe nu, am pornit-o spre Dodge și am sfîrșit prin a intra într-un bordel. Era doar o cocioabă cu camere despărțite prin paravane. Îi puteai auzi pe soldați făcînd dragoste peste tot.

— Hai să frigem cîteva gagici, a zis Teddy. Să-i tragem o mică orgie.

Nu era de mine. Eu nu eram chiar atît de drogat și mai aveam încă un pui de catolic cuibărit în mine. Așa că el s-a dat după un paravan și a intrat pe aparat. A început să mă ia în rîs, era ca și cum ne-am fi aflat în aceeași cameră.

„Cum îți place, Junior, să urmărești spectacolul cu anticipație ?“

„Mai taci din gură !“

„Ai vreo problemă ?“

„Da, pe *tine* !“

El începu să rîdă, apoi rîsul se transformă în țipăt, iar țipătul se transformă într-un strigăt înăbușit, care suna ca și cum ar fi fost sub apă. Am sărit în picioare și am trecut de-a dreptul prin paravan.

Fata dispăruse deja. Era un șiretlic destul de utilizat. Avea o lamă cu un singur tăiș, pe care o ținea între dinți cînd l-a sărutat, i-a tăiat limba cu lama și, în timp ce el se îneca cu propriul sînge, i-a despicat venele gîtului. A murit în brațele mele, înainte să apuc măcar să strig după ajutor. Nu-mi amintesc cum arăta fata ; tot ce-mi amintesc e că s-ar fi putut la fel de bine să fi fost eu în locul lui Teddy.

— Știam ce ar fi însemnat pentru Doe și Chief Findley să afle că a murit în felul ăsta, i-am spus lui Stick, terminîndu-mi povestirea. Am falsificat un set de dosare în care am scris că a fost ucis în luptă și am mai falsificat o recomandare pentru a i se acorda două distincții : Silver Star și Purple Heart. Pe căpitan l-a durut în cot. S-a purtat ca și cum nici n-ar fi băgat de seamă. Apoi am scris scrisoarea aceea în care le spuneam cum a murit Teddy în luptă, că a fost o moarte rapidă, fără dureri. Nici nu mai știu care e mai rea din două : moartea lui Teddy sau minciuna. Să reduci totul la o afurisită de foaie de hîrtie.

Stick a stat îngîndurat multă vreme după ce-am terminat istorisirea, fumînd și privindu-și fix picioarele. Nu i se părea o povestire de groază ; chestiile de genul ăsta erau normale pentru el. Nimic ciudat pentru Vietnam.

În cele din urmă clătină din cap.

— Măi, omule, da' chiar că ți-o faci cu mîna ta. Care e problema ? Ai spus o minciună și l-ai făcut erou pe prietenul tău cel mai bun. Mare brînză !

— E vorba de ce reprezintă asta. Într-un fel, poate că Namul ar trebui să însemne mai mult decît atît.

— Namul a fost o fîsîială. E ca o cicatrice pe burtă. O acoperi și o uiți ; nu te apuci să o vopsești în culorile steagului, roșu, alb și albastru. Tu ești ca o fondantă cu glazură de oțel, Kilmer, amice. Ești pradă sigură pentru vulturi. Înțelegi ce vreau să spun ? Uită partea cu minciuna. Ține-te de povestea ta ; și-așa nimeni nu vrea să audă adevărul. La naiba, amice, dă dracului obstacolele, mergi înainte. Ar putea să fie ultima ta ocazie.

Își aprinse o țigară și se întoarse la ziarul lui, apoi zise brusc :

— Bagă-l doar pe omul ei la zdup, asta o să ne rezolve toate problemele.

— E urît din partea ta să spui asta.

Azvîrli ziarul pe podea și își ridică privirea spre mine.

— Sînt cinstit, atîta tot. Soluția perfectă pentru tine e să se dezvăluie că Raines e creierul care a pus la cale toate asasinatele, iar Nance pistolarul. Așa împuști doi iepuri dintr-o lovitură. Te răzbuni și capeți și fata. E finalul perfect.

— Incredibil, am exclamat. Ideile sînt grozave.

— Tocmai ai descoperit care e prețul, îmi spuse el.

— Mda, chestii obișnuite, am răspuns eu și tonul vocii mele era foarte acru.

— Dacă sînt chestii ca aia de aseară, zise Stick, poți să mă pui la socoteală de fiecare dată.

Era evident că spusese tot ce avusese de spus despre problemele mele personale.

— Îți mulțumesc că m-ai scutit de povestea cuceririi tale, i-am zis.

— Că tot veni vorba de chestii obișnuite, am ceva pentru tine. Să trecem la problema numărul unu, O.K. ? Știi că nu-mi place lăudăroșenia. Am fost în picioare și m-am dus la Depozit înainte de ora opt. Avem vești bune, vești proaste și niscai vești așa și-așa.

— Ieși cu veștile bune mai întîi, i-am zis.

— Vestea bună e că, în sfîrșit, Kite l-a prins pe Nance în vizor. Vestea proastă e că n-a reușit chestia asta decît pe la trei dimineața. Altminteri, ar fi putut fi martor la mica noastră petrecere de la malul gîrlei.

— Ar fi drăguț de știut ce a făcut în ultimele două zile.

— Kite își vede de treabă. De asemenea, Charlie Ureche deține ceva informații despre cine și ce proprietăți are în oraș, iar Cowboy Lewis e în cunoștință de cauză în privința traseului lui Cohen în dimineața asta. Ce motiv ai avea să-ți începi ziua liberă așa de mizerabil, în afară de faptul că nu ți-e căpățîna înșurubată cum trebuie ?

— Mai întîi și-ntîi, am jignit o doamnă foarte drăguță, i-am zis.

— Cum adică, ai refuzat-o ?

— Mai rău, i-am cerut să încalce legea.

— A, asta-i tot ? De ce, ai îndemnat-o la jaful vreunei bănci ?

— I-am cerut codul calculatorului băncii și numerele de cont ale lui Cohen.

Nici nu clipi. Aș fi putut foarte bine să-i spun că afară plouă, la cît păru să-l impresioneze.

— Și a făcut-o ?

Am clătinat din cap.

— Doamna are mai multă integritate decît am eu.

— Ei bine, Lark habar nu are de asemenea noțiuni, zise Stick, cu surîsul acela straniu al lui. Iată restul veștilor bune.

Băgă mîna în buzunarul cămășii, scoase o foaie de hîrtie și mi-o întinse. Pe ea erau scrise două numere. Lark desenase o mutră zîmbitoare lîngă cel de-al doilea.

— Astea sînt parolele de acces la calculatorul băncii ? am întrebat emoționat.

— Și numerele contului Tagliani.

— E de necrezut ! Ești sigur că sînt corecte ?

— Am încredere totală în ea.

— Da' are o memorie pe cinste.

— Mai există ceva și mai și. Ghici cine e operator la calculatorul băncii.

— Glumești !

— E licențiată în matematică și tehnică de calcul a Universității Emory. S-ar putea să fiu îndrăgostit. Cînd se uită la mine o damă care arată în felul ăsta și are atîta minte, drace, m-aș putea chiar gîndi la o pensionare timpurie.

Eram impresionat de informația obținută, dar și mai impresionat de faptul că el i-o ceruse.

— Cum naiba ai știut că voiam numerele astea ? l-am întrebat.

— Lark mi-a spus că te-ai dus la *Casablanca* să te întîlnești cu DeeDee, așa că mi-am închipuit că vrei ceva, zise el. Nu mi-a fost greu să ghicesc ce anume. La naiba, mai știu și eu să adun unu și cu unu și-mi iese doi aproape de fiecare dată.

— Acum că le-am obținut, nu prea știu ce să fac cu ele.

— Ai uitat că am petrecut șase luni jucîndu-mă cu un calculator cînd am intrat în Freeze ? Știu eu ce să fac cu ele.

— Poți să bagi parola și să obții acces la terminalul principal al băncii ?

— Pot să mă bag în orice, zise el cu un surîs. Eu sînt scamatorul, ai uitat ?

Palmele îmi asudară gîndindu-mă la ce am putea descoperi. Pentru prima dată de cînd sosiserăm în Dunetown, aveam sentimentul că ne apropiem de ceva important. Informația ca atare n-ar fi însemnat mare lucru la tribunal, dar ne putea conduce spre sămînța răului.

— N-ai să-mi spui ce vrei ?

— Nu sînt sigur. Dar știu precis că acest Cohen e casierul bandei și că tratează numai și numai cu Seaborn la bancă. Treaba asta mi-a spus-o DeeDee. Folosesc banca pe post de mașină de spălat bani, o știu. Contul ăsta bancar ar trebui să ne spună ceva.

— Sînt de acord cu tine în ce-l privește pe Cohen. Lark zice că face depuneri de numerar o dată pe zi, sume mari.

— Știe cam cît ?

— Nu, dar a consultat o dată fișierul de depuneri, din pură curiozitate, și suma avea șase cifre.

— Isuse ! Sîntem pe drumul cel bun, Stick. Poate-i dibuim de data asta.

Am fluierat printre dinți, apoi am rîs amîndoi și ne-am bătut reciproc pe spate, purtîndu-ne ca niște liceeni. Dacă Lark avea dreptate, Cohen mînuia, probabil, vreo jumătate de milion de dolari săptămînal prin conturile Tagliani.

— Probabil că banii ăștia sînt apărați în vreun fel, zise Stick. Genul ăsta de activitate monetară îi atrage de regulă pe cei de la Leprozerie îi cum atrage petunia pe colibri.

— Asta înseamnă că și Seaborn trebuie să fie implicat, mi-am dat cu presupusul.

— Ia zi, vrei s-o pornești la pescuit ?

— Mda. Ce caut eu e, de fapt, un fel de cutia milelor, un cont-fantomă.

— Unul de care băieții de la Fisc să nu dea cu nasul ? făcu Stick.

— Exact.

— Asta s-a mai încercat înaintea ta de către experți.

— Ei, am răspuns eu, întotdeauna se găsește unul care să creadă că are o capcană mai bună.

54. EPAVE ÎN VALURI, EPAVE LA MAL

Dutch Morehead avea o presimțire.

Cînd am ajuns la Depozit, stătea cu picioarele cocoțate pe birou sub cele două gloanțe pe care tot el le înfipsese în tavan în noaptea precedentă.

— Ați văzut asta ? ne întrebă el, întinzîndu-ne ziarul de dimineață.

Articolul era pe pagina a șaptea, încercuit cu pixul :

„UN BĂRBAT, POSIBILĂ VICTIMĂ
A UNUI NAUFRAGIU“

Povestea, consemnată în Jacksonville, spunea că un bărbat alb, neidentificat, fusese adus de valuri cam la douăzeci de mile nord de stațiunea de odihnă în noaptea precedentă. Poliția locală presupunea că se aflase la bordul unui trauler despre care se credea că luase foc pe mare cu trei zile în urmă. Epava carbonizată plutise de-a lungul coastei timp de două zile. Urma să aibă loc o autopsie și nu existau alte detalii. Toată chestiunea ocupa vreo zece centimetri de ziar.

— N-avem și așa destule necazuri ? făcu Stick.

— Am și vorbit cu băieții de acolo, fu răspunsul lui Dutch.

— Se vede treaba că n-avem, replică Stick.

— Am o presimțire, făcu neamțul, evident mîndru de sine însuși.

— Drace, zise Stick. Ce mai e ?

— Paza de coastă a descoperit numele navei undeva prin epavă. Aceasta a pornit din Maracaibo acum nouă zile cu un echipaj de patru oameni. Maracaibo e imediat după colț de Columbia, iar eu cînd scriu Columbia, citesc cocaină. Băieții de la Departamentul de Resurse Naturale au cules date de ici și colo, de luni dimineață încoace. Pe urmă, azi dimineață, altă mortăciune a plutit la mal. Ăsta e negru. Ambii sînt plini de gloanțe, Jake. Calibrul douăzeci și doi.

— Și ce-are asta a face cu...

— N-am terminat încă, zise el. Etichetele de pe cămașa și pantalonii tântălăului ăsta negru indicau că e din Doomstown. Blugi superelegranți, cămașă de două sute de dolari, cizme de cinci sute. Și încă ceva — are o cicatrice mare, de aici pîn-aici.

Trase o linie cu degetul mare de la ureche la gură.

— Fir-aș al dracului, zise Stick. N-o fi Stitch Harper ?

— Descrierea i se potrivește ca pijamaua făcută la comandă. Și mai avea și un toc gol de pistol la centură, zise neamțul. Spune-mi și mie ce marinar cunoști să se îmbrace așa și să care armament de-ăsta ?

— Cine e Stitch Harper ? l-am întrebat.

— Una din gorilele de frunte ale lui Longnose Graves.

— Dacă e Stitch Harper, zise Dutch, s-ar putea să avem un scenariu nou-nouț pe tapet. Și am s-o știu în vreo oră. O să capăt poze ale ambelor victime prin telex.

— O.K., hai să auzim teoria, am sugerat eu.

După părerea lui Dutch, Longnose Graves aducea pe mare, din Columbia în Doomstown, kilograme întregi de cocaină. Graves strecura informația Dellei Norman, iar ea i-o pasa noului ei amant, Tony Logeto, care, la rîndul lui, o transmitea restului bandei Tagliani. Undeva la est de plaja Jacksonville, cineva din clanul Tagliani furase încărcătura, ucisese echipajul și dăduse foc navei. Dacă așa stăteau lucrurile, era o schemă deșteaptă. Respectivul îl jefuia pe Graves de „zăpadă" în valoare de mai multe milioane de dolari și în același timp îi crea faima de păgubaș în ochii oamenilor lui.

— Cred că Graves a dezgropat securea războiului, conchise Dutch. Adaugă la asta și faptul că dama lui a fost omorîtă în pat împreună cu Tony Logeto cu tot, așa că înseamnă că avem pe cap una bucată mafiot supărat fleașcă.

Ideea era valabilă, lucru pe care m-am grăbit să-l declar cu voce tare. Dacă teoria lui Dutch se adeverea, cea mai indicată persoană era Turk Nance, ceea ce ar fi putut explica plimbările lui din ultimele două zile.

— Cum văd eu lucrurile, zise Dutch, în spatele acestor omoruri se află fie Costello, fie Graves. Și în acest moment, Graves e singurul care are o motivație.

— N-avem nici o dovadă pe baza căreia să putem acționa, făcu Stick.

Era adevărat, totul era doar un labirint de „poate“ și „probabil“. Am hotărît s-o fac pe avocatul diavolului.

— Să pornim de la supoziția că avem un Costello *realmente* lacom, am intervenit eu. Poate că s-a hotărît să le facă de petrecanie tuturor, în afară de cei de care are nevoie, cum ar fi Tuna Chevos, care controlează căile maritime, Lou Cohen, vrăjitorul lui financiar, și Bronicata, care e conducta ce leagă narcoticele de clienții de pe străzi. Poate că s-au adunat și au făcut un pact să omoare restul familionului, să distrugă credibilitatea lui Graves și să împartă orașul în trei.

— Teoria nu-i la fel de convingătoare ca aceea împotriva lui Graves, zise Dutch. El luptă pe viață și pe moarte și are motive întemeiate să se răzbune.

— Oricum ar fi, ne trebuie drogul acela, zise Dutch. Fără cocaină, nu avem decît speculații.

Asupra unui lucru însă eram cu toții de acord : dacă negrul mort nu era Stitch Harper sau altcineva din banda lui Graves, pista lui Dutch ar fi fost mai înghețată decît un picnic în Alaska. Am hotărît să suspendăm orice alte discuții pînă la primirea fotografiilor.

În acest răstimp, am plecat în căutarea lui Charlie Ureche. Acesta se afla în cămăruța lui, îmbrăcat la patru ace, cu o țigară atîrnînd la capătul unui porttigaret, și bătea la mașină un raport cu o viteză de cam o sută de cuvinte pe minut.

— Faci chestia asta ca un adevărat expert, i-am spus.

— Mama mea credea în educația multilaterală, răspunse el.

— Vrei să-mi faci un serviciu ? l-am întrebat. Încerc să aflu niscai date despre un anume Tony Lukatis, în vîrstă de treizeci de ani, înfățișare creolă...

— Îl știu pe Lukatis, zise el. A fost la pîrnaie. Contrabandă cu droguri.

— Ăsta-i.

— A intrat din nou în bucluc? întrebă Charlie Ureche.

— Sora lui e o prietenă de-a mea. Ea crede că ar putea fi implicat din nou într-o...

M-am oprit la mijlocul frazei. Stomacul meu începuse să se răsucească încet.

— Dumnezeule, am exclamat și am alergat înapoi în sala telexului, cu Charlie la cîțiva pași în urma mea.

Dutch stătea lîngă mașinărie, frunzărind prin niște rapoarte.

— Chestiile astea sînt de-a dreptul penibile, ne întîmpină el. Dacă le-ar citi oricine altcineva, ar jura că Salvatore și Zapata sînt agramați. Apoi își ridică privirea spre mine și zise : Da' ce-i cu tine ?

I-am înmînat fotografia lui Tony Lukatis.

— Îl cunoști ? l-am întrebat.

Aruncă o privire.

— Sigur, ăsta-i Tony Lukatis. A făcut vreo doi ani la mititica pentru contrabandă cu iarbă. L-a găbjit Titan.

— Titan ? Aveam impresia că — mai mult sau mai puțin — tolerează drogurile.

— Fumatul, da, contrabanda, nu, zise Charlie. Da' ce-i cu toată povestea asta ?

— Tipul alb care plutea împreună cu Stitch Harper s-ar putea să fie Lukatis, am răspuns eu.

— Pe ce te bazezi ?

— Am o presimțire. A dispărut de duminică. Sora lui crede că ar putea fi implicat în contrabandă.

Prima fotografie rulă din aparat douăzeci de minute mai tîrziu.

— Ăsta-i Stitch, zise Dutch, sau, mă rog, ce-a mai rămas din el.

Racii, rechinii sau unii și alții făcuseră ravagii pe fața negrului, dar rămăsese suficient ca să ne dezvăluie cine era. Albul nu arăta la fel de frumos. Avea lipsă un picior, fața ciopîrțită și era tumefiat rău. Speram ca mortul să fie altcineva, oricine altcineva. Mi-am amintit de poza lui Tony, dată de DeeDee ; un puști brunet, plăcut, arătos. Și m-am gîndit la DeeDee, pentru care viața nu fusese decît un șir nesfîrșit de probleme. Întîi tatăl ei, acum fratele, pe care îl adora din tot sufletul. Speranța mi-a fost de scurtă durată.

— E Lukatis, zise Dutch.

— Ești sigur ? am întrebat.

Dădu aprobator din cap.

— N-a mai rămas mare lucru, dar e destul.

Am lăsat acolo fotografia. Știam că eu voi fi acela care-i va duce vestea lui DeeDee. Acum însă mă mai rodea și altceva. Pentru cine lucrase Tony Lukatis ? Pentru Longnose Graves sau pentru jefuitori ?

55. ANUNȚ MORTUAR

Terenul era un pătrat acoperit cu gazon, mărginit pe trei laturi de niște clădiri masive de cărămidă, datînd încă din perioada federalistă, iar pe cea de-a patra de rîu. Alei pietruite brăzdau parcul ; un cadran solar aflat în centru sclipea sub un soare arzător. Într-un colț al oazei verzi trona un stejar uriaș, încărcat de ani, care împrăștia puțina umbră de care dispunea, deși nu tînjise încă nimeni după ea. Abia dacă sufla o adiere de vînt.

Era douăsprezece fără cinci cînd am ajuns acolo. Parcul începea să se umple de fete tinere și drăguțe, în rochii subțiri de bumbac, și de bărbați care arătau jenați și incomodați de costumele lor de afaceri, majoritatea purtîndu-și hainele aruncate pe umăr. O tonetă de hot-dogs făcea record la vînzări. Era un loc destul de plăcut să iei masa de prînz, în ciuda căldurii.

Seacoast National își avea sediul la parterul uneia din clădiri. Față în față cu banca, de partea opusă a patrulaterului, era Depozitul Trei, unde urma să îmbucătățesc pîinea cu Sam Donleavy a doua zi. Cea de-a treia clădire, ce se întindea între primele două, cu fațada spre parc și rîu, se dovedi a fi o casă veche cu un singur etaj, în care se afla acum Muzeul Maritim.

M-am așezat pe o bancă de beton, plasată în preajma instituției bancare, în așa fel încît să pot urmări ambele intrări, și am stat s-o aștept pe DeeDee. N-a fost nevoie să stau prea mult. Cam la și cinci, ea și cu Lark ieșiră. O pereche izbitoare, ce atrăgea privirile ca magnetul.

DeeDee mă fixă cu o anume ezitare și se apropiară amîndouă ; mi-a făcut impresia că nu era prea sigură că am mai putea vorbi unul cu altul. Am spart eu gheața.

— M-am gîndit că poate n-ar fi rău să rămînem prieteni și să lăsăm afacerile deoparte, i-am spus.

Lark prelua sugestia voalată.

— Hot-dog și Coca-Cola, vrea careva ? întrebă ea subtil. Fac cinste.

DeeDee și cu mine am comandat cîte una din fiecare, așa că Lark s-a unduit în direcția tonetei cu hot-dogs, întrerupînd toate conversațiile pe unde trecea.

— Ai avut dreptate azi-dimineață, i-am spus. Ar fi fost un lucru necinstit din partea ta și-mi pare rău că ți l-am cerut.

— Ce mai contează ? făcu ea, încă înțepată. Ai obținut numerele acelea și-așa. Prietenul tău a convins-o pe Lark, spunîndu-i că ar fi o chestiune patriotică.

— Se pricepe, evident, să se descurce cu femeile mai bine decît mine, am spus eu în glumă.

— Oh, n-aș zice, răspunse ea, fără a mă privi.

Am pornit-o amîndoi la pas și am luat-o de braț, conducînd-o sub stejarul uriaș, departe de adoratorii soarelui de amiază. Deodată, ea se întoarse spre mine, ridică privirea și mi se uită drept în ochi, simțindu-mi neliniștea.

— E ceva în neregulă, zise ea, pot să jur. Apoi, după un moment, adăugă : Cu Tony ! I s-a întîmplat ceva lui Tony !

Am încuviințat din cap și i-am spus cu o anume dificultate :

— Mă tem că am niște vești proaste.

Ochii i se umplură instantaneu de lacrimi. Ciudat lucru cum ajung oamenii să știe ce ai să le spui încă înainte de a le-o spune.

— Oh, Dumnezeule ! zise ea. A murit, nu-i așa ?

Am dat prostește din cap, încercînd să mă gîndesc la un mod în care să i-o spun, unul cumva mai blînd, și asta cînd știam, de fapt, că nu exista nici unul.

— O, nu, făcu ea cu o voce ca un scîncet firav, pierdut.

Se prăbuși în brațele mele ca o păpușă sfîșiată din care curge umplutura. Am înlănțuit-o cu brațele și am stat multă vreme sub stejar, ținînd-o așa. Îi simțeam trupul cum se încorda, cuprins de convulsii, în încercarea ei de a-și înăbuși suspinele ; apoi convulsiile se transformară în valuri de durere care o copleșiră și brusc începu să plîngă în hohote. Am ajutat-o să se așeze pe iarbă și m-am așezat lîngă ea, strîngînd-o la piept, legănînd-o înainte și înapoi, ca pe un copil care tocmai își pierduse cățelușul adorat.

Am observat-o pe Lark venind înapoi prin parc, adînc preocupată de un hot-dog. Cînd ne-a văzut, i-am făcut semn să se apropie. Își dăduse seama ce se întîmplase încă înainte să ajungă la noi. Mă privi fix, cu sprîncenele arcuite întrebător. Nu spuse nimic; se așeză lîngă DeeDee și începu să o maseze pe spate, încercînd să lupte cu propriile lacrimi adunate în colțurile ochilor.

Așa cum ședeam acolo, am aruncat o privire în direcția băncii și l-am surprins pe Charles Seaborn cum stă și se holbează pe fereastră. Se retrase însă imediat în umbră atunci cînd își dădu seama că-l observasem. M-am uitat apoi în partea cealaltă, la ferestrele de la etajul al treilea al celuilalt Depozit. Nu știu la ce mă așteptasem, poate ca Donleavy să-i trimită bancherului anumite semnale luminoase peste parc. Ferestrele erau goale ca niște ochi lipsiți de vedere, holbîndu-se din clădirea aceea veche. Toată puterea ce dominase cîndva Dunetownul părea adunată acolo, în suprafața aceea pătrată, numai că acum ai fi fost tentat să crezi că teama îi luase locul.

Am șezut sub copacul acela preț de cincisprezece minute, căznindu-ne să o consolăm pe DeeDee. În cele din urmă, ea găsi curajul de a întreba ce se întîmplase.

— Un accident pe mare, am mințit eu.

Mi-era cu neputință să-i spun adevărul în acel moment. Pentru prima oară după toate cîte le îndurasem în Nam, simțeam o milă disperată față de cineva aflat în conflict cu legea.

Indiferent ce făcuse Tony Lukatis, știam care erau demonii care-și bătuseră joc de el, împingîndu-l spre moarte. Doe, promisiunea unei vieți ușoare, a Windsongului; aceiași demoni care-și bătuseră joc și de mine și care îmi pervertiseră sistemul de valori, făcîndu-mă să nu mai am afecte după revenirea din Nam. Mi-am amintit de ziua aceea în care le scrisesem scrisoarea lui Doe și Chief. Era ca o istorie care se repeta, atîta doar că de data asta nu mă mai puteam ascunde îndărătul unei scrisori. DeeDee se afla alături de mine și trebuia să dau piept cu durerea ei, să-i simt lacrimile pe fața mea.

În cele din urmă, a început să-mi pună inevitabilele întrebări la care încă nu aveam răspunsuri.

Unde ? Cînd ? S-a înecat ? Probabil. Făcea ceva ilegal cînd s-a întîmplat ? Nu eram sigur. Unde se afla trupul lui acum ? Nu știam. A fost groaznic de dureros ? Nu. Asta am spus-o cinstit. Așa-mi închipuiam, că totul s-a petrecut foarte rapid.

— Uite ce e, am zis într-un tîrziu. Eu am puțină treabă. Am să-i spun lui Seaborn ce s-a întîmplat. Du-o acasă, Lark. Cheamă doctorul și dă-i un sedativ. Vin și eu cît pot de repede.

Am condus-o pînă la mașină. Lark urcă la volan, iar DeeDee se așeză alături de ea și rămase încremenită, privind în gol printre lacrimi.

— La dracu', la dracu', *la dracu'* ! țipă ea vehement, dîndu-și brusc frîu liber mîniei. Dracu' să-i ia pe toți !

Își acoperi fața cu mîinile, iar Lark demară.

Mîinile scheletice ale lui Seaborn băteau darabana pe marginea mesei goale de birou, de mărimea unui teren de fotbal. Încerca să dea impresia că este ocupat în clipa în care am intrat fără a fi fost invitat. Văzîndu-mă, tresări, iar ochii i se măriră ca ai unui cerb speriat.

Încăperea era suficient de mare ca să cuprindă lejer enormul birou și arăta la fel de searbădă ca și acesta. Înapoia scaunului cu spătar înalt, cu fața la ușă, atîrna portretul în ulei al unui bărbat cu o înfățișare severă, cu sprîncene drăcești, arcuite spre tîmple, și cu ochi antipatici. Am ghicit după îmbrăcăminte că omul din tablou era babacul lui Seaborn. Mai exista un tablou în birou, înfățișînd pe cineva care bănuiam că face parte din familia Seaborn. Altminteri, încăperea arăta la fel de sterilă ca o jigodie castrată. Seaborn a vrut să obiecteze cînd am intrat, dar i-am retezat-o scurt.

— Fratele lui DeeDee Lukatis a fost ucis, i-am zis. Lark o conduce acasă. Le-am spus că îți dau eu de veste.

— Dumnezeule, exclamă el, ce grozăvie ! Dar ce s-a întîmplat ?

— Un accident pe mare, i-am spus, persistînd în minciună. Era în apă deja de două zile. Animalele de pradă au cam făcut ravagii.

Gîndindu-se la ce îi spusesem, fața lui deveni cenușie.

— Ce-aș putea să fac ? rosti el ca pentru sine, ca și cum și-ar fi pus lui însuși întrebarea.

— Păi, eu aş zice că puțină căldură și înțelegere ar fi de folos.

— Firește, firește, răspunse el.

Părea să întîmpine dificultăți în a vorbi coerent. După un moment, întrebă cu precauție :

— Chestia asta a avut ceva de-a face cu... ăăă... cu...

— Cu crimele ? i-am venit în ajutor.

El tresări la auzul cuvîntului.

— Cum poți să crezi așa ceva ? am întrebat.

— Fratele ei a mai avut necazuri și înainte, mă-nțelegi, îmi explică el, ca și cum m-ar fi inițiat într-o taină.

— Am auzit. Însă nu pot să răspund la întrebarea asta. În momentul de față, mă preocupă mai mult starea lui DeeDee decît motivul pentru care a murit fratele ei.

— Firește, firește, repetă el. Dar ce este ea pentru tine ?

— Nimic mai mult decît o simplă prietenă. Avem cu toții nevoie de așa ceva, nu ?

L-am lăsat în biroul lui vast și steril, ștergîndu-și dunga subțire de sudoare de deasupra buzei de sus.

Cînd am ieșit de la bancă, un omuleț agitat, cu părul negru și rar și ochi hiperactivi, a zbughit-o pe lîngă mine, strîngîndu-și mapa la subsuoară. Era Lou Cohen, care-și făcuse depunerea zilnică. Moartea nu schimbase nimic în Doomstown.

56. CURSĂ MORTALĂ

În drum spre pistă, mă tot gîndeam că făceam un lucru extrem de neobișnuit după evenimentele ce avuseseră loc de dimineață. Pentru întîia dată în atîția ani de zile, mă simțeam legat de suferința altcuiva. O puteam simți pe a lui DeeDee ca pe o agonie psihică, dar nu puteam face mare lucru s-o domolesc.

Un nor negru ca și destinul lui Tony mă urmări cea mai mare parte din drum pînă la hipodrom, apoi întunecă soarele și azvîrli o ploicică în vreo treizeci de secunde. Era una din ploile torențiale rapide, specifice verii, care vin și se duc, dar care acum încurcase binișor traficul auto la poarta hipodromului și mă făcuse să întîrzii cu cîteva minute la întîlnire.

Callahan aștepta la poarta din spate, cu obișnuita floare ce decora reverul hainei lui de mătase închisă la culoare și cu pălăria lăsată ștrengărește pe o sprînceană. Iată un om care știa să se îmbrace adecvat pentru fiecare ocazie.

— Cum stăm cu numărătoarea victimelor ? întrebă el sec, în timp ce ne îndreptam spre tribuna centrală.

— Le-am pierdut șirul, i-am zis, nevrînd să intru în amănunte în chestiunea cu Tony Lukatis. Ce se va întîmpla azi ?

— O să cîștige Disaway, zise el simplu. Acel pic de ploaie cît a fost a udat pista fix cît a trebuit.

— Asta o să-i crească cota ? am întrebat.

— Mă îndoiesc. N-a arătat nimic la ultimele două curse. Pariorii nu au încredere în el.

— Pui și tu ceva bani ? am întrebat.

— Nu pariez niciodată pe cai, zise el. Mai degrabă arunc banii pe fereastră.

Hipodromul și tribunele arătau splendid. Tribuna centrală, cu acoperișul ei ascuțit și cupolele înalte ce o împodobeau la colțuri, era construită în stil sudist pînă la rădăcină. Părea să aibă o vechime de o sută cincizeci de ani. Callahan mă luă ca să facem un tur în interior.

Era înghesuială mare. Parcarea era aproape plină și oamenii se ciondăneau în legătură cu pariurile, făcîndu-și de lucru cu formularele de concurs și studiind tabelele electronice totalizatoare care arătau că Disaway avea cota de 33.05 dolari pentru un cîștig de aproape cincisprezece la unu.

— Trebuie să-l întreacă pe Ixnay, zise Callahan. Ixnay e favoritul, avînd cota doar de 3.40 dolari pentru cîștig. Are numărul opt, continuă el. Calul doi, Johnny's Girl, e și el favorit la cota de cîștiguri. Și așa se face că lupta e foarte strînsă.

Am ieșit din sala pariurilor și ne-am apropiat de padoc. Disaway și ceilalți cai din prima cursă erau deja scoși la vedere. Așa cum stătea, cu picioarele ușor depărtate, cu nările fremătînd și cercetînd mulțimea, părea să fie într-o dispoziție bună. Judecînd după înfățișare, mi-aș fi pus banii pe Disaway. Ceilalți cai din prima cursă nu arătau în stare nici să-i care sacul cu ovăz.

— Frumos cal, zise Callahan. Păcat că are picioare așa de sensibile.

— Cine-l călărește astăzi ? am întrebat.

— Scoot Impastato, zise Callahan.

— Credeam că a terminat-o cu Thibideau.

— Cine știe ? răspunse Callahan vag. Poate că i-a venit chef să călărească.

— De ce ar face-o ? am întrebat. Părea foc de supărat pe el zilele trecute.

Callahan mă privi, de parcă tocmai aș fi scuipat pe pantoful lui.

— De unde să știu eu ? Tu de ce faci ce faci ? De ce călăresc jocheii ? La naiba, capătă cincizeci de parai de cursă, plus un procentaj din căciula de bani dacă mai și cîștigă. În zilele ploioase, cînd pista e mocirloasă, un cal poate foarte bine să cadă cînd aleargă cu șaizeci de kilometri la oră. Un jocheu poate fi călcat în picioare și făcut praf.

— Cum e, de pildă, astăzi ? am zis eu.

— Azi nu e prea rău, spuse Callahan. Soarele o să zvînte cea mai mare parte din băltoace. Cînd e foarte mocirlos, drace, îți spun drept, a goni prin noroi e un fel împuțit de a cîștiga cincizeci de dolari. Dar tot călărie se cheamă că e. Thibideau i-o fi spus: „Îmi pare rău, puștiule, iacă cincizeci de dolari în plus“ și bunul Mîini Magice s-a și urcat în șa. Puștiul cunoaște calul, iar Thibideau vrea cu orice preț un cîștigător. Așa că au făcut pace.

După ce am văzut padocul, am urcat în tribune, la ultimul nivel, iar Callahan m-a condus prin sectorul rezervat clubului, alcătuit dintr-un șir de loje de rangul întîi, apărate de ploaie, vînt și soare de niște pereți de sticlă fumurie și dotate cu canapele învelite în catifea bleumarin, măsuțe joase de mahon pentru servit băuturi și gustări și monitoare TV, pentru a oferi posibilitatea celor privilegiați să vadă prim-planuri din desfășurarea cursei. Chelneri în jachete roșii, care păreau aproape toți să fie negri mai în vîrstă, serveau cu un aer solemn răcoritoare. Locul părea să-și etaleze cu mîndrie eleganța, fapt pe care i l-am menționat și lui Callahan.

— Sportul regilor, zise el. Ăștia sînt aristocrații. Proprietari, crescători, finanțiști. Fac parte din spectacol.

De la elita clubului, am coborît printre oamenii de rînd, lîngă balustradă. Mulțimea era deja agitată. Callahan, după cum aflasem, avea o lojă în partea rezervată clubului, prin bunăvoința gazdelor, dar prefera să fie cît mai aproape de cai.

— Îmi place să-i simt cum o zbughesc pe lîngă mine, îmi mărturisi el, potrivindu-și lentilele binoclului și privind spre terenul de curse, iar apoi spre poartă. Cînd încep pariurile, ne putem apropia mai mult.

Mi-a dat un program, iar eu m-am apucat să cercetez tabelele. Erau acolo o serie de ordonatori de curse, în frunte cu Harry Raines, precum și cîteva informații care mă uimiră. După cum afirma programul, se rețineau drept impozite paisprezece la sută din primele zece milioane cîștig, opt la sută din următoarele zece, șase la sută din următoarele cincizeci și cinci la sută din tot ce depășea asta. Evident că statul sugea bine din cîștiguri, ceea ce-l absolvea clar pe Raines de suspiciunile mele.

Terenul din jur era la fel de impresionant ca și stadionul. Un mare heleșteu cu o fîntînă arteziană în mijloc atrăsese bîtlani și alte păsări de apă. Heleșteul era înconjurat de grădini de flori, iar la un capăt se înălța un obelisc de granit.

— Ce-i acolo ? am întrebat, arătînd spre uriașul monument.

— Ți-aduci aminte cînd îți povesteam zilele trecute despre Justabout ?

— Calul acela urît ?

Callahan încuviință din cap.

— Primul mare cîștigător ieșit de pe pista asta. Aici și-a alergat prima cursă și tot aici a concurat cea mai mare parte din următorul sezon. În primii doi ani, a cîștigat patruzeci și două de curse. Așa urît cum era, era atît de bun, încît o dată a fost ovaționat în picioare de public, deși ieșise pe locul al doilea. Mulțimea s-a gîndit că alergase foarte mult și că era obosit. Anul trecut, chiar spre sfîrșitul sezonului, a fost înghesuit pe turnantă, pe cînd se îndrepta spre linia dreaptă ; căznindu-se să iasă din înghesuială, s-a lovit de alt cal și a căzut. Au trebuit să-l omoare, așa încît Consiliul ordonatorilor de curse a hotărît să-l îngroape acolo.

Cu exact zece minute înainte de start, un călăreț în redingotă roșie și șapcă conduse caii pe teren, într-o paradă de jur împrejurul pistei și prin fața tribunelor. Se auziră ropote sporadice de aplauze pe ici, pe colo, precum și o grămadă de șușoteli printre pariori, în timp ce caii pursînge treceau prin dreptul lor.

Disaway era puțin agitat, săltîndu-se în buiestru și scuturînd din cap. Callahan avea dreptate în legătură cu fanaticii curselor. Cu zece minute înaintea primei curse, jumătate din mulțimea din jurul nostru păru să migreze *en masse*, așteptînd pînă în ultima clipă depunerea pariurilor. Am luat-o pe lîngă balustradă pînă aproape de potou, găsind o poziție perfectă.

Cota lui Disaway se schimbase foarte puțin, așa după cum preconizase Callahan. Cu cinci minute înainte de start, coborîse de la 33.05 de dolari la 26.20, încă depărtișor de primii, din punctul de vedere al pariorilor.

Cînd începu alinierea cailor la start, Callahan îmi dădu binoclul.

— Uită-te la Disaway, calul patru. Agitat puțin, dar nu cred că e emoționat. E nerăbdător să alerge. Arată bine. Un vulcan de energie.

Îl vedeam săltînd și azvîrlindu-și capul pe spate, în timp ce însoțitorul încerca să-l conducă la locul cuvenit. Mîini Magice era aplecat peste greabănul lui, vorbindu-i la ureche. Un moment mai tîrziu, calul se liniști și se alinie la start.

M-am întors și am privit tribunele prin binoclu. Raines era în lojă centrală, singur, avînd o înfățișare severă, ca Patton în timp ce-și conducea tancurile în bătălie.

— Uite-l pe Raines, i-am zis.

Callahan îi făcu un compliment neașteptat :

— Raines e un administrator dur. A construit o pistă ca la carte : bine condusă, „curată“, profitabilă.

— Nu sînt toate așa ?

— Ha ! Am terminat liceul, zise Callahan, și mi-am găsit o slujbă, fiind angajat să lucrez pentru un veterinar la un mic hipodrom. În Florida. Asistent medic de curse. Pista era „murdară“. Drace, ăia încurcau mostrele de sînge, dopau caii... o nebunie întreagă. Am văzut doi cai murind în vara aia, din care unul de astm. Groaznic. Călutul zăcea pur și simplu zbătîndu-se, nu mai avea aer. Îl vedeai cum se sufocă, numai că asta dura ore în șir. Nu voiau să-l omoare, fiindcă tot sperau că o să-l lase boala, că o să reziste. Am hotărît atunci să dau în vileag ce grozăvii se petreceau acolo. M-au dat afară. Mi-au zis că n-am să mai lucrez niciodată la o pistă de curse. Așa că m-am făcut polițai, m-am întors și am făcut curățenie zdravănă printre ei. Ia, atenție ; ies caii.

I-am dat înapoi binoclul chiar în momentul în care suna clopoțelul. Am văzut caii năvălind afară din boxe, o învălmășeală de animale și de culori țipătoare : mov, roz, portocaliu, nuanțe deschise de albastru și verde, toate păreau să se contopească într-o dungă policromă, apoi linia începu să se lungească pe măsură ce caii își găseau pozițiile. Mulțimea a izbucnit cu atîta forță cînd cei opt cai au atacat prima turnantă, încît nu l-am auzit pe crainic anunțînd pozițiile.

— Ce face ? am zbierat, nefiind în stare să deosebesc caii unul de celălalt în partea îndepărtată a terenului.

— A scăpat de aglomerația de lîngă balustradă și intră al patrulea în curbă, urlă Callahan. A ieșit din grup... recuperează... Scoot îl ține în frîu... pe partea din afară acum, trece al treilea. Scoot nu-i dă încă frîu liber complet... trec de stîlpul de treisferturi... Scoot încă îl ține în frîu... îl duce clar spre victorie. N-o să-i dea frîu liber înainte de linia dreaptă... e tot al treilea... acum trece pe partea dinăuntru...

Puteam vedea clar caii care treceau de curba din dreptul lojei centrale. Disaway alerga tare, apropiindu-se pe calul numărul doi, Johnny's Girl. Simțeam frenezia mulțimii la vederea cailor care se îndreptau spre ultimii o sută cincizeci de metri.

Callahan își continuă comentariul din mers :

— Acum e în grup, lîngă balustradă... încearcă să treacă al doilea. E la un pas de locul doi acum... și Scoot îi dă frîu liber ! Ia uite cum aleargă calul ăsta ! Drace, da' ce-i mai place noroiul...

Disaway trecu de calul al doilea și-l atacă pe primul. Simțeam tunetul copitelor lor îndreptîndu-se spre linia de sosire, vedeam culorile vii ale jocheilor mînjite de noroi.

Vocea lui Callahan începu să se ridice, pe măsură ce-l cuprindea și pe el frenezia din preajma finișului.

— Disaway îi dă bătaie. Sînt umăr la umăr pe linia dreaptă și iată-l, cîștigă teren, a luat un mic avans și tot gonește înainte.

Brusc, Callahan se opri o secundă, apoi rosti :

— Isuse !

Pe cînd se apropiau de potou, Disaway se depărtă brusc de balustradă și o luă de-a curmezișul pistei, iar în urma acestei mișcări dezordonate, piciorul stîng din față prinse a i se bălăbăni nebunește. Cei doi cai din spatele lui încercară să-l evite, dar era prea tîrziu. Se ciocniră dur, cap în cap. Disaway fu azvîrlit înapoi în direcția balustradei interioare, în timp ce cei doi cai căzură, cu botul în pămînt, rostogolindu-se peste nefericiții jochei. Disaway ieșise complet de sub control și Impastato se căzni în zadar să-l țină pe picioare, însă, în aceeași clipă, calul cu numărul trei țîșni spre panglica de sosire și cei doi concurenți se loviră rău unul de altul, producînd un zgomot de groază. Scoot Impastato zbură din șa, izbindu-se cu putere de balustradă, urmat imediat de Disaway. Balustrada se zgudui și Disaway, Impastato, calul trei și jocheul acestuia, precum și calul din spatele lor, se prăvăliră într-o învălmășeală înfiorătoare de copite, crupe, culori și noroi.

Mulțimea scoase țipete asurzitoare de groază.

Apoi, la fel de brusc, se lăsă o tăcere de moarte.

De pe teren, am auzit o voce strigînd :

— Luați-l de pe mine, vă rog, luați-l de pe mine !

Unul dintre cai încerca să se ridice, scormonind pămîntul cu copitele.

Unul dintre cei trei jochei stătea în genunchi, trăgînd de casca lui de protecție.

Calul numărul doi și călărețul zăceau în mijlocul pistei, fără să se miște.

Sirene. O salvare. Oameni alergînd pe teren.

Locul arăta de speriat.

— Hai s-ajungem dracului acolo, a zis Callahan, după care am sărit amîndoi peste balustradă și ne-am îndreptat spre teren.

57. RAINES SE SUPĂRĂ

Era o priveliște bizară : Disaway zăcea lungit pe o masă metalică enormă, cu trei picioare întinse anapoda, cu capul atîrnînd jalnic, cu ochii bulbucați, încremeniți în moarte, cu piciorul din față rupt și cu mușchii și tendoanele despicate, dînd la iveală osul zdrobit. Veterinarul, pe care-l chema Shuster și care era mai tînăr decît mi-l imaginasem, un tip scund, la vreo treizeci și cinci de ani, văduvit de cea mai mare parte a podoabei capilare, stătea aplecat asupra piciorului cu o lupă în mînă, iar alături de el, tot aplecat și îmbrăcat într-un halat alb, se afla Callahan. Ambele halate erau pătate din belșug de sînge. Eu rămăsesem la un metru-doi depărtare, ascultam și priveam, ținîndu-mi gura închisă și ochii și urechile larg deschise.

Pînă-n prezent, erau doi cai morți, un al treilea în situația de a fi ucis, și doi jochei în spital, dintre care Scoot Impastato avea un grav traumatism cranian și un picior rupt.

— N-am văzut niciodată o fisură atît de urîtă, zise Shuster.

— Or fi contribuit la asta și ceilalți cai cînd s-au prăvălit peste el, răspunse Callahan.

— Nu cred. Tibia s-a crăpat pe dinăuntru aici... și aici. Nici o ciupitură sau vreo altă dovadă de impact. Asta mă intrigă. Vezi ? Chiar aici și acolo jos, la baza fracturii.

Callahan se aplecă mai mult și dădu din cap.

— Mda. Poate că s-a despicat cînd s-a rupt osul.

— Poate...

Shuster luă un micrometru și se aplecă din nou asupra cadavrului.

— Aproape jumătate de milimetru, zise el.

Apucă un bisturiu și zdreli ceva de pe marginea osului fracturat, punînd materialul într-o eprubetă pentru analiză.

— Calciu ? întrebă Callahan.

— Vom vedea.

— Butazolidinul a făcut asta, zise Callahan.

— Nu pot decît să mă declar de acord. Calul șchiopăta ușor. Ar fi trebuit radiat de pe listele de concurs.

— Care a fost scuza antrenorului pentru că l-a dopat ?

— Îi curgea nasul.

— Mda, îi curgea pînă jos la picior.

— N-am putut să mă împotrivesc, se justifică Shuster. E un motiv perfect legal.

— Nu te învinuiește nimeni. Nu e prima dată cînd un cal cu picioare sensibile e dopat cu butazolidin.

Ușa se deschise în spatele meu și în încăpere intră Harry Raines. Haina lui verde-aprins, de ordonator de curse, părea nelalocul ei în încăperea albă și sterilă, dar, pe de altă parte, nici haina mea sport șifonată nu se potrivea mai bine.

Un val de emoții mă izbi în secunda cînd el intră pe ușă. În cei patruzeci și unu de ani ai mei, nu făcusem niciodată dragoste cu soția vreunui alt bărbat și, deodată, mă găseam la trei metri de omul pe care îl dezonorasem și pentru care nutream repulsie și ură. Aș fi vrut să dispar, într-atît de jenat m-am simțit cînd l-am văzut intrînd.

Îmi trecu prin minte un gînd fugar, că poate el știa despre legătura dintre Doe și mine, că poate cineva din gașca lui Tagliani îl informase despre noi. Prea multă lume știa sau bănuia care sînt relațiile dintre noi ; Harry Nesbitt mi-o spusese fără înconjur. Aproape că mă așteptam ca Raines să îndrepte un deget acuzator spre mine, sau chiar să-mi deseneze un „A“ de la adulter pe frunte cu stiloul. Simțeam sudoarea țîșnindu-mi pe gît, pe lîngă guler și, preț de o clipă, am învinuit-o pe Doe pentru stinghereala mea, trecîndu-mi mînia și gelozia asupra ei, fiindcă se măritase cu el.

Starea aceasta a durat doar o clipă, apoi toate simțămintele s-au topit cînd l-am privit ceva mai bine.

Am fost șocat de ceea ce aveam în fața ochilor. Nu era atît de înalt cum mi se păruse atunci cînd îl văzusem la curse, cu două zile mai înainte ; acum ai fi zis că fusese zdrobit de o greutate invizibilă. Fața îi era trasă și slabă, paloarea lui de birocrat se preschimbase într-un cenușiu gălbejit. Cearcăne vinete îi înconjurau ochii. Omul părea să fi îmbătrînit cu zece ani în două zile.

Oare chiar era unul și același cu robotul mînat de ideea de succes pe care îl descriseseră alții ? m-am întrebat. Părea mai degrabă a avea înfățișarea unui om suspendat deasupra unei prăpăstii, așteptînd să se rupă frînghia.

Brusc, el nu mai reprezenta o amenințare pentru mine. Temerile mele se dovedeau lipsite de temei. La început, nu-mi dădu nici o atenție. Era mai preocupat de calul mort. Cînd mă observă, arătă doar că era agasat și întrucîtva uimit de prezența mea.

— Dumneata ce cauți aici ? întrebă el, privind spre Callahan în timp ce vorbea, ca și cum nu credea că i-aș fi putut răspunde.

— El e Jake Kilmer. Lucrăm la chestia asta împreună, fu tot ce-i spuse uriașul polițist. Jake, dînsul este Harry Raines.

Asta păru să-l mulțumească pe Raines, care mă și alungă din mintea sa. Dacă îmi recunoscuse numele, n-o arătă. Își îndreptă din nou atenția asupra problemei urgente care se ivise.

— Nu vreau să te presez, doctore. Dar spune-mi, și-a rupt într-adevăr un picior ?

— În două locuri. Și mai era și pe butazolidin.

— Poftim ?

— Era răcit.

— Cine o spune ?

— Thibideau.

— La dracu' ! rosti sec Raines, iar vehemența lui mă ului.

— Ăăă, s-ar putea să fie și altceva, zise Callahan, venind spre noi scoțîndu-și halatul. Are o crăpătură în tibie, care duce drept spre fractură. Pare să fie ușor calcifiată, ceea ce înseamnă că datează de ceva timp. De cîteva zile, cel puțin.

— Deci, nu a fost vorba de o răceală.

— Îți spun asta, fiindcă doctorul nu-ți poate declara nimic oficial pînă nu termină analizele. Dar eu aș zice că animalul ăsta era pe butazolidin fiindcă rămăsese șubred după cursa de duminică.

— De unde ai informația asta ?

— Mi-a spus jocheul, Scoot Impastato. Dar n-a avut nimic de-a face cu asta, așa cred. El l-a abandonat pe Thibideau duminică, fiindcă i-a zis să dea frîu liber calului la cinci optimi, iar calul sprinta doar la linia dreaptă, ceea ce e un alt motiv pentru care duminică a pierdut cursa.

— Antrenorul e Smokey Barton, nu-i așa ?

Callahan dădu din cap.

— O să fie pus la zid pentru asta.

— A făcut multe lucruri bune, zise Callahan.

— Nu pentru pista asta, mormăi Raines. Nu și de acum încolo.

Shuster se întoarse la lucru, iar Callahan îmi făcu semn din cap să-l urmez afară. Am ieșit și ne-am rezemat de zidul clădirii, sub soarele fierbinte al după-amiezii. Callahan nu spuse nimic. Cîteva momente mai tîrziu, apăru și Raines.

Callahan îi zise :

— Domnule Raines, cred că trebuie să stăm de vorbă.

Raines încuviință din cap, apoi întrebă :

— Aici ?

— Dacă se poate, nu.

— Atunci, în birou. Mergem cu mașina mea.

Am ocolit pista, fără a scoate un cuvînt, iar el a parcat mașina în locul ce-i era rezervat. Am luat liftul pînă la ultimul nivel al tribunelor, apoi am mers de-a lungul unui coridor larg și răcoros pînă în biroul lui.

Era o încăpere spațioasă, lambrisată în culori închise și decorată în întregime cu antichități, inclusiv volumele legate în piele și așezate în rafturile lor sculptate. În mod normal, încăperea ar fi fost întunecoasă și deprimantă, dar întreg peretele din fața ușii era făcut din sticlă fumurie și dădea spre pistă. Efectul era pe cît de surprinzător, pe atît de plăcut.

Biroul lui de lucru era în stil clasic și îndeajuns de mare ca să poți juca baschet pe el. Persoanele din administrația Doomstownului păreau a avea o preferință bolnăvicioasă pentru birourile mari. Acesta era înțesat cu obiecte de valoare. Era amplasat lateral, în așa fel încît Raines să poată vedea pista și să-și conducă afacerile în același timp. Priveliștea îți tăia respirația.

Erau trei tablouri pe pereți, două Remingtonuri și un Degas, toate originale. Și doar două fotografii, ambele pe birou. Una reprezenta un instantaneu alb-negru al unui cuplu mai în vîrstă, pe care îl bănuiam a fi mama și tatăl său. Cealaltă, o fotografie color a lui Doe, lîngă un cal negru, care trebuie să fi fost Firefoot.

Îmi venea greu să-mi întorc privirea de la ea.

— Ar fi binevenită o băutură ? întrebă Raines.

Callahan ezită un monent sau două, apoi zise :

— Mi-ar prinde bine puțin brandy, mulțumesc.

— Dumneata, Kilmer ?

— Îmi surîde și mie.

Barul era ascuns în dosul unor turnante de mahon care se răsuceau la o simplă atingere. Raines scoase trei sonde ce păreau la fel de fragile ca boabele de rouă și turnă porții generoase dintr-o sticlă suficient de veche ca să dateze de pe vremea țarului. Brandyul mă arse pînă-n vîrful degetelor de la picioare.

— Luați loc și ziceți ce-aveți pe suflet, ne invită el cu o voce ștearsă, dar severă.

Canapeaua învelită în piele era mai moale decît oricare pat în care dormisem în ultima vreme. El se așeză înapoia biroului său cu un oftat și se frecă la ochi.

Începea să-mi placă de el, în pofida propriei voințe. Mi-l aminteam doar ca pe un fost fotbalist, dar avea în jurul său nimbul autorității, deși părea extenuat. Domina biroul, ceea ce nu era lucru ușor, avînd în vedere priveliștea de pe fereastră.

— Chestia cu Disaway, zise Callahan, merge dincolo de despicătura unui picior din cauza butazolidinului.

Raines își clătină paharul de brandy, îi mirosi aroma, sorbi din el, apoi așteptă.

— Disaway era favorit în cursa de duminica trecută...

— Abia de s-a tîrît și a ajuns al optulea, zise Raines, întrerupîndu-l.

— Da, exact. Avem ceea ce am putea numi o sursă de încredere, potrivit căreia acea cursă a fost aranjată ca Disaway să piardă. Tu consideri exactă informația, Jake ?

— Aș zice că e de necontestat.

Mușchii bărbiei lui Raines se încordară.

— Nu-ți pot spune precis cum s-a procedat, continuă Callahan. Probabil că i-au redus rația de hrană vreo două zile și l-au muncit și l-au alergat prea mult, apoi i-au dat un sac de ovăz și o găleată de apă cu două ore înainte de cursă, așa încît ferice de el că a putut, totuși, să ajungă la linia de sosire. Dar nu e nici un dubiu că a fost lucrat ca să piardă. S-au pus bani grei pe asta.

— De către cine ? întrebă Raines.

Callahan ezită cîteva momente. Era prins la înghesuială. A-i spune lui Raines despre înregistrare însemna să recunoască faptul că existau microfoane instalate ilegal în casa lui Tagliani.

— Îmi pare rău, zise el pe un ton ferm, dar politicos, nu pot să-ți spun asta. Nu pot să-ți spun chiar acum. Chestia e că a funcționat ca un tertip. A pierdut atît de drastic duminică, încît șansele lui au scăzut spectaculos pentru cursa de azi.

— A mers la aproximativ cincisprezece la unu, zise Raines.

Mai sorbi o dată din brandy, dar ochii lui nu părăsiră nici o clipă fața lui Callahan.

— Exact, dar cota lui fusese de 33.05 dolari pînă cu cîteva minute înainte de start. După spusele omului dumitale de la ghișeul de pariuri care depășesc o sută de dolari, s-a depus o căciulă de bani chiar înainte de clopoțel și șansele lui ajunseseră la 26 de dolari.

— Știi cine a plasat căciula de bani ? întrebă Raines.

Callahan clătină din cap.

— Erau o mulțime de oameni la ambele ghișee.

— Cine e vinovatul ?

— Poate fi oricine, de la măturător pînă la proprietar. Chestia e că nu putem dovedi nimic din toate astea. Știm doar atît, că înfrîngerea de duminică a fost aranjată.

— Putem dovedi că animalul a fost dopat cu butazolidin, zise Raines mînios.

— Mda, zise Callahan, numai că asta nu contravine legii în acest stat.

— Ei bine, are să contravină, tună Raines. Întotdeauna am fost împotriva folosirii butazolidinului pe orice cal cu mai puțin de patruzeci și opt de ore înaintea unei curse. Mă pricep la cai, Callahan.

— Știu, răspunse uriașul.

— Dar nu mă pricep la cei care fac aranjamente la cursele de cai, iar dumneata te pricepi. Am nevoie de dovezi pe care să le folosesc împotriva lui Thibideau, pentru ca asemenea lucruri să nu se mai repete.

Am hotărît să intervin în acest moment. Callahan juca prea strîns.

— Domnule Raines, Pancho Callahan are niște reticențe, întrucît chestiunea implică și strîngerea ilegală de dovezi. Am încredere că această problemă va rămîne confidențială. Fapt este că *știm* că a fost o cursă aranjată, însă ne aflăm în situația de a nu putea spune nimic despre asta. Dovada o avem înregistrată pe o casetă care nu este admisă ca probă în justiție.

El se holbă la noi timp de cîteva momente și își făcu de lucru cu o pipă de pe biroul lui, scărpinîndu-și în cele din urmă bărbia cu coada ei.

— Îmi poți spune cine a fost implicat ?

— Un om numit Tagliani, am răspuns.

Dacă știa cumva numele, fie că îl uitase, fie că era unul din cei mai buni actori pe care-i văzusem la lucru. Nu se distingea pe fața lui nici un semn de recunoaștere.

— Nu cred că mi-e cunoscut...

— Dar Frank Turner ? am întrebat. Ăsta e numele de care se folosea aici.

Puteam să văd privirea uluită a lui Callahan cu coada ochiului, dar am ignorat-o.

Întrebarea determină un răspuns verbal din partea lui Raines.

— Doamne sfinte ! făcu el. Aranjamentul ăsta este legat în vreun fel de crimele din oraș ?

Era evident că înghițise și el gălușca servită de presă, așa cum făcuseră toți ceilalți în oraș. La fel de evident era faptul că plutea într-un întuneric total în privința lui Tagliani, habar neavînd cine era acesta în realitate și care erau ramificațiile asasinatelor.

— Nu tocmai, răspunse Callahan, încercînd să fie precaut.

Am hotărît că era timpul să dau cărțile pe față. I-am spus întreaga poveste despre Tagliani, începînd cu Ohio și încheind cu morga din Dunetown. I-am spus despre

Chevos, prietenosul distribuitor de droguri, despre asasinul aflat la cheremul lui, pe nume Nance, și despre omul lor de acoperire, Bronicata. I-am spus despre războiul dintre Cherry McGee și Longnose Graves, o avanpremieră a ceea ce urma să se întîmple. Cu cît vorbeam mai mult, cu atît părea Callahan mai surprins.

Cît despre Raines, cu greu s-ar fi putut spune că era surprins. El arăta de-a dreptul îngrozit.

Eram ca un trăgător cu pistolul-mitralieră. Cu cît se înfricoșau ceilalți mai tare, cu atît trăgeam mai multe gloanțe. Urmăream fiecare mișcare a lui Raines, încercînd să decid dacă fusese într-adevăr păcălit de Titan și de ceilalți, sau era unul din cei mai mari actori ai tuturor timpurilor. Am ajuns la concluzia că fusese tras pe sfoară. Orice griji îl vor fi apăsat mai devreme în ziua aceea, i se păreau acum nesemnificative, probabil, în comparație cu ce-i spuneam eu. Am lăsat cea mai bună ghiulea pentru final.

— Mă surprinde că Titan, Seaborn, Donleavy, sau tipul care deține ziarul și postul de televiziune... cum îl cheamă ?

— Sutter, zise el răgușit.

— Da. El se ocupă cu mușamalizarea Mă surprinde că nici unul din asociații dumitale nu ți-a spus nimic despre asta pînă acum, am continuat eu.

Pauză.

— Știu despre treaba asta de săptămîni de zile.

Callahan arăta de parcă-și înghițise limba. Iar Raines mai îmbătrînise cu vreo cinci ani în zece secunde.

Nu sînt prea sigur nici pînă-n ziua de azi dacă-mi vărsam pe el mînia pentru Comitet, Chief și restul găștii din Dunetown, sau îi spuneam ceva ce era îndreptățit să știe ; dacă era o chestie meschină din partea mea, fiindcă-i doream nevasta, sau o strategie iscusită. Eu așa am consemnat-o, deși era o acțiune nesăbuită. Oricare mi-ar fi fost motivele, un lucru știam sigur : urma să fie un scandal de toată frumusețea. Aveau să se întîmple multe chestii urîte. Eram nerăbdător să aflu cine va ieși la atac.

În clipa cînd am terminat, el și-a dat seama că știam cine făcea parte din Comitet și ce putere avea acesta. Lucrasem doar prin insinuări, pomenindu-i în treacăt pe

Titan sau pe Seaborn, însă fără a-i incrimina. Mă abținusem.

Mă distram de minune. Asta era irlandezul din mine : nu te înfuria, răzbună-te. Eu le făceam pe amîndouă.

— Oricum, am conchis, aranjamentul cursei n-a făcut parte din porcăria cealaltă, el reprezintă doar un reper pentru ce se întîmpla aici. E vorba de schimbarea de valori petrecută în oraș, comparativ cu vremurile de odinioară.

Ochii lui reci, întunecați, se întoarseră spre mine și mă priviră fix timp de mai multe secunde, cu toate că mintea lui încă părea să rătăcească fără țintă. Apoi dădu foarte încet din cap.

— Da, făcu el cu tristețe. E bine spus, Kilmer. Schimbare de valori.

Abia atunci mi-am dat seama cît de adînc era jignit. Era destul de trist să afli că ai fost mințit de cei mai buni prieteni ai tăi, dar să primești informația de la vechiul amant al soției tale, asta mergea deja dincolo de o simplă insultă. Am încetat să mă mai distrez și a început să-mi pară rău pentru el. O mulțime din visele lui Harry Raines fuseseră spulberate în cîteva minute.

Pancho Callahan privea pista pe fereastră. El avea chiar mai puține de spus decît de obicei — adică nimic.

Raines se ridică, mai turnă un rînd de brandy și se așeză pe colțul biroului.

— Îți apreciez imparțialitatea, zise el, oprindu-se la jumătatea frazei ca să-și dreagă vocea. Înțeleg legăturile dumitale... anterioare cu Dunetownul. Toate astea ți se par probabil dificile și dumitale.

Nu stătea prost nici el la capitolul insinuări. O sumedenie de informații ricoșau înainte și înapoi între noi, din care majoritatea în mod tacit. Mai că-mi venea să-l întreb ce l-a supărat.

În loc de asta, am răsucit cuțitul și mai adînc în rană.

— Nu are nimic de-a face cu legăturile anterioare, domnule Raines, am zis. Sînt anchetator în slujba guvernului. Am venit să vă dau o mînă de ajutor, ca să curățați orașul. Sînt aici de cinci zile și știu precis un singur lucru. Toate persoanele importante la care am apelat mi-au tras șuturi în loc să mă ajute. Callahan nu ți-ar fi spus toate astea. El n-ar fi fost în stare să fie atît de ireverențios. Eu, pe de altă parte, nu m-am descurcat niciodată prea bine la capitolul diplomație. Nu ține figura în meseria mea.

M-am oprit. Dialogul începea să capete un aer defensiv pe care nu mi-l doream.

Raines privi spre Callahan.

— Poți confirma toate astea ? întrebă el încet.

Callahan dădu din cap.

— Dumnezeule, zise Raines din nou.

Apoi, brusc, își îndreptă iar atenția spre Pancho Callahan.

— Vina aparține strict antrenorului, rosti el scurt, ca și cum uitase complet de conversația de acum cîteva momente.

Ai fi zis că aceasta îi dăduse o forță lăuntrică. Greutatea care îl apăsase părea să fi dispărut. Fusese înlocuită încet de duritate ; aveai impresia că omul luase o decizie finală și că acum era momentul de a acționa.

— Am să-l fac praf pe Barton. Am să-l dau afară, cu afurisitul acela de butazolidin cu tot.

Callahan interveni :

— Mi se pare, domnule, că vorbim de două lucruri diferite aici. Doparea calului azi și aranjamentul cursei de duminică. Ele se leagă în cazul de față, dar sînt două probleme diferite.

— Da, înțeleg asta, zise el.

Își trase umerii înapoi, ca un căpitan de marină la o paradă, și-și îngropă un pumn în palma celeilalte mîini.

— Am vorbit cu jocheul...

— Cu Impastato, zise Raines, anunțîndu-ne că-și cunoaște terenul.

— Exact. Impastato a fost pișcat de fund de Smokey Barton, fiindcă i-a dat frîu liber lui Disaway la stîlpul de cinci optimi ; el sprinta de obicei la trei sferturi. Oricum însă, Thibideau a fost acela care i-a spus să alerge în felul ăsta.

— Se mai întîmplă, nu e un lucru neobișnuit, zise Raines, încercînd să fie corect.

— Așa este. Dar, de obicei, asta nu se face într-o cursă în care calul e favorit și terenul îi e propice.

— De acord, zise Raines, care se arătă a nu fi un fraier. Dar asta nu e suficient ca să dovedească aranjamentul cursei.

— Nu, dar mai e ceva. La ultima cursă pe care a alergat-o Disaway, Impastato zice că sălta lateral spre stînga cînd a ieșit din curbă. Începuse să alerge dezordonat.

— Uite ce e, îmi pare rău, Callahan, zise Raines neliniștit, dar trebuie să știu de unde ai informația aceea cum că a fost aranjată cursa. Nu mă pot duce la ordonatorii de curse să le spun că am auzit-o pe stradă.

— Nu te poți duce la ordonatori în nici un caz... și nici la Jockey Club, zise Callahan, căutînd din priviri un sprijin din partea mea.

— Și de ce nu, mă rog ?

— Nu putem dovedi nimic din toate astea, am intervenit eu. Dumneata ești avocat. Povestea pe care ți-am relatat-o e o ipoteză nefondată. Poți să-ți prinzi urechile în chestia asta, ca și noi, de altfel.

— Urechile mele sînt deja prinse, mormăi el.

— Ce vrea să spună Jake e că nu putem dovedi că animalul a fost paradit anume ca să nu poată alerga bine, zise Callahan. Nu putem dovedi că Thibideau a pus capac la chestia asta dîndu-i frîu liber prea devreme. Nu putem dovedi nici măcar că Thibideau a fost implicat. Și nici chiar faptul că Disaway a alergat cu o fisură la picior nu-l putem dovedi.

Enervarea lui Raines se transformă în mînie.

— Ce-ar fi să-mi explici mai clar ? zise el.

— O.K., acceptă Callahan. Cum văd eu lucrurile, nu l-au putut dopa duminică, fiindcă butazolidinul are un efect slab, calul și-ar fi putut foarte bine încheia treaba și ar fi figurat pe lista de favoriți. Aranjamentul a fost făcut pentru ca Disaway să piardă. Au trebuit să-l dopeze astăzi, fiindcă șchiopăta după încălzire, iar azi era ziua cînd trebuia să cîștige. Așa că Disaway a fugit ca un leopard și n-a simțit durerea din picior pînă cînd s-a prăbușit. Cred însă că Thibideau a pus la cale eșecul de duminică. Singurul păcat al lui Smokey a fost că n-a retras calul din cursă pe motiv că șchiopăta. La naiba, s-ar putea da afară o grămadă de antrenori pentru o treabă ca asta.

— Atunci am să-i dau pe toți afară, făcu Raines furios.

Își termină al doilea brandy și stătu cu spatele la noi, privind fix la pista de curse.

— Lăcomia unui proprietar, tîmpenia unui antrenor, și iată că doi cai sînt morți. Unul din jochei s-ar putea să nu mai fie în stare să călărească vreodată, iar celălalt zace în dureri la spital. Se întoarse din nou cu fața la noi : După știința mea, în cei aproape trei ani de existență, n-a fost niciodată măsluită vreo cursă la pista asta.

— Ei bine, zise Callahan, de astă dată a fost bine gîndită și imposibil de probat. Treaba ar fi mers ca pe roate, numai că piciorul acela s-a dovedit azi mai slab decît și-au închipuit ei, și așa se întîmplă întotdeauna cînd un cal își rupe un picior într-o cursă anterioară.

— Atunci ce mama dracului *aș putea* să fac ? tună Raines și, un moment, am avut impresia că-l aud pe Chief Findley.

Callahan își termină băutura și se ridică.

— În legătură cu asta ? Nimic. Thibideau și-a pierdut calul, și-a plătit prețul. Ceilalți doi cai și jocheii ? Nu știu ce să zic. O să fie trecuți la catastif — încă un accident și-atît. Nu cred... vezi dumneata, motivul pentru care ți-am spus toate astea e că nu e ultima oară cînd se încearcă figura. Știam ce simți față de piste și față de cai. Însă treaba cu măsluirea era un lucru pe care trebuia să-l știi.

Raines oftă, se lăsă pe speteaza scaunului și-și mușcă buza de jos.

— Apreciez ce-mi spui și-ți mulțumesc, zise el, în timp ce privirea îi rătăcea din nou undeva departe.

— Domnule Raines, nu ne-ar fi de nici un folos — lui Callahan, mie și celorlalți oameni ai lui Morehead — dacă ai vorbi cuiva despre măsluirea asta. O poți face, dar nu chiar acum. Peste o zi-două eventual, bine ?

I-ar fi fost greu să refuze rugămintea și nici n-o făcu.

— Respect încrederea pe care mi-o arătați, zise el, fără a învrednici cu privirea pe nici unul din noi. Patruzeci și opt de ore vă ajung ?

Callahan se uită la mine întrebător.

— Sigur, am spus eu, ridicînd din umeri, e perfect. Ţinem legătura.

L-am lăsat acolo, cu ochii aţintiţi la pista de alergări pe care o crease şi pe care, evident, o iubea şi o preţuia, simţindu-se protectorul ei, cam în acelaşi mod în care se simţea Chief protectorul Dunetownului. Îmi părea rău pentru el, era ca un şcolar care tocmai descoperise un fapt urît de viaţă. Callahan nu spuse nimic pînă nu ieşirăm din clădire şi o luarăm pe gazon, în drum spre maşină.

— Ai fost destul de dur, zise el.

— Callahan, nu ţi se face niciodată lehamite să ai de-a face cu blegi ? l-am întrebat oftînd.

— Ba mereu, zise el, uitîndu-se la pista de curse unde se repara gardul ce fusese distrus.

— Exact asta mi s-a întîmplat mie. Am impresia că Raines e orice, în afară de aşa ceva. Dar e-nconjurat de o ciurdă de blegomani.

— Şi era treaba ta să i-o spui ?

— Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Era timpul ca cineva să joace cinstit cu el.

— Asta ai şi făcut, zise Callahan. Mă-ntreb doar ce are să zică Dutch.

— Eu nu mi-aş face prea multe griji în legătură cu Dutch, am replicat. Mi-aş face griji în legătură cu Stoney Titan.

După un moment, Callahan zise : „Mda“... şi păru speriat de perspectivă.

Nu i-am spus că mai făcusem ceva, şi anume că-l analizasem ca să văd din ce fel de aluat era zămislit.

Mă cam îndoiam că mi-ar fi plăcut răspunsul.

58. FLASHBACK: JURNAL DIN NAM, URMĂTOARELE ȘASE LUNI

Ziua a 182-a: *Știm să satul ăsta e o ascunzătoare a vietnamezilor. Ne-apropiem de locul cu pricina și vedem o oală de orez fierbînd, să tot ajungă pentru vreo sută de oameni; sînt niscai bătrîni în preajmă, o duzină de copii, două-trei femei tinere și-atît.*

„Da' ăștia chiar că-s nemîncați, dacă-nfulecă ditamai oala!" zice Jesse Hatch pe cînd trecem pe-alături.

Cel care-l înlocuiește pe Fulgler e un puști din Pennsylvania, mînuiește un pușcoci de calibrul 0,60, care pare a face parte din brațul lui. Prinde orice din mers. Îi zicem Pușcașul. Cică obișnuia să vîneze tot timpul, făcînd braconaj, vară, iarnă, de cînd era de vreo opt-nouă ani. Nimic nu-l sperie. A început să i se fîlfîie încă înainte de a veni în Nam.

Ei, și ne întoarcem noi în astă-seară să vedem dacă nu cumva satul e un bun adăpost pentru gălbejiți; era mare fierbere peste tot. Am dat peste un adevărat Oraș al Gălbejiților. Dăm foc locului și-l atacăm din ambele părți, numai că e un rîu în spatele satului, iar ei se duc pe malul celălalt și ne trezim că tot noi sîntem prinși la înghesuială. Zboară trasoare verzi peste tot, rafalele ricoșează, izbind pămîntul din jurul nostru. Aruncăm cu explozive în colibele lor, scuturîndu-i de mama focului, și deodată una dintre colibe explodează. Trebuie să fi avut toată muniția lor depozitată acolo, că a fost cam ca focurile de artificii de Patru Iulie la pătrat. Grenade, mortiere, trasoare, mine. Toată lumea urlă, fuge. Apoi Hatch primește un glonte în picior de pe malul celălalt al rîului, cade în apă, intră în panică și începe să zbiere că nu știe să înoate, iar Carmody urlă: „Taci, pentru numele lui Dumnezeu", numai că-i prea tîrziu și Jesse mai încasează două gloanțe în cap. Carmody şi cu mine ne-am tîrît pînă acolo și l-am cărat înapoi. Dar *ştiam că s-a zis cu el. Era ca şi cum aş fi încercat să ridic în cîrcă o casă.*

Carmody repetă întruna : „De ce a urlat, de ce mama dracului a urlat ?! Afurisitu' de rîu era adînc doar de un metru."

Dar era întuneric, toate merseseră pe dos şi Jesse nu ştia să înoate. La naiba, nici nu ştiu de ce mă scuz pentru bătrînul Hatch, uite ce preţ a plătit.

Ziua a 198-a : *Locotenentul începe să se poarte bizar. A început, de fapt, în urmă cu două săptămîni, cînd l-am pierdut pe Jesse Hatch. Dă impresia că-i vine greu să ia vreo hotărîre în legătură cu orice.*

Seara trecută m-abat pe la coliba lui şi-i zic : „Hai, domnule locotenent, să bem o bere." El stă şi se uită la mine şi pe urmă zice : „Stai să mă gîndesc". Să se gîndească dacă să bea o bere ?

Astăzi zice : „Mi s-a cam spart norocul. N-ar fi trebuit să-i pierd pe Flagler şi Hatch."

„Nu poţi să te învinuieşti pentru asta" , îi zic.

„Da' pe cine-ai vrea să învinuiesc, pe Nixon ?" întreabă el, numai că o zice cu amărăciune. Şi-a pierdut şi simţul umorului pe deasupra.

Ziua a 215-a : *Am fost izolaţi de unitatea noastră şi eram de două zile prin junglă. Am dat peste o mînă de gălbejiţi. Să fi fost vreo zece. Răzbim printre nişte tufe şi iată-i şi pe ei, cam la şase-şapte metri distanţă.*

Toată lumea se aruncă pe burtă, în afară de locotenent. Nu ştiu ce s-a întîmplat. Are pur şi simplu un scurtcircuit la cerebel şi stă acolo. Unul dintre vietnamenzi poartă un AK-47 pe umăr, se răsuceste şi trage o rafală. Carmody încasează trei bucăţi. Zace acolo, la cîţiva metri de mine, zbătîndu-se în convulsii.

E cea mai scurtă bătălie armată pe care am văzut-o vreodată. Se termină în vreo zece secunde. Toată lumea trage în acelaşi timp. Îi dominăm pe adversari, iar Carmody e singurul rănit. Unul dintre gălbejiţi sare în rîu şi Puşcaşul bîldîbîc după el, îl ia la prelucrat cu pumnalul. Îl înjunghie pînă oboseşte.

Îl iau în brațe pe locotenent, îl strîng cît pot de tare și-i tot spun că o să fie bine. Îl țin așa pînă cînd nu se mai zbate și-l simt că îmi înțepenește în brațe.

Nu pare a fi posibil. O lună, atît mai avea de stat aici. Nu știu de ce-l credeam invincibil pe locotenent. S-ar fi putut crede că am mai multă minte după șase luni aici.

Ziua a 254-a : *Sînt aproape șase săptămîni de cînd Carmody și-a dat duhul. Mi-aș fi dorit al naibii de mult să fi avut timp să-i mulțumesc locotenentului. Dacă s-ar mai întoarce doar un minut-două ! La naiba, iei prea multe de bune aici.*

O fac pe șeful plutonului de-atunci. M-au făcut sergent. Doc, Pușcașul și cu mine sîntem singurii mai vechi. Jordan și-a încheiat termenul și s-a întors în lume. În noaptea dinainte să plece l-am îmbătat așa de tare, că era de-a dreptul țeapăn. Așa că l-am legat de coada pirogii și l-am tîrît înapoi la unitate, ceea ce-nseamnă cîțiva kilometri. Aproape că s-a înecat. Cînd am ajuns la unitate, era treaz. Așa că l-am îmbătat din nou. Era o epavă cînd s-a suit în elicopter la Cam Ranh. Pun pariu că e mahmur și-acum. Asta o să-l ajute să ne țină minte.

Poți să-ți imaginezi una ca asta ? Șase luni și sînt deja veteran.

N-am apucat să-i spun locotenentului nici măcar că-mi place de el.

Ziua a 268-a : *Astăzi m-au chemat la Dau Tieng, adică la Cartierul General al diviziei, și am vorbit cu căpitanul care pare să regizeze tot spectacolul în sectorul ăsta. El îmi zice că sînt recomandat pentru medalia Silver Star după chestia aia de la Hi Pien. A fost o misiune de salvare și cred că am făcut o figură frumoasă în ziua aia.*

Mă întreabă ce cred despre război. Poți să-ți închipui așa ceva ? Ce crede cineva despre război, pentru Dumnezeu !

„Am avut și zile mai bune în viața mea“, i-am zis, „ca, de exemplu, cea în care m-am operat de apendicită.“

Căpitanul avea ochii încercănați rău de tot, ca unul care are nevoie de somn și căruia i-ar prii o săptămînă-două la soare, așa că n-a reacționat.

„Vreau să spun, ce crezi, politic vorbind, despre război ?“ zice el.

„La asta nu mă pricep“, îi zic. „Nu mă interesează rahaturile politice. Sînt aici fiindcă am fost trimis. Nici măcar nu știu ce mama naibii facem aici, domnule căpitan. În momentul de față, s-ar părea că tot ce facem e să încasăm șuturi în cur.“

„Și asta te preocupă ? Că s-ar părea că luăm la șuturi în cur ?“

„De ce, sînteți cumva un sfătuitor spiritual ?“ îl întreb.

Rîde din nou și zice că nu, nu e un sfătuitor spiritual.

Așa că-i zic : „Nimeni n-a venit încoace să piardă“.

Pe urmă, el mă întreabă cîți ani am și-i spun că am douăzeci și unu, iar el îmi zice : „Ești un militar de linie al naibii de bun“.

„Să vă spun ceva, domnule căpitan, sînt aproape un răcan. Mai am șase luni de stat aici și am două obiective în viață : să mă întorc întreg și să-mi aduc oamenii înapoi întregi. Nu mă gîndesc la nimic mai presus de asta. Nici nu există altceva mai presus. Dacă te apuci să te gîndești la ceea ce e mai presus de asta, ești un om mort.“

„Am de gînd să te fac ofițer“, zice el așa, ca din senin.

„Drace, nu“, zic eu. „Nu-mi faceți una ca asta, domnule căpitan. Lăsați-mă în pace. Ce vreți de la mine ?“

„Am nevoie de un locotenent pentru plutonul ăla și tu ești cel mai potrivit.“

„Uitați ce e, punți-mi șase trese, bine ? Și-n felul ăsta o să fiu cel mai înalt în rang din pluton. O să rămîn acolo și-o să fac același rahat ca înainte, da' nu vreau nici un afurisit de însemn ofițeresc pe epolet. Însemnele ofițerești te duc la moarte. Eu mă dau la o parte, domnule căpitan. Nu vreau să mor în mlaștina asta. De-mi dați așa ceva, îmi puneți moartea-n cîrcă.“

Așa că îmi dă șase trese și o noapte de permisie, ceea ce e de-a dreptul o glumă. În ziua următoare sînt înapoi la Hi Pien și nimic nu s-a schimbat. Același rahat dintotdeauna.

Ziua a 287-a : *Am avut un colonel sărit de pe fix, care a vizitat frontul. Era un veteran, se vedea cît de colo. Știa toate trucurile dușmanului și le ignora. Nici măcar nu avea* *logică atunci cînd vorbea. Cred că nici pantalonii nu-i mai avea bine închiși la șliț.*

După-amiază, urma să se aburce într-un elicopter și așa că stăm în zona de aterizare pe vîrful colinei, iar el se-apucă să-i tragă o pișare drept în vale și așa, brusc, soldații vietnamezi încep să răsară și să năvălească spre noi. Nu știu de unde au apărut, el rîde și eu îi zic : „Domnule colonel, ați face bine să vă păziți. Avem inamici peste tot prin zonă."

„Pișă-te pe ei", zice el.

Și, deodată, gloanțele de 9 milimetri zboară în rafale spre noi de peste tot. Trebuie să fi tras cincizeci de bucăți, că țărîna din jurul picioarelor noastre sărea în sus ca artezienele. El termină, se încheie la șliț și le dă cu tifla. Pe urmă vine elicopterul, el se cațără la bord și se topește în văzduh. Și eu îmi zic : iată unul care are nevoie să plece de pe front rău de tot.

„Hodorogul ăla țăcănit o să cauzeze moartea cuiva într-o bună zi", zice Doc. „Lui deja nu-i mai pasă nici de doi bani."

„Și ce dracu' or să facă cu el ?" zic eu. „E prea țicnit ca să-l mai poți trimite înapoi în lume."

„Nu știu, poate or să-l trimită la azilul de colonei țicniți", zice Doc și rîdem cu toții pe chestia asta.

Ziua a 306-a : *Pușcașul a fost la Saigon pentru o săptămînă de odihnă, se întîlnește cu un soldat, se ațin pe acolo împreună, se-mbată și fac ceva scandal. Soldatul îi arată Pușcașului cum să facă o grenadă de mînă să explodeze după un timp mai lung și, cînd Pușcașul se întoarce, stă în fiecare noapte și potrivește la M-4 cu grămada și pe urmă le bagă în pachetele de muniție. Pune cîte cinci sau șase în fiecare sac.*

Două nopți mai tîrziu, stăm într-o zonă de aterizare și vietnamezii dau năvală. Pușcașul zice să ne luăm după el. Lasă sacii în urmă. Le dăm ălora vreo treizeci de metri, ne așezăm și, cînd ei ocupă bine poziția, pornim numărătoarea. Ce vedem pe urmă sînt grenade de mînă explodînd de peste tot și gălbejiți urlînd, un circ întreg. Pe urmă ne-am întors, i-am dat gata și ne-am reocupat poziția. Am sfîrtecat vreo douăzeci. Jumate din ei nu mai aveau decît un braț. Am *făcut figura asta de două ori, părăsind zonele de conflict, și ce să vezi ? Pușcașul își ține acum mereu cîte doi saci de grenade din astea pe lîngă el. De cîte ori plecăm, lăsăm cîte doi săcotei în urmă. E ca un fel de semn distinctiv. Afurisitele de maimuțe nu învață deloc lecția. Merge totul ca pe roate de fiecare dată.*

Ziua a 332-a : *Ne-a fost repartizat un răcan vietnamez trecut în armata americană. N-am încredere în vietnamezi, nici măcar în cei din sud. Au tendința de-a o rupe la fugă cînd situația devine dificilă. Știu că asta e o generalizare, dar aici, uneori, generalizările te mențin în viață. Ei, și vietnamezul ăsta stă odată de santinelă și dă peste un pistolar inamic. Un amărît de pistolar, dar imbecilul își părăsește postul și o ia la sănătoasa ca să raporteze situația. Chestia e că n-a avut curajul să-i facă de petrecanie afurisitului de gălbejit.*

Așa că vine înapoi în fuga mare și-ntre timp pistolarul le ia mirul la trei oameni, unu, doi, trei, așa, scurt. Ne repezim acolo, iar eu mă dau în spatele pistolarului și golesc jumate de cartușieră în el.

Cînd ne întoarcem la unitate, iau legătura prin radio cu cei de la Cartierul General și le spun că le trimit recrutul vietnamez îndărăt, că n-am ce face cu el.

„Ține-l“, zic ei. „Chestie politică.“

Împuțita de politică. Isuse ! Pe dracu' politică.

Astă-seară avem tabăra în tufișuri și el o ia spre oraș să-și întîlnească prietena. Îmi scot pantofii și-l urmăresc. Se îndreaptă spre rîu să ia barca, iar eu îl dobor înainte să ajungă la doc, îl înjunghii cu pumnalul și-i dau drumul în rîu pur și simplu.

Ăsta e un fecior de cățea care n-o să mai pricinuiască moartea nici unuia din oamenii mei.

Ziua a 338-a : *De data asta, cînd m-am dus la Dau Tieng, erau acolo căpitanul și un locotenent care arăta ca unul care nu halește rahaturi de la nimeni. Ne-am întîlnit într-un bar pe care toată lumea îl numea în glumă Café Society. Mă gîndeam că m-au chemat în legătură cu recrutul vietnamez. Probabil că l-au găsit ; o fi fratele vreunui tîmpit sau ceva în genul ăsta. Nici măcar n-a venit vorba de el.*

„Vezi tu, asta-i problema cu războiul“, zice căpitanul. „Avem oamenii aici pentru un an. Tocmai cînd devin buni soldați, capabili să supraviețuiască și să știe să dejoace cîteva trucuri, pleacă acasă.“

Și eu îmi zic : Îhî.

Locotenentul îmi spune : „Tu cam știi deja cum stă toată povestea, sergent.“

Și eu rîd. Habar n-am nici ce se petrece la două mile depărtare și o spun.

„Adică așa, în general, pe front“, zice locotenentul.

„Aha“, zic eu.

„Ai auzit de CRIP ?“ mă întreabă el.

Auzisem niște povești vagi despre o unitate mixtă, formată din nord-vietnamezi care dezertaseră, trecînd de partea noastră, și care își ziceau cercetași Kit Carson, plus niște tipi de la infanterie, rămășițe din Legiunea Franceză și, ziceau unii, chiar niscai CIA, deși asta puteai auzi despre oricine. Ce auzisem eu era că ăștia reprezentau brigăzi care se ocupau cu asasinatul. Propriile noastre gherile, un fel de Beretele Verzi și SEALS, care la rîndul lor sînt un fel de Berete de la marină. Oricum însă, eu îi zic locotenetului că n-am auzit, fiindcă ce auzisem nu erau decît palavre de ici, de colo.

„E vorba de Combined Reckon and Intelligence Platoons. Echipe speciale. Le ținem în formații reduse, de patru sau cinci oameni. Mă înțelegi cum vine treaba, toți ajung să gîndească la fel. Te miști destul de mult de unul singur, iar ținte — ce-ți pică-n cătare, cam așa ceva. Cred că asta ar fi exact ce ți se potrivește.“

„Mai am zece săptămîni de armată“, îi zic, ca să nu-i spun pe șleau : Cred că ești sărit de pe fix.

Dar, ciudat lucru, mă interesa ce spunea el. Vreau să spun, locotenentul mă recruta, cerîndu-mi să mai trag o rundă, iar eu îl ascultam *pe feciorul ăla de lele. Și el continuă : „Avem un procent foarte mic de victime, fiindcă aici toată lumea știe ce face. Pleci, îți faci treaba, te întorci și te lasă toată lumea în pace.“*

„Cam asta fac și acum“, am zis.

„Asta și vreau să spun, ești perfect pentru CRIP. Avem nevoie de oameni ca tine.“

Încep să mă cam supăr : „Și eu cu ce mă aleg din treaba asta, domnule locotenent ? Să-mi pun fundul la bătaie ca să mă pricopsesc cu încă douășpe luni ? Rahat !“

El zice : „Și acasă ce faci ? Muncești opt ore, dormi opt ore. Drace, sergent, tot ce-ți rămîne sînt opt ore pe zi ca să trăiești. Spune-mi mie că asta nu e mai bine decît să joci bowling zi de zi.“

I-am zis că o să mă gîndesc, am umblat creanga două zile și m-am întors la pluton.

Ziua a 347-a : *Am avut un puști, îl înlocuia pe unul care murise, era prima dată pe front. Nici nu-mi aduc aminte cum îl chema. Ei, și năvălim noi odată peste o colibă. Dăm peste o grămadă de mine care explodează, el își scrîntește glezna, cade jos și începe să urle. Noi rămînem cu toții la pămînt și îmi zic : de cîte ori nu i-am spus puștiului ăsta : „Dacă se întîmplă să cazi, ține gura bine închisă, indiferent cît de grav ești rănit“, și el tot a uitat.*

Vietnamezii trag în el, dar Doc ajunge la timp și-l trage pe puști de picioare, încercînd să-l ascundă după ceva, și să-l scoată din bătaia focului.

Aud rafala nimicindu-și ținta și scoțînd un sunet înfundat, de te lua cu fiori.

Speram că a fost puștiul, dar nici vorbă de așa noroc. Doc a încasat una, drept în punctul vital.

Pe urmă puștiul intră în panică, o rupe la fugă și-i făcut el bucăți.

Ce pierdere, ce împuțită de pierdere !

Mai tîrziu, vin cei de la divizia de repatriere a cadavrelor cu sacii lor mortuari. Doc zace lîngă un copac. Arată de parcă ar trage un pui de somn. Vine unul cu sacul, îl bușește lîngă Doc și-i desface fermoarul.

Doamne, cît urăsc sunetul ăsta. Urăsc fermoarele.

„Nu pune aia pe el“, zic eu și-i smulg afurisitul ăla de sac verde de gunoi. „Nu pune împuțitu' ăla de sac pe el.“

„Hei, ia-o ușurel, amice“, zice Pușcașul. „A murit. L-am pierdut. Lasă-i să-l ducă înapoi în țară.“

Nu poți plînge, vezi tu. Nimeni nu plînge aici. Dacă plîngi, toată lumea crede că ai luat-o pe arătură. Doc mai avea opt zile. Opt împuțite de zile de servit. Tot acest timp, *toată experiența asta. Toate îndesate într-un împuțit de sac de gunoi.*

Ziua a 353-a : *De atunci, mă tot gîndesc la Carmody, la Flagler și la Jesse Hatch. Sau la Doc Ziegler. Unii dintre ceilalți. Locotenentul are dreptate : chiar e o pierdere să stai un an pe front și pe urmă să pleci, taman cînd ajungi să-ți cam dai seama ce faci. N-am fost niciodată un profesionist. Dar acum știu cum să mă lupt cu canaliile astea. Simt că fac ceva pozitiv, că obțin ceva. Adică, în felul meu propriu, fac ceva ca să întorc lucrurile în favoarea noastră, să mă răzbun pentru Jesse, Doc și locotenent, pentru toți ceilalți.*

Și încă ceva. N-aș prea vrea să spun asta nimănui. Îmi place. O să-mi lipsească... să iau un gălbejit în cătarea puștii și să apăs pe trăgaci, uitîndu-mă la secătura aia cum cade. Drace, fratele meu, asta da senzație. Asta e o senzație reală. Nu există nici o senzație ca asta pe fața pămîntului.

59. PIRAMIDELE

Am luat-o de două ori pe unde nu trebuia pînă am găsit strada lui DeeDee. Un Datsun roșu se afla în parcare, iar cîțiva copii se jucau de-a v-ați ascunselea în curtea alăturată. După exteriorul casei, totul părea normal. Evident, moartea încă nu-și făcuse cunoscută prezența prin vecini.

Lark deschise ușa și-mi dădu drumul înăuntru. Casa era întunecată, deprimantă, tăcută. Ritualul cu prezentarea condoleanțelor nu începuse încă. Nu erau flori, nu erau cuvenitele farfurii cu mîncare acoperite, drept prinos al vecinilor, nu erau bocitoare care să stea cuminți, căznindu-se să nu se holbeze la sicriu.

Lark se așeză pe unul din scaunele acelea antice, tari și incomode, cu mîinile încrucișate în poală, cu privirea în podea, neștiind cum să se comporte în fața tragediei. Era limpede că se afla într-o postură neobișnuită, ea fiind deprinsă numai cu lucruri plăcute în viață. Tragedia o ocolise pînă în momentul de față.

— Dee doarme, zise ea după cîteva momente de tăcere tensionată. Doctorul i-a făcut două injecții ca să se liniștească. Nu știu cît timp va fi sub efectul lor. Vreo două ore, cel puțin. Făcu o pauză, frămîntînd în mînă tivul bluzei. A sunat domnul Seaborn. Îți mulțumesc că i-ai spus. Părea să fie realmente întristat.

— Sigur că este, am zis, încercînd să găsesc ceva mai semnificativ de spus. Am venit doar să văd cum suportă.

— Greu de spus, zise Lark. Nu știu ce o să se-ntîmple cînd s-o trezi. Era în stare de șoc cînd a ajuns doctorul. Mă privi brusc și întrebă aproape cu disperare : Tony săvîrșea cumva vreo infracțiune cînd s-a întîmplat nenorocirea ? Cred că Dee e mai îngrijorată pentru asta decît pentru orice altceva. Nu pentru ea însăși. Dar n-ar vrea ca oamenii să-și amintească de el lucruri... rele.

— N-aş putea să spun sigur, dar e posibil.

— Cum a murit ?

— Nu ştiu nici asta prea bine, i-am spus şi, încercînd să evit o minciună prea gogonată, am adăugat : S-ar putea să se fi înecat. Se pare că-l înghiţiseră valurile de o bună bucată de vreme. A fost adus la mal lîngă insula Sfîntul Nu-ştiu-care.

— Saint Simons, preciză ea. E la sud de aici, la vreo cincizeci de mile.

— Acolo se face şi autopsia.

Se înfioră la auzul cuvîntului. Apoi ridică brusc privirea spre mine.

— Era să uit. A fost pe-aici Mickey. A zis că, dacă te văd, să-ţi spun că trebuie să ia legătura cu tine. Zicea că e foarte important.

— Ai numărul meu ? am întrebat, ridicîndu-mă să plec. Voisem, de fapt, s-o văd pe DeeDee şi nu prea mai aveam mare lucru să-i spun lui Lark.

Ea înclină din cap.

— Stau la Ponce.

Fata repetă gestul.

— Păi, am zis eu, dacă pot să fiu de folos cu ceva...

— Ai fost în momentul cel mai greu, zise Lark. A fost drăguţ din partea ta că i-ai spus în felul ăsta, în loc să...

Fraza păru să-i moară pe buze, ca şi cînd Lark n-ar fi fost prea sigură cum s-o termine. Am înconjurat-o cu braţele şi am ţinut-o îmbrăţişată pînă cînd am simţit cum tensiunea începe să scadă. Era o îmbrăţişare care-mi pria şi mie, îmi cădea bine să simt pe cineva aproape, să împărtăşesc cu cineva un moment de afecţiune.

— Ar trebui să mai ai pe cineva aici cu tine, am sugerat eu.

— Nu, deocamdată nu. Dee n-ar fi de acord.

Am ieşit şi m-am dus înapoi la Depozit. Pontiacul negru al lui Stick era oprit în faţă. Iar el se afla înăuntrul fostului supermarket şi citea o foaie de imprimantă.

— Te-ai întors devreme, zise Stick. Mi-ai primit mesajul ?

Era evident că nu auzise de evenimentele de pe pistă, iar eu nu aveam chef de detalii. Nu era decît mijlocul după-amiezii, dar simţeam deja că mi se acrise pentru o zi întreagă.

— Sînt mort, am spus pe un ton degajat.

— O grămadă de oameni suferă-n ultima vreme de neajunsul ăsta, făcu el tărăgănat. Cum merg treburile la pistă ?

— A fost un accident. Trei cai au căzut.

— Cum așa ?

— Unul din ei și-a rupt un picior la linia dreaptă și a tras și alți doi după el.

— Jocheii sînt sănătoși ?

— Răniți, dar în viață. Doi cai au murit.

Fluieră printre dinți, dar cam la atît se rezumă interesul pe care îl manifestă.

— Dar ia spune-mi, cum merg treburile la bancă ?

— Credeam că n-ai să mă mai întrebi, răspunse Stick cu un zîmbet. Am dat peste metoda lor de a folosi banca pentru a-și spăla banii. Vestea proastă e că, pe cît știu eu pînă în prezent, tot ce fac ei e legal.

— Imposibil, am ripostat.

— Ei bine, e legal într-o anumită măsură, zise el, aducînd un amendament la comentariul lui original. Contul de care se folosește Cohen e pe numele corporației Abaca. După cîte spune Charlie Ureche, Abaca înglobează portul Thunder Point, restaurantul lui Bronicata, Porthole, Shrimp Company și Jalisco. Am verificat contul și sînt acolo depuneri zilnice, dar niciodată mai mult de două mii de dolari.

— Asta nu se potrivește cu ce ți-a spus Lark.

— Așteaptă, zise el, n-am terminat încă. N-am avut decît acel mic număr de cont, așa că m-am hotărît să verific situația pe zile. Asta e, de fapt, o listă cronologică a tuturor depunerilor făcute zilnic la bancă. Ei, și iată pleașca : sînt zece depuneri pentru zece miare fiecare, toate la interval de cîteva secunde una de cealaltă. Făcu un gest larg cu mîinile și zîmbi : Piramidele.

— Piramidele ?

— Cohen are un fix cu piramidele.

— Nu înțeleg.

— E simplu, o dată ce-i prinzi chichirezul. Cohen pune o sută de miare, Abaca arată o depunere de numai zece miare. E greu numai cînd încerci să descifrezi întreg sistemul.

— Ei bine, încearcă să descifrezi, că pe mine, unul, m-ai pierdut de client, am zis.

— Mai întîi, să presupunem că Seaborn e în cîrdășie cu Cohen. Cohen folosește banca ca pe o mașină de spălat bani. Tot chichirezul e să miști sume mari de numerar prin bancă fără să trezești suspiciunile celor de la Fisc, just ?

— Îhî.

— Aici intră în dicuție piramidele. Iată ce se-ntîmplă : să zicem că vine Cohen și-și face depunerea zilnică... zece miare, să zicem, de dragul discuției. Depunerea merge în corporația Abaca. Asta e compania-mamă, da ? Dar calculatorul e programat să împrăștie instantaneu banii ăștia, procentual, într-o puzderie de alte conturi. Nu apare niciodată ca o depunere de zece miare pentru că e dispersată imediat de calculator în peste zece alte conturi, *înainte* să facă depunerea.

— Intră mereu în aceleași conturi ? am întrebat.

Clătină din cap.

— E o specificație codificată la numărul de cont care-i spune calculatorului în ce set de conturi intră banii și ce procent merge la fiecare. Apoi fiecare din conturile astea se ramifică la rîndul lor în cîte cinci-zece conturi. Așa că ce avem aici sînt niște piramide.

— Deci, fiecare dolar care intră în bancă e împărțit în atît de multe alte conturi, încît nu vezi nici o sumă mare intrînd nicăieri și nu există nici un beculeț roșu care să li se aprindă ălora de la Fisc.

— Exact, zise el. Dacă nu cauți ceva anume, nu dai în veci de șiretlic. Treaba e că ei par a folosi conturile astea în scopuri legitime. State de plată pentru angajații Triadei, deconturi de încasări și plăți de la restaurantul Bom Dia, Jalisco Shrimp Company, portul Thunder Point... Seaview Company, Hojan and Rajah, indiferent ce-o însemna asta... la naiba, ar putea fi vreo două sute de conturi. Acest Cohen e un geniu. La o adică, ar putea, probabil, să justifice cu acte în regulă cea mai mare parte a sumelor care intră în aceste piramide.

— Trebuie să existe un motiv pentru care se ostenesc așa de tare, am zis eu. Trebuie să fie niște conturi ilegale, de plăți la negru.

— Mda, de acord cu tine, zise el. Dar unde sînt ? Aici avem de-a face doar cu piramide. Contabilitate ingenioasă, asistată de o tehnică de calcul pe măsură. Așa încît s-ar putea ca unele din conturile astea să fie conturi ilegale sau de plăți la negru, dar n-ai cum să-ți dai seama.

Stick avea dreptate. Sistemul, deși întortocheat, nu era ilegal în sine. Ilegal era să se folosească banca pentru a canaliza sumele ilegale provenite din jocuri de noroc, prostituție, narcotice și altele, în conturi legale și pe urmă să le pulverizeze în unele din conturile acelea, fără a declara veniturile la Fisc. Întrebarea cea mare era cum procedau.

— N-o s-o descurcăm niciodată fără o listă a *tuturor* conturilor lor, zise el.

— Stick, sîntem pe punctul de a-i prinde-n plasă. Cohen trebuie să aibă consemnat pe undeva sistemul. E mult prea complex ca să-l țină pe de-a-ntregul în memorie.

— Probabil într-un calculator personal, zise Stick. Și nu există nici un mod în care să putem obține acces la un asemenea terminal.

— Atunci, un lucru e al naibii de clar. Trebuie să-l ținem în viață pe Cohen. El are cheia jocului.

— Vrei să-l arestezi pentru protecție ? mă întrebă Stick. Nu-mi vine nimic altceva în minte. În momentul de față, îi dădăcim zi și noapte.

— Mda, și pînă în momentul de față asta nu i-a ajutat pe nici unul din ei.

Mai exista o variantă. Îi puteam propune lui Cohen să-l includem în programul de protecție a martorilor, dacă accepta să coopereze cu noi. Știam însă care ar fi fost răspunsul meu la o atare propunere dacă aș fi fost Cohen. Mi-aș fi spus să fug cu ursul.

60. PETRECEREA

Presupun că cea mai spectaculoasă priveliște într-un oraș se vede din cea mai înaltă clădire — asta dacă dispui de bani ca să poți valorifica priveliștea cu pricina. Babs Thomas le avea pe amîndouă, precum şi gustul de a o face cum trebuie.

Vila ei era ca o cutie de sticlă înconjurată de grădini. Pereți de sticlă pretutindeni: în sufragerie, dormitoare, bucătărie, chiar și în camerele de baie. Perdele opace ofereau atîta discreție cîtă era necesară, deși unicul pericol de a avea vreun ochi indiscret pe acolo părea a veni din partea eventualelor avioane zburînd la joasă altitudine.

Interioarele erau iluminate de aplice delicate, efectul fiind deopotrivă neobișnuit și șocant, întrucît pereții de sticlă reflectau în mod repetat fiecare scînteiere luminoasă, inundînd camerele cu o lumină galbenă, molatică.

Erau cel puțin treizeci de cupluri adunate acolo — ceea ce în concepția lui Babs însemna „cîțiva prieteni“ — toți plini de bani și cu un pedigriu pe cinste. Presupun că numai o moarte în familie ar fi putut constitui o scuză pentru a lipsi de la serată. Asta sau, ca în cazul lui Seaborn, revizorii bancari.

Babs, o fantasmă în mătase galbenă, purtînd o pălărie albă cu un bor îndeajuns de lat ca să poți face patinaj pe rotile pe el, pluti spre mine, mă împinse într-un colț neutru și-mi completă „carnețelul de dansuri“, sfătuindu-mă cu cine merita să stau de vorbă și pe cine să evit.

Prioritatea priorităților era să-i întîlnesc pe ceilalți membri ai infamului Comitet.

Arthur Logan, cel de la Justiție, număra patruzeci de ani și părea de șaizeci. Înfățișarea lui modestă îl făcea să arate aproape cocoșat; avea fața încrețită într-o perpetuă încruntătură, iar privirea aprinsă ca a unui paranoic și preocupată ca a unuia care se așteaptă să audă vești proaste oriunde se întoarce.

Zece minute de conversație îl dovediră a fi la fel de senil la minte pe cît era la trup, un conservator atît de împătimit, încît pînă și Calvin Coolidge l-ar fi găsit anacronic. Soția lui, și ea extrem de neatrăgătoare, părea să-și fi pierdut bărbia pe undeva pe drum. Compensa pierderea prin zîmbete și ținîndu-și gura închisă.

Pe de altă parte, Roger Sutter, magnatul presei, era diametral opus, tipul tînărului pornit pe drumul succesului. Strîngerea lui de mînă era dureros de sinceră, privirea scrutătoare, intensă, atitudinea deschisă. Vorbi cu mine cam cinci minute înainte de a-și da seama că nu sînt acolo ca să investesc bani în Dunetown, după care privirea îi deveni mai puțin intensă și începu să se plimbe de la un dos femeiesc la altul. Soția lui, care mă anunță, încă din primele treizeci de secunde ale conversației noastre, că era cea mai bună jucătoare de tenis de la club, era preocupată să flirteze cu bărbații din anturaj.

Încîntător.

Nici nu e de mirare că orașul căzuse pradă lui Tagliani. Dutch mi-a spus-o în noaptea în care am ajuns. Dunetown fusese încredințat proxeneților. Erau oare înțeleși cu Seaborn și Cohen ?

Doe m-a luat prin surprindere. Comandasem o băutură cînd am simțit o mînă pe umăr. M-am întors și m-am găsit față în față cu ea. Genunchii mi s-au înmuiat din nou.

Marea surpriză era că Chief venise cu ea.

Stătea drept și țeapăn în scaunul lui cu rotile. Timpul părea să-și fi cerut tributul : bătrînul arăta întocmai cum ar fi trebuit să arate bunicul oricui, cu părul alb peste o față brăzdată, de neîmblînzit.

Cunoșteam bine istoricul familiei Findley. Ar fi fost și cazul, era o poveste pe care o auzisem repetată destul de des. Bunicul lui Chief, Sean, un miner irlandez, emigrase în Dunetown, cîștigase la cărți o tavernă pe malul rîului și prin ea făcuse rost de primul milion. Au urmat afacerile cu bumbacul, cu băncile, cu bunurile imobiliare și Dumnezeu mai știe cu ce altceva. Aceeași hotărîre care-l înflăcărase pe bătrînul Sean își pusese amprenta pe fiecare zbîrcitură de pe fața lui Chief, iar ochii îi erau la fel de înfocați și ageri ca întotdeauna. Numai trupul părea să-i joace o festă.

— Bună, Chief, am zis. A trecut multă vreme de cînd nu ne-am văzut.

— Da, zise el, și pe deasupra tristă.

Cunoșteam prea bine genul de om ca să știu că Chief nu avea să pomenească de Teddy sau de scrisoarea mea rămasă fără răspuns. Scuzele vin greu și rar din partea unor asemenea oameni ; ei nu sînt înclinați să-și recunoască greșelile. Sau poate că Chief nu vedea lucrurile cum le vedeam eu ; poate că, pentru el, capitolul era încheiat.

— Doe îmi spune că ești în serviciul guvernului, continuă el cu evidentă sinceritate. E un lucru demn de toată admirația.

Cu asta, conversația noastră luă sfîrșit. Un moment mai tîrziu, cineva își făcu loc pe lîngă mine, ca să-i prezinte omagii bătrînului războinic, apoi altul și altul, pînă m-am pomenit treptat în afara cercului. Doe se strecură prin mulțime pînă la mine. Simțeam electricitatea sexuală plutind în jurul ei. Timpul nu izbutise să schimbe un lucru — rămăseseră aceiași oameni electrizanți.

— Unde e Harry ? am întrebat.

— A anulat vizita în ultimul moment. A avut loc un accident pe pistă. Au murit niște cai.

— Știu, eram acolo.

— Trebuie să fi fost oribil, zise ea, după care adăugă pe un ton precipitat : Albert vine în zece minute să-l ia acasă pe Chief. Ne întîlnim pe terasă după ce pleacă el.

Se întoarse brusc și-și croi drum înapoi, înăuntrul cercului de lingușitori.

M-am pomenit dintr-o dată singur, privind în cealaltă parte a camerei, unde se afla Sam Donleavy. Am pornit spre el, făcîndu-mi loc prin mulțime cu umerii și prinzînd frînturi de conversație pe drum. Femeile sporovăiau ca niște vrăbii, în timp ce bărbații scoteau niște sunete ca elefanții în junglă. Donleavy păru ușurat de prezența mea.

— E cald aici. Hai să mergem pe terasă, să luăm ceva aer, sugeră el.

Fulgerul se juca prin norii de la sud de oraș, iar vîntul făcea să zornăie un glasvand delicat. Ploaia plutea în văzduh.

— A rămas în picioare întîlnirea noastră pentru mîine la prînz ? am întrebat, ca să deschid conversația.

— Aștept cu nerăbdare, zise el. Am auzit de povestea cu băiatul ăla, Lukatis. Mare păcat.

— Mda. O lovitură grea pentru sora lui.

— Crezi că are vreo legătură cu celelalte morți ?

— N-aş putea să spun. Cadavrul se află la sud de aici. Autopsia se va face acolo.

— Înțeleg. Uite ce e, vreau să știi că orice ajutor ne-ai putea da în curățarea mizeriei ăsteia va fi foarte apreciat. Lucrurile s-au desfășurat cu atîta repeziciune, încît ne vine greu să le asimilăm.

— Mda. Pînă acum, ritmul a fost mai domol.

— Presupun că ești obișnuit cu treburi din astea.

— Nu tocmai. Crima este întotdeauna un lucru urît, indiferent unde are loc și cine este victima.

— Da, cred că ai dreptate. În orice caz, dacă ai nevoie de ceva ajutor din partea mea, nu ezita să mi-l ceri.

— Mulțumesc. Apoi, după o pauză decentă, am întrebat : Îl cunoșteai pe Tagliani ?

Încercam să par degajat.

— Da. Dar sub numele de Frank Turner.

— Erați prieteni ?

— Cîtuși de puțin. L-am întîlnit pe Turner de vreo două ori, ca să-l ajut să se orienteze, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

— Și ca să-l evaluezi ? i-am sugerat eu.

Se holbă intens la mine cîteva secunde, apoi dădu încet din cap.

— Și asta.

— Deci, îl cunoșteai personal ?

— Nu tocmai, era o chestiune strict de afaceri. N-am stat de vorbă cu el de cînd s-a mutat aici.

— Cînd s-a petrecut asta ?

— N-aş putea spune cu precizie. Cam cu trei ani în urmă.

— V-ați întîlnit aici în Dunetown ?

Donleavy încuviință din cap.

— Prima dată trebuia să ne întîlnim la vechiul Hotel Beach, dar nu i s-a părut potrivit, așa că am schimbat locul întîlnirii pe iahtul lui Charlie Seaborn. A doua oară avea propria ambarcațiune aici.

— Despre ce ați vorbit ?

— Despre eventuale investiții, despre alte interese financiare. Mai tîrziu, ne-a pus în legătură cu — flutură vag o mînă prin aer — numeroase alte nume...

— Bronicata, Chevos, am intervenit eu.

— Da, numai că nu purtau numele astea. Trebuie să ții cont că a avut recomandări. Poseda resurse financiare de investit și referințe excelente pentru credit, toate pe numele lui Frank Turner.

— Și n-ai bănuit niciodată cine era în realitate ?

Fața i se întunecă.

— Firește că nu, zise el.

Se simțea o undă de iritare în tonul lui, dar și-o temperă repede.

— Uite ce e, continuă el, eram în căutare de investitori aici. Era evident că pista urma să schimbe lucrurile, iar Turner vorbea ca un expert. Părea să aibă o minte foarte bine orientată. Ideile lui investiționale erau solide. N-aveam nici un motiv de suspiciune.

— Dar nu te acuz de nimic.

— Știu. Voiam doar să înțelegi bine că toate astea sînt noutăți de ultimă oră pentru noi. În cel mai rău caz, ne-am putea face vinovați de naivitate.

Babs Thomas apăru în cadrul ușii, bătînd din picior.

— Petrecerea e înăuntru, zise ea pe un ton sever. N-aveți decît să vorbiți despre fotbal sau despre orice altceva veți fi găsit atît de de interesant cu altă ocazie. Iar tu, Sam, vino la telefon. Cred că e Charlie. Poți să vorbești din dormitor.

— La dracu' ! zise Donleavy. Îmi pare rău. Putem termina conversația mîine la prînz.

— Un singur lucru te-aș mai întreba : îți aduci cumva aminte ce dată era cînd a venit Tagliani aici pentru prima oară ?

Donleavy se gîndi cîteva secunde, apoi scose o carte de vizită și mîzgăli ceva pe dosul ei.

— Nu, dar am acasă o agendă veche, zise el. Uite aici numărul meu. Dă-mi un telefon pe la opt fără un sfert și-ți pot spune data precisă. Nu aștepta pînă la opt, ca să n-ai ghinion. Atunci mă sună de obicei Dutch Morehead. Vorbim o dată pe săptămînă, mă ține la curent. E foarte punctual și stăm de vorbă o oră sau chiar mai mult.

I-am mulțumit, am băgat cartea de vizită în buzunar și am intrat împreună în casă. În timp ce Donleavy se grăbea să răspundă la telefon, Stonewall Titan se materializă din spatele unei plante.

— Bună, gălușcă, zise el. Nu-ți scapă nici o mișculație, nu-i așa ? Apari peste tot.

— Și eu care gîndeam același lucru despre dumneata.

Titan mă privi cu niște scîntei jucăușe în ochii îngustați.

— Ai făcut-o din nou, nu te-ai lăsat, nu-i așa, fiule ?

— La ce te referi ?

— Mă refer la convorbirea ta cu Harry la hipodrom. A fost un lucru al naibii de necugetat din partea ta.

— Era timpul ca cineva să-l pună la curent cu noutățile.

— Ești un loz necîștigător, gălușcă, mormăi el. Apari din nou aici și-n patru zile te-ai și ales cu douăsprezece omucideri.

Izbi cu bastonul în ghiveciul plantei.

— În patruzeci de ani n-am avut nici *două* afurisite de omucideri nerezolvate în districtul ăsta. Acum am douăsprezece !

Donleavy ieși din dormitor, își prezentă scuzele și plecă să aștepte telefonul săptămînal al lui Dutch, făcîndu-mi un semn de la revedere cu mîna. Era șapte și un sfert. În următoarele treizeci de minute puteam pleca cu toții.

— O să-ți mai prezint o dată situația, i-am spus. N-am cauzat eu omuciderile, iar crima nu intră în competența mea. Nu de asta am venit aici și nu de asta am rămas pînă acum.

— Vreau să spun că n-am avut în total douăsprezece omucideri nerezolvate de cînd sînt șerif, zise el, ignorîndu-mi comentariile. Îmi înțelegi îngrijorarea în situația în care avem douăsprezece într-un interval de două zile ?

— Sigur.

— Sigur ? Cum adică, sigur ?

— Adică sigur, îți înțeleg consternarea.

— Al naibii de just, liceanule. Consternarea. Ei bine, ascultă-mă cu mare atenție, fiindcă toată consternarea asta a mea îmi spune că știi cu mult mai multe despre ce se petrece decît știu eu și, de vreme ce ăsta e districtul meu, cred că ar fi timpul să-mi împărtășești orice informații ai putea deține.

Am zîmbit.

— Și eu cu ce m-aș alege din asta ?

— Cu propriul cur în deplină siguranță, zise el sec.

Am izbucnit în rîs :

— Ce ai de gînd să faci, domnule Stoney, să închei un contract cu mine ?

— S-ar putea să ți se pară amuzant, gălușcă...

— Nu de asta rîdeam, l-am întrerupt. Aveam impresia că sîntem amîndoi de aceeași parte a baricadei.

Îmi ignoră comentariul și-i dădu înainte, explicîndu-și punctul de vedere.

— Nu sînt complet lipsit de influență în anumite locuri semnificative. Aș putea face să ți se îndoaie coada în așa fel încît să te doară bine, doar prin simpla ridicare a problemei privind conduita ta în timpul acestei investigații.

— Sînt convins că ai putea.

— Ce mama dracului se-ntîmplă ? Ce urmărești, Kilmer ?

— Caut cazuri de violare a legii de către cei din RICO, domnule Stoney. Știi asta. Sigur că m-aș putea înșela. Tagliani putea foarte bine să fi penetrat aici fără ca cineva să fi știut cine era în realitate. Dar trebuie să fiu sigur.

— Indiferent cine e rănit, nu ?

— Nu dau doi bani ce pietre de mormînt trebuie să răstorn ca să ajung la adevăr.

— Sau în ale cui paturi dormi ?

— Pentru cine ești îngrijorat, de fapt, domnule Stoney ? Pe cine încerci să acoperi ?

— Integritatea districtului meu, rosti el scurt.

Am clătinat neîncrezător din cap.

— Vrei să spui ce-a mai rămas din ea, nu-i așa ?

— Poți să fii un porc-de-cîine foarte enervant.

— S-ar putea. N-am venit aici să concurez pentru titlul de Regina Frumuseții.

Tonul îi deveni mai condescendent.

— Nu vreau să văd lucrurile ieșind din matcă, mă-nțelegi, găluşcă ? Oamenii fac greșeli. E normal. Nu sîntem perfecți.

— Asta o iau de bună, am zis. Vreau doar să mă asigur că a fost vorba într-adevăr de greșeli.

— Îți spun eu că așa stau lucrurile.

— Iar eu am să-ți spun, șerifule, ce cred, nu ce știu, fiindcă nu știu prea multe. Eu cred că una și aceeași armă i-a ucis pe Tagliani, Stinetto și O'Brian, probabil un 180 american. Cred că aceeași armă a fost folosită ca să fie uciși Stizano, gașca lui și Draganata, probabil un M-16 echipat cu un aruncător de grenade. Oricine l-a mînuit are practică militară și i-a omorît pe Stizano și pe Della Norman, prietena lui Graves, folosindu-se de un laț care era foarte obișnuit în Vietnam. Cred că toate crimele au fost săvîrșite de o singură persoană.

Titan își țuguie buzele și înclină capul într-o parte.

— Nu-i rău pentru cineva care afirmă că, vezi Doamne, crima nu intră în competența lui, zise el. Ce motivație au avut crimele ?

— Dacă aș ști asta, ți-aș putea da asasinul pe tavă.

— Hm, fornăi el.

— Acum am să-ți pun o întrebare. Cine l-a înhățat pe Tony Lukatis cînd cu contrabanda de droguri ?

— De ce ?

— Fiindcă e mort, de-aia.

— Știu asta. I se face o autopsie în Glynn District chiar acum. Dar ce legătură are cazierul lui Tony cu toate astea ?

— Am întrebat din pură curiozitate.

— Băieții de la Narcotice i-au umflat pe Lukatis și pe amicul lui.

— Au făcut amîndoi pușcărie ?

Urmă o pauză de o secundă sau două, apoi Titan clătină din cap și rosti :

— Pescarul s-a învîrtit de o sentință cu suspendare.

— Lukatis transporta marijuana pentru Longnose Graves ?

Titan păru șocat.

— Drace, nu, tună el. Graves nu transportă droguri. O avea el multe bube, dar pe asta nu. Din cîte știu eu, Lukatis și prietenul lui lucrau pe cont propriu.

— Unde au fost prinși ?

— Pe Insula Buccaneer, unde South River se varsă în Golful Buccaneer. De ce te interesează Lukatis așa de mult ?

— Încerc doar să-mi clarific lucrurile. El și cu cel puțin unul din oamenii lui Graves au fost uciși în același timp. Nu te întrebi de ce ?

Se apleacă înainte și zise :

— Am să aflu de ce cînd va fi nevoie.

— Știi ce cred eu, domnule Stoney ? Cred că vrei să mă neutralizezi, dar nu sînt sigur de ce. Cum am mai spus, am considerat că sîntem amîndoi de aceeași parte a baricadei.

— Iar eu ți-am spus aseară că aplic legea în felul meu propriu, zise el. Asta ca să fii avizat.

Se întoarse brusc, își făcu drum cu coatele prin mulțime, îi prezentă lui Babs omagiile de rigoare și plecă. Ea pluti spre mine.

— Ești pur și simplu animatorul petrecerii, zise ea. Pînă-n clipa de față, ai vorbit cu Chief Findley, cu Stoney și cu Sam Donleavy și toți trei au plecat de la petrecere.

— Se pare că am efectul ăsta asupra oamenilor, nu-i așa ?

— Ei, dragule, Doe e încă aici. Nu e totul pierdut.

— Îți tot spun mereu...

— Iar eu nu cred un cuvințel, conchise ea și plecă să-și onoreze îndatoririle de gazdă.

Am ieșit pe terasă, dar se pornise o ploaie care m-a șfichiuit cu primii ei stropi mari, așa că m-am retras sub o tendă, urmărind cum se adună norii de furtună în jurul casei și ascultînd cum vîntul imprima glasvandurilor un tremur violent, în timp ce ploaia se transforma în aversă.

Doe ajunse pînă la mine agale, oprindu-se ici și colo ca să mai schimbe o vorbă, în timp ce traversa încăperea. În cele din urmă, ieși din cameră și rămase locului, ațintindu-mă cu privirea.

— Te-am sunat de nu știu cîte ori, zise ea cu o notă de severitate în glas.

— Nu prea stau pe la hotel.

— Vino cu mine la Windsong în noaptea asta, îmi spuse ea pe jumătate șoptit.

— Ești nebună. Și cu Harry ce ai de gînd să faci ? El...

— N-o să vină acolo. Rămîne în oraș cît ține sezonul curselor. Nu-i place să conducă atîta drum de două ori pe zi. Ai de gînd să mă faci să te implor, Jake ?

— Nu fi prostuță.

— Sînt răsfățată, Jake, zise ea rîzînd. Nimeni pînă acum n-a negat acest lucru.

— Și nici nu s-a plîns nimeni.

— Vreau să mai fac dragoste cu tine. Vreau în noaptea asta. Nu vreau să mai aștept nici un minut.

— E o situație prea delicată. Pînă și Titan știe totul...

— Nu-mi pasă de Stoney. E nașul meu, ar trebui să dorească tot ce poate fi mai minunat pentru mine și, dacă n-o face, la naiba cu el. Acum vorbim despre tine și despre mine, despre noaptea asta. Asta e tot ce mă interesează. Te doresc. Vreau să-ți iei revanșa pentru cei douăzeci de ani.

— Într-o singură noapte ?

Ea rîse din nou :

— Ei, e un început.

Săgeți de fulgere se duelau în jurul nostru și furia furtunii, ajunsă la apogeu, împroșca stropi de apă pînă și sub tendă.

— Hai să intrăm, i-am spus.

— Nu înainte să-mi promiți.

— Să-ți promit ce ?

— Că la plecare vii cu mine la Windsong.

— Va trebui să opresc undeva în drum, i-am spus, gîndindu-mă la DeeDee Lukatis.

Mă întrebam dacă Doe știa că fostul ei iubit era mort. Dacă da, însemna că suportase vestea foarte bine. Eram decis ca, în cazul în care nu știa, să las în seama altcuiva să i-o spună.

— Cît timp ?

— O oră.

— Să nu întîrzii, zise ea, smulgîndu-se de lîngă mine și intrînd.

Am mai stat un minut-două, înainte de a reintra. Gestul se dovedi inutil. Babs privea țintă, cu încordare, din partea cealaltă a încăperii, ca un băiat de mingi la un meci de tenis. I-am făcut semn din cap și i-am zîmbit, în timp ce mă îndreptam spre ea.

— Nu e ce crezi tu, am zis.

— Te rog, ripostă ea, dîndu-și ochii peste cap, nu trebuie să-mi spui nimic. Am niște ochi care nu mă înșeală.

— Hai, n-o face să sune ca pe o afurisită de intrigă.

— Dragule, dar eu ador intrigile. Tocmai asta face ca viața să merite efortul de a o trăi.

61. REGULA OGLINZII

Înainte de-a pleca de la hotel, am trecut prin camera mea și l-am sunat pe Sam Donleavy. Era presat de timp, după cum mi-a explicat, deoarece urma să-l sune Dutch dintr-o clipă într-alta, dar m-a asigurat că va găsi agenda cu pricina și mi-o va aduce a doua zi la prînz. I-am zis că e foarte bine așa. Apoi am cercetat în garajul hotelului, pentru a descoperi mașina pe care o primisem de la firmă.

Un Pontiac negru, ce-mi era cunoscut, stătea pitit sub copacii din fața casei lui DeeDee cînd am ajuns acolo. Ușa mi-o deschise Stick.

— Sînteți doar voi doi aici ? am întrebat.

— Mda, i-am adus ceva de mîncare. Lark avea nevoie de-un pic de mîngîiere. Stă întinsă și trage un pui de somn.

— Bancheta pe care doarme e mai rea ca o masă de tortură, am spus eu.

— Era prea obosită ca să-și dea seama.

— Ce face DeeDee ?

— Doarme în continuare. Se vede că doctorul i-a dat o asemenea doză de somnifer, încît ar fi putut să adoarmă și un elefant.

— În regulă, cu cît doarme mai mult, cu atît mai bine. Mă tem că va fi pur și simplu asaltată de polițaii de la Omucideri după ce se termină autopsia.

— Nu știe mai nimic despre tot rahatul ăsta.

— O știi tu și o știu eu, am spus. Dar nici curcanii de la criminalistică nu prea au habar.

— Mă ocup eu de ei, rosti el sec.

— N-o mai face pe Humphrey Bogart. Ar fi mai proști decît îi cred eu dacă n-ar sta de vorbă cu ea.

— Ce facem cu pozele care au venit prin telex ? Poliția o să vină pe-aici cu ele-n proțap.

— Arde-le, Stick. Ea nu trebuie să-l vadă niciodată așa cum arată acum. Ar avea coșmaruri tot restul vieții.

— Începi să pari a fi un prieten îngrijorat.

— Încerc. Asta e o poveste pe care nu trebuie s-o dezgrop. Și apoi, moartea lui Tony nu va fi cercetată de poliția locală. E în afara jurisdicției lor.

— Unde a fost adus de apă ?

— În Insula Saint Solomons.

— Poate Saint *Simons*.

— Mă rog, l-au pescuit acolo și e problema lor.

— Pariez că se descotorosesc de el și ni-l pasează nouă pînă la urmă.

— Dacă se leagă cu crimele de-aici.

— *Dacă* ? făcu Stick.

— Vom trăi și vom vedea.

— Altceva mă preocupă pe mine, zise Stick.

— Ce anume ?

— Nance. Se învîrte ca un lup în căutarea prăzii. Lange și Zapata îl urmăresc cu rîndul.

— Să caște bine ochii, i-am spus.

— De ce nu-l agățăm ? L-am putea umfla în doi timpi și trei mișcări — cel puțin ca să-i dăm canaliei de știre că nu poate să atace agenți federali cînd are chef.

— Ar fi eliberat în treizeci de secunde. Ar avea Costello grijă de asta. Vreau să-l fac viețaș pe ăsta atunci cînd îl încolțesc. Fără cauțiune. N-ar fi nici un chilipir să-l bag la pușcărie și pe urmă să-l las să iasă. Ba chiar m-ar apuca nevricalele. Și apoi, nu cred că a primit ordin să mă lichideze, mai curînd cred că s-a sculat cu curu-n sus și a hotărît s-o facă. Nesbitt mi-a spus că Nance s-a ales cu un perdaf zdravăn, fiindcă n-a reușit să mă împuște mortal, atunci, în Cincinnati.

— Mă rog, Zapata și Lange sînt pe fază tot timpul. Nu se poate duce nici la budă fără ca Chino să-l spele pe mînuțe după ce termină. Trag nădejde că o să se mai dea o dată la tine, și-atunci or să aibă un pretext să-l agațe.

— Cît timp e sub observație, stăm bine.

Am adus apoi vorba de petrecere și i-am făcut lui Stick un scurt rezumat al convorbirilor mele, atît cu Donleavy, cît și cu Titan.

— Donleavy zice că pe Tagliani l-a halit Comitetul, fiindcă membrii săi sînt niște naivi, am conchis eu.

— E posibil, încuviință el. Care-i problema cu Titan ?

Nu voiam să discut despre Doe Raines, așa că am ridicat din umeri, spunînd :

— Mă depășește total.

— Era să uit, zise Stick, scoțînd o foaie de hîrtie din buzunar. Am mai lucrat un pic la calculator. Despături coala de imprimantă și mi-o înmînă : Uite aici o listă cu cele opt conturi principale și subdiviziunile lor. Sînt în total optzeci și șase de conturi, Jake. Și ăsta e doar vîrful piramidei.

— Mersi.

— Ce facem ? întrebă el.

Am aruncat o privire peste hîrtie. Cam o treime din conturi erau ale unor societăți pe acțiuni.

— Poți să obții acces la informații cu privire la societățile de pe fițuica asta ?

— Sigur.

— Aș vrea să verifici firmele de pe listă și să vezi dacă sînt vreunele înregistrate în Panama.

— În Panama ? În țara Panama ?

— În țara Panama.

— Aș putea să aflu și de ce ?

— Ai auzit de regula oglinzii ?

Stick clătină din cap.

— Nu ți-ai făcut temele. Panama, ca țară, nu va divulga nici o informație despre firmele panameze, nimănui și sub nici un motiv. Nu poți obține nici măcar o listă a funcționărimii sau a acționarilor, decîtfacă firma e de acord s-o capeți. Așa că o firmă panameză e practic protejată perfect față de orice verificare sau investigație, cu excepția autorităților panameze.

— Asta este de-a dreptul interesant, zise Stick.

— Este, dacă o înregistrezi în Panama. Pentru că atunci poți avea fonduri dintr-o bancă americană transferate într-o bancă din Insulele Virgine.

— Cum se potrivește povestea cu Insulele Virgine în afacerea asta ?

— Insulele Virgine, deși sînt teritoriu al S.U.A., au propriile organe fiscale. Ele nu agreează Leprozeria și, ca atare, nu cooperează cu ea.

— Iar Fiscul nostru nu poate obține informații cu privire la conturile bancare din Insulele Virgine, nu-i așa ?

— Exact. Contul bancar din Insulele Virgine e un cont-oglindă al celui ce aparține firmei din Panama. Așa că poți să transferi bani într-o bancă din Insulele Virgine, fără ca Fiscul din țara ta să afle.

— Și crezi că asta făcea Tagliani ?

— Așa s-ar explica modul de funcționare a sistemului transferurilor de cont. Dacă există vreo firmă panameză pe listă, e posibil să fie un cont de transfer.

— Iar vărsămîntul ar putea merge direct prin calculator în contul bancar panamez, fără să apară ca depunere, zise Stick cu o undă de mirare.

— La fel și profiturile lor ilicite, am adăugat eu.

— Crezi că Seaborn știe de această regulă a oglinzii ? întrebă Stick.

— Dacă nu știe, ar trebui să-l închidem pe motiv de incompetență. Asta e o lege bancară internațională.

— Păi, înseamnă că Seaborn e implicat.

— Asta e o problemă cam delicată în momentul de față. Nu e nimic ilegal în a transfera bani în Panama. Dar este ilegal cînd e vorba de cîștiguri ilicite.

Stick zîmbi.

— Bunele și dragele cîștiguri ilicite. Ce ne-am face fără ele ?

— Întrebarea ar fi : *știe* Seaborn că asta e o manevră pentru a spăla bani murdari ? Poate că nu. N-ar fi exclus să fie naiv.

— Ei bine, dacă înainte n-a știut, acum probabil că știe.

— Just. Și, de vreme ce n-am auzit nimic de la el, putem cel puțin să presupunem că ascunde informații.

— De unde dracu' afli toate astea ?

— N-oi fi scriind rapoarte, amice, dar le citesc al naibii de atent pe-ale altora. Șmecheria asta e folosită frecvent de Mafia. Utilizarea calculatorului băncii pentru a-și dispune conturile în piramidă, ăsta-i un șiretlic nou.

Undeva, în fundul casei, sună un telefon. Stick se năpusti, încercînd să-l înhaţe înainte să trezească pe cineva. Ajunse prea tîrziu. Lark se răsuci pe bancheta de lemn, deschise un ochi, mă văzu, flutură o mînă moale în direcţia mea şi reuşi să-şi compună un zîmbet vag.

— Dormi mai departe, i-am spus. Stick şi cu mine mai păzim fortăreaţa o bucată de vreme.

Din nou în bară, Kilmer !

Stick ieşi din bucătărie cu o privire abulică.

— Ce-i cu tine ? am întrebat.

— N-ai să crezi, Jake, zise el.

— Încearcă-mă.

— Cineva tocmai a înfipt un glonţ în ţeasta lui Harry Raines.

62. GALAVANTI

Ne-au trebuit treizeci de minute ca să ajungem, printr-o ceață deasă, la locul crimei, unde ne aștepta un tablou familiar privirilor noastre. Harry Raines fusese împușcat drept în centrul Patrulaterului, la mai puțin de treizeci de metri de banca lui Charlie Seaborn.

Ai fi zis că toate mașinile de poliție din Dunetown erau acolo. Lumini roșii și albastre sclipeau ireal prin ceața deasă, ca niște molcome focuri de artificii. O mică mulțime de oameni migrase din cluburile și restaurantele de pe malul rîului, ca să vadă ce era cu toată agitația aceea.

A durat vreo două minute pînă să-l depistăm pe Dutch prin ceață. Era cu doi polițiști în civil și cerceta o formă desenată cu cretă galbenă pe aleea pietruită. Panglici galbene înconjurau casa. Dutch ne informă că salvarea venise și plecase deja.

— E încă în viață, am zis.

— Mda, dar nu îndeajuns ca să aibă vreo importanță, spuse el, lovindu-se cu degetul pe frunte, la doi centimetri deasupra sprîncenei drepte. Glontele e încă acolo.

— Dumnezeule, a șoptit o voce răgușită și abia după o secundă sau două pînă mi-am dat seama că era a mea.

— Avem doi martori auditivi, zise Dutch, conducîndu-ne de lîngă forma desenată în cretă de pe alee.

— Martori auditivi ? făcu Stick.

Se numeau Harriet și Alexander, deși, pentru motive care-mi scăpau, Alexander prefera să i se spună Chip[1]. Aveau în jur de douăzeci și cinci de ani și două săptămîni pînă la ziua nunții, iar ea pierduse darul de logodnă pe care i-l făcuse viitorul soț. Tînăra era pe cît de cochetă putea fi o fată simplă. Băiatul, scund și îndesat, cu o mustață prost tunsă, părea mult mai preocupat de colierul pierdut decît de împușcături.

---

[1] Așchie, țandără, surcea (n.tr.).

— Ne-am oprit aici în drum spre cină, fiindcă, vedeți dumneavoastră, aici ne întîlnim, rosti el, probabil pentru a cincea sau a șasea oară. Dar era atît de multă ceață, că ne-am dus la Porthole să luăm cina cu prietenii noștri.

— Nu puteai să vezi la un pas în fața ochilor, zise Harriet, dînd energic din cap.

Începeam să mă enervez, ascultîndu-le vorbele neînsemnate.

— Cum e acum, adăugă Chip. Asta era cu nici jumătate de oră în urmă.

— Da, am priceput, zi mai departe, am intervenit eu.

Harriet continuă să dea din cap.

— Cum e acum, repetă ea.

El se încruntă la fată și își continuă povestea :

— Ei, și atunci i-a dispărut colierul. Era un șirag de diamante pe un lănțișor de aur. Opt diamante. Aveau toate un carat întreg.

— Te-aș ruga să treci la fapte, lasă amănuntele, i-am cerut.

— Ne pare rău și nouă pentru colier, zise Dutch cu năduf. Hai, spune povestea pînă la capăt.

— Da, păi, zise el, ne-am scuzat și ne-am întors aici, sperînd că poate l-om găsi.

— Atunci a fost împușcat omul, interveni Harriet, dînd cu și mai mult zel din cap cînd rosti vestea cea mare. Obrajii umflați ai lui Chip se făcură purpurii, fiindcă i se furase replica-cheie.

— Ați văzut pe cineva ? am întrebat eu.

Clătinară amîndoi din cap.

— I-ați auzit ? Au spus ceva ?

— Nu sînt sigur, zise Chip.

— Păi, chiar au spus ceva, se băgă Harriet din nou, sau cel puțin unul din ei a spus : „S-a zis cu tine“ .

— Nu poți fi sigură, Harriet, făcu Chip pe un ton tăios.

Ea dădu energic din cap.

— Ai recunoaște vocea dacă ai mai auzi-o ? întrebă Stick.

— Nu eram foarte atenți, zise Chip. Am auzit pe cineva pe alee, pașii s-au oprit...

Harriet se băgă, furîndu-i iar caimacul :

— S-a auzit : „S-a zis cu tine“ și bang !

Fața lui Chip se schimonosi de mînie.

— Harriet ! Te rog frumos, mă lași să spun povestea ?

— Ce altceva mai e ? am întrebat.

— Harriet a țipat și ucigașul a fugit, zise el, privindu-și chiorîș viitoarea soție, ca s-o facă să tacă.

— N-a murit încă nimeni, mormăi Dutch.

— Ei, înțelegeți ce vreau să spun, zise puștiul agitat.

— Încotro a fugit persoana ? am întrebat.

— N-am putea spune, zise Chip. Nu poți să spui precis, din cauza clădirilor, ăăă, a sunetului...

— Din cauza acusticii, asta vrei să spui ? întrebă Stick.

— Exact, zise Chip și începu să dea din cap, cum avea obiceiul .

Era adevărat. Pe o ceață atît de deasă, abia de puteai vedea pe unde calci și, cu cele trei clădiri care formau un fel de cutie, era imposibil să-ți dai seama de unde venea sunetul.

— Dar victima ați văzut-o ? am întrebat.

Clătinară din cap la unison.

— Nici vorbă, zise Chip. Am luat-o la fugă spre bancă, fiindcă erau niște lumini aprinse în spate, dar n-a venit nimeni la ușă, așa că m-am dus la cabina telefonică și am sunat la poliție.

— Ce credeți că era persoana care a fugit după împușcătură, bărbat sau femeie ?

— Bărbat, ziseră ei simultan.

Asta era tot ce știau. Stăruia prea multă ceață ca să mai pierdem vremea pe acolo. Stick și cu mine ne-am lăsat mașinile în parcare și ne-am dus cu Dutch la spital. În spatele băncii, luminile tocmai se stingeau.

Două mașini alb-albastre se aflau parcate la intrarea de urgență a spitalului ; aproape de ele se găsea încă o mașină, care putea fi un vehicul nemarcat al poliției. Coridorul lung dintre ușile serviciului de urgență era gol, ca și sala de operații. Raines se afla la secția de terapie intensivă, situată la etajul întîi.

Patru polițai în uniformă și doi detectivi păzeau secția.

— Preiei cazul ? îl întrebă unul dintre ei pe Dutch.

— Îmi aparține deja, a fost tot ce i-a spus zdrahonul de neamț drept răspuns.

Chirurgul-șef și medicul de salon se aflau acolo, dar erau necomunicativi. Îl așteptau pe medicul personal al lui Raines. Un internist cu trusa medicală mobilă de prim-ajutor ne confirmă, totuși, ceea ce știam deja și mai adăugă cîteva detalii : că Harry Raines fusese împușcat o singură dată, în partea stîngă a frunții, cu o armă de calibru mare, că arma fusese ținută îndeajuns de aproape ca să cauzeze arsuri grave de praf de pușcă și că pacientul se afla într-o stare mai mult decît critică ; după opinia internistului, era muribund.

— E mai mult mort decît viu, spuse tînărul doctor. Dacă mai trăiește o oră catolicii or să sanctifice, probabil, întreaga aripă a spitalului.

— Cum așa ? întrebă Dutch.

— Fiindcă ar fi un miracol, zise tînărul doctor.

— Ai vreo idee ce fel de armă a făcut-o ? am întrebat.

— Nu mă pricep la asemenea treburi, zise el. Asta-i treaba poliției.

Unitatea de terapie intensivă era o încăpere destul de mică, împărțită în dreptunghiuri înconjurate de perdele, pentru pacienți, și avînd un grup de aparate și monitoare în mijloc. Fiecare dreptunghi era monitorizat printr-un sistem de televiziune cu circuit închis. Trei asistente se aflau la datorie și toate păreau foarte ocupate. Cei doi doctori se refugiaseră înlăuntrul unui dreptunghi gol și trăseseră perdelele după ei.

Îl vedeam pe Raines pe micul ecran alb-negru, cu jumătate din față înfășurată în bandaje, bolborosind ceva în neștire.

— Ai vreun casetofon în tărăboanța ta ? l-am întrebat pe Stick.

— Da, un minirecorder. Un Pearl cu activare pe bază de voce.

— Adu-l rapid, i-am șoptit, iar el s-a făcut nevăzut, întorcîndu-se în mai puțin de cinci minute cu un recorder nu mai mare decît palma mea.

— Baterii noi, casetă nouă, zise el. Vrei să-ncerci să-l înregistrezi pe Raines ?

— Da. Dă-le ceva de lucru caraghioșilor de la ușă un minut-două.

Cînd am prins un moment potrivit, m-am strecurat după perdele în dreptunghiul lui Raines și am agățat casetofonul de bara patului, la căpătîi. Buzele i se mișcau, dar cuvintele erau confuze. Avea chipul de culoarea aracetului, iar ochiul nebandajat era deschis și-i aluneca nebunește peste cap, pe sub pleoapă.

După ce am ieșit din dreptunghi, o mică zvîrlugă de femeie într-un costum gri-închis de lucru a dat năvală în încăpere. Avea cam un metru cincizeci, era sărită bine de patruzeci de ani, ar fi putut slăbi vreo cinci-șase kile fără să le simtă lipsa, părea mai rece decît sărutul unei călugărițe și era mai rea ca Attila. Preluă ofensiva ca naziștii în Parisul ocupat, trîntind ordine cu o voce cu o octavă mai jos decît intenționase natura să i-o dea și accentuînd fiecare cuvînt cu o mișcare fermă a unui deget subțire, manichiurat. Puteam să aud aerul arctic vîjîindu-i prin vine, în timp ce le dădea ordine celor patru oameni aflați cu ea. M-am dat mai în spate și am urmărit spectacolul.

— Voi doi intrați în camera de gardă, zise ea. Tu, du-te la ușă. Nu intră nimeni decît dacă spun eu. Iar tu, stai lîngă pupitrul ăla cu monitoare.

Abia atunci m-a văzut.

— Dumneata cine ești ? se răsti ea, fluturîndu-și degetul pe sub nasul meu.

— Aș putea fi doctorul, i-am replicat.

Mă măsură din cap pînă-n picioare.

— N-ai nici o șansă, zise ea.

— Mă cheamă Kilmer. Federal Racket Squad.

— Afară ! lătră ea, repezindu-și degetul peste umăr ca un arbitru spre banca de rezerve. Eu mă ocup de acest caz.

— Și cine dracu' ești dumneata ?

Își înfipse fața mică de buldog cît de aproape de a mea putu, fără a se ridica pe vîrful picioarelor, și zise :

— Sînt Galavanti. Honorée Galavanti, G-a-l-a-v-a-n-t-i. Procuror al districtului Oglethorpe. Am propriii mei oameni cu mine. N-am nevoie de dumneata, așa că dă-i drumu' afară !

— Nu așa de repede, i-am zis eu pe un ton provocator.

— Uite ce e, ăăă, încă o dată, cum te cheamă ?

Curată actorie. Cucoana era dură, dar, de fapt, așa și trebuia să fie. Era nevoie de o cucoană dură ca să fie aleasă procuror districtual în tribunalul forțoșilor lui Stonewall Titan.

— Mă cheamă Kilmer. K-i-l-m-e-r.

— A, da. Hai, roiu' de-aici.

— Nu cumva împingi chestia asta cu procurorul districtual un pic cam prea departe ?

Se holbă la mine cîteva momente bune, apoi spuse :

— Mi-au zis ei că le dai de furcă.

— Care ei ? am întrebat.

— Toți cei care te-au întîlnit, mi-o întoarse ea.

Apoi văzu casetofonul de la capul patului lui Raines.

— Ce-i asta ? mă interogă ea, spintecînd aerul din nou cu vîrful degetului.

— Un casetofon.

— Ascultă aici...

Am tras-o într-un colț, ceva mai departe de asistentele, care se căzneau să nu asculte, și i-am zis :

— Ce-ar fi să facem împreună pași pînă în biroul meu particular ? Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

Am condus-o într-un alt dreptunghi gol și am determinat-o să se așeze pe pat.

— Lasă casetofonul acolo unde e. Tot ce e pe el îți aparține. Vreau doar să ascult și eu. Dacă va spune ceva înainte s-o mierlească, vom ști amîndoi.

— Vorbești de parcă mierlitul ăsta e un *fait accompli*, zise ea.

— Are un glonț în creier.

— Doctorul trebuie să vină din clipă-n clipă.

— Omul are culoarea cimentului ud, febra-i crește ca pîinea la cuptor, tensiunea e cam doi cu doi. Mai poate scăpa numai în cazul în care Dumnezeu e în drum spre noi, așa că las-o baltă. Treaba e nasoală, domniță, indiferent cum te uiți. Ăsta care moare aici e cel mai puternic om din oraș. Cineva o să fie pus la zid înainte să se isprăvească povestea, iar cazul ăsta, de care zici că te ocupi, se va baza pe rapoartele oamenilor de la Omucideri, care, dacă mă pricep cîtuși de puțin, nu sînt în stare, toți la un loc, nici să-și pună propriii ciorapi în picioare pe întuneric. Așa, din capul meu, aș zice că ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poți obține.

Asta o mai domoli puțin. Aproape că am putut auzi cum păcăne schimbătorul de viteze în creierul ei.

— Și, mă rog, ce anume ai putea oferi ? zise ea, după un minut-două de gîndire intensă.

— Niscai idei, cîteva supoziții. Nu-mi trebuie decît o zi-două ca să văd dacă se lipesc unde cred eu.

— Și-atunci eu la ce-ți trebuiesc, Kilmer ?

— Uite ce e, Gavalanti...

— Galavanti, zise ea. „l“ vine înaintea lui „v“, ca la „*gal*“[1] .

— Scuze, Galavanti. Ai pe cap douăsprezece omucideri. Treisprezece, dacă-l pierdem și pe Raines. Mai curînd sau mai tîrziu, va trebui să te ocupi de toate cazurile astea.

— Unde vrei să ajungi ?

— Poate reușesc să-ți dau soluția pe tavă.

— Știi cine se ascunde în spatele poveștii ăsteia ?

— Sînt pe-aproape, am mințit-o.

Ea a rîs.

— Doamne, ce des am auzit replica asta pînă acum. Ăsta-i primul lucru care vă-nvață la Academia de Poliție ?

— Și fără mine ce ai avea de cîștigat ?

— Zero barat în acest moment, admise ea.

— Doamnă Galavanti, nu te-am mai văzut pînă în seara asta. S-au comis douăsprezece omucideri și e prima oară cînd te-arăți la față.

— Nu fi naiv. Omul ăsta țintea postul de guvernator.

— Cred că, dacă ești destul de deșteaptă ca să fii procuror al acestui district, ești destul de deșteaptă ca să nu dai nici o atenție la ce scriu ziarele. Dumneata ții legătura cu Titan, cu Morehead și cu toți ceilalți din oraș care contează. Știi totul despre legătura lor cu Tagliani.

---

[1] Fată, fecioară, în limbaj popular (n.tr.).

— Crezi că împușcătura asta are vreo legătură cu celelalte ? întrebă ea precaut.

— Pare foarte firesc, nu-i așa ?

Își țuguie buzele în formă de inimă, în timp ce rumega la ce-i spusesem.

— Sînt totodată destul de deșteaptă ca să știu că federalii urmăresc ceva și că acel ceva nu e crima, zise ea în cele din urmă. Orice s-ar întîmpla, ticăloșii vor ajunge într-un tribunal federal înainte de a trece pe la mine.

— Poate că nu... am zis eu, lăsînd-o să completeze restul frazei.

— În regulă, Kilmer, ce propui ?

— Înainte să se termine toată povestea, or să apară ceva cazuri RICO, de corupție și implicare mafiotă. Între noi fie vorba, dacă e înglobată și crima, o să fiu bucuros să ți-i predau dumitale pe cei acuzați de omucidere, înainte de a-i deferi unui tribunal federal.

— De ce ești așa bun cu mine ?

— Din două motive. Sub învinuirea de crimă sînt ținuți la arest cu mult mai mult decît în cazul cooperării cu Mafia și putem să le mai punem liniștiți și noi ceva în cîrcă după ce ați terminat cercetările.

— Și celălalt motiv ?

— Aș dori o discuție sinceră în schimb.

Suspiciunea îi aduse o încruntătură pe față.

— Despre ce ? întrebă ea.

— Despre Tony Likatis.

— Ce-i cu el ?

— Dumneata ai intentat acțiune în cazul lui ?

— Da, zise ea, înălțînd din umeri, deși nu există nici un motiv de laudă în privința asta.

— Cum așa ?

— A fost un proces simplu. Am avut un singur martor probator.

— Partenerul lui ?

— Exact. Gil Winslow.

— Am auzit că cei de la Narcotice au efectuat arestarea. N-ar fi trebuit oare să intre în competența federalilor ? am întrebat.

— Păi, oamenii lui Titan erau aici. Ei au preluat cazul.

— Iar apoi Titan ți l-a predat dumitale spre cercetare, nu-i așa ?

— Exact. Ascultă, dacă intenționezi cumva să-i faci necazuri domnului Stoney...

— Nu intenționez să fac necazuri nimănui dacă n-o merită, am zis și m-am grăbit să continuu : Stoney a preluat cazul și l-a rezolvat. În plus, a oferit și un martor dubios.

Ea dădu bănuitoare din cap.

— Dacă vrei să-i zici așa lui Winslow...

— Nu vreau să te jignesc, dar ambarcațiunea nu-i aparținea lui Winslow ?

— Mda...

— N-ar fi fost mai în firea lucrurilor să puneți toată povestea în cîrca lui, să-i confiscați ambarcațiunea și să-i blocați astfel accesul în larg ?

— Nu e treaba mea, replică ea. Uite ce e, Kilmer, adevărul e că am primit cazul în formula în care era implicat și Winslow. El a mărturisit că lui Lukatis îi aparțineau planul și finanțarea afacerii. Lukatis știa locul unde se afla o tonă de droguri, undeva în Bahamas. I-a oferit lui Winslow cincizeci de mii de dolari drept garanții că n-o s-o șteargă, ca să-l determine să se ducă pînă acolo și să aducă marfa.

— La bordul ambarcațiunii lui Winslow ?

— Exact.

— Ce cantitate ?

— O tonă.

— Cine a fost cu ideea să acosteze în Insula Buccaneer ?

— Nu știu, făcu ea cu sinceritate.

— Și reversul medaliei care a fost ? Trebuie să fi avut și Lukatis versiunea lui.

— Da. El a pretins că Winslow a fost cel care l-a abordat.

— Și finanțarea ?

— Varianta lui Lukatis a fost că Winslow le-a făcut pe toate, că el s-a alăturat doar ca să ajute, zise ea, după care deveni brusc ostilă și bănuitoare. Cum se face că te interesează chestia asta așa de mult ? Ai cumva de gînd să faci o tîmpenie — cum ar fi, de pildă, să schimbi verdictul în cazul Lukatis ?

— Asta ar fi cam greu. Tony Lukatis a murit.

Reacția ei îmi dădu de înțeles că nu aflase încă de Tony Lukatis. Era și logic, de vreme ce omorul era cercetat în afara jurisdicției ei.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea.

— Încă nu știm sigur. Bănuiala noastră e că a încercat să strecoare încă un transport de droguri și a avut ghinion.

— Unde ?

— În partea de sud. Urmează să primim raportul autopsiei dintr-o clipă în alta. S-ar putea să fi lucrat cu Longnose Graves.

— Poftim ? Imposibil !

— Cum se face că ești așa de sigură ?

Ea ținu un deget ridicat și zise :

— Graves nu e în branșă. Și chiar dacă ar fi fost, nu s-ar fi apropiat de Tony Lukatis.

— De ce ?

— Fiindcă nu i-ar fi convenit domnului Stoney.

— Iar Graves și Titan se înțeleg bine, nu-i așa ?

— Între ei există o relație nefiresc de pașnică, dar situația pare să-i convină șerifului. Oricum, asta nu-i treaba mea, Kilmer.

— Ai putea face să fie treaba dumitale.

— Dar nu să și rămîn pe post. Dar văd că ne îndepărtăm de subiect.

— De vreme ce Lukatis a finanțat transportul lui Winslow, m-ar interesa să știu de unde a luat din sărăcia lui suta aia de miare, bani gheață, pentru aconturi ? Că doar despre asta vorbeam, despre ce s-a petrecut chiar acolo, pe ambarcațiune.

— A fost finanțat de legătura lui, zise ea, înălțînd din umeri.

— E un fapt dovedit în proces ?

— Asta a declarat Winslow.

— El a fost martorul principal ?

— Da. Și polițiștii care au făcut arestarea.

— Crezi că Lukatis a fost într-adevăr vinovat ?

Era o jignire, o întrebare de care m-am căit chiar în clipa cînd cuvintele mi-au ieșit pe gură. Expresia de pe chipul ei îmi spuse cît de gravă era jignirea. Femeia părea șocată și mînioasă.

— Iartă-mă, am rostit imediat. Îmi retrag întrebarea.

— Au existat dovezi ferme contra lui și am făcut tot ce mi-a stat în putință, ceea ce reprezintă maniera în care tratez fiecare caz, domnule Kilmer. Am vorbit pe larg cu Tony Lukatis. Era arogant și nu părea dispus să coopereze.

— Adică exact cum ar reacționa oricine dacă ar simți că a fost „lucrat", am spus eu.

Ea ezită un moment, apoi înălță din umeri :

— Presupun că da. Oricum, a fost un proces public, totul e notat și înregistrat.

— Cu puțin noroc, sper să te fac eroină.

— Am mai auzit cîntecul ăsta.

— Dar nu interpretat de adorabila mea voce de tenor.

Femeia șovăi încă un moment.

— Doamne, ce mi-ar mai plăcea să te cred, zise ea ca pentru sine.

— Ai ceva de pierdut ? Și-apoi, ne-am înțeles perfect unul cu altul. Mi-ai spus tot ce voiam să știu.

Cînd să plecăm, o nouă figură apăru la secția de terapie intensivă. Era înalt și extrem de slăbănog, de parcă ar fi suferit de anorexie. Purta frac și avea o expresie de panică întipărită pe față. Se holbă la noi și la polițistul de la ansamblul de monitoare.

— Cine sînt oamenii ăștia ? întrebă el, apropiindu-se de noi, dar rămînînd cu ochii la asistente.

— Eu sînt procurorul districtual Galavanti, zise ea, arătînd apoi spre mine : Dumnealui e unul din oamenii mei.

— Am putea, vă rog, să evacuăm zona ? rosti el, preluînd comanda. Sînt doctorul George Hanson, medicul personal al domnului Raines.

— Da, domnule, încuviință ea. Un singur lucru : am un mic casetofon la capul patului domnului Raines, în caz că ar spune ceva...

— Țin să-ți mulțumesc, i-am spus eu pe cînd ieșeam. S-ar putea să ne alegem cu un zero barat, dar mă revanșez cumva.

— Cum ți-am zis deja, Kilmer, o s-o cred cînd o s-o văd.

Cînd să ieșim pe coridor, ne-am pomenit față în față cu Stonewall Titan și Doe Raines.

63. PRIVEGHIUL

Arăta ca una din actrițele acelea franceze de pantomimă cu ochii mari, pe care le vezi uneori pe estrade. Subțire, fragilă, vulnerabilă, îngrozită. Nimic trucat, dacă mă pricepeam cît de cît să judec. Avea înfățișarea unei femei care-și pierduse stăpînirea de sine. Pînă și o piatră de pe caldarîm putea s-o culce la pămînt.

Doamna procuror districtual se scuză și se feri din bătaia puștii. Dutch și Stick o luară pe coridor în jos, ieșind din raza auditivă.

— Cum se simte, se simte bine ? se bîlbîi ea, făcînd o singură întrebare din două.

Titan mă privi de parcă aș fi avut ciumă bubonică. Nările îi fremătară ca ale unui catîr furios.

— Tu nu poți s-o ștergi nicăieri ? mormăi el.

— Jake, cum se simte Harry ? mă întrebă Doe, ignorîndu-l pe Titan.

Am condus-o într-o mică sală de așteptare, situată lîngă secția de terapie intensivă. Titan tropăi mărunt în urma noastră, în timp ce bastonul său bocănea în pardoseala de linoleum ca cel al unui orb. Am împins ușa în urma lui. Doe mă privi fix, cu ochii cît roata carului, așteptînd.

— A murit, nu-i așa ? zise ea.

— Nu, dar sînt puține șanse.

— Oh, Dumnezeule ! strigă ea. Oh, Dumnezeule, eu i-am făcut asta !

— Ce tot spui ?

— Asta-i curată nerozie, adăugă Titan.

Ea începu să se îndoaie de mijloc. Am cuprins-o pe după umeri și am așezat-o pe un scaun. Stătu acolo cu mîinile între genunchi și începu să tremure.

— Ar trebui chemat un doctor, i-am spus lui Titan, care plecă să caute unul.

— Ce voiai să spui, Doe ? am întrebat-o, îngenunchind în fața ei.

— Eu îl iubesc pe Harry de-adevăratelea. E o persoană minunată și a fost un soț bun, zise ea, aproape în șoaptă.

— Știu.

— Poate că dacă eram mai cinstită...

— N-ai fost implicată cu nimic în treaba asta, Doe. Nu te apuca să țeși în jurul tău o poveste care să te scoată vinovată.

— De ce s-a întîmplat una ca asta ? întrebă ea, cu lacrimile țîșnindu-i din ochi.

— Nu știu.

— A fost ceva în legătură cu caii ?

— Mă îndoiesc. Ți-a spus unde urma să plece cînd și-a anulat venirea la petrecere ?

Clătină din cap.

— M-a sunat de la pistă, mi-a vorbit de accident și mi-a spus că rămîne în oraș peste noapte.

— N-a spus și de ce ?

— Nu. Era un lucru obișnuit— nu accidentul, ci faptul că rămînea în oraș peste noapte.

— Uite ce e, o să aflăm cine a făcut treaba asta, îți promit.

Ea dădu din cap, dar era aproape în stare de șoc. Nu reușea să priceapă mare lucru.

— Unde a fost împușcat ? întrebă ea.

— Jos, lîngă rîu, în Patrulater.

— Ah, suspină ea, era locul lui preferat.

Privi fix înainte, ca și cum ar fi așteptat ca un nor cu efecte psihice să plutească prin încăpere și să ia cu sine întreaga ei durere :

— A fost ideea lui. Noi am donat terenul.

I-am luat mîinile între ale mele și am îngenuncheat, ca să i le masez și să i le încălzesc.

— Jake, mă simt atît de... stricată.

— Titan are dreptate, asta-i curată nerozie. Un asemenea mod de a gîndi nu duce la nimic bun.

Dar ea nu mă asculta. Începu să se legene înainte și înapoi, ca un animal rănit.

— Cum ți s-a părut glasul lui Harry cînd te-a sunat ? am insistat. Era furios ? Abătut ? Nesigur ?

— Era exact glasul lui Harry de totdeauna. Avea însă ciudățenia de a-mi ascunde totul, ca și cum s-ar fi temut că m-ar putea necăji cu ceva. Dumnezeule, ia te uită ce spun, vorbesc de parcă ar fi murit deja. Oh, Jake, îmi pare așa de rău.

Își lăsă capul în poală și începu să plîngă cu sughițuri. După o clipă, în cameră intrară doctorul Hanson și Titan. Cu ei era și Sam Donleavy. Ea sări în picioare și alergă spre el.

— Îmi pare rău, acum am aflat și eu, zise Donleavy. Am fost călare pe telefon ore întregi. Am venit din Sea Oat cît am putut de repede.

Doe se întoarse iute spre doctor.

— Cum se simte ? întrebă ea cu o voce ascuțită și cam nesigură.

El mă privi sever și zise :

— Pot vorbi cu doamna Raines între patru ochi ?

— E un prieten, interveni ea.

Doctorului nu-i plăcu din cale-afară, dar nu era momentul potrivit să-și expună punctul de vedere.

— Doe, o să facem tot ce ne stă în puteri, dar mă tem că nu vom izbuti mare lucru. Harry a fost împușcat în frunte. L-am examinat și glonțul e înfipt în partea dorsală a lobului frontal. E inoperabil.

Doe se sprijini de el, cu brațele atîrnîndu-i fără vlagă pe lîngă trup.

— Am să-ți dau ceva să te destindă, zise el, dar ea începu să clatine violent din cap.

— Nu, n-am de gînd să trec prin toate astea dormind. Am fost îndeajuns de apărată în viața mea. Nu sînt un copil, George.

— Nu intenționez să te adorm, ci doar să-ți mai îndulcesc puțin necazul.

— Țin să simt necazul ăsta. Vreau să simt tot. Nu înțelegi ? Asta nu e problema ta sau a domnului Stoney, ci a mea. E soțul meu și voi lua deciziile care vor fi necesare. Nu pot să fac asta înecată în somnifere.

— Las-o să facă așa cum vrea, zise Donleavy încet.

Hanson nu se simțea la largul lui. O bătu pe umăr.

— Cum dorești, zise el.

— Pot să-l văd ?

— Firește, răspunse Hanson.

— Vin și eu, zise Donleavy și-i urmă în secția de terapie intensivă.

În clipa în care cei trei ieșiră din încăpere, Titan se întoarse spre mine, arătîndu-și colții :

— Nu te amesteca în treaba asta, sîsîi el, agitînd un deget prin fața mea : Singurul lucru de care n-are nevoie în momentul de față e tocmai persoana ta.

— Asta ea hotărăște, i-am întors eu sîsîitul.

— Te previn, pleacă. Dispari din viața ei. Am să arunc toată vina pe tine. Pe tine și pe banda aia de încurcă-lume a lui Morehead. Asta nu s-ar fi întîmplat niciodată dacă...

— Las-o baltă, m-am răstit la rîndul meu. Nu-l poți învinui pe Morehead. Atotputernicul dumitale Comitet a dat-o în bară. Așa s-a făcut de-a pătruns Tagliani aici.

— Să te ia dracu', șopti el amenințător. Noi nu sîntem isteți ca voi, grangurii federali. Și uite că au pătruns aici ! Dar era treaba lui Morehead să țină situația sub control *după* aceea.

— Du-te-n mă-ta, Titan, am replicat vehement. Ești la fel ca toți ceilalți care vor să paseze pisica moartă în curtea altuia.

— Nu dau o para chioară pe ce-și fac macaronarii ăia idioți unul altuia, rosti Titan și vocea i se transformă în țipăt. Dacă vor să se nimicească unul pe altul, n-au decît, taman bine ne scutesc de prezența lor.

Tremura de furie. Era supărarea unui om a cărui putere fusese subminată.

— Oricum, nu asta voiam să-ți spun, continuă el. Fac apel la simțul onoarei tale, dacă ai așa ceva. Nu da motive orașului s-o țină din bîrfă-n bîrfă, găluscă. Doe n-are nevoie de așa ceva în asemenea momente.

— Doe și cu mine sîntem vechi prieteni. Știind acest lucru, nu ți-a dat prin gînd că aș putea s-o și ajut ?

— Ține-te departe de ea ! urlă el.

— Vezi-ți de propriile tale treburi împuțite, i-am zis pe un ton moale și am părăsit încăperea.

— Ce-a fost toată chestia ? a întrebat Dutch cînd am ajuns lîngă ei.

— Titan a cam sărit peste cal, am zis.

— Titan nu sare peste cal, făcu Dutch.

— Fals. Tocmai a făcut-o.

Ne-am mai învîrtit pe-acolo încă vreo cincisprezece-douăzeci de minute. Era evident că Raines avea clipele numărate, dar doctorul își juca rolul pînă la capăt. Doe rămase în salon cu Raines, în timp ce Titan și Donleavy stăteau genunchi lîngă genunchi, pălăvrăgind în sala de așteptare și hotărînd, probabil, cine-l va înlocui pe Raines în structurile politice. Erau o grămadă de polițiști în uniformă prin preajmă și nu mai era nimic de făcut pe-acolo, așa că am luat-o din loc, după ce i-am lăsat lui Doe o listă cu niște numere de telefon utile, pe care i-am dat-o unei asistente.

Se înseninase afară. Un vînt cald de vară alungase norii de furtună, lăsînd în urmă o minunată noapte înstelată. Dutch, Stick și cu mine am luat-o înapoi spre parc în tăcere, fiecare dintre noi încercînd în felul lui să găsească o logică în ceea ce părea a fi un holocaust lipsit de logică, ce așternuse linţoliul morţii peste Doomstown.

Ceața continua să plutească prin Patrulater, dar puteam să disting prin ea Depozitul Trei, situat pe partea cealaltă. Alei pietruite traversau parcul în lung și-n lat, intersectîndu-se în centru sub forma unui asterisc. Una dintre ele spinteca parcul și mergea drept spre malul rîului ; o alta făcea legătura între bancă și Depozitul Trei.

Mai mulți polițiști în uniformă și-n civil cercetau încă locul faptei și-și lărgiseră zona protejată de panglicile galbene la dimensiunile întregului parc.

Raines își întîlnise agresorul cam la jumătatea distanței dintre partea din spate a parcului, unde martorii auditivi ai lui Dutch își căutau colierul pierdut, și rîu. M-am oprit lîngă forma conturată cu creta pe alee și am privit în toate direcțiile. Chip și logodnica lui se aflaseră la nici zece metri de locul în care fusese împușcat Raines.

— Mă-ntreb unde mergea Raines și ce căuta, am cugetat cu glas tare.

— Mercedesul lui e parcat în spatele băncii, îmi veni în ajutor Stick.

Am parcurs cei cincisprezece metri pînă la malul rîului. Ceea ce fusese cîndva un doc în toată regula ajunsese să fie acum un simplu debarcader pentru pescuit. Rîul întunecat se învîrtejea în jurul pilonilor acestuia, formînd mici bulboane negre. Aleea mergea de la River Road, unde făcea o curbă, și urca pe un terasament aproape de șoseaua de deasupra, de-a lungul malului apei și în spatele celor trei depozite vechi, care fuseseră transformate în clădiri pentru birouri.

— Findley Enterprises e în Depozitul Trei, lîngă parc, iar Costello și Cohen își au birourile în Unu. Sînt cele trei clădiri din capăt, remarcă Dutch.

M-am uitat în susul și-n josul rîului, apoi din nou în direcția muzeului și la locul unde fusese împușcat Raines.

— Vreo idee, ceva ? făcu Dutch.

Aveam o droaie de idei, dar toate erau simple presupuneri, nici una dovedibilă și nici una pe care să fi dorit s-o împărtășesc altora deocamdată.

— Nu tocmai, i-am zis. Dar voi doi ?

— Să zicem că Raines și-a parcat mașina la bancă și a apucat-o prin parc către birourile lui Findley, zise Stick. Perechea aceea de tineri era la nici zece metri distanță și sporovăia. Ucigașul trebuie să-i fi auzit. Îmi face impresia că, oricine-o fi fost făptașul, acesta cunoștea parcul binișor.

— Și știa pe unde urma să vină Raines, așa încît a știut exact unde să aștepte, interveni Dutch.

— În plus, a fost disperat, am conchis.

— Cum așa ? întrebă Dutch.

— Păi, să împuști un om cu doi martori aflați la cîțiva metri distanță cred că implică un mare risc.

Am luat-o tustrei înapoi spre bancă, cercetînd din priviri toate aleile, dar fără a descoperi nimic demn de interes. Se vede treaba că poliția locală greblase serios întreg spațiul. Am mai rămas la locul crimei încă vreo cîteva clipe.

— Ar putea fi mîna lui Nance, zise Stick. O fi venit de la biroul lui Costello, a așteptat pînă cînd Raines și-a parcat mașina, a croit-o prin parc, a făcut figura și a șters-o înapoi la biroul lui Costello.

— Ar putea, am zis eu. O grămadă de „ar putea“, ca de obicei.

— De ce n-am discuta toate astea la o plăcintă și-o ceașcă de cafea ? întrebă Dutch. Întîmplarea m-a prins drept în toiul cinei.

— Dar să admitem cazul că n-a fost Nance, am zis eu. Ci că a fost cineva atît de disperat, încît n-a avut încotro și și-a asumat riscul să-l anihileze urgent pe Raines. Cum ar fi procedat mai departe ?

— Ar fi fugit în direcția opusă celei în care se aflau martorii, zise Dutch. Către rîu, în jos.

— Mda, am încuviințat eu. Și dacă ar fi fost efectiv disperat, ar fi putut să se descotorosească de armă.

— În rîu, zise Stick.

— Exact, m-am declarat eu de acord.

— George Baker, ziseră Stick și Dutch în același timp.

— Cine-i George Baker ? am întrebat.

— Cel mai bun scufundător de prin partea locului, specializat în ape întunecate, zise Dutch. Dacă există vreo pușcă în rîul ăsta, el o găsește.

— Avem vreo șansă să-l urnim ? am întrebat.

— Glumești ? Ar părăsi și alcovul unei vedete de cinema ca să facă o scufundare. Așa își cîștigă biștarii.

— Atunci hai după el, am propus.

— Și cum rămîne cu plăcinta și cafeaua ? întrebă Dutch cu un glas rugător.

— Stai să vedem mai întîi dacă-l putem extrage pe Baker, am zis eu.

64. SCUFUNDARE ÎN APE ÎNTUNECATE

Stick îl găsi acasă pe Baker, care se uita la televizor. Entuziasmat de perspectiva de a găsi arma crimei, scufundătorul promise să păstreze secretul și să fie la debarcader la revărsatul zorilor. Cafeaua și plăcinta nu ne prilejuiră, lui Stick, Dutch și mie, decît nesfîrșite speculații. Ne-am dus devreme la culcare, iar eu m-am băgat în pat abia după ce am sunat la spital și mi s-a spus că starea lui Raines era „stabilă“ .

La cinci jumate dimineața, eram în parc împreună cu Stick, ghemuiți pe malul rîului, într-o ceață mai deasă decît cea din noaptea precedentă ; sorbeam cafea neagră dintr-un păhăruț de plastic și ascultam descrierea pe care ne-o făcea George Baker cu privire la ce urmau să facă el și partenerul lui. Baker era un tip solid, avea un piept cît butoiul, umeri mătăhăloși, un gît ca un cauciuc de rezervă și părul negru, tuns mai scurt decît cel de pe fundul maimuței. Reparator de telefoane de meserie, era scufundător în ape întunecate prin vocație și polițist de ocazie, pur și simplu de plăcere.

— E întuneric acolo jos, rosti el pe un ton dramatic, în timp ce-și punea costumul de scafandru.

Dialectul lui, o amestecătură de grai sudist și engleză veche, era pe cît de descriptiv, pe atît de arhaic. Dădea impresia unui negustor ambulant ce-și strigă marfa.

— Da, dom'le, întunecos și primejdios. Nici nu tre' să dureze mai mult de-o clipită ca omu' să piară sub apele astea. Omu' nu poa' să-și permită nici un fel de erori de gîndire, că nu poți calcula greșit, oricum, nu mai mult de o singură dată. Păi, dom'le, eu mă scufund în ape așa de întunecoase, că nici torța n-ar putea lumina adîncimile ca smoala. Fundul e fie noroios ca clisa, și atunci e alunecos și înșelător, fie acoperit de cabluri vechi și ruginite, ca niște tentaculele de caracatiță, sau de elice vechi de ambarcațiuni, cutii de tablă și alte asemenea obstacole din vremi trecute, cînd aici era un promontoriu pentru preaputernicele nave ale mării. Păi aici, ziua-n amiaza mare e atît de întuneric la cinci metri adîncime, că-i musai să fac toate treburile cu ajutorul acestor zece dește aci de față.

Ne flutură degetele pe dinaintea ochilor, așa, în caz că n-am ști cumva ce e un deget, și se zgîi el însuși la ele cu venerație.

— Da, dom'le, continuă el, cîteodată nu-i nimica între mine și Atotputernicu' decît amărîtu' ăsta de deșt.

Fundul apei, după cum ne informă Baker, era înclinat pe o porțiune de vreo zece metri începînd din spatele clădirii băncii, după care cobora brusc spre canal. Urma să folosească ceea ce numea el „sistemul bazei plutitoare", un ghem de sfoară ce se desfășura de la un stîlp la altul și servea drept reper de orientare pe sub apă. Colegul lui scufundător, un tînăr zdrențăros, identificabil doar prin numele de Whippet, despre care am aflat mai tîrziu că era contrabandist de alcool, urmărea desfășurarea evenimentelor ținînd capătul unei frînghii legate în jurul taliei lui Baker.

— Dacă dau de dracu', zise scufundătorul-șef, Whippet se va trudi să mă tragă în sus, încet, dar sigur, în nădejdea că aș supraviețui calamităților ce s-ar abate asupră-mi.

Baker mai avea o teorie, provenind din căutarea unui mare număr de arme ale crimei la viața lui.

— Un bărbat aruncă o armă în apă, cam așa cum ar azvîrli o minge de base-ball, zise el, în timp ce o cucoană, care nu le prea are pe-astea cu armele în mod normal, are tendința să se descotorosească pur și simplu de pușcă, așa, ca să scape de ea cît mai curînd posibil. Astfel că eu voi opera de la marginea canalului spre încoace, folosindu-mă în acest scop de flux în avantajul meu.

— Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, am intervenit eu, aș zice că el sau ea a aruncat arma rapid, îndată ce a ajuns la capătul aleii. Există martori care au auzit împușcătura de foarte aproape.

— Vă mulțumesc, domnule, zise Baker în felul lui ceremonios. Am să țin minte.

Costumat din cap pînă-n picioare, cu masca și tuburile de oxigen, ar fi putut foarte bine să pozeze în chip de monstru hollywoodian, o arătare enormă, neagră, holbîndu-se ca o bufniță prin masca pe pe figură. Se lăsă în jos pe un stîlp al debarcaderului, dispăru în ceață și izbi apa cu un plescăit puternic, undeva la vreo cinci metri sub noi.

— Dacă aveți vreo treabă de făcut, ați face bine să vă vedeți de ea, zise Whippet, îndesîndu-și niște tutun în gură. Trebșoara asta s-ar putea să dureze.

Eu și cu Stick ne-am tăiat drum prin negură, am găsit o ceainărie și am comandat micul dejun.

— Am o idee țicnită, i-am zis.

El izbucni în rîs.

— Și asta ar trebui să mă surprindă ? întrebă el. Hai, dă-i drumul.

— E o chestie de durată. Și totuși, ce-ar fi să facem investigații pe la magazinele locale de armament ? Începem cu cele mai bune. Să vedem dacă Donleavy, Seaborn, Raines, Sutter sau Logan posedă un 0,38 sau ceva asemănător.

— Raines ?

— Păi, are și o nevastă, am zis, fără să ridic privirea din omletă.

— Acoperi toate fronturile, nu-i așa, amice ? făcu el cu răceală.

— Nimeni nu e imun, i-am răspuns pe același ton.

— Eu credeam că crima nu e de competența noastră.

— Orice are legătură cu cazul ăsta e de competența noastră. Poți să rîzi dacă vrei, dar am o idee.

— O.K., am și rîs. Acum vrei să-mi spui despre ce e vorba ?

I-am prezentat versiunea prescurtată a ideii, înainte de a fi întrerupți.

Charlie Ureche sosi, aducînd cu el rezultatul autopsiilor efectuate tuturor victimelor, inclusiv lui Tony Lukatis și Stitch Harper.

— Aceeași armă i-a ucis pe Tagliani, Stinetto, O'Brian și Harper, ne anunță el. Un 0,22. Toți împușcați și răsîmpușcați, făcuți arșice, în afară de Lukatis. El a fost împușcat o singură dată, în ceafă, cu un 0,357. Un 0,223 i-a curățat pe Stizano și pe oamenii lui.

— *Coup de grace*, am exclamat.

— Ce ? întrebă Charlie Ureche.

— Nimic. Pur și simplu, gîndeam cu voce tare.

— Și ce altceva gîndești ? zise el.

— Ce am gîndit întotdeauna. Avem de-a face cu un M-16, probabil cu un lansator de patruzeci de milimetri montat pe el, care a funcționat masacrul în care au fost uciși Stizano și Draganata. Avem un 180 american, care sună ca o freză dentară și trage o sută optzeci de gloanțe în șase secunde, el s-a ocupat de asasinarea lui Tagliani, O'Brian și a băieților din barcă. Șmecheria cu frînghia a fost probată pe Logetto și Della Norman. Și mai avem un 0,357, care a fost utilizat ca să se tragă focul de siguranță în Stinetto, Tagliani și Lukatis. Nu-i un arsenal așa de vast, ținînd cont de cît de mari au fost pagubele pînă-n clipa de față.

— Dar Harry Raines ? întrebă Charlie Ureche.

— N-o să știm sigur pînă n-or să scoată glontele. Dutch presupune că a fost un 0,38 sau ceva asemănător. Asta înseamnă că ar putea fi un 0,357, poate chiar o armă de nouă milimetri. Au toate cam același diametru.

— Nance folosește un Luger de nouă milimetri, nu-i așa ? întrebă Stick.

— Nu Nance l-a împușcat pe Harry Raines.

Mă priviră surprinși.

— De unde știi asta ?

— Instinctul îmi spune. De fapt, logica. În primul rînd, nu e un asasin de contact. Lui îi place să lucreze de la distanță. În al doilea rînd, e omul care-și planifică acțiunile. Nu și-ar mătrăși clientul în ceață, cu doi oameni la cinci metri de el. E prea riscant. Nance e un perfecționist. A făcut doar două greșeli de care știu eu pînă-n prezent.

— Care au fost acelea ?

— A dat-o-n bară de două ori în tentativa lui de a mă ucide.

Dutch și micul dejun sosiră la masă împreună. Uriașul venise acolo ca să ne anunțe că Harry Raines murise.

— Cam cu patruzeci și cinci de minute în urmă, zise el, alunecînd într-un scaun lîngă mine. Am stat treaz toată noaptea. E un lucru trist, foarte trist. Doe Raines e o epavă, iar Stoney Titan acuză pe toată lumea, în afară de președintele SUA. Donleavy a luat în cele din urmă inițiativa să se ocupe de toate treburile.

Îl ascultam, dar nu mai înregistram nimic. Mă gîndeam la Doe și la demonii care i se arătaseră în spital, demoni care-i puteau transforma universul personal într-un iad dacă nu se trata problema serios și rapid. Ciudat cum amanții și familia își asumă întotdeauna vina pentru pierdere. Și DeeDee și Doe pierduseră persoane dragi în aceeși zi și ambele își asumau vina. Încă mă mai întrebam dacă Doe știa sau dacă îi păsa că Tony Lukatis murise și el. Avea lucruri mai importante pe cap acum.

— Chief a aflat ? am întrebat în cele din urmă.

— Habar n-am, sarcina asta-i revine, probabil, domnului Stoney, zise Dutch.

Moartea lui Harry Raines nu părea să-i fi stricat uriașului pofta de mîncare. A comandat un mic dejun care mi-ar fi provocat indigestie timp de o săptămînă.

— Nu-mi vine să cred, continuă Dutch. Eu și Sam Donleavy stăteam de vorbă la telefon despre toate astea în timp ce se săvîrșea asasinatul.

— La ce oră te-a sunat ? am întrebat.

— Eu l-am sunat pe el, preciză Dutch. Cam pe la opt și cinci.

— Unde ?

— Locuiește într-o vilă în Sea Oat, chiar înainte să traversezi podul spre Insula Suspinelor.

Asta îi asigura lui Sam Donleavy un alibi-beton. Eu vorbisem cu el la opt fără cinci. Chiar Stick, în forma lui cea mai bună, n-ar fi putut parcurge cu mașina distanța de la Sea Oat în oraș în mai puțin de cincisprezece minute. Drumul dus-întors în douăzeci de minute era, practic, imposibil.

— Am ceva pentru tine, Jake, zise Charlie Ureche, întrerupîndu-mi reveria. Stick mi-a cerut să verific conturile bancare Tagliani. Trei din firmele astea sînt străine.

— Înregistrate în Panama ?

— Asta de unde-o mai știi ? mă întrebă Dutch.

— Sînt companii protejate, am răspuns. Care-s acelea ?

— Seaview Company, care deține hotelurile, o firmă denumită Riviera Incorporated, care prestează servicii pentru hoteluri și alți clienți, și o alta, denumită Rio

Company, care e un fel de unitate prestatoare de servicii, deși n-am putut afla mare lucru despre ea. Portul Thunder Point și Jalisco Shrimp Company sînt deținute de Abaca, iar aceasta e o corporație pe plan local. Restaurantul e proprietate privată.

— Bronicata e proprietarul ?

— Da.

— Se leagă, am zis eu. Au nevoie de niscai afaceri legale, ca parte componentă a mașinii lor de spălat bani.

Încurajat de entuziasmul meu, Charlie Ureche plecă să vadă dacă putea scotoci după ceva mai multe informații.

Beeper-ul lui Dutch începu să piuie și el plecă să dea telefon. Se întoarse amuzat și surprins în același timp.

— Ce mai e ? întrebă Stick.

— Toată lumea pare să-și arate cărțile, zise el. Nose Graves a transformat Jalisco Shrimp Company într-o ruină cu nici douăzeci de minute în urmă. Nu e nimeni rănit, dar a împrăștiat clădirea cam prin tot districtul. Ce-a mai rămas e-n flăcări.

— Drace am exclamat furios. Începe.

— Ce începe ? făcu Dutch.

— Lucrul de care-mi era frică. Războiul deschis. Dacă nu i se pune capăt, Harry Raines nu va fi singura victimă inocentă. Am mai văzut de-aproape un război din ăsta între bande în Cincy. Nu-i deloc amuzant. Ar putea face ca masacrele clanului Tagliani să pară niște distracții nevinovate.

Asta blocă un moment conversația. Apoi Dutch băgă mîna în buzunar și scose casetofonul pe care-l agățasem la capul patului lui Raines.

— Era să uit. L-am recuperat pentru tine.

— E ceva pe el ? am întrebat.

— N-am ascultat.

— Ești sigur că Graves a făcut chestia de la Jalisco ? îl întrebă Stick pe Dutch.

— Absolut. Mufalatta Kid a fost de serviciu adineauri, zise Dutch. Se pare că am făcut și noi ceva ca lumea o dată, așa, ca variație. Kid s-a ținut de Graves și a văzut cum s-a petrecut toată treaba.

Dutch adună toate notele noastre de plată, adăugînd :

— O să lăsăm în seama municipalității să plătească masa asta. Hai să mergem să stăm de vorbă cu Kid.

— Unde e ? întrebă Stick.

— Face pe *baby-sitter*-ul în pragul ușii lui Graves, zise Dutch și pe fața lui de neamț se întipări cel mai larg zîmbet pe care-l văzusem de cînd sosisem în Doomstown.

65. LONGNOSE GRAVES

Obișnuitul drum de douăzeci de minute de-a lungul Dunetownului îi luă lui Stick mai puțin de cincisprezece. Opri sirena la șase cvartale distanță de locul cu pricina și zbură pur și simplu tot restul drumului. Dutch fumă simultan două țigări pe care și le aprinse una de la cealaltă, fără să și le mai scoată din gură odată aprinse. Nu spuse nimic, mulțumindu-se să pufăie.

— Mergi pînă la intersecția din preajma clubului și trage mașina în spatele bufetului de peste drum, îi zise Dutch lui Stick pe cînd ne apropiam de sfîrșitul drumului. Kid nu vrea să-l dăm de gol față de gașca lui Graves.

— 'Țeles, zise Stick.

Viră și rulă în spatele bufetului, opri, trase frîna de mînă, opri motorul și țîșni afară din mașină, în picioare, înainte să apuc să le urnesc pe ale mele de pe podeaua vehiculului.

— Pfui. Cu mine n-a mai condus în felul ăsta niciodată pînă acum, găsi Dutch cu cale să spună.

— Cu mine n-a condus niciodată în alt fel, am zis. Ești al naibii de norocos.

Bufetul era în stil vechi, ca acelea pe care mi le aminteam din vremea copilăriei, cum fusese cel al lui Bucky din centrul Dunetownului, înainte de a se transforma în Doomstown. Avea tejghea de marmură și scaune îmbrăcate cu sîrmă, mirosea a vișinată și a cacao, în loc să miroasă a vitamine și a fixativ de păr. Din spatele tejghelei, un bărbat negru, cu păr cărunt, ne cercetă din ochi, apoi arătă cu capul în direcția lui Kid, care stătea la o masă lîngă geamul din față și sorbea ceva de culoare roz, cu aspect medicinal. Ținea sub observație o casă cu două niveluri, ce trona singuratică între două intersecții. O inscripție iluminată de neon și așezată deasupra ușii principale arăta că acolo își avea sediul biserica africană baptistă Saint Andrew.

— N-am știut că dumnealui e reverendul Graves, am zis eu.

— Biserică a fost pe vremuri, interveni Mufalatta. Cînd s-au mutat în noua lor clădire, inscripția nu a încăput, așa că a cumpărat-o Nose. El îi zice casei „biserică".

— Și asta nu-i deranjează pe cei din congregația africană baptistă a lui Saint Andrew ? am întrebat.

— Nu, el e doar dirijorul corului, zise Kid.

— Cine mai e prin preajmă ? întrebă Stick.

— Acușica au picat două mașini pline cu haidamaci. Sînt toți înăuntru, zise Mufalatta. Măi frate, da' strașnic se simt. N-ați văzut așa rînjete de cînd sînteți.

— Cum au distrus compania de pescuit crevete ? am întrebat.

— Au tras pur și simplu în curte, în două mașini, drept pînă la ușa din față și au verificat că clădirea e părăsită. Pe urmă au burdușit-o cu cocteiluri Molotov și au aruncat două bucățele de dinamită în fața ușii în timp ce plecau. A sărit clădirea aia pînă-n înaltul cerului.

Am rămas cu toții acolo, privind peste drum la „biserică" și întrebîndu-ne ce aveam de făcut.

— Dacă o fi să-i arestăm, nu ne trebuie un mandat ? am întrebat eu.

— Să-i arestăm ? Să arestezi pe cine, omule ? Pe Graves ? veni răspunsul uluit al lui Kid. Adică noi patru o să țopăim p-acolo și-o să-l umflăm pe Nose Graves, dimpreună cu vreo opt din ăi mai răi bandiți de la sud de Jersey City, nu-i așa ? Noi patru ? Drace, măi frate. Moarte glorioasă, *si*, sinucidere, *ra-hat* .

— Păi atunci de ce n-aș merge înăuntru să am o vorbuliță cu el ? am propus eu.

Mufalatta mă privi, de parcă eram tocmai bun de băgat la balamuc. Dutch chicoti din adîncul gîtlejului, ca și cum tocmai auzise un banc porcos. Stick nu reacționă în nici un fel, stătu la locul lui și cîntări în gînd argumentele pro și contra. Apoi sparse tăcerea, întrebînd :

— De ce ?

— E atras într-o cursă, am explicat eu. Poate că vom fi în stare să oprim nebunia asta înainte să mai moară și alții.

— Nu zău, zise Kid. Și crezi că o să dea el vreo ceapă degerată pe ce gîndești tu, frate ?

— Ce avem de pierdut ? am zis. Stick și Dutch, voi stați cu ochii pe ușile din față și din spate. Iar eu și Kid intrăm ca să avem o șuetă cu Graves.

— Curată nebunie, zise Kid.

— Se aprobă, zise Dutch.

— La naiba, de ce nu ? zise Stick. Cîteodată rahaturile astea nebunești au efect.

Dutch oftă.

— Stai să mai aducem ceva întăriri, zise el.

— De ce ? am întrebat. Doar nu e vorba de bătălia de la O.K. Corral. Vrem doar să stăm de vorbă.

— Omul tocmai a aruncat o firmă în aer, îmi reaminti Dutch. Dacă știe că a fost văzut la lucru, n-o să fie prea receptiv la șuete cu polițaii.

Am ridicat din umeri.

— Atunci nu-i spunem încă, i-am zis și am ieșit pe ușa din față, traversînd strada, cu Mufalatta tropăind pe lîngă mine.

— E o nebunie, omule, zise el. Tipu' ăsta nu are fitil deloc, pricepi ? Ioc fitil. Îl aprinzi, explodează *peste tot*. Or să-l audă pînă-n Los Angelesu' de Vest. Drace, or să-l audă pînă-n afurisitu' de *Berlin* de Vest, asta or să facă. Auzi ce spun eu, omule ? Sau îmi sîngerez de pomană gingiile ?

— Te-am auzit, Kid. Are fitilul scurt.

— Nici un fitil, frate-miu. N-are deloc. D-e-l-o-c. Deloc !

Am intrat în club.

— Bine, bine, zise Mufalatta, cînd am pășit în holul întunecat. Lasă-mă măcar să fac intrarea la grangure, da ? Lasă-mă pe mine, fiindcă, vezi tu, în cazuri de-astea cred că am un dar al comunicării pe care tu nu-l ai.

— Cum vine asta ?

— Fiindcă ești un încăpățînat afurisit, de-aia, și omu' ăsta nu are încredere în tăntălăi.

— Fă-ne intrarea la grangure, am spus, încuviințînd din cap.

Am urcat cîteva trepte, pînă la holul principal al clădirii. Era o încăpere stil catedrală, cu un amvon la un capăt și strane împinse în spate, într-un semicerc ce mărginea un ring de dans spațios. Era compartimentată. În al doilea compartiment se aflau cîteva mese joase, înconjurate de perne mari. Gama de culori varia de la roșu cardinal la negru satanic. Patru boxe stereo de mărimea unor panouri bubuiau pe ritmul unor unde de-a dreptul vizibile ale sunetului. Muzica era atît de tare, că îmi zgîria mărul lui Adam. Nici o rază de soare nu penetra acel interior cîndva sacru.

Doi negri stăteau pe scaune de lemn în capul scărilor. Ne măsurară pe amîndoi din cap pînă-n picioare, apoi unul dintre ei spuse într-o manieră mai degrabă plăcută :

— Regret, domnilor, nici o acțiune nu are loc înainte de ora patru.

— Nu e vorba de asta, se răsti Mufalatta. Sîntem aici ca să vorbim cu omu'.

Cei doi coloși schimbară surîsuri între ei, apoi rîseră îndeajuns de tare ca să domine muzica. Unul dintre ei țipă :

— Și ce-ai de gînd să faci, caraghiosule, îi ceri să danseze *boogie ?*

— Da, am zis eu, scoțînd portofelul și arătînd insigna : Iată și carnețelul nostru de dansuri.

— Rahat, zise Kid. Iacătă cum se duc bunătate de relații diplomatice pe apa closetului.

Uriașul care purta conversația arăta de parcă i-aș fi fluturat un covrigel pe sub nas. Se uită la Mufalatta, apoi la mine, încercînd să ne lipească laolaltă, apoi făcu un semn spre mine.

— Stați aici amîndoi, zise el, ordonîndu-i partenerului său : Fii cu ochii pe ei.

Se întoarse și traversă greoi ringul de dans, dispărînd în umbră. Celălalt colos rămase pe loc și se holbă la noi, pe rînd, mișcîndu-și ochii înainte și înapoi. Era, evident, un om care urma ordinele *ad litteram.* Cînd ești așa de mare, n-ai nevoie să gîndești.

Mai urmă un minut sau două de tortură muzicală, apoi muzica se opri ca prin farmec.

— Pe aici, zbieră Gorilă Unu. Caută-i mai întîi de arme.

— La perete, zise Gorilă Doi. O să vă pipăi.

Ne trecu mîinile de sus pînă jos și-i luă lui Mufalatta un 0,357 și un stilet. Tot ce aveam eu cu înfățișare mai amenințătoare era o pilă de unghii, pe care o studie cîteva momente bune.

— E o pilă de unghii, i-am zis în cele din urmă.

— Ei, nu mai spune, făcu el. Și eu care credeam că e o scobitoare.

Gorilă Doi ne conduse prin ringul de dans în colțul îndepărtat, pînă la unicul separeu al încăperii. În separeu erau o masă rotundă și, în spatele ei, un scaun sculptat, îndeajuns de încăpător ca să mulțumească și o regină. Graves ședea în scaun, cu un braț sprijinit de genunchi. Era îmbrăcat ca un bancher brazilian, într-o cămașă galben-maronie, cu batistă maro-închis la buzunarul vestei și cravată în dungi maro cu alb. Ca și Zapata, purta ochelari de soare, deși stătea în penumbră.

Cîțiva dintre locotenenții lui se strecurară înapoi pe nesimțite. Nu plecară nicăieri, deveniră doar parte integrantă din decor.

Graves se aplecă înainte și-și trase ochelarii ușor în jos, zgîindu-se pe deasupra lor :

— Ei, ia te uită, e iubitorul de cîini.

Am zîmbit. Kid nu a reacționat în nici un fel.

— N-ar fi trebuit să faci una ca asta, zise Graves cu o voce șoptită, hîrîită. Să vii în casa omului și să scormonești în rahat.

Mufalatta zîmbi.

— Păi, chestia a fost că Tarzan și King Kong au socotit că înfățișarea noastră nu e corespunzătoare pentru a obține o audiență.

Graves zîmbi. Era un bărbat frumos. Indiferent cine i-o fi strîmbat nasul, îi făcuse un serviciu.

— Tu cine dracu' ești ? zise el încet.

— Sînt federal, i-am răspuns.

Fluieră ușor printre dinți :

— Asta e rău. Ați venit cumva să mă recrutați ?

— Păi sigur, marina militară de-abia așteaptă, zise Mufalatta.

— Bine, să te-aud. Despre ce e vorba ?

— Putem s-o ținem doar între noi ? am întrebat.

Graves privi spre Gorilă Doi.

— Au fost scotociți, sînt complet curați, mormăi colosul negru.

Graves se lăsă pe spate și făcu un semn larg cu mîinile :

— O.K., zise el, acum simplifică peisajul. Beți ceva ?

— Nu chiar în clipa asta, i-am zis.

— Tu ești ăl de vorbește, iubitorule de cîini ? întrebă el, arătînd cu capul spre mine.

I-am confirmat.

— Atunci, vorbește.

Nu știam cum aveam să încep sau ce anume aveam să-i spun. Trebuia să prind ceva din zbor. Graves nu era un prost. Dacă ne-am fi aflat acolo din cauza raidului petrecut dimineață la firma de pescuit crevete a lui Chevos, ar fi trebuit să intrăm în forță, cu mandate de arestare. Noi însă voiam doar să stăm de vorbă, iar el era numai urechi.

— Ajung fel de fel de vorbe la mine, i-am spus. Din cauza meseriei mele, aud o grămadă de chestii.

— Și cam ce fel de vorbe au ajuns, omule ? zise banditul înalt, de ebonită, încă zîmbind.

— Ajung vorbe cum că un gangster din Cincinnatti, pe nume Tagliani, împreună cu banda lui, au venit aici să-și continue afacerile. Voiau să se infiltreze pe Front Street, dar știau că trebuie să treacă de tine, într-un fel sau altul. S-ar putea să se fi bucurat și de ceva sprijin pe plan local ca să se mute aici — asta rămîne de văzut — dar una din persoanele din partea căreia în mod clar Tagliani nu a beneficiat de ajutor a fost Stoney Titan. Și, de vreme ce tu și cu Stoney aveați un tîrg, n-au putut să te dea la o parte. Și mai ajung vorbe cum că banda lui Tagliani s-a hotărît să vă încerce, să afle exact cît sînteți de duri, așa că au trimis o huidumă din Ohio, pe nume Cherry McGee, să vă testeze. N-a putut să te înghită, așa că Tagliani a reușit să-ți agațe ceva de coadă, și, după ce ai făcut niscai pușcărie, ai ieșit și l-ai făcut arșice pe McGee, bașca vreo doi din pistolarii lui. Între timp, ăilalți au început să preia ofensiva, strecurîndu-se pe ici, pe colo. S-au lansat în afaceri masive cu droguri, în principal cocaină, ca să-i aprovizioneze pe toți magnații din afara orașului, chestie care, după cum ajung vorbele la mine, nu e în stilul tău. În plus, aveau bani serioși și aici au început să-ți facă pagubă. Te cam strîngeau cu ușa, fiindcă aveau finanțare. Așa încît ajung vorbe la mine cum că te-ai fi hotărît să faci o mutare de anvergură, un transport de cocaină din America de Sud, care ți-ar fi adus vreo douăzeci-treizeci de milioane din vînzări clandestine, plus că ai fi produs o breșă în sistemul lor. Pe urmă, duminica trecută, Tagliani ți-a tîlhărit încărcătura, ți-a omorît oamenii și a dat foc la barcă, ceea ce te-a lăsat fără bunurile cu pricina și dator vîndut furnizorului. Așa că, după cum ajung vorbele la mine, ai declarat război și ai început să omori la alde Tagliani. Și apoi, cînd pe Harry Raines l-a apucat mîncăriciul pe după guler din cauza atîtor împușcături, l-ai potolit și pe el.

Am făcut pauză un moment, apoi am adăugat :

— Așa ajung vorbele la mine.

Graves își scoase ochelarii de soare și mă sfredeli cu niște ochi de oțel-beton.

— Iubitorule de cîini, ești atît de plin de rahat, că devii de-a dreptul contagios, murmură el fără umor. Ajung vorbele la tine, pe dracu'.

— Am zis că așa ajung vorbele la mine ; n-am zis că așa s-au și desfășurat lucrurile. Dar s-ar putea juca și în felul ăsta, dacă așa doresc anumite persoane.

Se lăsă pe spate și se jucă cu ochelarii. Acum îi captasem interesul.

— O.K., șopti el, tu cum crezi că a fost ?

— Ei bine, iată cum *nu* a fost. Eu, unul, nu cred că tu l-ai omorît pe vreunul din membrii clanului Tagliani, exceptîndu-l poate pe McGee și nu mai știu pe care din gașca lui. Nu cred nici că l-ai pus pe copcă pe Harry Raines. Ba mai mult, cred chiar că aș putea și dovedi că n-ai făcut-o tu.

— Asta-i al naibii de drăguț din partea ta, frate, zise el. Și ce vrei să fac în schimb, s-o iau pe soră-ta de nevastă ?

— Vreau să-ți ții pistolarii deoparte pentru moment. Înainte ca masacrul să înceapă de-adevăratelea și să moară o grămadă de oameni care n-au nici în clin, nici în mînecă cu treaba asta.

— Oi fi vrînd să stăm în mijlocul bulevardului și să-l invităm pe jegosul ăla de Nance să facă exerciții de tragere pe noi, nu ? hîrîi el.

— De Nance mă ocup eu. Am mai multe motive ca tine. A încercat de două ori să mă omoare.

Dintr-un motiv sau altul, asta păru să-l impresioneze pe Graves, care zise :

— Nu mi-e prea clar ce anume îmi oferi și ce pretinzi în schimb.

— Dacă îți ții pistolarii în frîu, o să am eu grijă ca firtații lui Tagliani să facă același lucru. Pe urmă, tot ce aveți de făcut e să stați deoparte și să-i lăsați pe federali să-i bage la mititica pe cei care au mai rămas din clanul Tagliani, iar orașul o să fie din nou al tău.

— Iar federalii or să mă lase pur și simplu în pace ?

— Așa or să se brodească treburile.

— Și eu să înțeleg că faci chestia asta numai fiindcă ești un tip drăguț și cinstit care-și face treaba conștiincios, nu-i așa ? Drace, măi omule, drept cine mă iei ? Nu eram dus la culesu' bumbacului cînd ăl de sus a împărțit creierele.

— Uite ce e, știu de tîrgul tău cu domnul Stoney și nu...

— N-am nici un tîrg cu domnul Stoney, zise Graves. El nu face tîrguri, omule, nu vine cu mîna întinsă să-și ia partea. Rahat, nu-i stilul lui. Eu și cu domnul Stoney avem o înțelegere. Dacă o scrîntesc, mă înhață. Dacă nu, treaba merge unsă.

— Ce vreau eu să spun e că umblu după ceilalți oameni ai lui Tagliani. Nu-mi pasă cum conduceți orașul tu și domnul Stoney. Mie mi se părea destul de bine așa cum era pe timpuri.

— Ai vorbit cu domnul Stoney despre toate astea ?

— O să-și dea singur seama. Eu, unul, cred că te fraierești în lupta asta cu Tagliani.

Zîmbetul i se topi, dar vocea nu i se schimbă.

— Eu nu pot fi fraierit, iubitorule de cîini. Nu-i în stilul meu.

— Vrei să m-asculți au ba ? i-am zis tăios.

Se aplecă peste masă în direcția mea.

— O.K., zise el, dacă tot am ajuns pînă aici. Numai să nu mă superi.

— Au nevoie de un țap ispășitor pentru toată cacealmaua asta.

— Cine anume ?

— Poate Chevos. Poate Costello. Poate chiar Bronicata, deși mă îndoiesc. În orice caz, ăla care, de la începutul săptămînii și pînă-n clipa de față, le-a luat piuitul celor doisprezeceTagliani. Cineva trebuie să cadă pentru asta și te atrag în capcană ca să fii tu acela.

Se lăsă pe spate în scaun, închipui un turn de biserică din degete și privi în sus, spre tavanul întunecos. Erau multe de descîlcit ; în cea mai mare parte, nu erau decît pure bănuieli din partea mea și foarte puține din ele puteau fi dovedite, dacă nu cumva chiar nici una.

Fără să coboare privirea, Graves șopti :

— Află că nu l-am omorît nici pe McGee. Aveam de gînd să-l fac praf pe amărîtu' ăla de panglicar, da' mi-a luat-o altu' înainte.

Asta m-a prins nepregătit, deși am făcut tot ce mi-a stat în puteri să nu o arăt.

— Am avut oameni de-ai mei omorîți în tărășenia aia, zise el. Greu de uitat.

— Și-atunci de ce să moară și mai mulți ? Va fi și mai greu de uitat. Înțeleg că au căzut oameni de ambele părți.

Pauză.

— Asta-i drept, se declară el de acord. Apoi, tot cu ochii în tavan : Eu iau o cincime din rahatul ăla cu cocaină. Asta-i nimica toată. Poți să și închizi dosarul la capitolul ăsta.

— Ești curat și în acest sens, am zis. Dacă altcineva a săltat încărcătura, înseamnă că ești în afara oricărei vinovății. Cel care a furat marfa și a strecurat-o în țară, indiferent cine o fi fost, acela e vinovatul.

Coborî privirea și zîmbi :

— S-ar putea să-ți fi greșit cariera, iubitorule de cîini, zise el. Ar fi trebuit să te faci avocat.

— Am fost, pe vremuri.

— Măi, să fie !

— Am putea vorbi despre Leadbetter ? l-am întrebat.

Voiam să știu despre răposatul șef al poliției. Era și asta o altă coincidență în care nu credeam. Mufalatta se holba la mine cu gura căscată, în timp ce întindeam coarda cît îmi stătea în puteri.

— Ce-i cu el ?

— Vă crea probleme ?

Graves clătină foarte încet din cap.

— El și domnul Stoney erau uite-așa, zise el, încrucișîndu-și două degete.

— Știi de ce a fost omorît ?

— Am auzit că a fost vorba de un accident, zise el.

— Încă ceva. Spune-mi, Tony Lukatis a lucrat vreodată ceva pentru tine ?

— Nu fi idiot. Abia de-l cunoșteam pe tîmpitu' ăla mic.

— Înseamnă că nu-ți plăcea de el, așa-i ?

— Nici măcar nu m-am gîndit la el în vreun fel.

— Vasăzică, nu lucra pentru tine la transportul din Columbia ?

— Dacă un asemenea transport a existat, el n-ar fi lucrat cu nici un chip pentru mine. O.K. ?

— O.K.

— Și-atunci, care dracu' e treaba, tipule ? Așteptăm să ne anunțe că s-a declarat armistițiu sau ce ?

— Am nevoie de două ceasuri, i-am spus.

— Ca să faci ce ?

— Să liniștesc apele. Țineți-vă deoparte, asta-i tot ce aveți de făcut.

Se lovi peste bărbie cu o mînă osoasă pe care sclipi un inel de diamante cam cît casa în care mă născusem eu. Începu a chicoti cu vocea aceea șoptită și bolovănoasă.

— Nu-mi vine să cred, omule. Adică eu să am încredere într-un afurisit de federal. Cum îți zice, omule ?

— Kilmer. Jake Kilmer.

— Ca pe poet ?

— Citești poezie ?

— De ce nu ? Sînt un tip rasat.

66. CA-N FILME

— O.K., s-a făcut, zise Graves, întinzîndu-mi mîna. O să stăm deoparte pînă pui mîna pe Nance și pe ăilalți și-i aduni de pe străzi. Da' dacă vin cu scandalu', să nu-ți faci iluzii, Kilmer. N-am de gînd să mă las împușcat de nici un idiot.

Undeva în întunericul bisericii, sună un telefon. Sună întruna, insistent, pînă cînd, în sfîrșit, răspunse cineva. O voce în întuneric rosti :

— E pentru cineva de-i zice Kilmer. E vreunul din voi ?

M-am ridicat, urmărit de privirea dură a lui Graves.

— Sper că n-o fi vreun soi de capcană, că dacă e, tu o-ncasezi primu'.

— Probabil că e agentul meu de bursă, am glumit eu și am luat-o la pas spre casierie, pe urmele unei siluete ce se contura vag în fața mea. Telefonul era pe perete, unul din acele aparate negre de tip vechi, mîncătoare de fise.

— Aici Kilmer, am rostit în receptor.

Era Dutch.

— Scoate-ți fundul de-acolo chiar acum, îmi spuse el.

— Să știi că ne descurcăm binișor, i-am zis.

— Kite Lange tocmai m-a sunat din mașină. E pe urmele lui Nance și a două mașini pline cu pistolari de-ai lui Tagliani, care vin spre voi.

— Cheamă niște alb-albaștri.

— Am făcut-o, dar ai cam un minut la dispoziție ca să ieși de-acolo înainte să-nceapă bătălia.

— A dracului treabă, am zis. Nose a fost de acord cu ideea unui pact de neagresiune.

— Atunci ai face mai bine să-ți scoți fundul de-acolo și să-i spui chestia asta amicului tău Nance, fiindcă e tocmai pe punctul de a da colțul.

Am trîntit receptorul în furcă și am ajuns împleticindu-mă prin întuneric înapoi la masa lui Graves.

— Avem o problemă, i-am spus pe cît de calm am putut. Nance vine încoace cu două mașini.

Un S&W de calibrul 0,38 apăru în pumnul lui Graves. Se iscă multă învălmășeală în jurul nostru. Arma era o frumusețe, model 19 cu țeava de patru țoli, mîner Pachmar și cocoș lustruit. Nu era o armă elegantă, ci una profesională sută-n sută.

— Ce dracu' se-ntîmplă aici ? sîsîi el.

— La telefon era camaradul nostru. Unul din oamenii noștri a prins de veste că Nance și gașca lui se îndreaptă încoace. Vin și cîteva mașini de poliție. Voi rămîneți înăuntru și țineți capetele la cutie, atît. Lăsați-ne pe noi să ne ocupăm de ei.

— Nu pleci nicăieri pînă nu se descîlcește treaba, iubitorule de cîini.

O explozie puse capăt conversației. Ușa din față fu smulsă și flăcări galbene șerpuiră pe scări în sus, urmate de așchii și așchiuțe de lemn și de sticlă ce păreau să plutească leneș în suflul iscat. Clădirea se zgudui ca lovită de un cutremur.

Kid se aruncă într-o parte, în afara bătăii pistolului lui Graves, și mă trase după el. Lui Graves nici că-i păsa de noi. Se năpusti spre ușă.

Armele începură să trosnească de peste tot pe stradă. Apoi se auzi o bubuitură și răsună un strigăt.

Kid răsturnă o măsuță pe o parte și-i smulse un picior cu încheietura cotului, apoi îl înhăță ca pe o bîtă de baseball și-mi făcu semn să-l urmez spre o ușă laterală.

Încă o explozie. M-am uitat îndărăt și am văzut o gaură ce se căsca în peretele lateral al încăperii. Lumina se iți prin fum și flăcări, dînd la iveală mai mulți bărbați înarmați cu pistoale, îndreptîndu-se spre casa scărilor printre împușcături. Se auziră noi împușcături. Alt strigăt. Arme trosneau peste tot. Am auzit cîteva sirene țipînd în stradă.

Artileria grea bubui dincolo de ușă tocmai cînd ajunserăm la ea. Kid o deschise cu o izbitură și se pomeni nas în nas cu unul dintre maimuțoii lui Turk Nance. Remingtonul acestuia de calibrul 12 tocmai făcuse o gaură într-unul din oamenii lui Graves, care se prăvălea pe scări în jos, în spatele lui. În timp ce huiduma ridica arma, Kid sări înapoi înăuntru, trînti ușa și mă îmbrînci în genunchi la doi pași de el. Pistolul din mîna banditului făcu să zboare o bucată de zece centimetri din mijlocul ușii. Kid numără pînă la trei și izbi din nou ușa drept în nasul găliganului. Țeava pistolului acestuia intră în gaura pe care tocmai o făcuse în ușă. Kid înșfăcă țeava cu o mînă, trînti din nou ușa închizînd-o și smulse arma din mîna pistolarului. Apoi întinse celălalt braț prin gaură, îl prinse pe haidamac de cămașă și-l izbi de ușa paradită, lovindu-l în același timp în piept cu capătul piciorului de la masă. Gangsterul căzu mai departe de ușă, icnind, iar Kid se avîntă afară, învîrtind piciorul mesei ca Lou Gehrig și lăsîndu-l aproape fără cap pe bandit. Pistolarul se rostogoli pe scări în jos, zvîcni o dată, apoi căzu grămadă pe coridor. O luarăm și noi după el, pe scări în jos. Pistolul era un 870P, o ditamai armă de poliție, încărcată cu alice. La picioarele scării, aruncarăm o privire precaută după colț. Una din mașinile lui Nance era parcată la șase metri distanță. Ei zăriră fața oacheșă a lui Kid și toate armele din mașină se descărcară cît ai clipi. Sărirăm îndărăt, în timp ce tocul ușii zbura în țăndări.

— Unu' din ei e afară din mașină, pe partea ailaltă, zise Kid. Am să-l „învîrtejesc“ pe ticălos, să putem respira și noi ca oamenii.

„Învîrtejeala“ e o șmecherie folositoare. Tragi un foc sau orice proiectil de armă la un unghi mai mic de patruzeci și cinci de grade în orice lucru solid, și glonțul sau alicele vor ricoșa exact la doisprezece centimetri de suprafața cu pricina și vor zbura în continuare la înălțimea aceea. Asta era îndeajuns de jos ca să ajungă sub mașină. Kid pregăti arma, se aplecă după colț și descărcă de două ori.

— Ca-buuum ! Ca-buuum !

Patruzeci și opt de alice cîntară de pe trotuar și trimiseră o ploaie solidă sub mașină, găurind gleznele și pielea omului de pe partea cealaltă. Acesta căzu urlînd. Kid profită de pauză ca să trimită încă o rafală prin luneta mașinii. Aceasta o luă din loc, cu gangsterul rănit agățat de ușa din față.

Afară se dezlănțuise iadul pe pămînt.

Cel puțin doi din pistolarii lui Nance și unul din oamenii lui Graves erau prăbușiți în stradă.

Pietonii stăteau pitiți în dosul mașinilor parcate și pe străduțe.

Biserica era situată în mijlocul unui ansamblu de case, avînd Gordon Street în față și Marsh Street în spate, cu parcări goale de ambele părți. Locul era asediat. Partea frontală a clădirii era în flăcări, tot în flăcări era pe Gordon Street și o mașină a poliției, care stătea pieziș în mijlocul drumului, cu cauciucurile sparte.

Ambele capete ale străzii gemeau de mașini alb-albastre.

Mașina mafioților frînă brusc cînd se apropie de Gordon Street și încărcătura umană atîrnată de ușă fu azvîrlită de-a rostogolul pe stradă. Individul rămase să zacă acolo, ținîndu-se de glezne, pînă cînd o rafală venită dinspre biserică îl liniști de tot. Mașina se răsuci pe loc și o porni în sens invers, spre noi. Dutch Morehead își scoase Olds[1]-ul de pe Marsh Street, intră în goană în parcare, frînă, țîșni afară din mașină și-și căută un adăpost. Kid luă la ochi mașina mafioților și nimeri un cauciuc și o aripă laterală. Mașina își pierdu controlul, încercă să evite Olds-ul, se izbi de spatele mașinii lui Dutch, făcu un salt peste ea și ateriză pe-o parte, cu un scrîșnet.

Oamenii lui Nance începură să se strecoare afară pe uși și ferestre. Polițaii năvăliră din Marsh Street și-i luară pe sus.

Cealaltă mașină a gangsterilor nu era nicăieri. Apoi, brusc, țîșni de pe o străduță de lîngă bufet, o luă pe Gordon Street, se răsuci în loc cu frînele scrîșnind și se repezi în parcare, în timp ce Pontiacul negru al lui Stick porni în urmărire. Longnose Graves ieși pe ușa bisericii și-și goli pistolul în mașina lui Nance care gonea.

Pe cînd aceasta trecu pe lîngă noi, azvîrlind praf și grohotiș, Mufalatta Kid îi trimise o rafală în lunetă. Știa să mînuiască orice fel de armă, dar nu izbuti să oprească mașina din goană. Aceasta o tăie spre stînga în Marsh Street, șterse lateral un perete de cărămidă și dispăru, cu Stick plecat în urmărire.

---

[1] Oldsmobile (n.tr.).

Sosiră cîteva mașini de pompieri și salvări. Se stîrni multă zarvă.

Biserica ardea cu o vîlvătaie scăpată de sub control. Oamenii lui Graves năvăliră în stradă tușind și frecîndu-se la ochi. Un scurt bilanț al victimelor arătă că trei din oamenii lui Nance erau morți, contra doi din pistolarii lui Graves.

Graves nu era prin preajmă.

Dutch zise :

— E foarte posibil să ne fi scăpat în învălmășeală.

Nu-mi venea să cred. M-am întors la ușa laterală și m-am repezit în sus pe scări. Fumul plutea în rotocoale prin biserică. Flăcările se întindeau spre partea din spate a sălii.

Graves ședea pe tronul lui de lemn, cu cravata pusă anapoda, cu o gaură undeva în piept, în partea stîngă, și cu 0,38-ul îndreptat spre pardoseală. A înălțat surprins privirea cînd am dat năvală prin fum în separeu.

Ridică pistolul și ținti spre capul meu. Vocea lui hîrîită rosti :

— Drace, iubitorule de cîini, da' nu știi să stai locului cînd îți merge bine.

— De ce nu ieși de-aici cît încă mai poți ? l-am întrebat.

— Ar trebui să te omor, din principiu, zise el.

— Ce te oprește ?

Degetul lui apăsă pe trăgaci și un șoc electric mă furnică. Percutorul păcăni inofensiv.

— Mi s-au terminat gloanțele, poetule, zise el, apoi pufni în rîs și aruncă arma la picioarele mele.

67. BILANȚUL VICTIMELOR

Dutch și cu mine ne-am înghesuit în mașina lui Stick și ne-am luat după salvare pînă la spital. Acesta arăta ca o unitate medicală de campanie pe linia frontului. Medici, asistente și interni alergau pe uși, intrînd și ieșind, în halate pătate de sînge, în timp ce mai mulți răniți zăceau întinși pe tărgi pe coridor, așteptîndu-și rîndul la sala de urgențe.

— Cît de grav e la ăsta ? întrebă o asistentă cu chip de șoim, în timp ce îl aduceau înăuntru pe Graves, cu un flacon de perfuzie în venă.

— Are un glonte în piept și sîngerează, zise însoțitorul.

— Salonul trei, rosti ea scurt și apoi îl întrebă pe Graves : Ai drept la spitalizare ?

Graves ridică privirea la ea și izbuti să-și compună un zîmbet.

— Am asigurare socială, cucoană, șopti el.

Îl luară de-acolo cu targa.

Kite Lange și Dutch ne informară cu privire la detalii. Dutch abia terminase convorbirea cu mine cînd Nance și găliganii lui năvăliseră în stradă. O mașină venise din Morgan Street, tăind-o de-a dreptul prin parcarea goală dinspre intrarea laterală. Nance oprise drept în fața bisericii, doborîse cu un foc de pistol pe unul din oamenii lui Graves și azvîrlise o încărcătură de dinamită pe ușa din față. Atunci se dezlănțuise iadul. Lange, apropiindu-se din urmă, tamponase mașina lui Nance și și-o distrusese pe a lui. Nance o pornise pe străduța de lîngă bufet numai ca să se izbească de Stick, care venea din sens opus ; băgase apoi în marșarier și ieșise de pe străduță. Restul povestirii îl știam.

— Mașina mea e o ruină, se plînse Lange.

— Mașina ta era deja o ruină, zise Kid. O să mergem mîine la groapa de gunoi a orașului și o să-ți facem rost de alta.

Dutch era ocupat pînă peste cap cu treburile, stabilind polițiștii pentru paza răniților și încercînd să facă o ultimă estimare a numărului morților și răniților. În mod miraculos, un singur polițist fusese lovit în încăierare. Își fracturase un deget de la picior în timp ce sărea din mașina lui de serviciu, care luase foc. Un bilanț rapid arătă că doi din oamenii lui Graves erau morți, trei cu răni provenite din împușcături sau arsuri, și bosul însuși se lupta să rămînă în viață. Încă cinci oameni fuseseră arestați la locul faptei.

— S-ar putea să greșesc cu unul sau doi, se oferi Kid să facă numărătoarea. Cred că erau treisprezece înăuntru, socotindu-l și pe Graves.

Nance nu o mierlise nici el. Trei dintr-ai lui erau morți, doi țineau cu dinții de viață, alți doi aveau răni superficiale, iar trei erau arestați preventiv.

— Unu' din ei arată de zici că a fost lovit de trăsnet, spuse Dutch. Toată partea de sus a capului i-a fost retezată.

— Eu am fost ăla, mormăi Kid.

— Da' cu ce l-ai lovit, cu satîrul ? întrebă Dutch.

— Cu un picior de masă.

— Asta o să arate nemaipomenit în raport, zise Dutch.

— A văzut careva cîți au fost cu Nance în mașina care-a fugit ?

— Trei sau patru, zise Kid.

— Nu-i rău. S-ar putea ca asta să fi fost un fel de Waterloo pentru ambele bande. Trebuie să li se fi cam terminat haidamacii pînă la ora asta, am spus eu.

— Să sperăm că Stick pune mîna pe Nance și pe restul găștii lui, zise Dutch.

— Dacă e cineva în stare s-o facă, el e acela, am precizat eu.

Aveam și nu aveam dreptate.

Cîteva minute mai tîrziu, o salvare trase la ușa spitalului, urmată de Stick. Salvarea aducea încă trei din pistolarii lui Nance, dintre care unul își pierduse — la propriu — capul în bătălie.

— Și pe ăsta tot eu l-am miruit, murmură Mufalatta din nou.

— Da' știu că ai avut o zi pe cinste, zise Lange.

Nici urmă de Nance.

— Au luat-o spre podul de peste șosea, explică Stick. Am anunțat prin radio și le-am zis să închidă podul. Au încercat s-o taie pe niște străzi lăturalnice și-au izbit un camion. Nance lipsea la apel. Nu știu ce mama naibii s-a întîmplat cu el, dar am pus tot ce mișcă pe urmele lui.

— L-am căptușit pe feciorul ăsta de cățea de astă dată, zise Dutch. Putem să-i punem în cîrcă asasinat, incendiere premeditată, tulburare a ordinii publice, uz de armă în plină stradă...

— Mda, tot ce trebuie să facem e să-l găsim, am spus eu.

— Și cu Nose cum rămîne ? întrebă Kid. Pe el de ce anume îl acuzăm ? El își apăra fundul, atîta tot.

— Tăinuire de armament ? sugeră Stick.

— N-a fost nimic tăinuit în armele alea, zise Dutch. Chiar că nu știu ce-o să facem cu Nose. Trebuie să găsim ceva să-i punem în cîrcă.

— Un lucru e clar, zise Stick. Chestia asta o să pună în mișcare în mod sigur o grămadă de lume.

Așa s-a și întîmplat. În decurs de treizeci de minute, Chief Walters, Titan, Donleavy și mai multe alte oficialități s-au înființat la urgență, punînd cu toții întrebări. Aveam treburi mai bune de făcut. I-am cerut lui Stick să mă repeadă înapoi în parc, să-mi recuperez mașina și să văd ce mai făcuse scufundătorul nostru. Pe cînd plecam, Titan mă apucă de braț.

— Ce dracu' s-a întîmplat aici ? făcu el imperativ.

— Întreabă-l pe Dutch. Eu sînt ocupat.

— Mi-aș pune pensia la bătaie ca pariu că tu ai stîrnit tot scandalul ăsta, zise el cu vocea în creștere, dînd impresia unui cîine care schelălăie.

— Da, exact. Eu i-am atacat pe toți douăzeci și cinci cu pila de unghii, i-am trîntit-o și am ieșit pe ușă.

Vreo două uși mai încolo de saloanele de urgență, un sicriu de bronz era scos pe ușa de la morgă și încărcat într-un furgon mortuar. Doe Raines stătea acolo singură, urmărind manevra. M-am dus la ea. Purta un costum sobru și o pălărie neagră și ținea în mînă o poșetă potrivită pentru acea ocazie. Ca de obicei, era îmbrăcată impecabil.

— Îmi pare rău, i-am spus. Dacă asta poate fi o consolare, să știi că eu cred realmente că Harry a fost unul din puținii oameni din orașul ăsta care n-au fost implicați în toată mizeria. Unicul lui păcat a fost naivitatea.

Ridică privirea spre mine. Plutea fără țintă printr-un vis rău. Machiajul, deși mai pronunțat ca de obicei, nu-i putea acoperi cearcănele îndurerate de sub ochi. Vocea ei, joasă și răgușită de plîns, păru să vină dintr-un loc foarte, foarte îndepărtat.

— A fost îngrozitor, zise ea cu un glas subțire. Au tot sunat ziarele din Atlanta și New York. Posturi de televiziune. Nu știu ce să le spun.

— Lasă-i pe alții să vorbească. Lasă-l pe Donleavy s-o facă. Și apoi, cînd or să vină aici în oraș, or să găsească alte lucruri mai interesante decît poți să le oferi tu.

— M-am gîndit mult, zise ea. Am putea sta de vorbă ceva mai tîrziu ? Am să fiu la capelă pînă la șapte. Putem să ne vedem la un pahar după aceea ?

— Sigur.

— Am să fiu la casa noastră din oraș, zise ea. E pe Palm Street, chiar vizavi de hotel. The Breezes.

— Ne vedem pe la șapte jumătate.

— Da, mulțumesc, murmură ea, îndreptîndu-și din nou atenția spre furgonul mortuar.

Am urmărit-o plecînd și mi-am amintit că DeeDee spusese despre Doe că era o prințesă și că toate ieșeau mereu după voia ei.

Stick conduse înapoi pînă-n parc ca o ființă omenească ; se pare că avusese parte de suficientă acțiune ca să-l țină potolit cam vreo oră-două. L-am găsit pe Baker cu mîinile goale.

— Aproape că am acoperit toată raza, zise el. Da' m-am gîndit că ucigașul ar fi putut arunca arma *sub* debarcader. În primul rînd, pentru că n-ar fi făcut așa mare zgomot ca și atunci cînd ar fi azvîrlit-o departe în rîu.

— Și ce e acolo dedesubt ? am întrebat.

— O mizerie de pomină, zise Whippet de după tutunul de prizat din gură.

— E cum v-am spus, domnule, reluă Baker. Cabluri, frînghii vechi, elice de vapoare, o grămadă de deșeuri. Arma ar fi putut să alunece ușor printre toate astea, dar e posibil și să fi rămas aproape de suprafață. În orice caz, o să încerc.

— Mersi mult, i-am spus.

M-am uitat la ceas. Era abia ora unu, dar păreau să fi trecut zile întregi de la răsăritul soarelui. M-am așezat sub un pom să mă gîndesc, în timp ce Stick a plecat să cumpere hot-dogs și Coca-Cola. Apoi mi-am amintit de casetofon. L-am scos din buzunar și l-am derulat. Era o înregistrare non-stop de o oră și nimic nu merita deranjul. Stick se întoarse și ascultarăm caseta mîncînd.

Auzeam vocea lui Raines mormăind, alteori strigînd în agonie. O dată sună ca și cum ar fi dat îndemnuri la un meci de fotbal. Altă dată rosti numele lui Doe foarte distinct, dar nimic înainte sau după asta. Nimic altceva nu era inteligibil.

Mi-am aruncat ochii spre fereastra lui Seaborn de mai multe ori, dar, dacă era acolo, nu se arăta. Cineva pusese deja o banderolă neagră pe ușa laterală a Depozitului Trei.

— Și mai departe ce faci ? întrebă Stick.

— Am de gînd să mai stau pe aici pînă ce Baker cercetează adîncimile mohorîte.

— Adîncimile întunecate, zise Stick. El cercetează doar adîncimile întunecate.

— Da, exact, întunecate.

Am urmărit bulele de aer ale lui Baker jucîndu-se la suprafața rîului, în timp ce catalogam în minte evenimentele celor cinci zile precedente. Ideile se conturau încet. Există o demarcație foarte fină între faptul adevărat și presupunere, între ce poate fi dovedit și ce nu. Majoritatea ideilor mele erau adevărate. A le dovedi însă avea să fie o treabă delicată. M-am hotărît să merg pe luptă deschisă, să arunc bomba cea mare și să sparg buba. Era un plan riscant, dar lui Stick îi plăcea. Știam că avea să-i placă. Se potrivea cu firea lui perversă.

A-l înfrunta pe Nose Graves fusese un lucru îndrăzneț. Acum era momentul să încerc ceva de-a dreptul nebunesc.

68. O DISCUȚIE FINANCIARĂ

Era aproape ora cinci cînd am intrat în bancă. Era închis, dar stătusem cu privirea ațintită asupra clădirii timp de două ore și știam că Seaborn se afla acolo. Acum îl puteam vedea prin ușa dublă cu geam, stînd în spatele biroului său masiv și vorbind agitat la telefon.

Am bătut la ușa principală. Un paznic al băncii, împovărat de ani, își tîrșîi picioarele mai în față, încercînd să-mi spună ceva prin ușa închisă, dar se lăsă păgubaș. Aș fi putut ajunge cu mașina pînă-n Key West în timpul care-i trebui ca să deschidă. Agită cheile, făcu vreo două tentative cu cheia la broască înainte de a o introduce și, în cele din urmă, crăpă ușa cît un firicel de păr.

— E închis, zise el pe un ton condescendent, cu o voce care părea stoarsă dintr-un balon. Se deschide mîine la nouă.

— Am întîlnire cu domnul Seaborn, i-am zis.

Începeam să mint cu un aer aproape degajat.

Mă măsură din cap pînă-n picioare, analizîndu-mă.

— Să-l întreb pe domnul președinte, zise el. Care vă era numele ?

— Kilmer. Încă mai este.

— Ha ?

— Las-o baltă.

Închise și încuie ușa, apoi își tîrșîi picioarele pe un coridor larg și răcoros, de marmură, pînă la biroul din spate. Îi vedeam silueta conturată în pragul ușii lui Seaborn. În cele din urmă se întoarse și se moșmondi mult pînă să ajungă la ușă. N-avea nici un nerv în corp.

O crăpă din nou cît firicelul de păr.

— Domnul președinte zice că e ocupat și...

Am scos portofelul și i-am pus bătrînelului sub nas insigna, în timp ce-mi făceam loc pe lîngă el.

— La naiba cu protocolul, i-am zis. Am treabă.

Seaborn ridică privirea și căscă ochii cît cepele cînd mă văzu intrînd în birou. Am închis ușa în urma mea și m-am sprijinit de ea. El aruncă o privire pe geam afară, apoi se holbă din nou la mine, fața lui trecînd în aceste clipe prin toată gama de expresii ce însoțea încercarea de a transforma fiorul de teamă în mînie.

— Ce-nseamnă asta ? întrebă el. E a doua oară în două zile cînd dai buzna peste mine fără...

— N-am dat buzna peste dumneata ieri, i-am zis, fără a-l aștepta să termine. Am venit să te anunț că secretara dumitale a avut un deces în familie.

— Și acum ce cauți aici ?

— M-am gîndit că am putea sta puțin de vorbă, domnule Seaborn, eu și cu dumneata.

— Despre ce ?

— Despre Franco Tagliani, care-și zicea Frank Turner. Despre Lou Cohen și obiceiurile lui bancare. Despre Harry Raines, care a fost omorît chiar acolo.

Am arătat din cap spre fereastră. El urmări direcția indicată, dar în loc de afară, privi în sus către ultimul etaj al Depozitului Trei. Nori grei de furtună se îngrămădeau din nou pe cer și era îndeajuns de întuneric ca să fie aprinse luminile, deși nu erau aprinse. Nu era nimeni acasă. Bosul murise.

Degetele nervoase ale lui Seaborn băteau darabana, săltînd și coborînd pe birou ca într-un concert de pian.

— Nici nu-l cunoșteam pe domnul Turner, zise el. Și nu știu nimic despre moartea bietului Harry. Tăcu o clipă, apoi adăugă : Poate că ar trebui să-mi chem avocatul.

— Ai putea s-o faci. Sau am putea avea o mică șuetă. Numai noi doi. Asta dacă vrei să cooperezi. Altminteri, n-ai nevoie să-ți chemi avocatul. Am să plec. Și va veni altcineva ; abia atunci o să ai nevoie de avocat. Pentru că acela va fi momentul în care ți se vor citi drepturile, plus toate chestiile alea pe care le vezi prin filme.

Se făcu cenușiu la față.

— Și-atunci ce vrei ? zise el cu o voce pierită, care-și pierdea rapid puținul caracter pe care-l avea. Privi din nou spre depozit.

— Nu e nimeni acolo, i-am spus. Biroul e închis. O altă moarte în familie. Așadar, ce-ai prefera ? Conversație ? Sau avocați ?

— Păi da. Sigur că... putem să... începem... ăăă...

— Uite ce e, domnule Seaborn, sînt unele lucruri pe care le știu, sînt altele pe care cred că le știu și sînt unele pe care doar le bănuiesc. Așa încît m-am gîndit că dumneata ai putea să-mi ușurezi întrucîtva efortul de a tot da cu presupusul.

Nu mai catadicsi să spună nimic. Stătea locului ca un om cu capul sub ghilotină, așteptînd să cadă cuțitul.

— Repet, zise Seaborn într-un tîrziu, punînd din nou nițică tărie în glas. Îl știam numai sub numele de Turner. Era un om de afaceri oarecare. Noi solicitam în mod activ diferite companii și capital în comunitatea noastră de afaceri, nu e nici un secret în asta. Și el ne-a făcut o ofertă foarte atrăgătoare.

— Fără să vă oblige prin nimic, nu-i așa ?

Tăcu un moment, apoi zise :

— Așa-i.

— Cine a propus aranjamentul bancar ?

— Ce vrei să spui ?

— Asta e ce știu eu, domnule Seaborn. Știu că Tagliani și-a ținut fondurile la dumneata. Știu că Lou Cohen era casierul operațiunii și-și făcea toate depunerile de bani direct la dumneata. Și mai știu că mare parte din numerar provenea din proxenetism, jocuri de noroc și narcotice, care se încadrează toate în categoria *venituri ilicite*, ceea ce reprezintă bani murdari, iar asta înseamnă că îi putem confisca, la fel ca orice alte sume obținute prin uzul acestor bani de către toți cei aflați în legătură cu ei.

— Nu știu de unde proveneau banii lui, zise Seaborn.

— Cohen făcea depuneri enorme de numerar la dumneata aproape zilnic. Asta nu ți s-a părut ciudat ?

— Nu e treaba mea să-mi iau clienții la întrebări.

— Dar e treaba dumitale să raportezi toate depunerile mai mari de zece mii de dolari la Fisc, nu-i așa ?

Asta îl blocă. Privi din nou pe geam. I-am urmărit direcția privirii. L-am observat pe Stick pe debarcader, vorbind cu Whippet.

— Te asigur, zise el după o pauză lungă, că nu era nimic ilegal în tranzacțiile lui bancare. Ar fi o violare a secretului bancar să discutăm chestiunea mai departe.

— Cel puțin trei dintre conturi sînt conturi-oglindă panameze, i-am spus.

— Nici asta nu-i treaba mea și totu-i perfect legal, zise el pripit.

Se simțea tare pe poziție și lupta bine. Mai aveam doar două cărți de jucat.

— Dar cu Rio Company care-i treaba ?

— Ce-i cu ea ? zise el. E una din corporațiile lor. Au cîteva zeci. Chiar că nu știu în ce scop. N-am fost confidentul lui Cohen. Am fost doar bancherul lui.

Părea destul de sincer. Așa că mi-am zis să joc ultimul as.

— Dar conturile-piramidă ?

De astă dată sări în sus, ca pișcat de fund de un purice.

— Ți-am spus, nu știu nimic de afacerile lor, zise el aproape scîncind.

Am băgat mîna în buzunar și-am scos casetofonul, l-am pus în funcțiune și i l-am așezat pe marginea biroului. Monitorul montat prinse a piui monoton, redînd pe fundalul sonor respirația sacadată a lui Harry Raines. Muribundul bolborosi ceva, apoi urmă o pauză, apoi strigă : „Doe !“

Ochii lui Seaborn ieșiră din orbite. Mărul lui Adam executa un fel de dans ciudat.

Am oprit casetofonul.

— A spus multe înainte de a muri, am afirmat eu, recurgînd la o minciună.

Carapacea dură a lui Seaborn începu să pocnească. Se holbă la casetofon, ca și cum ar fi fost un păianjen negru care se tîra de-a lungul biroului, îndreptîndu-se spre el.

— Ți-am relatat despre ceea ce știu, am zis în continuare. Știu că l-ai sunat pe Sam Donleavy la petrecerea lui Babs Thomas, puțin după ora șapte. Știu că erai la bancă, pentru că luminile aprinse au fost văzute de doi martori. Știu că, atunci cînd Harry Raines a fost împușcat, ori venea aici din biroul lui de la depozit, ori pleca de-aici spre birou. Ar fi ilogic să-mi închipui că se întîlnea cu cineva în parc, ceața era prea deasă. Cel care l-a împușcat fie că îl aștepta, fie că l-a ajuns din urmă.

Degetele lui își începură din nou darabana pe birou.

Am continuat :

— A venit aici și te-a luat la întrebări despre Tagliani. Dumneata ai clacat și, înainte de finalul întrevederii, i-ai spus toată povestea. El te-a amenințat că te dă în vileag și, cînd a plecat, dumneata ai ieșit pe ușa din spate, l-ai urmărit și l-ai împușcat.

Seaborn se făcu roșu la față.

— Ești nebun ! sări el ca ars. Nici măcar nu am armă. Și oricum n-am avut timp să fug după el. Încă stăteam aici cînd...

Își încetă bîlbîiala și se prăbuși înapoi în scaun.

— Cînd ai auzit împușcătura, am completat eu.

Stătu nemișcat ca un mort preț de un minut întreg ; apoi fața i se descompuse și dădu din cap.

— Jur pe Dumnezeul meu că nu știu cine l-a împușcat pe Harry, zise el, aproape scîncind. N-am făcut nimic ilegal. Nu era nimic ilegal în felul în care erau mînuiți banii lui Cohen.

— E un subterfugiu.

— E doar o presupunere, zise el. Și apoi, nu de asta era Harry așa furios.

— Era furios pentru că ai intrat în cîrdășie cu cine nu trebuia, nu ?

— E și ăsta un fel de a pune problema, la fel de valabil ca oricare altul, zise el.

— Ce i-ai spus lui Sam Donleavy la telefon ?

— I-am spus... i-am spus că Harry știe tot. N-am putut să mă abțin. Harry venise aici și era nebun de furie. Era ceva jignitor. Oricum, reușea întotdeauna să mă intimideze cu privirea aia fixă, rece, a lui. Nu știu de ce s-a supărat așa, brusc. Pur și simplu înnebunise. I-am spus tot. Am încercat să-l fac să înțeleagă cum s-a întîmplat, că n-am știut cine era Turner în realitate decît atunci cînd a fost prea tîrziu. Atunci a început să urle despre încredere și loialitate.

— Și Donleavy ce-a spus ?

— A vorbit cu Harry.

— Cum, Raines era aici cînd ai sunat la apartamentul lui Babs Thomas ? l-am întrebat surprins.

— Da.

— Și... ?

— Sam trebuia să plece acasă, aștepta un telefon. A zis că o să ne sune după ce ajunge. După vreo patruzeci de minute a sunat.

— Ai vorbit cu el ?

Seaborn dădu din cap.

— Da. Mi-a spus că trebuia să vorbească la telefon cu Dutch Morehead la opt și că o să-l roage pe Harry să vină la el acasă ca să discute chestiunea. Zicea că simțea că

Harry va fi înțelegător și că n-am făcut nimic realmente rău, nimic ilegal. Pe urmă a vorbit cu Harry.

— Raines a spus ceva ?

— A ascultat preț de vreun minut și pe urmă a spus : „Bine. Ne vedem acolo“. Pe urmă a închis telefonul și a plecat. Nu mi-a mai spus nimic, s-a întors doar pe călcîie și a plecat cu pași mari. Ăsta era Harry Raines. Nu putea ierta nimic. Omul fără cusururi. Singurul lucru de care i-a păsat vreodată a fost cariera lui, afurisita lui de carieră. N-ar fi ajuns nimic dacă nu se însura cu banii lui Findley.

— Și dumneata stăteai aici singur-singurel cînd a fost împușcat ?

Dădu din cap.

— Ăsta-i alibiul dumitale, nu-i așa ? Ei bine, maestre, dacă aș fi membru al juriului, ai avea deja un picior legat de scaunul electric. Aveai motiv să-l suprimi, aveai și posibilitatea ; și n-ai nici un alibi.

Umerii îi căzură. Privi din nou pe fereastră, apoi începu să-și frece mîinile ca un muncitor de la pompele funebre care se apucă să meșterească un sicriu din cupru masiv. Sudoarea îi broboni buza superioară și fruntea.

— Nu l-am omorît eu pe Harry Raines, repetă el. Și nici Sam. Era la mile depărtare cînd s-a-ntîmplat. Nu știm cine l-a omorît sau de ce. Am presupus că treaba asta avea ceva de-a face cu celelalte crime.

— Sînt sigur că are, într-un fel sau altul.

Telefonul sună, speriindu-ne pe amîndoi. Seaborn se holbă la el cîteva momente, apoi ridică receptorul, ca și cum s-ar fi temut să nu-l ardă.

— Alo ? Da...

Mă privi înspăimîntat și mimă din gură cuvîntul „Sam“ .

Am întins mîna și el mi-a dat receptorul.

— Sam, sînt Jake Kilmer.

Liniște. Zece-douăzeci de secunde de liniște. Cînd Sam vorbi, în cele din urmă se arătă de-a dreptul agreabil.

— Îmi pare rău pentru întîlnirea noastră de la prînz, bătrîne, zise el.

— A fost o zi cam mohorîtă de la un cap la altul, am zis la rîndul meu, uitîndu-mă în sus la depozit, unde luminile de pe colț erau aprinse. Unde ești acum ?

— De fapt și de drept, sînt în biroul meu. Poți să vezi pe fereastra lui Charlie. Colțul dispre rîu.

— Ai un minut-două la îndemînă acum ? l-am întrebat.

Din nou tăcere.

— Aveam de gînd să mă duc la capelă, zise el. Dar pot să-ți ofer cîteva minute.

— Vin imediat.

I-am dat înapoi lui Seaborn receptorul.

— A închis, rosti el surprins.

— Sînt sigur că a aflat ce voia să știe.

— Cum adică ?

— Voia să știe cu cine stăteai de vorbă.

Seaborn privi spre depozit. Fața îi căzu.

— Și acum ce facem ? întrebă el ca pentru sine.

— Du-te acasă, domnule Seaborn. Nu poți face nimic aici, așa că du-te acasă.

Se holbă timp de o secundă la biroul mare și gol, iar apoi zise :

— Da, cred că asta o să fac.

Am plecat împreună de la bancă. Seaborn s-a dus la mașina lui, eu la debarcader.

Baker ședea pe marginea docului de beton și sorbea cafea dintr-un termos.

— N-ai avut noroc, ha ? am zis eu.

Baker clătină din cap.

— Am să mai fac o încercare înainte de a se întuneca, spuse el.

— Apreciez efortul dumitale, domnule Baker, i-am zis, întrebîndu-l apoi pe Stick : Ai aflat ce mă interesa ?

— A fost o nimica toată. Un 0,38 S&W argintat, țeavă de doi țoli, mîner negru.

— Mă duc pînă sus, i-am zis. Ai numărul de telefon, da ?

— Da.

— Dă-mi răgaz cincisprezece minute.

— Le ai.

Cînd să plec, l-am auzit zicînd :

— Jake ?

— Da.

— Mă dau în vînt după stilul tău, mi-o servi el cu un surîs.

69. MULȚUMESC, MA BELL[1]

Depozitul Trei era o clădire de cărămidă cu trei niveluri, care data de la sfîrșitul secolului al optsprezecelea. Nu se afla nimic între ea și rîu, decît aleea îngustă și pietruită din spatele ei, care pornea din parc. O notiță deasupra panglicii de doliu mă anunță că firma era închisă datorită decesului lui Harry Raines. Ușa era descuiată.

Mi-am amintit cum veneam acolo cu Teddy și ne minunam cît de curate și lustruite erau toate. Nimic nu se schimbase. Mînerele lustruite și clanțele străluceau, iar lemnul arăta lăcuit și elegant. Plutea prin jur, ca în majoritatea clădirilor vechi, acel parfum de mosc care apărea datorită trecerii anilor și îngrijirii permanente.

Biroul lui Donleavy ocupa cea mai mare parte din colțul celui de-al treilea nivel și avea vedere atît spre parc, cît și spre rîu. Donleavy purta un costum negru de doliu, dar își scosese haina și rămăsese în cămașă. Sistemul de aer condiționat era oprit și ferestrele biroului erau deschise ; deși ploaia se oprise și soarele făcuse o haltă înainte de a cădea dincolo de linia orizontului, aerul în birou era încă fierbinte și înăbușitor. Zîmbetul lui Donleavy era trist, dar sincer, iar strîngerea de mînă atît de viguroasă, încît am resimțit-o aproape pînă la durere.

— Chiar că ai venit repede, au fost vorbele lui de întîmpinare. Îmi pare rău că e așa cald aici. Aerul condiționat a fost oprit toată ziua.

I-am spus că mă puteam acomoda cu asta și mi-am scos și eu haina.

— O să declanșez robotul telefonic, ca să nu fim deranjați, zise el.

— Te-aș ruga să nu-l pui. N-am *beeper*-ul cu mine. A trebuit să las colegilor numărul de aici.

---

[1] Sistem de telefonie şi de comunicatii (n.tr.).

— Nici o problemă, făcu el cordial.

De la fereastra lui puteam vedea parcul. Un mic grup de oameni se adunase în jurul locului unde fusese împușcat Harry Raines, iar două fete drăguțe se așezaseră pe o bancă, chicotind și bătîndu-se pe genunchi. Rîul arunca sclipiri scînteietoare în lumina apusului.

De cealaltă parte a parcului, se înălța clădirea întunecată a băncii Seacoast National. Îmi amintea de DeeDee Lukatis, de durerea ei complet uitată în frămîntarea pricinuită de moartea lui Harry Raines și de ironia amară care le lega pe Doe și DeeDee în moarte. Una peste alta, o priveliște tristă în ziua aceasta.

— Ultimele douăzeci și patru de ore au fost dementiale, zise Donleavy cu un oftat.

— Mda, am încuviințat eu, urmărindu-l pe Baker cum ieșea la suprafață în partea laterală a debarcaderului și începea să stea de vorbă cu Stick. Au venit toate una după alta.

Îmi urmări direcția privirii pînă jos, la suprafața apei.

— Aud că au tot făcut scufundări acolo toată ziua, zise el.

— Căutăm arma care l-a ucis pe Harry Raines.

— Ce te face să crezi că e în rîu ? întrebă el.

— Logica.

— Logica ?

— Uneori e tot ce avem la dispoziție. Doi tineri se aflau în preajmă și au auzit împușcătura. Fata a țipat. Îmi închipui că ucigașul a fugit în direcția opusă, spre rîu. Neștiind cine altcineva mai putea fi în ceață, o fi aruncat arma în rîu.

— Ați avut vreun pic de noroc pînă acum ? întrebă el, manifestînd doar un vag interes.

— Încă nu.

— Ai spus „ucigașul" ? Ești sigur că e un bărbat ?

— E un fel de a spune. Ar putea fi și o femeie.

— Hm, zise el și părăsi momentan subiectul crimei. M-am gîndit. Poate că mafioții ăștia aveau referințe financiare false. Poate că așa se face că au trecut neobservați. Nu ar fi nimic neobișnuit, să știi.

Băgă mîna într-un mic frigider, scoase două sticle de Coca-Cola, le destupă și-mi întinse una.

— E posibil, am zis, deși era evident că nu credeam asta.

— Ei, dar constat că ți-o tot iau înainte, zise el. S-ar fi cuvenit să vorbești dumneata.

— Ai găsit agenda cu datele alea ? am întrebat.

Își dădu ochii peste cap, jenat.

— Dumnezeule, după toate cîte s-au întîmplat, am uitat cu desăvîrșire. O să-mi notez, să nu uit s-o caut.

— Nu e nici o problemă. S-ar putea pînă la urmă să nici nu-mi trebuiască.

Baker se rostogoli de pe marginea debarcaderului și ieși din raza mea vizuală. Bun băiat ; făcea un ultim efort.

— Crezi că moartea lui Harry e legată de celelalte asasinate ? întrebă Donleavy.

— Pare firesc, nu-i așa ?

— Nu-mi dau seama. Nu mă prea pricep la treburi polițienești.

— Dat fiind că ești avocat, mă gîndeam că poate... am zis și am lăsat fraza în suspensie.

— Am făcut dreptul, dar n-am practicat niciodată avocatura. Harry mi-a cerut să lucrez cu el direct de pe băncile facultății. N-am lucrat nicăieri altundeva.

— Mă rog, să zicem că nu cred în coincidențe. Ele există, dar nu se încadrează într-o logică, ci țin de hazard. Logica înseamnă, pur și simplu, să pui cap la cap toate faptele pe care le ai, în scopul de a trage o concluzie.

— Mi se pare că e un pericol în asta, zise el. Ești tentat să cauți numai dovada care să-ți justifice concluzia.

— Posibil, am spus eu în doi peri. Totuși, logic vorbind, moartea lui Harry Raines pare să fie legată de masacrele din clanul Tagliani.

— Asta e un mod de-a dreptul oribil de a pune problema, spuse Donleavy ,înfiorîndu-se.

— Și munca de polițist e oribilă. Așa e depistarea crimelor întotdeauna.

— De ce să fi vrut să-l omoare pe Harry ?

— Așa se întîmplă. Un lucru duce la altul. O crimă duce la alta.

— Vasăzică, dumneata crezi că mafioții ăștia le-au comis pe toate, rosti el, făcînd mai degrabă o declarație decît punînd o întrebare.

Mi-am întors privirea spre el. În parc se întuneca.

— Nu, nu cred asta.

— Dar ai spus că...

— Am spus : cred că sînt legate. Nu cred că una și aceeași persoană i-a ucis pe cei din familia Tagliani și pe Harry Raines.

— Aha. Din nou logica ?

Gura lui era înțepenită într-un zîmbet perpetuu. Deschise o cutie din lemn de nuc de pe birou și-mi oferi una din acele havane subțiri după care se dau în vînt marinarii de apă dulce, îmi acceptă cu o ridicare din umeri refuzul și scoase învelitoarea de pe a lui.

— Și ce-ți spune logica despre toate astea ? întrebă el, aprinzîndu-și trabucul.

M-am așezat pe pervazul ferstrei.

— În primul rînd, că Raines venea în mod evident încoace atunci cînd a fost împușcat.

— Asta firește că e logic, făcu Donleavy. Probabil că își lăsase mașina aici, în locul de parcare al firmei.

— Parcase în spatele băncii.

— Mă rog, dar are un birou și aici. Poate că venea încoace să ia ceva.

Am continuat.

— În al doilea rînd, toate uciderile din clanul Tagliani au fost planificate. Îndrăznețe, poate, dar planificate și executate impecabil, cu o infinită precizie. Aici nu mai avem de-a face cu logica, ci pur și simplu cu faptele. Logica îmi spune că moartea lui Raines a fost altcumva. Ea prezintă toate semnele unei acțiuni neașteptate, chiar disperate.

— Cum așa ?

— Fiindcă ucigașul n-a putut planifica ceața, astfel încît a trebuit să ia hotărîrea de a se *folosi* de ceață, iar asta denotă că ucigașul știa cu precizie unde anume urma să fie Raines și momentul exact la care avea să fie acolo. După cum zicea martorul nostru : „Nu puteai să vezi la un pas în fața ochilor“ .

— Poate că l-a urmărit, își dădu cu părerea Donleavy.

— Mda, atîta doar că martorii auditivi au auzit pașii unei singure persoane, ceea ce mă face să cred că ucigașul îl aștepta într-un punct anume pe Raines.

— Interesant, zise Donleavy, contemplînd un moment vîrful havanei, după care adăugă : Uite ce e, Jake, în definitiv cred că aş putea să ţi-o spun. Harry era în drum spre casa mea. Era foarte furios. El şi cu Charlie Seaborn avuseseră o ceartă. L-am sunat pe Charlie imediat după ce am vorbit cu tine. Harry era acolo. I-am spus că ne putem considera vinovaţi cel mult de faptul că judecaserăm greşit nişte oameni şi el a fost de acord să vină la mine acasă şi să lămurim problema o dată pentru totdeauna.

— Raines era coleric ? am întrebat.

— Numai atunci cînd se simţea ameninţat. Nu putea suporta să fie intimidat de nimeni şi de nimic.

— Dar Seaborn ? El cît era de panicat ?

Donleavy chicoti.

— Charlie intră uşor în panică, e omul care se îngrijorează pentru toate cele. Dar, în mod sigur, atunci nu era atît de năucit, încît să fie în stare să omoare pe cineva.

— Poate că mai erau şi alte probleme, nu doar judecarea greşită a unor oameni, mi-am dat eu cu părerea.

— Ce vrei să spui ?

— Ai auzit vreodată de compania Rio ?

Expresia feţei nu i se schimbă.

— De cine ?

— De compania Rio, am repetat.

— Nu. Ar fi trebuit să aud ?

I-am vorbit despre regula panameză a oglinzii şi despre conturile din Insulele Virgine, precum şi despre toată schema de care aflasem. Donleavy era avocat, aşa încît eram sigur că ştia întreaga chestiune. Cred că am vrut doar să mă asigur de faptul că pricepuse că şi eu ştiam.

— Compania Rio e ceea ce numim o „cutie a milelor“ în sistem bancar, am continuat eu. E ca un coridor antifonic, captează sunetul doar la dus, nu şi la întors. E folosită de obicei ca un cont de plăţi.

— Plăţi ? Pentru ce ?

— Pentru favoruri, şperţuri, pentru politicieni, lobby ilegal, poliţişti corupţi. Au multe palme întinse de umplut în afacerile lor.

— Dar plăţile în numerar nu mai sînt valabile ? zise el rîzînd.

— Nu mai sîntem pe vremuri, am zis. Nu mai e vorba de cîte un Ben Franklin pe ici, pe colo, e vorba de sute de mii de dolari pe săptămînă. Șmecheria e cum să-i ascundă. Cutia asta a milelor e o modalitate bună. Își plătesc șperțurile cu bani murdari și folosesc sistemul bancar ca să-i spele pe drum.

— Și compania Rio a fost folosită în acest scop, da ? întrebă el.

Am încuviințat din cap.

— Vrei să insinuezi că Charlie Seaborn a fost implicat în toate astea ? continuă el, cu fața întunecată de grijă.

— Nu insinuez nimic. Dar banca lui e folosită ca instrument. El a contribuit la recurgerea la un subterfugiu foarte elaborat, care a determinat toate astea. O grămadă de bani din cei care au trecut prin aceste conturi reprezintă ceea ce se cheamă venituri ilicite. Pot fi confiscate în temeiul legii cu privire la RICO, organizațiile corupte de tip mafiot. Nu știu cît de adînc implicat e Seaborn. S-ar putea să fie vinovat doar de prostie. Dar s-ar putea să fie băgat cu mîna pînă la cot.

— Cum ai zis ?

— Pe statul de plată, beneficiar de șperțuri. Ar putea să încaseze ceva procente de la compania Rio — asta dacă știa ce face și dacă Tagliani îl socotea o carte demnă de a fi decisivă. Încă nu știu răspunsul.

— Dumneata ce crezi ?

— Eu nu cred că știa ce face.

— De ce ?

— Avea prea multe de pierdut. Cred că ideea lui Seaborn a fost că afacerea arată bine pentru banca lui și pentru oraș și nu s-a gîndit la consecințe. Seaborn e un bancher de provincie. Probabil că nu și-a dat seama că era implicat în ceva ilegal decît atunci cînd a fost prea tîrziu. Așa se-ntîmplă de obicei.

— Cine altcineva a mai fost mituit ? întrebă Donleavy, aplecîndu-se în față, peste birou. Ce polițiști ? Ce politicieni ?

— Totul e în curs de cercetare.

— Ceva idei ?

— Cîteva.

— Ai vrea să mi le împărtășești ? întrebă el. Te asigur că sînt și eu la fel de interesat să rezolv porcăria asta ca și dumneata.

— Sînt convins că ești.

Acum se sprijinea cu coatele de birou, privindu-mă intens.

— Tot pe logică te bazezi ? întrebă el, încă zîmbind.

— M-am gîndit mult la moartea lui Raines. Am încercat să triez posibilitățile.

— Ai ajuns la vreo concluzie ?

— Da. Logica îmi spune că o singură persoană l-ar fi putut ucide pe Harry Raines.

— Și care ar fi aceea ? întrebă el nerăbdător.

— O să ți se pară o nebunie.

— Încearcă-mă.

— Impresia mea e că singura persoană care l-ar fi putut ucide pe Harry Raines ești dumneata.

— Eu ! gîfîi el, apoi începu să rîdă. Prea bine, numai că, făcînd abstracție de faptul că în acel moment mă aflam la mine acasă, în insula Sea Oat, la treizeci de kilometri de aici și n-aș fi putut s-o fac, aș vrea să știu cum de ți-a venit o asemenea idee ?

— Mda, nimic de zis. Ai două alibiuri, pe mine și pe Dutch. Și totuși, am o nelămurire față de logica asta a situației. După spusele lui Seaborn, dumneata ai fost ultima persoană care a vorbit cu Harry Raines înainte să fie ucis. Raines a părăsit biroul lui Seaborn fără ca măcar să-i spună la revedere și a fost doborît două minute mai tîrziu. Asta te face să fii singurul care *putea* ști încotro se îndrepta și cînd.

— Și cum aș fi putut ști una ca asta ?

— Cînd ai vorbit cu Raines, i-ai spus să vină aici, nu acasă la dumneata. Știai că el o să meargă drept de-a lungul parcului. Tot ce a trebuit să faci a fost să cobori și să-l aștepți.

Ochii începuseră să-i joace ca dopul de plută al unui pescar pe fața mării. Pepții cămășii lui albe erau cenușii de transpirație. Sări în sus ca ars.

— Dumnezeule, dar am impresia că dumneata chiar vorbești serios, făcu el înfuriat.

— Foarte serios.

— Ți-ai ieșit din minți, Kilmer, mîrîi el. Asta apropo de discuția noastră despre încercarea de a dovedi o idee preconcepută. În afară de faptul că *n-aș fi putut* s-o fac, ce motiv aș fi putut avea să-mi omor cel mai bun prieten ? O neînțelegere cu privire la judecarea greșită a unor investitori ? Nu fi ridicol.

I-aș fi putut da o mulțime de motive stereotipe — lăcomia, dorința de putere, teama de Raines — dar astea ar fi fost simple răspunsuri. Ele nu acopereau abstracțiunile.

Se așeză din nou, își puse picioarele pe birou și mă privi pe deasupra trabucului.

— Aud ? mă întrebă el pe un ton provocator.

— Hai să lăsăm la o parte faptul evident și să operăm cu abstracțiuni, i-am propus eu.

— Ce naiba vrei să spui prin abstracțiuni ?

— Uite ce e, eu te înțeleg, Donleavy. A fost o vreme cînd aș fi putut să fiu în aceeași barcă, făcînd treburile așa cum mi se spunea, sau cum se aștepta de la mine să le fac, conducînd spectacolul în aceeași manieră, căpătînd din cînd în cînd cîte o mîngîiere pe creștet. Și mai știu că, în cele din urmă, aș fi fost nevoit să-mi fac și eu un nume, să dovedesc că sînt demn de încrederea ce mi se arată, că nu sînt doar amantul sau cel mai bun prieten al cuiva. Toată chestia e că ai fost mai isteț decît am fost eu. Dumneata le-ai socotit pe toate de la bun început. Știai că puterea ți se dă și știai că ți se poate și lua. Eu am învățat lecția asta într-un mod dureros, pe pielea mea. La naiba, nici n-am știut vreodată regulile. Ți s-a dat puterea, sarcina zilnică de a conduce Findley Enterprises. Ai primit-o de la Raines, care la rîndul a primit-o de la Chief, și ai condus-o așa cum a fost condusă și pînă acum, cum au dirijat-o cei din neamul Findley încă de pe vremea cînd Oglethorpe era guvernator. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, Donleavy, trebuia să-ți dovedești valoarea, nu doar tuturor celorlalți, ci dumitale însuți. Trebuia să dovedești că nu ești doar un lingușitor al șefului, doar un fante oarecare ce se fălește cu un prieten bogat. Harry Raines trăia după toate regulile artei. El conducea afacerile clanului Findley în mod strălucit, a fost ales senator, a mutat un adevărat munte, prin schimbarea opiniei publice în favoarea legii ce admitea jocurile de noroc, inclusiv cursele de cai, și era privit drept cel mai bun candidat pentru postul de guvernator. Cam greu de egalat o asemenea performanță. Trebuia să dovedești Dunetownului că Sam Donleavy putea și el să mute munții din loc.

— Mare brînză, mi-o reteză scurt Donleavy. Și de cînd, mă rog, a ajuns ambiția să fie o crimă ?

— Nu-i rău să ai ambiție. Totul e cum o folosești.

— Și de unde știi dumneata cu atîta precizie cum mă folosesc eu de asemenea lucruri ?

— Știu că Raines a fost un stîlp din vechea gardă. Cred că, în momentul în care ți s-a oferit ocazia, te-ai văzut ca un investitor al noului val. Dunetown era în ascensiune și, brusc, ți se dădea ocazia să revitalizezi orașul, înainte chiar ca pista de curse să fie terminată. În definitiv, turismul era înfloritor ; orașul creștea în întindere mai ceva ca muștele în groapa de gunoi. Aveai nevoie să pompezi bani proaspeți într-un circuit care rulase de secole aceiași dolari obosiți. Apoi a bătut o rafală de vînt și-n direcția dumitale. O șansă de a dezvolta turismul de plajă, construind noi hoteluri, vile la malul mării, drenînd tărîmul mlaștinilor. Dunetown[1] transformat în Boomstown[2], prin amabilitatea lui Sam Donleavy. Atîta doar că visul s-a transformat în coșmar. Dunetown a devenit Doomstown[3], fiindcă ocazia aceea purta o inscripție caligrafiată : T-a-g-l-i-a-n-i.

— Ari pe pămînt arid, izbucni el, tăindu-mi vorba.

L-am ignorat și am continuat aratul :

— Și cînd ai constatat că te afli în cîrdășie cu La Cosa Nostra, a trebuit să faci o alegere al naibii de spinoasă. Să-i spui lui Raines ? Să riști să-i înfrunți mînia ? Sau să-i dai înainte ? Ce aveai de pierdut ? Tagliani era un tip retras, oamenii lui făceau afaceri legale, toate-ți mergeau de minune, și-atunci de ce să tulburi apele, nu-i așa, Sam ?

Nu se mișcase din loc. Își învîrtea havana între buze, privindu-mă drept în ochi.

— Pînă acum, nimic din ce-ai spus nu e incriminator, imoral sau ilegal, zise el.

— Just. Dar ai uitat un lucru — Legea de Aur a neamului Findley. Pe ei îi doare în fund dacă e imoral,

---

1, 2, 3 Calambur : Dunetown — orașul dunelor ; Boomstown — orașul exploziei economice ; Doomstown — orașul blestemat (n.tr.).

ilegal, incriminator, neobișnuit sau mai știu eu cum. Legea nescrisă a neamului Findley grăia că Harry urma să fie următorul guvernator și treaba dumitale era să-i acoperi fundul, nu să ai grijă de al dumitale. Ai dat-o în bară, Sam. Cînd ai făcut tîrgul cu Tagliani, ai primejduit cariera politică a lui Harry Raines și ți-ai promovat-o pe a dumitale, iar asta constituia o eroare pe care Raines n-ar fi iertat-o niciodată. Era imperativ ca adevărata identitate a lui Tagliani să fie protejată, nu pentru binele lui, ci pentru al dumitale. Aveai nevoie să păstrezi acea putere pînă cînd ți-o puteai întemeia pe a dumitale proprie. Apoi a izbucnit războiul cu Tagliani și n-ai mai avut răgazul necesar. Cum spuneam, puterea ți se dă, dar ți se și ia.

— Nimeni nu mi-a luat nimic, zise el ridicîndu-se, ca și cum ar fi crescut cu doi centimetri.

Era vremea să-i sar la jugulară.

— Asta-i o minciună, am zis. Ai comis un mare păcat. Ai trădat încrederea lui Raines. El știa că Seaborn e prea naiv ca să se implice atît de adînc de unul singur, și-apoi, Seaborn oricum nu-i datora nimic. Dar dumneata ? Pe dumneata te avea la degetul mic. Harry era singura persoană de pe fața pămîntului care te putea distruge și care chiar avea de gînd s-o facă. Nu ucigașul a fost cel care, acolo în ceață, a spus : „S-a zis cu tine“ către Harry Raines, ci Harry Raines a spus-o, adresîndu-ți-se dumitale. Așa că l-ai împușcat.

Expresia feței lui rămase neschimbată. Suflă un fir subțire de fum albastru spre plafon și-l urmări destrămîndu-se în boarea de vînt care răzbea prin fereastră, după care îmi rîse în față.

— Nimeni n-o să creadă toată aiureala asta, rînji el. N-ai putea să cîștigi un asemnea proces nici la un tribunal de mîna a paișpea, chiar dacă i-ai avea pe Clarence Darrow, John Marshall și Oliver Wendell Holmes de partea dumitale.

L-am ignorat, continuînd :

— Ironia acestei povești e că Raines mai putea fi încă în viață dacă nu erau calul acela șchiop de-un picior și proprietarul lui escroc. Moartea acelui cal și șocul pe care l-a avut cînd a aflat faptul că una din curse a fost măsluită și că Tagliani o știa, astea au avut darul să-l trezească pe Raines.

Telefonul îmi dădu o clipă de răgaz. Țîrîitul lui îl sperie pe Donleavy. Acesta smulse receptorul din furcă, zise : „Alo“, făcu o pauză, apoi mi-l înmînă.

— Aici Kilmer, am rostit eu în receptor.

Era Stick.

— Ai avut dreptate, zise el. Am format celălalt număr.

— Alte vești ?

— Încă nu. Baker face tot ce-i stă în puteri. Vrei să vin sus acum ?

— Sună bine, mersi.

I-am înapoiat receptorul lui Donleavy.

— Acum că ți-ai terminat cursul de psihologie, zise acesta, trîntind receptorul în furcă, poate-mi spui și mie cum puteam să ajung aici din Sea Oat ? M-a adus vreun zmeu în zbor ?

— Nici nu te-ai dus acasă. Ai venit aici direct de la petrecerea lui Babs Thomas.

Am scos cartea de vizită pe care mi-o dăduse în seara precedentă, cu numărul de acasă înscris pe ea, și am ridicat receptorul. Din zecile de luminițe galbene, se aprinse doar una în clipa cînd am format numărul. De îndată ce începu să sune, pîlpîi și luminița de alături.

Donleavy se holbă prostește la ea.

— Ridică-l, i-am zis.

Ezită un moment, apoi ridică receptorul.

— Se numește transfer de apel, i-am spus, în timp ce ne priveam ochi în ochi peste birou. Asta ai făcut-o prin intermediul lui Ma Bell. Dacă vrei să-ți transferi apelurile telefonice la un alt număr, introduci acest număr în memoria aparatului. Apelurile sînt transferate automat. E evident că folosești chestia asta tot timpul ; telefonul dumitale e cuplat pe numărul de aici și acum. Ce am format acum a fost numărul dumitale de acasă.

Rămase mut. Mușchii de sub urechi îi zvîcneau la fiecare bătaie a inimii. Își scutură trabucul, fără a-și dezlipi privirea de pe mine. Am continuat :

— Cînd ai plecat de la petrecere aseară, ai venit aici, în loc să te duci acasă. Știai că Raines era în biroul lui

Seaborn ; vorbiseşi cu el cînd te-a sunat Seaborn la petrecerea lui Babs. Şi mai ştiai că Raines avea să-l intimideze pe Seaborn îndeajuns ca să scoată de la el toată povestea. Probabil că aveai arma aici în birou, sau în maşină. După ce te-am sunat eu, ai telefonat din nou la biroul lui Seaborn şi i-ai spus lui Harry că vrei să-l întîlneşti aici. Apoi ai coborît şi ai luat-o prin parc în direcţia băncii. Cînd te-a întîlnit şi ţi-a spus : „S-a zis cu tine“, ai ştiut că toată cariera dumitale s-a dus pe apa sîmbetei, aşa că l-ai împuşcat. Fata a ţipat, tu ai luat-o la fugă spre rîu, ai azvîrlit arma şi te-ai întors aici în timp util, ca să primeşti telefonul lui Dutch.

Oftă şi clătină din cap.

— Ei bine, trebuie să recunosc că ai o imaginaţie pe cinste. Dar abia acum pot înţelege de ce nu practici avocatura. N-ai putea să ajungi nicăieri cu toată adunătura asta de dovezi circumstanţiale.

Uşa biroului se deschise şi Stick se strecură înăuntru, cu pălăria dată pe ceafă, ca de obicei.

— Tu cine naiba mai eşti ? întrebă Donleavy.

— E cu mine, i-am zis, întrebîndu-l apoi pe Stick : O ai la tine ?

Stick zîmbi şi scoase un pachet din buzunarul hainei. Era o pungă conţinînd un pistol argintat S&W, calibrul 0,38, cu mîner negru, cauciucat. L-am cercetat atent. Era foarte ud şi avea un număr mîzgălit pe o bucată de carton ataşată la pungă.

— Seria pistolului dumitale 0,38 e cumva : 7905549 ? l-am întrebat pe Donleavy.

— Care 0,38 ? pufni el.

— Cel pe care l-ai cumpărat pe trei februarie anul trecut de la magazinul de articole sportive Odum de pe Third Street, zise Stick. Domnul Odum îşi aminteşte foarte bine. Singurul lucru pe care a fost nevoie să-l caute în registru a fost data exactă şi numărul de serie.

— Asta e dovadă concretă, am adăugat eu. Nu e nimic circumstanţial în legătură cu arma crimei.

— Arma mi-a fost furată cu luni în urmă, ţipă el pe un ton ascuţit.

— Spune-i-o judecătorului, i-am sugerat.

— Dă-mi-l să-l văd şi eu, îmi ceru el.

— Cînd om ajunge în centru, i-am spus. Stick, vrei să-l arestezi pe dumnealui ?

— Încîntat, zise el surîzînd. Care este acuzația ?

— Omor deosebit de grav. Hai să procedăm ca la carte.

Stick își scoase pălăria și privi înăuntru. Avea o listă a drepturilor lipită pe fundul ei și începu să i le citească lui Donleavy.

— Ai dreptul să taci...

Donleavy îi smulse pălăria din mîini.

— La naiba cu toate astea, zbieră el și întinse mîna după telefon.

Am plasat un deget pe furcă :

— Poți să telefonezi de la poliție, ca toți ceilalți, i-am spus.

Stick scoase la iveală o pereche de cătușe și-l învîrti brutal pe Donleavy în loc.

— În mod normal, n-ar fi nevoie de astea, zise el încet în urechea lui Donleavy, prinzîndu-i cătușele de încheieturi. Dar chestia aia cu pălăria mea a fost o greșeală. Manierele dumitale sînt de tot rahatul.

— La naiba, am zis eu, cu toții facem greșeli. Uită-te la bietul Harry, și-a scris singur epitaful : „Aici zace Harry Raines, care a avut încredere în cine nu trebuia“.

Donleavy era destul de isteț ca să-și țină gura. L-am escortat pe scări în jos și l-am predat unor polițiști în uniformă, spunîndu-le că ne vedem la secție.

— Și acum, ce facem ? întrebă Stick.

— Ne rugăm, i-am spus.

N-a fost nevoie. Baker venea în goana mare, traversînd parcul, în timp ce noi ne îndreptam spre mașini. Era îmbrăcat tot în costumul de scafandru, deși, e drept, în locul înotătoarelor își pusese cizmele.

— Am un cadou pentru domniile voastre, zise el și-mi înmînă un pistol 0,38 cu mîner negru și țeavă de doi țoli.

Era învelit într-o pînză, ca să protejeze ce amprente ar mai fi putut fi pe el. Am verificat seria. Era arma lui Donleavy.

— Vă asigur, asta-i arma, adaugă Baker cu mîndrie. N-a stat sub apă îndeajuns ca să prindă rugină.

— Mulțumesc, domnule Baker, am spus eu zîmbind. Tocmai mi-ai salvat fundul.

— Ei da, domnule, ăsta da compliment. E puțin probabil să-l pot uita.

I-am înapoiat lui Stick punga pe care mi-o dăduse în biroul lui Donleavy, conținînd celălalt pistol 0,38 argintat în ea.

— De unde ai făcut rost de ăsta ? l-am întrebat pe Stick.

— De la un prieten al meu de pe Front Street, zise el.

— Minunat.

— A fost un spectacol pe cinste acolo sus, adăugă el. Să-mi aduci aminte să nu joc pocher cu tine.

— Eu nu joc niciodată pocher.

— Mă dau în vînt după stilul tău, omule, îmi zise Stick.

70. OMOR DEOSEBIT DE GRAV

Mă simţeam nemaipomenit cînd am ajuns la Tribunalul Districtual. Impunătoarea clădire veche de cărămidă se înălţa solitară în mijlocul unei pieţe, înconjurată de stejari bătrîni, destul de mari ca să treacă drept sequoia de California, şi de palmieri care păreau întrucîtva banali şi nelalocul lor alături de ei. Vechea clădire părea să se încovoaie sub povara istoriei. Circula o poveste cum că aici, într-unul din birourile de la etajul al doilea, îşi formulase Button Gwinnett amendamentele la Declaraţia de Independenţă. O alta zicea că, în seara de Crăciun a anului 1864, în cadrul unei întîlniri secrete ce avusese loc într-una din săli, Sean Findley, bunicul lui Chief, predase Dunetownul generalului Sherman fără o împuşcătură, după ce Sherman se declarase de acord să cruţe oraşul de foc şi sabie. Era o poveste pe care Teddy o spunea cu plăcere, deşi, din felul în care o relata el, rolul bătrînului Sean apărea mai degrabă egoist decît patriotic. Se pare că şi alţii gîndiseră aşa. Bătrînul fusese asasinat pe treptele de la intrarea aceluiaşi tribunal, în momentul în care era instalat în funcţia de cel dintîi primar al Dunetownului din perioada postbelică.

Atît despre istoria localului.

Biroul procurorului districtual se afla situat la primul etaj, apărat de uşi de sticlă şi de mai nimic altceva. Uşa de la biroul doamnei Galavanti era deschisă. Mica şi inflexibila doamnă procuror districtual stătea aplecată asupra unui morman de acte gros cît o enciclopedie, cu ochelarii gen Ben Franklin agăţaţi de vîrful nasului. M-am sprijinit de marginea uşii şi am ciocănit cu degetele în toc.

— Bună, puştoaico, am zis. Ai trimis pe careva pe scaunul electric pe ziua de azi ?

Se chiorî la mine pe deasupra ochelarilor.

— Nu sînt puștoaica dumitale, domnule Kilmer. Nu sîntem chiar așa de intimi. Cum e cu caseta lui Harry Raines ?

— Eșec. Nimic altceva decît o grămadă de aiureli.

Își îngustă ochii, de parcă nu m-ar fi crezut, și zise :

— Am cam bănuit că asta o să se întîmple.

— Știi, nu se vorbește așa cu cineva care tocmai ți-a pus drept în poală cel mai tare caz din istoria districtului.

Se lăsă pe spate în scaun, privindu-mă încă neîncrezătoare.

— Și cam care ar fi acel caz ?

Am făcut o mică pauză, pentru efect, apoi am zis :

— Statul contra Sam Donleavy.

Se aplecă înainte atît de brusc, încît scaunul mai că se rostogoli de sub ea.

— L-ai umflat pe Sam Donleavy ? întrebă ea pe un asemenea ton, de parcă l-aș fi acuzat pe Billy Graham de exhibiționism.

— I se fac formele de arestare chiar acum, i-am spus cît am putut de degajat.

— Sub ce acuzație ?

— Omor deosebit de grav.

Sări în sus cu toți cei o sută cincizeci de centimetri ai ei și rămase cu gura căscată.

Am ridicat un deget și am repetat :

— Omor deosebit de grav.

I se pusese un nod în gît și îl înghiți. Încă nu auzisem pe nimeni pînă atunci înghițindu-și nodul din gît, dar era clar că ea îl înghițise.

— Pe cine dracu' a omorît ?

— Ce-ai zice de Harry Raines, pentru început ?

— O, Dumnezeule ! zise ea, iar acel „Dumnezeule“ se întinse pe mai multe secunde.

Am intrat în birou și am depus pistolul 0,38 învelit în pungă pe masa ei de lucru.

— Prefer să-ți dau dumitale ăsta decît polițailor ălora gen Keystone de la Omucideri. E arma de care s-a folosit Donleavy. Am scos-o din rîu cam cu jumătate de oră în urmă.

— Harry Raines, rosti ea cu venerație, holbîndu-se la pistolul 0,38.

— Donleavy are un alibi, dar nu ține, am continuat eu.

Ea încă nu mă ajunsese din urmă.

— Harry Raines ? repetă ea, holbîndu-se mai departe la pistol, ca și cum s-ar fi așteptat ca acesta să-i răspundă.

— S-ar putea să ai ceva probleme în dovedirea premeditării, am continuat. Nu cred să-i fi venit ideea cu mai mult de treizeci de minute înainte de-a o face...

De data asta mă auzi și mă întrerupse în mijlocul frazei :

— Asta înseamnă o grămadă de timp, zise ea cu iuțeală. La naiba, dacă a gîndit-o fie și numai cu cinci minute înainte, pentru mine-i destul ca s-o încadrez la premeditare.

— Dacă l-ai putea deferi tribunalului, eu, unul, m-aș mulțumi cu atît.

— De ce-a făcut-o ?

I-am dat principalele detalii cît am putut de repede, inclusiv cele privind conturile-piramidă, cutia milelor și rolul prezumtiv benign al lui Seaborn în afacere.

— Deci, motivația a fost teama de a fi dat în vileag de Raines, zise ea. Am, totuși, impresia că oricum îi venea sorocul. Mai devreme sau mai tîrziu, afacerea Tagliani ar fi ieșit la suprafață.

— Pînă atunci, Donleavy spera să-și fi stabilit o asemenea structură proprie de putere, încît să fie capabil să se disculpe pentru „eroarea lui în aprecierea oamenilor“ . Așa-i place să zică.

— Dumneata cum îi zici ? întrebă ea.

— Șpagă. Și-apoi, așa cum i-am spus și lui Donleavy, o crimă duce la altă crimă.

— Adică a mai omorît și pe altcineva ? întrebă ea, ridicînd sprîncenele mai-mai să atingă plafonul.

— A fost complice.

— Înainte sau după crimă ?

— Și, și.

— Cine a fost victima ?

— Ike Leadbetter.

— Ike Leadbetter ? Ike *Leadbetter* ?

— Da, îți amintești de el, nu-i așa ? Obișnuia să fie șeful poliției pe-aici.

— Moartea lui Leadbetter a fost un accident, zise ea.

— Numai fiindcă n-ai putut dovedi altceva, am replicat.

Ea închise un ochi și mă cadorisi cu cea mai severă privire de care era în stare.

— Să nu faci pe înfumuratul cu mine, auzi ?

— Dutch Morehead crede că a fost crimă și înclin să-i dau dreptate. La început, am crezut că Dutch era furios și voia să facă un caz din înecarea lui Leadbetter. Nu era în stilul lui Tagliani să ucidă un șef de poliție, mai cu seamă că Tagliani era infiltrat aici. Și nici alți suspecți credibili nu erau. Apoi, însă, m-am gîndit mai bine.

— Da ? Cum așa ?

— Nu cred în accidente cu nimic mai mult decît Dutch. Mai ales cînd e vorba de acest oraș. Și nici cînd șeful poliției e victima.

— De ce a fost ucis Leadbetter ? întrebă ea.

— Uite ce e, doamnă Galavanti, dacă exista în orașul ăsta o persoană în stare să-l demaște pe Tagliani, aceea era Leadbetter. Înainte de a veni aici, a lucrat o vreme la poliția din Atlantic City, așa că era familiarizat cu La Cosa Nostra și cu felul în care operează.

— Crezi că Leadbetter l-a recunoscut pe Tagliani ? mă întrebă ea.

— Bineînțeles. În plus, Leadbetter i-a povestit totul lui Donleavy, cum era și normal. În definitiv, Donleavy era alesul direct al lui Harry Raines pentru conducerea Comitetului. Cum Donleavy își risca propria demascare, a intrat în panică și s-a dus la Tagliani, care a ordonat uciderea lui Leadbetter. Atunci au inițiat compania Rio, iar Tagliani l-a avut la mînă pe Donleavy.

— Asta s-a întîmplat cam tot timpul, zise Galavanti.

— Capeți nota zece la examen. Ce-ar fi să discutăm despre cazul Cherry McGee în continuare ?

— Cherry McGee ? De ce nu despre frații Kennedy și Anwar El Sadat ? zise ea. Hai să nu lăsăm pe nimeni pe dinafară.

— N-ai vrea să spui dumneata povestea pînă la capăt ? am întrebat-o.

— Lasă, dă-i înainte, văd că te descurci de minune, zise ea. Ce pot să afirm e că Longnose Graves i-a omorît pe Cherry McGee și pe gorilele lui. Făcu o pauză, apoi adăugă : Nu-i așa ?

— Nu.

— Hm, zise ea. Trebuie să recunosc că am încercat totul, mai puțin calea rugăciunii, ca să i-o pun lui Graves în cîrcă.

— Și n-ai izbutit, fiindcă n-a făcut-o el. Cel puțin așa afirmă Graves și înclin să-l cred.

— De ce ?

— Îmi cam place de el.

— Ei da, ăsta zic și eu motiv legal, făcu ea pe un ton caustic.

— De ce-ar nega-o ? Și așa, toată lumea pare să creadă că el a făcut-o și chiar avea de gînd s-o facă. Dar i-a luat-o altul înainte.

— Ai ceva idei în acest sens ? întrebă ea, fluturîndu-și energic mîna prin fața ochilor. Ce întrebare prostească, sigur că ai idei.

— A fost aceeași distribuție actoricească.

— Vrei să spui că Tagliani și-a omorît propriul supus ?

— Cherry McGee și Graves păreau iarăși gata să se ia la harță, iar asta îl punea din nou în încurcătură pe Donleavy. Trebuia să pună capăt tuturor crimelor, înainte ca Raines să sesizeze legătura lui cu Mafia. Fiindcă Tagliani n-a putut să-l prindă pe Graves cu mîța-n sac, l-a eliminat pe McGee. Acesta era un mercenar angajat, nu făcea parte din familie. Tagliani nu dădea doi bani pe el.

Ea fluieră ușor printre dinți.

— Putem dovedi ceva din toate astea ?

— Donleavy și Seaborn ar putea ceda nervos și atunci ar face mărturisiri complete. Dar, dacă ești așa bună în meserie pe cît se spune, asta nu mai are importanță. Donleavy poate atîrna o singură dată în ștreang, iar majoritatea celor din clanul Tagliani care au fost implicați sînt, probabil, morți.

Mă privi, ca și cum ar fi așteptat încă ceva. În cele din urmă, zise :

— Ei bine ?

— Ei bine, ce ?

— Ei bine, ce vrei din toate astea ?

— Pe Cohen, viu și dînd din el tot ce știe. Atunci o să am și eu cazul meu din sfera RICO. M-ar ajuta dacă ai putea obține un ordin judecătoresc prin care să se înghețe conturile-piramidă pînă vom izbuti să ne lămurim ce e cu ele. Aș vrea să fiu sigur că n-o să apese nimeni pe vreun buton de ștergere a memoriei calculatorului înainte de a ajunge noi la el.

— Am să mă ocup de asta imediat, rosti ea, intrînd rapid în priză, cu ochii strălucind ca un răsărit de soare mexican. Nimănui n-o să-i vină a crede, adăugă ea, ridicîndu-se și aruncîndu-și ochelarii pe birou.

— Ar mai fi un mic serviciu... am îngăimat eu.

Mă privi cu șiretenie în ochi.

— Știam eu, zise ea.

— Spune-mi, în afară de cele discutate, Winslow sau Lukatis au mai avut de-a face cu justiția ?

— Aș vrea să-mi explici ce ai cu Lukatis.

— E o chestiune personală.

Chibzui puțin asupra întrebării mele.

— Da, a fost înregistrat un caz de punere sub acuzare a lui Winslow, zise ea în cele din urmă.

— Pentru ce ?

— Consum de droguri.

— Și ce s-a întîmplat ?

— S-a clasat.

— Pentru... ?

— Lipsă de probe.

— Aha, tradiționala lipsă de probe.

— Uite ce e, zise ea, dacă n-am marfa cum trebuie, nu mă pot duce la jurați. Altfel o încasez rău de tot.

— Să știi că n-am intenționat să-ți fac nici un reproș, am zis eu repede. Spune-mi, cazul a fost lăsat baltă înainte sau după povestea cu Lukatis ?

— Zău că nu-mi aduc aminte.

— Dă-ți cu presupusul.

— Ticălosule.

— Aud ?

— Probabil că după.

— Superb. Și Titan a fost cel care ți-a cerut să lași baltă cazul, nu-i așa ?

La asta avu nevoie să se gîndească o vreme.

— Nu tocmai, zise ea. Atîta doar că nu s-a prezentat cu marfa pentru punerea sub acuzare.

— Corect. O.K., sîntem chit, puștoaico. Apropo, îți sugerez să faci presiuni ca să nu se accepte cauțiunea pentru Donleavy. Dacă nu mă înșel, cred că are vreo jumătate de milion de dolari care-l așteaptă în Panama. Ăsta cum ajunge în stradă, se face iepure.

— Peste cadavrul meu, izbucni ea.

— Să nu mai spui asta, am mormăit eu. Avem și așa destule cadavre. Cine știe, puștoaico, poate-ai să călărești pe cazul Raines pînă în fotoliul de guvernator.

I-am făcut cu ochiul, în timp ce ea a trecut pe lîngă mine, grăbindu-se spre biroul de arestări.

71. NANCE ÎȘI DĂ ARAMA PE FAȚĂ

Breeze Street mirosea de departe a bani. Casele vechi, cu două niveluri, erau cenușii, stil Williamsburg, cu scînduri roșii pe latura interioară a zidurilor și cu alei ce-și croiau drum printre ferigi și tufe înflorite, care păreau prea frumoase ca să fie reale. Un designer inteligent lăsase în procesul amenajării și o parte din bătrînii stejari și pini ; nu se vedea nici o mașină prin preajmă ; garajele erau, evident, construite în partea opusă celei de la stradă. Gazonul arăta de parcă fusese tuns cu coasa.

În gardul înalt, cu țepușe de metal, care înconjura curtea, era tăiată o poartă cu spații de intrare și de ieșire. Pe mijlocul porții, despărțind intrarea de ieșire, se afla o insuliță cu o gheretă în care exista un paznic douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Cel aflat acum la datorie, un negru înalt, cu alură de halterofil, arăta rigid în uniforma cenușie, cu niște cizme negre și lustruite ca un Ferrari expus într-o sală de expoziție.

Mă măsură cu o privire severă și-și mută guma de mestecat dintr-o parte în cealaltă a gurii. Nu spuse nimic.

— Mă numesc Kilmer și am venit la doamna Raines, i-am zis.

Verifică în evidența lui, frunzărind prin mai multe foi de hîrtie, după care clătină din cap :

— Nu-i pe listă.

— Vrei să-i dai un telefon ? Probabil că a uitat. A fost o zi grea pentru dînsa.

— Am consemn să nu deranjez, zise el.

— Doamna mă așteaptă, am zis, încercînd să nu-mi pierd cumpătul.

— Nu există nici un Kilmer pe listă, iar eu am consemn să nu deranjez, răspunse el politicos, dar ferm. De ce nu te duci undeva să-i dai un telefon și să-i spui să sune poarta, ca să-ți dea liber ?

I-am arătat legitimația și ochii i s-au lipit de primul rînd — „Agent-Guvernul SUA“ — și au rămas acolo așa, pînă i-a ridicat din nou spre mine.

— Fratele meu e polițist districtual, zise el, uitîndu-se în dorul lelii pe fereastră. Dă examenul pentru FBI la toamnă.

— Fantastic. Știi ce se petrece la reședința doamnei Raines, nu-i așa ?

— Adică despre domnul Raines ?

— Da.

— Groaznic lucru. Se uită din nou la insigna de pe legitimația mea și întrebă : Chestie oficială ?

— Ce altceva ? i-am zis, cu vocea mea sobră.

— Sînt reguli dure aici, amice. Nimeni, absolut nimeni, nu intră fără telefon de la poartă mai întîi. Scrie la regulament.

— Ți-am spus doar că mă așteaptă ; după toate cîte s-au petrecut, a uitat, probabil, să-ți lase numele meu. N-aș putea să intru, totuși ?

— La naiba, stai barem s-o sun, zise el. Parcarea pentru oaspeți e în dreapta, în spatele palmierilor ălora.

Am intrat și am parcat în locul rezervat oaspeților, care era atît de curat și îngrijit, că părea sterilizat. Cînd am revenit la ghereta lui, paznicul afișă un zîmbet măreț.

— E O.K., zise el, închipuind un cerc cu degetul mare și arătătorul. Ai avut dreptate, a uitat. Prima alee pe stînga, a doua unitate, 3-C.

I-am mulțumit și am pornit-o spre 3-C. Casa era tăcută ca fundul unui lac. Nici o pasăre de noapte, nici o adiere, nimic. Doar prundișul scrîșnind sub picior cînd am ajuns la destinație. Era o lucrare de mîna întîi, fără cusur. Fiecare vilă avea propria ei piscină. Nu se vedea fir de murdărie pe nicăieri. Becurile mate, care îndepărtau gîngăniile, aruncau o lumină suavă pe pămînt.

Vila 3-C era plasată într-un loc mai retras față de aleea pietruită, la capătul a două rînduri de azalee. Semăna cu o catedrală în seara de Crăciun. Am apăsat pe butonul soneriei și aceasta a cîntat o melodie sub degetul meu. Lanțurile zornăiră, zăvoarele scoaseră un huruit, ușa se deschise și Doe se arătă în prag.

Evenimentele ultimelor douăzeci și patru de ore își puseseră amprenta pe chipul ei. Ochii îi erau umflați, fața trasă și lividă. Durerea îi ștersese bronzul de pe obraji și-l înlocuise cu o paloare cenușie. Închise ușa în urma mea și se retrase într-un colț neutru al camerei, ca și cum s-ar fi temut că am o boală molipsitoare.

— Mă bucur că ești aici, zise ea cu o voce care-și pierduse tinerețea.

— Mă bucur că pot să fiu de folos, i-am spus.

— Nimeni nu poate fi de folos, zise ea.

— Vrei să te descarci, să vorbești despre cele întîmplate ? i-am sugerat. Am auzit că ajută.

— Dar nu și pe tine, nu-i așa ?

Am cugetat la ceea ce spusese. Era adevărat, existau puțini oameni pe lumea asta cu care puteam discuta. Riscurile meseriei.

— Cred că nu. Nimeni n-are încredere într-un polițist.

— E greu de observat că asta ți-e ocupația.

Am aruncat o privire în jur. Era o cameră bărbătească ; nici un zorzon, nici o culoare luminoasă. Combinația de culori era cenușiu cu negru, iar mobila antică era greoaie și deprimantă. Pereții erau sufocați de fotografii, plăcuțe, medalii, tot materialul inerent succesului înghesuit în rame strălucitoare de bronz. Încăperea spunea multe despre Harry Raines ; stăruia în ea o ordine monotonă, o aură aproape țipătoare de realizare profesională. O singură floare ar fi ajutat enorm.

Ciudat lucru, Doe se regăsea doar într-una din fotografii ; un instantaneu făcut, evident, în ziua inaugurării pistei de alergări. Toate celelalte fotografii înfățișau doar momente legate de afaceri, majoritatea vizînd viața politică sau cursele de cai : Raines la decernarea unei medalii, alături de jocheul și calul victorios ; Raines, scorțos, în preajma unui club ; Raines la Washington, cu Capitoliul înălțîndu-se în spatele lui ; Raines pozînd alături de senatori, congresmeni, guvernatori, generali, primari, copii și cel puțin un președinte.

— Nu zîmbea niciodată ? am întrebat, văzîndu-i privirea severă, aproape neînduplecată.

— Harry nu le avea pe astea cu zîmbitul. Îl considera un semn de slăbiciune, zise Doe.

— Ce păcat. Arată atît de nefericit în fotografiile astea.

— Nesatisfăcut, preciză ea, cu o notă de indignare strecurîndu-i-se în glas. Nu era niciodată satisfăcut. Nici chiar triumful nu-l mulțumea. Nu se gîndea decît la viitoarea provocare, la următorul triumf, la altă plăcuță pe perete. Asta a fost casa lui, nu a mea. Eu sînt aici numai fiindcă așa o cer convenientele. Îndată ce toate astea se vor fi terminat, avea de gînd să scape de ea. Sînt sătulă pînă peste cap de sanctuare și asta-i tot ce mai reprezintă casa asta.

— Dar tu, tu l-ai satisfăcut ?

— În ce sens ? întrebă ea, cu sprînceana curbată într-o încruntătură.

— Adică, ați fost fericiți împreună ?

Ridică din umeri.

— Am avut parte de toată fericirea pe care o poți cumpăra cu bani, zise ea cu amărăciune. Și nimic din desfătarea care vine o dată cu asta.

— Îmi pare rău, i-am zis, simțindu-mă incapabil să-i alin durerea. Îmi pare rău că ți-a mers așa prost.

Se așeză, rigidă, cu mîinile încrucișate în poală și cu ochii în podea.

— Ah, Jake, ce s-a întîmplat cu toate cîte au fost ? întrebă ea fără a ridica privirea. De ce s-au ofilit și au murit ? De ce am fost așa de trădați ? Tu, Teddy, Chief, toate lucrurile care au însemnat ceva pentru mine au fost smulse din viața mea.

— Am fost învinși cu toții. Sărmanul Teddy a pățit-o cel mai rău.

— Teddy, zise ea. Bunul, dragul Teddy. Nu dădea doi bani pe tradiția clanului Findley. Într-una din scrisorile trimise din Vietnam, scria că, atunci cînd urma să vă întoarceți, el avea de gînd să cumpere un petec de pămînt pe Oceanby și că voi doi vă veți face golani de plajă. Zicea că era sătul să tot fie un Findley. Era doar una din glumele lui foarte reușite.

— Am vorbit mult despre asta acolo. Uneori cred că era pe jumătate serios.

— Era serios, zise ea, îndreptîndu-se din șale un moment. Chiar nu-ți dai seama cum ar fi fost ? Noi trei spunînd lumii să se ducă naibii ?

Ridică privirea spre mine și încercă să-și îndoaie colțurile buzelor, forțînd un surîs.

— Vezi tu, am știut întotdeauna că te vei întoarce aici, Jake. Mai devreme sau mai tîrziu, Teddy urma să te aducă înapoi la mine. Numai că ceea ce gîndeam eu era o iluzie măreață, nu un coșmar. Apoi Teddy a murit, iar coșmarul a început și nu s-a mai terminat, fiind din ce în ce mai urît.

Culese cu degetele un fir de praf, apoi zise :

— Zeii sînt perverși. Le dau acadele copiilor și le iau înapoi după ce aceștia le prind gustul.

Aș fi vrut să nu fiu de acord cu ea, dar n-am putut. Ce spusese Doe era adevărat. Era vorba pur și simplu de maturizare. În felul ei propriu, Doe rezistase. Acum maturizarea o ajungea pe neașteptate din urmă, ceea ce m-a făcut să mă simt brusc împovărat de durerea ei. Nu din cauza morții lui Raines — în privința asta nu se mai putea face nimic — ci din cauza lucrurilor de care ei doi nu avuseseră parte cît timp el fusese în viață ; din cauza speranțelor strălucitoare ale tinereții, care se dovediseră iluzorii, din cauza speranțelor legate de viața intimă, care fuseseră spulberate. Mi-am amintit de povestea lui Mufalatta despre cele două viori. Doe interpreta acum o melodie tristă, iar vioara mea răspundea.

— Harry a știut de la bun început că a fost abia al doilea ales, continuă ea. Nu am tăinuit niciodată acest lucru. Dar m-am străduit ca totul să meargă. La început ne-am silit amîndoi din răsputeri. Apoi Chief a devenit din ce în ce mai pretențios în privința lui Harry, iar Titan s-a apucat să vorbească de politică și Harry a început să se schimbe de la o zi la alta, chiar așa, de la o zi la alta și în curînd eu am ajuns doar un accesoriu pentru el. Doar o altă plăcuță pe perete. Eu însă voiam să existe o implicare reală în relația noastră, Jake. Ah, Dumnezeule, cum am mai vrut asta ! Iar acum îl vreau înapoi. Vreau să-i spun că-mi pare rău, că totul a fost o... o...

Clătină din cap, încercînd să găsească o modalitate de a termina fraza, așa că am găsit de cuviință să o închei eu în locul ei :

— O eroare în aprecierea oamenilor, nu-i așa ?

Ridică privirea spre mine și zise :

— O eroare în aprecierea oamenilor ? Ce mod ieftin de a rezuma o viață de om !

Am încercat să găsesc o cale ca să aduc vorba de Sam Donleavy, dar nu s-a ivit prilejul.

— Nu pot rămîne aici, Jake, zise ea, cu ochii la pozele de pe pereți. Oriunde mă uit, îl văd. Du-mă la Windsong, te rog, vrei ? Scoate-mă de aici.

— Hai să mergem, i-am spus, gîndindu-mă că aveam astfel prilejul să discutăm pe drum.

Ea a făcut ce face orice femeie înainte de a ieși dintr-o casă — drumuri la nesfîrșit, dintr-o cameră în alta — apoi am ieșit și ne-am îndreptat spre mașina mea. N-am schimbat între timp nici o vorbă, dar ea s-a agățat de brațul meu așa de tare, că m-a durut.

Paznicul de la poartă îmi făcu semn să opresc.

— Te așteaptă cineva ? întrebă el.

— De ce întrebi ?

— E un automobil negru acolo, pe dreapta. A venit imediat după ce ai intrat. E tot acolo de atunci.

Încercînd să străpung bezna, am deslușit mașina cam la o sută de metri, trasă pe partea noastră de trotuar. Putea să fie vreunul dintre huliganii lui Dutch, dar n-am recunoscut mașina.

— Ți-ai dat cumva seama cîți sînt ?

— Unul singur, răspunse paznicul.

— Poate trage un pui de somn, am spus eu.

— Mda, mă rog, mi-am zis doar că-i bine să-ți zic, făcu paznicul.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Am ieșit pe poartă și am făcut stînga, în direcția opusă mașinii parcate. Aceasta porni fără a aprinde vreun far și se luă după noi. Am încetinit, lăsînd-o să se apropie. Ca de obicei, pistolul meu era în portbagaj.

— Agață-te, i-am spus lui Doe.

— Ce anume ? întrebă ea.

— Pune-ți centura de siguranță. Agață-te și ține-te bine.

Ea înhăță centura și și-o prinse rapid.

— Ce se întîmplă ? întrebă ea cu panică în glas.

— Avem însoțitori, i-am spus, prinzîndu-mi la rîndul meu centura. Ține-te bine, atîta tot. O să fie ca pe vremuri, în mașinuța noastră de pe plajă.

Am așteptat pînă cînd mașina s-a apropiat la vreo trei metri de noi, apoi am călcat în forță pedala de accelerație și am smucit volanul. Mașina făcu un salt înainte și se învîrti în loc. Am bruscat frîna și am îndreptat volanul, lăsînd o dîră de cauciuc pe toată lățimea lui Palm Drive, după care am țîșnit în direcția opusă.

Celălalt șofer se devedi însă mai iute decît crezusem. Viră și el și-mi lovi aripa stîngă din spate. Preț de o clipă, am pierdut controlul asupra direcției, apoi am rotit volanul, alternînd accelerația cu frîna și încercînd să dau înapoi ; mașina intră pe trotuar, ocoli un grup de pubele și zdreli vreo zece metri din gardul ce împrejmuia ansamblul de vile. Apoi se opri, cu radiatorul distrus și sîsîind nebunește.

Orbecăind după chei, le-am scos din contact, am sărit afară și m-am năpustit la portbagaj. Cealaltă mașină făcu un viraj amplu și rulă cu spatele spre mine, oprind la trei metri. Eu încă mă mai luptam cu broasca de la portbagaj cînd am auzit vocea lui Turk Nance în spatele meu.

— Ai nevoie de ceva lecții de conducere.

În timp ce îl căutam, Nance mă urmărea și el pe mine. Doe ieșise deja din mașină.

— Intră la loc, i-am șoptit cît am putut mai încet.

— Ce se întîmplă ? țipă ea.

Prea tîrziu. Nance stătea lîngă mine, cu Lugerul la un metru depărtare, îndreptat spre fața mea, cu niște ochi ca de reptilă jucîndu-i vesel în cap, în timp ce limba îi îmbăla buzele.

Am reacționat pe loc. Fără să reflectez. Fără să-mi calculez șansele. Fără să mă gîndesc la Doe.

A fost ca un orgasm, ca o imensă ușurare. Toate decepțiile mele și toată mînia erupseră din mine într-o furie oarbă, de necontrolat. Nance însemna mai mult decît un psihopat care ucisese oameni pe care-i cunoscusem și care încercase să mă ucidă și pe mine. Nance însemna toate promisiunile neîmplinite, toate visele spulberate, toate valorile destrămate în ultimii douăzeci de ani ai vieții mele.

N-am stat pe gînduri. Am înșfăcat pistolul lui de țeavă și-am tras de el, am auzit împușcătura și am simțit fierbințeala trecînd prin țeavă, arzîndu-mă la mînă și pierzîndu-se undeva pe stradă. Am început să-l lovesc, să-l îmbrîncesc în grămada de pubele, l-am lovit din nou, l-am îngenuncheat, l-am zgîlțîit, l-am tîrît înainte și înapoi, dintr-un zid în celălalt, apoi l-am lovit și l-am îngenuncheat din nou. A dat să se prăbușească, dar l-am săltat și am continuat să-l lovesc. O auzeam pe Doe strigîndu-mă isteric pe nume, dar nu mă puteam opri. Fiecare pumn, fiecare lovitură mă ungea pe suflet. El a început să urle, încercînd să se îndepărteze de mine. Cămașa i s-a rupt, iar el a căzut în genunchi și a început să se tîrască spre trotuar ca un rac. I-am înfipt un călcîi în gleznă, ca să-l opresc, i-am răsucit-o și l-am lovit în ceafă de mai multe ori cu pumnul, pînă cînd mi-am simțit mîna cum ardea pur și simplu de durere. L-am pus iar pe picioare și l-am izbit în șale, iar el a făcut un salt ca de scufundător și a aterizat drept în pubelele cu gunoi.

Însă nu era destul. Am smuls un capac de la o pubelă și am început să-l pocnesc cu el în cap, de trei ori, de patru ori, de cinci ori, pînă cînd m-am pomenit în mînă doar cu o epavă îndoită, pe care am aruncat-o cît colo ; l-am ridicat în picioare și i-am înfipt din nou un genunchi în vintre. L-am înșfăcat de pieptii cămășii și i-am mai aplicat încă vreo șase serii de lovituri scurte, dure, în plină figură. Am continuat să-l lovesc pînă cînd n-a mai rămas din el decît o cîrpă însîngerată, fără vlagă.

Doe se sprijinea de perete, înăbușindu-și țipetele cu mîinile, cu privirea înnebunită de groază și șoc.

— Oprește-te, Jake, pentru numele lui Dumnezeu, te rog, oprește-te ! strigă ea.

L-am săltat copăcel și i-am făcut vînt pe capota mașinii, apoi am cules de pe jos Lugerul și i l-am îndesat în gît.

Tot spectacolul a durat cam treizeci de secunde.

— Mongoloid împuțit ! i-am strigat în urechi. Sînt trei gloanțe în ăsta. Ești un om mort.

— Nu, nu, nu ! țipă Doe.

Paznicul era în stradă și sufla în fluierul lui, nefiind prea sigur dacă era cazul să scoată pistolul sau nu.

— Sună la numărul ăsta, am răcnit eu, dîndu-i numărul de la Depozit. L-am repetat, întrebîndu-l : Ai priceput ?

— Da, domnule !

— Sună acum și spune oricui răspunde că Jake Kilmer are nevoie de întăriri și să nu piardă vremea pe drum.

— Da, domnule, răspunse el și se năpusti înapoi în ghereta lui.

Nance nu era singur. Nance nu era niciodată singur. Nance era un om de lume ; îi plăcea societatea.

— Fugi îndărăt, în curte, i-am spus lui Doe.

— Dar...

— Fă-o acum. Mișelul ăsta nu e singur. Du-te înăuntru și stai acolo pînă cînd...

Lumina unor faruri îmi întrerupse fraza. O altă mașină se apropie de noi. Am apucat Lugerul cu ambele mîini și-am tras în unul din faruri. Mașina prinse viteză și opri la doi pași în fața mea. Ținteam spre celălalt far cînd o voce în spatele meu zise :

— Aruncă-l sau fata moare.

Nance încercă să bîiguie ceva printre buzele umflate, însîngerate. L-am tîrît de pe capotă și l-am trîntit jos, am scos gloanțele din pistolul lui și i l-am aruncat, împreună cu tot ce aveam prin buzunare. Pistolul îl nimeri în șale și zornăi inofensiv pe trotuar.

Un moment mai tîrziu, ceva nu mai puțin dur mă izbi în ceafă. Strada prinse a se învîrti cu mine. Doe se răsuci în jurul meu ca o păpușă de la călușei. Luminile se stinseră.

72. FLASHBACK: JURNAL DIN NAM, SFÎRȘITUL STAGIULUI

Ziua a 556-a: *Ne tot ținem de fundul unui idiot de învățător de-i zice Nim, care face rele în susul și-n josul rîului și cară vreo sută de ticăloși după el. Cartierul General zice că a devenit un fel de Dumnezeu pentru oamenii ăștia și că trebuie să-l terminăm pe idiot în doi timpi și trei mișcări. Adicătelea, noi ăștia cinci din echipa* CRIP, *nu-i așa ? O să dăm iama în ticălosu' ăsta psihopat, plus cei vreo sută de turbați care se ațin pe lîngă el ?*

Așa că raportez la Cartierul General că-mi trebuie vreo cincizeci-șaizeci de țintași de mîna-ntîi, ar merge și recruți vietnamezi, da' eu unu' nu pornesc bătălia contra afurisitei ăsteia de armate a lui Nim cu o echipă de cinci oameni, puțin îmi pasă cît sîntem de buni, și-ți spun eu, sîntem cei mai buni din cîți au trimis aici, fir-ar să fie. Noi, ăștia cinci, aș zice că am luat ca la vreo trei sute de afurisite de scalpuri. Nu tocmai rău pentru șase luni de zile de front, cinci inși. Corrigan, French Dip, Squeak, Joe Fineman și cu mine. Cinci inși, gîndind ca unul. Sîntem deocheați. Avem un pariu, pornim cu un sutar de persoană și adăugăm fiecare încă douăzeci de parai pentru fiecare zi cînd sîntem pe sec. Primul care doboară inamicu' ia căciula de bani. N-am mers niciodată mai sus de opt sutare, asta înseamnă patru zile.

Ei, și mergem azi la rîu să așteptăm transportul și să luăm în primire gașca de țintași pe care ni i-a trimis Cartierul General, iar echipajul navei care i-a adus zice că războiu' trebuie să se termine din zi în zi și eu spun : „Da, sigur, am mai auzit d'astea"; da' echipa mea înghite hapu' și-și cumpără vreo două căzănele de Black Jack de la unu' de pe navă de vindea la negru ; eu nu le am pe-astea cu băutu' pe-aci, da' mă gîndesc, ce mama naibii, am căpătat toate sălbăticiunile astea vietnameze pe post de cadou de la

Cartierul General; de ce nu, trupeții mei merită și ei o distracție. Așa că restul trupei s-a îmbătat criță, iar eu a trebuit să fac de santinelă cît a fost noaptea de lungă, ca nu cumva canalia asta de Nim să vină peste noi și să ne facă tocană pe toți. Răcanii ăștia vietnamezi aflați de partea noastră sînt O.K. pe timp de zi, față-n față cu inamicu', genu' ăsta de luptă. Da' n-am încredere în ei noaptea, cînd nu pot să-i văd, așa că rămîn treaz.

Toată noaptea mă gîndesc la încetarea focului și la ce spusese locotenentu' ăla, cum îl chema oare, parcă Harris — în seara aia în Dau Tieng, despre întoarcerea în lume și mersul la bowling în fiecare zi și toate chestiile astea. Rahat.

Pînă la urmă a fost alarmă falsă; încetarea focului, vreau să spun.

Încă o zi de grație.

Ziua a 558-a : *A fost nemaipomenit. Seara trecută l-am ajuns din urmă pe Nim chiar înainte de apusu' soarelui și i-am scărmănat pe toți trupeții lui de le-au mers fulgii. I-am luat la mijloc și am trîntit o bătălie în toată regula. Răcanii ăștia ai noștri sînt dracu' gol. Taie capete, beau sînge, ce mai, nebuni de legat. Ne-am apropiat destul, trupa noastră se distrează de mama focului. Am reușit cu toții să facem rost de pușcoace de la contrabandistu' de pe navă, așa că acu' pariu' e că-i musai să tragem cu flintoacele ca să putem cîștiga căciula de bani. Ei, și le încărcăm cu alice — sînt cam de doi centimetri jumate în diametru, cîntăresc vreo sută de grame și sînt ghintuite în așa fel încît au un filet pe ele și cînd lovesc ceva solid explodează. De-l lovești pe unu' din ticăloșii ăia în punctu' vital e ca și cum ai împușca un afurisit de pepene verde. Le zicem plescăitoare.*

A mers ca-n brînză. Așa că eu capăt căciula cu bani. Abia de am pornit pariu' azi de dimineață și iaca deja șase sute de parai. Nouă scalpuri. O zi de muncă pe cinste. Singura problemă e că Nim și cu vreo douăzeci de gălbejiți s-au fofilat și ne-au scăpat din cătare.

Așa că azi de dimineață le luăm urma într-o vale cu o ridicătură în mijloc, de arată ca bomboana de pe colivă. O droaie de pomi. Chem Aeriana și-i tragem o porție de napalm. Văzduhu' e mai încins ca salteaua unei tîrfe. Ne dispersăm în perimetru și așteptăm puțin, timp în care gazu' *începe să se amestece cu sudoarea inamicilor și ce crezi ? Unu' din vietnamezii noștri sare în picioare, începe să pufnească pe nas ca o hienă și arată în direcția boscheților : și uite că ies vreo cincisprezece, zvîrcolindu-se din cauza napalmului și plîngînd. Vietnamezu' nostru, pac ! Îl doboară pe primu', așa pur și simplu, pe urmă le zice ălorlalți să-și salte mîinile la ceafă ca niște gălbejiți cuminței. Măi frate, au luat o bătută de zile mari, acoperiți de sus pînă jos cu arsuri de napalm, cu ochii ieșiți din orbite. Cîini bătuți, măi frate, mai aveau vlagă în ei cam cît melcii. Așa că ne pomenim că ne mai holbăm doar la vreo — cît să fie ? — poate cinci, șase, care au mai rămas. Împuțitu' de Nim nu-i printre ei.*

Eu m-am pricopsit cu un American 180, o pușcă-mitralieră simpatică, pe care am cîștigat-o într-un joc de pocher cu un civil în Saigon ; trage 0,22-uri, da' le trage în jur de vreo treizeci de bucăți pe secundă. Ai putea face o gaură într-un perete de cărămidă cu afurisita asta de jucărie. Așa și sună, ca o freză dentară.

Prrrttt, prrrttt.

Cam așa. Isuse, ce lucrătură grozavă. Două de-astea și Alamo n-ar fi capitulat în veci. Chestia e că înveți să faci lucrurile rapid pe-aici, înțelegi ce vreau să spun ? Te miști iute, îi scuturi bine și-or să-ți spună tot ce vrei să știi. Toată chestia e să nu arzi gazu' de pomană gîndindu-te, o faci pur și simplu. Îl chem la mine pe unu' din ticăloșii ăia mici. Cînd ajunge la un metru, îi ard o rafală.

Prrrttt.

Cade cu fața-n țărînă, se zvîrcolește o dată și gata. Îl chem pe-al doilea, îl întreb unde e afurisitu' de Nim, el începe să se gîndească la asta...

Prrrttt.

Încă unu' la pămînt. Al treilea pe care îl iau la ochi ne spune tot. Nu-mi zic răcanii noștri vietnamezi Monsieur Moarte *așa, pe degeaba. Și chestia e că acolo, la picioarele dealului, e o groapă și Nim e ascuns acolo într-o peșteră. Chem din nou Aeriana și de data asta vine și aterizează, da' pilotu', un ticălos cu obrajii ca trandafiru', de zici că are doișpe ani, sare din elicopter și zice : „Unde-i locotenentu' ?" Îi zic că nu e nici un locotenent, eu sînt sergent și șeful operațiunii și ce problemă are ? Zice că ordinu' de încetare* *a focului intră în vigoare diseară, că e oficial, mă rog, toate rahaturile de rigoare, și că vrea să contramandeze toată povestea. „Ce naiba ?" zice el, „nu mai sînt decît cîteva ore de război", și eu îi zic : „Ia ascultă, sclifosit împuțit, îl urmărim pe ticălosu' ăsta mic de zile întregi, așa că o să intrăm acolo și-o să-i facem de petrecanie ; hai să-i dăm bătaie". El se face de culoarea sfeclei și zice : „O să-ți fac raport. Cum te cheamă, domnule ?" și eu îi zic : „Spune-le doar că* Monsieur Moarte *te-a insultat, poate capeți și-un șut în fund de la vreun galonat, asta-i tot premiu' cu care te alegi", și el zice : „Nu-mi vinde mie rahaturi de-astea tip Vestu' Sălbatic, cum te numești ?" și eu zic : „Parver, P-a-r-v-e-r", îi silabisesc și-i mai zic : „Ori pilotezi zburătoru' ăsta, ori o va face unu' din noi. Dăm năvală peste movila aia și oamenii mei n-or să se bălăcească printr-o grămadă afurisită de napalm pînă acolo, fiindcă așa vrei tu."*

Ei, și n-a fost discuția bine încheiată, că eram deja cu toții cocoțați în elicopter și am zburat peste ridicătura cu pricina și iaca și groapa acolo jos, cum a zis gălbejitu', iar firicelele de napalm încă plutesc, ca pufu' de bumbac. Așa că slobozim o funie și trei din noi coboară pe ea în groapă, năvălim în peșteră, ne uităm înăuntru și ticălosu' de Nim zace acolo, la vreo șase metri de intrare. Ce oroare ! Picioarele îi sînt încrucișate la glezne, e gol ca un pește. Trupu-i e acoperit de arsuri, ochii umflați și închiși și face spume la gură din cauza napalmului, ca un afurisit de cîine turbat. Afurisitu' de învățător de patruzeci și cinci de ani crede că e Fidel Castro sau așa ceva și respiră încă, da' e orb ca un mire în luna de miere. Dintr-o dată începe să întindă mîna în jur după arma lui, care e un M-16 și asta vă închipuiți de pe unde a zulit-o , ticălosul nenorocit, așa că mă dau în spatele lui și :

Prrrttt.

S-au stins luminile, beznă. Pe urmă, nu știu de ce am făcut-o, poate a fost din cauză că, vezi tu, e ultima zi a împuțitului de război și încerci să descarci ce poți ; iau iataganu' lui Fineman și-i retez capu', hîrști, așa, pur și simplu. Pe Fineman mai că-l apucă vomitatu', poți să-ți imaginezi una ca asta ? Și cînd te gîndești cîte a putut să vadă, pentru Dumnezeu ! Azvîrl trofeul în sacu' lui de muniție și-l luăm cu noi, ca să-l vadă și ăilalți. Ce mama *dracu', au și ei dreptu'. Zi-i răsfățuri de-ale războiului și gata.*

Ultima zi : *De data asta, caraghiosu' are dreptate. Mergem înapoi la rîu și s-a sfîrșit totu'. Toată lumea strigă, cîntă, bea și contrabandiștii dau pileală pe gratis. N-am crezut c-o s-apuc să trăiesc ziua asta. Se trag rafale și artificii, e o adevărată descărcare nervoasă, totul arată ca la sărbătorirea zilei de Patru a Afurisitului de Iulie și eu stau acolo și mă gîndesc la ce a zis locotenentu' despre bowling. Numai că n-a zis și despre ce se-ntîmplă cînd se termină, poate că nu s-a gîndit nici unu' din noi că se va termina vreodată. Chestia e că ne întoarcem în lume, indiferent că ne place sau că nu. S-a terminat. Gata cu zilele de grație.*

73. ZAPATA SCAPĂ TURMA

Telefonul a venit la opt și patru minute.

Depozitul fremăta deja de activitate. Dutch îi chestiona pe Lange, Cowboy Lewis și Pancho Callahan. Charlie Ureche răspundea la telefon.

Callahan era cel care vorbea.

— Am răsărit cu toții grămadă la debarcader, cu nici jumătate de oră în urmă, îi zise el lui Dutch. Kite îl urmărea pe Bronicata, iar Cowboy era pe coada lui Chevos. Eu îl aveam pe Costello. Zapata era și el acolo, făcînd nu știu ce. Și deodată ne pomenim toți patru că rămînem chiorîndu-ne unul la celălalt, în timp ce mafioții ies în larg cu bărcuța lui Costello.

— Drăguț. Deci, în clipa de față, sîntem pe sec, nu-i așa ? făcu Dutch.

— Ei, nici chiar așa, rosti Callahan. Totuși, unde s-a dus Costello, habar n-am. Acum era acolo și după un minut nu mai era nicăieri.

— L-am fi urmărit noi pe Costello și gașca lui, dar n-am putut închiria nici o șalupă, zise Kite Lange.

— Asta e de-a dreptul ilar, rosti Dutch. Dați cumva probe pentru momentul comic ?

Charlie Ureche năvăli chiar atunci pe ușă.

— Pe tine ce te pișcă ? întrebă Dutch.

— Tocmai a sunat un paznic de la Breezes. Acolo locuiau Harry Raines și nevastă-sa. Zice că Jake Kilmer și cu Doe Raines au fost atacați pe cînd părăseau casa și au fost tîrîți, sub amenințarea armei, într-o mașină.

— Cînd ? tună Dutch.

— Cam cu două minute în urmă.

— Jake Kilmer era cu Doe Raines ? întrebă Dutch.

— Așa zicea omul. Era un Cadillac Eldorado tip nou, de culoarea scorțișoarei, prea departe ca să i se poată citi

numărul de înmatriculare. Au luat-o spre est, pe Palm Street.

— Ai cerut permisiune de oprire pentru mașină ? întrebă Dutch.

— Vrei să oprești toate Cadillacurile din oraș ? întrebă Charlie Ureche surprins.

— Cîte naiba de Eldorado scorțișoară crezi că avem în oraș ? zbieră Dutch, smucind telefonul și formînd centrala.

Stick fu următorul care apăru în prag.

— Ce naiba se petrece aici ? întrebă el.

— Se pare că Nance și banda lui i-au săltat pe Jake Kilmer și pe văduva lui Raines, răspunse Pancho Callahan.

— Nance i-a răpit ?

— Nu pare să fie o fentă, zise Lange.

Charlie Ureche întări :

— Cred că e adevărat. Mașina lui Jake e încă acolo. Se pare că e plantată solid în gardul de protecție. Paznicul a verificat și numărul de înmatriculare. Am expediat o mașină de poliție într-acolo, ca să fim siguri că nu ne trage careva o clapă.

— Apropo de clapă, noi nu avem nici o clapă apăsată pe nici unul din bandă la ora actuală, nu-i așa ? exclamă Stick.

— Chino Zapata și Salvatore sînt încă pe teren pe undeva. Să încerc să-i adun ? întrebă Charlie Ureche.

Dutch trînti receptorul în furcă.

— O.K., zise el. Or să fie furioși o groază de proprietari de Cadillacuri, dar poate avem noroc și punem gheara pe făptași înainte să ajungă prea departe.

Cinci minute mai tîrziu, Zapata, înștiințat prin pager, dădu telefon. Stick înhăță receptorul.

— Chino, sînt Stick. Unde naiba ești ?

— În fața uneia din speluncile de strip-tease de pe Front Street, răspunse el.

— Ce cauți acolo ?

— Îl urmăresc pe Silo Murphy, zis Weasel.

— Îl ai în binoclu chiar acum ? întrebă Stick.

— Da. Nu s-a dus cu ceilalți la plimbare cu bărcuța, așa că m-am „lipit“ de el. Salvatore încă se mai chinuie să dea de mătrăgună ăla de Nance.

— Am luat-o din loc, zise Stick. Dacă pleacă, urmărește-l și ține-mă la curent prin sediu. Ce număr ai ?

— Șaptezeci și trei. Ce mai e nou ?

— Rabdă zece minute. Îți zic cînd ajung, spuse Stick.

Trînti receptorul în furcă și o porni spre ușă.

În biroul lui Dutch, ceilalți „huligani" studiau și ei problema.

— Ce-ai zice de elicopterul de la circulație ? sugeră Cowboy Lewis. Poate-am reuși să localizăm ambarcațiunea lui Costello.

— Bună idee, urmează pista asta, zise Dutch. Așadar, cum stăm în momentul de față ?

— Salvatore și Zapata sînt încă pe stradă, zise Charlie Ureche. Mufalatta e la post, stă cu ochii pe rămășițele bandei lui Graves. Noi, ceilalți, sîntem aici.

— Unde-a plecat Stick ? întrebă Dutch.

— Vorbește cu Chino Zapata, zise Charlie Ureche.

— Nu mai vorbește, interveni Callahan. Tocmai a zburat valvîrtej pe ușă, de parcă i-ar fi luat izmenele foc.

— Sheiss, *acu' ce-o mai urma ? strigă germanul.*

Mi-am venit în fire cu un ropot de elefanți duruindu-mi într-o ureche și ieșind prin cealaltă și cu gustul amăruisărat al sîngelui în gură. Eram întins pe o canapea destul de comodă. Doe stătea lîngă mine, punîndu-mi comprese ude pe capul răvășit de dureri.

— Ah, slavă Domnului ! a zis ea cînd am deschis ochii.

— Ești teafără ? am întrebat.

— Sînt bine. Tu ești cel pe care l-au doborît.

— Unde ne aflăm ?

— Nu știu sigur. M-au legat la ochi, zise ea. Cred, totuși, că sîntem lîngă o apă. Îi simt mirosul.

Nasul meu fusese scos din funcțiune, împreună cu jumătate din celelalte simțuri. N-aș fi putut simți nici mirosul propriului păr, chiar dacă ar fi luat foc.

— Cît timp a durat drumul pînă aici ?

— Douăzeci de minute, poate treizeci. N-am fost niciodată tare la aprecierea timpului și nici n-am ceas.

— Dumnezeule, cît timp am fost leșinat ?

— Încă vreo zece.

— Parcă m-au lovit cu securea.

— De fapt, era un baston negru, mic, pe care unul din ei îl avea prins de încheietura mîinii.

— Nimic mai mult decît o bîtă, am zis eu. Boșorog mai sînt.

M-am ridicat încet în șezut, în așa fel încît să nu mi se desprindă capul de pe umeri, mi-am pus picioarele pe podea și am rămas astfel, cît se poate de liniștit, ca să nu mă apuce vomitatul. În cele din urmă, greața a trecut. Încăperea era mică și ordonată și arăta ca o sală de așteptare la doctor, mai puțin revistele medicale și geografice vechi de patru ani, împrăștiate peste tot. Singura lumină din încăpere provenea de la o lampă de birou în formă de ancoră, pe care scria de mînă „Saint Augustine, Florida, 1981“. Mai erau două ferestre, ambele baricadate zdravăn, și o cameră de televiziune internă, pusă foarte sus, într-un colț.

Am dat să văd dacă pot să mă ridic în picioare. Asta produse ceva agitație în cealaltă cameră. Ușa se deschise. Mi-am dat seama după siluetă că era Turk Nance. Nu îmi dădusem seama cît de rău îl snopisem pînă nu se întoarse din profil și lumina din cealaltă cameră îi căzu pe față. Ambii ochi îi erau umflați, de ajunseseră cît două crăpături subțiri, avea vînătăi și răni adînci pe amîndoi obrajii, șchiopăta și avea o tăietură care se umflase cît un ou la colțul gurii, înconjurată de o porțiune de culoare vînătă-albăstruie, ce se întindea aproape pînă la ureche. Era o ruină. M-am simțit mai bine văzîndu-l.

— Bună, Nance, am zis. A fost o zi cam de rahat pentru tine, nu-i așa ?

Scoase niște sunete animalice din gît și o porni spre mine, dar o labă păroasă i se înfipse în piept, oprindu-l. Arthur Pravano, zis Sweetheart, păși înaintea lui.

— Nu ne mai face și alte necazuri, îi zise el lui Nance, după care se sprijini de tocul ușii și se zgîi la mine.

— Măi să fie, am zis, se cam umple spelunca.

— Prea o faci pe grozavul pentru unul cu un picior deja în groapă, spuse Nance.

— Du-te afară, îi porunci Pravano. Nance se zburli o secundă, apoi se răsuci și dispăru din prag.

— Ar trebui să faci ceva cu el, i-am zis lui Pravano. Încearcă un transplant de creier, drept cadou de Crăciun.

— Federal cu gură mare, mă apostrofă el, clătinînd din cap. Ți-a mai rămas cam tot atîta timp cît are un cub de gheață într-o tigaie pe foc.

— Nu mai puțin decît ție, am replicat, deși mi-a părut rău chiar din momentul în care am vorbit.

Erau cu toții băgați în rahat pînă peste cap. Crimă, răpire, incendiere — toate puteau fi dovedite, indiferent dacă îi prindeam sau nu pe Cohen, Donleavy și Seaborn cu mîța-n sac și dacă le descopeream piramida. Erau cu toții îndeajuns de isteți ca să-și dea seama că nu poți atîrna în ștreang decît o singură dată. O crimă-două în plus nu-i puteau deranja, așa că am lăsat deoparte spiritele, sperînd că Doe n-o să-și dea și ea seama de gravitatea situației în care ne aflam.

— Ia spune-mi, de ce sîntem aici ? l-am întrebat pe Pravano.

— E vorba despre un experiment științific, zise el. Vrem să vedem cît îi trebuie unui federal pînă ajunge să se pișe în pantaloni.

— E o doamnă în cameră, am zis.

— Are un gust tîmpit la bărbați, pufni el.

— Nici partenerul tău de dans nu-i tocmai o roză, i-am întors-o eu.

Nu-mi răspunse direct.

— Să nu încerci nimic spectaculos, ca s-o impresionezi pe cucoană, așa cum a fost chestia cu Turk Nance acolo în oraș, bine ? Ține-te departe de geamuri. Să nu faci vreun scandal, să dărîmi mobile, să dai foc sau alte rahaturi de-astea. Avem oameni afară și paznici care te urmăresc. De cum încerci vreo șmecherie, îl las pe Turk să intre și să-ți moaie afurisita de bărbăție, dacă o ai.

Ieși brusc din cameră.

— Cine a fost ăsta ? țipă Doe.

— Unul din cei șapte pitici, am zis și-am dat să scot un chicot, care însă sună mai degrabă a tînguire.

Cînd Stick ajunse, Zapata stătea semicocoțat pe rabla lui și fuma o Fatime, urmărind mașinile care treceau.

— E acolo în spelunca aia, bea whisky și privește spectacolul, îi spuse mexicanul. Zi, ce naiba s-a mai întîmplat ?

— Costello și gașca lui i-au fentat pe băieții noștri. Au plecat în croazieră de plăcere cu barca lui Costello.

— Știu. Eu tocmai îl urmăream pe Weasel, fiindcă am auzit că el și cu Nance sînt prieteni la toartă, dacă se poate spune despre psihopatu' ăla că are prieteni. Prin urmare, el nu s-a suit în barcă. Așa că mi-am închipuit că ar putea să se-ntîlnească pe undeva cu Nance și m-am lipit de urma lui. Și cînd colo, îl văd că vine încoa'. Asta voiai să știi ?

— Dutch vrea să aibă o vorbuliță cu Weasel, zise Stick. Hai să intrăm și să vedem dacă-l putem strecura cumva afară, fără să facem valuri.

Fata de pe scenă era toată numai picioare. Picioare și păr purpuriu, cu o cărare albă, ce ducea de la frunte spre ceafă ; o stripteuză care arăta cam tot atît de sexy ca un peste împănat. Weasel Murphy stătea la bar, străduindu-se să fie cît mai aproape de desfășurarea acțiunii, fără să-și prindă nasul în chiloțeii ei. Două boxe obosite scuipau o versiune chinuită din Night Life, *în timp ce punkista își scoase sutienul și-și lăsă sînii masivi să se reverse. Ar fi putut mărșălui prin bar toată armata prusacă și Murphy tot n-ar fi băgat de seamă. Avea ochi numai pentru Mîncătoarea de Oameni.*

— Vrei să pui, pur și simplu, laba pe el ? întrebă Chino Zapata.

— Dutch e de părere să evităm tămbălăul, îl informă Stick.

— Si-atunci, ce facem ?

Se așezară lîngă ușă, la o masă de mărimea unui cuib de rîndunică, să se gîndească. Mîncătoarea de Oameni își flutură sutienul ca pe o praștie pe sub nasul lui Murphy. Acesta puse o hîrtie de cinci dolari în cutia pentru bacșișuri, iar ea îngenunche în fața lui, trase de bikini în jos mult de tot și-i lăsă înapoi să plesnească. El mai strecură o hîrtie de douăzeci în bikini, drept în punctul vital. Ea își sfîrși reprezentația, seducînd un cal imaginar, scenă însoțită de gemete de plăcere și indicații șoptite animalului invizibil. Murphy era așa de dus cu pluta, încît fredona.

Una din fetele localului își trase un scaun la masă și se așeză mai în spate. Portjartierele ei arătau ca niște varice. Asta avea părul portocaliu și fără cărare. Ai fi zis că fusese tuns cu foarfecele de grădinărit. Își trecu un deget pe borul pălăriei lui Stick.

— Mă-nnebunesc după ea, gînguri fata. Credeam că nu mai poartă nimeni din astea.

— A fost a bunicului meu, zise Stick. Ți-ar plăcea să cîștigi ușor un pol ?

— Nu avem voie să facem asta, îi spuse ea rușinoasă. Doar să bem un pahar cu clienții.

— Nu trebuie nici măcar să faci asta, zise Stick. Îl vezi pe nătărăul ăla de la bar, ăla de asudă zdravăn ?

— Ăla care arată ca un bursuc ?

— Ești pe-aproape. Vezi tu, chestia e că noi avem un club de bowling și tocmai am votat să-l înscriem și pe el, da' el încă nu știe.

— Faceți bowling ? zise ea.

O zise ca și cum ar fi spus molestare de minori.

— Întocmai. Ei, și, vezi tu, vrem să puem laba pe el, să-l luăm în barca noastră. Restul tipilor sînt deja acolo și așteaptă. Vrem să-i facem o surpriză, să-i zicem că e și el în clubu' nostru, mă-nțelegi.

— Pare a fi o distracție pe cinste, aprecie ea și căscă.

— Ce am vrea noi, vezi tu, e să-l scoți pe ușa aia laterală în Jackson Street. De acolo îl preluăm noi.

— Asta nu e răpire sau altceva de soiu' ăsta ? întrebă ea bănuitoare. Nu vreau să ajung la răcoare pe vreo chestie de răpire.

— Uită-te și tu la el puțin, zise Zapata. Nici propria lui mamă n-ar avea chef să-l răpească.

— Și cum îl scot afară ? întrebă ea.

— Pentru douăzeci de parai, poți să scrii singură scenariul. Cînd iese pe ușă, capeți polu'.

Fata reflectă un moment.

— E un client cheltuitor, zise ea. Bosu' ar putea să se oftice pe mine.

Stick scoase o hîrtie de douăzeci de dolari și și-o înfășură pe degetul mic.

— Cînd ți s-a întîmplat ultima oară ca bosu' tău să-ți pună douăzeci de dolari în palmă doar fiindc-ai mers pînă la ușă ?

Aruncă o ocheadă la hîrtie, apoi lui Murphy, care-și trăgea răsuflarea între două spectacole, apoi din nou la hîrtie.

— Să văd ce pot să fac, zise ea.

— Intrarea din Jackson Street. Polu' o să fie drept aici, pe degețelu' meu mic.

Ea chicoti.

— Degețelu' mic ! Isuse, expresia asta n-am mai auzit-o de cînd eram în clasa a patra.

Stick și Zapata ieșiră, iar primul își trase mașina de după colț și parcă lîngă ușă.

— Mi se pare că am cheltuit o grămadă de timp și bani cînd am fi putut să-l umflăm pur și simplu și să-i facem vînt în mașină.

— Dutch nu vrea scandal.

— Da, mi-ai spus. Cum facem treaba ? Îl facem pachet pe nătărău ?

Stick scoase o pereche de cătușe.

— Cînd iese afară, ciocnește-te de el și fă-i vînt în mine. Eu îl înhaț din spate, îi răsucesc mîinile , îi prind cătușele și-l azvîrl în mașină.

— Mașina mea e după colț.

— Ne vedem la Depozit.

— În regulă, da' tot mi se pare mai mare daraua decît ocaua.

Așteptară vreo cinci minute, apoi ușa se deschise și punkista cu părul portocaliu și Murphy ieșiră. El era încolăcit tot în jurul ei, ca un șarpe boa în jurul unui stîlp de telegraf. Zapata se ciocni de ei, fata se trase înapoi și Stick îi înșfăcă mușteriului ambele coate și i le smuci spre spate, își coborî mîinile de-a lungul brațelor lui pînă la încheietura mîinilor și i le răsuci spre șale. Murphy strigă și vru să facă un salt, dar Stick îi prinse cătușele de încheieturi, îl răsuci în loc și-i făcu vînt pe bancheta din spate a mașinii. Fata văzuse-n fața ochilor ferestrele cu zăbrele.

— Lua-v-ar dracu', sînteți de la poliție, mincinoșilor...

Stick flutură polul în fața ei. Ea i-l smulse din mînă și și-l îndesă în sîn.

— Mai bine așa decît să-i fi tras un raid prin local, nu crezi ? îi zise Zapata fetei, în timp ce Stick duse mîna la pălărie în chip de salut, sări în mașină și dispăru. Așa-i el — conchise Zapata, pornind spre rabla lui — un intempestiv.

— Cum adică, l-ai umflat pe Weasel Murphy ? vociferă Dutch după ce Zapata își termină istorisirea.

— Stick zicea că ai dat dispoziție că vrei să ai o vorbă cu Weasel și că trebuia să-l scoatem din speluncă și să-l aducem la sediu. Așa că asta am făcut. Ar fi trebuit să ajungă pîn-acum, avea două minute avans față de mine.

— Te pomenești că o fi Ziua Internațională a „Dispozițiilor", interveni Kite Lange.

— Vrei să mă lași cu vorbele tale de duh, Lange ? bombăni Dutch. Merg și așa toate pe dos, fără să-l mai imiți și tu pe Milton Berle. Ce-aș vrea să știu e unde mama naibii sînt Stick cu Murphy ?

— Poate că ar trebui să pun vehiculul lui Parver sub urmărire, sugeră Charlie Ureche.

— De ce n-am umfla pe toată lumea din orașul ăsta ? zise Callahan. Îi putem băga pe toți în stadionul de fotbal și le dăm drumul unul cîte unul.

Dutch își îngropă fața în mîini.

— Ce se întîmplă aici ? I-a pocnit soarele-n cap pe toți deodată ? se lamentă el. Trebuia să-mi fi dat seama cînd îmi mergea bine și să fi rămas în armată.

74. CHRISTMAS CREEK

Motorul de treizeci de cai putere huruia și trepida în spatele lui, în timp ce Stick conduse barca cu vele spre ieșirea din South River, în golf. Buccaneer Point era la două mile distanță. Cinci mile mai încolo de el se găsea Jericho Island, unde un rîu minuscul, de vreo douăzece-treizeci de iarzi lățime și un sfert de milă lungime, împărțea mica insulă în Marele Jericho și Micul Jericho. Stick se îndreptă într-acolo.

Norii se jucau cu fața lunii pline și păsări de noapte ciripeau spre ei, în timp ce ambarcațiunea lucioasă naviga dinspre uscat cu pînzele umflate de vînt și împinsă și de motor. Stick aprinse luminița de veghe de deasupra busolei. Era 8.45. Urma să ajungă în cincisprezece minute. Verifică diagrama mareelor. Fluxul maxim era la 9.57. Bancul de nisip se potrivea la fix pentru ceea ce plănuia să facă.

Weasel Murphy ședea ghemuit jos, sprijinit de peretele cabinei, cu mîinile încă prinse în cătușe la spate.

— Ți-am mai spus, zise arogant pistolarul cu față de rozător, nu știu nimic despre nimica.

— Perfect, făcu Stick.

— Am rău de mare, de aia nu m-am dus și eu. Nu înțelegi engleza ?

— Dacă ți se face rău, zise Stick, fă bine și apleacă-ți capul peste parapet. Încearcă numai să vomiți în barca mea, că te folosesc drept cîrpă de șters pe jos și te-arunc peste bord.

— Du-te dracului, mormăi Murphy, dar aroganța lui era cam neconvingătoare.

— Drăguț, zise Stick. Îți admir povestioara pe care mi-ai înșirat-o adineauri.

— De cîte ori trebuie să-ți spun, zise Murphy, nu știu nimica de răpirea unui federal sau a muierii lui Raines. Astea toate-s vești noi pentru mine.

— Încotro a luat-o Costello cu goeleta aia a lui ?

— Ți-am spus, habar n-am ! Urmau să meargă să ia cina și să iasă din oraș cîteva ore. Ne săturaserăm să tot dăm cu nasul de polițai pe unde ne întorceam.

Se foi ușor.

— Unde dracu' mergem ? întrebă el.

— Pe rîul cel leneș, zise Stick.

— Da' ești într-o ureche rău de tot, să știi. Îți mai trebuie vreo cincizeci de doage.

— Vorbe mari pentru unu' care nici nu-și poate scărpina propriul nas, zise Stick.

— Uite ce e, cheștiile astea de la mîini mă omoară, zise Murphy. Nu poți măcar să le slăbești nițel ? Tot afurisitu' de braț mi-a amorțit.

— Vreau să știu unde e Kilmer și unde se duce Costello. Spune-mi asta și întorc și mergem spre casă.

— La naiba, omule, de cîte ori să-ți spun că...

— Minciuni dintr-astea am mai auzit, zise Stick. Începi să mă agasezi. Dacă n-ai de gînd să-mi spui ce vreau să știu, ține gura închisă, altfel îmi bag piciorul în ea.

Își continuară drumul. Singurul sunet care se auzea acum era acela al ambarcațiunii alunecînd pe apă și plesnetul întîmplător al cîte unui val care se forma la suprafața oceanului și se spărgea de carenă. Stick folosea lumina cu intermitențe, deși din cînd în cînd aprindea și lumina puternică a proiectorului, ca să arunce o privire împrejur. Altminteri, urmărea busola, fuma și nu spunea nimic.

La nouă și cinci, trecu de punctul nordic al Marelui Jericho, învîrti cîrma, îndreptînd ambarcațiunea spre uscat, și merse de-a lungul plajei, spre sud.

După un minut-două, luna se iți de după nori și, la lumina ei slabă, Stick văzu gura lui Christmas Creek. Orientă barca spre el, opri motorul și aprinse din nou lumina proiectorului. O roti în stînga și-n dreapta. Murphy se îndreptă de spate și aruncă o privire peste copastie. Un bîtlan mare bătu din aripi undeva în apropiere și zbură cu zgomot mai departe. Speriat de sunetul neașteptat, Murphy se prăbuși la loc.

Apoi auzi pentru întîia oară niște sunete sinistre.

O bruscă învolburare în apă, lîngă ambarcațiune.

— Ce-i asta ? întrebă el, îndreptîndu-se din nou. Hei, uite, acum iarăși. Auzi ?

Stick nu zise nimic.

Sunetele continuară. Părea să fie o mare turbulență în apa din jurul vasului. Apoi se auzi o plescăitură și ceva izbi marginea vasului.

— Tu n-auzi ? cîrîi Murphy, holbîndu-se cu ochii cît cepele la cercul luminos al proiectorului.

Stick tot nu răspunse.

În drum spre hangar, oprise într-un supermarket cu program nonstop și cumpărase o bucată mare de carne de vită, care se muiase într-o căldare cu apă caldă lîngă picioarele lui. Acum o scoase, o puse pe bulmea și făcu mai multe tăieturi pe ea cu un cuțit ruginit. Din tăieturi prinse a țîșni sînge, care se strecură încet în crăpăturile dintre scînduri.

Se auzi o împroșcătură lîngă pupa, apoi o alta, chiar mai puternică, drept lîngă prora. Teama începu să roadă ca un viermișor stomacul lui Murphy. Îl apucă un mic tremur nervos. Începu să privească febril la fiecaree nouă învolburare a apei, dar nu văzu altceva decît vîrtejuri pe suprafața rîului.

Apoi i se păru că zărește un triunghi cenușiu tăind suprafața apei la vreo trei metri depărtare.

— Ce-a fost asta ? întrebă el.

Viermișorul din stomac deveni șarpe de-a dreptul. I se cățără în coșul pieptului și i se propti în gît. Gura i se uscă.

— Asta e o mică excursie în natură, Weasel, zise Stick, luînd o cange dintr-un dulap și înfigîndu-i cîrligul în carnea de vită. O înfășură de cîteva ori într-un fir gros de nailon de pescuit și o prinse într-o poziție semiatîrnată. Ai auzit vreodată de Christmas Creek ?

— Ți-am mai spus, am rău de mare. Nu am nimic a face cu împuțitu' ăsta de ocean.

Vocea lui nu mai era atît de sigură.

Stick observă bancul de nisip drept înainte, o fîșie îngustă, abia cu un sfert de metru deasupra apei.

— Ei bine, ești drept în mijlocul lui. Chiar ăsta e Christmas Creek, zise Stick. Una dintre minunile ecologice locale.

Apoi se-auzi un alt plescăit, unul mai viguros, dincolo de balustrada de la tribord, și de data asta Murphy văzu clar o aripioară strălucitoare, situată pe partea cenușie, dorsală. Aripioara despică suprafața apei un moment, apoi dispăru într-un vîrtej.

— Isuse Cristoase, ăștia-s rechini, gîfîi Murphy.

— Tocmai voiam să-ți spun, zise Stick. Aici e locul de înmulțire al rechinilor și al peștilor-ciocan ; și asta-i tocmai luna lor. De aia sînt așa agitați. Aș zice că sînt vreo — ei, drace — două-trei sute de rechini la un scuipat distanță de ambarcațiune chiar acum.

Primul rechin propriu-zis pe care-l văzu Murphy despică apa la un metru distanță, se răsuci pe o parte și se scufundă din nou.

Era jumătate cît lungimea bărcii cu vele !

— Isuse, murmură Murphy pentru sine.

Mai încerca încă să-și păstreze aparența de om dur, dar ochii îi oglindeau teama crescîndă. Căzu la loc pe punte și se ghemui acolo.

— Bucata asta însîngerată de carne o să-i înnebunească, continuă Stick. Mă gîndeam să le dau doar o mică gustare, ca să vezi și tu una dintre minunile lumii.

Murphy se ghemui și mai jos.

— Haide, omule, uită-te la spectacol, zise Stick și, aplecîndu-se, îl săltă pe Murphy și-l trînti de balustradă.

Aruncă bucata de carne peste bord, ținînd-o de firul de nailon. Abia dacă atinse suprafața apei, că rîul și începu să bolborosească. Suprafața apei părea să fi dat în clocot. Ucigașii în delir se năpusteau la bucata însîngerată. Cozile țîsniră afară din apă. Aripioarele păreau a fi peste tot. Creaturile ieșeau la suprafață în delirul lor, cu ochii negri ca tăciunele, ieșind din orbite de agitație, cu boturile sălbatice mînjite de sînge de la carnea de vacă. Un rechin mare, fioros, despică suprafața apei, apoi făcu un viraj brusc, ajungînd lîngă un altul care venea ; atacatorul își scutură capul într-o parte și-n alta, smulgînd o halcă mare din stomacul celuilalt rechin. Mai mult sînge înroși apa. Încă o jumătate de duzină de rechini se îndreptară spre cel rănit, sfîșiindu-l în bucăți. Apoi unul dintre ei se întoarse și atacă ambarcațiunea cu vele.

Murphy dădu un strigăt, care-ți îngheța sîngele-n vine.

Marele cenușiu se întoarse în ultimul moment si se frecă de marginea bărcii.

Tot ce văzu Murphy fură doi ochi turbați și cîțiva dinți sticlind.

În cîteva secunde, cîrligul se goli. Stick îl trase înapoi.

— Ia uită-te la asta ; au ronțăit chiar și din cîrlig, zise el chicotind.

— Ce căutăm aici ? șopti Murphy, de parcă s-ar fi temut să nu-i deranjeze pe răpitori.

— Îți spun eu, cînd ticăloșii ăștia sînt stîrniți, ajung să fie de-a dreptul neînțelegători, rosti Stick.

Întoarse ambarcațiunea într-un unghi strîns, trăgînd cît putu mai aproape de bancul de nisip. Cunoștea bine zona ; știa și că bancul cădea abrupt în partea de nord, suficient de abrupt ca să intre complet sub apă la vremea fluxului. Stick îl apucă de guler pe Murphy, ridicîndu-l în picioare.

— Ce naiba faci ? Dă-mi drumu', dă-mi... urlă banditul.

Barca atinse nisipul.

Stick îl azvîrli peste bord.

Murphy țipă. Ateriză pe o parte în nisipul moale, se rostogoli, încă urlînd, se ridică în picioare și se zbătu prin nisipul ce-i venea pînă la glezne ca să ajungă pînă la mijlocul bancului. Rămase acolo cu mîinile prinse la spate, cu ochii ieșiți din orbite de spaimă, urmărind aripioarele dînd ocol insuliței lui în descreștere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-am făcut ? N-am făcut nimic ! Scoate-mă de-aci. În numele lui Isus, Maria și Iosif, te rog, scoate-mă de-aci !

Stick se aplecă spre el.

— Ascultă-mă bine acum, Weasel. Fluxul crește. Bancul ăsta e foarte coborît. Încă cinci-șase minute și apa o să-l acopere. La flux maxim, peste vreo patruzeci și cinci de minute, o să-ți ajungă pînă la mijloc. Pricepi ?

Murphy privi în jur cu ochii măriți. Existau rechini peste tot, înconjurînd insulița, de parcă l-ar fi adulmecat.

— Ei, hai să-ți aduc o ușurare, zise Stick. N-o să fie nevoie să te uiți la ei.

Și stinse lumina.

— Nu-u-u, se tîngui Murphy.

Luna se ascunse îndărătul norilor. Murphy prinsese rădăcini pe locul în care se afla. Parcă trecuse pragul dincolo de teamă, pradă groazei de a se mișca în vreo direcție. Scrută întunericul, dar bezna era prea adîncă să poată desluși ceva.

Dar de auzit, îi auzea.

— Scoate-mă de aici, te rog, imploră Murphy.

— Vine fluxul, Weasel, replică Stick. Peste două-trei minute, ai să-l simți în jurul gleznelor.

Picioarele lui Murphy se înmuiară. Îi venea greu să-și tragă răsuflarea. Era copleșit de teamă. Apoi simți primele limbi reci și ude de apă, pătrunzîndu-i sub tălpi, pe lîngă șireturile încălțărilor, pe lîngă ghetele lui costisitoare, potopindu-i picioarele. Murphy începu deodată să vorbească. Nu putea vorbi îndeajuns de repede. Vorbele i se încălecau una peste cealaltă și el începu să se bîlbîie :

— Se duc la Thunder Point ! La c-c-casa lui Chevos ! S-au dus cu barca să sărbătorească...

— Să sărbătorească ce ?

— Costello e noul capo di capi.

— Cînd ajung acolo ?

— Ar trebui să ajungă pe la z-z-zece...

— De unde știi ?

— Atunci trebuia să mă întorc și eu. Am căpătat două ore liber, fiindcă am rău de mare.

— Cine o să fie acolo ?

— Toată lumea. Toată lumea bună, exceptîndu-l p-p-poate pe Nance. Eu... jur pe D-d-dumnezeu că nu știu unde e. Te rog, oh, Dumnezeule, te rog, scoate-mă de-aici. Asta-i tot ce știu, jur pe ochii mamei mele, nu mai știu nici un alt a-a-afurisit de lucru. Isuse, omule, o să te p-p-plătesc. Ce vrei ? Vrei mașina mea ? Am un Chrysler decapotabil, e-al tău. La dracu', te rog ...

— Asta-i mult mai bine, Weasel. O.K., vino încoace.

— Nu pot, nu pot pe întuneric, nu-mi face...

— Orientează-te după sunetul vocii mele.

— Nu pot să mă m-m-mișc !

— Eu o să vorbesc întruna și tu mergi înainte. Dacă nu-ți pierzi sîngele rece, ajungi pîn-aici. Da' ai face bine să nu te mai prostești, Weasel, fiindcă fluxul nu se oprește. O să se facă din ce în ce mai...

— Am pornit, am pornit. Poți să aprinzi lumina, poți, te rog, să aprinzi afurisita de lumină ?

Murphy își tîra un picior după celălalt prin apa nisipoasă. Fiecare pas părea să-l afunde mai adînc.

— Merg în direcție greșită ! strigă el spre întuneric. Apa mi-a trecut de glezne !

— Te-am prevenit în legătură cu fluxul, Weasel. Mergi înainte. Te descurci bine, dar nu te opri. Dacă te oprești, or să vină grămadă peste tine în cinci minute.

Murphy mai făcu un pas și apa i se învolbură în jurul gleznelor. Începu să i se facă rău de la stomac. Dădu s-o ia la fugă, dar își pierdu echilibrul și căzu cu fața în jos în apa rece, sărată. Se zbătu frenetic, încercînd să-și adune genunchii sub el, dar cu mîinile legate la spate îi venea greu. Înghiți o gură de apă, apoi ridică iute capul, tușind și zbătîndu-se să respire.

— Unde ești ? urlă Murphy cînd își recăpătă, în sfîrșit, echilibrul.

Auzi motorul bărcii cu vele, apoi își dădu seama că aceasta se îndepărta de el.

— Hei ! strigă Murphy. H-e-e-e-e-i !

Sunetul motorului se auzi tot mai slab. Vînzoleala rechinilor se apropia. Apa îi ajungea aproape pînă la mijloc.

Ultima voce omenească pe care o auzi Murphy fu aceea a lui Stick, departe în negura nopții. Ia uite, îi arde de cîntat ! *strigă Murphy pentru sine însuși.*

„Pe rîul cel leneș, pe lîngă bătrîna moară...“, se auzi, din depărtare, glasul lui Stick.

75. LOVITURA DE ADIO

Se scurse o oră. Mie, unul, mi se părură patru sau cinci. La început, camera TV descurajă conversația. Mi-am închipuit că în cameră era obligatoriu să fie microfoane. După ce m-am adunat, am hotărît să fac o încercare. Am privit drept spre cameră și am zis :

— Ar fi prea mult dacă aș cere un pahar cu apă ?

Nu s-a întîmplat nimic, așa că am izbit în ușă. Sweetheart Pravano a răspuns la chemarea mea. Încă mai avea rănile din bătălia de la Depozit : o umflătură la ochiul drept și o tăietură de șapte centimetri pe bărbie. S-a holbat la mine cînd i-am adresat solicitarea și mi-a închis ușa-n nas, dar, un minut-două mai tîrziu, un puști care purta și bretele și curea la pantaloni, precum și un toc gol de pistol sub braț, ne-a adus cîte un pahar cu apă rece ca gheața. Apoi am fost lăsați singuri.

— Ce crezi că au de gînd să facă cu noi ? întrebă Doe.

— Nu știu, i-am spus cu sinceritate.

În timpul cît a rămas din acea oră, Doe și cu mine am vorbit încet, dar în continuu. I-am explicat cine fusese Tagliani, deși ea părea să-și fi făcut deja o vagă idee. I-am mai spus și că Tony Lukatis fusese omorît în timp ce săvîrșea un atac pirateresc asupra unui transport de cocaină, lucru pe care nu-l știa, însă vestea nu a părut s-o îndurereze prea tare.

— Deci, ai știut despre Tony ? zise ea. Povestea s-a terminat cu atît de mult timp în urmă. Sărmanul Tony. Dorea cu atîta disperare să devină cineva, să fie mai mult decît un biet...

Încercă să explice obsesia lui Lukatis, dar vorbele nu-i veneau.

— Asta pot să înțeleg, am zis. A ales doar calea greșită de-a o face.

— A fost în cîrdășie cu oamenii ăștia ?

Am clătinat din cap.

— Nu cred, am zis, dar n-am continuat.

Încă nu știam cu cine *fusese* în cîrdășie.

— Cred că eu am fost cauza și aici, zise ea și începu să plîngă. Eu am provocat totul.

— Nu, asta nu-i adevărat. Tu ai fost un pion în jocul ăsta, ca mulți alții dintre noi.

— Se terminase totul între noi cu mult înainte să se bage în buclucul ăsta, continuă Doe, încercînd astfel să reabiliteze memoria lui Lukatis. El n-a vrut să accepte despărțirea. Mă tot suna, îmi trimitea vederi, îmi lăsa mici daruri. Apoi l-am întîlnit într-o zi și mi-a spus că lucrurile or să fie altfel. Zicea că i-a surîs marea șansă. Nu mi-am închipuit că avea de gînd să...

Lăsă fraza în suspensie. Îi venea greu, se pare, să-și termine gîndul.

Atunci i-am spus de Sam Donleavy. Umerii ei se lăsau pe măsură ce povestea se derula. Lacrimi i-au inundat ochii. Șocul neîncrederii își pusese amprenta pe fața ei, ca mîna grea a timpului. Am cuprins-o cu brațele cît am putut mai strîns și am lăsat-o să-și verse lacrimile pînă la capăt.

Atunci am auzit venind de-afară un huruit de motoare de mare putere. Iar din camera alăturată — rîsete și multe strigăte, precum și zgomotul unor oameni care intrau. Cîteva clipe mai tîrziu, se petrecu ceva care părea a fi un schimb mînios de cuvinte, deși nu aș fi putut spune precis cine cu cine vorbea, sau pe ce motiv era scandalul. Apoi ușa se deschise.

Luminile din portul Thunder Point sclipiră ca niște stele deasupra golfului, la vreo jumătate de milă depărtare. Stick se ghemui pe puntea bărcii cu vele, cu pălăria trasă în jos pe ochi, pentru ca vîntul să nu i-o smulgă. Bătea un vînt puternic dinspre sud-est și pînzele erau umflate și întinse ca un lințoliu în jurul lui, în întunericul nopții. Le strînse cît putu mai tare ; ambarcațiunea era afundată mult în apă. Valurile goneau pe lîngă carenă ca un rîu furios.

Timp de zece minute, urmărise din priviri iahtul lui Costello, care naviga din largul oceanului în golfuleț și se îndrepta spre port. Acum tocmai acosta.

Potrivi cîrma, o blocă, băgă mîna sub scaun și scoase o geantă impermeabilă. Mai întîi extrase din ea pistolul 0,357 și-i verifică încărcătorul. Era încărcat cu gloanțe cu expansiune comandată. Apoi pușca-mitralieră 180, mica lui bijuterie. Verifică surdina și încărcă arma pînă la refuz, calculînd în minte în același timp puterea de foc. Montă luneta cu laser și urmări punctulețul roșu dansînd pe pînzele umflate. Apoi urmă cunoscutul M-16, vechea armă de rezervă, complet încărcată cu treizeci de gloanțe. Scoase o grenadă de patruzeci de milimetri din geanta de muniție și o introduse într-un lansator de grenade. În sfîrșit, luă geanta de muniție, care conținea două încărcătoare pline pentru 180, șase pentru M-16, șase grenade și cinci rezerve pentru Magnum.

Nu era rău. Șapte grenade și 786 de gloanțe.

Numără în gînd inamicii : Costello, Bronicata, Chevos și alți doi pistolari — pe iaht. Nance, Sweetheart Pravano și cel puțin alți patru de care știa — în clădirea portului, plus cei doi paznici înarmați pe debarcader.

Treisprezece. Cam șaizeci de gloanțe de persoană, bașca grenadele. Joacă de copii. Fusese pus în situații mult mai proaste.

Ajustă aparatul de ochire pe timp de noapte la M-16 și verifică puntea iahtului. Iată-i acolo : Costello, Chevos, Bronicata, Drack Moreno, toți greii, afară de Nance și Pravano, care trebuie să fi fost pe undeva înăuntru, și de Cohen, care dormea, probabil, la el acasă.

Superb, își zise Stick. Nici că se putea un moment mai potrivit. Sînt întocmai ca o familie mare și fericită.

Cît despre Cohen, lucrurile stăteau bine. Cohen îi aparținea lui Jake. Restul erau ai lui. Începu să-și mînjească fața cu cremă neagră de ghete.

De astă dată, Dutch fu cel care smulse receptorul cînd auzi telefonul sunînd. Îl aștepta. Era Cowboy Lewis, care suna din elicopterul poliției.

— Le-am dat de urmă, Dutch. Iahtu' lu' Costello trage la debarcaderu' propriu din Thunder Point chiar acum.

— Ești sigur că-i Costello ?

— Așa cred, în afară de cazul că și-a închiriat iahtul altcuiva. Nu mai e altul la fel prin preajmă.

— La ce distanță te afli de el ?

— Cam la o jumătate de milă.

— Poți să te lași suficeint de jos ca să verifici dacă e vreun Eldorado scorțișoară în parcare, dar fără să-ți pui fundul în pericol ?

— Va trebui să folosim luminile.

— O.K., dar ai grijă. În caz de ceva, venim și noi într-acolo. M-am săturat să tot stau și să-mi frec fundul de scaun aici.

— Ne vedem, zise Lewis.

Stick potrivi pînzele și alunecă în liniște dincolo de capătul debarcaderului. Cei doi paznici se sprijineau de bordul iahtului, stînd de vorbă.

Stick studie poziția. Portul îi venea în partea stîngă, separat de debarcaderul particular printr-un ponton de beton și prin vreo șase metri de apă. O alee ducea de la debarcader pînă la locuință.

O sută de metri, poate, nu mai mult, de la debarcader pînă-n casă.

Două reflectoare mari, fixate pe un stîlp la capătul debarcaderului. La dracu' cu ele. Nici o problemă.

Casa propriu-zisă avea un singur nivel. Asta era bine. Nu exista nici un loc situat mai sus în avantajul lor. Își trecu luneta cu laser peste casă, plănuindu-și atacul. De la stînga spre dreapta, cercetă bucătăria, care dădea printr-o ușă glisantă spre o terasă ; apoi camera principală, spațioasă, cu un plafon ca de catedrală ; un dormitor cu o fereastră mare spre apă și o saltea rotundă de cauciuc umplută cu apă, în mijloc ; și o cameră mai mică, la capătul casei. La început, crezu că în camera aceea era întuneric ; apoi observă un fir de lumină strecurîndu-se printre draperii. Se vede treaba că acolo erau Jake și Doe. Și chiar erau acolo. Știa asta, fiindcă Nance se afla în clădire.

Numără oamenii.

Trei în bucătărie, inclusiv Bronicata.

Cinci în sufragerie, inclusiv Moreno și Pravano.

Chevos, Nance și Costello în dormitor.

Unsprezece, exact cam cîți presupunea că sînt. Încă avea simțul acela special.

În spatele lui, undeva deasupra golfului, auzi un elicopter vîjîind. Îl ignoră. Fixă cîrma, blocînd-o, își trecu geanta de muniție pe după umăr, înhăță 180-ul și pistolul M-16, se cățără peste cabină spre partea din față a bărcii, se întinse pe punte și-și pregăti pușca-mitralieră. Ambarcațiunea alunecă pe apă și intră în zona luminată de cele două reflectoare mari ale debarcaderului.

Ușa se deschise și-n cadrul ei se ivi silueta lui Costello.

Arăta ca Yankee Doodle Dandy : pantaloni albi, bluză albastră, o eșarfă roșie de mătase fluturîndu-i în jurul gîtului.

— Ei, ia te uită, e chiar Captain America în carne și oase, am zis eu.

În momentul acela eram pregătit să înfrunt și armata rusească.

— Nu te dai niciodată bătut, nu-i așa, Kilmer ? zise el cu vocea aceea plată, constantă, de avocat.

— Așa, cît mă duce capul, aș zice că balonașul ți s-a umflat pînă la cer, i-am replicat.

— Spui vorbe mari pentru unul pe care l-ar putea despărți doar șaizeci de secunde de propria înmormîntare, zise el. Reține : am zis „l-ar putea". Eu sînt singurul obstacol care stă între Nance și un glonț tras în capul tău.

Am ignorat amenințarea.

— Ai întrecut măsura, Costello. Întîi crimă, acum răpire. M-am înșelat în privința ta. Am crezut că ești mai isteț decît toți neisprăviții ăștia. Dar nu porți decît haine mai de soi.

Doe se agăța de mîna mea ca o femeie care se îneacă.

— De ce nu-i dai drumul doamnei ? Treaba e între noi, băieții.

— N-am nimic de-a face cu povestea asta, răspunse el. Eu am fost pe mare în ultimele patru ore. Mîinile îmi sînt curate.

— Abia aștept să văd ce mutră o să facă juriul cînd ai să le fluturi gogoașa asta pe sub nas.

Își trase un scaun și se așeză în fața noastră.

— Camera TV e oprită, zise el. Așa că putem discuta deschis. În primul rînd, Nance și cu tine aveți cîra asta unul pe altul de doi ani. Eu nu răspund de acțiunile lui.

Și, după cum arată, te-ai putea confrunta cu un proces pentru brutalitate.

— Și doamna aici de față cu ce e vinovată, că mi-a ținut haina în timp ce mă răfuiam ?

— Recunosc că aducerea voastră aici a fost o mișcare greșită a cuiva, dar putem rezolva problema.

— Bun, mă bucur că vezi lucrurile așa. Dacă faci rost de vreun vehicul să ne ducă înapoi în oraș, am și plecat.

— Nu prea ține.

— Ți s-a topit gheața de sub patine, Costello. S-ar putea să nu fii vinovat de răpire, dar reținerea noastră aici în mod samavolnic te face al naibii de clar complice.

— Eu încerc să aranjez o negociere în cazul de față, zise el, depărtînd brațele de trup și zîmbind. Așa încît toată lumea să fie fericită.

— Asta nu se poate întîmpla nicicum.

— Ești o cacealma din cap pînă-n picioare, Kilmer. Cu probele pe care le ai în momentul de față, n-ai putea trece nici măcar pragul unui tribunal, și asta o știi și tu.

— Ba uite că l-am înhățat pe Donleavy pentru omor deosebit de grav. Și l-am pus la zid pe Seaborn, cu banca lui cu tot. Înainte ca povestea asta să se termine, or să cînte amîndoi ca Pavarotti.

— N-am avut niciodată de-a face cu nici unul dintre ei, zise el. Poate să le fi dat ziua bună o dată, de două ori, atît.

— Aha, înțeleg. „Salvați fundul lui Costello“, despre asta vorbim aici ? O.K., iată care sînt termenii mei : Ni-l dai pe Nance, pentru crimă și răpire ; pe Cohen și registrele lui, pentru încălcarea legii cu privire la RICO ; pe Chevos, pentru contrabandă și complicitate la crimă, iar tu devii un martor prietenos pentru federali. O să văd dacă te putem scoate la liman cu o pedeapsă variind între cinci și zece ani.

— Dă-i înainte și visează, zise el rîzînd. Rîdea pentru ultima oară.

Elicopterul se lăsa în jos, apropiindu-se.

Vîj, vîj, vîj, vîj...

Cristoase, își zise el, exact ca pe vremuri.

Paznicii nici măcar nu auziră barca pînă cînd aceasta nu se izbi de ponton. Stick era pregătit.

— Asta ce dracu' mai e ? făcu unul dintre ei.

Se întoarseră amîndoi spre barcă. Punctul roșu al laserului se suprapuse inimii celui dintîi. Avea arma atîrnată de umăr.

Prrrttt.

Căzu de parcă îl călcase un elefant. Celălalt începu să se agite. N-avu timp să zbiere ; se năpusti spre copaci. Stick îi trimise o „învîrtejită" în alee, la douăzeci de metri înaintea lui. O duzină de gloanțe ricoșară din pietrele aleii și-i sfîrtecară picioarele. Căzu cu fața la pămînt. A doua rafală îl termină.

Stick sări pe uscat și alergă spre casă. Ținti din fugă și făcu zob cele două reflectoare. Elicopterul se auzea tot mai tare, dar Stick era hotărît. N-avea nevoie de Aeriană pentru asta. Era o joacă de copii. O afurisită de joacă de copii.

Se dădu după un copac, la șase metri de ușa camerei principale, apucă pistolul M-16, privi încă o dată prin lunetă în bucătărie și sufragerie. Bronicata stătea aplecat deasupra unei oale și sorbea ceva dintr-o lingură. Ceilalți doi erau lîngă el.

Cei cinci se aflau încă în sufragerie, pălăvrăgind. Nici o femeie, slavă Domnului.

Potrivi aruncătorul și lansă o grenadă drept în centrul spațioasei încăperi.

Totul se derulă rapid.

Chevos deschise ușa și zise :

— Se apropie un elicopter dinspre golf și zboară foarte jos.

— O fi vreun om de afaceri care se grăbește spre casă, fiindcă a întîrziat la cină, zise Costello.

Prin ușa deschisă, puteam vedea în dormitor. Nance ședea pe o saltea mare, rotundă, umplută cu apă, ținîndu-și o pungă cu gheață la falcă. Mai încolo era o încăpere mare, cu tavan înalt, în care stăteau vreo șase haidamaci ; și după asta, bucătăria. Bronicata gătea ceva. Nu era decît o simpatică adunare domestică. Seara liberă a băieților.

Deodată, sufrageria erupse într-o flacără orbitoare și portocalie. Explozia urmă un moment mai tîrziu și făcu bucăți încăperea.

Ulterior, totul s-a desfăşurat atît de rapid, încît mi s-a întipărit în minte aproape ca o serie de benzi desenate.

Sweetheart Pravano fu ridicat un metru de la sol și izbit de perete. Nu mai avea față.

Alt găligan zbură prin fereastra din spate cu capul înainte, ca și cum ar fi fost catapultat de pe o trambulină.

Un altul căzu în genunchi în mijlocul camerei, ținîndu-se de o ciulama însîngerată care fusese pieptul lui cu un moment în urmă, și se prăvăli strigînd : „Mamă !"

Puzderie de bucăți și bucățele de mobilă fură azvîrlite prin cameră.

În bucătărie, Bronicata mai că fusese proiectat în oala cu supă.

Explozia îl zbură pe Chevos cu capul înainte în camera în care se afla.

Am înhățat-o pe Doe, am răsucit-o și m-am aruncat pe podea peste trupul ei.

Costello fu doborît de pe scaunul lui.

Un M-16 începu să păcăne.

Bronicata execută un dans pe poante în bucătărie, în timp ce oalele și cratițele lui explodară în jur, apoi căzu pe aragazul încins, ca și cum l-ar fi îmbrățișat.

Cei doi amici ai lui fură izbiți de perete și ciuruiți.

În cealaltă cameră, Nance se răsuci și se lăsă în genunchi în spatele patului.

Chevos era tot în genunchi, cu un 0,32 în mînă, cu ochelarii atîrnînd de una din urechi și sîsîind ca un șarpe.

Costello se rostogoli într-o parte și scutură din cap.

Mirosul de praf de pușcă invadă camera.

Nance se întoarse spre mine cu fața lui mutilată, schimonosită de ură, și cu Lugerul în mînă.

Am ridicat-o pe Doe în picioare și am împins-o spre colțul îndepărtat al camerei, departe de ușă.

Lugerul a tunat. I-am simțit glonțul străpungîndu-mi brațul și izbind peretele în spatele meu. M-am repezit la Chevos, i-am zburat ochelarii de pe nas, l-am înșfăcat de un braț și i l-am răsucit în loc, împingîndu-i în același timp în jos și îndepărtîndu-i de trup brațul în care ţinea arma.

M-16-le răsună din nou și salteaua cu apă erupse. Cîteva izvorașe țîșniră din ea. Nance făcu un plonjon pe dușumea, adăpostindu-se după pat.

Costello scoase un 0,38 și-l îndreptă spre colț, țintind-o pe Doe.

Am luat 0,32-ul lui Chevos, pe care l-am măturat din cale, am sărit în partea cealaltă a camerei, l-am apucat pe Costello de haină și i-am făcut vînt în celălalt perete. Asta nu-l opri. Buzele i se strîmbară și ridică 0,38-ul. L-am împușcat de trei ori în piept. Se sprijini de perete și căzu în genunchi. Arma îi scăpă din mînă. Degetele i se odihniră pe podea. Se holbă la catarama de la cureaua mea, apoi gura i se destinse și i se deschise.

Fereastra de lîngă mine s-a dat în lături dintr-o izbitură. Draperiile au căzut pe podea și-n aceeași clipă am auzit freza aceea dentară la doi pași de urechea mea, bîzîindu-și melodia.

Prrrttt.

Gata și cu Chevos.

Am îndesat o batistă înăuntrul hainei mele. Rana de glonț ardea. Simțeam mirosul ca de migdale al arsenicului. Stick sări prin fereastră cu grația unui dansator, cu pușca mitralieră 180 într-o mînă și cu M-16-le în cealaltă. Ținu un deget la buze și arătă spre camera lui Nance. Auzirăm pași alergînd prin cioburi de sticlă și dărîmături, iar apoi pe cineva sărind pe geam. Stick își vîrî mitraliera sub braț, scoase de sub centură un 0,357, mi-l aruncă mie și plonjă prin cadrul ușii în dormitor, cu mitraliera țăcănind în mîna lui.

— A luat-o spre apă, zbieră Stick și trecu peste pervaz, afară în grădină, în spatele casei. Rămîi cu fata. Asta e al meu.

Un glonț vîjîi printre noi și făcu praf pervazul. Stick se aruncă la pămînt și apoi o luă din loc tîrîș, țîșnind cînd într-o parte, cînd într-alta, și tăindu-și drum printre copaci. Nu scoase nici un sunet.

M-am întors în cealaltă cameră. Doe stătea cu fața la perete, cu mîinile pe obraz. Am condus-o afară, lîngă un zid exterior, departe de locul cu împușcăturile.

— Stai aici, nu te mișca. Aici ai să fii mai în siguranță. Trebuie să cercetez restul casei.

A dat din cap, dar mi-am dat seama, după ochii ei, că nu agrea ideea.

Am intrat din nou înăuntru.

O trecere rapidă în revistă dădu la iveală zece cadavre în casă. Bomba, sau orice o fi fost, plus rafala de M-16 care o urmase imediat, ucisese cinci pistolari în sufragerie și trei în bucătărie.

Se auzi o împușcătură afară.

O rafală înăbușită de M-16.

Mi-am verificat 0,357-le și am ieșit valvîrtej, împleticindu-mă, pe ușa din spate. O altă rafală se auzi jos, lîngă apă.

Am pornit-o în direcția aceea.

Nance se afla la debarcader. Dădea să se urce la bordul iahtului. Am auzit sunetul lansatorului de grenade și capătul din spate al iahtului s-a dezintegrat. Nance fu zvîrlit înapoi pe debarcader. Se ridică în picioare și continuă să fugă de Stick. Iahtul de lux începu să ardă. În lumina flăcărilor, l-am zărit pe Nance zbătîndu-se să se cațere pe o barcă cu vele de la capătul pontonului, cu pînzele fluturînd lejer în dreptul estacadei.

Stick stătea ghemuit lîngă bulină. Se îndepărtă de mine, spre umbrele care se zăreau în partea cealaltă a bărcii cu vele. Apoi, dintr-o dată, se rostogoli în ea.

Pușca lui mitralieră țăcăni din nou.

Nance slobozi trei focuri, înainte de a-și începe dansul. Se ridică pe poante și se răsuci în loc, smucindu-și trupul, ca și cum ar fi fost pișcat de viespi. Mîinile-i zburară deasupra capului, iar el căzu pe spate pe punte, ca o bucată de carne de vită. Un picior îi zvîcni moale, apoi se potoli.

Am ridicat M-16-le și m-am năpustit pe debarcader. Stick mergea într-un mod bizar spre locul unde zăcea Nance.

— Stick ! am urlat.

Se întoarse și se încovoie dintr-o singură mișcare; apoi umerii i se ridicară brusc, genunchii i se îndoiră și se prăbuși pe punte.

Am sărit pe bordul bărcii cu vele și am luat-o la goană spre pupa, unde zăcea el. Eram la trei metri cînd Stick se propti în cot și ridică 180-ul. Timp de o secundă, am crezut că are de gînd să mă împuște pe mine. Am înghețat locului. El însă ridică arma undeva, în stînga mea, și slobozi două-trei rafale. Gloanțele mușcară din lemn, într-o linie frîntă de-a lungul catargului. Bucăți și bucățele de lemn zburară din el, urmate de șuvoaie de cristale albe. Se scurseră toate prin găurile făcute de gloanțe în catargul zdrobit, licărind ca fulgii de zăpadă, apoi fură înhățate de vînt și împrăștiate departe, în golf și în întuneric. Stick gemu și capul îi căzu înapoi pe punte.

M-am aplecat deasupra lui. Ochii i se întunecau.

Arboră zîmbetul acela țăcănit al lui.

— Nu-i așa că a fost... o lovitură... pe cinste ? zise el cu o voce ciudată, obosită, venind de departe. Nu-i așa, Jake ?

— A fost o lovitură pe cinste.

Buzele i se mișcară, dar el nu spuse nimic.

— Tu ai făcut totul, nu-i așa ? Tu ai făcut praf tot clanul Tagliani ? am întrebat.

Nu-mi răspunse.

— Arde... barca ? Da ?

Îmi făcu cu ochiul, apoi oftă și își dădu sufletul.

Sus, lîngă casa lui Chevos, am auzit sirene și am văzut lumini roșii și albastre printre copaci. Oameni strigînd. Uși trîntite.

L-am întors pe Nance cu fața în sus. Vreo șase gloanțe îi smulseseră cea mai mare parte a pieptului. Nu avea să mai moaie gloanțe în arsenic. Privirea care-i înghețase pe față era pură teroare, masca unui om care murise pradă fricii. Iată omul căruia nu aveam să-i mai plătesc niciodată datoria.

Am cercetat catargul. Era pe pivoți, genul de catarg care poate fi coborît pentru reparații și pentru trecerea pe sub poduri joase. L-am examinat cu atenție, apoi am ridicat pușca și l-am mitraliat. Am început de la bază și am lăsat gloanțele de calibrul 0,22 să-l facă praf și pulbere. Pe măsură ce gloanțele izbeau stîlpul din lemn de mesteacăn, cristale albe și strălucitoare se scurseră afară, sclipind în bătaia vîntului care le captură și le împrăștie, învolburat, pe deasupra apelor. Am continuat să trag pînă cînd arma s-a golit de gloanțe. Pudra se scurse afară. M-am așezat lîngă Stick și am urmărit cum dansa în vînt și se dizolva în ocean cocaina în valoare de douăzeci și patru de milioane de dolari.

Am rostogolit trupul lui Nance de pe debarcader și l-am urmărit cum cade cu un plescăit în golf. Apoi l-am cărat pe Stick pe uscat și am lansat o grenadă spre motorul bărcii cu vele. Partea din spate a ambarcațiunii lucioase explodă, apoi izbucni în flăcări. Am aruncat M-16-le și 180-ul cît am putut mai departe în golf și am luat-o înapoi pe deal în sus, ca să văd ce se mai petrece.

76. VOT DE ÎNCREDERE

Am luat dealul pieptiș înapoi spre casa aceea, iluminată acum și de luminile mobile ale unui elicopter care huruia la cîțiva metri desupra acoperișului. Clipeau o mulțime de lumini roșii și albastre, ceea ce devenise deja o procedură obișnuită de fiecare dată cînd polițiștii apăreau pe undeva.

Mai ardea un mic foc într-una din camere și auzeam sunetul înfundat al unui extinctor. Era mult fum și erau geamuri sparte prin preajmă. Trecînd pe lîngă fereastra bucătăriei, am aruncat o scurtă privire înăuntru. Se vedeau toate cele cinci camere în lung. Nu m-am oprit să număr cadavrele ; știam deja rezultatul.

Elicopterul se îndepărtă de casă și se lăsă la pămînt într-un colț al parcării, împrăștiind cioburi și praf în multe vălurele. Cowboy Lewis sări din el și o luă la fugă, ca să iasă de sub elicele în mișcare.

Am găsit-o pe Doe în spatele casei, stînd lîngă Dutch. Avea ochii rotunzi ca fisele de telefon și tremura. Sînt convins că era pe cît de buimăcită, pe atît de consternată de acea surprinzătoare explozie de activitate din jur și de amploarea dezastrului. Am mers drept la ea ; cîteva clipe mai tîrziu, stătea ghemuită la pieptul meu, ascunzîndu-și nasul în el, ca un cățeluș.

— Ce dracu' s-a-ntîmplat ? întrebă Dutch, în timp ce restul trupei începu să se adune în jurul nostru.

Vocea lui dădea impresia că e în stare de șoc. Atunci mi-am dat seama că era prima oară că îi vedeam pe toți huliganii adunați laolaltă. Pe toți, în afară de unul.

— Nance ne-a săltat pe doamna Raines și pe mine de pe stradă, din fața casei ei din oraș, am răspuns. Stick a luat cu asalt lăcașul ăsta și ne-a scos din captivitate. Așa, pur și simplu.

Am privit din nou spre poala dealului.

— Ar trebui să meargă cineva acolo, în vale, am spus, aproape în surdină. Stick zace la poala dealului.

— E mort ? întrebă Salvatore.

— Da, am încuviințat din cap.

— Of, drace, zise Cowboy Lewis. Of, *drace* !

Și o luă din loc pe deal în jos. Dutch încercă să-l oprească.

— O să vină imediat salvarea, Cowboy, zise el cu blîndețe.

— Mă duc să-l aduc. S-o ia dracu' de salvare.

— Vin și eu, se oferi Charlie Ureche și îl urmă prin fum.

Callahan ieși îngrozit și împleticindu-se din casa avariată, cu Kite Lange după el și cu extinctorul în mînă.

— Toți sînt morți înăuntru, zise el, nevenindu-i să creadă. Absolut toți. Sînt zece. Cel mai mare bilanț de pîn-acu'.

— De ce naiba v-au răpit ? întrebă Salvatore.

— Costello voia să facă un tîrg. Era dispus să-i sacrifice pe Nance și pe Chevos și să-i dea în vileag pe Sam Donleavy și Charles Seaborn, dacă îl scoteam pe el basma curată.

— Altminteri ?

— Avea de gînd să ne omoare.

Dutch făcu ochii mici și mă privi chiorîș.

— Cum ziceai că e povestea ?

Tocmai lansasem o nouă minciună. Începusem să devin destul de priceput.

— Hai să revedem scenariul, O.K. ? Nance și Chevos aveau de gînd să se alieze cu Bronicata și Cohen, să se debaraseze de restul familionului și să ia orașul în stăpînire. Nance era pistolarul oficial. Nu știu motivele — de fapt, ce mai contează ? N-a mai rămas nici unul viu ca să ne contrazică. E vreo problemă ?

Dutch mîrîi și se învîrti un pic prin preajmă.

— Dar Nance ? întrebă Mufalatta.

— Plutește pe undeva prin golf, i-am răspuns. Ultima faptă oficială a lui Stick.

— Avem vreo armă ? Măcar una ? întrebă Dutch.

— Au căzut în golf.

Se priviră unul pe altul, apoi se uitară din nou la Dutch și la mine.

— Dar „zăpada“ ? întrebă Zapata.

— Era în catargul bărcii cu vele care arde acolo, jos, am zis eu. Acum trebuie să fie ori în apele golfului, ori transformată în cărbuni.

M-am uitat pe rînd la fiecare dintre huligani, așteptînd comentarii. Dutch fu singurul care deschise gura.

— N-o să țină povestea, zise el. Are fisuri.

— Dă-le dracului de fisuri, sări Salvatore.

— O să țină, i-am spus lui Dutch.

— Dar cu Titan ? Cu Chief ? Cum rămîne ?

— De asta mă ocup eu.

— E o poveste cam cusută cu ață albă, aprecie Dutch, clătinînd din cap.

— Ai tu una mai bună ? l-am întrebat.

Cowboy sosi, aducîndu-l pe Stick pe umăr. Îl așeză pe iarbă, departe de clădire, și începu să-și scoată sacoul.

— Nu face asta, i-am spus. Nu-l acoperi.

Ezită un moment, înainte de a da din cap.

— Cum spui tu, rosti el.

— Mai are careva vreo problemă în legătură cu povestea ? am întrebat.

— Ce poveste ? se interesă Cowboy. N-am fost aici.

Am repetat-o pentru Cowboy și Charlie Ureche. Ultimul ridică din sprîncene și întîmpină știrea cu un surîs crispat. Dar răspunsul lui fu instantaneu :

— Nu văd nici o problemă.

Unul cîte unul, făcură legămînt. Se declarară cu toții de acord că nu exista nici o problemă.

— Trebuie s-o duc pe doamna acasă, le-am spus. Are careva o mașină pe care s-o pot folosi ?

Vreo șase seturi de chei ieșiră la iveală. Am luat mașina lui Dutch Morehead. Era singura pentru care garantam că e curată.

Pe cînd ne îndepărtam, Mufalatta Kid zise :

— Hei, Kilmer ?

M-am întors spre el.

— Da ?

— O să trebuiască să-l înlocuim pe Stick. Ar fi bine să te gîndești la asta.

— Mersi. Așa am să fac, i-am spus.

Și am zîmbit, pentru prima dată după foarte multe ore.

77. ÎNTOARCEREA LA WINDSONG

Cînd am ajuns la capătul aleii ce ducea spre Windsong, limuzina neagră a lui Stonewall Titan era parcată în față. Luke Burger, omul șerifului, se sprijinea de capota ei. De îndată ce am coborît din mașina pe care o împrumutasem de la Dutch, m-a luat în vizor și nu m-a slăbit din ochi.

În timp ce mă îndreptam spre intrare, l-am auzit spunînd :

— Un moment, un moment. Trebuie să-ți fac percheziție corporală.

— Nici prin cap să nu-ți treacă, i-am zis, fără să-l privesc și fără să încetinesc pasul.

Eram sătul de cîte vorbe grele și de cîți oameni duri avusesem parte într-o singură noapte. Am cuprins-o pe Doe pe după umeri și am condus-o pe gazonul lung ce ducea pînă la casă, apoi am luat-o pe lîngă terasă și pe scările din față pînă la ușă. Warren, servitorul familiei, o deschise înainte să apuc să pun mîna pe clanță, de parcă i-ar fi sunat un clopoțel în scăfîrlie. Îmbătrînise și avea părul cărunt, iar artrita îi mai domolise mișcările, dar era la fel de scrobit și pedant ca întotdeauna.

— Bună seara, domnule, zise el zîmbind, ca și cum am fi fost cu douăzeci de ani în urmă și aș fi venit la cină. Apoi ne privi mai atent pe amîndoi și adăugă : Doamne sfinte, sînteți sănătoși ?

— Sîntem O.K., am zis și am pășit în marele hol de la intrare.

Mă temusem să mă întorc în această casă, cu fantomele ei de altădată. Acum însă, aveam pe cap prea multe alte lucruri, așa că mă stăpînea doar curiozitatea. Crezusem că anii îmi alteraseră amintirea casei, dar realitatea îmi oferea puține surprize. Mă îndoiesc că, în decurs de două decenii, fusese mișcat din loc vreun tablou, vreo vază sau vreo piesă de mobilier. Interiorul arăta ca un muzeu, conservînd trecutul pentru generațiile viitoare ale neamului Findley, generații ce nu mai aveau cum să poarte numele care dispăruse o dată cu Teddy. Warren ne conduse de-a lungul marelui hol, cu scările lui spiralate, pînă într-o cameră de zi îndeajuns de spațioasă ca să găzduiască o întrunire a Legiunii franceze.

Chief și Titan așteptau acolo. Era o încăpere îmbibată de nostalgie, totul numai mobilă veche, mese cu o puzderie de fotografii înrămate, de toate formele și mărimile — fotografii zîmbitoare cu Doe și Teddy copii, adolescenți, liceeni și, în final, adulți, asta dacă, de fapt, ajunseseră vreodată să fie și maturi.

Bătrînul ridică privirea din scaunul lui pe rotile, cu o ușurare aproape frenetică, atunci cînd Doe intră în cameră. Întinse brațele, iar ea se repezi la el, ca și cum tocmai s-ar fi întors dintr-o lungă călătorie. Titan stătea în fața unui șemineu stins, fumînd un trabuc scurt și gros, pe care-l ținea între două degete ca pe o țigară. Aproape că puteai simți ușurarea adiind în cameră ca o briză caldă pe fereastra întredeschisă.

Chief fu primul care vorbi. Mă privi peste umărul lui Doe.

— Îți mulțumesc, șopti el. Ești un bărbat curajos.

— Nu tocmai, am răspuns. Adevărul e că din cauza prostiei mele, în primul rînd, am intrat în bucluc.

— Important este că ne-am întors, tăticule. Asta-i tot ce contează, spuse Doe.

— O să ne revanșăm față de tine, fiule, zise Chief, ținînd-o strîns pe Doe, de parcă s-ar fi temut să nu năvălească fluxul și să i-o răpească din nou.

— Nu-mi datorați nimic. Stick a fost acela care ne-a salvat de acolo.

— Stick ? făcu Chief.

Atît el, cît și Titan încercară să-și mascheze surprinderea, dar se vedea cît de colo că nu erau prea buni actori.

— Un polițist. Probabil că-l cunoașteți mai degrabă sub numele de Mickey Parver, am adăugat, cînd mi-am dat seama că știrea îi pătrunsese bine.

— Ce s-a întîmplat acolo, gălușcă ? întrebă Titan. Că n-am prea avut mare cine știe ce radiocomunicații în ultimele două ore.

— Am fost prea ocupați ca să ne deranjăm, i-am spus tăios.

Le-am prezentat un raport telegrafic asupra a ceea ce se întîmplase de cînd plecasem de pe Breezes și pînă se terminaseră împușcăturile.

— Costello, Bronicata, Chevos și Turk Nance au murit cu toții, împreună cu nouă dintre pistolarii lor, am conchis.

— Dumnezeule, șopti Chief, strîngînd-o pe Doe și mai tare la piept.

— Toți patru au fost în spatele asasinatelor din clanul Tagliani, am adăugat. Presupunerea mea e că Nance a făcut cea mai mare parte din treabă, deși n-o vom ști niciodată cu certitudine.

Titan ridică privirea, de parcă l-ar fi înțepat o viespe, apoi zise :

— Măi, să fie !

— Povestea o să țină, fiindcă Stick Parver n-a supraviețuit, am precizat. A căzut salvînd viața mea și a lui Doe.

Titan se holbă la mine. Trecu un minut, înainte să zică :

— Cum adică, povestea o să țină ?

— Adică, oficial, o să țină.

— Parcă tocmai spuseseși că în spatele acțiunii a fost Costello, găluşcă, nu-i așa ? făcu Titan precaut.

— Cred că pot face să fie acceptată ideea asta. Că doar n-a mai rămas nimeni să mă contrazică, nu-i așa ?

Doe mă privi curioasă.

— Nu înțeleg, zise ea.

— Nu e nevoie să vorbim despre asta chiar acum, interveni Chief.

— Să vorbiți despre ce ? Pe mine nu mă puteți scoate din camera asta acum cu nici un chip ! protestă ea.

— Las-o baltă, zise Titan, privindu-și picioarele.

— Ba nu, replică Doe, ridicîndu-se de pe scaun. Vreau să știu care-i toată povestea.

— N-are nici un rost, scumpo, zise Chief. E vorba doar de niște afaceri.

— Ce fel de afaceri ? insistă ea.

— Afaceri criminale, am precizat eu.

Ţineam cu tot dinadinsul ca Doe să ştie. Voiam să fie luminate toate colţurile întunecate, o dată pentru totdeauna.

— Atunci, n-ai decît să-i spui tu, zise Chief, prea bătrîn şi obosit ca să mai discute în contradictoriu.

— Chestia e că noi doi ştim mai bine cum stau lucrurile, nu-i aşa, domnule Stoney ? am întrebat eu.

Titan se întoarse cu spatele la mine şi privi fix spre şemineul gol.

— Stick Parver era agent la Freeze, aceeaşi organizaţie din care fac parte şi eu, dar a fost detaşat la Dutch Morehead, la brigada lui, am continuat eu. Stick zicea că nu ştia nimic de Triada din Cincinnati, pînă cînd şeful meu, Cisco Mazzola, i-a descoperit activitatea cam cu o lună în urmă. Asta mi-a trecut pe lîngă urechi atunci. Nu le-am avut niciodată pe astea cu completatul de rapoarte. A fost una din greşelile mele.

— Vasăzică, eşti capabil să faci şi greşeli ? întrebă Titan pe un ton caustic.

— O, da, fac o mulţime. Facem cu toţii.

— De exemplu ? întrebă Titan.

— De exemplu, am trimis o echipă de cinci oameni în Cincinnati, timp de trei ani, să lucreze la cazul Tagliani. Au existat fotografii, tăieturi din ziare, rapoarte ale informatorilor şi analize teoretice asupra Triadei în dosarele noastre secrete. Înainte de-a veni aici, Stick a petrecut şase luni studiind rapoartele din calculatorul nostru. Ştia totul despre Tagliani şi banda lui. Întrebarea e, cui a furnizat toate informaţiile astea ?

Nimeni nu spuse nimic. Doe încă părea nedumerită.

— Nu se oferă nici un voluntar ? am întrebat. O.K., am să încerc eu să răspund. Cred că Stick a venit la dumneata, domnule Stoney. Dumneata erai alegerea logică, nu Dutch. Dumneata erai mîna de fier. Dumneata reprezentai legea în cadrul Comitetului.

Nu zise nimic, continuă să privească fix şemineul.

— Aşa că i-ai cerut lui Stick Parver să-l ucidă pe Tagliani, am conchis.

Titan se întoarse pe călcîie şi mă privi stăruitor din capătul celălalt al camerei.

— Nu înţeleg. Ce l-ar fi determinat să facă un lucru atît de al naibii de prostesc ? întrebă Doe.

— Două motive îmi vin în minte. Voia să protejeze cariera lui Raines și să distrugă Triada.

— Ha ! făcu Titan. Eu nu sînt făcător de minuni.

— De asta abia acum ți-ai dat seama, i-am zis și, înainte să poată răspunde, am continuat : Cred că ai fost realmente convins că, scăpînd de Tagliani, poți să pui pe fugă întreaga Triadă, cu alte cuvinte, ai recurs la vechiul procedeu : „Marș afară din oraș înainte de apusul soarelui“, nu-i așa ? Dar a fost o mutare riscantă. Pe urmă ai aflat că vin eu încoace și că toată povestea o să iasă la iveală, drept care te-ai descotorosit în disperare de Stick. Știai că presa de aici o să ia de bun orice ai fi spus. Puteai să dai toate crimele astea drept o măcelărire între mafioți, sau, și mai bine, îl puteai scoate pe Graves țap ispășitor. Atîta timp cît nu putea fi dovedită, el nu dădea două parale pe această acuzație. Nici măcar nu s-a ostenit să nege că l-ar fi omorît pe Cherry McGee, deși Tagliani a fost acela care a făcut toată treaba. Iar Stick a dejucat manevra, suflîndu-i lui Graves chiar de sub nas transportul de cocaină. Ei bine, asta a oferit motivul pentru tot ce a urmat, dacă mai era nevoie de vreunul.

Doe se holbă la mine, schimbîndu-și expresia feței de la consternare la neîncredere.

— Asta-i curată nebunie, zise ea. Nu-i așa, domnule Stoney ?

Titan rînji.

— Trebuie să recunosc, am continuat, că asta dovedește că ai niște idei naive, domnule Stoney. E de înțeles, totuși. Credeai că joci încă după regulile dumitale ; dacă e nevoie să te descotorosești de cineva, s-o faci în cel mai rapid mod posibil, cum s-a-ntîmplat, de pildă, cu Tony Lukatis, pe care l-ai băgat la apă fiindcă reprezenta o amenințare potențială la adresa lui Raines. Sau cînd i-ai sugerat lui Stick să-l folosească la furtul transportului de droguri și apoi să scape de el. Oamenii lui Graves și Tony au fost cu toții omorîți cu aceeași armă — a lui Stick. Ei, la naiba, îmi închipui că, după ce ai condus un oraș timp de patruzeci de ani, a te da drept Dumnezeu pare un lucru firesc.

Doe, încă derutată, mă privi și zise :

— De partea cui ești, Jake ?

— A nimănui. Sînt doar un simplu polițist care încearcă să-și facă meseria. La drept vorbind, nu-i meritul meu în toată afacerea asta, atîta doar că am avut o anume contribuție.

— În ce fel ? întrebă ea.

— Convingîndu-mă pe mine însumi că Nance era ucigașul, fiindcă voiam să fie el. O vreme, am încercat chiar să adun probe împotriva lui Harry, fiindcă te doream pe tine.

— Ai făcut tu asta ? zise ea, îndepărtîndu-se de mine.

— Mda, de fapt, ne-am jucat un pic de-a Dumnezeu cu toții. Cît despre Stick, el și-a dat obolul cu vîrf și îndesat. Și dumneata te-ai descurcat frumușel, domnule Stoney.

— Judecata ți-e bună, gălușcă, zise Titan. Are însă o singură hibă...

— Și care-ar fi aceea ? l-am întrebat.

— N-a fost deloc ideea mea, zise el, făcînd o pauză pentru efect. A fost ideea lui Stick Parver de la bun început.

— Cum adică ? Ce urmărea prin toate astea ?

— Absolut nimic, zise Titan. Și apoi, dacă ce spui e adevărat, cum se face că nu s-a oprit doar la Tagliani ?

La asta nu aveam răspuns, și nu-l am nici acum. Am ridicat din umeri.

— Nu știu. E discutabil, oricum. Nimic din toate cîte s-au întîmplat nu va putea fi dovedit vreodată.

Chief catadicsi, în sfîrșit, să vorbească.

— Atunci, ce rost ar avea să le dăm la iveală ? zise el pe un ton rece.

— Chiar așa, interveni Doe, apropiindu-se de tatăl ei, ce rost ar avea să le dăm la iveală ?

Am simțit brusc că nu mai eram eu eroul.

— Întreabă-l pe Kilmer, fiindcă acum jocu-i în mîna lui, zise Titan. Toate cărțile sînt la el, nu-i așa, gălușcă ?

— Deci, asta era ? întrebă Doe furioasă. În tot acest timp, ți-ai urmărit propriul interes ?

— Da, gălușcă, zău așa, făcu Titan. De fapt, ce urmărești prin toate astea ?

Am chibzuit un moment la întreaga situație, uitîndu-mă la Doe, care stătea alături de iubitul ei Chief, așa cum stătuse întotdeauna. Apoi la Titan, cu bărbia lui de buldog repezită spre mine, invincibil pînă la final. Devotamentul lor unul pentru celălalt era evident. Eu eram străinul, așa cum fusesem întotdeauna. Nu cred să-i fi trecut prin minte vreunuia dintre ei faptul că, prin acțiunile lor, nu numai că pierduseră poziția de diriguitori ai prețiosului lor oraș, dar și că Harry Raines plătise cu viața. Nu aveau să dea niciodată socoteală pentru faptele lor — cred că e unul din avantajele care vin o dată cu puterea.

— Urmăresc același lucru pe care l-a urmărit și Stick, am răspuns în cele din urmă. Nimic.

M-am întors și am ieșit din cameră.

78. PANEGIRIC

Plecînd de la Windsong, am avut un sentiment de uşurare, nu atît pentru faptul că părăseam casa, cît din cauză că mă încercase teama atunci cînd revenisem în clădirea aceea plină de toate duhurile ei ; însă acum sentimentul acela dispăruse. Dacă existau duhuri la Windsong, ele păstrau vie amintirea rîsetelor şi a tinereţii, a unor vremuri la fel de dulci ca şi gustul hot-dog-ului şi al clătitelor de atunci şi mirosul focurilor de tabără de pe plajă. Chiar dacă nu reţinusem altceva, învăţasem din întoarcerea la casa aceea să preţuiesc acele momente din viaţa mea, nu să le calc în picioare. Şi dacă răstimpul acela fugar, petrecut cu douăzeci de ani în urmă, avea să rămînă singura vară frumoasă din viaţa mea, îl preţuiam, pentru că era al meu. Nimeni nu mi-l putea lua vreodată.

Cisco a năvălit în oraş dimineaţa următoare, făcînd mare tămbălău.

A fost foarte uşor să pun tot masacrul bandei Tagliani pe seama lui Nance, Costello şi Chevos ; nu mai era nimeni care să aducă contraargumente pertinente. Costello îl ţinuse la distanţă pe Cohen, aşa încît acesta era în necunoştinţă de cauză. De vreme ce făceau parte din conspiraţie, Titan şi Chief au fost nevoiţi, la rîndul lor, să se prindă în joc. Şi-apoi, oamenii nu aud decît ce vor să audă. Un poliţist-erou reprezintă întotdeauna un model adecvat.

Pentru Dutch şi restul poliţiştilor, totul constituia un secret de stat ce nu avea să fie niciodată împărtăşit cuiva, în afara echipei lor. Cît despre Cisco, a tăcut şi el, deşi două luni mai tîrziu încă mă mai bîzîia să-i predau raportul. Nu l-am predat niciodată. Parcă era ceva nou în asta ? Dar voia omul să ştie. Voia răspunsuri la toate problemele. Şi, deşi n-am răspuns la prea multe dintre ele, iar la unele nici n-am ştiut ce să răspund, un lucru nu-i dădea pace, pînă cînd mi-a pus, în sfîrşit, întrebarea pe faţă.

— Nu te-ai implicat emoțional în povestea asta, nu-i așa, Jake ? m-a întrebat el, în cursul unuia din acele mic dejunuri compuse din gunoaie cu adaos de vitamine.

— Ce vrei să spui ? am replicat.

— Adică n-ai avut o aventură cu cucoana lui Raines, nu ?

M-am gîndit multă vreme înainte de a spune nu.

Nici nu prea cred că a fost o minciună. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început că un flirt cu un fotbalist n-ar fi putut niciodată să dureze, așa cum nu durează unul cu un bodyguard. Pentru mine, toate ițele Dunetownului se legau acum întocmai cum se leagă cuburile unui joc. Chief mă eliminase din viața lui Doe, așa cum Titan îl eliminase pe Tony Lukatis ; Harry Raines umpluse locul gol lăsat de Teddy Findley, așa cum Sam Donleavy luase locul rezervat cîndva mie. În final, cînd jocul de cuburi a fost încheiat, tabloul s-a dovedit întreg și solid, iar ironia era că Tagliani, care nu făcuse, de fapt, parte din toate astea, fusese catalizatorul care condusese la dărîmarea tuturor cuburilor. Unchiul Franco venise la Dunetown în căutarea aceluiași gen de lucruri pe care le căutăm cu toții. Credea că poate cumpăra respectabilitatea. Tot ce și-a cumpărat a fost un tunel lung, întunecat, veșnic. Fără nici o lumină la capăt.

Privind înapoi acum, aș înclina să cred că Stick, în felul lui, se aflase în căutarea acelorași lucruri. N-am să știu niciodată cu siguranță răspunsul adevărat, dar mi-ar plăcea să cred că a vrut să readucă o ordine în viața lui, să găsească ceva care să înlocuiască valorile pe care le pierduse în acel loc îndepărtat pe care am vrea cu toții să-l dăm uitării, fără însă a izbuti vreodată. Sau poate că-și pierduse visul pentru totdeauna. Poate că făcea ce știa mai bine, în cel mai bun mod în care se pricepea. Indiferent care i-au fost năzuințele, sper că și le-a îndeplinit. Sper că moartea e mai blîndă cu el decît a fost viața și că, aidoma tuturor camarazilor noștri de arme căzuți, și el se află într-un loc anume, rezervat celor care au fost pînă la porțile iadului și nu s-au mai întors niciodată.

Un lucru e al naibii de sigur, Stick a avut o înmormîntare pe cinste. A fost îngropat cu pălăria aceea mototolită a lui. Huliganii au fost cu toții purtători de sicriu și a existat și o gardă de onoare, iar Dutch a citit un panegiric emoționant, care i-a făcut pe toți să plîngă. Și a mai fost și un gornist care cînta, și un altul pe undeva prin cimitir, care-l seconda în trista partitură. Toată lumea a fost prezentă, în afară de Doe. Frumoasa Doe, evazivă pînă la sfîrșit. Dar DeeDee Lukatis a fost de față, ca de altfel și Lark și Cisco. Chief Findley și Stonewall Titan au fost, la rîndul lor, prezenți. Salvatore a purtat chiar și cravată.